

दिपरित्यागेन घटादेः स्थानांतरे अदर्शनादिति भावः । ननु भेर्यादिप्रदेशोत्पन्नः शब्दः स्थानांतरे उपलभ्यत इत्यसिद्धं । शब्दश्रवसोः सन्निकर्षाभावात् । सहिनतावच्छ्रोत्रस्य गमनेन संभवति । तस्यामूर्तस्य गत्यभावात् । नापिशब्दस्यागमनेन । सहिनतावच्छंखादिकमाश्रयं परित्यज्यागंतुमलं । गुणत्वात् । नापिशंखाद्यागमनेन श्रोत्रप्रत्यासत्तिः । तदनुपलंभादित्यत आह ॥ शब्दोहीति ॥ स्थानांतरं स्थानांतरे गत्वा उत्पद्य श्रुतिं श्रुतिं प्रति प्रतिश्रुतितस्य भावः प्रतिश्रुतित्वं श्रोत्रविषयत्वं । भेर्यादिप्रदेशोत्पन्नः शब्दः देशांतरे शब्दांतरमुत्पादयति स च शब्दांतरमिति श्रोत्रप्रदेशोत्पन्नः शब्दः श्रोत्रविषयो भवतीति यावत् । यद्वा दुंदुभ्यादिप्रदेशोत्पन्न एव शब्दो देशांतरं कर्णशकुल्यवच्छिन्नप्रदेशं गत्वा श्रुतिविषयत्वमुपैति । न च गुणत्वात् तदनुपपत्तिः । गंधादिवदुपपत्तेरित्यंगीकारवादेनेदं व्याख्येयं । ननु यदि भगवत् एव जगत्कारणत्वे अयं दृष्टांतस्तर्हि यथा दुंदुभेरिति दुंदुभेस्तु ग्रहणेनेत्येतावता पूर्तेर्हन्यमानस्याघातस्य वेति किमर्थमुक्तं इत्यत आह ॥ भगवदिच्छाया इति ॥ भगवतो जगत्कारणत्वे दुंदुभ्यादिदृष्टांतः । तदिच्छायाः तत्कारणत्वे तदाघातादिदृष्टांत इत्यर्थः । उक्तार्थे कथमयं दृष्टांत इत्यतो दुंदुभेर्हन्यमानस्य न बाह्यांशब्दान् शक्यतात्ग्रहणायेति वाक्यं व्याचष्टे ॥ नहीति ॥ दुंदुभिर्पश्यन्नपि मुरजशब्दो यमिति गृह्णात्येव कदाचिदित्यत उक्तं ॥ दुंदुभ्याघात इति ॥ दृश्यमान इति शेषः । अयं गृह्यमाणः शब्दः बाह्या नित्यस्यार्थो मुरजशब्द इति । मुरजजन्यः तदधीनश्चेत्यर्थः । किंतु दुंदुभ्यादिजन्यः तदधीनश्चेति गृह्णा

भाष्यं ॥ शब्दो हि स्थानांतरं गत्वा प्रतिश्रुतित्वमुपैति । भगवदिच्छायादृष्टांतो दुंदुभ्याघातादिः । न हि दुंदुभिर्पश्यन्पुरुषो दुंदुभ्याघाते मुरजशब्दो यमिति गृह्णाति ।

बृहदा०

॥ १५१ ॥

तीतिशेषः । एवंदृष्टान्तवाक्यं व्याख्यायदाष्टीतिकं स्वयमाह ॥ एवमिति ॥ भगवदिच्छां चेति शेषः । अन्याधीनं अन्यजन्यं चेत्यपि ग्राह्यं । भगवदिच्छाधीनं तज्जन्यं चेत्यपि ग्राह्यं । मायावादिभिरुत्पत्तिकाले जगतो ब्रह्मात्मकत्वमवगमयितुं कार्याणामुत्पत्तेः प्राकारणादभिन्नत्वे दृष्टान्तमाह । स यथा द्रैधनाग्नेरिति प्रलयकालेऽप्यस्य प्रपञ्चस्य ब्रह्मात्मकत्वमिति दृष्टान्तपूर्वकमाह । स यथा सर्वा सामपामिति उत्तरप्रकरणतात्पर्यमुक्तं । तदसदिति भावेन तत्तात्पर्यमाह ॥ तदेवेति ॥ भगवज्जन्यत्वं भगवदधीनत्वं चेत्यर्थः । एवकारेण परोक्ततात्पर्यं व्यावर्तयति । कुतो व्यावर्तनीयमित्यत आह ॥ न ह्यग्निरेवेति ॥ न नूदकराशिरेव समुद्र इत्युच्यते इति न चापएव समुद्र इति कथमुक्तमित्यत आह ॥ न हीति ॥ यदि समुद्रशब्देनोदकराशिरेवोच्येत तर्हि सर्वासामपांसमुद्र एकाय नमितिसमुद्रस्यावाश्रयत्वोक्तिर्विरुध्येत । अपामेवावाश्रयत्वाभावादित्यर्थः कस्तर्ह्यपामाश्रय इति पृच्छति ॥ किं त्विति ॥ उत्तरमाह ॥ वरुण इति ॥ वरुणस्य सर्वप्रत्यक्षत्वाभावात् सर्वप्रत्यक्षसिद्धमेवाश्रयं दर्शयितुं अपां खातो वेत्युक्तं तर्हि श्रुतौ वरुण एकाय नमित्याद्युक्तिः स्यादित्यत आह ॥ स एवेति ॥ ननु एवं वा अरे इदं महद्भूतमनन्तमपारमिति दाष्टीतिकवाक्योक्तस्य दृष्टान्तो नोपलभ्यते । न च स यथा सैधव खिल्य इत्युक्तसैधव खिल्यस्यैव तत्र दृष्टान्तत्वमिति वाच्यं । तस्यानन्तापारत्वाद्यभावात् । अनुक्तेश्च । विज्ञानघन एवैतेभ्य इति तदुपमेयस्य वक्ष्यमाणत्वाच्च । नापि उदक इत्युक्तं जलमेव । तस्य वरुणाद्याश्रितत्ववत् । परमात्मनोऽपि अन्याश्रितत्वप्र

भाष्यं ॥ एवं भगवंतं जानन्नान्याधीनं जगदिति गृह्णाति । किंतु भगवदिच्छाधीनमित्येव । तदेव दर्शयति । स यथा द्रैधनाग्नेः स यथा सर्वासामपा मित्यादिना । न ह्यग्निरेव धूमः । न चापएव समुद्रः । न ह्यपामापएवाश्रयः । किंतु वरुणोपांखातो वा । स एव च समुद्र इत्युच्यते ।

भाववो०

भाष्यार्थः

४ । ४

302

॥ १५१ ॥

संगादित्यतोवरुणापांखातयोरेवतत्रदृष्टांतत्वंवक्तुमुक्तमर्थमितिदिशति ॥ एवमेवेति ॥ अनेनलवणमेवेत्यनंतरसैधवखिल्यस्य
 विलीनस्यसर्वासामपांसमुद्रएकायनमितिवाक्यमध्याहर्तव्यमित्युक्तंभवति । इदानीमनंतमपारंइत्युक्तःकइतिशंकांवारयन्एवं
 वाइतिवाक्यंव्याचष्टे ॥ वरुणवदिति ॥ एवमित्यस्याभिप्रायोवरुणवदित्यादि । सयथासैधवखिल्यइत्युक्तसैधवखिल्यदृष्टांत
 स्यदार्ष्टान्तिकप्रतिपादकतयाविज्ञानघनएवैतेभ्यइतिवाक्यंव्याचष्टे ॥ जीवएवेति ॥ तल्लयमनु भूतसंबंधलयानंतरमित्यर्थः ॥
 भगवंतमाप्नोतीति ॥ अनेनविज्ञानघनोजीवएवैतेभ्यःभूतेभ्यःसमुत्थायतान्येवानुविनश्यति ततइदंमहद्भूतमनंतमपारंभग
 वंतंप्राप्नोतीतिसंबंधःसूचितोभवति । समुद्रेसमुद्रोदके । प्रास्तःसैधवखिल्यःयथासमुद्रंप्राप्नोतीत्यर्थः । ननुयदिएवंवाअरेइदंम
 हद्भूतमित्युक्तभगवतोवरुणोपांखातोवादृष्टांतत्वेनाभिप्रेतस्तर्हिवरुणाद्याश्रितोदकस्थानीयंभगवदाश्रितंकिमित्यतआह ॥ समु
 द्रेति ॥ मुक्ताःपूर्वमुक्ताः । यतोयतस्त्वाददीतलवणमेवेतिसमुद्रजलस्यैकस्वभावत्वोक्त्यनुरोधादुक्तं ॥ एकस्वभावाइति ॥
 मुक्तस्यैकत्वेनैकस्वभावत्वशंकाभावादेकस्वभावत्वोक्तिर्व्यर्थास्यादित्यतउक्तं ॥ बहवइति ॥ ननुतर्हिबहूनामुक्तानांएकसमुद्र
 जलस्थानीयत्वंकथमित्यतआह ॥ बहवइति ॥ ननुबहुत्वेसामुद्रंजलमित्येकवचनप्रयोगःकथमित्यतआह ॥ सामुद्रमिति ॥

भाष्यं ॥ एवमेवसैधवखिल्यस्यविलीनस्यसमस्तांसस्रवरुणोपांखातोवासमुद्राख्यआश्रयः । वरुणवदपांखातवद्वानंतोपारोभगवान् ।
 जीवएवविज्ञानघनाख्योभूतसंबंधाज्जातःसंस्तल्लयमनुभवंतमाप्नोति । समुद्रेप्रास्तसैधवखिल्यवत् । समुद्रजलस्थानीयामुक्ताःबहवएकस्वभावाः ।
 बहवोहिजलपरमाणवः । सामुद्रंजलमेकाश्रयं ।

बृहदा०
॥ १५२ ॥

सामुद्रं जलमिति व्यवहारः एकाश्रयत्वनिमित्त इत्यर्थः । परमात्मरूपैकाश्रयामुक्ताः कथं समुद्रजलस्थानीया इत्यतो वाह ॥ सामुद्रमिति ॥ एको वरुणः अपां स्वातो वाश्रयो यस्य तत्तथोक्तं । न हास्योद्ग्रहणायैव स्यादित्युक्तसैधवखिल्यस्थानीयमुक्तधर्मप्रतिपादकतयानप्रेत्य संज्ञास्तीति वाक्यं व्याचष्टे ॥ मुक्तानामिति ॥ अपिशब्देन मुक्तस्वरूपं समुच्चीयते । अन्यैरमुक्तैः । अमुक्तानामपि शास्त्रेण मुक्तस्वरूपादिज्ञानसद्भावादाह ॥ शास्त्रं विनेति ॥ तथा चान्यैरज्ञायमानत्वाभिप्रायेणैव संज्ञानास्तीत्युक्तं । नत्वभावाभिप्रायेण तथा सति अनंतं वैनामेत्यादि श्रुतिविरोधादिति भावः । ननु परोक्तरीत्याप्रेत्यमुक्तयनंतरं संज्ञाज्ञानं मुक्तस्य नास्ति मुक्तो न विजानातीत्येवार्थः किं न स्यादित्यतस्तत्रांऽऽतरानुपपत्तितावदाह ॥ संज्ञेति ॥ न विजानातीत्युक्ते । संज्ञानास्तीत्यस्य न विजानातीत्यर्थत्वे । अलं वा अरे इदं विज्ञानायेत्युक्तेः नप्रेत्यसंज्ञास्तीति मुक्तस्वरूपप्रतिज्ञया विरोधः स्यात् । कुतः । संज्ञानास्तीति मुक्तस्य ज्ञानाभावमुक्त्वा इदं मुक्तजातं विज्ञानाय विज्ञातुमलं समर्थमिति मुक्तस्य ज्ञानसद्भावोक्तेरित्यर्थः । किंच तस्य वाक्यस्य मुक्तो न विजानाति इत्यर्थत्वे मोक्षस्यापुरुषार्थत्वं स्यादित्याह ॥ न चेति ॥ न केवलं पुरुषार्थत्वाभावः । किंतु अनर्थरूपत्वं च स्यादित्याह ॥ मग्नस्य हीति ॥ ननु क्रियाकारकफलसंबंधस्यात्यंतविच्छेदो हि मुक्तत्वमिति । कास्ति मुक्तस्य ज्ञानमित्यतो मुक्तस्वरूपे प्रमाणमाह ॥ नानात्वेनेति ॥ व्याख्यातमेतत् । ननु संज्ञानास्तीत्युक्तं विज्ञानाभावमेवान्वयव्यतिरेकाभ्यां हठी कर्तुं यत्र हीत्यादि वाक्यं प्रवृत्तं । यत्र यदा अविद्यायां

भाष्यं ॥ मुक्तानां संज्ञाप्यन्यैर्न ज्ञायते शास्त्रं विना । संज्ञानास्तीत्युक्त्वा अलं वा अरे इदं विज्ञानायेत्युक्तेर्न विजानातीत्युक्तेः प्रतिज्ञाविरोधः । न च सर्वज्ञानं पुरुषार्थः । मग्नस्य हि परे ज्ञाने किं न दुःखतरं भवेदिति च । नानात्वेनाभिसंबंधास्तदा तत्कालभाविना ।

भावबो०

भाष्यार्थः

४ । ४

304

॥ १५२ ॥

स्थितायां द्वैतमिव भवति शरीरैर्द्रियादिरूपं स्वव्यतिरिक्तं किमप्यपारमार्थिकं भवति। तत्तदा इतरः कर्ता इतरं घटं इतरेण चक्षुषा पश्यतीत्यादियुज्यते। यत्र वामुक्तावविद्यायां निवृत्तायां अस्य विदुषः सर्वकारणादिकं आत्मैवाभूत्स्वव्यतिरेकेण किमपि नाभूत्तत्तस्यामवस्थायां केन करणेन कंविषयं पश्येदिति। तथा च ज्ञानसद्भावांगीकारे मुक्तस्येदं ज्ञानाभावोपपादनमयुक्तं स्यादिति चेत्। न। स्यादेतद्यदि मुक्तस्य ज्ञानाभावोपपादनायेदं प्रवृत्तं स्यात्। नचैवं किं नाम अलंवा अरे इदं विज्ञानायेत्युक्तं मुक्तस्य ज्ञानसद्भावमुपपादयितुमेवा द्वितीयचैतन्यमात्रावस्थानलक्षणं मोक्षमंगीकुर्वतां मतेऽनिष्टप्रसंगं वक्तुं तस्य व्याप्तिसाक्षेपत्वात्तदभिधानपूर्वकं प्रवृत्तत्वात्। नत्वापादनमनिष्टस्य भवति। नच भोगाभावादिकमनिष्टं। अतः प्रसंगाभासोयमित्यतश्चाह॥ नचेति॥ सर्वस्य गंधादेर्विषयस्य विज्ञानकरणस्य परमात्मनो विज्ञातुः स्वस्यान्येषां मुक्तानां चाज्ञानं पुरुषार्थो न च भवतीत्यर्थः। कुत इति चेत्। मोक्षे दर्शनादिभोगस्य प्रमितत्वेन तद्विरुद्धत्वादिति भावेनाह॥ मग्नस्येति॥ ननु किमर्थमिदं परमतेऽनिष्टप्रसंगाभिधानपरतया व्याख्यायते मुक्तौ करणाद्यभावात् दर्शनादिकं नास्तीति वस्तुस्थितिकथनमेव किं न स्यादित्यतो मुक्तौ भेदभोगादेः प्रमितत्वादिति भावेन तत्र स्पष्टप्रमाणमाह॥ नानात्वेनेति॥ नन्वत्रेव शब्देन भेदमिथ्यात्वोक्तेः कथमुक्तार्थमिदं वाक्यं इत्यतस्तदर्थमाह॥ इवशब्दस्त्विति॥ इवशब्दस्यास्वातंत्र्यार्थत्वमुपपादयति॥ नहीति॥ यत्तदधीनं तत्ततः पृथगित्येव इवशब्दाशिरस्कृपृथगिति शब्देन नोच्यते। तदनधीनस्यैव तथोच्यमानत्वात्।

भाष्यं॥ संयोगः प्रकृतेर्नैषां मुक्तानां तत्त्वदर्शनात्। प्रवर्तते पुनः सर्गे तेषां सा न प्रवर्तते। आनंदेन विना चैव भोगेन विषयेण च। सर्वे ते ब्रह्मणस्तु त्याआधिपत्यं न चैव हीति वायुप्रोक्ते। इवशब्दस्त्वस्वातंत्र्यार्थे। न हितदधीनं पृथगित्येवोच्यते।

बृहदा०

॥ १५३ ॥

किंतु इव शब्दशिरस्केनैव राज्ञः पृथगिव भृत्य इति प्रयोगदर्शनादित्यर्थः । हिशब्देनानुभवप्रसिद्धिं दर्शयति । श्रुतिव्याख्यानमुपक्रम्य अपव्याख्यानं किमर्थं निराक्रियत इत्याशंकां परिहरन्नुपसंहरति ॥ तस्मादिति ॥ ज्ञानाभावार्थत्वस्य निराकृतत्वादित्यर्थः । न ज्ञायते मुक्तस्वरूपं तत्संज्ञाचेति शेषः । तथाचापव्याख्याननिरासस्य स्वव्याख्यानदाढ्यार्थत्वात्नासंगतिरिति भावः । स्वकृत व्याख्यानदाढ्याय ब्राह्मणव्याख्यानरूपं प्रमाणमुदाहरति ॥ पतिरित्यादिना ॥ नवाअरेपत्युः कामायेति वाक्यं व्याचष्टे ॥ पतिर्जायाप्रिय इति ॥ स्वेच्छयापतीच्छया । एवमुत्तरवाक्यान्वपिव्याख्येयानि । आत्मनस्त्विति वाक्यं व्याचष्टे ॥ विष्णोरिति ॥ तदेव कैमुत्येनोपपादयति ॥ स्वयंचेति ॥ यदा विष्णोरिच्छावशेनैव स्वयमपि स्वप्रियो न स्वेच्छया तदा किमुक्तव्यं स्वेच्छयान्यप्रियो न भवतीति । स्वेच्छयैव स्वयंच स्वप्रियः किं न स्यादित्यत आह ॥ हंतीति ॥ स्वात्मानं स्वस्याप्रियं कृत्वात्मनावुध्या । बुद्धिपूर्वकमात्मानं हंति हियस्मात्तस्मान्न स्वेच्छया स्वयंच स्वप्रिय इत्यर्थः । हेत्वंतरमाह ॥ निरय इति ॥ बुद्धिपूर्वदुष्कर्माणि कृत्वेति शेषः । आत्मनो विज्ञानेनैदं सर्वं विदितं भवतीत्येतद्वाच्ये ॥ प्राधान्येनेति ॥ हरेरित्यस्य पूर्वोत्तराभ्यां संबन्धः । विदितवत्विदितफलमित्यर्थः । ब्रह्मतंपरादाद्योन्यत्रात्मनो ब्रह्मवेदेति वाक्यं व्याचष्टे ॥ ब्रह्मजात्यात्मकमिति ॥ यः ब्रह्मजात्यभिमानिनं ब्र

भाष्यं ॥ तस्मादमुक्तैर्न ज्ञायत इति संज्ञानास्तीत्युक्तं । पतिर्जायाप्रियो नैव स्वेच्छया तु भविष्यति । विष्णोरिच्छावशेनैव स्वयंच स्वप्रियो भवेत् । विष्णोरिच्छावशेनैव हंति ह्यात्मानमात्मना । स्वात्मानमप्रियं कृत्वा निरये पातयत्यपि । प्राधान्येन हरेर्ज्ञानात्सर्वं विदितवद्भवेत् । ब्रह्मजात्यात्मकं वेत्ति नैव विष्णुवशं हियः । ब्रह्माणंतंततो ब्रह्मापातयेत्तमसि श्रुवं ।

भाववो०

भाष्यार्थः

४।४

306

॥ १५३ ॥

ह्याणंविष्णुवशंनैववेत्तीतिसंबंधः । अन्यवशंचवेत्तीत्यपिग्राह्यं । उक्तव्याख्यानं । क्षत्रंतंपरादादित्यादावतिदिशति ॥ एवमिति ॥ वायुंक्षत्रात्मकंवायुंविष्णुवशंयोनवेत्तितंतमसिपातयेदित्यर्थः । एवमुत्तरत्रापि । नवाअरेवित्तस्यकामायेत्यत्रजडवित्तस्यकामनाभावात् तदभिमानीचेतनोग्राह्यः । सचान्यथाज्ञानिनःतमसिपातनेसमर्थएवेतिवित्तंपरादात्त्योन्यत्रात्मनोवित्तंवेदेत्यपिक्तव्यमित्यभिप्रेत्याह ॥ वित्तरूपइति ॥ पंचभूतानितदभिमानिनः अतएवल्लोकाइत्येतत्लोकाभिमानिनइतिव्याख्यातं । जडस्यमित्याज्ञानिनोऽनर्थदानासामर्थ्यात् । अतएवसर्वतंपरादादित्यत्रसर्वशब्दोनजडाजडपरःकिंत्वित्यतआह ॥ सर्वाभिमानिनीति ॥ इदं ब्रह्मेत्यादियदयमात्मेत्यंतंवाक्यंव्याचष्टे ॥ सर्वमिति ॥ सयथादुंदुभेरित्यादिदृष्टांतवाक्यतत्पर्यमाह ॥ विष्णोर्जातमिति ॥ वशे स्थितमिति अत्राप्यनुवर्तते । शब्दस्यशंखाद्यधीनत्वंप्रकारांतरेणाप्याह ॥ शंखशब्दइति ॥ अस्यमहतो भूतस्यनिश्चितमेतद्यद्वेदइत्यादिव्याचष्टे ॥ तस्मादिति ॥ वेदशब्देनात्रावांतरऋगादीनांग्रहणं ऋगादिव्यतिरिक्तविद्याभावात्कथंपृथग्विद्याग्रहणमित्यतआह ॥ विद्याख्येति ॥ यदवांतरभेदाऋगादयःसामूलिकाश्रुतिःविद्याख्या । श्लोकाइत्यात्यर्थः पंचरात्रेति । अनुव्याख्यानानीत्यस्यार्थःतासांचेति । तासांव्याख्यानानांविस्तरइति । एतानिसर्वाणीत्यस्यप्रागुक्तपरामर्शकत्वेवै

भाष्यं ॥ एवंक्षत्रात्मकोवायुर्वित्तरूपश्चवित्तपः । पंचभूतानिविश्वेचदेवालोकाभिमानिनः । सर्वाभिमानिनीदेवीमूलप्रकृतिरेवच । सर्वविष्णौस्थितंविष्णोर्जातंविष्णोर्वशेसदा । शंखशब्दोयथाशंखदेवतावशगस्थितः । तस्माद्वेदाःसमुत्पन्नाविद्याख्यामूलिकाश्रुतिः । सर्वोपनिषदश्चैवपंचरात्राख्यसंहिताः । ब्रह्मसूत्राणिवेदानांव्याख्यास्तासांचविस्तरः ।

बृहदा०
॥ १५४ ॥

यथ्यात्मिकारांतरेणार्थमाह ॥ सर्वमेतदिति ॥ सयथासर्वासामपांसमुद्रएकायनं एवं सर्वेषां स्पर्शानामित्यादिव्याचष्टे ॥ वरुण
स्येति ॥ सर्वे वद्धाहरेर्वशइत्यनेन सर्वेषां स्पर्शाभिमानिनां देवानां त्वक् त्वगिन्द्रियांतर्गतपरमात्मरूपं परमात्मत्वगिन्द्रियं वा अय
नं आश्रयइत्यादिव्याख्यातं भवति । सयथासैधवखिल्यइत्यादेस्तात्पर्यमाह ॥ मुक्ताश्चेति ॥ वरुणस्य वशेयद्वदापः एवं वशेहरे
रिति पूर्वोक्तसंबंधः । यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवाभूत्केन कं पश्येदित्याद्यापादनस्येष्टापादनत्वशंकापरिहारायानिष्टमाह ॥ यदीति ॥
अव्ययत्वादस्तीत्यर्थे चेच्छब्दः । येनेदं सर्वं विजानातीत्यस्य तात्पर्यं भगवद्रूपइति । विज्ञातारमित्यस्य तात्पर्यं स्वरूपे चेति । एतदु
पलक्षणमिति भावेनाह ॥ परस्परमिति ॥ मुक्तानामिति शेषः । विपर्यये पर्यवसानमाह ॥ तस्यादिति ॥ मुक्तेः सर्वैरभिवाञ्छ
नीयत्वात् । तारतम्यादिति स्वरूपकथनार्थमुक्तं । ननु निश्चितमेतच्च दृग्भेदइति वेदानामिति हासादीनां च विष्णुजन्यत्वोक्तेः वे
दानामपौरुषेयत्वमिति हासादीनां पौरुषेयत्वमिति विशेषः कथमित्यत आह ॥ सर्गे सर्गइति ॥ वीप्सेयं । यः शब्दसमूहः न केव
लमर्थतः किंतु शब्दतोपि अन्यथानैव भवेदितिसंबंधः । अर्थतएवान्यथान भवेत् शब्दतस्तु भवेदेव । यदिसर्वे वेदाः विष्णुनिर्ग

भाष्यं ॥ सर्वमेतज्जगच्चैव निःसृतं तुरगाननात् । वरुणस्य वशेयद्वदापः एवं वशेहरेः । सर्वे वद्धाश्च मुक्ताश्च तारतम्यात्मना स्थिताः । यदिसुक्त
स्य विज्ञानं गंधादिविषयेन चेत् । तथैव भगवद्रूपे स्वरूपे च परस्परं । एवमज्ञानरूपांतां मुक्तिकोनामवाञ्छति । तस्माद्विष्णोर्वशे सर्वे यथेष्टमुपभोगिनः ।
मुक्ताः सदा तारतम्यात्तिष्ठन्त्यात्र ह्यणोऽखिला इति ह्यग्रीवसंहितायां । सर्गे सर्गे तु योनैव शब्दतोप्यन्यथा भवेत् । श्रुत्याख्यः स तु विज्ञेय इति हासादिरर्थतः ।

भावबो०
भाष्यार्थः
४।४

308

॥ १५४ ॥

ताःतर्हिब्रह्मादीनांऋषित्वप्रसिद्धिर्नस्यादित्यतआह ॥ भगवदृष्टमेवेति ॥ यदियदा । तत्रतदा ब्रह्मादीनामपिवेदद्रष्टृत्वेको विशेषोविष्णोरित्यतआह ॥ वेदइति ॥ विष्णूक्तोविष्णुनिर्गतएववेदः । परैर्ब्रह्माद्यैरयंवेदइतितपसैवदृश्यते । नतुविष्णुवत्तपसाविनैवेतिविशेषइत्यर्थः ॥ ततश्चायंखंडार्थः ॥ याज्ञवल्क्योमैत्रेयीति स्वस्त्रियंसंबोध्यइत्युवाच किमिति अरेमैत्रेयि अहमस्मात्स्थानात्गृहस्थाश्रमात् उद्यास्यन्नस्मिप्रव्रजिष्यन्नस्मि । अहंतेतवानयाकात्यायन्याअन्ययास्वभार्ययासहअंतंनिर्णयंविभागं करवाणीति । हंतेत्यास्वादने ॥ १ ॥ साएवमुक्तामैत्रेयीउवाचहकिल । किमिति । हेभगोःभगवन्त्यत्तदा मेइयंसर्वापृथिवीवित्तेनपूर्णास्यात्तदातेनवित्तपूर्णपृथिवीरूपोपायेनामृतामुक्तास्यांकथंकिं । नुवितर्के । इतिपृष्टोयाज्ञवल्क्योमैत्रेयानेनमुक्ताभविष्यसीतिहोवाच । किंतत्सर्वात्मनाव्यर्थमित्यतोभिप्रायमुद्धाटयति ॥ यथैवेति ॥ यथालोकेउपकरणवतांधनादिसाधनसंपत्तिमतां सुखेनजीवितमेवस्यात् तथातेवित्तेनजीवितमेवस्यात् नतुतेनामृतत्वस्याशास्ति ॥ २ ॥ एवमुक्तासामैत्रेयीउवा

भाष्यं ॥ भगवदृष्टमेवान्यैर्ब्रह्माद्यैर्दृश्यतेयदि । ऋषिभेदस्तुतत्रस्याद्वेदोनाविष्णुनिर्गतः । वेदइत्येवविष्णूक्तस्तपसादृश्यतेपरैरितिच ॥ मैत्रेयीब्राह्मणं ॥ ४ ॥

उप० ॥ मैत्रेयीतिहोवाचयाज्ञवल्क्यउद्यास्यन्वाअरेहमस्मात्स्थानादस्मिहंतेतवानयाकात्यायन्यांतंकरवाणीति ॥ १ ॥ साहोवाचमैत्रेयीयन्नुमइयंभगोःसर्वापृथिवीवित्तेनपूर्णास्यात्कथंतेनामृतास्यामितिनेतिहोवाचयाज्ञवल्क्योथयथैवोपकरणवतांजीवितंतथैवतेजीवितस्यादमृतत्वस्यतुनाशास्तिवित्तेनेति ॥ २ ॥

बृहदा०

॥ १५५ ॥

च । येनवित्तादिनाहममृतानस्यांतेनाहंकिंकुर्यां । ततोमोक्षसाधनत्वेनभगवान्यदेववेदतदेवमेब्रूहीति ॥ ३ ॥ एवंतयोक्तोया
ज्ञवल्क्यउवाच । अरेमैत्रेयित्वंसतीपतिव्रता । नःप्रियाप्रीतिविषया । नःप्रियंयथाभवतितथाभापसे । एहि । आस्वउपविश ।
मोक्षसाधनंव्याख्यास्यामि । व्याचक्षाणस्यतुमेवचोनिदिध्यासस्वव्यासंगंविहायमनोधत्स्वेति ॥ ४ ॥ ब्रवीतुभगवानित्युवाच
मैत्रेयीतिग्राह्यं । सएवमुक्तोयाज्ञवल्क्यो । वक्ष्यमाणमहिमाविशिष्टात्मापरोक्षज्ञानमेवमोक्षसाधनमितिभावेनतावत्पत्युर्यजाया
दिप्रियत्वंतद्भेतुत्वरूपमात्ममहिमानमुवाच । ननुपत्युःस्वेच्छयैवजायाप्रियत्वोपपत्तौकिमात्मेच्छयेत्यतआह ॥ नवाइति ॥
अरेमैत्रेयि पत्युःकामाय चतुर्थीतृतीयार्थे कामेन । पतिःप्रियोजायायाइतिशेषः । नैवभवति । अस्वतंत्रत्वात् । किंतुआत्मन

उप० ॥ साहोवाचमैत्रेयीयेनाहंतामृतास्यांकिमहंतेनकुर्यायदेवभगवान्वेदतदेवमेब्रूहीति ॥ ३ ॥ सहोवाचयाज्ञवल्क्यःप्रियावतारेनःसती
प्रियंभाषसएह्यास्वव्याख्यामिमे व्याचक्षाणस्यतुमेनिदिध्यासस्वेति ॥ ४ ॥ सहोवाचनवाअरेपत्युःकामायपतिःप्रियोभवत्यात्मनस्तुकामायपतिःप्रि
योभवति नवाअरेजायायैकामायजायाप्रियाभवत्यात्मनस्तुकामायजायाप्रियाभवति नवाअरेपुत्राणांकामायपुत्राःप्रियाभवंत्यात्मनस्तुकामायपुत्राः
प्रियाभवति नवाअरेवित्तस्यकामायवित्तंप्रियंभवत्यात्मनस्तुकामायवित्तंप्रियंभवति नवाअरेब्रह्मणःकामायब्रह्मप्रियंभवत्यात्मनस्तुकामायब्रह्मप्रियं
भवति नवाअरेक्षत्रस्यकामायक्षत्रंप्रियंभवत्यात्मनस्तुकामायक्षत्रंप्रियंभवति नवाअरेलोकानांकामायलोकाःप्रियाभवंत्यात्मनस्तुकामायलोकाःप्रिया
भवंति नवाअरेदेवानांकामायदेवाःप्रियाभवंत्यात्मनस्तुकामायदेवाःप्रियाभवंति नवाअरेभूतानांकामायभूतानिप्रियाणिभवंत्यात्मनस्तुकामायभूता
निप्रियाणिभवंति नवाअरेसर्वस्यकामायसर्वंप्रियंभवत्यात्मनस्तुकामायसर्वंप्रियंभवति

भावबो०

खंडार्थः

४ । ४

310

॥ १५५ ॥

स्तुपरमात्मनएवकामायेच्छयापतिःप्रियोभवति । जायायाइतिशेषः । तस्यस्वतंत्रत्वादित्यर्थः । एवमुत्तरवाक्यान्यपिव्याख्ये
यानि । जायायैजायायाः वित्तस्य वित्ताभिमानिनःकुवेरस्य ब्रह्मणःब्राह्मणजात्यात्मकचतुर्मुखस्य क्षत्रस्यक्षत्रात्मकस्यवायोः ।
लोकानांलोकाभिमानिनां । भूतानांपंचमहाभूताभिमानिनां । सर्वस्यसर्वाभिमानिन्याःलक्ष्म्याः । एवमुक्तगुणविशिष्टभगवदप
रोक्षज्ञानमैवमोक्षसाधनमितिभावेनाह ॥ आत्मावाअरेद्रष्टव्यइति ॥ वैशब्दोवधारणे । दर्शनंकथंस्यादित्यतआह ॥ श्रो
तव्यइति ॥ दर्शनार्थश्रवणमनननिदिध्यासनानिकर्तव्यानीत्यर्थः । ननुदेवतास्वरूपादिदर्शनादेरपिफलहेतुत्वेनसंपाद्यत्वात्क
थमात्मैवेत्युक्तमित्यतआह ॥ आत्मनोवाइति ॥ आत्मनोदर्शनेनश्रवणेन मत्यामननेन विज्ञानेननिदिध्यासनेन इदंसर्वदे
वतादिरूपंजगद्विदितंविदितवत्विदितफलंभवति । परमात्मनःप्राधान्येनतज्ज्ञानेसतितत्फलेऽप्रधानजगज्ज्ञानफलमंतर्भवती
त्यर्थः । कुतःपरमात्मनःप्राधान्यमितिचेत् । सर्वस्यजगतःपरमात्माश्रितत्वादितिभावेनतद्विपरीतज्ञानिनोऽनर्थमाह ॥ ब्रह्मत
मिति ॥ यःपुमान्ब्रह्मब्राह्मणजात्यात्मकंचतुर्मुखं । आत्मनःपरमात्मनोऽधीनत्वेननवेद । किंतुअन्यत्रतदनाश्रितत्वेनस्थानां
तरेचवेद तंवेत्तारं । ब्रह्मचतुर्मुखः । परा लोकालोकस्यपरतःअंधेतमसि अदात्पातयेदित्यर्थः । एवमुत्तरत्रापि क्षत्रादिपदार्थ

उप० ॥ आत्मावाअरेद्रष्टव्यःश्रोतव्योमंतव्योनिदिध्यासितव्योमैत्रेय्यात्मनोवाअरेदर्शनेनश्रवणेनमत्याविज्ञानेनेदःसर्वविदितं ॥ ५ ॥
ब्रह्मतंपरादाद्योन्यत्रात्मनोब्रह्मवेद क्षत्रंतंपरादाद्योन्यत्रात्मनःक्षत्रवेद लोकास्तंपरादुर्योन्यत्रात्मनोलोकान्वेदवेदास्तंपरादुर्योन्यत्रात्मनोवेदान्वेद
भूतानितंपरादुर्योन्यत्रात्मनोभूतानिवेदसर्वतंपरादाद्योन्यत्रात्मनःसर्ववेद

बृहदा०
॥ १५६ ॥

स्तूक्तएव । वित्तंतंपरादादित्यपिग्राह्यं । यत्किंचित्पतिजायापुत्राणामन्यथाज्ञानिनःतमःपातनासमर्थत्वात्तंपामसंग्रहः । एवंब्रह्मादीनांभगवदनाश्रितत्वज्ञानिनोनर्थोक्त्यायद्भगवदाश्रितत्वंसिद्धंतदाह ॥ इदंब्रह्मेति ॥ इदंब्रह्मादिकं । यतुयत्रायमाधारभूतएवात्मेत्यर्थः ॥ ६ ॥ परमात्मनोजगत्कारणत्वाज्जगतस्तदधीनत्वात्प्राधान्यमितिभावेनजगत्कारणत्वादौदृष्टांतमाह ॥ सयथेति ॥ सःवक्ष्यमाणोदृष्टांतोयथा । हन्यमानस्यदुंदुभेदर्शनेसतिश्रूयमाणान्शब्दान्वाह्यांस्तत्तदन्यमुरजादिकारणजन्यांस्तदधीनान्ग्रहणायग्रहीतुंनशक्नुयात् । किंतुदुंदुभेस्तदाघातस्यवापूर्वभावितयाग्रहणेनसशब्दोगृहीतः । तज्जन्यतयातदधीनत्वेनवा । एवंभगवन्तंतदिच्छांचजानन्जगदन्यजन्यमन्याधीनंइतिनगृह्णाति । किंतुभगवदिच्छाजन्यंतदधीनमित्येवगृह्णातीतिभावः । यद्वाहन्यमानस्यदुंदुभेःतदभिमानिदेवतायाःग्रहणेसतिश्रूयमाणान्शब्दान्वाह्याजन्याधीनान्ग्रहणायनशक्नुयात् । दुंदुभेस्तदाघातस्यवातदभिमानिदेवतायाःवाग्रहणेनदुंदुभ्यादिशब्दोदेवताधीनतयागृहीतइतियोज्यं । एवमुत्तरत्रापि । वीणायैवीणायाःवाद्यमानायैवाद्यमानायाः ॥ ७-९ ॥ ब्रह्मणःजगत्कारणत्वमेवदृष्टांतेनाह ॥ सयथेति ॥ यथाआर्द्रेरेधोभिःकाष्ठादिभिरिद्धोग्निः । तस्मादभ्याहितात् । अभितः प्रज्वलितात् । पृथक्नानाप्रकारं धूमाः । उपलक्षणमेतत् । विष्फुलिंगादयोपिविनिश्चरं उप० ॥ इदंब्रह्मेदंक्षत्रमिमेलोकाइमेदेवाइमानिभूतानीदंस्सर्वयदयमात्मा ॥ ६ ॥ सयथादुंदुभेर्हन्यमानस्यनवाह्यांश्चब्दान्चक्षुयाद्ग्रहणायदुंदुभेस्तुग्रहणेनदुंदुभ्याघातस्यवाशब्दोगृहीतः॥७॥सयथाशंखस्यध्मायमानस्यनवाह्यांश्चब्दान्चक्षुयाद्ग्रहणायशंखस्यतुग्रहणेनशंखस्यवाशब्दोगृहीतः ॥ ८ ॥ सयथावीणायैवाद्यमानायैनवाह्यांश्चब्दान्चक्षुयाद्ग्रहणायवीणायैतुग्रहणेनवीणावादस्यवाशब्दोगृहीतः॥९॥सयथाद्रैवाग्नेरेभ्याहितात्

भावबो०
खंडार्थः

४ । ४

312

॥ १५६ ॥

ति । एवंवा एवमेवैतत्त्वक्ष्यमाणमस्य महतो भूतस्य सदा विद्यमानस्य हयग्रीवरूपस्य ब्रह्मणस्स काशात् निश्चसितं निर्गतं । किंतु इत्यत आह ॥ यदिति ॥ ऋगाद्याः अवांतरवेदाः विद्यामूलश्रुतिः श्लोकाः पंचरात्रसंहिताः । यद्यपि इतिहासशब्देन श्लोका अपि गृहीताः । यथोक्तं पुरस्तात् । पंचरात्रं भारतं च मूलरामायणं तथा । इतिहास इति प्रोक्त इति । तथापि भारतरामायणयोरेवात्रेतिहासशब्देन ग्रहणमिति न दोषः । सूत्राणि ब्रह्मसूत्राणि । व्याख्याना निवेद व्याख्यानानि । अनुव्याख्यानानि । तद्विस्तारभूतानि अनुव्याख्यानानीति यदित्यर्थः । शब्दप्रपंचस्य तज्जन्यत्वमुक्त्वा अर्थप्रपंचस्यापि तदाह ॥ अस्यैवेति ॥ एतानि प्रमाणप्रसिद्धानि सर्वाणि महदादीनि अस्यैव काशात् निश्चसितानि निर्गतानि । सृष्टावायासाभावसूचनाय निश्चसितमित्युक्तं ॥ १० ॥ इदानीममुक्तानां परमात्माधीनत्वमेव दृष्टांतेनाह ॥ सयथेति ॥ सवक्ष्यमाणो दृष्टांतो यथा । सर्वासामपांसमुद्रोवरुणः अपां स्वातोवा । एकायनं मुख्याश्रयः । एवं सर्वेषां स्पर्शानां स्पर्शाभिमानिनां । त्वक् त्वगिंद्रियांतर्गतं भगवद्रूपं । भगवत्त्वगिंद्रियं वा एकायनं ।

उप० ॥ पृथग्धूमाविनिश्चरं त्येवं वा अरेऽस्य महतो भूतस्य निश्चसितमेतद्यद्भवेदोयजुर्वेदः सामवेदोथर्वागिर इतिहासः पुराणं विद्या उपनिषदः श्लोकाः सूत्राण्यनुव्याख्याना निव्याख्याना न्यस्यैवैतानि निश्चसितानि ॥ १० ॥ सयथा सर्वासामपांसमुद्र एकायनमेव ॥ सर्वेषां स्पर्शानां त्वगेकायनमेव ॥ सर्वेषां रसानां जिह्वेकायनमेव ॥ सर्वेषां गंधानां नासिकेकायनमेव ॥ सर्वेषां रूपाणां चक्षुरेकायनमेव ॥ सर्वेषां शब्दानां श्रोत्रमेकायनमेव ॥ सर्वेषां संकल्पानां मन एकायनमेव ॥ सर्वासां विद्यानां हृदयमेकायनमेव ॥ सर्वेषां कर्मणां हस्तावेकायनमेव ॥ सर्वेषां मानंदानां सुपस्थ एकायनमेव ॥ सर्वेषां वि सर्गाणां पायुरेकायनमेव ॥ सर्वेषां मध्वनां पादावेकायनमेव ॥ सर्वेषां वेदानां वागेकायनमेव ॥ ११ ॥

बृहदा०

॥ १५७ ॥

एवमुत्तरत्रापि । अध्वनांगतिरूपकर्मणां ॥ ११ ॥ इदानींमुक्ताश्रयत्वंभगवतःसदृष्टांतमाह ॥ सयथासैधवखिल्यइति ॥ सिंधुःसमुद्रोदकंतत्रभवःसैधवः । सचासौखिल्यश्चसैधवखिल्योलवणशकलं उदकेवरुणापांखातरूपसमुद्राश्रितोदके प्रास्तःप्रक्षिप्तःसन्नुदकमनुखिल्यारंभकत्वेनतदवयवभूतमुदकंविलीयमानमन्वेव । विलीयते कश्चिदपिअस्यविलीनस्यखिल्यस्योद्ग्रहणायपूर्ववत्विशिष्यगृहीतुंनैवशक्तःस्यात् । हेतिप्रसिद्धमाह । कुतः । यतोयतोयस्माद्यस्मादेशात् । तत्तदुदकमाददीतगृहीत्वास्वादयेत् । तत्रतत्रलवणमेवलवणरसोपेतमेवगृह्यतेनखिल्यभावइति । तथाचविलीनभावस्यसैधवखिल्यस्यसर्वासामपांचसमुद्रएकायनमितिग्राह्यं । यथायंदृष्टांतः । एवंअरेमैत्रेयिविज्ञानधनोजीवएवतेभ्योभूतेभ्यःअवादिभ्यः । समुत्थाय तदुपादानकदेहसंबंधेनोत्पद्य । तानिलीयमानिदेहारंभकभूतानि । अन्वेवविनश्यति सर्वथादेहवियोगलक्षणमुक्तिंप्राप्नोति । भूतबंधस्तुसंसारोमुक्तिस्तेभ्योविमोचनमितिवचनात् । ततश्चेदमहद्भूतंअनंतमपारंभगवंतंपूर्वमुक्ताश्रयंप्राप्नोति । अत्रवरुणवत् अपांखातवद्वाभगवान् समुद्रजलवत्पूर्वमुक्ताः सैधवखिल्यवत्मुच्यमानजीवइतिविवेकः॥१२॥नहास्योद्ग्रहणायेत्युक्तसैधवखिल्यसाम्यंमुच्यमानस्याह ॥ नप्रेत्येति ॥ प्रेत्यमुक्त्यनंतरंमुक्तानांसंज्ञा नामधेयं उपलक्षणमेतत् । तत्स्वरूपंचामुक्तैःसम्यक्ज्ञायतइतिसंज्ञा शास्त्रंविनास

उप० ॥ सयथासैधवखिल्यउदकेप्रास्तउदकमेवानुविलीयेतनहास्योद्ग्रहणायैवस्यायतोयतस्त्वाददीतलवणमेवैवंवाअरेइदमहद्भूतमनंतमपारं विज्ञानधनएवतेभ्योभूतेभ्यःसमुत्थायतान्येवानुविनश्यतिनप्रेत्यसंज्ञास्तीत्यरेवमीतिहोवाचयाज्ञवल्क्यः ॥ १२ ॥ साहोवाचमैत्रेय्यत्रैवमाभगवानमूमुहन्नप्रेत्यसंज्ञास्तीति

भावत्रो०

खंडार्थः

४।४

314

॥ १५७ ॥

म्यक्ज्ञानं नास्तीत्यरे अहं ब्रवीमीति याज्ञवल्क्य उवाच । सा एव भुक्ता मैत्रेयी मोक्षस्वरूपं सम्यक्ज्ञातुकामा सर्वथा ज्ञानाभावोऽनेनोक्त इत्यारोप्योवाच । भगवन् अत्रैवावश्यं वेदितव्य एव विषये मामां अमुमुहत् अमोहयत् । कथं प्रेत्य मोक्षानंतरं संज्ञाज्ञानं नास्तीति । न चेदं सम्यक्ज्ञानं । परमपुरुषार्थे मोक्षे ज्ञानाभावस्यासम्यक्त्वादिति । सः एव मुक्तो याज्ञवल्क्यः अहं मोहं मोहकवाक्यं न ब्रवीमि । त्वं तु मुक्त संज्ञाप्य मुक्तैर्न ज्ञायत इति मदभिप्रायमज्ञात्वा अन्यथा कल्पयसीत्युवाच । पुनस्तस्याः विशेषजिज्ञासां ज्ञात्वा मुक्तस्वरूपमुपदिशति ॥ अलमिति ॥ इदं मुक्तजातं विज्ञानाय यथा योग्य परमात्मस्वरूपादिकं विशेषेण ज्ञातुमलं समर्थं ॥ १३ ॥ निर्विशेषचैतन्यभावमापन्नस्य मुक्तस्य न विज्ञानादिकमस्तीति वदतां मायावादिनां मते अनिष्टं प्रसंगं वक्तुं तस्य व्याप्ति सापेक्षत्वात् व्यतिरेकव्याप्तितावदाह ॥ यत्र हीति ॥ यत्र यदा । द्वैतं द्वयोर्भावो द्विताभेद इति यावत् तस्या इदं धर्मि । द्वैतं भिन्नं वस्त्वित्यर्थः । इव शब्दो भिन्नस्य वस्तुनः पारतंत्र्याभिप्रायेण तत्तदा । इतरः पुरुषः । इतरं घटादिकं । पश्यतीति । यदि हि शब्देन यदा द्वैतसद्भावः तदैव दर्शनादिभोग इति व्याप्तौ प्रमाणप्रसिद्धिमाह । एवं प्रसंगांगव्याप्तिमुक्त्वा प्रसंगमाह ॥ यत्रेति ॥ यत्र मुक्तौ अविद्यायां निवृत्तायां । अस्य विदुषः । सर्वकरणादिकं । आत्मैवाभूत् स्वव्यतिरेकेण किमपि नाभूत् । तत्तस्यामवस्थायां केन करणेन कं विषयं जिघ्रेत् । घ्राणादिभोगो न स्यादित्यर्थः । येनेश्वरेण इदं सर्वं जीवो विजानाति तं परमात्मानं केन विजानीयात् । तज्ज्ञानाभावश्च स्यात् ।

उप० ॥ सहोवाच न वा अरे अहं मोहं ब्रवीम्यलं वा अरे इदं विज्ञानाय ॥ १३ ॥ यत्र हि द्वैतमिव भवति तदितर इतरं जिघ्रति तदितर इतरं पश्यति तदितर इतरं शृणोति तदितर इतरमभिवदति तदितर इतरं मनुते तदितर इतरं विजानाति । यत्र वा अस्य सर्वमात्मैवाभूत् तत्केन कं जिघ्रेत् तत्केन कं पश्येत् तत्केन कं शृणुयात् तत्केन कं भिवदेत् तत्केन कं मन्वीत तत्केन कं विजानीयाद्येनेदं सर्वं विजानाति तं केन विजानीयाद्विज्ञातारमरे केन विजानीयादिति ॥ १४ ॥

बृहदा०

॥ १५८ ॥

विज्ञातारं स्वात्मानं केन विजानीयात् । एवं मुक्तांतरविषयकज्ञानमपि न स्यात् इति ग्राह्यं । न चेष्टापत्तिः । सर्वाज्ञानस्यापुरुषार्थत्वादिति ॥ १४ ॥ इति मैत्रेयीब्राह्मणं ॥ ४ ॥ स्वहृदि स्थोपासनमेव मोक्षसाधनं न बहिष्ठोपासनमित्युक्त्या प्राप्तान्तयोरुपयोर्वैलक्षण्यशंकांतयोरभेदोक्त्या परिहरन्नस्य महतो भूतस्येत्युक्तहयग्रीवस्य महिमांतरमाह ॥ इयं पृथिवीत्यादिना ॥ सर्वेश्वरो रूपं रूपं देहं देहं प्रति रूपं रूपं प्रति विबोव भूवेति रूपं रूपमित्यस्य परकीयव्याख्यानमसत् । ब्रह्मणो जीवरूपेण प्रति विबोव भवनस्य जीवब्रह्मैक्यनिरासेनैव निरस्तत्वादिति भावेन तद्व्याचष्टे ॥ भगवत इति ॥ शृण्वे वीर इति पूर्वत्रिविधजीवानां प्रस्तुतत्वात् जीवाख्य इत्युक्तं । प्रति विबोवः । तदधीनत्वे सति तत्सदृश इत्यर्थः । वभूवेत्युक्त्या जीवस्य भगवत्प्रतिबिंबत्वमिदानीं नास्तीति प्रतीयते तां निवारयति ॥ वभूवेतीति ॥ व्याख्यातप्रायमेतत् । इयं पृथिवी सर्वेषां भूतानां ब्रह्मादीनां मधु कार्यं । पृथिव्याश्च सर्वाणि भूतानि मधु कार्यं । शरीराणां पृथिवीजन्यत्वादिति व्याख्यानमसत् । परमते विद्युत्स्तनयितुमानुषादिशब्दानां प्रसिद्धार्थत्वेन तेषां भूतकार्यत्वस्य भूतानां तत्कार्यत्वस्य चाभावात् । मधुशब्दस्य कार्ये प्रयोगाभावाच्च प्रमाणविरुद्धत्वाच्चेति भावेन ब्राह्मणं प्रमाणेन व्याचष्टे ॥ सुखदेति ॥ मधुवदित्युक्तवत्यर्थसादृश्यं वक्तुं सुखदेत्युक्तं । यथा प्रसिद्धं मधुसुखदंतथाऽऽश्रयत्वादिना पृथिवीभूतानां सुखदा ।

उप० ॥ चतुर्थमैत्रेयीब्राह्मणं ॥ ४ ॥

भाष्यं ॥ भगवतोरूपं रूपं प्रति जीवाख्यः प्रति विबोव भूव । वभूवेति स देवसो म्येदमग्र आसीदिति वदनादित्वात् । सुखदा सर्वभूतानां पृथ्वीमधुवदुच्यते ।

भावबो०

भाष्यार्थः

४ । ५

316

॥ १५८ ॥

भूतानिचपृथिव्याः शुश्रूषादिनासुखप्रदानित्यर्थः । परोक्तकार्यत्वव्यावृत्त्यर्थसुखदैवेत्येवकारसंबंधः । नन्वेवंव्याख्यानेपिपृथिव्या
दीनांभूतसुखदत्वसंभवेपिभूतानांपृथिव्यादिसुखदत्वंनोपपद्यते । पृथिव्यादीनांजडत्वेनसुखाभावादित्याशंकांपरिहरन्कृतंव्या
ख्यानंइमाआपइत्यादावतिदिशति ॥ तथेति ॥ सर्वादेवताअवाद्यभिमानिन्योभूतानांसुखदाः । चशब्देनभूतानितासांदेवता
नांसुखदानीतिसमुच्चिनोति । तथाचपृथिवीशब्देनापिदेवतैवग्राह्येतिभावः । यश्चायमस्यांपृथिव्यांतेजोमयोऽमृतमयःपुरुषोय
श्चायमध्यात्मंशरीरःतेजोमयःअमृतमयःपुरुषोऽयमेवसः । योयमात्मेत्यादिचतुर्दशखंडगतंवाक्यजातंव्याचष्टे ॥ पृथिव्यादि
ष्विति ॥ तेजोमयोऽमृतमयइत्येतत्जीवपरमितिप्रतीतिनिरासायव्याचष्टे ॥ अनंतेति ॥ इदं ब्रह्मेदं सर्वमिति पूर्वप्रकृतस्यात्म
नोजीवस्यब्रह्मत्वादिकमुच्यतेइतिप्रतीतिनिरासायाह ॥ ब्रह्मेति ॥ तदेवहयशीर्षस्वरूपमेव । नजीवतत्त्वमित्यर्थः । तत्कुतोब्रह्मे
त्यतआह ॥ गुणेति ॥ सर्वमित्यस्यसर्वगमिति व्याख्यानमुपपादयति ॥ सर्वमिति ॥ अनूनतोदेशतोऽनूनत्वात् । ननुश्रुतौ
योयमात्मेतिपृथिव्यादिषुशरीरादिषुचस्थितस्यात्माभेदउच्यते । तस्यैवचामृतत्वादिकमपि । तथाचैकएवपरोविष्णुर्हयशीर्षस्वरूप
धृगितिकथंव्याख्यायतेइत्यतस्तदनूद्यतस्मिन्नात्मशब्दंनिर्वक्ति ॥ आत्मेति ॥ यःपृथिव्याद्यधिदैवादिषुस्थितःहयशीर्षाख्यःप
रोविष्णुः सएवयतःसर्वगोऽतआत्मनामाप्रकीर्तितइत्यर्थः । पृथिव्यादीनांशरीरादीनांचाधिदैवत्वाध्यात्मत्वप्रदर्शनार्थमेवपुनर

भाष्यं ॥ पृथिव्याश्चैवभूतानितथासर्वाश्चदेवताः । पृथिव्यादिपुदेवेषुशरीरादिषुचस्थितः । एकएवपरोविष्णुर्हयशीर्षस्वरूपधृक् । अनंतते
जानित्यश्चसएवब्रह्मसर्वगं । तदेवगुणपूर्णत्वाद्ब्रह्मसर्वमनूनतः । आत्मनामापरोविष्णुःसर्वगोयःप्रकीर्तितः । सएवहयशीर्षाख्यस्त्वधिदैवादिषुस्थितः ।

महो विद्यमान च शब्देन (१९)

बृहदा०

॥ १५९ ॥

नुवादः । तद्यथेत्यादि आत्मानः समर्पिता इत्यंतं वाक्यं व्याचष्टे ॥ अराणामिति ॥ अंतःप्रतिष्ठितो नाभिः । बहिःप्रतिष्ठितो नेमिरित्यथायोग्यसंबंधः । जीवानामिति भूतशब्दार्थः । आत्मनान्नां विरिंचानां चेत्यपि ग्राह्यं । अयं वैदशचसहस्राणि बहूनि चानंतानि चेत्येतद्व्याचष्टे ॥ स एवेति ॥ हरयः शतादशेति मंत्रेशतशब्दग्रहणात्तद्व्याख्यानरूपब्राह्मणेऽपि च शब्देन शतानि चेत्येतद्ब्राह्मणमिति भावेन तत्पार्थ उक्तः शतमिति । स वा अयमात्मा सर्वेषां भूतानामधिपतिः सर्वेषां भूतानां राजेत्येतद्व्याचष्टे ॥ भूताख्येति ॥ भूतशब्दोक्तानामपि विरिंचानामाधिक्यविवक्षया यदाह श्रुतिः सर्व एते आत्मान इति । तदनुरोधेनात्र भूतानामित्येतदुपलक्षणमिति भावेनोक्तं ॥ आत्मनान्नां विरिंचानामिति ॥ राजाधिपतिशब्दयोरर्थभेदमाह ॥ स्वामित्वादिति ॥ अयं विष्णुः राजेति शब्दो यस्य स राजशब्दः । सर्वासु पूर्णपुंरिशय इत्येतत्स वा अयं पुरुष इत्युक्तपुरुषशब्दनिर्वचनपरमिति ज्ञापयन् स वा इत्येतद्व्याचष्टे पुरुष इति ॥ इति संप्रोक्त इत्येतदत्रापि संबध्यते । उक्तमेव विवृण्वन् पूर्णपुंरित्यनयोर्थभेदकथनपूर्वकं सर्वासु पूर्णपुंरिशय इत्येतद्व्याचष्टे ॥ पुराख्येष्वेवेति ॥ असावेवेति संबंधः । असावेक एव विष्णुः देहेषु हृत्पुरुषि रूपभेदेन वसतीत्यर्थः । नैनेन किंच नानावृत

भाष्यं ॥ अराणामाश्रयौ यद्वद्विहितः प्रतिष्ठितौ । नाभिनेमी तथा विष्णुर्जीवानामाश्रयः स्थितः । स एव दशधा प्रोक्तो विष्णुर्मत्स्यादिरूपकः । शतं नारायणाद्यात्मा विश्वाद्यात्मा सहस्रकः । परादिरूपो बहुधा सोऽनंततात्माऽजितादिकः । भूताख्या सर्वजीवानां विरिंचानां च सर्वशः । आत्मनान्नांस एवैको राजाधिपतिरेव च । स्वामित्वाद्राजशब्दो यमाधिक्यात्पालनात्तथा । अधिपश्चेति संप्रोक्तः पुरुषः पुरुषस्थितेः । पुराख्येष्वेव देहेषु हृत्पुरुषि वसत्यसौ ।

भाववो०

भाष्यार्थः

४।५

318

॥ १५९ ॥

मित्येतद्व्याचष्टे ॥ नानेनेति ॥ नैनेन किंचिनासंवृतमित्येतद्व्याचष्टे ॥ नानेनेति ॥ तदेतद्व्याप्यपूर्वमनपरमनंतरमवाह्यमयमा
त्माब्रह्मसर्वानुभूरित्यनुशासनमित्येतद्व्याचष्टे ॥ नैवास्मादित्यादिना ॥ एवेत्यस्यासावित्यत्रापिसंबंधः । असावेव सर्वस्मात्वा
ह्यतः सर्वस्मादंतरंच । नत्वस्मात्तदन्यद्वाह्यमंतरंचेत्यर्थः । अयमात्मा इदं मानुषं इदं सत्यमयं स्तनयित्पुरिति वाक्यचतुष्टयगता
त्मादिशब्दाभिधेयमाह ॥ विरिंचइति ॥ यथायमध्यात्मंशब्दः सौवरः यथायमध्यात्मंसात्यः यथायमध्यात्ममात्मेति वा
क्यगतसौवरसात्यशब्दांतर्गतस्वरसत्यशब्दयोरात्मशब्दस्य चार्थमाह ॥ एतएवेति ॥ वायुरूपद्वयं विरिंचश्चेत्येतएवेत्यर्थः ।
इदानीं सौवरादिशब्दाभिधेयमाह ॥ तेषामिति ॥ सौवरादिशब्दाभिधेयइति शेषः । तत्कथमित्यतस्तद्विवृणोति ॥ जीवे
स्थितइत्यादिना ॥ जीवे जीवस्थे विरिंचे । स्वरगः स्वरस्थवायुगः । सत्यगइत्येतदपि एवमेव व्याख्येयं । यथायमध्यात्मं धर्मइ
ति धर्ममाह ॥ धर्मगइति ॥ धर्मगोयमगः । यथायमध्यात्मं मानुषइत्येतद्व्याख्यातुमाह ॥ मनोरिति ॥ देहिष्वध्यात्मं बहि
रधिदैवैश्च स्थितस्य स्वायं भुवस्य मनोः मानुषेत्येव आख्या । किंततइत्यतः इदानीं मानुषइत्यस्यार्थमाह ॥ तद्गतइति ॥ देहिगतम

भाष्यं ॥ नानेन किंचिद्व्याप्तं नानेनाच्छादितं न च । नैवास्मात्पूर्वकं किंचिन्नैवास्मादपरंतथा । सर्वस्माद्वाह्यतश्चासौ सर्वस्मादंतरस्तथा । व्या
प्तेरात्मेतिसंयोजोक्तोत्र ह्येति गुणपूर्तितः । स सर्वस्यापरोक्षज्ञइति वेदानुशासनं । विरिंचस्त्वात्मशब्दोक्तो मानुषं मनु रूच्यते । सत्यं च स्तनयितुश्च वायोरु
पांतरे स्मृते । यतएव स्वरे सत्ये जीवे चाध्यात्मसंस्थिताः । तेषां नियामको विष्णुस्तत्र तत्रैव संस्थितः । जीवे स्थितश्चात्मनामा सौवरः स्वरगः स्मृतः । सत्य
गः सत्यनामा सौधर्मगो धर्म एव च । मनोः स्वायं भुवस्याख्यामानुषेत्येव देहिषु । बहिश्च तद्गतो विष्णुर्मानुषेत्येव कथ्यते ।

बृहदा०
॥ १६० ॥

नुगतः विष्णुरेवेति संबंधः । मानुषेत्युभयत्राविभक्तिको निर्देशः । यश्चायमध्यात्मं श्रौत्रः प्रातिश्रुत्क इत्यस्य यश्चायमध्यात्मं तैजस इत्यस्य चार्थमाह ॥ प्रातिश्रुत्क इतीति ॥ श्रोत्रे स्थितः सन् प्रतिशृणोतीति प्रातिक्कः । विद्युति शरीरगततेजसीत्यर्थः । सौवरादिशब्दनिर्वचनप्रकारं शरीरादिशब्देऽप्यतिदिशति ॥ इतीति ॥ शरीरगतः शरीरः । रेतसि स्थितो रेतसः । वाचि स्थितो वाङ्मयः । हृद्याकाशस्तद्गतः । प्राणे स्थितः प्राणः । चक्षुषि स्थितश्चाक्षुषः । मनसि स्थितो मानस इत्येवं नानाविधैः शब्दैः विष्णुरिज्यत इत्यर्थः । इदं वै तन्मधु दध्यङ्नाथर्वणोऽश्विभ्यामुवाचेति वाक्यं व्याचष्टे ॥ दध्यङ्गिति ॥ एतां पूर्वोक्तमधुविद्यां अथर्वणगोत्रोत्पन्नो दध्यङ्नामाऽश्विभ्यामदादित्यर्थः । वंशब्राह्मणाभिप्रायमाह ॥ पुरेति ॥ अप्रतीतेः प्रत्यैरयतं इत्येतदनुद्य व्याचष्टे ॥ प्रत्यैरयतमिति ॥ ऋतायन्सत्यं परिपालयितुं इच्छन्निति व्याख्यानमसत् । ततस्तावदर्थाप्रतीतेरिति भावेन तदर्थमाह ॥ ऋतायन्निति ॥ कक्ष्यंगोप्यमित्यन्यथाप्रतीतिनिरासार्थमाह ॥ कक्ष्यमिति ॥ त्वाष्ट्रं त्वष्ट्रदेवताकमित्यन्यथाप्रतीतिनिरासयानूद्य व्याचष्टे ॥ त्वाष्ट्रमिति ॥ अतएव कक्ष्यं नारायणकवचमिति व्याख्यातं । इमां विद्यामधिगतो विश्वरूपाच्छतक्रतुरिति वचनात् । विश्वरूपेणेंद्रं प्रतिनारायणकवचस्यैवोपदिष्टत्वात् । अप्रतीतेः सनये इत्यस्यार्थमाह ॥ सनयइति ॥ षण्णलाभ इति धातोरित्यर्थः । दंस

भाष्यं ॥ प्रातिश्रुत्क इति श्रोत्रे तैजसो विद्युति स्थितः । इति नानाविधैर्नाम समूहैर्विष्णुरिज्यते । दध्यङ्नाथर्वणोऽश्विभ्यामेतां विद्यामदात्पुरा । हयग्रीवब्रह्मविद्येत्येषा ब्रह्मादिभिर्धृतेति । प्रत्यैरयतं प्रति (संधत्तं) समधत्तं । ऋतायन्सत्यं कुर्वन् । कक्ष्यं नारायणकवचं । त्वाष्ट्रं त्वष्टुः पुत्रेण विश्वरूपेणेंद्रायोक्तं । सनये लाभाय ।

भावबो०
भाष्यार्थः

४ । ५

320

॥ १६० ॥

इत्यत्वाप्रतीतेरर्थमाह ॥ दंसइति ॥ तन्यनुर्नवृष्टिमित्यस्यार्थमाह ॥ स्तनयितुनुरिति ॥ नकारस्यार्थइवेति । अश्विनौदधी
 चेअश्वयंशिरःकिमर्थप्रत्ययरयतं । सदध्यङ्अश्वशीर्णाकिमर्थमधुविद्यांअश्विभ्यामुवाचेत्यतस्तदुपयुक्तांकथामाह ॥ तस्यान्नि
 त्यादिना ॥ इंद्रेणतस्यांविद्यायामित्याद्युक्तंअश्विनौप्रत्याहेत्यर्थः । पावःरक्षावःत्वच्छिरइतिशेषः । तच्छिरःतस्यदधीचःप्राक्त
 नंशिरः । तेनाश्वशिरस्ता । तस्मिन्नश्वशिरसि । नन्वनयाकथयाअश्विभ्यांदधीचैतद्विद्याकथनात्पूर्वंइंद्रःएतांविद्यांजानातीति
 लभ्यते । कथमन्यथातस्यांविद्यायांपरस्योक्तायांतवशिरच्छेत्स्यामीतिवृत्त्यात् । तथाविश्वरूपस्त्वाष्ट्रोश्विभ्यामित्यनेनवंशब्राह्मण
 गतवाक्येनविरोधःस्यात् । तत्रहिअश्विभ्यांविश्वरूपस्याध्ययनमुच्यते । सचविश्वरूपःइंद्रस्यगुरुः । एतांविद्यामधिगतोविश्व
 रूपाच्छतक्रतुरित्युक्तेः । तथाचेंद्रेणाश्विभ्यांपूर्वमियंविद्यानज्ञातेतिप्राप्तेरित्यतस्तंविरोधंपरिहरति ॥ पूर्वजानन्निति ॥ इतीमां
 विद्यांपूर्वजानन्नपीतिप्रथमेतिशब्दस्यसंबंधः । किमर्थंशुश्रावेत्युक्तं । पुनर्नवत्वायेति । प्रागधीतायाअपिविद्यायाःवृत्रहननार्थं
 पुनर्नवत्वायेत्यर्थः ॥ ५ ॥ ततश्चायंखंडार्थः ॥ इयंपृथिवीतदभिमानिनी सर्वेषांभूतानां मधुमधुवत् आश्रयत्वादिनासुखदा ।

भाष्यं ॥ दंसःकर्म । स्तनयितुवृष्टिमिव । तस्यांविद्यायांपरस्योक्तायांतवशिरच्छेत्स्यामीतींद्रेणदधीचंप्रत्युक्तेसोश्विभ्यामावां ब्रवीहीत्युक्तइंद्रे
 णोक्तमाह । तदाश्विभ्यांपावइत्युक्त्वातच्छिरःछित्वान्यत्रनिधायअश्वशिरःसंधितं । तेनविद्यायामुक्तायांतस्मिन्निंद्रेणच्छिन्नेपूर्वशिरःसंधितं । पूर्व
 जानन्नपींद्रःपश्चाद्विश्वरूपाच्छुश्रावेतिपुनर्नवत्वायेतिनविश्वरूपस्त्वाष्ट्रोश्विभ्यामित्यनेनविरोधः ॥ मधुब्राह्मणं ॥ ५ ॥

उप० ॥ इयंपृथिवीसर्वेषांभूतानांमधु

बृहदा०
॥ १६१ ॥

अस्यैषृथिव्यै अस्याः पृथिव्याः सर्वाणि भूतानि मधु शुश्रूषादिना सुखदानि । यश्चायमस्यां पृथिव्यां विद्यमानस्ते जोमयः अनंततेजाः ।
अमृतमयो नित्यः अपूर्णत्वादिना नाशरहितः । पुरुषः यश्चायं प्रमितः शरीरस्थः ते जोमयो मृतमयः पुरुषः । सः अयमेव । अयं
कः । यः पूर्वोक्तः आत्मा सर्वगो ह्यशीर्ष इत्यर्थः । आत्मस्वरूपमाह ॥ इदमिति ॥ इदममृतं नित्यं ब्रह्म गुणपूर्णं सर्वमनूनं सर्वगमि
त्यर्थः । एवमुत्तरत्रापि व्याख्यानं ॥ १ ॥ रैतसः रेतसि स्थितः ॥ २ ॥ वाङ्मयः । वाचि स्थितः ॥ ३ ॥ प्राणः त्वग्निद्रियस्थितः ॥ ४ ॥
चाक्षुषश्चक्षुस्थः ॥ ५ ॥ श्रौत्रः श्रोत्रगतः सन्प्रातेशृणोतीति प्रतिश्रुतः ॥ ६ ॥ मानसो मनोगतः ॥ ७ ॥ तैजसः शरीरतेजो

उप० ॥ अस्यैषृथिव्यै सर्वाणि भूतानि मधुयश्चायमस्यां पृथिव्यां ते जोमयोऽमृतमयः पुरुषो यश्चायमध्यात्मः शरीरस्ते जोमयोऽमृतमयः पुरुषो
ऽयमेव स यो यमात्मेदममृतमिदं ब्रह्मेदं सर्वं ॥ १ ॥ इमा आपः सर्वेषां भूतानां मध्वासा मया सर्वाणि भूतानि मधुयश्चायमास्वप्नुते जोमयो मृतमयः पुरु
षो यश्चायमध्यात्मः रैतसस्ते जोमयो मृतमयः पुरुषो यमेव स यो यमात्मेदममृतमिदं ब्रह्मेदं सर्वं ॥ २ ॥ अयमग्निः सर्वेषां भूतानां मध्वस्याग्नेः सर्वाणि
भूतानि मधुयश्चायमस्मिन्नग्नौ ते जोमयोऽमृतमयः पुरुषो यश्चायमध्यात्मं वाङ्मयस्ते जोमयो मृतमयः पुरुषो यमेव स यो यमात्मेदममृतमिदं ब्रह्मेदं सर्वं ॥ ३ ॥
अयं वायुः सर्वेषां भूतानां मध्वस्य वायोः सर्वाणि भूतानि मधुयश्चायमस्मिन्वायौ ते जोमयो मृतमयः पुरुषो यश्चायमध्यात्मं प्राणस्ते जोमयोऽमृतमयः पुरुषो य
मेव स यो यमात्मेदममृतमिदं ब्रह्मेदं सर्वं ॥ ४ ॥ अयमादित्यः सर्वेषां भूतानां मध्वस्यादित्यस्य सर्वाणि भूतानि मधुयश्चायमस्मिन्नादित्ये ते जोमयो मृतम
यः पुरुषो यश्चायमध्यात्मं चाक्षुषस्ते जोमयो मृतमयः पुरुषो यमेव स यो यमात्मेदममृतमिदं ब्रह्मेदं सर्वं ॥ ५ ॥ इमा दिशः सर्वेषां भूतानां मध्वासां दिशाः सर्वाणि भूतानि
मधुयश्चायमासुदिक्षु ते जोमयोऽमृतमयः पुरुषो यश्चायमध्यात्मः श्रौत्रः प्रातिश्रुतस्ते जोमयो मृतमयः पुरुषो यमेव स यो यमात्मेदममृतमिदं ब्रह्मेदं सर्वं ॥ ६ ॥

भावबो०

खंडार्थः

४।५

322

॥ १६१ ॥

गतः ॥ ८ ॥ स्तनयितुःतद्गतोवायुः । शाब्दःशब्दगतःसन् । सौवरःस्वरगतः ॥ ९ ॥ हृद्याकाशःतद्गतः ॥ १० ॥ अयंधर्मोयम
धर्मःधर्मगतः ॥ ११ ॥ सत्यं । सत्यगतोवायुः सात्यःसत्यगतः । अत्रशारीरोरैतसःइत्यादौशरीरादिशब्दैस्तदभिमानिदेवता
ग्राह्याः ॥ १२ ॥ इदंमानुषंस्वायंभुवमनुः मानुषः । देहिगतस्वायंभुवमनुगतः ॥ १३ ॥ अयमात्माविरिचः । अध्यात्ममात्मा

323

उप० ॥ अयंचंद्रःसर्वेषांभूतानांमध्वस्यचंद्रस्यसर्वाणिभूतानिमधुयश्चायमस्मिञ्चंद्रेतेजोमयोमृतमयःपुरुषोयश्चायमध्यात्ममानसस्तेजोमयो
मृतमयःपुरुषोयमेवसयोयमात्मेदममृतमिदंब्रह्मेदंसर्वं ॥ ७ ॥ इयंविद्युत्सर्वेषांभूतानांमध्वस्यैविद्युतःसर्वाणिभूतानिमधुयश्चायमस्यांविद्युतितेजो
मयोमृतमयःपुरुषोयश्चायमध्यात्मंतैजसस्तेजोमयोमृतमयःपुरुषोयमेवसयोयमात्मेदममृतमिदंब्रह्मेदंसर्वं ॥ ८ ॥ अयंस्तनयितुःसर्वेषांभूतानांम
ध्वस्यस्तनयितुःसर्वाणिभूतानिमधुयश्चायमस्मिस्तनयितुःतेजोमयोमृतमयःपुरुषोयश्चायमध्यात्मंशाब्दःसौवरस्तेजोमयोमृतमयःपुरुषोयमेवसयो
यमात्मेदममृतमिदंब्रह्मेदंसर्वं ॥ ९ ॥ अयमाकाशःसर्वेषांभूतानांमध्वस्याकाशस्यसर्वाणिभूतानिमधुयश्चायमस्मिन्नाकाशेतेजोमयोमृतमयः
पुरुषोयश्चायमध्यात्मंहृद्याकाशस्तेजोमयोमृतमयःपुरुषोयमेवसयोयमात्मेदममृतमिदंब्रह्मेदंसर्वं ॥ १० ॥ अयंधर्मःसर्वेषांभूतानांमध्वस्यधर्म
स्यसर्वाणिभूतानिमधुयश्चायमस्मिन्धर्मेतेजोमयोमृतमयःपुरुषोयश्चायमध्यात्मंधर्मस्तेजोमयोमृतमयःपुरुषोयमेवसयोयमात्मेदममृतमिदंब्रह्मेदंसर्वं
॥ ११ ॥ इदंसत्यंसर्वेषांभूतानांमध्वस्यसत्यस्यसर्वाणिभूतानिमधुयश्चायमस्मिन्सत्येतेजोमयोमृतमयःपुरुषोयश्चायमध्यात्मंसात्य
स्तेजोमयोमृतमयःपुरुषोयमेवसयोयमात्मेदममृतमिदंब्रह्मेदंसर्वं ॥ १२ ॥ इदंमानुषंसर्वेषांभूतानांमध्वस्यमानुषस्यसर्वाणिभूतानिमधुयश्चायमस्मि
न्मानुषेतेजोमयोमृतमयःपुरुषोयश्चायमध्यात्ममानुषस्तेजोमयोमृतमयःपुरुषोयमेवसयोयमात्मेदममृतमिदंब्रह्मेदंसर्वं ॥ १३ ॥

बृहदा०
॥ १६२ ॥

जीवगतविरिंचगतः ॥ १४ ॥ तस्यात्मनोमहिमानमाह ॥ सचाइति ॥ सर्वेषांभूतानांजीवानां । उपलक्षणमेतत् । सर्वेषांभा
त्मनांविरिंचानांचअधिपतिराधिकात्पालनात् । राजास्यामी कथमित्यतःएतदेवसदृष्टांतमुपपादयति ॥ तत्रथेति ॥ तत्त्वक्ष्य
माणंनिदर्शनंयथा । चशब्दौपरस्परसमुच्चये । विष्णोर्भूतादीनामंतर्वहिश्चाश्रयत्वप्रदर्शनायनाभौनेमौचेतिदृष्टांतद्वयोपादानं
॥ १५ ॥ इयंमधुविद्याऽतिप्रशस्तापूर्वरनुष्ठितत्वात्उपदिष्टत्वाच्चेत्याह ॥ इदमिति ॥ दध्यङ्नामाअथर्वणगोत्रोत्पन्नोब्राह्मणः
इदंप्रमाणप्रमितं । तत्तमधुमधुविद्या मश्विभ्यामुवाच । वाइतिअस्यार्थस्यप्रमाणसिद्धत्वमाह । पश्यन्वेदद्रष्टाऋषिः । तदेतत्
दध्यङ्गाधर्वणोऽश्विभ्यामुवाचेत्येतत्प्रमेयमुवाच । तांऋचंपठति ॥ तद्वामिति ॥ हेनरानेतारौ । अश्विनौवायुवयो र्यतदधीचः
पूर्वशिरश्छेदनाश्वशिरःसंधानादिरूपं उग्रंक्रूरं दंतःकर्म यच्चदध्यङ्गाधर्वणोऽश्वस्यशीर्ष्णाई शीर्ष्णेव वायुवाभ्यां मधुमधुविद्यां
प्रोवाचेति तदुभयं सनये मोक्षादिपुरुषार्थलाभाय । हनिश्चितमाविष्कृतोमि । कः किमिव तन्यतुःस्तनयितुः वृष्टिन । वृष्टिमि
व स्तनयितुर्यथावृष्टिमाविष्कृतोतितथेत्यर्थः ॥ १६ ॥ अत्रैवागमांतरंयत्कुमाह ॥ इदमिति ॥ तदेतत्तदध्यङ्गाधर्वणोऽश्वि

उप० ॥ अयमात्मासर्वेषांभूतानांमध्वस्यात्मनःसर्वाणिभूतानिमधुयश्चायमस्मिन्नात्मनितेजोमयोमृतमयःपुरुषोयश्चायमध्वात्ममात्मातेजोम
योमृतमयःपुरुषोयमेवसयोयमात्मेदममृतमिदंब्रह्मेदं॥१४॥ सचाअयमात्मासर्वेषांभूतानामधिपतिःसर्वेषांभूतानांराजातत्रधारयनाभौचरथने
मौचाराःसर्वेसमर्पिताएवमेवास्मिन्नात्मनिसर्वाणिभूतानिसर्वदेवाःसर्वलोकाःसर्वप्राणाःसर्वएतआत्मानःसमर्पिताः॥१५॥ इदंतेजस्तन्यतुदध्यङ्गाधर्वणो
ऽश्विभ्यामुवाचतदेतदृषिःपश्यन्नवोचत्तद्वानरासनयेदं॥सउग्रमाविष्कृतोमितन्यतुर्नवृष्टिदध्यङ्गह्वन्मध्वाथर्वणोयामश्वस्यशीर्ष्णाप्रयडीमुवाचेति १६

भाववो०

संदर्भः

४ । ५

वा
324

॥ १६२ ॥

भ्यामधुवाचेत्येतत् । तांक्रुचंपठति ॥ आथर्वणायेति ॥ हेदसौशत्रुभेदकौ अश्विनाअश्विनौ युवामाधर्वणायदधीचे अश्व्यं
अश्वसंबंधिशिरः प्रत्यैरयतं प्रतिसमधत्तं । सःसंधिताश्वशिरादध्यङ् ऋतायन्वायुवयोर्मधुवक्ष्यामीतिपूर्वप्रतिज्ञातंसत्यंक्रुचं
न्वां युवाभ्यां मधु मधुविद्यां यत्त्वाष्ट्रंत्वष्टुःपुत्रेणविश्वरूपेणैन्द्रायोक्तं कक्ष्यंनारायणकवचं तदपिप्रवोचत्प्रावोचदित्यर्थः ।
अडभावश्छांदसः ॥ १७ ॥ यश्चायमध्यात्मंशारीरइतिसर्वेषुशरीरेषुभगवांस्तिष्ठतीतियदुक्तंतत्रमंत्रं वक्तुमाह ॥ इदमिति ॥
पश्यन्पिः तदेतत्सर्वशरीरस्थत्वमुवाच । तंमंत्रमुदाहरति ॥ पुरइति ॥ सपुरुषोद्विपदःपुरःशरीराणिचक्रेचतुष्पदःपुरश्चक्रे ।
ततःपक्षीभूत्वाद्विपदःपुरश्चतुष्पदश्चपुरआविशत् । पुरुषोजीवइतिप्रतीतिंनिवारयन्पुरुषशब्दंनिर्वक्ति ॥ सवाअयमिति ॥
सएवपरमात्मापुरुषइतिउच्यते । कुतः यतःसर्वासुपूरुषदेहेषु । पुरिहत्पुर्यपि । शेतइतिशयः । नकेवलंपुरस्थितिमात्रं किंतु
अंतर्वहिव्याप्तिश्चास्तीत्याह ॥ नैनेनेति ॥ एतेनानेनात्मना । किंचनाऽनावृतमव्याप्तं किंतुव्याप्तमेव असंवृतमनाच्छा
दितं ॥ १८ ॥ अयमेवसयोयमात्मेत्युक्तपरमात्मरूपाणामभेदेमंत्रं वक्तुमाह ॥ इदमिति ॥ तदेतत्शरीरादिगतभगवद्रूपाणाम

उप० ॥ इदंवैतन्मधुदध्यङ्ङाथर्वणोश्विभ्यामुवाचतदेतदपिःपश्यन्नवोचत्आथर्वणायाश्विनादधीचेऽश्व्यंशिरःप्रत्यैरयतंसवांसधुप्रवोचत्
तायन्त्वाष्ट्रंयद्दसावपिकक्ष्यंवामिति ॥ १७ ॥ इदंवैतन्मधुदध्यङ्ङाथर्वणोश्विभ्यामुवाचतदेतदपिःपश्यन्नवोचत्पुरश्चक्रेद्विपदःपुरश्चक्रेचतुष्पदःपुरः
सपक्षीभूत्वापुरःपुरुषआविशदितिसवाअयंपुरुषःसर्वासुपूरुषुरिशयो नैनेनकिंचनानावृतंनैनेनकिंचनासंवृतं ॥ १८ ॥ इदंवैतन्मधुदध्यङ्ङाथर्वणो
श्विभ्यामुवाचतदेतदपिःपश्यन्नवोचत्

बृहदा०

॥ १६३ ॥

भिन्नत्वं । मंत्रं पठति ॥ रूपं रूपमिति ॥ जीवसमुदायः परमेश्वरस्य रूपं रूपं प्रतिरूपः प्रतिविंबो बभूव । तद्विंबरूपमस्य जीवस्य चक्षणाया साक्षात्काराय भवति मुक्त्यर्थं साक्षात्कारविषयो भवतीति यावत् । नन्वेकस्य भगवतः कथं विचित्रजीवविंबत्वमित्यत आह ॥ इंद्र इति ॥ स इंद्रः परमेश्वरो मायाभिः स्वसामर्थ्येन पुरुरूपः अनंतजीवविंबरूपः ईयते ज्ञायते । अस्य इंद्रस्य हरयः हरिनामकानि रूपाणि दशशतानि युक्ताः संयुक्ताः व्यूहशः संतीति हि प्रसिद्धमित्यर्थः । नन्वत्र मंत्रे परमात्मरूपाणामभेदाप्रतीतेः कथं तदुदाहरणमित्यतस्तस्याभिप्रायमाह ॥ अयं वा इति ॥ हरयो हरिनामकाः दशमत्स्याद्याः अयं वै हरयः शीर्षः परमात्मैव च शब्दात् शतानि नारायणादीनि हरिनामकानि । अयं वै अनेन शतादशेत्येतत् पृथग्व्यूहपरत्वेनापि व्याख्याति ॥ सहस्राणीति ॥ विश्वादीनि सहस्राणि हरयः अयं वा इति संबंधः । दशेत्येतत् बहुपर्यायमभ्युपेत्य पृथग्व्यूहपरत्वेनापि व्याख्याति ॥ बहूनि चेति ॥ परादीनि बहूनि हरयोऽयं वा इति संबंधः । शतमनंतं भवतीति वचनात् शतेत्येतदनंतपर्यायमित्यभिप्रेत्य व्यूहांतरपरत्वेनापि व्याचष्टे ॥ अनंतानि चेति ॥ अजितादीनि । मत्स्यादिपरमात्मव्यूहानां यदभेद उक्तस्तन्महिमानमाह ॥ तदेतदिति ॥ अयं पूर्वोक्त आत्मा व्याप्तो ब्रह्मयत् तदेतत् ब्रह्मगुणपूर्णं । न विद्यते पूर्वयस्मात्तदपूर्वमनादीति यावत् । न विद्यते परमुत्तमं यस्मात्तदनपरं अनंतमित्यर्थः । न विद्यते तदन्तरमन्यत् यस्य तदनंतरं अयमेव सर्वस्मादंतरः न विद्यते वहिरन्यद्यस्य तदबाह्यं अयमेव सर्वस्माद्बाह्यः सर्वमनुभव

उप० ॥ रूपं रूपं प्रतिरूपो बभूव तदस्य रूपं प्रति चक्षणाया इंद्रो मायाभिः पुरुरूप ईयते युक्ता ह्यस्य हरयः शतादशेत्ययं वै हरयो यं वै दश च सहस्राणि बहूनि चानंतानि च तदेतद् ब्रह्मा पूर्वमनपरमनंतरमबाह्यमयमात्मा ब्रह्म

भाववो०

खंडार्थः

४।५

326

॥ १६३ ॥

तीतिसर्वानुभूस्सर्वज्ञइतिवेदानुशासनमित्यर्थः ॥ १९ ॥ मधुब्राह्मणं ॥ ५ ॥ अथभाष्यार्थःखंडार्थश्च ॥ नकेवलमिमांश्रह
विद्यांदध्यङ्गाधर्वणोश्विभ्यामुवाच । किंतुसादिरिंचादिभिरप्यधीताव्याख्याताचेत्याह ॥ अथवंशइति ॥ पाराशर्योजातूक
र्ण्यादितिपराशरात्मजस्यवेदव्यासस्यजातूकर्ण्यादध्ययनंप्रतीयते । तच्चायुक्तमित्यतोऽयंपाराशर्योनकृष्णःकिंवन्वइत्यत्रप्रमा
णमाह ॥ पाराशर्यइति ॥ परमेष्ठीविराट्ब्रह्मणोहिरण्यगर्भाद्विद्यांप्राप्तइतिव्याख्यानमसत् । हिरण्यगर्भातिरिक्तस्यविराज
अभावादितिभावेनतद्वाचष्टे ॥ परस्येति ॥ वंशोद्विविधोविद्ययाजन्मनाचेतिशिष्यादिपरंपरापिवंशपदेनोच्यते । अत्रप्रथमां

उप० ॥ सर्वानुभूरित्यनुशासनं ॥ १९ ॥ इतिमधुब्राह्मणं ॥ ५ ॥

भाष्यं ॥ पाराशर्योजातूकर्ण्यःपराशरसुताबुभौ । विप्रायामेवभार्यायांतृतीयःकृष्णएवचेतिब्रह्मांडे । परस्यब्रह्मणोविष्णोर्हयशीर्षादधीतवा
न् । ब्रह्मविद्यामिमांश्रह्याततःसनकएवचेतिगारुडे ॥ इतिवंशब्राह्मणं ॥ ६ ॥ इतिश्रीमदानंदतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचितेश्रीमद्बृहदारण्यकोपनि
षद्भाष्येचतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

उप० ॥ अथवंशःपौतिमाष्योगौपवनाद्रौपवनःपौतिमाष्यात्पौतिमाष्योगौपवनाद्रौपवनःकौशिकात्कौशिकःकौडिन्यात्कौडिन्यःशांडिल्य
च्छांडिल्यःकौशिकाच्चगौतमाच्चगौतमः॥१॥आग्निवेश्यादाग्निवेश्यःशांडिल्याच्चानभिम्लाताच्चानभिम्लातआनभिम्लातादानभिम्लातोमौतमाद्रौतमः
सैतवप्राचीनयोग्याभ्यांसैतवप्राचीनयोग्यौपाराशर्यात्पाराशर्योभारद्वाजाद्भारद्वाजोभारद्वाजाच्चगौतमाच्चगौतमोभारद्वाजाद्भारद्वाजःपाराशर्यात्पा

बृहदा०

॥ १६४ ॥

तशब्दवाच्याःशिष्याः । पंचम्यंतशब्दवाच्याआचार्याइतिबोद्धव्यं । इतरवत्परब्रह्मणोप्यध्ययनशंकांवारयति ॥ ब्रह्मस्वयं
भिविति ॥ स्वयमेवभवतिजानातीतिस्वयंभु अध्यायांतेमंगलमाचरति वेदपुरुषः ॥ ब्रह्मणेनमइति ॥ हयग्रीवाख्यब्रह्मणइ
त्यर्थः ॥ इतिवंशब्राह्मणं ॥ ६ ॥ इतिश्रीमदानंदतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचितस्यश्रीमद्बृहदारण्यकभाष्यटी
कायांश्रीमद्रघुवर्यतीर्थपूज्यपादशिष्यरघूत्तममुनिविरचितायांचतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

राशयोवैजवापायनाद्वैजवापायनःकौशिकायनेःकौशिकायनिः ॥ २ ॥ घृतकौशिकादृतकौशिकःपाराशर्यायणात्पाराशर्यायणःपाराशर्यात्पाराशर्यो
जातूकर्ण्यजातूकर्ण्यःआसुरायणाच्चयास्काच्चासुरायणस्त्रैवर्णेस्त्रैवर्णिरौपंचधनेरौपंचधनिरासुरेरासुरिर्भारद्वाजाद्भारद्वाजआत्रेयादात्रेयोमांटेर्मांटेर्मां
तमाद्रौतमोवात्स्याद्वात्स्यःशांडिल्याच्छांडिल्यःकैशोर्यात्काप्यात्कैशोर्यःकाप्यःकुमारहारितात्कुमारह । रितोगालवाद्गालवोविदर्भीकौडिन्याद्विदर्भीकौ
डिन्योवत्सनपादावाभ्रवाद्दत्सनपाद्वाभ्रवःपथःसौभरात्पंथाःसौभरोऽयास्यादांगिरसादयास्यआंगिरसाभूतेस्त्वाष्ट्रादाभूतिस्त्वाष्ट्रोविश्वरूपात्त्वाष्ट्रा
द्विश्वरूपस्त्वाष्ट्रोऽश्विःअभ्यामश्विनौदधीचआथर्वणादथर्वणोऽथर्वणोदैवादथर्वादौवोमृशोःप्राध्वस्सनान्मृत्युःप्राध्वस्सनःप्रध्वस्सनात्प्रध्वस्सनएक
ऋपेरेकरिपिर्विप्रचित्तोर्विप्रचित्तिर्व्यष्टेर्व्यष्टिःसनारोस्सनारुःसनातनात्सनातनःसनकात्सनकःपरमेष्ठिनःपरमेष्ठीब्रह्मणोब्रह्मस्वयंभुब्रह्मणेनमः ॥ ३ ॥
वंशब्राह्मणं ॥ ६ ॥ इतिचतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

भावदो०

खंडार्थः

४।६

328

॥ १६४ ॥

॥ हरिः ॐ ॥ भगवानेव सर्वोत्तमः सर्वगुणपरिपूर्णः सर्वमुमुक्षुपास्यो मोक्षदइत्यध्यायद्वयोक्तमृषिभिर्ममीमांसया समर्थितमित्याहाने
नाध्यायेन । तत्रादौ मीमांसाप्रकारमेवाख्यायिकयाऽह ॥ जनको हवै देहहत्यादिना ॥ अप्रतिपत्तिविप्रतिपत्तिनिरासाय ब्रा
ह्मणं प्रमाणेन व्याचष्टे ॥ होतरीत्यादिना ॥ केन यजमानो मृत्योराक्षिमतिमुच्यत इति प्रश्नस्य होत्रत्विजाग्निना वाचेति परिहारवा
क्यं होत्रादिशब्दानां प्रतीतिार्थपरत्वनिरासाय व्याचष्टे ॥ होतरीति ॥ समुक्तिरित्यस्याभिप्रायमाह ॥ मुक्तिदमिति ॥ नित्यं
सदा । अध्वर्युणा ऋत्विजा चक्षुषादित्येनेति वाक्यं पूर्ववद्वाचष्टे ॥ अध्वर्युसूर्यचक्षुष्विति ॥ मुक्तिदं विष्णुं यो नित्यं स्मरेत् स मु
च्यत इति पूर्वेण संबंधः । खंडद्वयगतसातिमुक्तिरित्यस्य तात्पर्यमाह ॥ अधिकइति ॥ एतदुपासनामकुर्वन्न्योऽन्येभ्यो मुक्तेभ्यो
पि । अस्यैवाध्यादित्रिके आदित्यादित्रिके च विष्णुपासकस्यैव । मुक्तावधिकप्रकाशइष्यते प्रामाणिकैरित्यर्थः । उद्गात्रत्विजा वायुना
प्राणेनेति वाक्यं व्याचष्टे ॥ तथेति ॥ मुक्तिदं विष्णुमित्यनुवर्तते । तत्फलप्रदर्शनपरतया सातिमुक्तिरित्यस्य तात्पर्यमाह ॥ पूर्ण
चंद्रमिति ॥ तदेव विवृणोति । अधिकाहादसंयुतइति । भवतीति शेषः । पूर्णचंद्रं पूर्णमुखं विष्णुमिति वा । ब्रह्मणत्विजामन
साचंद्रेणेति वाक्यं व्याचष्टे ॥ मनइति ॥ मुक्तिदमित्यत्राप्यनुवर्तते । सातिमुक्तिरित्यस्य तात्पर्यमाह ॥ अप्रयत्नेनेति ॥ ननु हो

भाष्यं ॥ होतर्यग्नौ वाचि चैव यो विष्णुं मुक्तिदं स्मरेत् । नित्यं समुच्यते ध्वर्युसूर्यचक्षुषु यः स्मरेत् । अधिकः प्रकाश एवास्य मुक्तावन्येभ्य इष्यते ।
मुक्तेभ्योऽपि तथोद्गातृवायुप्राणे पुनः स्मरेत् । पूर्णचंद्रं सदा पश्येदधिकाहादसंयुतः । मनो ब्रह्मनि शेषेऽप्यो विष्णुं सर्वदा स्मरेत् । अप्रयत्नेन लोकं स विष्णो
र्याति न संशयः ।

बृहदा०

॥ १६५ ॥

त्रादिशब्दानांप्रसिद्धहोत्रादिपरत्वात्कथं होतर्यग्नावित्यादिव्याख्यानमित्यत आह ॥ होत्रिति ॥ मुख्यतः परममुख्यतः । प्रसिद्धिविरोधं परिहरति ॥ तत्संबन्धादिति ॥ जुहोतीत्यादिव्युत्पत्तिः प्रसिद्धहोत्रादिष्वेव विष्णावित्यत आह ॥ सवा इति ॥ वैशब्दोवधारणे । होत्रादिषु स्थित्वेति शेषः । होत्रादिशब्दानां विष्णुपरत्वे आंतरोपपत्तिमप्याह ॥ तस्मादिति ॥ होत्रादिशब्दानां विष्णुवाचकत्वादित्यर्थः । श्रुतिषु वाग्वैयज्ञस्य होता तद्येयं वाक्सोयमग्निः सहोतेत्यादि श्रुतिवाक्येषु । अन्यथा तद्विरोधः स्यात् । होत्रग्निवागादीनामैक्याभावादिति भावः । केन यजमानो मृत्योराप्तिमिति मुच्यत इत्यादि प्रश्ने होत्रत्विजाग्निना वाचेत्यादि परिहारवाक्ये होत्रादीनां मुक्तिसाधनत्वमुच्यते । तच्चोक्तरीत्या विष्णुग्रहण एव संभवति । न प्रसिद्धहोत्रादिग्रहण इति होत्रादित्रिकचतुष्टयस्थितविष्णुरूपविशेषप्रदर्शनपूर्वकमाह ॥ होत्रादिष्विति ॥ वासुदेवादिरूपधृक् विष्णुरेवेति संबंधः । हिशब्दः प्रसिध्यर्थः । न त्वन्यज्ञानादिति भावः । किंच होत्रादिशब्दानां प्रसिद्धार्थपरत्वे समुक्तिः सातिमुक्तिरित्येतदनुपपन्नं स्यादिति भावेन समुक्तिरित्यस्य मुक्तिरिति यत्तात्पर्यमुक्तं तत्पदारूढं करोति ॥ मुक्तिनामेति ॥ अनेन मुच्यते नेनेति मुक्तिरित्यर्थ उक्तो भवति । सातिमुक्तिरित्यस्यापि अधिकः प्रकाश इत्यादिना पूर्वोक्ततात्पर्यपदारूढं करोति ॥ मनुष्येभ्य इति ॥ अनेनातिशयेन मुच्यते नेनेत्यतिमुक्ति

भाष्यं ॥ होत्राद्यादीनि नामानि विष्णोः सर्वाणि मुख्यतः । तत्संबन्धात्तदन्येषां सवै होत्रादिकर्मकृत् । तस्माद्धोत्राग्निवागादेरैक्यं श्रुतिषु चोच्यते । होत्रादिष्वेव चतुर्षु वासुदेवादिरूपधृक् । व्यवस्थितो हितज्ज्ञानादचिरान्मुक्तिमेष्यति । मुक्तिनामा स भगवान्मोक्षदत्तात्प्रकीर्तितः । मनुष्येभ्यो धि कसुखं देवेभ्यो यत्प्रयच्छति ।

भाववो०

भाष्यार्थः

५।१

330

॥ १६५ ॥

रित्यर्थउक्तोभवति । श्रुतौ वजमानइतिप्रमाणेच यःस्मरेदितिसामान्यतएवोक्तत्वात्सर्वेषामप्युपासनायामधिकारइतिनमंतव्य
मितीह ॥ एताहीति ॥ कुतइत्यतस्तथात्वेइत्यतिमोक्षाइत्युपसंहारवाक्यविरोधःस्यादित्याह ॥ अतीति ॥ नृणांतद्योग्य
त्वादितिभावः । तर्हि केतत्राधिकारिणइत्यतआह ॥ देवाद्याइति ॥ योगिनोयोग्याइत्यर्थः । तेषांतद्योग्यत्वादितिभावः ।
किंताभिर्जयतीत्यस्यप्रश्नस्य । यत्किंचेदंप्राणभृदिति यत्परिहारवाक्यं तत्क्रुचामेवफलसाधनत्वप्रतीतिनिरासायव्याचष्टे ॥
याज्येति ॥ याहुताउज्ज्वलंतिदेवलोकमेवताभिर्जयतीत्यादिवाक्यंपूर्ववद्व्याचष्टे ॥ उज्ज्वलदिति ॥ उज्ज्वलत्सुशब्दवत्सु द्रा
विषुअधोद्रवणवत्सुहविःषु । कतमासादेवतेतिप्रश्नेमनएवेतिकथमुत्तरमुच्यतइत्यतआह ॥ मनसइति ॥ अनंतंवैमनोनंताविश्वेदे
वाइत्यस्याभिप्रायःसर्वदेवेषुसंस्थितइति । अनंतमेवसतेनलोकंजयतीत्येतत्तेनमनसेतिप्रतीतिनिरासायतत्परामृश्यंदर्शयन्व्या
चष्टे ॥ देवेति ॥ तेनस्मरणेन / विश्वेषांदेवानांस्वरूपानंत्यस्यसर्वसाधारण्यात् पदादेश्वनाशात्कथमनंतत्वमित्यतःप्रकारद्वयेनो
पपादयति ॥ निश्चयेनेति ॥ तेषामपरोक्षज्ञानित्वादितिभावः । विमोक्ष्यत्वात्मोक्षरूपानंतफलभाक्त्वादित्यर्थः । पृथिवीलो

331

भाष्य ॥ मुक्तावप्यतिमोक्षःसतेनदेवःप्रकीर्तितः । एताहुपासनानित्यंनैवयोग्यानृणांश्रुताः । अतिमुक्तिप्रदायस्मादेवाद्यास्तासुयोगिनः ।
याज्याशस्यापुरोवाक्यासंस्थितंयोहरिंस्मरेत् । सर्वप्राणभृतामीशःसभवेन्नात्रसंशयः । उज्ज्वलच्छब्दवद्वाविष्वेकमेवहरिंस्मरेत् । सर्वलोकाधिपत्यं
सलभतेपुरुषोत्तमान् । मनसोदेवताब्रह्मासर्वदेवेषुसंस्थितः । देवब्रह्ममनस्त्वेकंयोविष्णुंसर्वदास्मरेत् । अनंतनामकंतेनतल्लोकंनित्यमभ्युते । निश्च
येनविमोक्षत्वाद्विश्वेदेवाअनंतकाः । अनंतनामकंविष्णुमुपास्यापिह्यनंतकाः ।

बुद्धा०
॥ १६६ ॥

कमेवपुरोनुवाक्ययाजयतीत्यादिवाक्यंतासामेवफलसाधनत्वमुच्यतइतिप्रतीतिनिरासायव्याचष्टे ॥ पुरोवाक्यादिष्विति ॥
ऋगाहुतिमनस्तोत्रिया सुस्थितामूर्तीराह ॥ अत्रापीति ॥ अथसंपदइत्येतद्व्याचष्टे ॥ देवानामिति ॥ अत्रसर्वेषामधिकारि
त्वेकथमुक्तसंपलब्धनियं चनमित्यतआह ॥ एताइति ॥ उपासनाइत्यर्थः । उपासनाभावेपिज्ञानमात्रंमनुष्याणांस्यादेवेत्यतआह ॥
मनुष्याणामिति ॥ ततश्चायंखंडार्थः ॥ विदेहानांयंशमनोवैदेहोजनकोनामहकिलबभूव । सचबहुदक्षिणेनयज्ञेनशाखां
तरेएतन्नान्नाप्रसिद्धेन । बहुदक्षिणाविशिष्टेनाश्वमेधादिनाया । ईजेअयजत । तत्रतस्मिन्यज्ञे हविद्वद्वाहुत्येनप्रसिद्धानां कुरुणां
पांचालानांचदेशानां । ब्राह्मणाभिसमेतावभूवुः । तान्दृष्टवतस्तस्यहजनकस्यवैदेहस्य । कःस्वित्कोनु एपांब्राह्मणानांमध्येऽनूचान
तमोतिशयेनानूचानोब्रह्मिष्ठइतिविजिज्ञासाविशेषेणज्ञातुमिच्छावभूव । पश्चात्सजनकोह तद्विज्ञानोपायभूतंगवांसहस्रांगोष्ठे[यज्ञ
वाटसमीपइतिस्वामिनः]वरुणोधावरोधंकारयामास । तासांलैकैकस्याःगोःशृंगयोःदशदशपादाःपलस्यचतुर्थभागःपादः । एवंभू

भाष्यं ॥ पुरोवाक्यादिपुष्पाणादिपूपासांकरोति यः । एकमेवहरिलोकव्याप्तमेवलभेदसौ । अत्रापिवासुदेवाद्याश्चत्वारोदेवताःस्मृताः । देवा
नांपदहेतुत्वात्संपन्नाऽयउपासनाः । मुक्तौभोगविशेषस्यहेतुत्वाच्चप्रकीर्तिताः । एताश्चदेवता योग्यानमनुष्येषुपुत्रचित् । मनुष्याणांज्ञानमात्राद्गुणा
धिक्यंभविष्यतीतिपरमश्रुतौ ॥ इत्याश्वलब्राह्मणं ॥ ५ ॥ १ ॥

उप० ॥ जनकोहवैदेहोबहुदक्षिणेनयज्ञेनेजेतत्रहकुरुपांचालानांब्राह्मणाभिसमेतावभूवुस्तस्यहजनकस्यवैदेहस्यविजिज्ञासावभूवकःस्विदेपां
ब्राह्मणानांअनूचानतमइतिसहगवांसहस्रमवरुणोधावरोधदशदशपादाएकैकस्याःशृंगयोरावद्वावभूवुः ॥ १ ॥

भावबो०
खंडार्थः
५ ॥ १ ॥

332

॥ १६६ ॥

ताः सुवर्णस्य दशदशपादाः आवद्धावभूवुः । शृंगयोरिति द्विवचनात्प्रतिशृंगपंचपंचपादाः आवद्धा इत्यर्थः । एवंगा अवलम्ब्य जन-
कस्तान् ब्राह्मणान्ह किल उवाच । हे ब्राह्मणाः भगवंतः पूजाहं इति संबोध्य । यो वो युष्माकं मध्ये ब्रह्मिष्ठोति शयेन ब्रह्मज्ञः । स एता अ-
वरुद्धा गा उदजतां स्वगृहं प्रत्युद्गमयत्वित्युक्ते । ते ब्राह्मणा ह किल न दधृषुः धैर्यवतो नाभवन् । आत्मनो ब्रह्मिष्ठतां प्रतिज्ञाबुद्धिमिति शे-
षः । अथानंतरं याज्ञवल्क्यो ह किल स्वस्वीयमेव ब्रह्मचारिणमंतेवासिनमुवाच । किं हे सौम्यसामश्रवा इति प्रुतिर्दूरादाह्वाना-
र्या । सामविधिं नृणोतीतिसामश्रवास्तत्संबोधनं सामश्रव । एता गा उदज अस्मद्गृहं प्रति उद्गमय । एवं गुरुवचनं श्रुत्वा ह किल ब्रह्म-
चारी । ता गाः उदाचकार उत्कलितवान् नीतवानाचार्यगृहं प्रति । एवं ब्रह्मिष्ठाय निर्दिष्टगवामपहरणात् याज्ञवल्क्येन स्वात्मनो ब्र-
ह्मिष्ठत्वस्वीकरणादस्माकमब्रह्मिष्ठतां प्रतिज्ञायत इति मन्वानास्ते हे ब्राह्मणाश्चुक्रुधुः क्रोधं कृतवन्तः । तेषां क्रोधाभिप्राये निमित्तमाह
॥ कथमिति ॥ नोऽस्माकं एकैकप्रधानानामग्रे ब्रह्मिष्ठोऽसीति कथमयं ब्रवीति कथयेत् । इति शब्दोभिप्रायसमाप्तिद्योतकः । अथ
क्रोधानंतरं ह जनकस्याश्वलोनाम होताऋत्विग्वभूव । स ब्रह्मिष्ठाभिमानो राजा श्रयात् धृष्टसन् एनं याज्ञवल्क्यं पप्रच्छ । कथं । हे
याज्ञवल्क्य नोऽस्माकमग्रे । त्वं नु खलु ब्रह्मिष्ठोऽसीति प्रुतिर्भर्त्सनार्था । अनौद्धत्यं ब्रह्मविदोऽलिंगमिति सूचयन् स याज्ञवल्क्यो ह उ-

उप० ॥ तान्होवाच ब्राह्मणा भगवंतो यो वो ब्रह्मिष्ठः स एता गा उदजतामिति तेह ब्राह्मणान दधृषु रथहयाश्च वल्क्यः स्वमेव ब्रह्मचारिणमुवाचैताः सो-
म्योदजसामश्रवा इति । ताहोदाचकार तेह ब्राह्मणाश्चुक्रुधुः कथं नो ब्रह्मिष्ठो ब्रवीतीत्यह जनकस्य वैदेहस्य होता आश्वलो यभूव स हैनं पप्रच्छ त्वं नु खलु नो
याज्ञवल्क्य ब्रह्मिष्ठोऽसी इति सहोवाच नमो वयं ब्रह्मिष्ठाय कुर्मो

बृहदा०

१६७ ॥

वाच । वयं ब्रह्मिष्ठाय नमस्कुर्मः । किमिति तर्हि ब्रह्मिष्ठपणभूता गावः स्वगृहं प्रति प्रस्थापिता इत्यत आह ॥ गोकामा इति ॥ वयं
गोकामा एव स्म । अतो गोग्रहणं कृतवन्त इति मुनिनोक्ते । ततो ब्रह्मिष्ठपणस्वीकरणादेव होताश्वलस्तं प्रष्टुं दध्रे धृतवान् मनः । याज्ञव
ल्क्येति संबोध्योवाच । किं । इदं सर्वं प्राणिजातं यत्पुनर्मृत्युना आसंप्राप्तं । न केवलमेतावत् । किंतु मृत्युना भिपन्नं ग्रस्तं च । त
स्य मृत्योराप्तिं यजमानः केनोपायेनाति अतिक्रम्य मुच्यत इति पृष्ठो याज्ञवल्क्य उत्तरमाह ॥ होत्रेति ॥ होत्रादिषु स्थित्वा तत्तत्कर्म
कर्तृत्वेन निमित्तेन होत्रिणा वाक्शब्दवाच्येन वासुदेवेनोपासितेन । यजमानोति मुच्यत इति संबंधः । अधिष्ठानभेदेन परमात्मनोरु
पस्य भेदो नाशं कनीय इति भावेन वाक्स्थितस्य होतृस्थस्य परमात्मरूपस्य चाभेदमाह ॥ वाग्वा इति ॥ वाक्वागंतर्गतो वाङ्नामा
वासुदेव एव । यज्ञस्य होता होतृसंस्थो होतृनामक इति । वैप्रसिद्धमित्यर्थः । इदानीं वागंतर्गतस्याग्निस्थस्य चाभेदमाह ॥ तद्येय
मिति ॥ साचासौ याच तद्या प्रसिद्धा येयं वाक् वागंतर्गतो वाङ्नामा वासुदेवः । सोयमग्निः अग्निस्थोऽग्निनामा । इदानीमग्निस्थ
स्य होतृसंस्थेनाभेदमाह ॥ स इति ॥ सोऽग्निस्थोऽग्निनामा भगवान् होता होतृसंस्थो होतृनामक इत्यर्थः । वागादिस्थस्य कथं मृत्युमोच
कत्वमित्यत आह ॥ स इति ॥ यो वागादिस्थः समुक्तिः मोक्षप्रदः । मुच्यते नेनेति व्युत्पत्तेः । न केवलं सर्वसाधारणा विद्या निवृत्त्या
दिरूपमुक्तिदः । किंतु सातिमुक्तिः अतिशयितमुक्तिदः । मुक्तौ मनुष्येभ्यः अधिकं सुखं देवेभ्यः प्रयच्छतीत्यर्थः ॥ ३ ॥ एवमेवो

उप० ॥ गोकामा एव वयं स्म इति तत्सह तत् एव प्रष्टुं दध्रे होताश्वलः ॥ २ ॥ याज्ञवल्क्येति होवाच यदिदं सर्वं मृत्युना आसंप्राप्तं सर्वं मृत्युना भिपन्नं केन
यजमानो मृत्योराप्तिमिति मुच्यत इति । होत्रादिषु जाग्रिना वाचा वाग्वैयज्ञस्य होता तद्येयं वाक् सोयमग्निः स होता समुक्तिः सातिमुक्तिः ॥ ३ ॥

भावबो०

संदर्भः

५ । १

334

॥ १६७ ॥

रत्नखंडत्रयमपिव्याख्येयं । अहोरात्राभ्यांतद्विकाराभ्यामित्यर्थः । एवंपूर्वपक्षापरपक्षाभ्यामित्येतदपिव्याख्येयं । अध्वर्युणाच
 क्षुपादित्येन अध्वर्यादिगतेन संकर्षणेन । उद्गात्रावायुना प्राणेन । तन्निष्ठप्रद्युम्नेन यद्यस्मादिदं प्रसिद्धमंतरिक्षं आकाशमनारंभण
 मनालंबनमिव भासते । अथ तस्मात्केनाक्रमेणाऽक्रमणसाधनेनावष्टंभेन । यजमानः । स्वर्गलोकमोक्षमाक्रमते प्राप्नोतीत्यर्थः ।
 ब्रह्मणामनसा चंद्रेण तदंतर्गतानि रुद्धेनेत्यर्थः । उक्तमुपसंहरति ॥ इत्यतिमोक्षा इति ॥ अतिशयितमोक्षसाधनीभूतोपासनाः
 इति निरूपिता इत्यर्थः । अथ मोक्षसाधनोपासनानिरूपणानंतरं । संपदः देवपदप्राप्तिरूपसंपत्साधनीभूता उपासनानिरूप्यन्ते ॥ ६ ॥
 ता उपासनावक्तुमाश्वलप्रश्नमवतारयति ॥ याज्ञवल्क्येति ॥ कतिभिः कतिसंख्याभिः । ऋग्भिरयं होता । अद्याऽस्मिन्यज्ञे ।
 शंसनं करिष्यतीति पृष्टे । तिसृभिर्ऋग्भिरित्युत्तरमुक्तवतं प्रति पुनस्तासां स्वरूपं पृच्छति ॥ कतमा इति ॥ किं स्वरूपास्ता ऋच इति

उप० ॥ याज्ञवल्क्येति होवाच यदिदं सर्वमहोरात्राभ्यामाप्तं सर्वमहोरात्राभ्यामभिपन्नं केन यजमानो होरात्रयोराप्तिमिति मुच्यत इत्यध्वर्युण
 त्विजाचक्षुषाऽऽदित्येन चक्षुर्वै यज्ञस्याध्वर्युस्तद्यदिदं चक्षुः सोसावादित्यः सोध्वर्युः समुक्तिः सातिमुक्तिः ॥ ४ ॥ याज्ञवल्क्येति होवाच यदिदं सर्वपूर्वप
 क्षापरपक्षाभ्यानाप्तं सर्वपूर्वपक्षापरपक्षाभ्यामभिपन्नं केन यजमानः पूर्वपक्षापरपक्षयोराप्तिमिति मुच्यत इत्युद्गात्रं त्विजावायुना प्राणेन प्राणो वै यज्ञस्योद्गा
 तातद्योयं प्राणः स वायुः स उद्गाता समुक्तिः सातिमुक्तिः ॥ ५ ॥ याज्ञवल्क्येति होवाच यदिदं मंतरिक्षमनारंभणमिव केनाक्रमेण यजमानः स्वर्गलोकमाक्र
 मत इति ब्रह्मणा त्विजामनसा चंद्रेण मनो वै यज्ञस्य ब्रह्मा तद्यदिदं मनः सोसौ चंद्रः स ब्रह्मा समुक्तिः सातिमुक्तिरित्यतिमोक्षा अथ संपदः ॥ ६ ॥ याज्ञवल्क्येति
 होवाच कतिभिरयमद्यग्भिर्होतास्मिन्यज्ञे करिष्यतीति तिसृभिरितिकतमास्तास्ति स इति

बृहदा०

॥ १६८ ॥

पृष्टोत्तरमाह॥ पुरोनुवाक्याचेति॥ पुरोनुवाक्याप्रयोगकालात्प्राक् होतृप्रयुज्यमानाऋज्जातिः । याज्याचयागार्थं प्रयुज्यमानाऋज्जातिः । शस्याशस्त्रार्थं प्रयुज्यमानाऋज्जातिस्तृतीयात्रित्वसंख्यापूरिका । एतस्याः फलं पृच्छति॥ किमिति ॥ ताभिर्वासुदेवाख्यविष्ण्वधिष्ठानभूताभिस्तत्रत्यवासुदेवेनेतियावत् किंजयतीति पृष्टे उत्तरमाह॥ यत्किंचेदंप्राणभृदितीति॥ तज्जयतीत्यन्वयः । सर्वप्राणभृदधिपतिर्भवतीत्यर्थः ॥ ७॥ याहुताः समिदाज्याहुतयः उज्ज्वलंति । याहुतामांसाहुतयः अतिनेदंते अतीवशब्दं कुर्वन्ति । याहुताः पयःसोमाहुतयः अधिअधोगत्वाभूमेरधःशेरतो फलं पृच्छति॥ किमिति ॥ ताभिः संकर्षणाधिष्ठानभूताभिस्तिसृभिराहुतिभिस्तद्गतसंकर्षणेनेतियावत् । किंजयतीति पृष्टे उत्तरमाह॥ याइति॥ या आहुतयो हुता उज्ज्वलंति । ताभिर्देवलोकमेव जयति देवलोकाधिपत्यं लभते । कथमित्यपेक्षायामुज्ज्वलत्वसाम्यादित्याह ॥ दीप्यत इव हीति ॥ एवमुत्तरत्रापि । पितृलोक अतीवात्यंतं नेदते । आस्फोटयंति पितर इत्यादिवचनात् । अध इव हिमनुप्यलोक इति । नरकाद्यधोगतिसाम्यव्यावर्तनाय इवशब्दः । देवलोकपितृलोकापेक्षया अधस्तन इत्यर्थः ॥ ८ ॥ अद्य ब्रह्माऽऽहवनीयस्य दक्षिणतो दक्षिणभागे । ब्रह्मासने स्थित्वा । कतिभिर्देवताभिर्यज्ञं

उप० ॥ पुरोनुवाक्याचयाज्याचशस्यैव तृतीया किंताभिर्जयतीति यत्किंचेदंप्राणभृदिति ॥ ७ ॥ याज्ञवल्क्येति होवाच कत्यमद्याव्युरस्मिन्यद्वाहुतीर्होप्यतीति तिस्र इति कतमास्तास्तिस्र इति याहुता उज्ज्वलंति याहुता अतिनेदंते याहुता अधिशेरते किंताभिर्जयतीति याहुता उज्ज्वलंति देवलोकमेव ताभिर्जयति दीप्यत इव हि देवलोको याहुता अतिनेदंते पितृलोकमेव ताभिर्जयति त्रिपितृलोको याहुता अधिशेरते मनुष्यलोकमेव ताभिर्जयति य इव हि मनुष्यलोकः ॥ ८ ॥ याज्ञवल्क्येति होवाच कतिभिर्यमद्य ब्रह्मायज्ञं

भाववो०

खंडार्थः

५।१

335

॥ १६८ ॥

गोपयतीति । अन्यत्पूर्ववत् मनएवेति मनोभिमानीचतुर्मुखएव तंस्तौति ॥ अनंतंवाइति ॥ मनसउक्तमनंतत्वमुपपादयति ॥ अनंताइति ॥ यदधिष्ठिताविश्वेदेवाअप्यनंताः । किंमनोनंतमित्यर्थः । निश्चयेनविमोक्षयत्वादनंतनामकविष्णूपासकत्वाद्वा विश्वेदेवाअनंतकाः तत्फलमाह ॥ अनंतमेवेति ॥ तेनमनसातदभिमानीचतुर्मुखेन तदधिष्ठानभूतदेवेषुचविद्यमानेनप्रद्युम्ने न । अनंतनामकंविष्णुलोकंजयति ॥ ९ ॥ स्तोत्रियाःसामारूढाऋचः ताऋचः अध्यात्मंयाःयदभिमन्यमानाः तादेवताःकत माइत्यर्थः । पुरोनुवाक्ययापुरोनुवाक्याभिमानीप्राणगतेन । याज्ययायाज्याभिमान्यपानगतेन । शस्ययाशस्याभिमानीव्यान गतेनानिरुद्धेनेत्यर्थः । ततःस्वकृतप्रश्नोत्तरदानाद्धोताश्वलउपररामतूष्णींविभूव ॥ १० ॥ इत्याश्वलब्राह्मणं ॥ १ ॥ आकाशमात्मेत्यस्यात्माआत्माभिव्यक्त्यधिष्ठानंहृदयाकाशंमहाकाशमप्येतीतिव्याख्यानमसत् । आत्मशब्दस्यलाक्षणिकत्वापत्तेः । शरीरनियामकपरमात्मनःक्वचिद्गत्यनुक्तिप्रसंगाच्चेतिभावेनाकाशशब्दंव्याचष्टे ॥ आकाशमिति ॥ तथाचात्माहृद्गतःपरमा

उप० ॥ दक्षिणतोदेवताभिर्गोपायतीत्येकयेतिकतमासैकेतिमनएवेत्यनंतंमनोनंताविश्वेदेवाअनंतमेवसतेनलोकंजयति ॥९॥ याज्ञवल्क्येति होवाचकलयमद्योद्गातास्मिन्यज्ञेस्तोत्रियास्तोष्यतीतितिस्रइतिकतमास्तास्तिस्रइतिपुरोनुवाक्याचयाज्याचशस्यैववृतीयाकतमास्तायाअव्यात्ममिति प्राणएवपुरोनुवाक्याअपानोयाज्याव्यानःशस्याकिंताभिर्जयतीतिपृथिवीलोकमेवपुरोनुवाक्ययाजयत्यंतरिक्षलोकंयाज्ययाद्युलोकंशस्ययाततोहहो ताआश्वलउपरराम ॥ १० ॥ इत्याश्वलब्राह्मणं ॥ ५ ॥ १ ॥

भाष्यं ॥ आकाशंपरमात्मानमेव ।

बृहदा०

॥ १६९ ॥

त्मा ऽऽकाशं व्याप्तं स्वमूलरूपपरमात्मानमेवाप्येति गच्छतीत्यर्थ इति भावः । एतेनात्मा जीव आकाशमेतीति जीवगंतव्यस्य स्वयमेवोक्तत्वात् कायंतदा पुरुषो भवतीति प्रश्नोऽयुक्त इत्येतदपि परास्तं । ननु नेति होवाच याज्ञवल्क्य इति प्राणानामुक्रमणाभावोक्तिः कथं । तमुक्रामंतं प्राणो नूक्रामतीत्यादिविरोधादिति चेत् । न प्राणा उक्रामंति न वेति प्रश्नवाक्यस्येन्द्रियाभिमानि देवता विशिष्टो जीवोपरोक्षज्ञानी ब्रह्मनाड्योक्रामति न वेत्यर्थमभिप्रेत्य ज्ञानी उक्रामति न वेति प्रश्नस्य नेति परिहारात् । तथापि अपरोक्षज्ञानिन उक्रमणाभावोक्तिः कथं । तस्य हैतस्य हृदयस्याग्रं प्रद्योतते न प्रद्योतने नैष आत्मानिष्क्रमतीत्युत्तरवाक्यविरोधादित्यतोऽधिकारविशेषपरतयेदं व्याचष्टे ॥ केचिन्निवति ॥ आत्मत्वमात्रोपासका अत्यल्पमानुषा इत्यर्थः । यथोक्तं । आत्मेत्येवं परं देवमुपास्य हरि मव्ययं । केचिदत्रैव मुच्यंते नोक्रामंतिकदाचन । अत्रैव च स्थितिस्तेषामिति । स उच्छ्रयति आध्मायति आध्मातो मृतः शेत इत्यस्यार्थः मरणोच्छ्रयतादीनिति । नन्वपरोक्षज्ञानिन उच्छ्रयत्पूर्वाघयोरश्लेषविनाशो केदोषान्भुक्त्वैव सर्वश इति कथमुक्तं इत्यत उक्तं ॥ स्वकीयारब्धकर्म जानिति ॥ प्रारब्धकर्मणस्तु भोगेनैव क्षय इति भावः । अत एव सर्वशो भुक्त्वैवेत्युक्तं । बहुनात्र किमुक्तेन यावच्छ्रयतं न गच्छति । योगीतावन्नमुक्तः स्यादित्युक्तेरत्रैव तिष्ठंतीति कथमुक्तमित्यत आह ॥ दृष्ट्वा विष्णुमिति ॥ सकृच्छ्रयतद्वीपंगत्वात् तत्र विष्णुं दृष्ट्वेत्यर्थः । अत्रैव समवनीयं त इत्येतद्व्याचष्टे ॥ अत्रैव तिष्ठंतीति ॥ पूर्वमप्यत्रैव स्थितत्वात् कोविशेष इत्यतः संशब्दार्थमाह ॥

भाष्यं ॥ केचित्तु मानुषा मुक्तिमनुक्रम्यैव देहतः । देहपाते तु देहस्य दोषान्भुक्त्वैव सर्वशः । मरणोच्छ्रयतादींस्तु स्वकीयारब्धकर्मजान् । देहे क्षीणे तु गच्छंति दृष्ट्वा विष्णुमनुज्ञया । पुनरत्रैव तिष्ठंति

भावबो०

भाष्यार्थः

५।२

338

॥ १६९ ॥

जा-

नित्यानंदैकभोगिनइति॥तथाचयत्रायंपुरुषइत्येतत्जात्येकवचनमित्युक्तंभवति।केचिदत्यल्पामानुषाअपरोक्षज्ञानिनोदेहपाते
प्रत्यासन्नेस्वकीयारब्धकर्मजन्मरणोच्छूनतादींस्तुदेहस्यदोषान्सर्वशोभुक्त्वैवस्थितानांदेहेक्षीणेदेहतोनुक्रम्यैवब्रह्मनाड्याऽनूक्र
म्यैवचक्षुरादिद्वारांतरेणनिर्गत्यमुक्तिंलिंगभंगरूपांगच्छंतिप्राप्नुवंति।तदनंतरंसकृत्श्वेतद्वीपंगत्वातत्रविष्णुंदृष्ट्वातदनुज्ञयापुनर
त्रैवभूलोकएवनित्यानंदैकभोगिनःसंतस्तिष्ठंतीतियोजना।उक्रमणप्रतिपादकवाक्यस्यविषयमाह॥देहादिति॥तुशब्दो
विशेषार्थः।मनुष्यकुलेजातादेवास्तुदेहाद्ब्रह्मनाड्योक्रम्ययांति।स्वमूलरूपमितिशेषः।यद्वातुशब्दश्चशब्दार्थः।तेनसमु
च्चिताःसच्चिदानंदआत्मेतिचतुर्गुणोपासकामनुष्योत्तमाब्रह्मनाड्यादेहादुक्रम्यसनातनंविष्णुंयांतीत्यर्थः।यद्वाऽत्रैवसमवनीयं
तइतिवाक्यमस्मिन्नेवदेहेलीयंतइतिप्रतीतिनिरासायव्याचष्टे॥देहादिति॥देवाइंद्रियाभिमानिनोदेहान्मुच्यमानजीवदेहा
दुक्रम्यनिर्गत्य।विष्णुमनुयांतीत्यर्थः।यद्वक्ष्यति।अनुयांतिशरीरस्थाइत्यादि।अनेनात्रैवजीवमादायगच्छतिविष्णावेवस
मवनीयंतेतमनुगच्छंतीतिवात्रानेनजीवमादायगच्छताविष्णुनासमवनीयंतेस्वसहायेननीयंतइतिवार्थउक्तोभवति।देवानिति
क्वचित्पाठः।तत्रकेचिन्मानुषाःइत्यनुवर्तते।तुशब्दश्चशब्दार्थः।केचिन्मनुष्याश्चतुर्गुणोपासकादेहादुक्रम्यदेवान्विष्णुंचयां
तीत्यर्थः।अग्निंवागप्येतीत्यादिनापुरुषेमृतेवागादयोऽग्न्यादीन्प्रतियांतीत्युक्तिःकथं।प्राणैर्वावनवियुज्यतइतिश्रुतिविरोधादि

भाष्यं॥नित्यानंदैकभोगिनः।देहादुक्रम्यदेवास्तुयांतिविष्णुंसनातनं।देहादुक्रम्ययातानांदेवाभागतएवतु।

3384

339

बृहदा०
॥ १७० ॥

त्यतस्तदभिप्रायमाह ॥ देहादिति ॥ देवावागाद्यभिमानिनः । भागतएवरूपांतरेणैव । स्वाधिदैवमश्यादिकं । तानुक्रम्यया
तान्जीवान् । ननुप्राज्ञेनात्मनान्वारूढउत्सर्जद्यातीतिमरणकालेपरमात्मनोपिजीवेनसहगत्युक्तेराकाशमात्मेतिकथमुक्तमित्यत
स्तद्व्याचष्टे ॥ आकाशाख्यमिति ॥ भागतोयातीतिसंबंधः । पुण्यःपुण्येनकर्मणेत्यत्रकर्मसाध्यत्वेनोक्तःपुण्योनमोक्षः । त
स्यज्ञानमात्रसाध्यत्वात् । तस्मात्तदुपलक्षणपरमितिभावेनज्ञानस्यस्वातंत्र्यनिरासायाह ॥ ज्ञानस्थितेनेति ॥ पुण्यपापयोरेव
पुण्यलोकादिहेतुत्वमितिप्रतीतिनिरासायपुण्यंपुण्येनेत्यादिवाक्यंव्याचष्टे ॥ पुण्यस्थितेनेति ॥ हरिरित्यनुवर्तते । ददातीति
शेषः । अन्यगःपापगः । इदंचाप्यतिगोप्यत्वात् यस्मैकस्मैचननवाच्यमितिभावेनाह ॥ रहस्यमेतदिति ॥ ज्ञानस्थितेनरूपे
णेत्याद्युक्तमेतत्देवानांरहस्यंदैवतैर्गोप्यं । अन्येषामप्येतदृशज्ञानसत्त्वेकथमेतद्देवानांरहस्यमित्यतआह ॥ विदुरिति ॥ मानु
षाःस्वर्गनरकहेतु । पुण्यपापरूपंकर्मेतिविदुः । तस्माद्देवरहस्यत्वादेतत्ज्ञानादिस्थितरूपेणमुक्त्यादिदानरूपंविष्णोःकर्म एत
ज्जनेषुसाधारणजनेषु नप्रकाशयेदित्यर्थः । एकांतिसंमंत्रणेकिंप्रयोजनमित्यतआह ॥ अतएवेति ॥ यद्वात्रैवैतदुपनिषद्गतमवष्टं
भकमाह ॥ अतएवेति ॥ यतोजनेषुनप्रकाशयेदतएवेत्यर्थः । कर्महैवतदूचतुरित्यादावुक्तकर्मशब्दार्थमाह ॥ कर्मनामात्विति ॥

भाष्यं ॥ स्वाधिदैवमश्यादिकं भागतोनुव्रजंति तान् । आकाशाख्यं स्वरूपं तु विष्णुस्तद्धृदिसंस्थितः । भागतो भागतश्चैताननुयातिजनार्दनः ।
ज्ञानस्थितेन रूपेण देवानां मुक्तिदो हरिः । पुण्यस्थितेन रूपेण स्वर्गनिरयमन्यगः । रहस्यमेतद्देवानां विदुः कर्मेति मानुषाः । तस्मात्त्रैव जनेष्वेतद्विष्णोः क
र्मप्रकाशयेदिति च । अतएव याज्ञवल्क्यो न जनेषूवाच । कर्मनामा तु भगवान् फलकर्तृत्वतो हरिः ।

भावबो०
भाष्यार्थः

५ । २

340

॥ १७० ॥

अनेनपुण्येनकर्मणेत्युक्तकर्मशब्दोपिव्याख्यातः । पुण्येनपापेनेत्येतत्पुण्यस्थेनपापस्थेनहरिणेतिव्याख्यातं । तत्रपुण्यपापशब्दौनिर्वक्ति ॥ पातनादिति ॥ ततश्चायंखंडार्थः ॥ अथाश्वलोपरमानंतरं । जरत्कारुगोत्रापत्यंजारत्कारवः । ऋतभागस्यापत्यमार्तभागः । एनंयाज्ञवल्क्यंप्रच्छयाज्ञवल्क्येति संबोध्योवाच । गृह्णंतिविषयानितिग्रहाइंद्रियाणि । कतिकतिसंख्याकाः ग्रहंगृह्णंतिस्वाभिमुख्येनाहरंतीत्यतिग्रहाःविषयाः । कतीत्यर्थः । इतिपृष्टोयाज्ञवल्क्यउत्तरमाह ॥ अष्टाविति ॥ संख्येयान्पृच्छति ॥ एतइति ॥ एतेष्टौग्रहाःअष्टावतिग्रहाश्चोक्तास्तेकतमेकइत्यर्थः ॥ १ ॥ उत्तरमाह ॥ प्राणोवाइति ॥ प्राणोप्राणेंद्रियंवैग्रहः । अतिग्रहत्वप्रदर्शनपूर्वकंप्राणातिग्रहंदर्शयति ॥ सइति ॥ सप्राणोपानेनापानाभिमन्यमानेनगंधेनातिग्रहेणगृहीतः । अनेनप्राणंगृह्णातिस्वाभिमुख्येनाहरंतीतिगंधस्यप्राणातिग्रहत्वमित्युक्तंभवति । प्राणस्यग्रहत्वंदर्शयति ॥ अपानेनेति ॥ अपानाभिमन्यमानेनप्राणेन । हियस्मात्गंधंजिघ्रति तस्मात्प्राणोवैग्रहइत्यर्थः ॥ २ ॥ वागतिग्रहंदर्शयति ॥ सइति ॥ सवाग्रूपोग्रहोनाम्नाऽतिग्रहेणगृहीतः । वाचोग्रहत्वंदर्शयति ॥ वाचाहीति ॥ एवमुत्तरत्रापि कामेनकाम्येन । उपसंहरति ॥

भाष्यं ॥ पातनात्पापनामासौपुनातेःपुण्यनामवानितिभारते ॥ इत्यार्तभागप्राह्मणं ॥ ५ ॥ २ ॥

उप० ॥ अथहैनंजारत्कारवार्तभागःप्रच्छयाज्ञवल्क्येतिहोवाचकतिग्रहाःकत्यतिग्रहाइत्यष्टौग्रहाअष्टावतिग्रहाइति एतेष्टौग्रहाअष्टावतिग्रहाःकतमेतइति ॥ १ ॥ प्राणोवैग्रहःसोपानेनातिग्रहेणगृहीतोपानेनहिगंधान्जिघ्रति ॥ २ ॥ वाग्वैग्रहःसनाम्नातिग्रहेणगृहीतोवाचाहिनामान्यभिवदति ॥ ३ ॥

बृहदा०
॥ १७१ ॥

इत्यष्टाविति ॥ पादपायूपस्थानां हस्तएवांतर्भावइति भावः । अतएव सकर्मणातिग्रहेणेतिकर्ममात्रस्य हस्तातिग्रहत्यमुक्तं ॥ ३-९ ॥
प्रमेयांतरं पृच्छति ॥ याज्ञवल्क्येति ॥ यदिदं प्रमाणप्रसिद्धं सर्वं यस्य मृत्योरन्नं समृत्युः कादेवता सचमृत्युः यस्यादेवता
याः अन्नं सा च देवता केति योजना । प्रथमप्रश्नोत्तरमाह ॥ अग्निरिति ॥ अग्नावेव सर्वदेवाविलीयंत इति श्रुतेरित्यर्थः । द्वितीयप्र
श्नोत्तरमाह ॥ स इति ॥ सोऽग्निरपांसूर्यस्यान्नं । अत्र सर्वदेवतावाचकाऽपशब्देन सूर्यो ग्राह्यः । यद्वावरुणवत्सूर्योऽप्यपामभिमा
नी । अधमाभिमन्यमानकस्योत्तमाभिमन्यमानकत्वात् । ततः अपशब्देन सूर्यग्रहणं । कुत एवं व्याख्येयमिति चेत् । सूर्योऽग्नियुक्त
इति अग्नेः सूर्यान्नत्वस्योक्तत्वात् । यद्वा यदिदं सर्वपूर्वोक्तं प्राणादीन्द्रियगंधादिविषयाभिमानि देवताजातं यस्य मृत्योरन्नं सा दे
वताका सचमृत्युर्यस्यादेवताया अन्नं सा च देवता केति पृष्टे प्रथमप्रश्नोत्तरमग्निरिति । अग्निरग्निनामकोऽयं तर्गतश्चतुर्मुखो मृत्युः
सोऽग्निनामा चतुर्मुखः अपां आपालनादपशब्दवाच्यो विष्णुस्तस्यान्नं । एवं वेत्तुः फलमाह ॥ अपपुनरिति ॥ य एवं वेदेति शेषः ।
पुनर्मृत्युं मृतिमपजयति मोक्षं प्राप्नोतीत्यर्थः । अपरोक्षज्ञानिनो यन्मरणानंतरमेव मोक्षः तत्र विशेषं पृच्छति ॥ याज्ञवल्क्येति ॥

उप० ॥ जिह्वावैग्रहः सरसेनातिग्रहेण गृहीतो जिह्वायाहिरसान्विजानाति ॥ ४ ॥ चक्षुर्वैग्रहः सरूपेणातिग्रहेण गृहीतश्चक्षुषाहिरूपाणि पश्यति
॥ ५ ॥ श्रोत्रं वैग्रहः सशब्देनातिग्रहेण गृहीतः श्रोत्रेण हि शब्दान् शृणोति ॥ ६ ॥ मनो वैग्रहः सकामेनातिग्रहेण गृहीतो मनसा हि कामान् कामयते ॥ ७ ॥
हस्तो वैग्रहः सकर्मणातिग्रहेण गृहीतो हस्ताभ्यां हि कर्म करोति ॥ ८ ॥ त्वरवैग्रहः स्पर्शेनातिग्रहेण गृहीतस्त्वचा हि स्पर्शान्वेदयत्येतेषां ग्राहा अष्टावतिग्र
हाः ॥ ९ ॥ याज्ञवल्क्येति होवाच यदिदं सर्वमृत्योरन्नं कास्वित्सा देवता यस्य मृत्युरन्नमित्यग्निर्वैमृत्युः सोऽपामन्नमपपुनर्मृत्युं जयति ॥ १० ॥

भावदो०

संदर्भः

५।२

342

॥ १७१ ॥

अयमात्मत्वमात्रोपासनजब्रह्मापरोक्षज्ञानवान्पुरुषोयत्रयदाश्रियते तदास्मात्ज्ञानिनोदेहात् प्राणावागादीन्द्रियाभिमानिन उक्तामंति ॥ आहोनेति ॥ आहोइत्यत्रपुतिर्विचारणार्था । मरणकालेइन्द्रियाभिमानिदेवैःसहअयमपरोक्षज्ञानीब्रह्मनाड्यो क्रामतिनवेतिप्रश्नवाक्यार्थः । ज्ञान्युक्रामतिनवेत्यस्यउत्तरमाह ॥ नेतीति ॥ अयमपरोक्षज्ञानीनब्रह्मनाड्योक्रामति किंतु चक्षुःश्रोत्रादिरूपद्वारांतरेणनिर्गच्छतीत्यर्थः । इदानींप्राणविषयप्रश्नोत्तरमाह ॥ अत्रैवेति ॥ अत्रैवजीवमादायगच्छति विष्णावेव समवनीयंतेदेहमुत्सृज्यतमनुयांतीत्यर्थः । अत्रानेनजीवमादायगच्छताविष्णुनासमवनीयंतेस्वसहायेननीयंतइतिवार्थः । अत्रैवस्वमूलरूपाद्यादावेव समवनीयंतेदेहमुत्सृज्यतान्प्रतिगच्छतीतिवार्थः । नकेवलंब्रह्मनाड्योक्रमणाभावमात्रंज्ञानिनः । किंतुसअपरोक्षज्ञानिदेहः । उच्छ्रयति उच्छ्रूनतांप्रतिपद्यते । आध्मायतिद्वितिवद्वाह्येनवायुनापूरितोभवति । आध्मा तोमृतोनिश्चेष्टःशेते । एवंप्रारब्धकर्मफलभूतंदेहोच्छ्रूनतादिकमनुभूयचक्षुरादिद्वारादेहान्निर्गत्यमुक्तिंगच्छतीत्यर्थः ॥ ११ ॥ प्रकृतमुक्तौविशेषंपृच्छति ॥ याज्ञवल्क्येति ॥ अयंपुरुषोब्रह्मापरोक्षज्ञानी यत्रयदा श्रियतेमुक्तोभवति तदाएनंकिंनजहातीत्युवाचेतिसंबंधः । उत्तरमाह ॥ नामेति ॥ सर्वजहाति नाममात्रंनजहाति कुतइत्यतर्थाह ॥ अनंतमिति ॥ शेषोमुक्तः विरिंचोमुक्तइतिमुक्तानामपितत्तन्नाम्नाव्यवहारादित्यर्थः । वाच्यानांदेवानामंतवत्त्वेखलुतद्वाचकशब्दस्यांतवत्त्वं । तदेवनास्तीत्या

८५० ॥ याज्ञवल्क्येतिहोवाचयत्रायंपुरुषोश्रियतउदस्मात्प्राणाःक्रामंत्याहो ३नेतिनेतिहोवाचयाज्ञवल्क्योत्रैवसमवनीयंतेसउच्छ्रयत्याध्याय त्याध्यातोमृतःशेते ॥ ११ ॥ याज्ञवल्क्येतिहोवाचयत्रायंपुरुषोश्रियतेकिमेनंनजहातीतिनामेत्यनंतं

बृहदा०
॥ १७२ ॥

ह ॥ अनंताइति ॥ एवंवेत्तुःफलमाह ॥ अनंतमेवेति ॥ यएवंवेदेतिशेषः ॥ १२ ॥ इदानीमत्रैवसमवनीयंतइत्युक्तमनुव
दन् सर्वसाधारणमरणेविशेषंपृच्छति ॥ याज्ञवल्क्येति ॥ यत्रयदा मृतस्यपुरुषस्यवाक्वागभिमानीअग्नि रग्निंस्वमूलरूपमेके
नरूपेणाप्नोतिप्राप्नोति एवमुत्तरत्रापि । आत्माहृदिस्थःपरमात्मा । आकाशंवहिव्याप्तंपरमात्मानमप्येति । अयंपुरुषःकभव
तिकस्मिन्स्थानेतिष्ठतीत्यर्थः । पृष्टस्योत्तरंवक्तुंतस्यातिरहस्यत्वात्तदयोग्येषुनप्रकाशनीयमितिभावेनोपोद्धातमाह ॥ आहरेति॥
हेसौम्यहस्तमाहरदेहि । कुतः । हेआर्तभागावामेवैतस्यैतत् त्वयापृष्टंतत्वं वेदिष्यावः नौआवाभ्यां संजनःअयोग्योज
नः एतत्प्रमेयं नजानीयादिति । तौयाज्ञवल्क्यार्तभागौ उक्रम्यमंत्रयांचक्राते । तौकिंमंत्रयामासतुरित्यतःश्रुतिःस्वयमाह ॥
तौहेति ॥ कर्मैवकर्मफलदातृत्वात् भगवान्कर्मैत्युच्यते । कायंतदापुरुषोभवतीतिप्रश्नस्यकिमुत्तरमुक्तवानित्यतआह ॥ पुण्य
इति ॥ समृतःपुरुषोयदिपुण्यकर्मा । तर्हिपुण्येनकर्मणातत्स्थेनपरमात्मना पुण्योभवतिस्वर्गादिपुण्यलोकवान्भवति । यदि
पापकर्मा तर्हिपापेनकर्मणातत्स्थपरमात्मना पापोनरकादिलोकवान्भवति । यदिज्ञानीतर्हिज्ञानस्थेनपरमात्मनामुक्तिमानि

उप० ॥ वैनामानंतावैविश्वेदेवाअनंतमेवसतेनलोकंजयति ॥ १२ ॥ याज्ञवल्क्येतिहोवाचयत्रास्यपुरुषस्यमृतस्याग्निवागप्येतिवातंप्राणश्चक्षु
रादित्यंमनश्चंद्रंदिशःश्रोत्रंपृथिवीःशरीरमाकाशमात्मौषधीर्लोमानिवनस्पतीन्केशाअप्सुलोहितंचरेतश्चनिधीयतेकायंतदापुरुषोभवतीत्याहरसौम्यह
स्तमार्तभागाऽऽवामेवैतस्यवेदिष्यावोननावेत्तत्सजनइति तौहोत्क्रम्यमंत्रयांचक्रातेतौहयदूचतुःकर्महैवतदूचतुरथयत्प्रशशःसतुःकर्महैवतत्प्रशशःस
तुःपुण्योवैपुण्येनकर्मणाभवतिपापःपापेनेति

भावबो०
खंडार्थः

५ । २

344

॥ १७२ ॥

त्यपिग्राह्यं । अनेनकेत्यस्यस्वर्गादावित्युत्तरमुक्तंभवति । ततःस्वपृष्ठप्रश्नानामुत्तरकथनाज्जारत्कारवार्तभागउपरराम ॥ ७ ॥
 आर्तभागब्राह्मणं ॥ ७ ॥ अत्रपारीक्षिताइत्यस्यपरितोदुरितंक्षीयतेयेनसपरीक्षित्अश्वमेधःतद्याजिनःपारीक्षिताइतिव्या-
 ख्यानमसत् । कपारिक्षिताइतिप्रश्नस्यागच्छन्वैतेतद्यत्राश्वमेधयाजिनोगच्छंतीतिपरिहारानुपपत्तेः । नह्यश्वमेधयाजिनःकसं-
 तीतिप्रश्नेयत्राश्वमेधयाजिनस्तत्रागच्छन्नितिपरिहारःसंभवति । नचाधुनातनाःपारीक्षिताःकेतिप्रश्नेपूर्वतनाश्वमेधयाजिनोयत्रे-
 तिपरिहारःसंभवतीतिवाच्यं । अश्रुतकल्पनापत्तेरितिभावेनपारीक्षिताइत्येतद्व्याचष्टे ॥ पारीक्षिताइति ॥ ननुतथापि
 यत्राश्वमेधयाजिनस्तत्रपारीक्षिताआगच्छन्नितिपरिहारानुपपत्तिः । नह्यश्वमेधयाजिनांपुरुषाणांयत्स्थानंस्वर्गादिकंतत्प्रद्युम्नानां
 स्थानं । तेषांदेवत्वेनाश्वमेधयाज्यपेक्षयोत्तमत्वादित्यतोऽश्वमेधयाजिपदंव्याचष्टे ॥ अश्वमेधयाजिनइति ॥ प्रद्युम्नानांइंद्रा-
 णांचसमत्वेनैकस्थानत्वमुपपन्नमितिभावः । उक्तार्थेप्रमाणंवदन्समग्रब्राह्मणंप्रमाणेनव्याचष्टे ॥ प्रद्युम्नइति ॥ प्रद्युम्नेपारीक्षि-
 तशब्दंनिर्वक्ति ॥ सर्वेक्षणादिति ॥ अन्येषामप्यश्वमेधयाजित्वात्कथमश्वमेधयाजिनइंद्राइतिव्याख्यानमित्यतआह ॥ शता-
 श्वमेधेति ॥ असाधारण्येनव्यपदेशाभवंतीतिभावः । ननुइंद्रकामयोरेकैकत्वात्कथंबहुवचनं । कथंवातेषामेकस्थानत्वोक्तिः ।

उप० ॥ ततोहजारत्कारवार्तभागउपरराम ॥ १३ ॥ इत्यार्तभागब्राह्मणं ॥ ५ ॥ २ ॥

भाष्यं ॥ पारिक्षिताःप्रद्युम्नाः । अश्वमेधयाजिनइंद्राः । प्रद्युम्नःकामनामासौपारिक्षितइतीरितः । सर्वेक्षणात्परोविष्णुःपरीक्षिदितिकीर्तितः ।
 तत्पुत्रत्वात्कामदेवःपारिक्षितइतिस्मृतः । शताश्वमेधयाजित्वादिंद्राएवाश्वमेधिनः ।

बृहदा०
॥ १७३ ॥

इंद्रस्थानेस्वर्गेकामस्यावस्थानाभावादित्यतआह ॥ अतीतेति ॥ इंद्रःसुपर्णोभूत्वेतिकथं । पुरंदरस्यसुपर्णत्वेनभवनायोगादि
त्यतआह ॥ इंद्रनामात्विति ॥ कुतइत्यतआह ॥ सामर्थ्यादिति ॥ ऐश्वर्यादित्यर्थः । यद्वाइंद्रशब्दसामर्थ्यादेव । इंद्रः
सुपर्णोगरुडइत्यभिधानादित्यर्थः । ननुगरुडःसुपर्णोभूत्वेतिकथं सिद्धत्वेनावक्तव्यत्वादित्यतआह ॥ तस्येति ॥ सौपर्णपक्षिसं
बंधि पौरुषंपुरुषसंबंधि । इंद्रस्सुपर्णोभूत्वावायवेप्रायच्छदित्येतद्व्याचष्टे ॥ तत्रेति ॥ अत्रवायुशब्देनचतुर्मुखोविवक्षितः । वा
युरात्मनिधित्वातत्रागमयद्यत्राश्वमेधयाजिनोभवन्नितिवाक्यंव्याचष्टे ॥ वायुरिति ॥ तत्रागमयदितिशेषः । एवमिववैसवायु
मेवप्रशशंसेत्यस्यतात्पर्यमाह ॥ एवमिति ॥ तस्माद्वायुरेवव्यष्टिर्वायुरेवसमष्टिरित्येतद्व्याचष्टे ॥ तस्मादिति ॥ सर्वोत्तमइति
व्यष्टिसमष्टिशब्दतात्पर्यकथनं । व्यष्टिशब्दार्थमाह ॥ विविधमिति ॥ अशूच्यासावित्यस्मात्कर्तरिक्किच्कौचसंज्ञायामिति
क्किच् । विविधंअश्रुतइतिव्यष्टिः । विविधमित्यस्यैवविवरणंयदष्टकमिति । यद्वाविविधमष्टकमस्यास्तीतिव्यष्टिरित्यर्थः । सम
ष्टिशब्दार्थमाह ॥ संपूर्णानिति ॥ संसमीचीनमश्रुतइतिसमष्टिः समीचीनमष्टकमस्यास्तीतिवासमष्टिः । समीचीनमित्यस्य

भाष्यं ॥ अतीतानागतानांचकामानांवज्रिणामपि । एकमेवहिमुक्तानांस्थानंवेदोदितंसदा । इंद्रनामातुगरुडःसामर्थ्यादेवकथ्यते । तस्यरु
पद्वयंनित्यंसौपर्णपौरुषंतथा । तत्रपौरुषरूपीसन्भूत्वासौपर्णरूपवान् । कामदेवानुपादायमुक्तौवायोःप्रयच्छति । वायुस्तान्स्वशरीरस्थान्कृत्वेन्द्रायत्र
मुक्तिगाः । प्रद्युम्ननामकेविष्णावेवंवायुर्हिमोक्षदः । तस्मात्सर्वोत्तमोवायुर्विविधंतुयदष्टकं । देवानृषीन्पितृन्यक्षान्गंधर्वान्मानुषोरगान् । असुरांश्च
वशेनित्यंतयत्यमितपौरुषः ।

भावबो०
भाष्यार्थः

५।३

346

॥ १७३ ॥

विवरणं ॥ संपूर्णानिति ॥ अपपुनर्मृत्युं जयतीति फलवाक्यं व्याचष्टे ॥ एवमिति ॥ तमेवं विद्वानिति श्रुतिविरोधपरिहारा-
योक्तं ॥ तत्परमिति ॥ अप्रतीतेर्मद्रेषु चरका इत्युक्तचरकशब्दार्थमाह ॥ चरक इति ॥ द्वात्रिंशतं वैदेवरथान्द्वानीत्यत्राहः श-
ब्दस्य दिनार्थत्वे प्रकृतेऽसंभवात् मुहूर्तप्रकाशरूपार्थद्वयं विवक्षितं । तत्राभिधानमाह ॥ अहरिति ॥ ननु षट्घटिकात्मकस्ते-
स्य दिवसस्य त्रिंशन्मुहूर्तात्मकत्वात् द्वात्रिंशतं वैदेवरथान्द्वानीति कथमुक्तमित्यतो मुहूर्तपरिमाणं तावदाह ॥ मुहूर्तमिति ॥ घ-
टिकाष्टभागो न च तत्घटिकाद्वयं चेति तथोक्तं । तावदुत्तरः घटिकाष्टमभागाधिको द्विघटिकात्मकः कालो मुहूर्त इत्यर्थः । अत्र विघ-
टिकामात्राधिक्यं द्रष्टव्यं । किं तत इत्यत आह ॥ द्वात्रिंशत्त्विति ॥ अथ वेति ॥ अष्टाविंशत्त्रिंशन्मुहूर्तमिति पक्षांतरद्योतकः ।
कथमेतत्संगतं इत्यत आह ॥ मुहूर्तोन्मानभेद इति ॥ प्रागुक्तमुहूर्तोत्कृष्टपरिमाणभेद इत्यर्थः । पक्षत्रयेऽपि दिवसस्य षट्घ-
टिकात्मकत्वं न विहन्यत इति भावः । तथा च श्रुतौ अष्टभागो न घटिकाद्वयात्मकमुहूर्तापेक्षया द्वात्रिंशतं वैदेवरथान्द्वानीत्युक्तमिति

भाष्यं ॥ संपूर्णाश्च सुपर्णेशशेषेन्द्रांस्तत्स्त्रियोपि च । अष्टौ न यत्युन्नयति वशीकृत्य स्वयं प्रभुः । अतो व्यष्टिः समष्टिश्च वायुरेवाभिधीयते । एवं व्य-
ष्टिसमष्टिचयो वायुं वेदतत्त्वतः । तत्परं च हरिर्नित्यं मुच्यते संसृतेः पुमानिति परमसंहितायां । चरकस्तीर्थसंचारी वित्तार्थकिरकस्मृत इत्यभिधानं । अह-
र्मुहूर्तविज्ञेयमहर्मासोऽपि भण्यते । अहर्दिनं प्रकाशश्च कचिज्ज्ञानं वलंतथेति च । मुहूर्तमष्टभागो न घटिकाद्वयमिष्यते । कचिद्विघटिकापिस्यात्कचित्स्या-
त्तावदुत्तर इति कालनिर्णये । द्वात्रिंशत्तु मुहूर्तानां दिनमेकं विदुर्बुधाः । त्रिंशन्मुहूर्तमथवा मुहूर्तोन्मानभेद इति च ।

बृहदा०

॥ १७४ ॥

तात्पर्यं । द्वात्रिंशत्तंवैदेवरथान्द्वानीति वाक्यं व्याख्यातुं तदुपयुक्तत्वेन सूर्यरथपरिभ्रमणपरिमाणमाह ॥ सप्तकोटिमिति ॥ शतपंच
कस्य सप्तमभागसहितं सप्तांशशतपंचकं । रथपरिभ्रमणदेशपरिमाणमुक्त्वा चक्रपरिभ्रमणदेशपरिमाणमाह ॥ तत्रिभागाधिकमि
ति ॥ सप्तकोटिमित्याद्युक्तं रथपरिभ्रमणदेशपरिमाणतृतीयभागाधिकदेशमित्यर्थः । उक्तं च पंचमस्कंधे । एवं नवकोट्येकपंचाशलक्षा
णियोजनानां मानसोत्तरगिरिपरिवर्तनस्योपदिशंतीति । रथसंबद्धचक्रपरिभ्रमणदेशस्य तत्रिभागाधिकत्वं कथमित्यत उक्तं ॥ मा
नसोत्तरगमिति ॥ रथस्तु मानसोत्तरपर्वतापेक्षया तद्देश एव वर्तत इत्यर्थः । सप्तकोटिमित्युक्तं योजनं केषां मानत इति जिज्ञासाया
माह ॥ नृणामिति ॥ तुशब्द एवार्थे कार्तयुगानामेव नृणामंगुलिमानतो योजना भवेत् । तद्यथा चतुर्विंशत्यंगुलो हस्तः । हस्त
चतुष्को दंडः । दंडसहस्रं क्रोशः । क्रोशचतुष्कं योजनमिति । इदानीं द्वात्रिंशत्तं देवरथान्द्वान्ययं लोक इति वाक्यं व्याचष्टे ॥ याव
त्सूर्य इति ॥ यावत् यावद्योजनात्मके देशे । तावत् तावति देशे । सूर्यस्य प्रकाशः सूर्यस्य पार्श्वयोर्मैरुपर्वतभागे लोकालोकपर्वतभा
गे । च सर्वतः सर्वस्मिन् देशे स्यात् । अनेन द्वात्रिंशत्तं द्वात्रिंशद्देवरथस्य परिवर्तमानस्य सूर्यरथस्याहानिमुहूर्तानि देवरथाहानितैर्व्याप्ता
नियोजनानि देवरथान्द्वानि यावंतियावंतियोजनानि देवस्य सूर्यस्याहोभिः प्रकाशैर्वा व्याप्तानि । अयं प्रकाशव्याप्तो देशो लोको लो

भाष्यं ॥ सप्तकोटिचलक्षणांचतुर्दशचनित्यशः । अष्टाविंशत्सहस्रं च सप्तांशशतपंचकं । सौरोरथस्त्वहोरात्रात्परियातिदिविस्थितः । तत्रि
भागाधिकं चक्रमानसोत्तरगंचरेत् । नृणां कार्तयुगानां तु योजनामानतो भवेत् । यावत्सूर्यरथो यमतिदिवारात्रेण पार्श्वयोः । सूर्यस्य तावदेव स्यात्प्रकाशः
सर्वतस्तथा ।

भावबो०

भाष्यार्थः

५ । ३

348

॥ १७४ ॥

कनामेतिव्याख्यातंभवति । यद्वादेवस्यान्धानीत्येतदनावर्त्यतावद्योजनात्मकेदेशेऽयंलोकःसूर्यस्यप्रकाशइतिव्याख्यातंभवति । ननुसूर्यरथपरिभ्रमणपरिमाणंसप्तकोटिंचलक्ष्णामित्याद्युक्तंअयुक्तंसूर्यरथपरिभ्रमणपरिमाणस्य(सूर्यप्रकाशव्याप्तदेशस्य)तावत्त्वेतावतःप्रदेशस्यलोकशब्दवाच्यत्वंकथमुच्यते । सप्तकोटिविस्तरात्मकप्रदेशस्यैवलोकशब्दवाच्यत्वेननिर्णीतत्वात् । अयंद्वीपःसागरश्चलक्षयोजनविस्तृतौ । तदन्येतुक्रमेणैवद्विगुणेनोत्तरोत्तराः । अंत्याध्यर्धस्थलंहैमंबाह्यतोवाज्रलेपिकं । एतत्सर्वलोकनामेतीतिवाक्यार्थपर्यालोचनयातथैवलाभादितिचेत् न । सौरप्रकाशस्यभूप्रदेशइवमेवादिलोकालोकांतपर्वतोपरिभागवर्तित्वेनतद्व्याप्तदेशस्यसप्तकोट्यपेक्षयाचतुर्दशलक्ष्णामित्युक्तसंख्याधिक्येपिअयंलोकइत्यत्रसौरप्रकाशव्याप्तसप्तकोटिसंख्याकभूसमुद्रप्रदेशमात्रस्यैवलोकशब्दवाच्यत्वेनविवक्षितत्वादिति । तंसमंतमितिवाक्यंन्याचष्टे ॥ तमोंधमिति ॥ तस्मात्सूर्यप्रकाशव्याप्तदेशात् । तर्हिंश्रुतौपृथिवीशब्दप्रयोगःकथमित्यतआह ॥ काठिन्यादिति ॥ तांपृथिवींद्विस्तावत्समुद्रइत्येतद्व्याचष्टे ॥ ततइति ॥ सतिचैवंब्रह्मांडांतःकियत्परिमाणंजातमित्यतआह ॥ पंचाशदिति ॥ ननूक्तगणनतयाब्रह्मांडांतरेकोनपंचाशत्कोटित्वप्राप्तेःकथमेतदितिचेत् न । लोकालोकपर्वताक्रांतस्यपार्श्वद्वयगतस्यमिलितस्यकोटियोजनपरिमितस्यभूप्रदेशस्यात्रानुक्तस्यापिग्राह्यत्वात् । यथोक्तं । लोकालोकप्रदेशस्तुपंचाशलक्षविस्तृतइति । नचैवंसंपंचाशत्सहस्रश्चेत्युक्तत्वेनलोकालोकप्रदेशोलक्षाधिककोटिसंख्याकस्तथाचलक्षयोजनाधिक्यंस्यादितिवाच्यं । जंबूद्वीपस्यलक्षमात्रयोजनत्वेनलोकनामकप्रदेशस्यलक्षन्यूनसप्त

भाष्यं ॥ तमोंधद्विगुणंतस्मात्काठिन्यात्पृथ्विनामकं । ततोमंडोदकंचापिद्विगुणंपरिकीर्तितं । पंचाशत्कोटिविस्तारमेवमंडांतमुच्यते ।

बृहदा०
॥ १७५ ॥

कोटिसंख्याकत्वादिति । तद्यावतीक्षुरस्यधारेत्यादिकंव्याख्यातुंतदुपयुक्तमाह ॥ ततइति ॥ मंडोदकात्परतः । तद्व्याचष्टे ॥ सु
षिरमिति ॥ ततःहरिणाभिन्नत्वात् । सर्वतोदिक्षुसुषिरमस्ति । तानिंद्रेइत्यस्यतात्पर्यमाह ॥ सुपर्णइति ॥ तेनमार्गेण ॥
ततश्चायंखंडार्थः ॥ अथआर्तभागोपरमानंतरं । लह्यस्यापत्यंलाह्यायनिः । भुज्युरितिनामवान् । एनंयाज्ञवल्क्यं पप्रच्छ । ए
तस्यप्रश्नस्यत्वयोत्तरंवक्तुंनशक्यतइतिद्योतयितुंकांचनकथामाह ॥ याज्ञवल्क्येति ॥ चरकाःतीर्थचारिणःसंतोवयं । मद्रेषु
मंद्रदेशेषु । पर्यव्रजामपर्यटितवंतः । तेवयं । काप्यस्यकपिगोत्रोत्पन्नस्य । पतंजलस्यपतंजलनाम्नः । गृहान्आवसथान् । ऐ
मआगतवंतः । तस्यपतंजलस्य । दुहितागंधर्वेणगृहीता । आसीत् तंदुहितर्याविष्टंगंधर्वं । त्वंकःकिंनामासीतिवयमपृच्छाम ।
सोस्मान्प्रत्यव्रवीत् । नाम्नासुधन्वा गोत्रेणांगिरसःइति । तत्स्वरूपंज्ञात्वा । तंगंधर्वं यदालोकानांलोकादीनां अंतान्निर्णयान्
अवसानान्वा अपृच्छाम । अथतदा एनंगंधर्वं पारीक्षिताःपरितईक्षतइतिपरीक्षित्विष्णुःतत्पुत्रत्वात्पारीक्षिताःअतीतानाग
तकामदेवाः । काभवन्कृगताइत्यब्रूम । सःगंधर्वादाप्तविद्योहं । कपारीक्षिताअभवन् तत्स्थानं त्वात्वां पृच्छामि । हेयाज्ञव

भाष्यं ॥ ततस्त्वंडंचसौवर्णतद्विन्नंहरिणापुरा । सुषिरंसर्वतोदिक्षुक्षुरधारासमंततः । सुपर्णोवायवेतेनमुक्तान्कामान्प्रयच्छतीतितत्त्वसं
हितायां । भुज्युत्राहणं ॥ ३ ॥

उप० ॥ अथहैनंभुज्युर्लाह्यायनिःपप्रच्छयाज्ञवल्क्येतिहोवाच मद्रेषुचरकाःपर्यव्रजाम तेपतं(च)जलस्यकाप्यस्यग्रहानैम तस्यासीदुहितागं
धर्वगृहीता तमपृच्छामकोसीति सोव्रवीत्सुधन्वांगिरसइति तंयदालोकानामंतानपृच्छामाथैनमब्रूमकपारीक्षिताअभवन्निति कपारीक्षिताअभव
न्सत्वापृच्छामियाज्ञवल्क्यकपारीक्षिताअभवन्निति ॥ १ ॥

भावबो०

खंडार्थः

५ । ३

३५०

350

॥ १७५ ॥

त्वयत्वं यदि जानासि तर्हि कपारीक्षिता अभवन्नित्यस्योत्तरं कथय ॥ १ ॥ सः एवं भुज्युना पृष्ठयाज्ञवल्क्यो ह उवाच । सः सुधन्वाऽ
गिरस्तुभ्यं उवाच वै । अहं तु ब्रवीमि । ते पारीक्षिताः तत्तत्र अगच्छन्वै । क्व यत्र शताश्वमेधया जित्वेनाश्वमेधया जिनः इंद्राः
अतीतानागताः मुक्ताः गच्छंतीति । पुनः पृच्छति ॥ केति ॥ तेषां स्थानं वक्तुं भुवनकोशपरिमाणमाह ॥ द्वात्रिंशत्तमिति ॥
द्वात्रिंशत्तमं द्वात्रिंशत् । देवरथस्य सूर्यरथस्य परिवर्तमानस्य अहानि मुहूर्तानि देवरथाहानितैर्व्याप्तानि योजनानि देवरथान् ह्यानित्याव
ति । तावन्ति योजनानि । देवरथस्य सूर्यस्य अहोभिः प्रकाशैर्व्याप्तानि । अयं सौरप्रकाशव्याप्तो देशः । लोको नामेति योजना । द्वा
त्रिंशन्मुहूर्तात्मका होरात्राभ्यां यावन्तं देशं सूर्यरथः परिभ्रमति तावति देशे सौरप्रकाशोस्ति । यावति सौरप्रकाशोस्ति तावद्देशो लो
क इत्युच्यते इत्यर्थः । यावान् लोकनामको देशः द्विस्तावत् द्विगुणितं तावत्काठिन्यात् पृथिवीनामकं तमः । तं लोकं समन्तं समन्तात् ।
पर्येति परितो वर्तते । यावान् तमः प्रदेशः द्विस्तावत्समुद्रः धनोदकनामा तां पृथिवीं समन्तं पर्येति परितो वर्तते । तत्स्त्वं डंच सौवर्णं त
द्भिन्नं हरिणा पुरेति ग्राह्यं । यावती क्षुरस्य धारा अग्रं । यावद्दामक्षिकायाः पत्रं तावान् । तत्तत्र सौवर्णोऽन्तरेणाकाशोस्ति । तेन
मार्गेण इंद्रः सामर्थ्यादिं द्रुनामा पुरुषरूपी गरुडः सुपर्णो भूत्वा सुपर्णशब्देन स्वकीयमेव सौपर्णरूपमुच्यते तद्भूत्वा । तान् पारीक्षि

उप० ॥ सहोवाचोवाच वैसो गच्छन्वै ते तद्यत्राश्वमेधया जिनो गच्छंतीति कन्वश्वमेधया जिनो गच्छंतीति द्वात्रिंशत्तमं वै देवरथान् ह्यानित्याव लोकस्त
समन्तं पृथिवी द्विस्तावत्पर्येति ताः समन्तं पृथिवी द्विस्तावत्समुद्रः पर्येति तद्यावती क्षुरस्य धारा यावद्दामक्षिकायाः पत्रं तावान् अन्तरेणाकाशस्तानि इंद्रः सुपर्णो भूत्वा

बृहदा०
॥ १७६ ॥

तान्वायवेप्रायच्छत् । वायुःतान्पारीक्षितान्आत्मनिस्वशरीरेधित्वाधृत्वातत्रागमयत् । क यत्रप्रद्युम्ननामकेविष्णौअश्वमेध
याजिनोमुक्ताइन्द्राःअभवन्इति । यथाअहंपारीक्षितानांमोक्षदातृतयावायुंस्तौमि एवमिवएवमेव । वै सःगंधर्वोवायुमेवप्रशशं
स । वेदपुरुषःस्वयंवायुंस्तौति ॥ तस्मादिति ॥ पारीक्षितानांमोक्षदातृतया । वायुरेवव्यष्टिः विविधंप्रत्येकंअनेकविधंदेवर्ष्या
दिरूपंयदष्टकंतन्नयतीतिव्यष्टिः । वायुरेवसमष्टिः संपूर्णयत्सुपर्णादिरूपमष्टकं तन्नयतीतिसमष्टिरित्यर्थः । व्यष्टिसमष्टित्वेनवा
युज्ञानिनःफलमाह ॥ अपपुनरिति ॥ २ ॥ भुज्युब्राह्मणं ॥ ३ ॥ यत्साक्षादपरोक्षादित्यस्ययद्ब्रह्मबृहत्तमं साक्षादव्यवहि
तमपरोक्षाद्विभक्तिव्यत्ययेनापरोक्षमगौणंननुनामब्रह्मेत्यादिवत्गौणमिति व्याख्यानमसत् । अपरोक्षादित्यस्यैवार्थांतरपरत्वेन
प्रथमांतत्त्वसंभवेपंचम्यंतत्त्वमंगीकृत्यविभक्तिव्यत्यासस्यानाश्रयणीयत्वात् । अगौणमित्यस्याशाब्दत्वाच्चेतिभावेनतदनूद्यव्याच
ष्टे ॥ यत्साक्षादिति ॥ अपरोक्षमिति क्रियाविशेषणं । अदित्यस्यार्थोत्तीति भक्षणार्थत्वस्यप्रकृतानुपयोगात्तत्तात्पर्यमाह ॥
अनुभवतीति ॥ विषयानुक्तेस्तदुक्तिपूर्वक्रमपरोक्षादित्यस्यफलितमर्थमाह ॥ स्वरूपमिति ॥ नन्वनेनापरोक्षतयाजानातीत्य

उप० ॥ वायवेप्रायच्छत्तान्वायुरात्मनिधित्वातत्रागमयद्यत्राश्वमेधयाजिनोभवन्नित्येवमिवैसवायुमेवप्रशशंसतस्माद्वायुरेवव्यष्टिर्वायुःस
मष्टिरपपुनर्मृत्युंयजतियएवंवेदततोहभुज्युर्लाह्यायनिरुपरराम ॥ २ ॥ इतिभुज्युब्राह्मणं ॥ ३ ॥

भाष्यं ॥ यत्साक्षादपरोक्षात् । साक्षादेवापरोक्षमितिअनुभवतिस्वरूपमन्यच्चसर्वपज्यतीतिसाक्षादपरोक्षात् ।

रय

भावबो०

भाष्यार्थः

५।४

२४६

352

॥ १७६ ॥

परोक्षादित्यर्थोक्तोभवति । तथाचसाक्षादिति विशेषणव्यर्थस्यादित्यत आह ॥ आपरोक्ष्येणेति ॥ पश्यतां जानतां (पश्यार्थं) श्रानालोचन इति ज्ञानमात्रे पितृयोगात् । नचस्वरूपमन्यच्च पश्यतीत्युक्त्यैवान्यत्राप्रसंगात् साक्षादिति विशेषणव्यर्थतदवस्थ मेवेति वाच्यं । स्वरूपमन्यच्चेत्यस्य स्वरूपमात्रकथनपरत्वेन शब्दार्थात्तर्गतत्वाभावात् । अतएवापरोक्ष्येण पश्यतामित्येवानुवादः कृत इति भावः । ननु साक्षादित्यनेन यद्यनन्यापेक्षत्वमुक्तं तर्हि ब्रह्मेति विशेषणव्यर्थस्यात् । अनन्यापेक्षस्य पूर्णत्वनियमेन तदुक्त्यैव तल्लाभादित्यत आह ॥ अनन्यापेक्षस्यापीति ॥ कस्मिंश्चिद्विषये नन्यापेक्षस्यापि अपूर्णत्वं भवतीत्यतः पूर्णत्वप्रतिपादनाय ब्रह्मेति विशेषणव्यर्थमित्यर्थः । यद्वा अनन्यापेक्षस्य न पूर्णत्वनियमः । अनन्यापेक्षस्यापरिपूर्णत्वं भवति संभवतीत्यप्रयोजकत्वात् । तथाच न तदुक्त्या पूर्णत्वं लभ्यत इत्याशंकमानं प्रति पूर्णत्वप्रतिपादनार्थं तद्विशेषणमिति भावः । आत्मा जीव इति व्याख्या नम सत् । तस्य सर्वांतरत्वायोगात् । ननु जीवस्यापरिच्छिन्नत्वमस्ति येन परिच्छिन्नत्वमभ्युदासाय तत्सार्थकस्यादिति भावेन ब्रह्मशब्दागता र्थतया त्मशब्दं व्याचष्टे ॥ अन्येषामिति ॥ इत्यत इति निमित्तात् । परमात्मनो न्यनियामकत्वं निमित्तीकृत्यात्मेत्युक्तमित्यर्थः । ननु यदि सर्वांतरत्वं सर्वांतरस्थत्वमात्रं तदा काशादिसाधारण्यापत्तिः । यदि च नियामकतयेति विवक्षितं तदा त्मशब्देन गतार्थमित्यतस्तन्निवर्त्यांशं सूचयन् व्याचष्टे ॥ अन्येति ॥ आत्मशब्देन परमात्मनो न्यनियं तृत्वोक्तौ तच्च ब्रह्मादीनामिवान्यापे

भाष्यं ॥ आपरोक्ष्येण पश्यतामप्यन्येषां भगवत्प्रसादादेव दर्शनं भवति । न भगवतो न्यापेक्षयेति साक्षादिति विशेषणं । अनन्यापेक्षस्याप्यपूर्णत्वं भवतीत्यतो ब्रह्मेति । अन्येषां नियं तृत्वं चास्तीत्यत आत्मा । अन्यनियं तृत्वेऽप्यन्यापेक्षानास्तीत्यतः सर्वांतरः ।

बृहदा०
॥ १७७ ॥

क्षयाकिमित्येतच्छंकापरिहारार्थमन्यनियंतृत्वेप्यन्यापेक्षानास्तीत्यतो हेतोस्सर्वीतरइत्युक्तमित्यर्थः । सर्वांतरशब्देन कथमेतल्लभ्य
तइत्यतस्तद्व्याचष्टे ॥ सर्वमिति ॥ स्वतो समर्थस्यान्यापेक्षेति भावः । योम आत्मेत्युपस्तेनानुक्तत्वात्त आत्मेतिकथं याज्ञवल्क्येना
नुवादः कृतइत्यत आह ॥ जीवेति ॥ उपस्तेन जीवब्रह्मणोरेकत्वं बुद्ध्वा जीवस्वरूपं पृष्टमिति मंदानां जीवब्रह्माभेदप्रतीतिनिरासा
र्थं याज्ञवल्क्येन त आत्मेत्यनुवादः कृतइत्यर्थः । एतेनैतदपि निरस्तं यत्परैरुक्तं यत्साक्षादपरोक्षं ब्रह्म यश्चात्मा जीवः सर्वांतरस्तं ब्रह्मा
भिन्नमेव व्याचक्षेवेति । जीवब्रह्माभेदस्य प्रश्नविषयकत्वे त आत्मेति जीवेश्वरभेदानुवादानुपपत्तेरिति । ननु त आत्मेत्यनुक्तावपि जी
वेशभेदः साक्षादपरोक्षत्वादिविशेषणोक्त्यैव सिध्यति । अतस्तदुक्तिर्व्यर्थेत्यत आह ॥ साक्षादिति ॥ यद्यपि साक्षादपरोक्षत्वा
दिगुणैरेव जीवेशभेदः सिध्यति । जीवेतदभावस्यानुभवसिद्धत्वात् । तथापि तेषां धर्माणां व्यावहारिकत्वात् तत्कृतो भेदोपि व्यावहा
रिकः । सच न परमार्थतो जीवेश्वरचैतन्याभेदविरोधीति तच्चैतन्ययोरभेदः स्यादित्यतः परमार्थतोपि मुक्तौ जीवेश्वरचैतन्याभेदनिवृ
त्यर्थं त आत्मेत्युक्तं । ननु त आत्मेति वाक्यप्रतिपाद्योपि भेदः व्यावहारिकः किं न स्यादिति चेन्न । जीवेश्वरभेदस्य वेदप्रधानतात्पर्यवि
षयत्वेन परमार्थतया मुक्तावपि सिद्धेः । ननु तत्र प्रधानतात्पर्यमेव कुतः सिद्धमित्यत आह ॥ तत्रेति ॥ जीवेशभेदे इत्यर्थः । अभ्या
समात्रं तात्पर्यं ज्ञापयति पुनः पुनरभ्यासस्तु महातात्पर्यं ज्ञापयतीत्यर्थः । तमेव व्याचक्ष्व ब्रह्माभिन्नं जीवं व्याचक्ष्व शृंगे गृहीत्वा गामिव

भाष्यं ॥ सर्वसामर्थ्यं स्वांतरैवास्तीति । जीवेश्वराभेदनिवृत्त्यर्थं त आत्मेति । साक्षादपरोक्षत्वादिगुणैरेव भेदे सिद्धेऽपि परमार्थतोपि जीवेश्वराभेद
निवृत्त्यर्थं त आत्मेति । तत्र प्रधानतात्पर्यं ज्ञापनार्थं पुनः पुनरभ्यासः ।

भावबो०
भाष्यार्थः

५।४

354

॥ १७७ ॥

दर्शयेतिप्रश्नस्योक्तमुत्तरं व्यधिकरणमितिप्रश्नोत्तरयोर्वैयधिकरण्यमाशंकते सहोवाचेतीतिव्याख्यानमसत् । तमेव्याचक्ष्वेत्यस्य शब्दवाह्यत्वदुक्ताभिप्रायकत्वाभावेनपरमात्मानंव्याचक्ष्वेत्यर्थत्वेउक्तोत्तरस्यसमानाधिकरणत्वादितिभावेनस्वयमन्यथातदवतार्यव्याचष्टे ॥ देवतांतरस्यापीति ॥ ब्रह्मरुद्रादिरूपस्येत्यर्थः । समानमिति तथाचातिव्याप्तिरित्यर्थः । यद्यपियःप्राणेनप्राणितीत्यादियाज्ञवल्क्योक्तब्रह्मलक्षणएवातिव्याप्तिराशंक्या । तथापिस्वोक्तस्यापिसाक्षादपरोक्षत्वादिलक्षणस्यवस्तुतोनिर्दुष्टस्य याज्ञवल्क्यस्याभिप्रेतत्वेनतत्राप्यतिव्याप्तिशंकेतिध्येयं । नन्वेवंयदन्यानिष्टंविष्णोर्लक्षणंतन्मेव्याचक्ष्वेतिप्रश्नवाक्यार्थः । एतस्यचनोत्तरमुपलभ्यते । नदृष्टेर्द्रष्टारमित्याद्युक्तलक्षणस्यापिपूर्ववदतिव्याप्तिशंक्राग्रस्तत्वादित्यतआह ॥ अतइति ॥ यतइतरलक्षणानामतिव्याप्तिशंकाविषयत्वमित्यर्थः । विशेष्यतइतिविशेषः । किमनेनविशेषनामोक्तंविष्णोरित्यतःतत्राचष्टे ॥ अतो न्यदिति ॥ नन्वतःशब्दस्यप्रकृतपरामर्शकत्वात्कथंविष्णोरन्यदितिव्याख्यानमित्यतआह ॥ अइतीति ॥ हिशब्देनअःइतिब्रह्मअकारोवासुदेवःस्यादित्यादिश्रुतिस्मृतिप्रसिद्धिर्दर्शयति । अनेनअइत्येवविशेषनामेत्युक्तंभवति । नचैतदपिअन्यसमानं । अकारनामानान्योस्तितमृतेपुरुषोत्तमं । ब्रह्मरुद्रादिनामानिब्रह्मादिष्वप्यमुख्यतः । वर्ततेनत्वकारोयंवर्ततेकेशवंविना । नारायणादिनामानिनृणांनामक्रियास्वपि । विहितान्यकारोनैवायंविहितस्तमृतेप्रभुरिति वचनादकारस्यविशेषनामत्वावगमात् ।

भाष्यं ॥ देवतांतरस्यापीदंलक्षणंसमानमितिपृच्छति । यथाविब्रूयादित्यादिना । चतुष्पात्त्वादिलक्षणंगोरश्वस्यापियथासममेवसाक्षादपरोक्षत्वादिलक्षणंतत्तदेवतावादिभिस्तस्यास्तस्याभंगीक्रियतएव । अतोविशेषनामवक्ति । अतइति । अतो न्यद्विष्णोरन्यदार्त । अइतिविष्णोर्नाम ।

बृहदा०
॥ १७८ ॥

ननूक्तलक्षणानामतिव्याप्तिशंकाग्रस्तत्वात्किमसाधारणलक्षणमितिप्रश्नेनदृष्टेरित्यादिनेन्द्रियागोचरत्वंकथमुच्यते । तस्यापितथा
त्वादित्यतस्तदपिश्रुतिसिद्धत्वेनासाधारणमित्यभिप्रेत्याह ॥ नतइति ॥ चक्षुराद्यगोचरत्वादेर्विष्ण्वन्यानिष्ठत्वेऽद्याश्रुतिः ।
चक्षुराद्यगोचरत्वस्यविष्णुनिष्ठत्वेतदन्यानिष्ठत्वेचद्वितीया । हेविष्णोदेव तेमहिम्नश्चक्षुराद्यगोचरत्वादिरूपस्य । परमंतंसीमानं
जायमानोनप्राप्नोति जातोनाप जनिष्यमाणोनाप्यतीत्यर्थः । हेविष्णोस्वमूर्त्यैवापरिच्छिन्न मापयंतिविषयानितिमात्रेन्द्रियगण
स्ततस्तंपरोसि तेमहित्वमिन्द्रियागोचरत्वलक्षणं केपिनप्राप्नुवन्तीत्यर्थः । नतेविष्णावितिसामान्यश्रुतिमुदाहरतासाक्षादपरोक्षत्वा
दीनामुक्तसर्वलक्षणानामतिव्याप्तिःपरिहृता । अतएवोदाहरिष्यमाणप्रमाणे यद्यप्येतेगुणाःसर्वेविष्णोरेवतचान्यगा इत्युक्तमि
तिज्ञातव्यं । एवंस्ववाक्येनब्राह्मणंव्याख्यायतद्वाक्यायतद्वाख्यानरूपंप्रमाणंउदाहरति ॥ विनैवेत्यादिना ॥ साक्षादित्यस्या
र्थः विनैवान्यप्रसादेनेति । अपरोक्षेत्यस्यार्थःपश्यन्नेवेति । अदित्यस्यार्थोनुभवतीति । पूर्णसर्वगुणात्मकंस्वरूपमितिविषयो
क्तिः । नकेवलंस्वस्वरूपं किंतुसर्वजडाजडमन्यज्जगच्चाव्यवधानेनपश्यति । साक्षादित्यस्यार्थोव्यवधानेननान्यद्वारमंतरेणेति ।
अपरोक्षादित्यस्यार्थःपश्यतीति । साक्षाच्छब्दस्योक्तार्थत्वमुपपादयति ॥ साक्षाच्छब्दइति ॥ आहेतिशेषः । अपरोक्षशब्द

भाष्यं ॥ नतेविष्णोपरोमात्रयेत्यादिश्रुतिप्रसिद्धंविष्णोर्लक्षणं । नदृष्टेर्द्रष्टारमित्यादिनावक्ति । विनैवान्यप्रसादेनपूर्णसर्वगुणात्मकं । पश्यन्न
नुभवत्येवस्वरूपंकेनचःप्रभुः । पश्यत्यव्यवधानेनसर्वचान्यजडाजडं । साक्षादेवापरोक्षात्सविष्णुरेवततःस्मृतः । साक्षाच्छब्दःस्वतंत्रत्वम्

भावबो०
भाष्यार्थः
५।४

356

॥ १७८ ॥

स्योक्तार्थत्वमुपपादयति ॥ अपरोक्षइति ॥ अपरोक्षशब्दः । अदित्यस्योक्तार्थत्वमुपपादयति ॥ अदनमिति ॥ भोगःस्वा
 नुभवइत्यर्थः । ब्रह्मात्मसर्वांतरशब्दान्वयाचष्टे ॥ ब्रह्मेति ॥ सर्वैरनियम्यत्वतइतिसंबंधः । यःप्राणेनप्राणितीत्यादिव्याचष्टे ॥
 प्राणादीति ॥ अनेनयोविष्णुः प्राणेनप्राणनाम्नामुख्यवायुरूपेण निमित्तेन प्राणितिजगत्प्राणनरूपंव्यापारं करोतीत्यादिव्या
 ख्यातंभवति । नदृष्टेर्द्रष्टारंपश्येरित्यादिव्याचष्टे ॥ नदृश्यइति ॥ ननुविष्णुस्वरूपस्यसर्वथाचक्षुराद्यगोचरत्वेद्रदृश्यः
 श्रोतव्यइत्यादिश्रुतिविरोधइत्यतआह ॥ अनंतात्वदिति ॥ तथाचसाकल्येनचक्षुराद्यगोचरइत्यर्थः । नदृष्टेर्द्रष्टारमि
 त्यादिकमुपलक्षणपरमितिभावेनोक्तमवाच्यइति । यथाविब्रूयादित्यादिव्यपदिष्टंभवतीत्यंतस्यतात्पर्यमाह ॥ यद्यपीति ॥ न
 तेविष्णावित्यादिश्रुतेरित्यर्थः । तर्हि किंविष्णुमात्रनिष्ठलक्षणमुक्तमित्यतआह ॥ अनामनेति ॥ यतएतैर्गुणैर्युक्तान्शिवादिका
 न्प्राहुस्ततइत्यर्थः । वेदाअतोन्वदार्तमित्याद्याः । केननिमित्तेनअनामवाच्यत्वंविष्णोरित्यतआह ॥ अदोषतइति ॥ उक्तमनु
 वदन्नार्थात्तरमाह ॥ अदोषत्वादिति ॥ अनेनअइत्यस्याभावार्थकत्वमंगीकृत्यार्थउक्तः । विरुद्धार्थत्वमंगीकृत्याह ॥ गुणोद्रे

भाष्यं ॥ अपरोक्षस्त्वनावृति । अदनंभोगउद्दिष्टस्तस्माद्विष्णुस्तथास्मृतः । ब्रह्मासौगुणपूर्णत्वादात्मासर्वनियंतृतः । अनियम्यत्वतो नित्यंसर्वैः
 सर्वांतरःस्मृतः । प्राणादिपंचरूपोयोवायुःसर्वनियामकः । नियंतापरमोविष्णुर्वायोस्तस्यापिसर्वदा । नदृश्यश्चक्षुषाचासौनमनोबुद्धिगोचरः । अनं
 तत्वान्महाविष्णुरवाच्योऽश्रान्यएवच । यद्यप्येतेगुणाःसर्वेविष्णोरेवनचान्यगाः । तथाप्येतेर्गुणैर्युक्तानज्ञाःप्राहुःशिवादिकान् । अनामैवततोविष्णु
 माहुर्वेदाअदोषतः । अदोषत्वादुणोद्रेकादइत्युक्तोहरिःस्वयं ।

बृहदा०
॥ १७९ ॥

कादिति ॥ अभावार्थत्वमंगीकृत्यार्थोत्तरमाह ॥ अगम्यत्वाच्चेति ॥ अतो न्यदार्तमित्येतच्चाचष्टे ॥ अतइति ॥ एवंवैतमा
त्मानंविदित्वेत्यादिव्युत्थायेत्यंतोत्तरब्राह्मणगतवाक्यतात्पर्यमाह ॥ तत्प्रसादतइत्यादिना ॥ अथभिक्षाचर्यचरंतीत्यस्यता
त्पर्यमाह ॥ मुक्तानामिति ॥ गार्गिब्राह्मणतात्पर्यमाह ॥ तारतम्येनेति ॥ तारतम्योक्त्यालब्धमर्थमाह ॥ यथेति ॥ वि
रुद्धधर्माधिकरणत्वादित्यर्थः । अंतर्यामिब्राह्मणतात्पर्यमाह ॥ एवमिति ॥ आर्तमित्येतद्दुःखिनइतिव्याख्यातं । तत्रप्रमाण
माह ॥ आर्तिरिति ॥ एतेनातोस्मादात्मनोन्यदार्तविनाशि रज्जुसर्पादिवत्मिथ्याभूतमितिपरव्याख्यानंप्रमाणविरुद्धमित्यु
क्तंभवति । विष्णोरप्यार्तिमत्त्वेतो न्यदार्तमतिक्रथमुच्यतइत्यतआह ॥ अनार्तइति ॥ ननुविष्णोर्विशेषनामवक्तव्यंचेद्विष्णुर
इत्युच्यतइत्येतावतापूर्तेरतो न्यदार्तमतिक्रथमुक्तइत्यतआह ॥ अतो न्यदिति ॥ तआत्मेत्युक्तिसमुच्चयार्थश्चशब्दः । वि
ष्णोरितिशेषः । अन्यदितिभेदवाचकशब्दसद्भावादार्तत्वोक्त्याचभेदःप्रकर्षेणसिद्धइत्यर्थः । ननुविष्णवन्यज्जडंकिंनस्यात्तथा
चक्रथंजीवानांविष्णोर्भेदसिद्धिरित्यतआह ॥ नहीति ॥ ब्राह्मणार्थमुपसंहरति ॥ अतइति ॥ तआत्मेत्याद्युक्तहेतुभ्योविष्णु

भाष्यं ॥ अगम्यत्वाच्चबुद्ध्यादेरतो न्येसर्वएवतु । ब्रह्मरुद्रादयोजीवादुःखिनस्तत्प्रसादतः । दुःखमुक्तानिजानंदंप्राप्नुयुर्नित्यमंजसा । मुक्तानामपि
सर्वेषांविष्णुरेवनियामकः । पूर्णानंदस्यतस्यैवमुक्ताविषुदसुखात्मकाः । तारतम्येनतिष्ठंतिब्रह्मातेष्वधिकःसदा । यथाचंद्रात्सदाभिन्नाःसर्वेतुहिनविंदवः ।
एवंविष्णोःसदाभिन्नामुक्ताब्रह्मादिकागणाः । एवंनियंताभगवान्पूर्णसर्वगुणार्णवः । एकएवपरोविष्णुरनियम्यःसदोदितइत्यादिवृहच्छ्रुतिः । आर्तिर्दुःखं
समुद्दिष्टमनार्तोविष्णुरच्युतइतिच । अतो न्यदार्तमित्येतस्माच्चजीवानांभेदःप्रसिद्धः । नहिजीवादन्वस्यार्तिर्युज्यते । अतोजीवेभ्योन्यश्चविष्णुरेव ।

भावबो०

भाष्यार्थः

५ । ४

358

॥ १७९ ॥

२.५५.१
५५.५५

जीवेभ्योन्यइति । अत आर्त्तिमत्वात्तदन्येब्रह्मरुद्रादयःसर्वेजीवाएवेतिचसिद्धमित्यर्थः । ब्रह्मरुद्रादयःसर्वेजीवाएवेत्यनेनातो
न्यदार्त्तमित्युक्तौब्रह्मरुद्रादयोजीवाएवनतत्तद्वाद्युक्तरीत्याईश्वरपुरुषाइतिनसाक्षादपरोक्षत्वादिलक्षणस्यातिव्याप्तिरितिप्रयोजनां
तरमप्युक्तंभवति । ननुअतोन्यदार्त्तमित्यस्यतदन्येब्रह्मरुद्रादयोजीवाःदुःखिनइतिव्याख्यानेनलक्ष्म्याअनार्त्तत्वंसिद्धं । तस्याः
दुःखस्पृष्टत्वलक्षणजीवत्वाभावात् । तथाचश्रुतौअतइति । विष्णुरिवसापिप्रतियोगित्वेनकुतोनोच्यतइत्यतआह ॥ प्रकृतिरि
ति ॥ प्रकृतिर्लक्ष्मीः । अतिसामीप्यात् तत्पत्नीत्वेनेत्यर्थः । तत्रदृष्टांतमाह ॥ नस्त्रियइति ॥ अष्टौवसवएकादशरुद्राद्वादश
आदित्याइंद्रःप्रजापतिरितित्रयस्त्रिंशत्सुदेवेषुनिरूप्यमाणेषुतत्त्रियोनभेदिताःपृथक्नोक्ताइत्यर्थः । यद्यपिवसुषुअग्निवाय्वादित्य
शब्दवाच्यानांवींद्रवायुमहेश्वराणांस्त्रियःपृथिव्यंतरिक्षद्युशब्दवाच्यत्वेनपृथगुक्ताः । तथैवोत्तरत्रव्याख्यानात् । तथापिनक्षत्रा
दिशब्दवाच्येन्द्रादित्रिंशद्देवतास्त्रीणांपृथगनुक्तत्वात्तदभिप्रायेणैयमुक्तिरितिज्ञेयं ॥ ततश्चायंखंडार्थः ॥ अथभुज्यूपरमानंतर
मेनंयाज्ञवल्क्यं चक्रत्यापत्यंचाक्रायणः उपस्तनामा पप्रच्छ । याज्ञवल्क्येतिसंबोध्योवाच । यत्साक्षादपरोक्षात्तत्ब्रह्म । सा
क्षादन्यप्रसादंविनाऽपरोक्षंयथाभवतितथाअत्तिअनुभवति स्वरूपमन्यचेतिशेषः । इतिसाक्षादपरोक्षात् । ब्रह्म सर्वगुणपरिपू

भाष्यं ॥ तदन्येब्रह्मरुद्रादयःसर्वेजीवाएवेतिसिद्धं । प्रकृतिस्त्वतिसामीप्यादनार्तापिपृथङ्ननु । उच्यतेनस्त्रियोयद्वत्रयस्त्रिंशत्सुभेदिताइ
तिच ॥ इत्युपस्तत्राहणं ॥ ४ ॥

उप० ॥ अथहैनमुपस्तत्राक्रायणःपप्रच्छयाज्ञवल्क्येतिहोवाचयत्साक्षादपरोक्षाद्ब्रह्म

बृहदा०

॥ १८० ॥

र्ण । यश्चात्मा सर्वेषां नियंता सर्वांतरः सर्वसामर्थ्यस्वांतरेवास्तीति नियमनाद्युपयुक्तसर्वसामर्थ्यवान् । तं विष्णुं मे व्याचक्ष्वविशेषेण वदेति । उत्तरमाह ॥ एष इति ॥ तेतवात्मानियामकः सर्वांतरः । उक्तविशेषणोपलक्षणमेतत् । एषः जीवेश्वराभेदनिवृत्त्यर्थत आत्मेत्युक्तं । एष इति क इति पृच्छति ॥ कतम इति ॥ सर्वांतर एष इत्युक्तो यः सकतमः क इत्यर्थः । उत्तरमाह ॥ य इति ॥ यः प्राणेन प्राणनाम्ना मुख्यप्राणरूपेण निमित्तेन प्राणितिजगत्प्राणनं करोति स ते आत्मा सर्वांतर इत्यर्थः । एवमुत्तरत्रापि । यस्समाने न समानितीत्यपि ग्राह्यं । उपसंहरति ॥ एष इति ॥ ते आत्मा सर्वांतरः एष प्राणादिपंचरूपमुख्यवायुप्रेरकत्वलक्षण इत्यर्थः ॥ १ ॥ देवतांतरस्यापीदं लक्षणं समानमिति पृच्छति ॥ सहोवाचेति ॥ कागौः कोश्व इति पृष्टे सौचतुष्पात् गौरसौचतुष्पादश्व इति यथा कश्चिद्विब्रूयात् वदेत् । एवमेव त्वया व्यपदिष्टमुक्तमेतत् मुख्यप्राणद्वारा सर्वजगच्चेष्टकत्वादिकं लक्षणं भवति । यथा चतुष्पात्त्वादि लक्षणं गौरश्वस्यापि समत्वादतिव्याप्तं तथेदमपि हरिहरण्यगर्भादावतिव्याप्तं तैस्तैर्वादिभिस्तथांगीक्रियमाणत्वादित्यर्थः । तस्माच्च देवान्यानिष्टलक्षणयुक्तं तल्लक्षणोपेतं । तादृशलक्षणमिति यावत् । व्याचक्ष्वेति पृष्टे पूर्ववदुत्तरमाह ॥ एष इति ॥ पूर्ववत् पृच्छति

उप० ॥ य आत्मा सर्वांतरस्तमेव व्याचक्ष्वेत्येष त आत्मा सर्वांतरः कतमो याज्ञवल्क्यः सर्वांतरो यः प्राणेन प्राणितिसत आत्मा सर्वांतरो योपानेनापानितिसत आत्मा सर्वांतरो योव्यानेन व्यानितिसत आत्मा सर्वांतरो य उदानेनोदानितिसत आत्मा सर्वांतरो (यः समानेन समानितिसत आत्मा सर्वांतर) एष त आत्मा सर्वांतरः ॥ १ ॥ सहोवाचोषस्तश्चाक्रायणो यथा विब्रूयादसौ गौरसावश्व इत्येवमेवैतद्व्यपदिष्टं भवति । यदेव साक्षादपरोक्षाद्ब्रह्म य आत्मा सर्वांतरस्तमेव व्याचक्ष्वेत्येष त आत्मा सर्वांतरः

भावबो०

खंडार्थः

५ । ४

360

॥ १८० ॥

कतमइति ॥ उत्तरमाह ॥ नदृष्टेरिति ॥ त्वं दृष्टारं सर्वमापरोक्ष्येण पश्यंतं दृष्टेऽश्रुषो न पश्येः । परमात्मा चक्षुरगोचर इत्यर्थः ।
 एवमुत्तरत्रापि । श्रुतेः श्रोत्रात् मतेर्मनसः विज्ञातेर्बुद्धेः । न च चक्षुःश्रोत्रमनोबुद्ध्याद्यगोचरत्वमपिलक्षणं पूर्ववदतिव्याप्तमिति वा
 च्यं । परोमात्रयेत्यादिश्रुतिसिद्धत्वेनातिव्याप्त्यभावात् अतएव विष्णोरकारवाच्यत्वं विशेषलक्षणं वदन् पूर्वोक्तलक्षणातिव्याप्त्यु
 द्धारोपयोगित्वेन ब्रह्मरुद्रादीनां दुःखित्वमाह ॥ अतइति ॥ अतः अकारवाच्याद्विष्णोरन्यत्र ब्रह्मरुद्रादिकमार्तदुःखीत्यर्थः । ततः
 स्वपृष्ठप्रश्नोत्तरकथनानंतरमुपस्तथाक्रायण उपरराम ॥ २ ॥ उपस्तत्राह्वणं ॥ ४ ॥ ननु यदुपस्तेन पृष्ठं तदेव क हो लोपि पृच्छति ।
 तदयुक्तं जनसंसद्येव याज्ञवल्क्येन प्रेरकत्वाज्ञेयत्वादिभगवत्क्षणस्योक्तत्वेन उत्तरस्य जातत्वादित्यत आह ॥ यदेवेति ॥ एतेन
 किंचिद्विशेषकथनाय पूर्वोक्तप्रश्नप्रतिवचनयोरनुवादोयमिति व्याख्यानमपहस्तितं । तस्य गत्यंतराभाव एवाश्रयणीयत्वात् । ननु
 कथमनेन वाक्येनायमर्थो ज्ञायते । अवधारणद्वयबलादिति चेन्न । तस्य य एवात्मा उपस्तेन पृष्ठमेवाहं पृच्छामीति विद्यैक्यद्योतना
 र्थत्वादिति चेन्न । विद्यैक्ये ब्राह्मणभेदानुपपत्तेरिति भावेन तत्राचष्टे ॥ यदेव ब्रह्मेति ॥ यदेवेत्येवकारव्यावर्त्यकथनं तदन्यइ
 ति । ननु यदेव ब्रह्म न त्वन्यदिति ज्ञापनाय यदेव साक्षादपरोक्षाद्ब्रह्मतमेव्याचक्ष्वेत्येतावता पूर्तेर्द्वितीय एव शब्दो व्यर्थ इत्यत आह ॥

उप० ॥ कतमो याज्ञवल्क्यः सर्वांतरो न दृष्टेर्दृष्टारं पश्येन् श्रुतेः श्रोतारश्च शृणुयान् मतेर्मतारं मन्वीथान् विज्ञातेर्विज्ञातारं विजानीया एष त आत्मा सर्वा
 तरोऽतो न्यदार्तततो होषस्तथाक्रायण उपरराम ॥ २ ॥ इत्युपस्तत्राह्वणं ॥ ४ ॥

भाष्यं ॥ यदेव साक्षादिति पुनः प्रश्नो मुक्तानामपि भगवतो भेदो स्तीति ज्ञापयितुं । यदेव ब्रह्म तदन्ये ब्रह्मादयो मुक्ता अपि यन्नैव भवन्ति कदाचन ।

बृहदा०

॥ १८१ ॥

मुक्तजीववैलक्षण्येनेति ॥ (द्वितीयएवशब्दार्थइति । आत्मस्वरूपापेक्षयाद्वितीयोमुक्तवैलक्षण्यरूपएवशब्दार्थइत्यर्थः । यद्वाबु
द्ध्याविवेकेनयोद्वितीयएवशब्दस्तस्यार्थइत्यर्थः) । तमेव्याचक्ष्वेत्येवोक्तेवस्तुगत्यायदेवब्रह्मनत्वन्ये तंतत्स्वरूपंव्याचक्ष्वेतिपरमा
त्मस्वरूपस्यैवप्रश्नविषयत्वंस्यान्नमुक्तवैलक्षण्यस्य । अन्यथासाक्षादपरोक्षत्वादीनामपिप्रश्नविषयत्वापत्तेः । तथाचपरिहारेमुक्त
वैलक्षण्योक्तिरसंगतास्यात् । अतएवकारःप्रयुक्तः । तथाचतमेवनस्वरूपमात्रंकिंतुइतरव्यावृत्तंमुक्तवैलक्षण्यसहितमितिप्रश्नवा
क्यार्थइतिभावः । ननुयद्येवंप्रश्नवाक्यार्थस्तर्हि कथंयोशनायापिपासेइत्यादिपरिहारोक्तिः । अशनायाद्यतीतत्वस्यलक्ष्मीमुक्तसा
धारण्यादितिशंकांपरिहरन् मुक्तपरमात्मवैलक्षण्यप्रतिपादकतयायोशनायेत्यादिवाक्यंव्याचष्टे ॥ सत्विति ॥ तथाहिस्मृतिः ।
नित्यतीर्णाशनायादिरेकएवहरिःस्वतः । अशनायादिकानन्येतत्प्रसादात्तरंतिहीति । अत्रमुक्तव्यावृत्त्यर्थमतीतानागतेत्याद्युक्तं ।
रमाव्यावृत्त्यर्थस्वतएवेति । यद्यपिस्वतएवेत्यनेनोभयव्यावृत्तिसिद्धिः । तथाप्यशनायाद्यतीतत्वस्यकादाचित्कत्वशंकापरिहारा
यातीतानागतेत्याद्युक्तं । सापेक्षनिरपेक्षयोश्चनिरपेक्षंस्वीकर्तव्यमितिभावः । यदिमुक्तानामपीदृशमशनायाद्यतीतत्वंस्यात्तर्हि क
थमिदंतद्व्यावर्तकमित्यतएतंवैतमात्मानंविदित्वेत्यारभ्यव्युत्थायेत्यंतस्यतात्पर्यमाह ॥ ब्रह्मादयस्त्विति ॥ अत्येप्यंति अशना
यादिकमितिशेषः । अशनायापिपासादेरेषणात्मकत्वादेपणाभ्योव्युत्थायेत्यस्यतात्पर्यमिदं । स्वतएवेत्यस्यप्रतियोगीतत्प्रसादा

भाष्यं ॥ तमेवमेव्याचक्ष्वमुक्तजीववैलक्षण्येनसहेतिद्वितीयएवशब्दार्थः । सतुभगवान्स्वतएवातीताशनायादिरतीतानागतवर्तमानकालेषु
ब्रह्मादयस्तुतंविदित्वातत्प्रसादादेवपश्चादत्येप्यंति ।

भावबो०

भाष्यार्थः

५ । ५

362

॥ १८१ ॥

देवेति । अतीतानागतेत्यस्यप्रतियोगीपश्चादिति प्रसादानंतरमित्यर्थः । ननुतर्हितमित्येतावतापूर्तेरेतमिति व्यर्थमित्यत आह ॥
 एतमिति ॥ एतंवैतमित्यत्र एतमित्यस्येत्यर्थ इति संबंधः । एतेन तमित्युपस्तब्राह्मणोक्तलक्षणं त्वंपदार्थरूपं परामृशति । एतमिति
 कहोळब्राह्मणोक्तमशनायादिरहितं तत्पदार्थरूपं परामृशति । सामानाधिकरण्यात्तु सिद्धमेकत्वं वैशब्दोवधारयतीति परकीयव्या
 ख्यानमपास्तं । उपस्तब्राह्मणे साक्षादपरोक्षत्वादिव्रह्मलक्षणानामेवोक्तत्वेन त्वंपदार्थनिरूपणाभावादिति । अथ भिक्षाचर्यचरंती
 त्यत्र भगवतो मुक्तवैलक्षण्यं न प्रतीयत इति तदनुपयुक्तमित्याशंकावारणाय तावत्तद्वाक्यमनूद्य व्याचष्टे ॥ भिक्षाचर्यमिति ॥
 अपिशब्देन किं संसारिण इति द्योतयति । विपुडानंदमेव ननु ब्रह्मानंदवत्तु निरवधिकमित्यर्थः । नन्वत्रमुक्तवाचकपदाभावात्कथं
 मुक्ता अपीत्युक्तमित्यत आह ॥ ब्रह्माणनादिति ॥ ब्रह्मप्रतिगमनादित्यर्थः । अणपणगताविति धातोः आत्मानं विदित्वा ब्राह्म
 ण इति ब्राह्मणशब्देनेत्यर्थः । ब्राह्मणाः ब्रह्मनिष्ठाः ब्राह्मण्यजातिमंतो वा एषणाभ्यो व्युत्थाय संन्यासं कृत्वा ध्यानंतरं शेषकाले देहस्थि
 त्यर्थं भिक्षाचर्यचरंतीति परेषां व्याख्यानं दूषयति ॥ नहीति ॥ संन्यासः खलु ज्ञानार्थविधेयः । तच्च ज्ञानं जातमेव एतंवैतमात्मा
 नं विदित्वेत्युक्त्वात् तथा च तद्विधानं व्यर्थं । नहि निष्पन्नफलं प्रतिसाधनं विधेयमिति भावः । ननु आत्मानं विदित्वेति परोक्षज्ञान
 मेवोच्यते तदनंतरं च संन्यासस्य कर्तव्यता स्यादेवेति चेन्न । प्रथमब्राह्मणो मुक्त इति प्रमाणे प्रथमब्राह्मणपदस्य मुक्तपरत्वेन व्याख्यात

भाष्यं ॥ एतंवैतमित्येतादृशैर्गुणैः साक्षादपरोक्षत्वजीवभेदादिभिर्युक्तमित्यर्थः । भिक्षाचर्यचरंतिमुक्ता अपि ब्रह्मादयस्तस्मादेव परमेश्वराद्विपु
 डानंदमेव भिक्षुं तो वर्तते । ब्रह्माणनान्मुक्ता एव ब्राह्मणशब्देनोच्यंते । नहि ज्ञानादनंतरं संन्यासस्य कर्तव्यता ।

बृहदा०
॥ १८२ ॥

तया तत्साधनीभूतापरोक्षज्ञानस्यैव विदित्वेत्यनेन ग्राह्यत्वात् । ननु व्युत्थाय भिक्षाचर्यं चरंतीति वर्तमानापदेशादर्थवादोऽयं न विधायकः प्रत्ययोस्ति । अतः संन्यासस्य कर्तव्यतेति कथमुक्तमिति चेन्न । परेणैव मेवाशंक्य यज्ञोपवीतं वेदाश्च सर्वतद्वर्जयेद्यतिरित्यादि श्रुत्यनुसारेणास्य वाक्यस्य सर्वकर्मपरित्यागलक्षणसंन्यासविधायकत्वांगीकारेण तदनुसारेण तथोक्तत्वात् । ननु अपरोक्षज्ञानि नामपि सनकादीनां विहिततया संन्यासानुष्ठानस्य प्रमितत्वात् कथं ज्ञानानंतरं संन्यासस्याकर्तव्यतेत्यत आह ॥ येषामिति ॥ तद्योग्यताज्ञानानंतरमपि संन्यासयोग्यता । ज्ञानार्थत्वेन विशेषज्ञानार्थत्वेन । न चान्नापि ज्ञानानंतरमपि विशेषज्ञानार्थत्वेनैव संन्यासविधानमिति वाच्यं । तादृशाधिकारिविशेषज्ञापकपदस्य श्रुतावभावादिति भावः । नन्वथ भिक्षाचर्यं चरंतीत्यनेन भगवतः किमुक्तवैलक्षण्यमुक्तमित्यत आह ॥ मुक्ता अपीति ॥ ननु मुक्ता अपि यदि भिक्षंति तर्हि दुःखिनः स्युः । लोके भिक्षुकाणां दुःखदर्शनादित्यत आह ॥ तथापीति ॥ भिक्षुकत्वेपीत्यर्थः । एषणाया एव दुःखसाधनत्वादित्यर्थः । या ह्येव पुत्रैषणेति श्रुतौ पुत्रैषणाया वित्तैषणायां वित्तैषणायाः लोकैषणायां मंतर्भाव उच्यते इति प्रतीयते तदयुक्तं । एवमंतर्भावोक्तौ निमित्ताभावात् । न च वित्तस्य लोकार्थत्वात् वित्तैषणाया लोकैषणायां मंतर्भावो युक्त इति वाच्यं । तथा सति पुत्रस्यापि लोकार्थत्वेन पुत्रैषणाया अपि लोकैषणायां मंतर्भावोपत्तेरित्यतः तद्वाक्यं यथावद्व्याचष्टे ॥ पुत्रस्येति ॥ पुत्रवित्तैषणयोरिति शेषः । अनेन या पुत्रैषणाया च वित्तैषणा सैव हिलोकैषणेति

भाष्यं ॥ येषां तद्योग्यतातेषामपि ज्ञानार्थत्वेनैव संन्यासः । मुक्ता अपि यदि भिक्षंते सोऽपि पूर्णमहानंदो भगवान्स्वतएव । तदन्ये ब्रह्मादयो मुक्ता अपि ततएव विपुडानंदं भिक्षुका इति विशेषः । तथापि तेषामेषणातीतत्वाद्दुःखं । पुत्रस्य वित्तस्य च लोकार्थत्वात् लोकैषणायां मंतर्भावः ।

भावबो०
भाष्यार्थः
५।५

364

॥ १८२ ॥

वाक्यं योजितं भवति । ननु तर्हि वित्तस्य लोकार्थत्ववत् पुत्रार्थत्वाच्च वित्तैषणाया एव पुत्रैषणाया मंतर्भावोक्तव्यो न तु पुत्रैषणाया वित्तैषणाया मित्यतो या ह्येव पुत्रैषणा सा वित्तैषणेति वाक्यं व्याचष्टे ॥ वित्तस्यापीति ॥ वित्तैषणाया इति शेषः । अंतर्भाव इति वर्तते । अनेन या वित्तैषणा सैव हि पुत्रैषणेति यत्तच्छब्दव्यत्यासेन वाक्यं योजितं भवति । न नू भेद्येत इति वाक्यं किमर्थं प्रवृत्तमित्यत आह ॥ लोकैषणाया अपीति ॥ स्वर्गादिलोकस्य यागादिना सर्वैरभ्यर्थ्यमानतया लोकैषणायाः सत्वात् कथं लोकैषणायाश्च व्युत्थायेत्युक्तमित्याशंकापरिहाराय लोकैषणाया अपि दुःखरूपत्वात् सा लोकैषणापितेषां मुक्तानां नास्त्येवेति दर्शयितुमिदं प्रवृत्तमित्यर्थः । नन्वनेन वाक्येन लोकैषणाया अपि दुःखरूपत्वं न प्रतीयत इत्यतः तद्व्याचष्टे ॥ उभे अपीति ॥ एषणात्वादित्यनेन हियस्मात् एषणे इति व्याख्यातं भवति । दुःखरूप इति शेषोक्तिः । नन्वेषणानां त्रित्वादंतर्भावेऽप्येकत्वादुभे इति कथमुक्तमित्याशंकापरिहारायोक्तं दृष्टादृष्टविषयेति । कथमनेन तिसृणां संग्रहः कृत इत्यत आह ॥ पुत्रेति ॥ पुत्रवित्तैषणे उभे अपि दृष्टविषयत्वादेकैव । अदृष्टविषयिणी लोकैषणा चापरेति उभे एवेत्युक्तमित्यर्थः । उभे इत्येवोक्तमिति वा संबन्धः । तस्माद्ब्राह्मण इत्युक्तब्राह्मणशब्दस्य मुक्तपरत्वे परोक्षज्ञानि परत्वे वा पांडित्यं निर्विद्येत्याद्युक्तेस्तदर्थमाह ॥ द्वितीय इति ॥ अणितुं द्रष्टुं अप्रतीतेः पांडित्यबाल्यशब्दार्थावाह ॥ पांडित्य

भाष्यं ॥ वित्तस्यापि प्रायः पुत्रार्थत्वात् पुत्रैषणायां लोकैषणाया अपि दुःखरूपत्वात् सापितेषां नास्त्येवेति दर्शयितुमुभे ह्येतेषु एव भवत इत्याह । उभे अपि दृष्टादृष्टविषये एषणात्वादुःखरूपे एवेत्यर्थः । पुत्रवित्तैषणे उभे अपि दृष्टविषयत्वादेकैवेत्युभे एवेत्युक्तं । द्वितीयो ब्राह्मणो ब्रह्माणितुं योग्यः । पांडित्यमागमजं ज्ञानं ।

बृहदा०
॥ १८३ ॥

मिति ॥ आगमज्ञानमित्यर्थः । सहितं ज्ञानमिति वर्तते । युक्तिः सहितं सहायः कारणं यस्य तद्युक्तिसहितं युक्तिजन्यमित्यर्थः ।
यद्वक्ष्यति बाल्यं युक्तिसहायतेति । यद्वायुक्तिसहितमागमज्ञानमितिसंबंधः । बाल्यशब्देन कथमयमर्थो लभ्यत इत्यत आह ॥
बलेति ॥ बल युक्तं बाल्यं बलं च युक्तिरतो युक्तिसहितं ज्ञानं बाल्यशब्देनोच्यत इत्यर्थः । मनस्य बाल्येनेत्यनेनैवोक्तत्वात् मौनश-
ब्दार्थमाह ॥ मौनमिति ॥ अमौनं मौनाभावमिति प्रतीतिनिरासाय व्याचष्टे ॥ अमौनमिति ॥ निर्विद्येत्यस्य वैराग्यार्थकत्वे
जुगुप्साविरामप्रमादार्थानामुपसंख्यानमिति कात्यायनवचनात् पांडित्यस्य विरामार्थकधातुयोगेनापादानत्वप्राप्तौ पांडित्यादिति
पंचमीत्यादिति भावेन तदनूद्य व्याचष्टे ॥ निर्विद्येति ॥ प्राप्येति तात्पर्यमुक्तं । तत्कथमित्यतो धात्वर्थमाह ॥ लब्ध्वेति ॥ त-
त्र धातुं पठति ॥ विदुलाभ इति ॥ अथ ब्राह्मण इति ब्राह्मणशब्दस्य द्वितीयब्राह्मणशब्दवत् ब्रह्माणनयोग्यार्थकत्वप्रतीतिनिरा-
सायार्थमाह ॥ अथेति ॥ स ब्राह्मण इति वाक्यं प्रकृतोपयुक्ततया व्याचष्टे ॥ समुक्त इति ॥ भोगेनेति शेषः । एवकारव्यावर्त्य-
माह ॥ नेति ॥ तदन्ये ब्रह्मादयो मुक्तास्तत एव विपुलानंदभागिन इत्युक्तार्थे एतदुपनिषद्गतवाक्यमेव संवादयति ॥ एतस्यैवेति ॥
मात्रांतत्प्रतिविंशं । नन्वस्य वाक्यस्यान्यानि भूतानि सुष्ठानि । एतस्यानंदस्य मात्रामुपजीवंतीत्यमुक्तपरत्वात् मुक्ताः परमात्म-

भाष्यं ॥ बाल्यं युक्तिसहितं । बल युक्तत्वात् । मौनमुपासनाजं । अमौनमपरोक्षज्ञानं । निर्विद्यनितरां प्राप्य लब्ध्वा । विदुलाभ इति धातोः ।
अथ ब्राह्मणो मुक्तो भवतीत्यर्थः । समुक्तो येन केनापि वर्तयन्तीदृश एव भिक्षुक एव । न कदाचित्स्वतंत्रो भवति । एतस्यैवानंदस्यान्यानि भूतानि मात्रामुप-
जीवंतीति च वक्ष्यति ।

भाववो०
भाष्यार्थः
५।५

366

॥ १८३ ॥

विष्णुडानंदभागिनइत्यर्थेकथंप्रमाणतयोदाहरणमित्यतःप्रतिजानीते ॥ मुक्तेति ॥ चशब्देनामुक्तसंग्रहः । कुतइत्यतआह ॥
 अत्रेति ॥ अत्रपिताभवतीत्यादितत्प्रस्तावेतस्यैतस्यैवानंदस्येतिप्रकरणस्यप्रस्तावेप्रारंभेविषयेतदधिकृत्येतियावत् । भगवद्वचन
 मस्तियतइत्यर्थः । इदमुक्तंभवति । एतस्यैवानंदस्येतिवाक्यमुक्तविषयं । अत्रपितेत्यादिमुक्तविषयकोपक्रमेणास्यप्रकरणस्यमुक्त
 विषयत्वावगमात् । नचोपक्रमस्यापिमुक्तविषयकत्वंकुतःसिद्धमितिवाच्यं । भगवतासूत्रकारेणतथाव्याख्यातत्वादिति । सूत्रा
 र्थमाचार्यएववक्ष्यति । नकेवलंपूर्ववाक्यबलादेतन्मुक्तविषयंकिंत्वव्यवहितोत्तरवाक्यबलाच्चेत्याह ॥ तत्रैवेति ॥ ननुतत्राप्य
 मुक्तानामेवानंदतारतम्यमुच्यतेनमुक्तानामित्यतआह ॥ श्रोत्रियत्वेति ॥ ननुभवतुश्रोत्रियत्वादिकंमुक्तेष्वेवमुख्यं यश्चश्रो
 त्रियोवृजिनोकामहतइतिश्रुतौत्वमुख्यमेवश्रोत्रियत्वादिकममुक्तानामुच्यतइति किंनस्यादित्यतआह ॥ यश्चेति ॥ हियस्माद्य
 श्चश्रोत्रियइत्यभ्यासस्तस्मान्नामुख्यंश्रोत्रियत्वादिकंश्रुताबुच्यते अभ्यासेनतदनुपचरितत्वज्ञापनादित्यर्थः । भवतुश्रुताबुच्यमा
 नमवृजिनत्वादिकंमुख्यमेव । तच्चामुक्तानामपि किंनस्यादित्यतआह ॥ नहीति ॥ अमुक्ताःश्रोत्रियाश्चनेत्याह ॥ नचेति ॥
 उपपादनसापेक्षत्वात्पृथगुक्तिः । अमुक्तानामपिश्रुतिफलप्राप्तिसद्भावात्सम्यगित्युक्तं । ननुश्रोत्रियंश्रद्धोधीयतइतिस्मृतिसिद्धं

भाष्यं ॥ मुक्तविषयंचैतत् । अत्रपिताऽपिताभवतीत्यादितत्प्रस्तावेस्वाप्ययसंपत्तयोरन्यतरापेक्षमाविष्कृतंहीतिभगवद्वचनं । तत्रैवमुक्तानामानं
 दतारतम्यंचोक्तं । सयोमनुष्याणांराद्धःसमृद्धोभवतीत्यादिना । श्रोत्रियत्वावृजिनत्वाकामहतत्वानामुक्तेष्वेवमुख्यत्वात् । यश्चश्रोत्रियइतिह्यभ्यासः ।
 नह्यमुक्ताअवृजिनाअकामहतावा । नचश्रुतिफलंसम्यक्प्राप्ताः ।

बृहदा०

॥ १८४ ॥

श्रोत्रियशब्दप्रवृत्तिनिमित्तममुक्तेष्वप्यस्ति । अतः किमेतदुच्यत इत्यत आह ॥ श्रुतिफलप्राप्तिरिति ॥ हिशब्देन प्राप्तश्रुतिफलत्वाच्च
श्रोत्रियाः प्राप्तमोक्षिण इत्यादिप्रमाणप्रसिद्धिं दर्शयति । अमुक्तानां श्रोत्रियत्वावृजिनत्वाकामहतत्वानिकुतो न संभवंतीत्यतस्तत्र हे
तुं वक्तुं तत्साधकानुमानांगव्याप्तौ प्रमाणमाह ॥ सर्व इति ॥ इमे प्रसिद्धाः सर्वे ब्रह्मादयस्तवमाययेच्छयादेव्यावा तनुभृतः शरीर
धारिणः अतएव विमोहितधियः कथं बहिरर्थभावाः बहिरर्थापेक्षयैव तेषां मोहः । परमसुखसाधनादन्योर्थो बहिरर्थ इत्यर्थः । स
र्वेषां ब्रह्मपदवीयोग्यानां पूर्वमेव तु । अभावस्त्वापरोक्षस्य मोहो ज्ञानस्य भण्यत इत्यादिनान्यत्र ब्रह्मणोपि मोहोपपादनं कृतमनुसंधे
यं । एवं व्याप्तिसाधकं प्रमाणमभिधाय तां व्याप्तिमाह ॥ शरीरेति ॥ आदिपदेनाज्ञानं ग्राह्यं । इदमुक्तं भवति । अमुक्तानां श्रो
त्रियत्वादिमंतः मोहादियुतत्वात् । मोहादियुतानां च श्रोत्रियत्वाद्यभावात् । न चासिद्धिः । अमुक्तमोहादियुताः शरीरसंबंधि
त्वात् येशरीरसंबंधिनस्ते मोहादियुताः इति व्याप्तेरिति । शरीरसंबंधित्वस्य श्रोत्रियत्वाद्यभावेऽप्रयोजकत्वात् परंपराश्रयणं । मो
हादीनां च दुःखादिकं प्रतिकारणत्वेन नाप्रयोजकत्वमिति ध्येयं । अदुःखित्वमित्युक्त्या वृजिनशब्दो दुःखपरत्वेन व्याख्यातः तत्रा
भिधानमाह ॥ वृजिनमिति ॥ अत्र वदन्ति । नेदमुक्ततारतम्यप्रतिपादकं किंतु यश्च श्रोत्रियोऽवृजिनोऽकामहत इति तेषु तेषु पदे
ष्वकामस्य तत्तत्समानानंदत्वमत्रोच्यत इति । तन्न । एवं हि वदता पूर्वपूर्वपदाकामिभ्य उत्तरोत्तरपदाकामिनां शतगुणसुखवत्त्वं

भाष्यं ॥ श्रुतिफलप्राप्तिर्हि श्रोत्रियत्वं । सर्वे विमोहितधियस्तवमाययेमे ब्रह्मादयस्तनुभृतो बहिरर्थभावा इति भागवते । शरीरसंबंधिनां मोहादियुतत्वं
मोहादियुतानां श्रोत्रियत्वमदुःखत्वमकामहतत्वं वा । वृजिनं ब्रजनंदुःखं क्लेशोवाधेति चोच्यत इत्यभिधानं ।

भाववोः

भाष्यायेः

५।५

368

२५

॥ १८४ ॥

कव्यं नचतदस्ति । तत्रप्रमाणाभावादित्याह ॥ नचेति ॥ सयोमनुष्याणांराद्धइत्यस्यमुक्तविषयत्वमुपपाद्योपसंहरति ॥ अत
 इति ॥ श्रोत्रियत्वादेर्मुक्तेष्वेवमुख्यत्वादन्वयाव्याख्यानस्यचायुक्तत्वादित्यर्थः । एवंसयइतिवाक्यस्यमुक्तविषयत्वेनतद्वलादे
 तस्यैवेतिवाक्यंमुक्तविषयंभवत्येवेत्युपपादितं तद्वोपसंहरति ॥ अतइति ॥ ननुभवतुएतस्यैवेतिवाक्यंमुक्तपरं तथापितत्रान्ये
 षांमुक्तानांपरमात्मानंदैकदेशप्राप्तिरेवोच्यते । ततएवनमुक्ताःपरमात्मभिन्नाः तदानंदभोक्तृत्वात् । तथाचकथमुक्तार्थेइदंप्रमाण
 मितिचेत् न । एवंश्रुत्यर्थकथनेप्रमाणांतरविरोधापत्तेरितिभावेनमुक्तानांतदानंदानवाप्तौतद्भेदव्याप्यतदनुग्राह्यत्वेचप्रमाणमाह
 ॥ परोमात्रयेति ॥ आद्यंप्रमाणद्वयंतदानंदानवाप्तौ । उत्तरद्वयंतुभगवदनुग्राह्यत्वेइतिविवेकः । अश्रुवंतीत्यत्रकर्तृविशेषानु
 केर्मुक्ताअमुक्ताश्चेतिशेषः । ब्रह्मेशानादिशब्देनमुक्ताअमुक्ताश्चगृह्यन्ते । संकोचेकारणाभावात् । हेहरेब्रह्मेशानादिभिःदेवैर्यत्कै
 वल्यंसर्वोत्तमत्वंप्राप्तुंनैवशक्यतेतत् यत्तत्स्वभावःयस्यनैसर्गिकं सभवान् । कुतः यतःकेवलोजडामिश्रइतियोजना । एवंस्व
 यंब्राह्मणंव्याख्यायतद्वाढ्यायव्याख्यानरूपंप्रमाणमुदाहरति ॥ बह्वित्यादिना ॥ पूर्वब्राह्मणेतात्मेतिबहुधाप्रयुक्तस्य । पर
 मार्थतोपिजीवेश्वराभेदनिवृत्त्यर्थस्तआत्मेति । तत्रप्रधानतात्पर्यज्ञापनार्थंपुनःपुनरभ्यासइतितात्पर्यमुक्तं तत्रेदंप्रमाणं॥बह्विति ॥

भाष्यं ॥ नचदेवादिपदाकामानामिन्द्रादिपदाकामानांचकश्चिद्विशेषोदृश्यते । अतोमुक्तविषयमेवैतत् । परोमात्रयातन्वावृधाननतेमहित्व
 मन्वश्रुवंति । ब्रह्मेशानादिभिर्देवैर्यत्प्राप्तुंनैवशक्यते । तद्यत्स्वभावःकैवल्यंसभवान्केवलोहरे । मुक्तानांपरमागतिः । कृष्णोमुक्तैरिज्यतेवीतमोहैरि
 त्यादिवचनैश्चभगवदनुग्राह्यत्वंतदानंदानवाप्तिश्चमुक्तानांदृश्यते । बह्वभ्यासात्तआत्मेतिमुक्तौजीवेशयोर्भिदा ।

बृहदा०

॥ १८५ ॥

तआत्मेत्युक्त्यामुक्तौजीवेशयोर्भेदोदृश्यते । नचैतद्वाक्यप्रतिपाद्योभेदःसांसारिकःकिंनस्यादितिवाच्यं । तआत्मेत्यत्यादरात्ब
ह्वभ्यासेनसिद्धेनप्रधानतत्परत्वेनभेदस्यमुक्तावपिसिद्धेरित्यर्थः । नकेवलंतआत्मेतिवाक्यप्रधानतात्पर्यविषयत्वाज्जीवेश्वरभेदः
पारमार्थिकः किंतुहेत्वंतराच्चेत्याह ॥ महातात्पर्ययोगाचेति ॥ सएव मुक्तौजीवेशयोर्भेदएव । कुत्रकस्यमहातात्पर्यमित्याह
॥ तात्पर्यमिति ॥ देवताधर्मादिस्वरूपेतात्पर्यावगमात्कथमेतदित्यतआह ॥ अन्यदिति ॥ तदर्थतः उच्यतइतिशेषः । न
नुविष्णोःसर्वोद्रेकेसर्वागमानांमहातात्पर्ययोगेनमुक्तौजीवेशभेदःकथंसिध्यतीत्यतआह ॥ सचेति ॥ सर्वोद्रेकः । जीवेशयोर्भे
देपारमार्थिकेसत्येव युज्यते हियस्मात्तस्मात्तत्सिद्धिरित्यर्थः । प्रतिबंदीमोचनायपुनःप्रस्तावयति ॥ बह्विति ॥ ततःमुक्तपरमा
त्मनोभिन्नत्वादेवेत्यर्थः । ननुयदितआत्मेतिसंबंधवचनेनभेदसिद्धिःतदास्वदेहमुद्दिश्यममात्माभूतभावनइतियत्रविष्णुवाक्यंत
त्रापिस्वस्यस्वदेहाद्भेदसिद्धिःस्यात् । संबंधवचनत्वाविशेषादित्यतआह ॥ ममात्मेतीति ॥ यत्रप्रकरणेविष्णोरपिभिन्नदेहर
हितस्यापि देहस्यापिलोकेभिन्नत्वेनप्रतीतस्यापि ज्ञानादिसमुच्चयार्थोवायमपिशब्दः । तत्प्रयोजनं ममात्मेतिसंबंधवचनप्रयो
जनं । तथाचयत्रममात्माभूतभावनइतिप्रयोगोस्ति तत्रस्वदेहस्यापिभूतभावनत्वादिस्वलक्षणयोगकथनेनस्वस्वरूपत्वज्ञापनंप्रयो

भाष्यं ॥ प्रधानतत्परत्वेनदृश्यतेत्यादरात्सदा । महातात्पर्ययोगाच्चसएवार्थोवगम्यते । तात्पर्यपरमंविष्णोरत्युद्रेकेविशेषतः । सर्वश्रुतिस्मृ
तीनांचदृश्यतेन्यत्तदर्थतः । सचजीवेशयोर्भेदेसर्वोद्रेकोहियुज्यते । बह्वभ्यासस्तआत्मेतिश्रुतावादरतस्ततः । ममात्मेतिवचोयत्रविष्णोरपिचदृश्य
ते । देहस्यापिस्वरूपत्वज्ञापनंतत्प्रयोजनं ।

भावबो०

भाष्यार्थः

५।५

370

॥ १८५ ॥

जनमस्तीत्यर्थः । किमेवंसंबंधवचनस्यप्रयोजनोपपादनेन व्यर्थमेवतत्किंनस्यादित्यतआह ॥ नहीति ॥ नन्वात्माभूतभावनइत्युक्त्यैवदेहस्वरूपत्वज्ञापनस्यसंभवात् किंममेतिपदेनेत्यतआह ॥ देहेति ॥ यद्यप्यात्माभूतभावनइतिदेहस्यभूतभावनत्वादि विष्णुलक्षणकथनेनविष्णोर्देहस्वरूपताज्ञापयितुंशक्या तथापिममेतिपदंविनासम्यग्ज्ञापयितुंनशक्येत्यर्थः । यद्यपिआनंदंब्रह्मणोविद्वानिति व्यवहारवद्विशेषबलेनैवममात्मेतिव्यवहारोपपादनंसंभवति तथापितद्विहायैवप्रकारांतरमेतदित्यदोषः । अनेन निमित्तांतराभावेसंबंधवचनस्यभेदसाधकत्वमित्युक्तंभवति । नच तआत्मेत्येतदपिप्रयोजनांतरेणान्यथासिद्धमितिवाच्यं । अत्र तादृशप्रयोजनांतरादर्शनादितिभावेनोपसंहरति ॥ ततइति ॥ निमित्तांतरंविनासंबंधवचनस्यभेदसाधकत्वात्प्रकृतेचनिमित्तांतराभावादित्यर्थः । नचतेत्वयापृष्टआत्मेत्यर्थोवाच्यः । वृथाविभक्तिव्यत्यासस्यानाश्रयणीयत्वात् । नचतआत्मास्वरूपमित्यर्थोवक्तव्यः । तथात्वेषष्ठ्याऔपचारिकत्वप्रसंगात् । जीवात्मैक्यस्यनिरस्तत्वाच्च । किंचतथात्वेभिक्षाचर्यंचरंतीत्येतदप्ययुक्तमित्याह ॥ भिक्षयेति ॥ ततोभिन्नत्वादेव । तस्माद्विष्णोर्भिक्षयामुक्तानामानंदस्यविष्णुमात्रस्यभक्षणमवदच्छ्रुतिरितिसंबंधः । यद्येवंतर्हिमुक्तानामपूर्णत्वंस्यादित्यतआह ॥ मुक्तानामिति ॥ यद्यपिमुक्तानामानंदस्यब्रह्मानंदव्यपेक्षयाएकदेशत्वं तथापिअ

भाष्यं ॥ नह्यप्रयोजकंवेदपदंवर्णोथवास्वरः । देहस्वरूपताविष्णोर्नममेतिपदंविना । सम्यक्ज्ञापयितुंशक्याततस्तत्पदमिष्यते । ततस्तआत्मेतिवचोभेदाभावेनयुज्यते । भिक्षयामभक्षणंतस्मादानंदस्यततोवदेत् । मुक्तानामेकदेशत्वंब्रह्मानंदव्यपेक्षया ।

बृहदा०
॥ १८६ ॥

मुक्तानामानंदव्यपेक्षयापूर्णत्वमितिसंबंधः । एकदेशत्वेभेदः स्यादित्यत आह ॥ विप्लुट्त्वमिति ॥ एकदेशत्वमित्यर्थः । यद्वा नमुक्तेशयोर्भेदोयुक्तः । एतस्यैवानंदस्येति मुक्तानां परमात्मानंदविप्लुट्त्वोक्तेः । तथा हि स्मृतिः । एष एव परो विष्णुः पूर्णानंदः प्रकीर्तितः । यस्माद्ब्रह्मापि मुक्तः सन्विष्णुमात्रं समश्नुत इति । तत्राह ॥ विप्लुट्त्वमिति ॥ प्रतिबिंबत्वं तदधीनत्वे सति तत्सदृशत्वमित्यर्थः । न केवलममुक्तानंदापेक्षया मुक्तानंदस्य पूर्णत्वं किंतु मुक्तब्रह्माद्यानंदस्य स्वावरशेषाद्यानंदापेक्षयापीति भावेनाह ॥ ब्रह्मादेरिति ॥ मुक्तावेवेत्येवकार अन्यत्र पूर्णत्वावधिभूतं न मृग्यमित्यर्थे सदा तनमेवेति वा संबंधः । यद्वा मुक्तानां तारतम्याच्च न मुक्ता भगवदभिन्ना इत्याह ॥ ब्रह्मादेरिति ॥ मुक्तानां तारतम्ये द्वेषेर्ष्यादिना दुःखं स्यादित्यत आह ॥ दृष्टेति ॥ यद्वा मुक्ताभिक्षंते चे तदुःखिनः स्युरित्यत आह ॥ दृष्टेति ॥ अनेन पुत्रैषणायाश्च वित्तैषणायाश्च लोकैषणाश्च व्युत्थायेति वाक्यं व्याख्यातं भवति । पुत्र वित्तैषणयोर्दृष्टैषणत्वात् । लोकैषणायाः अदृष्टैषणत्वात् । ननु मुक्तानां ब्रह्मणो भेदे परब्रह्माणि मुक्तिगा इति परब्रह्मत्वोक्तिः कथमित्यत आह ॥ परेति ॥ यत्र मुक्तानां परब्रह्मत्ववचनं तत्र तेषां परब्रह्मतावद्ब्रह्मजीवोच्चतामता । बद्धजीवोत्तमत्वं कथं परब्रह्मत्वमित्यत उक्तं ॥ जीवेष्विति ॥ ब्रह्माणि जीवास्सर्वेपीति ब्रह्मशब्दोक्तेः । अभेदाभिप्रायत्वे तस्य प्रकृतिः परमं ब्रह्म परमं महदच्युत इति

भाष्यं ॥ विप्लुट्त्वं प्रतिबिंबत्वं श्रुतिपूर्वकं हि सर्वशः । तथापि पूर्णानंदत्वममुक्तानां व्यपेक्षया । ब्रह्मादेस्तारतम्यं च मुक्तावेव सदा तनं । दृष्टादृष्टेषणानां शान्तिर्दुःखत्वं च सर्वदा । परब्रह्मत्ववचनं मुक्तानां यत्र दृश्यते । जीवेषु ब्रह्मशब्दोक्तेः परत्वं तु विमुक्तिः । तत्परब्रह्मता तेषां बद्धजीवोच्चतामता ।

भावबो०
भाष्यार्थः
५ । ५

372

॥ १८६ ॥

वाक्यशेषविरोधइतिभावः । तस्माद्ब्राह्मणः पांडित्यं निर्विद्येति वाक्यं व्याचष्टे ॥ तत इति ॥ यतो ब्रह्मापरोक्षज्ञानिनां मुक्तौ विष्णोर्भिक्षयाऽऽनंदं भक्षणं तत इत्यर्थः । पांडित्यशब्दार्थमाह ॥ पांडित्यमिति ॥ आगमार्थज्ञत्वमित्यर्थः । बाल्यशब्दार्थमाह ॥ बाल्यमिति ॥ आगमजज्ञानस्येति शेषः । मौनामौनशब्दार्थावाह ॥ मौनमिति ॥ पांडित्यं च निर्विद्येत्यादि अथ ब्राह्मण इत्यं तवाक्यतात्पर्यमाह ॥ एतानीति ॥ आप्यस्थितस्येति शेषः ॥ स ब्राह्मणः केन स्यादित्यादिव्याचष्टे ॥ मुक्त इति ॥ ननु मुक्तानामपि भिक्षुकत्वे को विशेषोऽमुक्तेभ्यस्तेषामित्यत आह ॥ नहीति ॥ अन्यभिक्षितं ममुक्तभिक्षितं । यदि मुक्तभिक्षितं विष्णुर्नियमतो दद्यात्तर्हि निरवधिकानंदादिकं भिक्षुं ते चेत्कथमित्यत आह ॥ अयोग्येति ॥ तेनैदं शब्देनैव काराभिप्रायमाह ॥ येनेति ॥ एतत्प्रकरणगतब्राह्मणशब्दानामेकार्थत्वप्रतीतिनिरासार्थभेदमाह ॥ प्रथम इति ॥ नन्वथ ब्राह्मण इति ब्राह्मणशब्दस्य मुक्तपरत्वांगीकारेऽस्तुत्यधिकरणविरोधः स्यात् । तत्र तस्य ब्राह्मणशब्दस्य जीवन्मुक्तपरत्वांगीकारादित्यतस्तत्संग्रहायापरोक्षविन्मुक्तयोरित्युक्तं । अतो न्यदार्तमित्यस्य तात्पर्यमाह ॥ अत इति ॥ श्रुत्यादेर्भगवदुत्कर्षमहातात्पर्यमस्तीत्यत्र गीतावाक्यमपि प्रमाणयति ॥

भाष्यं ॥ ततो ब्रह्मणने योग्यः पांडित्यं प्राप्नुयात्परं । पांडित्यमागमज्ञत्वं बाल्यं युक्तिसहायता । मौनं तूपासनासिद्धिरमौनं भगवद्दृशिः । एतान्याप्यभवेन्मुक्तिर्मुक्तौ वै भिक्षुको भवेत् । न ह्यन्यभिक्षितं विष्णुर्दद्यान्नियमतः क्वचित् । मुक्तस्य भिक्षितं सर्वदद्यान्नियमतो हरिः । अयोग्यभिक्षणं तेषां कदाचित्तु युज्यते । येन केनापि नैतेषां भिक्षावृत्तिर्विनश्यति । प्रथमो ब्राह्मणो मुक्तो द्वितीयो योग्य उच्यते । अपरोक्षविन्मुक्तयोस्तु तार्तार्थेनोभयोर्ग्रहः । अतो मुक्ता अमुक्ताश्च न स्वतंत्राः कदाचन । स्वतंत्रस्तु स एवैको भगवान्पुरुषोत्तम इत्यादि ब्रह्मतर्कः ।

बृहदा०

॥ १८७ ॥

द्वाविमाविति ॥ व्याख्यातमेतत् ॥ ततश्चायं खंडार्थः ॥ अथोषस्तोपरमानंतरं । कहोळोनामतः कुपीकतस्यापत्यं कौपीत
केयः । एनं याज्ञवल्क्यं । पप्रच्छ याज्ञवल्क्येति संबोध्योवाच । यदेवसाक्षादपरोक्षाद्ब्रह्मयएवात्मा सर्वांतरः न त्वन्येन्न द्वादयो मु
क्ता अपि तमेव मुक्तवैलक्षण्यविशिष्टं परमात्मानं मुक्तपरमात्मवैलक्षण्यमिति यावत् । मेव्याचक्ष्वेति । मुक्तपरमात्मनो वैलक्षण्यं
वक्तुं परमात्मस्वरूपं तावदाह ॥ एष इति ॥ ते आत्मानियामकः सर्वांतर एषः । एष इति कइति पृच्छति ॥ कतमइति ॥ उत्तरमा
ह ॥ यइति ॥ यः परमात्मा अशनायाऽशितुमिच्छाच पिपासापातुमिच्छाचेत्यशनायाऽपिपासे शोकंदुःखं मोहं मिथ्याज्ञानं जरा
मत्येति स्वतएवानाद्यनंतकालेष्वतिक्रम्य वर्तते । एवं परमात्मस्वरूपं निरूप्य मुक्तस्वरूपमाह ॥ एतमिति ॥ एतं साक्षादपरोक्षत्वं
जीवभेदादि अशनायाद्यतीतत्वविशेषणविशिष्टं परमात्मानं विदित्वा वैविदित्वैवापरोक्षीकृत्यैव तन्मसादादेव पश्चात्पुनैषणाया
वित्तैषणाया लोकैषणायाश्च व्युत्थाय ब्रह्मप्रत्यणनात् गमनात् ब्राह्मणमुक्ता भवन्ति । अथ मुक्त्यनंतरं भिक्षाचर्यचरंति परमात्मन

भाष्यं ॥ द्वाविमौ पुरुषौ लोकैश्चरन्तश्चक्षुरेव च । क्षरः सर्वाणि भूतानि कूटस्थो क्षर उच्यते । उत्तमः पुरुषस्त्वन्यः परमात्मेत्युदाहृतः । इत्यादि
नाचभेदेन महोत्कर्षे परमात्पर्यसर्वशास्त्राणामाह ॥ इति कहोळब्राह्मणं ॥ ५ ॥

उप० ॥ अथ हैनं कहोळः कौपीतकेयः पप्रच्छ याज्ञवल्क्येति होवाच यदेवसाक्षादपरोक्षाद्ब्रह्मयएवात्मा सर्वांतरस्तमेव मेव्याचक्ष्वेत्येतत् आत्मा सर्वा
ंतरः । कतमो याज्ञवल्क्यसर्वांतरो यो शनायाऽपिपासे शोकं मोहं जरां मृत्युमत्येत्येतत् परमात्मानं विदित्वा ब्राह्मणाः पुनैषणायाश्च वित्तैषणायाश्च लोकैषणाया
श्च व्युत्थायाथ भिक्षाचर्यचरन्ति

भावबो०

खंडार्थः

५ । ५

374

॥ १८७ ॥

एवविष्णुडानंदंभिक्षंतोवर्तते । अत्रमुक्तपरमात्मवैलक्षण्योपपादनंभाष्यएवस्पष्टं । किंतिस्रोप्येषणाःपरस्परंसमप्रधानभावोपेताः
 नेतिभावेनाह ॥ याहीति ॥ यावित्तैषणासैवपुत्रैषणा । वित्तस्यप्रायःपुत्रार्थत्वात् । वित्तैषणापुत्रैषणायामंतर्भवति । यापुत्रैष
 णायाचवित्तैषणासालोकैषणा । पुत्रवित्तयोःस्वर्गादिलोकसाधनत्वात् । पुत्रैषणावित्तैषणयोलोकैषणायामंतर्भवइत्यर्थः । ननु
 स्वर्गादिलोकस्ययागादिनाप्रार्थ्यमानत्वात् तदेषणायाव्युत्थायेतिकथमुक्तमित्यतस्तस्यापिदुःखरूपत्वात् ततोव्युत्थानंयुज्यत
 इतिदर्शयितुमाह ॥ उभेइति ॥ पुत्रवित्तैषणेदृष्टविषयत्वात् एका अदृष्टविषयिणीलोकैषणाचापरेति । उभेदृष्टादृष्टविषयेहि
 यस्मादेषणेतस्मादुःखरूपएवेत्यर्थः । एवंयस्मात्ब्रह्मापरोक्षज्ञानात्मोक्षस्तस्माद्ब्राह्मणोब्रह्माणनयोग्यः । पांडित्यमागमजंज्ञानं
 प्राप्नुयात् । एवंपांडित्यंनिर्विद्यलब्ध्वा बाल्येनयुक्तिबलसहितज्ञानेन तिष्ठासेत्स्थातुमिच्छेत् । युक्तिजंज्ञानमापादयेदितियावत्
 एवंबाल्यंपांडित्यंचनिर्विद्याथानंतरं मुनिर्ध्यानीभवति । एवंमौनमुपासनाजंज्ञानं । चशब्दाच्छ्रवणमननेच निर्विद्य अमौनंभग
 वदपरोक्षज्ञानंचप्राप्नोति । अथभगवदपरोक्षज्ञानानंतरंब्राह्मणोमुक्तोभवति । सब्राह्मणोमुक्तोयेनस्यात्केनस्यात्येनकेनापिभोगे
 नवर्तयंस्तेनवर्तनेनेदृशएव । यथासंसारावस्थायांभिक्षुकस्तथापरमात्मनोविष्णुडानंदंभिक्षुकएवेत्यर्थः । उपसंहरति ॥ अतइति॥
 अतस्तस्मादतोस्मात्परमात्मनोन्यन्मुक्तामुक्तजातमार्तकदाचित्दुःखि तथाचपरमात्मैवस्वतंत्रोन्यन्मुक्तामुक्तजातमस्वतंत्रमित्य

उप० ॥ याह्येवपुत्रैषणासावित्तैषणासालोकैषणोभेहेतेएषणेएवभवतस्तस्माद्ब्राह्मणःपांडित्यंनिर्विद्यबाल्येनतिष्ठासेद्बाल्यंचपांडित्यंचनिर्विद्या
 थमुनिरमौनंचमौनंचनिर्विद्याथब्राह्मणःसब्राह्मणःकेनस्याद्येनस्यात्तेनेदृशएवातोन्न्यदार्ते

बृहदा०
॥ १८८ ॥

र्थः । ततोहकहोळःकौषीतकेयउपरराम ॥ १ ॥ कहोळब्राह्मणं ॥ ५ ॥ ७ ॥ यस्सर्वांतरइत्युक्तं किंतत्सर्वमित्याकांक्षायामना
त्मभूतान्सर्वपदार्थास्तावत्गार्गीब्राह्मणेनाहेतिपरकीयब्राह्मणप्रतिपाद्यवर्णनमसदितिभावेनैतद्ब्राह्मणप्रतिपाद्यमाह ॥ मुक्ताना
मिति ॥ नन्वंतरिक्षलोकेषुगार्गीत्यादौलोकशब्दप्रयोगादनात्मपदार्थप्रतिपादनमेवात्रक्रियतइतिज्ञायते ननुमुक्तानांतारतम्य
मुच्यतइति तत्राह ॥ लोकाइति ॥ उच्यंतइतिशेषः । ननुमुक्तानामंतःकरणाभावात्कथमानंदानुभवाइत्यतउक्तं ॥ स्वरूपभू
ताइति ॥ कुतइत्यतआह ॥ अप्सिखति ॥ अप्सुवायावितिअप्वायुशब्दवाच्यचक्रवर्त्यादिस्वरूपस्यैवप्रस्तुतत्वेनांतरिक्षलोके
ष्वित्यादावपिलोकशब्देनांतरिक्षादिशब्दवाच्यदेवतास्वरूपभूतएवानंदानुभवोग्राह्यः । अन्यथाप्रक्रमविरोधादितिभावः । नके
वलमुपक्रमवशाल्लोकशब्दस्यस्वरूपभूतानंदानुभवपरत्वं किंतूपसंहारवशाच्चेत्याह ॥ अनतीति ॥ कस्मिन्खलुब्रह्मलोकाओता
श्चप्रोताश्चेतिप्रश्नस्तावदेवतास्वरूपविषयकएवावगम्यते । अनतिप्रश्न्यांदेवतामतिपृच्छसीतिब्रह्मलोकपदोक्तार्थेदेवताशब्दप्रयो
गात् । ततश्चब्रह्मपदेनैवदेवतास्वरूपस्योक्तेः ब्रह्मलोकपदस्यब्रह्मस्वरूपभूतानंदानुभवपरत्वेअवश्यंवक्तव्येइतरत्रापिलोकशब्द
स्यतत्परत्वमेवांगीकार्यमित्यर्थः । लोकशब्दस्योक्तार्थत्वमनंगीकृत्यप्रसिद्धार्थत्वांगीकारेबाधकमाह ॥ नचेति ॥ यदिलोकश

उप० ॥ ततोहकहोळःकौषीतकेयउपरराम ॥ १ ॥ इदिकहोळब्राह्मणं ॥ ५ ॥
भाष्यं ॥ मुक्तानांतारतम्यंहिगार्गीब्राह्मणेनोच्यते । लोकाइतिमुक्तानामानंदानुभवाःस्वरूपभूताः । अप्सुवायावितिस्वरूपस्यैवप्रस्तुतत्वात्
अनतिप्रश्न्यांवैदेवतामतिपृच्छसीतिदेवतास्वरूपप्रश्नस्यैवावगम्यमानत्वाच्च ।

भावबो०
भाष्यार्थः
५ । ६

376

॥ १८८ ॥

ब्दस्यप्रसिद्धलोकार्थत्वंस्यात्तर्हिआदित्यादिलोकानांचंद्रादिलोकाश्रितत्वोक्तिरयुक्तास्यात् । चंद्रादिलोकानामुपरितनत्वात् ।
 आदित्यादिलोकानांचाधस्तनत्वात् । नचोपरितनलोकेष्वधस्तनलोकाआश्रिताइत्यर्थः । किंचैवंकस्मिन्खलुवायुरोतश्चप्रोतश्चेति
 गंधर्वलोकेषुगार्गीतिवायोर्गंधर्वलोकाश्रितत्वमुच्यते तदप्ययुक्तंस्यादित्यतआह ॥ नचवायुरिति ॥ कुतोनेत्यतआह ॥ वा
 य्वाश्रयत्वेति ॥ श्रुतेः श्रवणात् । नेनीयंते पुनःपनःभृशंवाधार्यते । तत्रैवस्मृतिमपिपठति ॥ ससेति ॥ दूषणांतरमाह ॥
 नचेति ॥ ब्रह्मस्वरूपभूतानंदानुभवव्यावृत्त्यर्थमात्रपदं । यदिलोकशब्दःप्रसिद्धलोकार्थःस्यात्तदाब्रह्मलोकस्योक्तमनतिप्रश्न
 त्वमयुक्तंस्यात् । प्रसिद्धब्रह्मलोकस्याधारांतरसंभवेनतस्यानतिप्रश्नत्वाभावादित्यर्थः । नकेवलमुपरितनलोकेषुअधस्तनलोकाअ
 नाश्रिताइत्येव किंतुवैपरीत्यमेवास्तीत्याह ॥ अधस्तनेष्विति ॥ नन्वत्रगंधर्वलोकाश्रितत्वेनोच्यमानोवायुर्नमुख्यः येनश्रुत्या
 दिविरोधःस्यात् किंनामएकोनपंचाशन्मरुत्सुकश्चित् । तथाचनोदाहृतश्रुत्यादिविरोधइत्यतआह ॥ नचेति ॥ मरुतामितिनि
 धारणेषष्ठी । योहियतोवरःसतमाश्रयते । नहिमरुतामेकोपिगंधर्वलोकादवरोस्ति । येनतमाश्रयेतेत्यर्थः । यद्वा नन्वनतिप्रश्न्यां
 देवतामतिपृच्छसीतिवाक्योक्तंनबाधकं । देवताभिमन्यमानत्वेनदेवताशब्दोपपत्तेरित्यतस्तदुपपादयति ॥ नचानतिप्रश्नत्व
 मिति ॥ नचोपरितनलोकेष्वित्यपिबाधकमुपपादयति ॥ अधस्तनेष्विति ॥ नचवायुरित्यपिबाधकं । वायुनाहिसर्वलोका

भाष्यं ॥ नचोपरितनलोकेष्वधस्तनलोकाआश्रिताःनचवायुर्गंधर्वलोकाश्रितः । वाय्वाश्रयत्वश्रुतेःसर्वलोकानां । वायुनाहिसर्वलोकानेनीयं
 तइत्यादिना । सप्तस्कंधगतोलोकान्योविभर्तिमहाबलइतिहरिवंशेषु । नचानतिप्रश्नत्वंलोकमात्रस्यास्ति । अधस्तनेषुचोपरितनलोकास्तिष्ठति ।

बृहदा०

॥ १८९ ॥

नेनीयंतइतिसामान्यवचनस्यैतद्वाक्यबलेन स्वाश्रयगंधर्वलोकव्यतिरिक्ताः सर्वइत्यर्थोपपत्तेरित्यतस्तदप्युपपादयति ॥ नचमरुता
मिति ॥ एकोपिनविद्यते किमुमुख्यवायुरित्यर्थः । पररीत्याएतदुक्तं । सिद्धांतेवायुशब्दस्यान्यपरत्वादिति भावः । नकेवलंलो
कशब्दस्यप्रसिद्धार्थत्वानुपपत्त्यास्वरूपानंदानुभवार्थत्वं । किंतुब्राह्मणव्याख्यानपरप्रमाणादपीतिभावेनाह ॥ उक्तंचेति ॥ ता
मुक्तिंपठति ॥ आपिबंतीति ॥ अनेनकस्मिन्नापइत्युक्तंआपइत्येतद्व्याख्यातं । कस्मिन्नापओताश्चप्रोताश्चेतिवायौगार्गीत्यस्यार्थ
माह ॥ तेषामिति ॥ अनेनवायुशब्दो नप्रधानपरोनवाएकोनपंचाशन्मरुत्सुकश्चित्परः किंतुअपशब्दोवायुशब्दश्चजडपरपवेति
परास्तं । कस्मिन्खलुवायुरोतश्चप्रोतश्चेतिगंधर्वलोकेष्वित्यस्यार्थमाह ॥ तस्यचेति ॥ कस्मिन्खलुगंधर्वलोकाओताश्चप्रोताश्चेत्यं
तरिक्षलोकेष्वित्यस्यार्थमाह ॥ तत्सुखानामिति ॥ अंतरिक्षगःअंतरिक्षाभिमानी । कस्मिन्नुखल्वंतरिक्षलोकाःओताश्चप्रोताश्चेत्यं
श्वेत्यादित्यलोकेषुगार्गीत्यस्यार्थमाह ॥ तत्सुखानामिति ॥ कस्मिन्नुखत्वादित्यलोकाओताश्चप्रोताश्चेतिचंद्रलोकेषुगार्गीत्य
स्यार्थमाह ॥ सौराणामिति ॥ सूर्याचंद्रमसोस्समानत्वात्कथमाश्रयाश्रयीभावइत्यतआह ॥ आह्लादनादिति ॥ चंद्रशब्द

भाष्यं ॥ नचमरुतामेकोपिगंधर्वलोकाद्वूरोविद्यते । उक्तंच । आपिबंत्यखिलान्भोगानित्यापश्चक्रवर्तिनः । मुक्तास्तेषांवायुसुतश्चक्रोनाम
व्यपाश्रयः । मुक्तस्तस्यचमुक्तस्तुमरुद्रंघर्वनामवान् । सुतोवायोस्तत्सुखानांमौक्तानांसंतरिक्षगः । मरुतामेकएवासावंतरिक्षस्तुवायुजः । तत्सुखा
नांतुमौक्तानामानंदाःसूर्यरूपकाः । सौराणांचापिमौक्तानामानंदाश्चंद्ररूपकाः । आह्लादनाच्चंद्रनामादेवोसावनिरुद्धकः ।

भावबो०

भाष्यार्थः

५।६

378

॥ १८९ ॥

वाच्यत्वेनिमित्तांतरमाह ॥ स एवेति ॥ कस्मिन्नुखलुचंद्रलोकाओताश्चेतिनक्षत्रलोकेष्वित्यस्यार्थमाह ॥ अनिरुद्धेति ॥ नक्षत्रशब्दमिंद्रेनिर्वक्ति ॥ नैवेति ॥ अस्येन्द्रस्यान्यःक्षत्रियोरक्षकोनैवेत्यर्थः । ननुब्रह्मादीनांसत्वात्कथमेतदित्यतआह ॥ त्रिषुलोकेष्विति ॥ एवमपिकथंतद्यावृत्तिरित्यतआह ॥ ब्रह्माद्याइति ॥ कस्मिन्नुखलुनक्षत्रलोकाओताश्चप्रोताश्चेतिदेवलोकेष्वित्यस्यार्थमाह ॥ आनंदानामिति ॥ अत्ररुद्रशब्देनशेषोग्राह्यः । कस्मिन्नुखलुदेवलोकाओताश्चप्रोताश्चेतिइंद्रलोकेषुगार्गीत्यस्यार्थमाह ॥ इंन्द्रेति ॥ इंद्रासरस्वती । तस्यामिंद्रशब्दंनिर्वक्ति ॥ शिवोहीति ॥ यद्वानन्विद्रत्वंपरमेश्वरत्वंतत्रकईश्वरोयत्परमत्वेनास्याइंद्रत्वमित्यतआह ॥ शिवोहीति ॥ कस्मिन्नुखल्विंद्रलोकाओताश्चप्रोताश्चेतिप्रजापतिलोकेष्वित्यस्यार्थमाह ॥ तत्सुखानामिति ॥ ब्रह्माचतुर्मुखः आधिराश्रयः कस्मिन्नुखलुप्रजापतिलोकाओताश्चप्रोताश्चेतिब्रह्मलोकेष्वित्यस्यार्थमाह ॥ तत्सुखानामिति ॥ चतुर्मुखसुखानामित्यर्थः । एवंमुक्तपरत्वेनब्राह्मणंव्याख्यायसंसारिपरत्वेनापिव्याचष्टे ॥ एवमेवेति ॥ संसारेचेतिसंबंधः । एवमेवव्याख्येयमितिशेषः । मुक्तिसंसारयोश्चक्रवर्त्याद्यानंदानांवायुसुतचक्राद्यानंदाश्रितत्वंकुतइत्यतआह

भाष्यं ॥ स एवचंद्रमाविश्यस्थितस्तन्नामकोपिसः । अनिरुद्धसुखानांचमौक्तानामिंद्राश्रयः । नक्षत्रनामवानिंद्रोनैवान्यःक्षत्रियोस्यहि । विद्यतेत्रिषुलोकेषुब्रह्माद्यास्तूर्ध्वलोकगाः । आनंदानांतथेन्द्राणामौक्तानांदेवआश्रयः । देवेतिर्लिङ्गनामस्यार्हिगात्मारुद्रउच्यते । इंद्राश्रयःशिवस्यापि सुखानांमुक्तिगामिनां । शिवोहीश्वरनामास्यात्तत्पारम्यात्सरस्वती । इंन्द्रेत्युक्तातत्सुखानांब्रह्माधिर्मुक्तिगामिनां । तत्सुखानांपरंब्रह्ममुक्तिगानांपराश्रयः । एवमेवचसंसारे

बृहदा०
॥ १९० ॥

॥ विंबत्वादिति ॥ अनतिप्रश्रयांदेवतामितिपरब्रह्मणआश्रयप्रश्नाविषयत्वमुक्तं तत्रहेतुमाह ॥ नेति ॥ मातिप्राक्षीरितिप्रश्नोन
कर्तव्यइत्युक्त्वातत्रहेतुरुच्यते मातेमूर्धन्यपक्षदिति । तस्यशिरश्छेदमात्रार्थत्वप्रतीतिनिवारयंस्तद्वदति ॥ तस्येति ॥ उपसं
हरति ॥ तस्मादिति ॥ उक्तार्थेप्रमाणांतरमाह ॥ रुद्रमिति ॥ देवाःरुद्रमुक्तप्रकारेणसमाश्रिताः । प्रमाणांतरसंवादाच्चाय
मेवार्थइत्याह ॥ अथातइति ॥ प्रमाणेलोकशब्दःमुक्तस्वरूपभूतसुखपरत्वेनव्याख्यातः तद्युत्पाद्यदर्शयति ॥ संसारादिति ॥
लुप्तानामित्यस्यैवतात्पर्यमाह ॥ मुक्तानामिति ॥ लोकाइत्यानंदानुभवाउच्यंतइत्युक्तं तद्युत्पाद्यदर्शयति ॥ रोचमानानीति ॥
लोकइत्यस्यार्थोरोचमानानीति कानिसुखानि । नन्वेवंलोकशब्दनिर्वचनेलोकमिति नपुंसकलिंगंस्यात् । सुखवाचककशब्दस्वनपुं
सकलिंगत्वात् । नतुलोकइतिपुंलिंगनिर्देशइत्यतआह ॥ लीनमिति ॥ पूर्वलीनपश्चादभिव्यक्तंसुखंकइत्युक्तं । अत्रसंसारेय
त्सुखंक्षीयतेस्थीयतेतत्कंनमेत्यर्थः ॥ ततश्चायंखंडार्थः ॥ अथकहोळोपरमानंतरं । गार्गीगर्गगोत्रोत्पन्ना । वाचकृवी वचक्रो

भाष्यं ॥ विंबत्वादुत्तरोत्तरं । नपरब्रह्मणःकश्चिदाश्रयःस्वाश्रयंतः । तस्याश्रयोस्तिवेत्येवंपृच्छतोपिशिरःसदा । भिद्यतेपर्वतैरंधेतमसिस्थस्य
दैवतैः । तस्माद्ब्रह्मपरंनित्यंज्ञेयंपूर्णमनाश्रयमितिब्रह्मांडे । रुद्रंसमाश्रितादेवारुद्रोब्रह्मणमाश्रितः । ब्रह्मामाश्रितोनित्यंनाहंकंचिदुपाश्रितइतिभार
ते । अथातआनंदस्यमीमांसाभवतीत्यादेश्च । संसारालुप्तानामुक्तानांकानिसुखानिलोकाःरोचमानानिकानिलोकाः । लीनंसुखंकइत्युक्तंकंनमक्षी
यतेत्रयत् ॥ इतिगर्गिब्रह्मणं ॥ ६ ॥

उप० ॥ अथहैनंगार्गीवाचकृवी

भावबो०

खंडार्थः

५ । ६

380

॥ १२० ॥

रपत्यंस्त्रीवाचकवी । एनंयाज्ञवक्यं पप्रच्छ । यइदंसर्वमुक्तमनुष्योत्तमजातं । अप्सुअप्रशब्दवाच्येषुमुक्तचक्रवर्तिषु । ओतमाश्रितं । नैतदौपचारिकमित्याह ॥ प्रोतमिति ॥ ताःआपःकस्मिन्नोताःप्रोताश्चेति । उत्तरमाह ॥ बायाविति ॥ अत्रवायुशब्देनप्रधानवायुपुत्रश्चक्रनामामुक्तोग्राह्यः । तदुत्तरकक्ष्यं पृच्छति ॥ कस्मिन्निति ॥ गंधर्वलोकेषुगंधर्वशब्दवाच्यस्यमुक्तस्यवायुपुत्रस्यमुखेषु अंतरिक्षलोकेषुअंतरिक्षाख्यस्यवायुपुत्रस्यमुक्तस्यमरुतःमुखेषु आदित्यलोकेषुमुक्तसूर्यानंदेषु चंद्रलोकेषुचंद्रशब्दवाच्यमुक्तानिरुद्धानंदेषु नक्षत्रलोकेषुनक्षत्रशब्दवाच्यमुक्तैद्रानंदेषु देवलोकेषुमुक्तशेषानंदेषु इंद्रलोकेषुमुक्तसरस्वत्यानंदेषु प्रजापतिलोकेषुमुक्तब्रह्मानंदेषु ब्रह्मलोकेषुपरब्रह्मानंदेषु परब्रह्मानंदस्याध्याश्रयंपृच्छति ॥ कस्मिन्निति ॥ अति अतिक्रम्य माप्राक्षीः तेमूर्धाशिरोमान्यपष्ठत् । अंधेतमसिविविच्य विस्पष्टं मापततु । कुतःयतस्त्वमनतिप्रश्रयांआश्रयवत्वप्रश्नानर्हीदेवता

उप० ॥ पप्रच्छयाज्ञवल्क्येतिहोवाचयदिदं सर्वमप्सोतंचप्रोतंचेतिकस्मिन्मुखत्वापओताश्चप्रोताश्चेतिवायौगार्गीतिकस्मिन्मुखलुवायुरोतश्चप्रोतश्चेत्यंतरिक्षलोकेषुगार्गीतिकस्मिन्मुखत्वंतरिक्षलोकाओताश्चप्रोताश्चेतिगंधर्वलोकेषुगार्गीतिकस्मिन्मुखलुगंधर्वलोकाओताश्चप्रोताश्चेत्यादित्यलोकेषुगार्गीतिकस्मिन्मुखत्वादित्यलोकाओताश्चप्रोताश्चेतिचंद्रलोकेषुगार्गीतिकस्मिन्मुखलुचंद्रलोकाओताश्चप्रोताश्चेतिनक्षत्रलोकेषुगार्गीतिकस्मिन्मुखलुनक्षत्रलोकाओताश्चप्रोताश्चेतिदेवलोकेषुगार्गीतिकस्मिन्मुखलुदेवलोकाओताश्चप्रोताश्चेतींद्रलोकेषुगार्गीतिकस्मिन्मुखलुवृद्धलोकाओताश्चप्रोताश्चेतिप्रजापतिलोकेषुगार्गीतिकस्मिन्मुखलुप्रजापतिलोकाओताश्चप्रोताश्चेतिब्रह्मलोकेषुगार्गीतिकस्मिन्मुखलुब्रह्मलोकाओताश्चप्रोताश्चेतिसहोवाचगार्गीमातिप्राक्षीर्मातेमूर्ध्वाव्यप(त)पृष्टनतिप्रश्रयांवैदेवता

बृहदा०
॥ १९१ ॥

मपि अतिक्रम्य पृच्छसि । तदा श्रयप्रश्नश्चानर्हहेतुरिति भावः ॥ १ ॥ गार्गि ब्राह्मणं ॥ ६ ॥ ७ ॥ अंतर्यामि ब्राह्मणे अंतर्यामित्वं प्रकृतेस्तत्तज्जीवस्य चोच्यते । श्रुत्युक्तपृथिव्यादिशरीरत्वस्य प्रकृतावुपपत्तेः । शरीरशब्दस्य स्वरूपेऽपि प्रयोगात् । प्रकृतेऽप्युपपत्तिः पृथिवी व्यादिसर्वात्मकत्वात् । न च पृथिव्यां तिष्ठन्नित्यादेरनुपपत्तिः । व्यासं कार्येषु कारणमित्यादिना कारणस्य कार्यस्थत्वोक्तेः । पृथिवी यमयतीत्येतत्तदुपचारेण नेतव्यं । पृथिव्यादिजीवस्य च पृथिव्यादिशरीरत्वादिकं सुघटमेवेति शंकापरिहाराय ब्राह्मणप्रतिपाद्यमाह ॥ पुनरिति ॥ ब्रह्मलोकेषु गार्गी तिस्रः सर्वमुक्ताश्रयत्वेनोक्तः । तस्य विष्णोरेव न तु प्रकृतेस्तत्तज्जीवस्य वेत्यर्थः । एष त आत्मेति विष्णोर्नियंतृत्वस्योक्तत्वात् पुनः किमर्थमेतदित्यत उक्तं ॥ सर्वेति ॥ य आत्मा सर्वांतर इति आत्मशब्देन सर्वनियंतृत्वस्याप्युक्तत्वात् पुनरित्युक्तं । आत्मेत्युक्तमेव विविच्योच्यत इति न वैयर्थ्यमिति भावः । विष्णोरेव सर्वनियंतृत्वमुच्यत इति कुत इति चेत् । अंतर्यामिप्रश्नवाक्ये योऽतरो यमयतीति विष्णुवाचकशब्दश्रवणात् । अन्यथा य इमं च लोकं परं च लोकं सर्वाणि च भूतान्यंतरो यमयतीत्येतावता पूर्णत्वात् योऽतरो यमयतीति पुनर्य इति व्यर्थमित्याह ॥ य इति ॥ न चैवं स्वेनैवाऽंतर्यामिणोऽप्युक्तत्वात् प्रश्नानुपपत्तिः । काप्येनापि विष्णुत्वस्य यशब्देन ज्ञानान्न वेदेत्यनुपपत्तिश्च । तमंतर्यामिणं विष्णुं विशेषेण वेत्थ किमिति गंधर्वप्रश्नेन वेदेति काप्यवचनात् । यशब्दस्य विष्णुवाचकत्वेऽभिधानमाह ॥ अक्येति ॥ विष्णावकयादिशब्दानां प्रवृत्तौ निमित्तमप्याह ॥ अइत्ये

उप० ॥ मतिपृच्छसि गार्गि मातिप्राक्षीरिति ततो ह गार्गी वाचकव्युपरराम ॥ १ ॥ गार्गि ब्राह्मणं ॥ ६ ॥

भाष्यं ॥ पुनस्तस्यैव सर्वनियंतृत्वमुच्यते । योऽतरो यमयतीति द्वितीयो यशब्दो विष्णुशब्दपर्यायः । अक्यप्रविसंभूमसखहाविष्णुवाचकाः ।

भावबो०
भाष्यार्थः

५ । ७

382

॥ १९१ ॥

षड् इति ॥ यो वै तत्काप्यसूत्रं विद्यात्तंचांतर्यामिणमिति स ब्रह्मविदिति वाक्यं इति शब्दो व्यर्थ इत्यत आह ॥ इतीति ॥ येनायं च लो-
कः परश्च लोकः सर्वाणि भूतानि च संहृद्धानीति य इमं च लोकं परं च लोकं सर्वाणि भूतानि योतरो यमितीति च स्वप्रतिज्ञातप्रकारेणेत्यर्थः ।
तथा च स्वप्रतिज्ञातप्रकारवाचीति शब्दाभावे सूत्रांतर्यामिस्वरूपमात्रज्ञानिनो ब्रह्मविच्चादिकमुच्यमानमयुक्तं स्यादिति तत्सार्थकमि-
ति भावः । ननु स्वप्रतिज्ञातप्रकारेण सूत्रांतर्यामिविदोपि कथं ब्रह्मविच्चादिकमित्यतः स ब्रह्मविदित्यादि वाक्यं व्याचष्टे ॥ ब्रह्मवि-
दिति ॥ शक्तिज्ञानादिपूर्णविज्ञानादित्यर्थः । सूत्रस्य सर्वाश्रयत्वमंतर्यामिणः सर्वनियंतृत्वं च ज्ञानं स्तु ॥ युक्तशक्तिज्ञानादिपूर्णत्व-
मपि ज्ञानात्येवेति भावः । लोकानां कर्तृवेदनादिति । धारणनियमनकर्तृवेदनादित्यर्थः । सूत्रस्य लोकधारणकर्तृत्वज्ञानं अंतर्यामि-
णः लोकनियामकत्वज्ञानं च लोकज्ञानं विना स न संभवतीति भावः । देवानां देववेदनादिति । देवानां यो देवत्वप्रदस्तदाश्रयः तन्नियाम-
कश्चेति यावत्तद्वेदनादित्यर्थः । सूत्रांतर्यामिणोः सर्वाश्रयत्वसर्वनियामकत्वज्ञाने देवाश्रयत्वतन्नियामकत्वमपि ज्ञातमेव । तच्च दे-
वज्ञानाभावे न संभवतीति भावः ॥ वेदार्थेति ॥ सर्वाश्रयत्वसर्वनियामकत्वयोर्वेदार्थत्वादित्यर्थः । प्रतिपादकवेदज्ञानाभावे त-
त्प्रतिपाद्यार्थज्ञानाभावादिति भावः ॥ तन्नियंतृपरिज्ञानादिति ॥ नियम्यरूपभूतज्ञानाभावे तन्नियंतृत्वेन तज्ज्ञानमपि न संभव-

भाष्यं ॥ एकाक्षराग्रइत्येष निर्दोषत्वाज्जनार्दनः । आनंदत्वात्कइत्युक्तः पूर्णत्वाद्यतीत्यत इत्यादिशब्दनिर्णये । इति स्वप्रतिज्ञातप्रकारेण । ब्रह्म-
वित्पूर्णविज्ञानालोकानां कर्तृवेदनात् । लोकविदेव विच्चासौ देवानां देववेदनात् । वेदार्थवेदनाच्चैव वेदविद्भूतवित्तथा । तन्नियंतृपरिज्ञानादात्मविच्च

बृहदा०
॥ १९२ ॥

तीतिभावः । तदाश्रयपरिज्ञानादित्यपिग्राह्यं ॥ आसवेदनादिति ॥ तदाप्तस्यैवतदाश्रयत्वंतन्नियामकत्वंचेति आश्रयत्वनियं
तृत्वाभ्यांसूत्रांतर्यामिणोर्ज्ञानेतदाप्तत्वज्ञानमावश्यकमितिभावः । सर्वसारज्ञःसर्वाश्रयसर्वनियंत्रोःसर्वसारत्वात् । पुरुषोत्तमंपु
रुषशब्दोत्राधिकारिपरश्चेतनपरश्च । तथाचाधिकार्युत्तमंसूत्रंचेतनोत्तमंविष्णुंचेत्यर्थः । ननूत्तमाधिकारिणामुक्तप्रकारेणलोकवे
दादिसर्वज्ञानसंभवेप्यन्येषांसंभवति । तेषामसर्वज्ञत्वादितिचेत् न । तदालोकानांकर्तृवेदनात्लोकविदित्युच्यतइत्यौपचारि
कत्वांगीकारात् । तथासतितत्रप्रयोजनंवाच्यमितिचेत् न । निरुद्धोपचारत्वेनतत्रप्रयोजनानपेक्षणादितिभावेनाह ॥ देशेति ॥
वैदिकं व्याहरणमितिशेषः । वायुर्वैगौतमतसूत्रमित्युक्तं । तत्रसूत्रशब्दंवायौनिर्वक्ति ॥ स्यूतमिति ॥ एषतआत्मांतर्यामीति
प्रकृतेस्तत्तज्जीवस्यवांतर्यामित्वमुक्तन्यायेनोच्यतइतिप्रतीतिनिरासायांऽतर्यामिशब्दंनिर्वक्ति ॥ तंचेति ॥ चशब्दस्तस्मादित्य
र्थः । नकेवलंपृथिव्यादिकं किंतुतमपिसूत्रनामानंवायुमपि । अंतस्थित्वेतिशेषः । अस्मिन्ब्राह्मणेसूत्रांतर्यामिणोःसमप्रधानभावे
नप्रतिपाद्यत्वभ्रमनिवारणायतमपीत्युक्तं । नन्वंतर्यामित्वंप्रकृतेस्तत्तज्जीवस्यैववायुक्तं ननुहरैः । पृथिव्यादिशरीरत्वस्योक्तन्या
येनतत्रसंभवात् । हरावसंभवात् । तस्यपृथिव्यादिभिन्नचिच्छरीरत्वोररीकारेणपृथिव्यादिशरीरत्वानंगीकारादितिचेत् न ।
यतोत्रपृथिव्यादिशब्दादेवतावाचकाएव । इत्यधिदैवतमितिपृथिव्यादीनामधिदैवत्वोक्तेः । यंपृथिवीनवेदेत्यादौपृथिव्यादेर्ज

भाष्यं ॥ आप्तवेदनात् । सर्ववित्सर्वसारज्ञोयोवेदपुरुषोत्तमं । देशाधिष्ठातृविज्ञानादेशज्ञइतिचोच्यते । यथातद्ब्रह्मरेज्ञानात्सर्वज्ञइतिवैदिकमि
तिब्रह्मतर्कः । स्यूतंजगदिदंयस्मिन्सूत्रंवायुरसौस्मृतः । तंचापियमयेद्यस्मादंतर्यामीहरिःस्मृतः ।

भावबो०
भाष्यार्थः
५ । ७

384

॥ १९२ ॥

इत्थेयमित्यस्यैवैयर्थ्याच्च । यंविज्ञानंनवेदेत्यस्यानुपपत्तेश्च । अप्रसक्तप्रतिषेधापत्तेश्च । नचपृथिव्यादिशब्दाभिधेयदेवताशरी
 रत्वंप्रकृतेःपृथिव्यादिजीवस्यवायुक्तं । विष्णोस्तुगौणंपृथिव्यादिदेवताशरीरत्वंयुज्यतएवेतिभावेनाह ॥ पृथिव्याद्याइति ॥
 यस्यशरीरमितिसंबंधः । यच्छब्दस्यसौतरइत्युत्तरेणान्वयः । नकेवलंतद्वृत्तत्वगुणयोगेनपृथिव्यादिदेवतानांविष्णुशरीरत्वं किं
 तुतत्प्रविष्टत्वलक्षणगुणयोगेनापीतिभावेनाह ॥ अंतस्थइति ॥ योदेवानामंतस्थश्च । नन्वेवंपृथिव्यादिशरीरत्वंगौणमंगीकृत्य
 किंवलादंतर्यामित्वंहरेरंगीकर्तव्यमितिचेत् अंतर्यामिणःपृथिव्याद्यवेद्यत्वादिविष्णुधर्मव्यपदेशात् । नचपृथिव्यादिदेवताऽवि
 दितत्वादिकंप्रकृतेस्तत्तज्जीवस्यवोपपद्यतइतिभावेनयंपृथिवीनवेद्यमापोनविदुरित्यादिवाक्यंतावद्याचष्टे ॥ नविदुरिति ॥
 यःपृथिव्यांतिष्ठन्योप्नुतिष्ठन्नित्यादेरर्थमाह ॥ प्रविष्टत्वादिति ॥ यःपृथिवीमंतरोयमयतीत्याद्यंतरशब्दंव्याचष्टे ॥ सौतर
 इति ॥ अंतरशब्देनस्ववशत्वंकथंलब्धमित्यतअंतरशब्दार्थमाह ॥ बाह्येति ॥ अंतरेवरमतइत्यंतरः । अंतरेवेत्यस्यार्थःबाह्या
 पेक्षांविनेति । स्वभिन्नापेक्षांविनेत्यर्थः । तस्यैवार्थांतरमाह ॥ अतिप्रियत्वाचेति ॥ अंतःस्थित्वारनयतीतिअंतरइतिभावः ।
 नन्वतिप्रियत्वंनामनिरुपाधिकंप्रियत्वंतच्छ्वात्मनएवतनुविष्णोरित्यतआह ॥ जीवानामिति ॥ एवंपृथिव्याद्यविदितत्वादि

भाष्यं ॥ पृथिव्याद्यादेवतास्तुदेहवद्यद्वयत्वतः । शरीरमितिचोच्येतेयस्यविष्णोर्महात्मनः । अंतःस्थोदेवतानांचनविदुर्यचदेवताः । प्रविष्ट
 त्वादेवतास्यःसौतरःस्ववशत्वतः । बाह्यापेक्षांविनायस्तुरमतेसौतरःस्मृतः । अतिप्रियत्वाच्चहरेरंतरत्वमुदाहृतं । जीवानांस्वप्रियत्वंचविष्णुनानियतं
 यतः । तत्प्रियत्वंनान्येनदेवस्यनियतंकचित् ।

बृहदा०

॥ १९३ ॥

हेतुबलाद्विष्णुरेवांतर्यामीत्युक्तं । इदानीमंतर्यामिशब्दार्थस्य विष्णावेव संभवात् प्रकृत्यादावसंभवाच्च विष्णुरेवांतर्यामीति भावे
नांतर्यामिशब्दार्थमाह ॥ स्वतंत्र इति ॥ ततः तस्मादिति तच्छब्दश्रवणात् यत्तस्मादित्यपि ग्राह्यं । अंतरेव यामीत्यंतर्यामी ।
तत्रांतरेवेत्यस्य तात्पर्यं स्वतंत्र इति । यामीत्यस्यार्थो नियंतेति । ननु यामीत्यस्य कथं नियंतेति व्याख्यातं तयोरेकार्थत्वाप्रतीतेरित्यत
स्तयोरेकार्थत्वसिद्ध्यर्थं तदुभयशब्दार्थावाह ॥ देवतानामिति ॥ स्वभावो धर्मः । यत इति श्रवणादत इति ग्राह्यं । इत्यधिदैवतं
इत्यधिभूतं इत्यध्यात्ममित्युक्ताधिदैवादिशब्दानामर्थमाह ॥ अधिभूतमिति ॥ सर्वजीवाः मनुष्यादयः । तच्छरीरगास्तदिन्द्रि
याद्यभिमानिन्यः । या इन्द्रियाद्यभिमानिन्यः तारूपांतरेण स्वलोकस्थाः । अत्राधिलोकाधिवज्ञेति मूलानुक्तं माध्यंदिनशाखाभि
प्रायेण । तत्राधिलोकं यः सर्वेषु लोकेषु तिष्ठन् सर्वेष्वु लोकेभ्योऽतरः । अथाधियज्ञं यः सर्वेषु यज्ञेषु तिष्ठन्नित्येवं रूपेण पाठात् ।
जीवेष्वधिभूतशब्दं व्युत्पाद्य दर्शयति ॥ भवनाधिकार इति ॥ अधिभूतशब्दं सप्तम्यंतमंगीकृत्योक्तं भवनाधिकार इति । स्थित
त्वादिति शेषोक्तिः । भूतं भवनमुत्पत्तिमधिकृत्य वर्तत इत्यधिभूतं । तस्मिं स्थितत्वादित्यर्थः । यद्वा भवनाधिकार इति उत्पत्तिर्गतिः ।

भाष्यं ॥ स्वतंत्रः सन्नियंतासावंतर्यामी ततः स्मृतः । देवतानां स्वभावोऽपि स्वस्वरूपमपि सर्वदा । तदधीनं यतो यामीवासुदेवः प्रकीर्तितः । स्वभाव
सत्तादावृत्त्यं वृत्त्यमितिकथ्यत इति ब्रह्मतर्कः । अधिभूतं सर्वजीवा अध्यात्मं तच्छरीरगाः । देवतास्ताः स्वलोकस्था अधिदैवाभिधामताः । लोकाभिमा
निन्यस्ता एवाधिलोका इतीरिताः । यज्ञाभिमानिनो देवा अधियज्ञा इति स्मृता इति च । भवनाधिकारे स्थितत्वादधिभूतं ।

भावो०

भाष्यार्थः

५।७

386

॥ १९३ ॥

पादग्रंथविशेषसंज्ञा । तत्रस्थितत्वात् । तत्प्रतिपाद्यत्वादित्यर्थः । पृथिव्याद्यादेवाइत्युक्तं केतेकेननिमित्तेनपृथिव्यादिशब्द
वाच्याइत्येतत्सर्वप्रमाणेनाह ॥ पृथुमिति ॥ वाति गच्छति । हरेअंतरिक्षशब्दनिर्वक्ति ॥ स्वांतर्गतमिति ॥ हृत्ते तिशेषः ।
अंतरित्यस्यार्थः स्वांतर्गतमिति । इइत्यस्यार्थः । इच्छयेति । क्षइत्यस्यार्थःक्षपयेदिति विद्युत्तद्यौर्नामस्यात् । द्यौर्वावविद्युदिति
श्रुतेः । कासाद्यौरित्यतआह ॥ देवीसरस्वतीति ॥ कुतइत्यतआह ॥ साक्षादिति ॥ साक्षादेवसर्ववस्तूनांद्योतनादिति
संग्लापयेत् । तमुल्लापनइतिधातोः । हियस्मात्पृथूदरःतस्मादासमंतात्काशतइत्यर्थः । एतत्पश्चिमदिक्स्थितंजगत् । आत्मा
विज्ञानमिति त्विति । अत्रमाध्यंदिनशाखाभिप्रायेणात्मेत्युक्तं । अत्रयोविज्ञानेतिष्ठन्नितिवत्तत्रयआत्मनितिष्ठन्नात्मनोंतरइत्येवं
रूपेणपाठादितिज्ञेयं । नन्वेवंव्याख्यानेशारीरश्चोभयेपिहिभेदेनैवमधीयतइतिसूत्रभाष्यविरोधःस्यात् । तत्रास्यवाक्यस्याविशे
षितजीवपरत्वांगीकारादितिचेन्न । जीवाभिमानिचतुर्मुखादपितन्नियामकत्वादिनाभिन्नस्यांतर्यामिणःकिमुवक्तव्यंतदभिमन्य
मानजीवेभ्योभिन्नत्वमितीत्यभिप्रायेणांतर्यामिणोजीवाभिन्नत्वेऽस्यवाक्यस्यसूत्रकृतोपात्तत्वात् । तदेतदाह ॥ सर्वजीवाभि
मानवानिति ॥ श्रुत्युक्तानामेवभगवन्नियम्यत्वंनत्वन्वेषामितिशंकापरिहाराययःपृथिव्यांतिष्ठन्नित्यादिकमुपलक्षणपरमिति

भाष्यं ॥ पृथुनारायणंवातिसमादायैवपक्षिराट् । अतःसपृथिवीत्युक्तस्त्वंतरिक्षंहरःस्मृतः । स्वांतर्गतंयतःसर्वमिच्छयाक्षपयेदसौ । द्यौर्ना
मदेवीविद्युत्स्यात्साक्षादेवसरस्वती । द्योतनात्सर्ववस्तूनांतमोदुर्गाप्रकीर्तिता । यतःसंग्लपयेत्सर्वास्तेजःश्रीःपरिकीर्तिता । आकाशोविन्नउद्दिष्टःका
शतेहिपृथूदरः । आपोवरुणउद्दिष्टोयदेतत्पालयत्यसौ । आत्माविज्ञानमितितुसर्वजीवाभिमानवान् ।

बुद्धा०

॥ १९४ ॥

भावेनाह ॥ इमे सर्वे इति ॥ इमे सर्वे श्रुत्युक्तागरुडाद्याः । या अत्र ब्राह्मणेऽनुक्ता देवतास्ताश्च ये परे मनुष्याद्याः सर्वे जीवा अधिभूत
शब्दोक्तास्ते च विष्णुनैव नियता इत्यर्थः । ननु पृथिव्यादिशब्दानामुक्तरीत्या गरुडादिदेवता परत्वे जडस्य भगवन्त्रियतत्वं नोक्तं स्यात्
इत्यतः कैमुत्यसिद्धतया तदनुक्तावपि सिध्यतीति भावेनाह ॥ जीवानामिति ॥ एषा श्रुतिस्तन्त्रियमनंजडनियमनं पृथङ्नवक्ति ।
कुतः स्वतः किं विनापि सिद्धत्वात् कथं । जीवानां नियमेऽजीवं जीवभिन्नं जडं नियच्छतीति किमुवाच्यमितीति योजना । ननु अ
हो द्रष्टाऽश्रुतः श्रोतेत्यादिना द्रष्टृत्वश्रोतृत्वादिकं विष्णोर्लक्षणमुक्तं । तत्तु चेत्तन्मात्रसाधारणं कथं विष्णुलक्षणं स्यादित्यत आह ॥
स एवेति ॥ ननु विष्णोः सर्वात्मनाऽदृष्टत्वाश्रुतत्वादिकं प्रमाणांतरविरुद्धमित्यत आह ॥ हि परमात्परम इति ॥ हि शब्दो
स्मादित्यर्थः । तस्माच्छ्रुतौ सा कल्पेनादृष्टत्वादिकमुच्यत इति शेषः । नान्यो तोस्ति द्रष्टेत्यादि निषेधः कथं जीवानामेव तद्व्यतिरिक्ता
नां द्रष्टृत्वादित्यत आह ॥ नान्य इति ॥ स्वतंत्रवेत्तारोपि जीवाः कुतो न स्युरित्येतच्छंकापरिहारकतयाऽतो न्यदार्तमित्येतन्नाचष्टे ॥
जीवा इति ॥ दुःखित्वेपि स्वातंत्र्यं किं न स्यात् इत्यत आह ॥ यदीति ॥ दुःखिनो नैव स्युः किंतु नित्यं सुखिन एव स्युरित्यर्थः । जी
वानां भगवदधीनत्वं भगवतः स्वातंत्र्यं चोपसंहरति ॥ अत इति ॥ आर्तिमतां दुःखस्पृष्टानां । मुक्तिप्रदश्च इत्यनंतरं तस्माज्जीवा

भाष्यं ॥ ब्रह्मैवोक्तस्त्विमे सर्वेऽप्यनुक्तायाश्च देवताः । ये च जीवाः परे सर्वे नियता विष्णुनैव हि । जीवानां नियमेऽजीवं किमुवाच्यमिति श्रुतिः ।
पृथक् तन्त्रियमनैषावक्तिसिद्धत्वात् स्वतः । स एव सर्ववेत्ता हि परमात्परमः हरिः । नान्यो वेत्ता स्वतंत्रोस्ति जीवाः सर्वे हि दुःखिनः । यदि स्वतंत्रानैवैतैर्दुः
खिनः स्युः कदाचन । अत आर्तिमतामार्तिदाता मुक्तिप्रदश्च सः ।

भावबो०

भाष्यार्थः

५।७

३३३

॥ १९४ ॥

१२५

अस्वतत्रातिशेषः ॥ ततश्चायं खंडार्थः ॥ अथ हैनमुद्दालको नाम त अरुणस्यापत्यमारुणिः पप्रच्छ । स्वस्य सूत्रादिविद्यायागुरु
रूपदेशपूर्वकं त्वं ज्ञापयितुमाख्यायिकामारचयति ॥ मद्रेष्विति ॥ मद्रेषु देशेषु काप्यस्य कपिगोत्रोत्पन्नस्य पतंचलनाम्नो गृ
हेषु यज्ञमधीयानायाज्ञिकविद्याभ्यासं कुर्वाणा असाम तस्य पतंचलस्य भार्या गंधर्वेण गृहीता तदा विष्टासीत् । तं गंधर्वं पतं
चलसहितावयं याज्ञिकास्त्वं कोसीत्यपृच्छाम । एवं पृष्टः स गंधर्वः । अस्मभ्यमब्रवीत् किं अहं नाम्नाकबंधः अथ वैणोपत्यं आथ
र्वण इति । स गंधर्वः काप्यं पतंचलं याज्ञिकांश्च प्रत्यब्रवीत् । हे काप्य तत्सूत्रं त्वं वेत्थ नु जानीषे किं । किं तत्सूत्रमित्यतस्तद्विशिन
ष्टि ॥ येनेति ॥ येन सूत्रेणायं लोकः भूरादिलोकः परश्चलोकः अंतरिक्षादिलोकः सर्वाणि भूतानि संदृब्धानि संगतानि तदाधार
तयावस्थितानि भवन्तीति । स पृष्टः काप्यः पतंचलो हे भगवन् अहं तत्सूत्रं न वेदेत्यब्रवीत् । स एव मुक्तो गंधर्वः पतंचलं काप्यं याज्ञिकां
श्च पुनरब्रवीत् । हे काप्य त्वं तमंतर्यामिणं वेत्थ नु किं कोसावंतर्यामी कीदृशश्च स इत्यत आह ॥ य इति ॥ य इमं लोकं परंचलो

भाष्यं ॥ भगवान्परमो विष्णुः स्वतंत्रः सर्वदैकराडित्यादि महामीमांसायां ॥ इत्यंतर्यामित्राह्वणं ॥ ७ ॥

उप० ॥ अथ हैनमुद्दालक आरुणिः पप्रच्छ याज्ञवल्क्येति होवाच मद्रेष्व(व)सामते पतंचलस्य काप्यस्य गृहेषु यज्ञमधीयानास्तस्यासीद्भार्या गंधर्वगृ
हीता तमपृच्छासकोसीति सोब्रवीत्कबंध आथर्वण इति सोब्रवीत्पतंचलं काप्यं याज्ञिकांश्च वेत्थ नु त्वं काप्य तत्सूत्रं येनायंचलोकः परश्चलोकः सर्वाणि च
भूतानि संदृब्धानि भवन्तीति सोब्रवीत्पतंचलः काप्यो नाहं तद्भगवन्वेदेति सोब्रवीत्पतंचलं काप्यं याज्ञिकांश्च वेत्थ नु त्वं काप्य तमंतर्यामिणं य इमं चलो
कं परंचलोकः

बृहदा०

॥ १९५ ॥

ना

कंसर्वाणिभूतानिअंतरोद्यमयति यः पूर्णत्वाद्यशब्दाभिधोविष्णुस्तमंतर्यामिणमितिसंबंधः । एवंयुनःपृष्ठः सपतंचलः काप्योहे
भगवन् अहं तमंतर्यामिणंनवेदेत्यब्रवीत् । स्वप्रतिज्ञातप्रकारेणसूत्रांतर्यामिस्वरूपवेत्तुःफलमाह ॥ सइति ॥ हेकाप्य योवाऽ
धिकारी एतत्सूत्रं तमंतर्यामिणंच इति येनायंलोकःइति यइमंचलोकमिति स्वप्रतिज्ञातप्रकारेण विद्यात् । सव्रह्मवित् सपूर्ण
वित् । सलोकानांकर्तृवेदनात्लोकवित् सदेवानादेववेदनाद्देववित् । सवेदार्थवेदनाद्देववित् भूतनियंतृवेदनाद्भूतवित् आत्म
वेदनादात्मवित् सर्वसारवेदनात्सर्वविदिति । एवंसंगंधर्वःसूत्रांतर्यामिज्ञानिनःफलमुक्त्वा तेभ्यःपतंचलयाज्ञिकेभ्यः सूत्रांतर्या
मिस्वरूपमब्रवीत् । तत्सूत्रांतर्यामिस्वरूपंगंधर्वोपदिष्टमहंवेद किमेतावतेत्यतआह ॥ तच्चेदिति ॥ हेयाज्ञवल्क्य त्वंचेत्यदि
तदुक्तविशेषणविशिष्टसूत्रं तमुक्तविशेषणविशिष्टमंतर्यामिणंचाविद्वान्सन् । ब्रह्मगवीःब्रह्मविदांस्यभूतागाः अन्यायेनोदजसेउ
जयसि । तर्हितेमूर्धाविपतिप्यतीतिउद्दालकेनोक्तःयाज्ञवल्क्यःप्रत्याह । हेगौतम गौतमगोतमगोत्रोत्पन्न अहं । तत्सूत्रंतमंतर्या
मिणंचवेदनाइति । एवमुक्तउद्दालकःप्रत्याह ॥ वेदंवेदेति ॥ वेदवेदेतिइदंवैयःकश्चिद्रूपात् आत्मानंश्चाधयेत् कितेनोदितेन

उप० ॥ सर्वाणिचभूतानियोंतरोद्यमयतीति सोत्रवीत्पतंचलःकाप्योनाहंतंभगवान्वेदेति सोत्रवीत्पतंचलंकाप्ययाज्ञिकाऽथयोवैतत्काप्यसू
त्रंविद्यात्तंचांतर्यामिणमिति सव्रह्मवित्सलोकवित्सवेदवित्सभूतवित्सआत्मवित्ससर्वविदिति तेभ्योब्रवीत्तदहंवेदतश्चेत्त्वयाज्ञवल्क्यसूत्रमविद्वान्
चांतर्यामिणंब्रह्मगवीन्दजसेमूर्धातेविपतिप्यतीतिवेदनाहंगौतमतत्सूत्रंतंचांतर्यामिणमिति योवाइदंकश्चिद्रूपाद्देवेदेतियथावेत्यतथाब्रूहीति ॥१॥

भाववो०

खंडार्थः

५।७

390

॥ १९५ ॥

यथावेत्थ तथाब्रूहीति ॥ १ ॥ एवमुक्तस्तथाज्ञवल्क्यउवाच । हेगौतमयत्त्वयापृष्टं तत्सूत्रं वायुरेव सूत्रस्योक्तलक्षणंवायौदर्शयति ॥ वायुनेति ॥ वायोःसर्वलोकाधारत्वमनुभवारूढंकरोति ॥ तस्मादिति ॥ हेगौतम तस्माद्वै वायोःसर्वाधारत्वादेव प्रेतंसृतं वायुनापरित्यक्तं पुरुषमाहुः । किं अस्य प्रेतस्यांगानिकरचरणादीनि व्यसंसिपत विशीर्णान्यभवन्निति । सूत्रापगमेमणयइव । एवंवायोःसर्वाधारत्वमनुभवारूढंकृत्वासाध्यमाह ॥ वायुनाहीति ॥ एवंयाज्ञवल्क्योक्तंसूत्ररूपमंगीकृत्यांतर्यामिस्वरूपंपृच्छति ॥ एवमेवैतदिति ॥ २ ॥ यः पृथिव्यां पृथुनारायणंसमादायवातिगच्छतीतिपृथिवीगरुडस्तस्मिन्तिष्ठन् । पृथिव्यागरुडादंतरोविविक्तः । यमंतर्यामिणं पृथिवीगरुडोनवेद यस्यपृथिवीशरीरं तद्वशात्वादेः । नकेवलंतत्रस्थितिमात्रं किंतुयोंतरोवाह्यापेक्षांविनारमतइतिवा रमयतीतित्रांतरः । पृथिवीगरुडं यमयति । एतदेवात्मानियामकोऽमृतो नित्योंतर्यामी । अत्रापितआत्मेतिजीवेश्वराभेदव्यावृत्त्यर्थः । एवमेवोत्तरत्रापिव्याख्येयं । अत्रपृथिवीशब्देनगरुडभार्यापिग्राह्या । प्रथितंहरिमादाययातीतिपृथिवःस्मृतः । तद्वार्यापृथिवीनामेतिवक्ष्यमाणत्वात् । अप्सुवरुणे अग्नौप्रसिद्धभूताभिमानीनि यद्यप्यग्निशब्देन

उप० ॥ सहोवाचवायुर्वैगौतमतत्सूत्रंवायुनावैगौतमसूत्रेणायंचलोकःपरश्चलोकःसर्वाणिचभूतानिसंदृष्ट्वानिभवंतितस्माद्वैगौतमपुरुषंप्रेतमाहुर्व्यसंसिपतास्यांगानीति वायुनाहिगौतमसूत्रेणसंदृष्ट्वानिभवंतीत्येवमेवैतद्याज्ञवल्क्यांतर्यामिणंब्रूहीति ॥ २ ॥ यःपृथिव्यांतिष्ठन्पृथिव्याअंतरोयंपृथिवीनवेदयस्यपृथिवीशरीरंयःपृथिवीमंतरोयमयत्येपतआत्मांतर्याम्यमृतः ॥ ३ ॥ योऽप्सुतिष्ठन्नज्ञोतरोयमापोनविदुर्यस्यापःशरीरंयोपोतरोयमयत्येपतआत्मांतर्याम्यमृतः ॥ ४ ॥ योऽग्नौतिष्ठन्नग्नेरंतरोयमग्निर्नवेदयस्याग्निःशरीरंयोऽग्निमंतरोयमयत्येपतआत्मांतर्याम्यमृतः ॥ ५ ॥

बृहदा०

॥ १९६ ॥

शाकल्यब्राह्मणे अग्रविष्णुं नयेद्यस्मात्सुपर्णोऽभिरुदाहृत इति सुपर्णो गृह्यते । तथाप्यत्र पृथिवीशब्देनैव तस्य गृहीतत्वाच्चाग्निशब्देन तद्गृहणं । अंतरिक्षे हरे । वायुपत्नीश्रद्धापिग्राह्या श्रद्धानामैव तत्पत्नी सर्वस्यांतर्निरीक्षणात् । अंतरिक्षमिति प्रोक्तेति वक्ष्यमाणत्वात् । वायौ मुख्यवायौ सर्वज्ञत्वात् तथा युद्धात्सूत्रात्मावायुरुच्यत इति वक्ष्यमाणत्वात् । दिविसरस्वत्यां उमापिग्राह्या । द्यौरुमाचसमुद्दिष्टेति वक्ष्यमाणत्वात् । आदित्ये सूर्ये यद्यप्यादित्यशब्देनादिकालस्थितो यस्मादादित्यस्तु सदाशिव इत्युत्तरत्र सदाशिवो गृह्यते । तथापि तस्यांतरिक्षशब्देनैवोक्तत्वाज्ज्ञतेन तद्गृहणं । दिक्षु दिगभिमानिषु चंद्रश्च तारकाश्च चंद्रतारकं तस्मिन् । चंद्रः कामः । चंद्रः काम उदाहृत इति विवक्ष्यमाणत्वात् । तारकशब्देनैन्द्रः । नक्षत्रमिन्द्र उद्दिष्ट इति तारकशब्दपर्यायनक्षत्रशब्देनैन्द्रस्योत्तरत्र ग्रहणात् । न चोत्तरत्र ब्रह्मणे पृथिव्यादिशब्दानां गरुडभार्यादिपरत्वेऽप्यत्र कुतस्तद्गृहणमिति वाच्यं । एवं सति विष्णोस्तदंतर्धामित्वस्यालाभा

उप० ॥ योऽंतरिक्षेतिष्ठन्नंतरिक्षादंतरोयमंतरिक्षं न वेद्यस्तानंतरिक्षं शरीरं योऽंतरिक्षमंतरोयमयत्वेऽपत आत्मांतर्धामित्वमृतः ॥ ६ ॥ यो वायौ तिष्ठन्नवायोरंतरोयं वायुं न वेद्यस्तवायुः शरीरं यो वायुमंतरोयमयत्वेऽपत आत्मांतर्धामित्वमृतः ॥ ७ ॥ यो दिवितिष्ठन्नदिवोऽंतरोयं द्यौं न वेद्यस्तद्यौः शरीरं यो दिवमंतरोयमयत्वेऽपत आत्मांतर्धामित्वमृतः ॥ ८ ॥ य आदित्येतिष्ठन्नादित्यादंतरोयमादित्यो न वेद्यस्त्यादित्यः शरीरं य आदित्यमंतरोयमयत्वेऽपत आत्मांतर्धामित्वमृतः ॥ ९ ॥ यो दिक्षु तिष्ठन्दिग्भ्योऽंतरोयं दिशो न विदुर्यस्तदिशः शरीरं यो दिशोऽंतरोयमयत्वेऽपत आत्मांतर्धामित्वमृतः ॥ १० ॥ यश्चंद्रतारकेतिष्ठन्नश्चंद्रतारकादंतरोयं चंद्रतारकं न वेद्यस्तश्चंद्रतारकं शरीरं यश्चंद्रतारकमंतरोयमयत्वेऽपत आत्मांतर्धामित्वमृतः ॥ ११ ॥

भावयो०

खंडार्थः

५।७

392

॥ १९६ ॥

त् । अतएवतत्रवक्ष्यति । अत्रोक्ताअप्यंतर्यामिब्राह्मणेभवन्तीति आकाशेविष्टे । तमसिदुर्गायां तेजसिश्रियां इत्यधिदैवतमिति
इत्यनेनप्रकारेणाधिदैवतं स्वलोकस्यदेवताजातं तदंतर्यामिनिरूपणंकृतं । अथाधिदैवतमंतर्यामिनिरूपणानंतरमधिभूतं भवना
धिकारेस्थितत्वादधिभूतंसर्वजीवजातं । तदंतर्यामिनिरूपणंक्रियतइत्यर्थः । सर्वेषुभूतेषुमनुष्यादिजीवेषु । अथाधिभूतमंतर्यामि
निरूपणानंतरमध्यात्ममात्मानंजीवशरीरमधिकृत्यवर्तमानमिन्द्रियाभिमानीदेवताजातं तदंतर्यामिनिरूपणंक्रियतइत्यर्थः । प्राणे

७५० ॥ यआकाशेतिष्ठन्नाकाशादंतरोयमाकाशोनवेदयस्याकाशःशरीरंयआकाशमंतरोयमयत्वेपतआत्मांतर्याम्यमृतः ॥ १२ ॥ यस्तमसि
तिष्ठस्तमसोंतरोयंतमोनवेदयस्तमःशरीरंयस्तमोंतरोयमयत्वेपतआत्मांतर्याम्यमृतः ॥ १३ ॥ यस्तेजसितिष्ठस्तेजसोंतरोयंतेजोनवेदयस्ततेजः
शरीरंयस्तेजोंतरोयमयत्वेपतआत्मांतर्याम्यमृतःइत्यधिदैवतमथाधिभूतं ॥ १४ ॥ यःसर्वेषुभूतेषुतिष्ठन्सर्वेभ्योभूतेभ्योंतरोयंसर्वाणिभूतानिनिवि
दुर्यस्यसर्वाणिभूतानिशरीरंयःसर्वाणिभूतान्यंतरोयमयत्वेपतआत्मांतर्याम्यमृतइत्यधिभूतमथाध्यात्मं ॥ १५ ॥ यःप्राणेतिष्ठन्प्राणादंतरोयंप्राणोन
वेदयस्यप्राणःशरीरंयःप्राणमंतरोयमयत्वेपतआत्मांतर्याम्यमृतः ॥ १६ ॥ योवाचितिष्ठन्वाचोंतरोयंवाङ्मवेदयस्यवाक्शरीरंयोवाचमंतरोयमयत्वेप
तआत्मांतर्याम्यमृतः ॥ १७ ॥ यश्चक्षुषितिष्ठश्चक्षुषोंतरोयंचक्षुर्नवेदयस्यचक्षुःशरीरंयश्चक्षुरंतरोयमयत्वेपतआत्मांतर्याम्यमृतः ॥ १८ ॥ यःश्रो
त्रेतिष्ठश्श्रोत्रादंतरोयंश्रोत्रंनवेदयस्यश्रोत्रंशरीरंयःश्रोत्रमंतरोयमयत्वेपतआत्मांतर्याम्यमृतः ॥ १९ ॥ योमनसितिष्ठन्मनसोंतरोयंमनोनवेदय
स्यमनःशरीरंयोमनोंतरोयमयत्वेपतआत्मांतर्याम्यमृतः ॥ २० ॥ यस्त्वचितिष्ठस्त्वचोंतरोयंत्वङ्मवेदयस्यत्वक्शरीरंयस्त्वचमंतरोयमयत्वेपतआ
त्मांतर्याम्यमृतः ॥ २१ ॥

बृहदा०

॥ १९७ ॥

प्राणाभिमानिदेवतायां एवंवागादिशब्देनापितदभिमानिदेवताग्राह्याः । विज्ञानेसर्वजीवाभिमानिचतुर्मुखे । अंतर्यामिणोमहि
मांतरमाह ॥ अदृष्टइति ॥ सौतर्यामी अदृष्टः साकल्येनचक्षुर्गोचरोनभवति । अत्युत्तमत्वात् । द्रष्टासर्वमापरोक्ष्येणपश्यति
अश्रुतःसाकल्येनश्रवणेन्द्रियागोचरः श्रोतासर्वशृणोति अमतोमनोऽगोचरः मंतासर्वमनसामनुते अविज्ञातोविज्ञानागोचरः ।
विज्ञाता । सर्वविजानातीति । अतोऽतर्यामिणोऽन्यःस्वातंत्र्येणद्रष्टानास्ति । एवमुत्तरत्रापि । कुतोऽन्योजीवःस्वातंत्र्येणद्रष्टादि
नभवतीत्यतस्तस्यदुःखित्वान्नस्वातंत्र्यमित्याह ॥ अतोऽन्यदिति ॥ ततःस्वकृतप्रश्नोत्तरकथनानंतरमुद्दालकआरुणिरुपररामह
॥ ७ ॥ अंतर्यामिब्राह्मणं ॥ ७ ॥ ननुयदिदंसर्वमस्वतंत्र्यप्रोक्तंचेतिकस्मिन्खल्वापओताथप्रोताश्चेत्यादिनावाचकव्याप्रश्ने
कृतेवायौगार्गीत्यादिनायाज्ञवल्क्येनपरिहारस्योक्तत्वात् यदूर्ध्वयाज्ञवल्क्यदिवइत्यादिपुनःप्रश्नःकिमर्थइत्यतस्तदभिप्रायमाह ॥
पूर्वमिति ॥ सर्वेषां जीवानामित्यनुवर्तते । अतः मूलप्रकृतेराधारत्वाधेयत्वयोरश्रुतत्वात्पुनःपृच्छति । सर्वाधारंसर्वाधारप्रकृ

उप० ॥ योविज्ञानेतिष्ठन्विज्ञानादंतरोयंविज्ञानंनवेदयस्यविज्ञानंशरीरंयोविज्ञानमंतरोयमयत्येपतआत्मांतर्याम्यमृतः ॥ २२ ॥ चोरेतसि
तिष्ठन्नेतसौतरोयंरेतो नवेदयस्यरेतःशरीरंयोरेतोतरोयमयत्येपतआत्मांतर्याम्यमृतोऽदृष्टोद्रष्टाऽश्रुतःश्रोताअमतोमंताअविज्ञातोविज्ञातानान्योतोस्ति
द्रष्टानान्योतोस्तिश्रोतानान्योतोस्तिमंतानान्योतोस्तिविज्ञातैषतआत्मांतर्याम्यमृतोतोऽन्यदार्तततोहोद्दालकआरुणिरुपरराम॥२३॥इत्यंतर्यामिब्राह्मणं७
भाष्यं ॥ पूर्वगार्ग्याजीवानामुत्तरोत्तराश्रयत्वंसर्वेषांभगवदाश्रयत्वंचश्रुतं । नतुमूलप्रकृतेराधारत्वमाधेयत्वंवा । अतःपुनःपृच्छति ।

भावतो०

भावार्थः

५ । ८

394

॥ १९७ ॥

त्याधारं चेति शेषः । पृच्छगार्गीति ब्राह्मणानुज्ञया प्रश्नकरणे निमित्तमाह ॥ विजिगीष्विति ॥ गार्गी ब्राह्मणानुज्ञया याज्ञवल्क्यं
 पृच्छति । अस्याः कथायाः विजिगीषुकथात्वात् गार्ग्याः पूर्वपराजितत्वात् । विजिगीषुकथायामेकपराजये कथायाः परिसमाप्तत्वे
 न सभ्यानुज्ञां विना प्रश्नस्याकर्तव्यत्वादिति भावः । ननु याज्ञवल्क्येन ब्राह्मणैः सह क्रियमाणकथाविद्यापरीक्षार्थं तु उपक्रमपर्यालोचन
 यासिद्धं । विद्यापरीक्षा च वादेनैव । वादेन चोच्चनीचत्वविज्ञानं भवति स्फुटं । इति वादस्य पूर्वत्वमित्यनुव्याख्यानं ऽभिधानात् ।
 तथा च विजिगीषुकथात्वादितिकथमुच्यते । तथा त्वेजल्पत्वप्राप्त्या विद्यापरीक्षार्थत्वा अनुपपत्तेरिति चेन्न । विजिगीषुकथात्वे जल्पत्वं
 स्यादिति किं विद्यापरीक्षार्थायाः कथाया जल्पशब्दवाच्यत्वमापाद्यते किं वा वादशब्दवाच्यत्वाभावः च द्वासमाहाररूपं कथांतरं
 अथवा निमित्तद्वयसमावेशे वादशब्दस्यैव व्यवहारानुपपत्तिः । नाद्यः । जल्पशब्दप्रवृत्तिनिमित्तसत्वेन दृष्टत्वात् । न द्वितीयः ।
 तत्त्वनिर्णयार्थत्वं लक्षणवादशब्दप्रवृत्तिनिमित्तसत्वात् । नापि तृतीयः । तुलायां प्रमाणप्रमेयशब्दप्रवृत्तिवदुपपत्तेः । अन्यथा तुलाया
 अपि प्रमाणप्रमेयादितो विधांतरतापत्तेः । नापि चतुर्थः । निमित्तद्वयसमावेशेऽपि अस्यां कथायां वादशब्दप्रवृत्तिनिमित्तस्यैव मुख्यत्वे
 न वादशब्दस्यैव व्यवहारोपपत्तेः । कथं कौयद्यप्यादितो विजिगीषू तथापि सभ्यादिभिर्विजिगीषां परिभाष्योत्पादिता तत्त्वनिर्णयार्थं
 तैश्च कथोपयोगिनीति वादशब्दप्रवृत्तिनिमित्तं हि मुख्यमिति सुभायामेव जल्पइत्यपि नाम स्याद्वादस्यैतादृशस्य त्वित्यनुव्याख्यानव्या
 ख्यानानवसरे कथितत्वात् । ननु गार्ग्या याज्ञवल्क्येन क्रियमाणायाः कथायाः विजिगीषुकथात्वं न युज्यते । गार्ग्यास्तस्मै त्वेन गोब्रह्मण

भाष्यं ॥ विजिगीषुकथात्वाद्ब्राह्मणानुज्ञया ।

बृहदा०

॥ १९८ ॥

निमित्तमात्सर्यायोगात् । तदीयविद्याधिक्यज्ञानाच्चतद्विजिगीषाभावादित्यतआह ॥ स्वभर्तुरिति ॥ चशब्दोऽवधारणे ।
आत्मनस्तत्त्वनिर्णयार्थतेषामुपकारार्थचेतिवा । यद्यपिस्वभर्तुर्याज्ञवत्यस्यविद्याबलंजानात्येवगार्गीतिनतस्यातद्विजिगीषास्ति ।
समविद्ययोरेवविजिगीषावत्त्वात् । तथापियद्ययंमदीयप्रश्नोत्तरंप्रयच्छति । तर्हियुष्माकमयंजेतुंनशक्यइतिज्ञापयित्वा तेषांब्रा-
ह्मणानामुपकारार्थंप्रच्छ । तथाज्ञापनमेवतेषामुपकारइतियावत् । आत्मनस्तत्त्वनिर्णयार्थंच स्वस्यांविजिगीषाध्यारोपणेनंप्र-
च्छेत्यर्थः । किंचगार्ग्यास्वस्याःपूर्वपराजितत्वमभ्युपेत्यैवपुनःप्रश्नार्थंब्राह्मणानुज्ञाप्राप्ता । वस्तुतःतस्याःपराजयएवनास्तीतिपुनः
प्रश्नोयुक्तइत्याशयेनाह ॥ नचेति ॥ युक्तयोपरतत्वंहिपराजयः । नचसायुक्त्यापूर्वमुपरता । अतःपराजयाभावात्पुनःप्रश्नोना-
नुपपन्नइतिभावः । तर्हिकथमुपरतेत्यतआह ॥ भार्यात्वादिति ॥ अन्येषामविद्यमानाभीतिरस्याःकुतइत्यतउक्तं ॥ भार्या-
त्वादिति ॥ ननुयदितत्रभीत्यैवोपरता । तर्ह्यत्रब्राह्मणेकुतोभगवतोऽन्याधारत्वंनशंकनीयमितिप्रश्नस्तत्परिहारश्चकर्तव्यइत्य-
तआह ॥ भगवतइति ॥ तथाचनतत्प्रश्नावकाशइतिभावः । यद्वाभगवतोऽन्याधारत्वंपश्चाद्युक्त्यानिवारितंकिमित्यतआह
॥ भगवतइति ॥ अथवाकस्मिन्खलुप्रजापतिलोकाओताश्चप्रोताश्चेतिप्रश्नेब्रह्मलोकेषुगार्गीतिवत्कस्मिन्खल्वाकाशओतश्चप्रो-
तश्चेतिप्रश्नेएतस्मिन्खल्वक्षरेगार्गीत्येवोक्तं । तत्रपूर्वभगवतोऽन्याधारत्वंनशंकनीयमित्यनुक्तत्वात् कस्मिन्खलुब्रह्मलोकाओताश्च

भाष्यं ॥ स्वभर्तुर्विद्याबलंजानंत्यपियुष्माकमयंजेतुंनशक्यइतिज्ञापयित्वातेषामुपकारार्थंचप्रच्छ । नचयुक्त्यापूर्वमुपरता । भार्यात्वाद्भव-
तोऽन्याधारत्वंनाशंक्यमित्युक्तेभीत्यैवोपरता । भगवतोऽन्याधारत्वंचसर्वाधारमूलप्रकृतेरपि

भावबो०

भाष्यार्थः

५।८

396

॥ १९८ ॥

प्रोताश्चेतिप्रश्नःकृतः अत्रतुअनतिप्रश्यावैदेवतामतिपृच्छसीतिभगवतोऽन्याधारत्वंनशंकनीयमित्यनुपदमुक्तत्वेनतदक्षरंकस्मि
 न्नोतंचप्रोतंचेतिप्रश्नमकृत्यैवोपरतेत्येवविशेषः । युक्त्यनुक्तेरुभयत्राविशिष्टत्वात् । तथाचकिमुच्यतेपूर्वभीत्यैवोपरतेतितत्राह ॥
 भगवतइति ॥ अन्यआधारोयस्यसःअन्याधारःतस्यभावःअन्याधारत्वं । युक्तितएवेति । भगवान्अन्याधारकोनभवति
 सर्वाधारप्रकृत्याधारत्वात् । व्यतिरेकेणदेवदत्तवदित्युक्तितः । ननुपूर्ववदित्यत्रापिभयदर्शनेनेत्यर्थः । नचात्रसर्वाधारेतिप्रकृ
 तिविशेषणंव्यर्थमितिवाच्यं । यदिविष्णोस्तन्यआधारःस्यात्तर्हिबिष्णवाश्रितायाःप्रकृतेर्विष्णवाधाराश्रयत्वासंभवेनविष्णुःस्वव्यति
 रिक्तसर्वाधारत्वंनस्यादितिविषयेवाधकतर्कसूचकतयाऽप्रयोजकत्वशंकापरिहारार्थत्वात् । भगवतोऽन्याधारत्वाभावेयुक्त्यंतर
 माह ॥ नान्यदिति ॥ भगवतोऽन्याधारत्वंनिवारितंइतिसंबंधः । यदिभगवानन्याधारकःस्यात्तदातस्यैवाधारभूतस्यस्वतंत्र
 द्रष्टुःसत्त्वेननान्यदतोस्तिद्रष्टृत्यादितद्विषयोऽयुक्तःस्वादित्यर्थः । उपसंहारस्योपक्रमापेक्षयाप्रावत्येनोपसंहारवाक्योक्तयुक्तीरु
 क्त्योपक्रमवाक्योक्तयुक्तीराह ॥ अस्थूलत्वादीति ॥ पूर्ववत्संबंधः । स्वतइतिशेषः । तेनास्थूलत्वस्यहेतुत्वेसूक्ष्मपदार्थेऽसूक्ष्म
 त्वस्यहेतुत्वेस्थूलपदार्थेश्रीतत्वेदानव्यभिचारः । विजिगीषुकथात्वात्तुक्तंनत्रकथास्वरूपजिज्ञासायां तत्प्रपंचनार्थउत्तरोग्रंथसं
 दर्भःतत्रादौकथाविभागेनोद्दिशति ॥ वादइति ॥ तत्त्वनिर्णयैकप्रयोजनत्वेनाभ्यर्हितत्वाद्वादस्यप्रथममुद्देशः । उभयसाधन
 वक्त्यासदधिकारितयाचवादसाम्यात्तदनंतरंजल्पस्य । परिशेषाद्वितंडायाः । कथकभेदेनकथानंत्यात्तत्तलक्षणोपाधिक्रोडीकृत
 भाष्यं ॥ भगवानेवाधारइत्युक्तयुक्तितएवनिवारितंभवति । नान्यदतोस्तिद्रष्टृत्यादियुक्तिभिश्च । अस्थूलत्वादियुक्तिभिश्च । वादोजल्पोवितंडेति

बृहदा०

॥ १९९ ॥

राशित्रयविवक्षयात्रित्वमितिदर्शयितुंत्रिविधेतिधाल्प्रयोगः । ननुसामान्यलक्षणाभिधानेनविनाकथंविभागोद्देशावसरः । अव
च्छेदकैक्येनैक्यमापन्नंहिवस्तु विभज्योद्देष्टव्यं । अथकथाशब्दवाक्यप्रबंधेव्युत्पादितंसिद्धवत्कृत्यनपृथक्सामान्यलक्षणमुच्यत
इतिचेत् । न । तर्हिभारतादीनामपिवाक्यप्रबंधत्वेनकथात्वात्कथं कथात्रैविध्यं । नहितानिवादादिष्वंतर्भवतीत्यतःसामान्यल
क्षणमाह ॥ विदुषामिति ॥ ननुविदुषामितिकथं बहुवचनं । वादेवहूनामप्यधिकारादितिचेन्न । नियामकाभावात् । जल्पवितंडयो-
र्द्वयोरेवाधिकाराच्चेतिचेन्न । अनंतासुकथासुप्रत्येकंवादित्वप्रतिवादित्वावच्छिन्ना अनंताइत्यभिप्रेत्यबहुवचनप्रयोगात् । एतदभिप्रा
येणैवकथालक्षणटीकादौविदुषामितिजातौबहुवचनमित्युक्तं । अत्रकथाशब्दआवर्तनीयः । तत्रैकोरुक्त्यालक्ष्यपरः । अपरस्तु
योगेनवाक्यप्रबंधपरः । विचारगोचरेत्युपस्कृतव्यं । तेनानेकविद्वत्कर्तृकविचारगोचरवाचकप्रबंधः कथा । सावादादिभेदेनत्रि
विधेत्युक्तंभवति । अत्रवैदुष्यंकथामहावाक्यार्थनिर्वाहकत्वं । अनेनस्वस्थः सर्वजनप्रत्यायनावलंबीसावधानः अकलहकारश्चे
त्यादयःकथकादर्शिताः । पूर्वोत्तरपक्षबलावलंबिताविचारः । अत्रानेकवक्तृत्वोत्तयैकवक्तृकेभ्योमीमांसावाक्येभ्योव्युदासः ।
वैदुष्योक्त्याकलहादिभ्यः विचारगोचरत्ववचनेनविदुषामन्योन्यंसुखव्यवहारेभ्यः । कथायाथात्म्यविदुषांमतेनत्रिविधेतिवा ।
तेनैकएवकथामार्गइतिवाह्याः(वौद्धाः) । वादवितंडेद्वेएवेतिश्रीहर्षः । वादोजल्पोवादवितंडाजल्पवितंडाचेतिचतस्रःकथाइति
गौडनैयायिकाः । तेसमस्तानिरस्ताभवन्ति । तत्रयथोद्देशंवादलक्षणमाह ॥ केवलमिति ॥ अत्रकेवलंतत्त्वविज्ञानमुद्दिश्यक

भाष्यं ॥ त्रिविधाविदुषांकथा । केवलंतत्त्वविज्ञानमुद्दिश्यगुरुशिष्ययोः ।

भाववो०

भाष्यार्थः

५।८

398

॥ १९९ ॥

थावादइत्येकलक्षणं । तत्त्वप्रमाणप्रमितं वस्तु तस्य विज्ञानमज्ञातज्ञानसंशयविपर्ययव्युदासोऽभ्यनुज्ञानेन दृढीकरणं चेति त्रिविधं ।
 अत्र तत्त्वविज्ञानहेतुः कथावादइत्येवोक्ते जल्पविशेषेऽतिव्याप्तिः स्यात् । तथाहि । यदा हि ख्यात्याद्यर्थयमानौ विजिगीषून् द्यामेव
 साधनदूषणाभ्यां स्वपरपक्षसाधनोपायं भौकुर्वते स जल्पोऽपि भवति तत्त्वविज्ञानहेतुः । न ह्यसदेव जल्पेव कव्यमिति नियमः । प्रती
 यमानसदतिक्रमे कारणाभावात् । किं नाम सदपरिस्फूर्तौ निश्चितपराभवात्वरं पाक्षिकविजय इति मन्वानोऽसदभ्युपादत्ते । न च स
 त्साधनं तत्त्वविज्ञानं न जनयतीति युक्तं । व्याघातात् । अतस्तत्रातिव्याप्तिपरिहारायोद्दिश्येत्युक्तं । न हितत्त्वनिर्णयहेतुरपि जल्पः
 तदुद्देशेन क्रियते । तत्त्वविज्ञानमुद्दिश्य कथावादइत्येवोक्ते वितंडाविशेषेति व्याप्तिः । तथाहि । यदि स्वयमध्यवसितार्थः कारुणि
 कतया पापं डिप्रसंजितौ लोकस्य संशयविपर्ययौ पराकर्तुं तद्विजिगीषया वितंडामारभते सापितत्त्वविज्ञानमुद्दिश्य कथाभवत्येव । अ
 तस्तत्रातिप्रसंगपरिहाराय केवलमित्युक्तं । ननु या कथा लोकसंशयविपर्ययनिरासं ख्यात्यादिकंचोद्दिश्य प्रवर्तते । ततो नेन व्युदासो
 भवेत् । या तु केवलं संशयाद्यपाकरणार्थेव कथं ततो व्यावृत्तिः । केवलं तत्त्वनिर्णयहेतुः कथावादइत्येतावतैव सदुपायजल्पव्यवच्छे
 दसिद्धे रूढे शग्रहणंच व्यर्थं स्यादिति चेन्न । केवलशब्दस्य साक्षादर्थत्वात् । न हि कापि वितंडा साक्षात् तत्त्वनिर्णयं करोति । किंतु परप
 राभवद्वारैव । विवक्षितकेवलशब्दार्थस्य सदुपायजल्पेऽपि सत्त्वेन तद्व्यवच्छेदायोद्देशग्रहणस्यापि सार्थकत्वात् । ननु कथं गततत्त्व
 विज्ञानविवक्षया लक्षणे व्याख्याते वितंडायां प्रसंग एव नास्तीति केवलग्रहणमनर्थकमिति चेन्न । तथात्वे यदा विदिततत्त्वावदुष्टमन
 सौ परप्रार्थितौ कथांकुरुतस्तस्यां वादकथायामवाह्यापत्तेः । द्वयोस्तत्त्वविज्ञानितया तदुद्देशित्वाभावादिति । निर्दुष्टमनसां कथा

बृहदा०

॥ २०० ॥

वादइत्यपरंलक्षणं । निर्दुष्टमनसश्च प्रकृतोक्तिका अविप्रलम्भका यथाकालस्फूर्तिका अनपेक्षकाः प्रमाणसिद्धसंप्रत्यायिनश्चेत्या
दयः । एवंभूताश्चगुरुशिष्यादयएवप्रायेणेतितएवदर्शिताः । गुरुशिष्ययोरन्ययोःसखिसब्रह्मचारिणोरिति वादेजल्पादिवत्
एकएववादीप्रतिवादीचेतिनियमोनास्तीतिदर्शयितुंवहूनांवैत्युक्तं । सखिसब्रह्मचार्यादीनामित्यर्थः । सन्निरित्युच्यतइत्युक्त्या
स्वोक्तलक्षणस्यप्रामाणिकत्वमुक्तं । ननुवादस्यजयहेतुत्वमप्यस्तीतिकेवलतत्त्वविज्ञानहेतुत्वाभावादसंभवाद्यंलक्षणमित्यतआह
॥ जयइति ॥ तत्रवादेजयअर्थिकोनतूद्देश्यःलक्षणेचकेवलंतत्त्वविज्ञानमुद्दिश्येत्युक्तमतोनासंभवइत्यर्थः । वादेआर्थिकजयेस
त्तिकिंस्यादित्यतआह ॥ विजयइति ॥ अन्येषांपराजितानां संवादंकुर्वतां जयिनःशिष्यतास्यात् । जयिनःपूजा चशब्देनगु
रुत्वंच । यदायदाजयस्तदातदापूजादिकार्यमेवेतिभावेनसदेत्युक्तं । ननुविजयेशिष्यतान्येषामित्याहुक्तंअयुक्तं । वादिप्रतिवा
दिनोरन्यतरविजयमात्रेणवादावसानाभावात् । तत्त्वनिर्णयार्थस्यवादस्यतस्मिन्सत्येवावसनात् । एकपराजयमात्रेणकथानिवृ
त्तौपुनस्तस्यैवान्येषांवासाधनांतरादिस्फुरणेनसंदेहावस्कंदनेतत्त्वनिर्णयाभावादित्यतआह ॥ पुनश्चेति ॥ यद्यदि तेषांपराजि
तानां । उपलक्षणमेतत् । अन्येषांचेत्यपिग्राह्यं । तस्यापिसंशयस्यापि । ननुतेषामितिसामान्येनोक्तेःस्वयमेवसंशयनिराकरण
समर्थस्यापिसंशयवारणं जयिनाकर्तव्यंकिमित्यतआह ॥ अशक्तस्येति ॥ अधिकादितिल्यव्लोपनिमित्तापंचमी । स्वतोधिकं

भाष्यं ॥ अन्ययोर्वावहूनांवानिर्दुष्टमनसांकथा । वादइत्युच्यतेसद्विजयस्तत्रार्थिकोभवेत् । विजयेशिष्यतान्येषांपूजाचजयिनःसदा ।
पुनश्चसंशयोद्यत्स्यात्तेषांतस्यापिवारणं । कर्तव्यंजयिनानित्यमशक्तस्यस्वतोधिकान् ।

भावबो०

भाष्यार्थः

५१८

400

॥ २०० ॥

विहाय । संशयनिवारणाशक्त्यसंशयवारणं जयिनाकर्तव्यमिति संबंधः । तथाच निस्संदिग्धतया तेनैवान्येषां तत्त्वविनिर्णयेन क
थावसानेऽन्येषां तच्छिष्यत्वादिकमिति भावः । भवतु यदा एकेनैवाऽपरस्य तत्त्वनिर्णयस्तदा तस्य गुरुत्वमपरस्य शिष्यत्वं । यदा तु ए
कमेव तत्त्वं परस्परं निर्णीयते तदा कथमित्यत आह ॥ अन्योन्येति ॥ चेत् यदि । तदा ते स ब्रह्मचारिण एव स्युर्न तु गुरु शिष्यभावो
पैता इत्यर्थः । ननु विप्रतिपन्नप्रमेयेप्रतिवादिना प्रमाणे पृष्टे वादिना किं प्रमाणं वक्तव्यं । यत्र यदस्ति तत्र तदेवेति चेत् सत्यं । प्रमाण
संभवे कथं किं सर्वमेवोक्तमेव तत्रापि किमित्यपेक्षायामाह ॥ पृष्टेनेति ॥ शुभमेवमानं वक्तव्यं तस्यैव साध्यसाधकत्वादिति भा
वः । किंतच्छुभमशुभं च मानं यस्य वा देप्रयोगाप्रयोगनियम इत्यत आह ॥ वेदा इति ॥ संपंचरात्रमीमांसाश्चेति च शब्दसंबंधः ।
सेतिहासपुराणकाः संपंचरात्रमीमांसाश्च सर्वे वेदाः शुभमानं । अपौरुषेयत्वेन पुरुषदोषनिबंधनदोषशून्यत्वात् इतिहासादीनां च इ
तिहासपुराणः पंचमो वेदानां वेद इति वेदेनैव वेदसमानतया गृहीतत्वात् । स्मृतयश्च तदनंतरं शुभमानं वेदसंवादित्वेनैव तस्य प्रामा
ण्यादित्यर्थः । अत्र सेतिहासपुराणकाः संपंचरात्रमीमांसा इति साहित्योक्त्या इतिहासादीनां वेदार्थनिर्णायकत्वमप्यस्तीति सूचितं ।
यथोक्तं । इतिहासपुराणाभ्यां वेदं समुपवृंहयेदिति । तदन्यत्तु दुरागमः । ननु प्रत्यक्षानुमाने किं शुभमशुभं वा । नाद्यः । वेदाद्या
गमस्यैव शुभमानत्वोक्तेः । वेदादिवन्निर्दोषत्वनियमाभावाच्च । न द्वितीयः । तथा सतितस्याऽप्रमाणत्वप्रसंगादित्यत आह ॥

भाष्यं ॥ अन्योन्यनिर्णयश्चेत्त्यात्तदा स ब्रह्मचारिणः । पृष्टेन प्रथममानं वक्तव्यं वादिना शुभं । वेदाः सर्वे शुभमानं सेतिहासपुराणकाः । संपंच
रात्रमीमांसाः स्मृतयश्चाप्यनंतरं । तदन्यदशुभं प्रोक्तं न प्रयोज्यं कथासुच ।

घो बृहदा०
॥ २०१ ॥

मिश्रमिति ॥ तुशब्दः प्रत्यक्षानुमानयोरगमाद्वशं पद्योक्तकः । प्रत्यक्षानुमानेतुमिश्रमानं । वेदाद्यागममात्रस्य प्रामाण्यानेयमव
त्तु दुरागममात्रस्याप्रामाण्यनियमवच्चप्रत्यक्षानुमानमात्रस्य प्रामाण्याप्रामाण्यनियमाभावादिति । ननु परश्चक्षुराद्येकप्रमाणकेके
वलानुमानविषये चार्थे प्रमाणं पृच्छेत् । तदाऽपरेण किंतूष्णीमासितव्यं किं वा प्रत्यक्षादिकमेव वक्तव्यं । आद्ये साध्यासिद्धिः । द्वि
तीये शुभमेवमानं वक्तव्यमिति नियमभंगः । वेदाद्यागमस्यैव शुभमानत्वोक्तेरित्यत आह ॥ अक्षानुमानेतुग्राह्ये इति ॥ तुशब्द
श्च शब्दार्थः । ग्राह्ये तदेकप्रमाणके प्रमाणप्रश्ने । तत्साधकत्वेनेति शेषः । न चोक्तविरोधः । प्रमाणसंल्लव एवागमनियमस्योक्तत्वा
दिति भावः । न केवलमेतदर्थमेव प्रत्यक्षानुमाने ग्राह्ये । किंतु साध्यसिद्ध्यर्थमागमेवादिना प्रयुक्ते प्रतिवादिना च तस्यान्यार्थेऽभिहिते
वादिनापि सदुक्त एवार्थो न नत्वदुक्त इत्युक्ते वाक्यार्थविप्रतिपत्तौ सत्यांतर्निर्णये चेत्याशयेनोक्तं ॥ शब्दार्थनिर्णय इति ॥ चश
ब्दार्थकतुशब्दस्यात्रापि संबंधः । एतदभिप्रायेणैव प्राक्प्रथममित्युक्तं । प्रकृताक्षानुमानयोर्लक्षणमाह ॥ अदुष्टमिति ॥ येनोप
हतमिन्द्रियादिकं ज्ञानं न जनयति विपरीतज्ञानं चोत्पादयति तद्रहितमदुष्टं । इन्द्रियमिति ज्ञानेन्द्रियमेव गृह्यते प्रमाणप्रकरणत्वात्
तुशब्दो विशेषार्थः । सेतिकर्तव्यता कंकारकं करणं । करणविशेषश्चात्र प्रत्यक्षादिकमेवेति । यद्यपि प्रत्यक्षस्यैव लक्षणं वक्तव्यं त
थापि अत्र करणधर्मिणः प्राधान्यात् प्रत्यक्षधर्म्यक्षमेव निरूपितं । पूर्वतु व्यापारप्राधान्यविषयानिर्दोषेन्द्रियसंयोग इत्युक्तं । तथा
अदुष्टोपपत्तिरनुमा । ननु अभावार्थापत्यादीनामपि मिश्रप्रमाणांतराणां सत्त्वात् कथमक्षानुमाने मिश्रमानमित्युक्तमित्यत आह ॥

भाष्यं ॥ मिश्रमक्षानुमानेतुग्राह्येशब्दार्थनिर्णये । अदुष्टमिन्द्रियं त्वक्षमुपपत्तिस्तथानुमा ।

भावबो०

भाष्यार्थः

५।८

402

॥ २०१ ॥

अनुमैवेति ॥ अभावाख्यस्त्वितितुशब्दसंबंधः । सचप्रत्यक्षाद्यंतर्भूताऽभावप्रमाणापेक्षयाविशेषद्योतकः । यद्वातुशब्दश्च शब्दार्थः । तेनप्रत्यक्षादिकंसमुच्चिनोति । एवकारः पृथक्प्रमाणत्वव्यावर्तकः । तथानुमैवेत्यर्थः । अभावप्रमाणादेरनुमानएवांतर्भावः कुतइत्यतआह ॥ उपपत्तीति ॥ वादिभिः पृथक्प्रमाणत्वेनांगीकृताअपि । तेअभावप्रमाणादयोऽद्यस्मादुपपत्तिभेदाउपपत्तिविशेषाः व्याप्तिमपेक्षयार्थगमकाइतियावत् । तस्मादनुमैवेतिसंबंधः । भावानुपलब्धिर्ह्यभावप्रमाणमंगीक्रियते साप्यर्थे लिंगमेव न पृथक्प्रमाणं कुतः । नह्यनुपलब्धिमात्रमभावगमकमंगीक्रियते । किंतुयोग्यानुपलब्धिः तत्रवक्तव्यं योग्यस्यानुपलब्धिरितिकस्मादुच्यतइति । अनुपलब्धिमात्रस्यव्यभिचारादितिचेत् । तत्किंयोग्यानुपलब्धिरभावाव्यभिचारिणी । वादमितिचेद्धंततर्हि व्याप्तिसापेक्षार्थगमयतीत्यंगीकृतमित्यनुमानत्वमेव । अर्थापत्तिर्हिअन्वथानुपपत्तिसापेक्षा । साचकेनचिद्विनाकस्यचिदसंभवः । असंभवश्चनतावदनुत्पत्तिः । वहिर्भावादिनापिगृहाभावादेरजन्यत्वात् । अतो नवस्थानमेवासंभवइतिवाच्यं तस्यचव्याप्त्यपेक्षासर्वथांगीकार्या । केनचिद्विनाकस्यचिदनवस्थानस्यतयोर्व्याप्तिविनानुपपत्तेः । ततश्चार्थापत्तिरप्यनुमानमेव । योयद्गतसादृश्यप्रतियोगीसतत्सदृशः । योऽगोत्वेसतिगोसदृशः असौगवयशब्दवाच्यइतिव्याप्तिसापेक्षतयार्थगमकत्वात् उपमानस्याप्यनुमानत्वमेवेति । आगमलक्षणमाह ॥ वाक्यमेवेति ॥ शुभंनिर्दुष्टं । वाक्यमेवागमः । चेष्टाव्यावृत्त्यर्थमेवकारः । तेनचेष्टासंग्रहायसमयबलेनसम्यक्परोक्षानुभवसाधनमागमइतिभासर्वज्ञोक्तंनिरस्तं । आगमशब्दस्यवाक्यएवरूढत्वात् चेष्टाया

भाष्यं ॥ अनुमैवलभावाख्योह्यथार्पित्युपमेतथा । उपपत्तिभेदायत्तेपिवाक्यमेवागमः शुभं ।

बृहदा०

॥ २०२ ॥

श्रानुमानेऽतर्भावात् । विजयेशिष्यतान्येषामितिवादेपराजितानांशिष्यत्वमुक्तं । तत्रकःपराजयहेतुरित्यतःप्रसंगात्सर्वकथासुप
राजयनिमित्तमाह ॥ तत्त्वनिर्णयेति ॥ तत्त्वनिर्णयवैलोम्यंवादिप्रतिवादिभ्यामभिलपितस्यतत्त्वनिर्णयस्ययावद्वैलोम्यंविरोद्ध
वचनमावरणंवा तत्सर्वं पराजयःपराजयहेतुर्वादइतिशेषः । विरोधितेसंवादःपराजयःपराजयहेतुः । जल्पवितंडयोरितिशेषः ।
वाशब्दोव्यवस्थितविभाषायां । अत्रसंवादइत्येववक्तव्येविरोधितेसंवादइतिवचनंसंवादलक्षणकथनार्थं । विरोधितेविप्रतिपक्षे
प्रमेये संवादोऽङ्गीकारःसंवादइति । उपलक्षणमेतत् । विरोधासंगत्यादिकमपिग्राह्यं । परपरिगणितनिग्रहस्थानेषुप्रथमंप्रतिज्ञा
हान्यंतर्भावाधिकरणत्वेनसंवादस्यस्ववचनेनग्रहणं । इतिप्रोक्तः प्रामाणिकैरितिशेषः । तेनपरोक्तमाश्रयासिध्यादीनांपराजय
हेतुत्वमसदित्युक्तंभवति । तत्त्वनिर्णयवैलोम्यंवादेसाक्षात्पराजयः । विरोधासंगतिन्यूनतूष्णींभावादिकैर्जितः । भवेज्जल्पइति
कथालक्षणानुसारेणैवंव्याख्यातं । यद्वोत्तरग्रंथानुसारेणतत्त्वनिर्णयवैलोम्यशब्देनार्थदोषयोर्विरोधासंगत्योस्तत्त्वनिर्णयविरोधि
शब्ददोषयोरन्यूनधिकयोश्चग्रहणं । विरोधितेसंवादइत्यनेनवक्तृदोषसंवादग्रहणं । चशब्दार्थकवाशब्दादनुक्तिसंग्रहः । अर्थ
लाभादिकंयथाजल्पवितंडयोरसाधारणंनतथापराजयइत्याह ॥ सन्नहति ॥ चशब्दअभिव्याख्यार्थकापिशब्दार्थः । ननुवादादि
कथासुतत्त्वनिर्णयवैलोम्यादिकंप्राप्तवतःकिंकार्यमित्यतआह ॥ तत्त्वनिर्णयेति ॥ तत्त्वनिर्णयवैलोम्येप्राप्तेपियदिनतिमान्छ
लादिनातत्रसंवादनंकरोति तदावादकथास्वपिदंड्यः किमुक्तव्यंजल्पवितंडयोर्विरोधादिनिग्रहस्थानंप्राप्तेनसंवादाकरणेसदंड्य
भाष्यं ॥ तत्त्वनिर्णयवैलोम्यंसंवादोवाविरोधिते । पराजयइतिप्रोक्तःसमःसर्वकथासुच । तत्त्वनिर्णयवैलोम्येदंड्योवादकथास्वपि ।

भाववो०

भाष्यार्थः

५।८

404

॥ २०२ ॥

इतीत्यर्थः । केनदंज्यइत्यतआह ॥ गुरुणैवेति ॥ यदिवादकथासुतत्तत्तन्निर्णयवैलोभ्यप्राप्तो गुरुवश्यः संवादं न करोति तदा गुरु
णैवदंज्यः । नतुराज्ञा उपलक्षणमेतत् । जल्पवितंडयोः प्राश्निकादिनैवोक्तविधोवादीप्रतिवादीवादंज्यइत्यपिग्राह्यं । तदवश्यानां
कथमित्यतआह ॥ अवश्यानामिति ॥ वादकथायां सभापतेरनंगत्वेपि गुरुणाराजानं प्रत्युक्त्वा स्वावश्यानां तेन दंडः कारयित
व्यइतिभावः । यथोक्तं । गुरुरात्मवतां शास्त्राशास्त्राराजादुरात्मनामिति । गुरुदंडो राजदंडश्च कीदृशइत्यतआह ॥ गुरुदंडइति ॥
अर्थदेहतः । अर्थापहारदेहताडनादिना । वाचैव गुरुदंडइतिननियमइत्याह ॥ गुरुदंडोपीति ॥ न केवलं राजदंडोर्थतः । किंतु
गुरोरर्थग्रहणविषयेशिष्यस्य संवादे गुरुदंडोपीत्यपिशब्दार्थः । न केवलं गुरुदंडोवाचा किंतु अर्थतोपीति वासंबंधः । अततः उपवा
सादिलक्षणव्रततइत्यर्थः । अर्थतो गुरुदंडे यथा संवादापेक्षानियमस्तथा राजदंडे न संवादापेक्षानियमइत्याह ॥ राजदंडइति ॥
चशब्दः संवादसमुच्चायकः । अल्पमात्रे दोषे कृते किं सर्वोप्युक्तविधोदंडः कर्तव्यः नेत्याह ॥ दोषस्येति ॥ तत्तन्निर्णयवैलोभ्या
दिकंप्राप्तो यदि संवादं करोति तदा किं कार्यमित्यतआह ॥ संवादइति ॥ आदिपदेन वितंडाग्रहणं । चशब्दः किमुवादकथायामि
तिकैमुत्पद्योतकापिशब्दार्थः । वितंडायां यदिवादीपराजितो संवादयित्वा तत्त्वविप्लवं करोति तस्य सभापतिना कर्तव्यविशेषमाह ॥

भाष्यं ॥ गुरुणैव त्ववश्यानां राजादंडं प्रयोजयेत् । गुरुदंडस्तु वाचा स्याद्राजदंडोर्थदेहतः । गुरुदंडोप्यर्थतः स्यात्संवादे व्रततोपि च । राजदंडो
बलाच्च स्यादोषस्य गुरुलाघवान् । संवादे दंज्यतानास्ति जल्पादौ च कथंचन ।

बृहदा०

॥ २०३ ॥

तत्त्वविप्लवेति ॥ काकांकंकृत्वेतिशेषः । कस्तत्त्वविप्लवइतिजिज्ञासायामाह ॥ अन्यसाम्यमिति ॥ तद्भक्तेर्विष्णुभक्तेः सका
शात् । अन्यस्यइतरदेवताभजनादेर्धर्मत्वमित्यर्थः । तत्त्वविप्लवकर्तृणांसर्वेषांवर्णानामप्युक्तएवदंडः किमितिजिज्ञासायांविशेष
माह ॥ तत्त्वविप्लवकमिति ॥ एवंप्रसक्त्यां वितंडायांमूलपक्षग्रहापेतेतिलक्षणंवक्तुंतदुपयुक्तमाह ॥ स्वसिद्धांतइति ॥ उ
भाभ्यामितिशेषः । ननुवादेपरसिद्धांतदूषणंकेनकार्यं स्वसिद्धांतेचकिंप्रमाणंवक्तव्यमित्यतआह ॥ अवाक्येति ॥ परसिद्धां
तदूषणंहिपरोपन्यस्तप्रमाणदूषणं परोपन्यस्तंचप्रमाणंयदिवाक्यरूपं तदातस्यान्यार्थत्वमेववक्तव्यं ननुतर्कात् । वाक्याप्रामा
ण्यलक्षणंदूषणं वेदादिरूपवाक्यस्यापौरुषेयत्वादिनाप्रामाण्यनिश्चयात् । यथोक्तं । अन्यार्थएवागमस्यवक्तव्यःप्रतिवादिनेति ।
वाक्यभिन्नमनुमानादिकंचेतपरोपन्यस्तं तदातस्यदूषणंआभासत्वव्युत्पादनं तर्कात्प्रतिपक्षानुमानादेरित्यर्थः । यद्यपिपृष्टेनप्र
थमंसानंवक्तव्यंवादिनाशुभमित्युक्तं तथापितत्रावधारणाभावादत्रचतत्सद्भावात्तदुपनरुक्तिः । प्रमाणसंल्लवएवेदंद्रष्टव्यं । तर्हि
अवाक्यदूषणंतर्कादित्यनुपपन्नं । वादिनास्वपक्षस्थापनायवाक्यभिन्नप्रमाणस्यावक्तव्यत्वेनप्रतिवादिनस्तदूषणप्रसक्तेरेवाभावा
दित्यतआह ॥ वाक्यतात्पर्येति ॥ ननुप्रमाणसंल्लवेयदिआगमादेवसाधनंकर्तव्यंतर्हितत्रतर्कादेःसर्वथोपयोगःकिंनास्तीत्यत

भाष्यं ॥ तत्त्वविप्लवकर्तारंसंसत्सुचपराजितं । छित्वाजिह्वांचकाकांकंराजाराज्याद्विवासयेत् । अन्यसाम्यमभेदोवानीचतावाकुतश्चन ।
विष्णोःश्रीपूर्वकाणांचव्यत्यासोगुणदोषतः । तद्भक्तेरन्यधर्मत्वंपंचैतेतत्त्वविप्लवाः । तत्त्वविप्लवकंशूद्रवैश्यक्षत्रियमेववा । हन्यादेवाविचारेणविप्रजि
ह्वांतथोद्धरेत् । स्वसिद्धांतेप्रमाणंचपरसिद्धांतेचदूषणं । वक्तव्यमुभयंवादेजरूपेचेतिसतांमतं । अवाक्यदूषणंतर्कादागमादेवसाधनं ।

भावबो०

भाष्यार्थः

५।८

406

॥ २०३ ॥

आह ॥ वाक्यतात्पर्येति ॥ यदावादिनाप्रतिवादिनावास्वपक्षस्थापनायागमेभिहितेतस्यपरेणान्यार्थत्वोक्तौत्वदुक्तएवार्थोनम
 दुक्तइत्यत्रकिंनियामकमित्याशंकायांस्वस्वाभिमतार्थेवाक्यस्यतात्पर्यज्ञापयितुंअन्यद्वाक्यभिन्नमुपपत्त्यादिरूपमानसिष्यते । त
 दूषणंचतर्कादिनाकर्तव्यं नचान्यथाआदावेवविप्रतिपन्नप्रमेयेअन्यन्मानंनैववक्तव्यमित्यर्थः । नन्वेवंवादजल्पयोर्भेदोनस्यादि
 त्यतो जल्पलक्षणमाह ॥ सतोरेवेति ॥ यदासतोस्तत्त्वज्ञानयोग्ययोः स्वभावतःस्पर्धाशून्ययोः । गुणतोयोग्यताधिव्यादिगु
 णैः स्पर्धैव स्पर्धानिमित्तकपरपराभवमात्रोद्देशस्तदायाकथासजल्पःसमुद्दिष्टः । अर्थार्थमेवअर्थोद्देशेनैववा याकथा सजल्पइति
 योज्यं । अर्थार्थमितिख्यात्याद्युपलक्षणं । एवशब्देनतत्त्वनिर्णयव्यवच्छेदः । ननुपरपराभवार्थख्यात्यादीनिसमस्तानिव्यस्तानि
 वोद्देश्यानि । नाद्यः । एकैकोद्देशेनप्रवृत्तकथाऽव्यापनात् । नद्वितीयः । परस्पराव्याप्तेः । मैवं । तत्त्वनिर्णयातिरिक्तफलोद्देशेन
 सतोःकथाजल्पइतिलक्षणार्थत्वात् । यथोक्तं तत्त्वाप्रकाशएवैकोवितंडाजल्पयोःफलमिति । फलांतरंचपरपराभवादिकमितित
 द्रहणं । सतोःकथावादोपिभवतीतितद्बुदासायस्पर्धाद्युक्तिः । वादविशेषोप्यानुषंगिकख्यात्यादिहेतुर्भवतीतितद्बुदासायोद्देशग्र
 हणं । वितंडाव्यावृत्त्यर्थसतोरित्युक्तं । किंचवादेगुरुशिष्यादयोऽसमानविद्याअपिअधिक्रियंते । तत्त्वनिर्णयार्थत्वात् । जल्पे
 तुसंभावितसमानविद्ययोरेवाधिकारः । ययोरेवसमंवित्तययोरेवसमंश्रुतं । तयोर्विवाहोवादश्चनोत्तमाधमयोःक्वचिदितिस्मरणा
 त् । वादोजल्पवितंडालक्षणः । अन्यथाअत्यंताप्रकृष्टोपिउत्कृष्टतमेनवैयात्यात्घटमानोयदिदैवात्तमभिभावयेत् । यदिवावृथा

भाष्यं ॥ वाक्यतात्पर्यविज्ञप्त्यैमानमन्यन्नचान्यथा । सतोरेवयदास्पर्धागुणतोर्थार्थमेववा । तदाजल्पःसमुद्दिष्टः

बृहदा०

॥ २०४ ॥

ख्यातिलभेत तदाप्राशिकादीनामज्ञत्वंप्रत्यवायश्चस्यात् । अपूज्यः पूज्यतेयत्रेत्यादिवचनात् । एवंचवादाजल्पस्यभेदसिद्धिरिति
वक्तुं तत्रादौपरबुद्धेरप्रत्यक्षत्वेनविद्यासाम्यादेर्ज्ञातुमशक्यत्वात्कथंविद्यासाम्यादिनिश्चयइत्यतआह ॥ तत्रेति ॥ तत्रजल्पे ।
तयोर्जल्पार्थिनोर्विद्यांपरीक्षयेदित्यर्थः । जल्पलक्षणपर्यालोचनयापितत्रविद्यापरीक्षणमावश्यकमितिभावेनतस्यलक्षणांतरमाह
॥ वियेति ॥ विद्यापरीक्षापूर्वाकारणभूतायस्याः सातथोक्ता । हिशब्दोहेतौ । तस्मात्तत्रविद्यांपरीक्षयेदितिसंबंधः । सतोः क
थासत्कथा । वादव्यावृत्त्यर्थंविद्यापरीक्षापूर्वेति । वितंडाव्यावृत्त्यर्थंसतोः कथेति । उच्यतेप्रामाणिकैरित्यनेनजल्पनिराकरणोप
पत्तेराभासत्वमभिप्रेति । विद्यांपरीक्षयेदित्युक्तं तत्रकेपरीक्षणकाः किंलक्षणकाः कियंतश्चेतिजिज्ञासायामाह ॥ सर्वज्ञाइति ॥
परीक्षकास्तुप्राशिकाइतिसंबंधः । सर्वज्ञाइतिवैष्णवाइतिप्राशिकानालक्षणं । सर्वज्ञशब्देनवादिप्रतिवादिदर्शनस्यकथोपयुक्त
व्याकरणादेश्वसंग्रहः । तदज्ञत्वेऽपसिद्धांताद्युद्भावेननिर्णयोनस्यात् । वैष्णवाविष्णुभक्ताः । अन्यथाकथकसदसद्भावाविवे
केनकथाव्यवस्थापनाद्ययोगात् । रागद्वेषविहीनाइत्यपिग्राह्यं । रागित्वेऽसंतमपिपक्षंसंतंब्रूयुः । द्वेदित्वेसंतमप्यसंतंब्रूयुरिति ।
अतएवोभयसंमताः त्रयइत्यपिग्राह्यं । यथालब्धाअधिका विषमसंख्याकाः विषमसंख्याकत्वेहितेषामेवपरस्परविरोधेबहूनांसं
वादेननिर्णयः स्यात् । यथोक्तं द्वैधेयहूनांवचनमिति । उपलक्षणमेतत् । अशेषसंशयच्छेत्तानिःसंशयउदारधीः । एकोपिप्राशि

भाष्यं ॥ तत्रविद्यांपरीक्षयेत् । विद्यापरीक्षापूर्वाहिसत्कथाजल्पउच्यते । सर्वज्ञावैष्णवाः पंचसप्तवोभयसंमताः । अधिकात्रायथालब्धाः
प्राशिकास्तुपरीक्षकाः ।

भावबो०

भाष्यार्थः

५।८

408

॥ २०४ ॥

कोज्ञेयः । परीक्षिकेषु प्राश्रिकशब्दं निर्वक्ति ॥ उभयोरिति ॥ वादिप्रतिवादिनोः उभौ प्रतीतियावत् । प्रश्नशब्दात्तत्र नियुक्त इत्यर्थे ठकिकृते तस्यैकादेशे किति चेति वृद्धौ यस्येति चेति अकारलोपे प्राश्रिका इति रूपं निष्पन्नं । न नूतविधप्राश्रिकानामभावे को दोष इत्यत आह ॥ तदभाव इति ॥ उक्तप्राश्रिकाभावे वादिप्रतिवादिनौ पृथग्जने मूर्खे ऽविद्यमानमपि गुणोद्रेकं दर्शयेतां । ततश्च विद्यासाम्याद्यनिश्चयेन जल्पप्रवृत्तिरेव न स्यादित्यर्थः । एवं च दर्शयित्वा परीक्षयेदित्युक्तं तदाह ॥ विद्यासाम्य इति ॥ कथाजल्प लक्षणा । अन्यथा विद्यावैषम्ये एकस्य विद्याहीनस्य पराजयः विद्याहीनः पराजितोऽपि यद्युच्चेन सह प्रतिवादित्वेच्छया तच्छिष्यत्वं न प्राप्नुयात् तदा तस्य कर्तव्यमाह ॥ विद्यो न इति ॥ यथा वादे तत्त्वनिर्णयोद्देशेन प्रवृत्ते विद्यो नो यद्युच्चस्य शिष्यतां न ब्रजेत् । तदा दंज्यस्तथात्रापि । पश्चात्परीक्षानंतरं निश्चितविद्यो नो यद्युच्चस्य शिष्यतां न ब्रजेत् तदा दंज्य इति संबंधः । विद्यासाम्ये कथाकार्येऽप्युक्तं ततः किमित्यतो वादाजल्पस्य भेदसिद्धिरिति भावेनाह ॥ एवमिति ॥ जल्पः एवं संभावितसमानविद्याधिकारिकः प्रकीर्तितः । वादस्तु नैवं । अतश्च तयोर्भेदसिद्धिरिति भावः ॥ वादात् जल्पस्य भेदकांतरमाह ॥ अर्थेति ॥ वादे त्वितितुशब्दसंबंधः । वादे एकस्य जयेऽपि पराजितेन पुनः प्रश्नः कर्तव्यः । तत्त्वनिर्णयहेतुत्वाद्वा दस्य एकपराजयेऽपि पुनस्तस्यैव साधनांतरादि स्फुरणेन संदेहावस्कंदनात्तत्त्व

वृ० भा० ३५

भा० । उभयोः प्रश्नकर्तृत्वात् प्राश्रिका इति कीर्तिताः । तदभावे गुणोद्रेकं दर्शयेतां पृथग्जने । विद्यासाम्ये कथाकार्याह्न्यथैकपराजयः । विद्यो नो दंज्य एव स्याद्वदिनोच्चस्य शिष्यतां । ब्रजेत्पश्चाद्यथा वाद एवं जल्पः प्रकीर्तितः । अर्थनिर्णयहेतुत्वाद्वादे प्रश्नो जयेऽपि तु । न जल्पे तु पुनः प्रश्नः

बृहदा०

॥ २०५ ॥

निर्णयस्यानुत्पन्नत्वादितिभावः । जयइत्युत्तरत्रापिसंवध्यते । जयैकार्थत्वाजल्पस्यतस्मिञ्जातेप्रश्नस्यवैयर्थ्यादितिभावः । ननु
जयेसतिनजल्पेतुपुनःप्रश्नइत्युक्तंअयुक्तं । जल्पेपराजितयापिवाचकव्यायाद्वचन्यंप्रतिपुनःप्रश्नस्यकृतत्वादित्यतआह ॥ सभ्या
नुज्ञांविनेति ॥ प्रकृतेचसभ्यानुज्ञास्त्येव पृच्छगार्गीतिब्राह्मणैरुक्तत्वात् । अतएवपूर्वविजिगीषुकथात्वाद्ब्राह्मणानुज्ञयेत्युक्तंवि
तंडालक्षणमाह ॥स्पर्धेति॥ यदासतांतत्त्वविप्लावकैःस्पर्धा तदासाकथावितंडा । जाताविदंवहुवचनं जात्याख्यायामेकस्मिन्बहु
वचनमन्यतरस्यामित्युक्तेः । नन्वेवंजल्पवितंडयोःकोभेदः । उभयोरपिस्पर्धापूर्वकत्वाविशेषात् । कर्तृभेदेनकथाभेदेऽतिप्रसंगादित्य
तःस्वसिद्धांतेप्रमाणंचेत्यादियदर्थमुक्तंतल्लक्षणांतरमाह ॥मूलपक्षयेति॥ स्वपक्षस्थापनाहीनेत्यर्थः । कथेतिशेषः । कविभिर्मतेतितस्य
प्रामाणिकत्वमुक्तं । ननुवादिप्रतिवादिनोरुभयोरपिवितंडायांस्वपक्षस्थापनाहीनत्वमयुक्तं । दूष्यपक्षाभावेनवितंडायाएवाप्र
वृत्तेः । अतअन्यतरस्यैवतदितिस्वीकर्तव्यंतत्कस्येत्यतआह ॥ सतामेवेति ॥ वितंडापरपक्षदूषणमित्यर्थः । वितंडेवेतिप्रथमे
वकारसंबंधः । असतांवितितुशब्दसंबंधः । जल्पः स्वपक्षसाधनपरपक्षदूषणात्मकः । एवमसंकरेणकथामार्गत्रयंप्रतिपादितं ।
तत्रयदुक्तंगौडनैयायिकेनजल्पवितंडेतिकथांतरमस्तीति तदसत् । वितंडायाएवोक्तविवक्षयाजल्पवितंडत्वेनतदतिरिक्तजल्पवि

भा० । सभ्यानुज्ञाविनाभवेत् । स्पर्धासतांवितंडास्यात्तत्त्वविप्लावकैर्यदा । मूलपक्षग्रहापेतावितंडाकविभिर्मता । सतामेववितंडास्या
दसतांजल्पएवतु ।

भावबो०

भाष्यार्थः

५।८

410

॥ २०५ ॥

तंडायांमानाभावादितिभावेनाह ॥ एवमिति ॥ उभयोरितितृतीयार्थेष्वपि । कथावितंडैव हि यस्मादेवमुक्तप्रकारेण जल्पोवि
तंडेत्युभाभ्यांसहिता तस्मादेवजल्पवितंडेत्युच्यते नतुजल्पवितंडानामकथांतरमस्तीतिभावः । सतांपरपक्षदूषणात्मकावितंडा अ
सतांस्वपरपक्षस्थापनदूषणात्मकोजल्पएवेत्युक्तं तत्रैवंनियमेकिंकारणमित्यतआह ॥ अप्रकाश्यइति ॥ सद्भिरितिशेषः ।
तुशब्दश्चशब्दार्थः । तेनछलादिसमुच्चयः । दूषयेदेवसज्जनः । तत्पक्षाणामसत्पक्षाणां तेषामसतां । ननुकेतत्वविप्लावकाः बौद्धा
दयएवेतिचेत्त तेषांप्रत्येकमुक्तपंचविधतत्त्वविप्लवकारित्वाभावात् । नचैकैकस्यैकैकस्तत्त्वविप्लवोस्तीतितेतत्त्वविप्लावकाइतिवाच्यं ।
अनुगततत्त्वविप्लवाभावेनतत्त्वविप्लावकस्वरूपनिर्धारणानुपपत्तेरित्यतआह ॥ विष्णुभक्तीति ॥ तत्त्वविप्लवस्तुविष्णुभक्त्यन्य
एव यतोबौद्धादीनांसर्वेषांसाधारणस्ततस्तेसर्वेतत्त्वविप्लावकाइतिसंबंधः । तर्कागमवलेनदूषयेदित्युक्तं नायंनियमइत्याह ॥ स
र्वेति ॥ यद्वातर्कागमवलेनापि किंस्वसिद्धांतानुसारेणैवदूषणीयं नेत्याह ॥ सर्वेति ॥ नन्वागमाप्रामाण्यावादिनः धर्मप्रयोजन
काबौद्धादयःकथमागमेनदूषणीयाः । प्रतिवादिनाह्यागमेनदूषणाभिधानेतेनतदप्रामाण्यमेवाभिधीयेतेत्यतस्तंप्रत्यागमंप्रयुज्यत

भा० । एवंजल्पोवितंडेतिह्युभयोःसहिताःकथा । अप्रकाश्यःस्वपक्षोहिपापंडानांयतस्ततः । अग्रहेणैवपक्षस्यतर्कागमवलेनतु । दूषये
देवपापंडांस्तत्त्वविप्लावकान्सदा । तत्पक्षाणांनियेध्यत्वात्तेषांपक्षग्रहोभवेत् । विष्णुभक्त्यन्यधर्माख्यस्तत्त्वविप्लवएवतु । बौद्धादीनांयतःसर्वेतत्त्व
विप्लावकास्तथा । सर्वनास्तिकवादीवास्वमनीषामतोपिवा । तस्यापिपक्षंसंश्रित्यदूषयेद्वाक्ययुक्तिः ।

वृहदा०

॥ २०६ ॥

प्रामाण्यसाधनीयमितिभावेनाह ॥ यस्येति ॥ आगमाश्रयः आगमप्रामाण्यवादी । किंब्रूयादित्यतआह ॥ धर्मार्थइति ॥
अयं तवपक्षस्य सिद्धांतस्य संग्रहः किंधर्मार्थः धर्मप्रयोजनकः अथवृथैवप्रयोजनशून्यइत्यर्थः । धनवनितादिरूपलौकिकार्थस्या
न्यतएवसिद्धेःशास्त्रप्रयोजनत्वाभावात्तसपक्षोविकल्पितः । आद्यमनूद्यदूषयति ॥ धर्मार्थश्चेदिति ॥ तर्ह्यागमप्रामाण्यसिद्धिरि
तिशेषः । कथमित्यतआह ॥ नधर्मोहीति ॥ शास्त्रस्यधर्मार्थत्वंवदताधर्मसिद्धिःकेनचित्प्रमाणेनाभ्युपेया । मेयसिद्धेःमानाधीन
त्वात् । नचागमातिरिक्तप्रमाणेनतत्सिद्धिरित्यागमप्रामाण्यमवश्यमभ्युपेयमित्यर्थः । ननुयद्यपिनधर्मसिद्धिःप्रत्यक्षात् तस्यातीं
द्रियत्वात् । योगिप्रत्यक्षस्यास्मान्प्रत्यनिश्चायकत्वात् । तथाप्यनुमानाद्भविष्यति । देवदत्तशरीरादिकंदेवदत्तविशेषगुणजन्यं
कार्यत्वेसतिदेवदत्तस्यभोगहेतुत्वात् । देवदत्तभोगहेतुतत्प्रयत्नजन्यसकृच्छंदनवदितिचेन्न । इदमनुमानंप्रमाणांतरसहकृतं के
वलमेववा । नाद्यः । प्रमाणांतरस्यप्रत्यक्षस्याभावात् । आगमस्यप्रामाण्यानंगीकारात् । अंगीकारेविवादपर्यवसानात् । नद्वितीयः ।
केवलानुमानस्यसर्वस्यप्रतिपक्षप्रस्तत्वेनाप्रमाणत्वात् । अत्रापिदेवदत्तशरीरंदेवदत्तविशेषगुणजन्यंनभवतिशरीरत्वाद्यज्ञदत्तशरी
रवदितिस्तत्प्रतिपक्षत्वाच्च । ननुयागीयहिंसापापहेतुःहिंसात्वाद्वाह्यहिंसावदित्यनुमानस्यप्रमाणांतरासहकारिणोपिप्रमाणत्वा
त्कथमेवमुच्यतइत्यतस्तत्रापिस्तत्प्रतिपक्षत्वमाह ॥ यथेति ॥ हिंसाविहितहिंसा हिंसात्वेनेतिशेषः । धर्महेतुत्वंपापहेतुत्वा

भा० । यस्यनैवागमोमानंतंब्रूयादागमाश्रयः । धर्मार्थोथवृथैवायंतवपक्षस्यसंग्रहः । धर्मार्थश्चेन्नधर्मोहिशक्योद्रष्टुंविनागमात् । यथानुमी
यतेहिंसापापहेतुस्तथैवहि । धर्महेतुत्वमप्यस्याअनुमातुंसुशक्यते ।

भावबो०

भाष्यार्थः

५।८

412

॥ २०६ ॥

भावः। अनिपिद्धत्वेनेतिशेषः। वृथैवेतिद्वितीयपक्षदूषयति ॥ वृथापक्षमिति ॥ वृथाव्यर्थःपक्षोयस्यसःवृथापक्षः। तत्त्वां यदिक्
 शिद्धन्यात् तदातंप्रतितवकिमुत्तरं। मांकिमितिहंसीत्युत्तरमितिचेत्। तर्हितेनापित्वंयथावृथापक्षंगृह्णासितथैवाहमपित्वांवृ
 थैवहन्यामित्युक्तेकिमुत्तरमित्यर्थः। इतिवृथादितिपूर्वेणसंबंधः। ननुवितंडायांसतःप्रतिवादिनोवाद्युक्तसाधनदूषणादौपुरस्कृत्या
 घभावेनाशक्तौकिंकार्यमित्यतआह ॥अशक्ताविति॥ तत्त्वविघ्नाविनांजयेसतांप्रतिवादिभूतानामशक्तौसत्यांसंतः प्राश्निकादयः
 सर्वेसंभूयापिअसतांनिवारणंकुर्युरितिसंबंधः ॥ तत्त्वविघ्नाविनांनिवारकाःसंतःकीदृशाइत्यपेक्षायांपूर्वोक्ततत्त्वविघ्नविरोधिगुण
 वंतइत्याह ॥ येषामिति ॥ मतमितिशेषः। असत्सुपराजितेषुकिंकार्यमित्यतआह ॥ पराजितेष्विति ॥ उत्तं चित्त्वाजिह्वांवे
 त्यादिप्रागुक्तं। सत्सुपराजितेषुकिंकार्यमित्यतआह ॥ जितेष्विति ॥ सत्प्रतिवादीस्वयमेवाऽन्यैःसंभूयवाप्यमसतांविजेता
 यावत्स्यात्तावदुदासीनतांत्रजेदितिसंबंधः। अथासतांपराजयानंतरं ॥१॥ ननुवाणवंतावित्युच्यमानौकौ। शरावितिचेन्न तस्यैववा

भा०। वृथापक्षंवृथाहन्याद्यदिकश्चात्किमुत्तरं। इत्यशक्तौसतांसर्वेसंभूयापिनिवारणं। कुर्युरेवासतांसंतस्तत्त्वविघ्नाविनांजये। येषांवि
 ण्णोःसमंकिंचिदधिकंवान्तुक्कचित्। क्षराक्षराभ्यांभिन्नंचविष्णुं पश्यंतियेसदा। तारतम्यविदःसर्वजीवानांप्रकृतेरपि। भगवद्भिर्गोनिर्गतेसंतः
 परिकीर्तिताः। पराजितेष्वसत्सूक्तंराजादंडंप्रापयेत्। जितेषुसत्त्वमद्वितुराजोदासीनतांत्रजेत्। यावदेपांविजेतास्यादथदंडंनिपातयेदिन्नह्य
 तर्कं ॥ १ ॥

बृहदा०

॥ २०७ ॥

णत्वेन कथं तस्यैव तद्वत्त्वमित्यतो वाणशरशब्दयोरभिधानपुराणवचनाभ्यामर्थभेदमाह ॥ वाणस्त्विति ॥ एतेन शराग्रेयोवंशखंडः
संघीयते सवाण उच्यते इति परव्याख्यानं प्रमाणविरुद्धमित्युक्तं भवति । यदुक्तं सर्वाधारमूलप्रकृतेरपि भगवानेवाधार इत्युक्त इति तद
युक्तं । श्रुतावविनाशित्वेनाक्षरशब्दाभिधायाश्चित्प्रकृतेस्तर्वाधाराकाशाधारत्वप्रतीत्या भगवतः सर्वाधारमूलप्रकृत्याधारत्वाप्र
तीतेः । तथा चास्थूलत्वादिकमपि तस्या एवेत्यतः श्रुत्यर्थनिश्चायकं प्रमाणमाह ॥ दीप्तेरिति ॥ ननु विजिगीषुकथायां पुनरुक्तेर्निग्रह
स्थानत्वात् कथं वाचकवीयदूर्ध्वयाज्ञवल्क्यदिव इत्यादि प्राक्पृष्टमेव पृच्छति । याज्ञवल्क्योऽपि कथं पुनरुक्तं निग्रहस्थानमनुद्भाव्यपूर्वो
क्तमेवोत्तरं वक्ति । पर्यनुयोज्योपेक्षणापत्तेरित्यतः पुनः प्रश्नतात्पर्यमाह ॥ पुनः प्रश्न इति ॥ सर्वाधाराप्रकृतिरित्येतन्नोपचरितं किं त्व
नुपचरितमित्येवं प्रकारेणावधारणार्थमित्यर्थः । प्रागुक्तपरिहारेणानुत्पन्नमिदमवधारणमिदानीं किं बलाज्जायत इत्यतः परिहारे वि
शेषोस्तीत्याह ॥ आकाश एवेति ॥ ननु पुनरुक्तिमनुद्भाव्यपरिहारकथने पर्यनुयोज्योपेक्षणापत्तिरित्युक्तमिति चेन्न । प्राप्त
निग्रहस्थानानुद्भावने हि पर्यनुयोज्योपेक्षणं । न च पुनरुक्तिर्निग्रहस्थानं । येन तदनुद्भावने निग्रहस्थानं स्यादिति भावेनाह ॥ पुनरुक्ति

भा० । वाणस्त्वयोमयः प्रोक्तः शरोनालोस्यकीर्तित इत्यभिधानं । कर्मारस्तु तदावाणं तीक्ष्णमंजलिकाभिधं । संदधानः शरेयांतराजानंतं द
दर्शहेति पादौ ॥ २ ॥ दीप्तेराकाशशब्दोक्ता श्रीर्हि सर्वाश्रया मता । तदाश्रयः परो विष्णुः सोऽस्थूलादिगुणो मत्त इति स्कांदे । पुनः प्रश्नः सर्वाधाराप्रकृ
तिरित्यनुपचरितत्वेनावधारणार्थं । आकाश एवेत्यवधारणान् । पुनरुक्तिः शब्ददोषो न्यूनाधिक्यादिकं तथा ।

भाववो०

भाष्यार्थः

५।८

414

॥ २०७ ॥

रिति ॥ आदिपदेनयत्तदित्याद्यनुवाददूष्यैकदेशानुवादकेवलदूषणोक्तिलक्षणाननुभाषणैकदेशस्यग्रहणं । पुनरुक्तिस्तथान्यूना
 धिक्यादिकंशब्ददोषः सनपराजयेकारणमितियोजना किमुवादकथायामितिकैमुत्यद्योतनायचशब्दोपिशब्दार्थः । पुनरुक्त्यादि
 कंकुतःपराजयकारणंनभवतीत्यतउक्तं शब्ददोषइति । शब्ददोषत्वेपिकुतोपराजयकारणत्वमित्यतआह ॥ कचिदिति ॥
 अपटुकरणत्वादिनासंभवतस्तस्यप्रतियोग्यपेक्षयाविद्यादौर्वल्यद्योतकत्वाभावादितिभावः । तर्हिहकःपराजयहेतुरित्यतआह ॥ त
 त्वनिर्णयेति ॥ तत्त्वनिर्णयवैलोम्यशब्देनार्थदोषविरोधासंगत्योर्ग्रहणं । तयोरेवसाक्षात्तत्त्वनिर्णयविरोधित्वात् । विलंबोवामु
 हूर्ततइत्यनेनवक्तृदोषभूतानुक्तेर्ग्रहणं । अनुक्तिलक्षणकथनायैवमुक्तं । चशब्दार्थकवाशब्देनसंवादोपिग्राह्यः । अतइतिश्रवणा
 द्यतइतिग्राह्यं । नन्वेवंयदिपुनरुक्त्यादीनांनपराजयकारणत्वं तर्हितेषांनिग्रहस्थानेपरिगणनमेवनस्यादित्यतआह ॥अतइति य॥
 तःपुनरुक्त्यादिमात्रंपराजयहेतुर्नभवति यतश्चतत्त्वनिर्णयवैलोम्यमेवपराजयहेतुरतइत्यर्थः । निगृह्यतेनेनेतिनिग्रहोनिग्रहस्थानं । त
 त्वनिर्णयविरोधिपुनरुक्त्यादीनीत्युक्त्याप्रमाणेतत्त्वनिर्णयवैलोम्यशब्देनेदमपिसंग्राह्यमिति सूचयति । प्रकृतपुनरुक्तिश्चनतत्त्वनिर्ण
 यविरोधिनीति ननिग्रहस्थानमितिभावः । यद्यप्याचार्यैरन्यत्रविरोधासंगतिन्यूनाधिक संवादानुक्तीनांपणामेवनिग्रहस्थानत्वमुक्तं

भा० । नजिगीपुक्रथायांचकारणस्यात्पराजये । कचिद्विद्याधिकस्यापिस्त्रलनंसंभवेद्यतः । तत्त्वनिर्णयवैलोम्यंविलंबोवामुहूर्ततः ।
 विद्यादौर्वल्यहेतुःस्यादतस्तस्मिन्पराजयइतिब्रह्मांडे । अतस्तत्त्वनिर्णयविरोधिपुनरुक्त्यादीनिनिग्रहः ॥ ७ ॥

बुद्ध्या
॥ २०८ ॥

तथापि पुनरुक्त्यादीनां न्यूनाधिकयोः शब्दोपयोरंतर्भावः । अतएव प्राक्प्रमाणशब्दोपइत्युक्तं । अत्र व्यवहारस्तु अंतर्भावाविवक्षया पररीत्यैवेति ध्येयं ॥ ७ ॥ अस्थूलमित्यादौ द्रव्यत्वादिप्रयोजकपरिमाणादिराहित्यमुच्यत इति परेषां व्याख्यानं दूषयितुं स्वयं तावद्व्याचष्टे ॥ प्रसिद्धेति ॥ उपलक्षणमेतत् । प्रसिद्धस्थूलसूक्ष्माद्यन्यवस्तुस्वभावस्थौल्यादिराहित्याच्चेत्यपि ग्राह्यं । अतएव नैवस्थौल्याद्यभावत इत्युक्तं दूषयति ॥ नैवेति ॥ तथात्वे ब्रह्मणो निःस्वभावत्वापत्तेरित्यर्थः । लौकिकस्थौल्यादिनिषेधे त्वलौकिकस्थौल्यादिसिद्धिवाचननिःस्वभावत्वमिति भावः । ननु यदि अस्थूलादिपदानां लौकिकस्थौल्यादिराहित्यार्थकत्वेनालौकिकस्थौल्यादिसिद्धिस्तर्हि अतमोऽवाय्वादिपदानामपि लौकिकतमोवाय्वादिराहित्यार्थकत्वापर्यायलौकिकतमोवाय्वादिसिद्धिप्रसंग इत्यतः उपलक्षणत्वेन अतम इत्येतद्व्याचष्टे ॥ अनावृतेरिति ॥ अस्य जनार्दनस्य तमस्सर्वात्मनानास्ति तमसोज्ञानावरकत्वस्याभाव्यात् । अस्य च ज्ञानप्रतिबंधकावरणाभावादित्यर्थः । नतदश्नाति किंचनेत्यनेन गतार्थताशंकापरिहाराय नतदश्नातिकथनेति वाक्यं व्याचष्टे ॥ स्वातंत्र्यादिति ॥ नाद्यत्वेन संह्रियते । तत्र हेतुः ॥ स्वातंत्र्यादिति ॥ परानधीनत्वादित्यर्थः । यदि ब्रह्मकेनचित्संहार्यस्यात्तदा संहारकाधीनमेव स्यात् । संहार्यस्य संहारकाधीनत्वनियमात् । न च तदस्ति अतो न संहार्यमित्यर्थः ॥ ८ ॥ एतस्य वाक्षरस्य प्रशासने गार्गिसूर्याचंद्र

भा० । प्रसिद्धस्थूलसूक्ष्मादिवैलक्षण्याज्जनार्दनः । अस्थूलादिरिति प्रोक्ते नैवस्थौल्याद्यभावतः । अनावृतेस्तमोनास्य स्वातंत्र्यान्नाद्यत्वेकचित् ॥ ८ ॥

भाववो०

भाष्यार्थः

५।८

416

॥ २०८ ॥

मसौविधृतौतिष्ठतइत्यादिवाक्यद्वयगतसूर्याचंद्रमोद्यावापृथिवीशब्दानांप्रसिद्धार्थत्वेतद्वारकत्वस्यान्यदेवतासाधारण्येनविष्णु
मात्रनिष्ठत्वंनस्यादित्यतस्तत्पदचतुष्टयस्याभिधेयमाह ॥ द्यावापृथिव्याविति ॥ प्राधान्यक्रमेणश्रुतिक्रमोलंघनं । सूर्यविधूके
शौत्रह्यरुद्रौमतावित्यर्थः । द्यावापृथिवीसूर्याचंद्रमःशब्दाञ्छयादिषुनिर्वक्ति ॥ दीप्तेरिति ॥ आह्लादविधेःसुखकरणात् । एवं
पदार्थमुक्त्वाएतस्यवाअक्षरस्यप्रशासनेगार्गिसूर्याचंद्रमसौविधृतौतिष्ठतःएतस्यवाअक्षरस्यप्रशासनेगार्गिद्यावापृथिव्यौविधृतेतिष्ठ
तइतिवाक्यद्वयार्थमाह ॥ तदाधारइति ॥ हरिःप्रशासकःसन्स्वातंत्र्येणनित्यंतदाधारइत्यन्वयः । स्वातंत्र्येणेत्युक्त्याभगवतः
सर्वाधारत्वमन्याधीनंनेत्याह । आकाशएवतदोतंचप्रोतंचेतिसर्वाधारत्वमाकाशाख्यश्रियोऽभिहितं । इदानींविष्णोरेवसूर्यचंद्रा
द्याधारत्वंकथमुच्यतइत्यतआह ॥ आधारत्वमिति ॥ ननुकथंभगवतएवस्वातंत्र्यमुच्यते सर्वाधारत्वोक्त्याआकाशाख्यश्रि
योपिस्वातंत्र्यावगमादित्यतोवाह ॥ आधारत्वमिति ॥ श्रियआधारत्वंविष्णोःप्रशासनादितिकुतःस्वातंत्र्येणैवकिंनस्यादित्य
तआह ॥ तद्वशादिति ॥ तद्वशादित्यर्थः । श्रियइत्यनुवर्तते । हरेःस्वातंत्र्यंचकादाचित्कंनेत्याह ॥ सइति ॥ ९-११ ॥
ननुअतमइत्यादाविवामुखमित्यादावपिसर्वात्मनामुखादिनिषेधःकिंनेतिभावेनभगवतःप्राकृतविग्रहराहित्येप्रमाणमाह ॥ नत-

भा० । द्यावापृथिव्यौश्रीभूमीकेशौसूर्यविधूमतौ । दीप्तेःपृथुत्वाज्ज्ञानाच्चतधाह्लादविधेरपि । तदाधारोहरिर्नित्यंस्वातंत्र्येणप्रशासकः ।
आधारत्वंश्रियोयच्चतच्चविष्णोःप्रशासनात् । तद्वशान्नस्वतंत्रत्वंसस्वतंत्रोहरिःसदेतिमहामीमांसायां ॥ ९-११ ॥

बृहदा०

॥ २०९ ॥

स्येति ॥ तथाचप्राकृतमुखादिराहित्यमेवश्रुत्यर्थइतिभावः । कुतएवंव्याख्येयंसर्वात्मनाविग्रहादिराहित्यमेवार्थः किंनस्यादित्य
तोभगवतोरूपादिसद्भावेप्रमाणसद्भावात् तथाव्याख्यानेतद्विरोधःस्यादितिभावेनाह ॥ आदित्यवर्णमिति ॥
आदिपदेनाणोरणीयान्महतोमहीयान्सहस्रशीर्षापुरुषइत्यादेर्ग्रहणं । अस्थूलमनष्वित्यादिस्थूलादिविलक्षणपरत्वेनैवव्याख्येय
मित्यत्रनिर्दर्शनमाह ॥ नसदिति ॥ तत्ब्रह्मसदितिनोच्यते । असदितिनोच्यतेइतिवाक्यद्वयंयथामूर्तामूर्तविलक्षणपरत्वेनैवव्या
ख्येयं नतुसत्वासत्वाभावपरत्वेन ब्रह्मणःसद्रूपत्वात् । यथोक्तं मूर्तसदितिसंप्रोक्तममूर्तमसदुच्यते । मूर्तामूर्तेतरद्रह्मनसत्तन्नास
दुच्यतइति । तथेदमपीतिभावः । नन्वेकप्रकरणगतानामप्यस्थूलादिपदानांप्राकृतस्थौल्यादिनिषेधपरत्वमतमोवाय्वादिपदानां
सर्वात्मनातमआदिनिषेधपरत्वमिति व्याख्यानंकथमित्यतआह ॥ अदुःखमिति ॥ यथैकस्मिन्नपिप्रकरणेअसुखमित्यनेनलौकि
कसुखनिषेधेपिअदुःखमित्यनेनसर्वात्मनादुःखनिषेधएव । यथावानप्रज्ञमित्यत्रलौकिकज्ञाननिषेधेपिनाप्रज्ञमित्यत्रसर्वात्मनाऽज्ञा
ननिषेधएव । तत्रापीतिभावः ॥ ततश्चायंखंडार्थः ॥ अथोद्दालकोपरमानंतरं वाचकवीवचक्रोर्दुहिता गार्गीयाज्ञवल्क्यभार्या

भा० । नतस्यप्राकृतामूर्तिर्मासमेदोस्थिसंभवा । नयोगित्वादीश्वरत्वात्सत्यरूपाच्युतोविभुरितिवाराहे । आदित्यवर्णतमसस्तुपारइत्यादेश्च
नसत्तन्नासदुच्यते । अदुःखमसुखंसमं । नप्रज्ञानाप्रज्ञमित्यादिच ॥ ८ ॥ इत्यक्षरब्राह्मणं ॥ ५ ॥ ८ ॥

उप० । अथहवाचक्रव्युवाचब्राह्मणाभगवंतोहंताहमिमं द्वौप्रश्नौप्रक्ष्यामितौचेन्मेवक्ष्यतिनवैजातुयुष्माकमिमंकश्चिद्रह्मोद्यंजेतेति पृच्छ
गार्गीति ॥ १ ॥

भावदो०

खंडार्थः

५।८

418

॥ २०९ ॥

स्वयंपूर्वपराजिततयासभ्यानुज्ञांविनाविजिगीषुकथायांपुनःप्रश्नोनकर्तव्यइतिब्राह्मणानुज्ञार्थंब्राह्मणान्प्रत्युवाच । किमिति हेब्राह्मणाभगवंतःज्ञानादिसंपन्नाः अहंइमंयाज्ञवल्क्यंपुनःद्वौप्रश्नौप्रष्टव्यौ प्रक्ष्यामि । हंतयद्यनुमतिर्भवतामस्ति । अयंयाज्ञवल्क्यः तौप्रष्टव्यार्थौ मेमम चेत्त्यदि वक्ष्यतितदुत्तरंकथयिष्यति । तर्हि जातुकदाचित् । युष्माकमध्ये कश्चित्कोपिअन्यतमःइमंयाज्ञवल्क्यं । ब्रह्मोद्यंब्रह्मवादिनंसंतं नवैनैव जेताभवेदिति । अनेनब्राह्मणानामेवंज्ञापनरूपोपकारार्थंचायंप्रश्नइत्युक्तंभवति । एवमुक्ता ब्राह्मणाहेगार्गित्वंपृच्छेत्यनुज्ञांदत्तवंतः ॥१॥ साएवंलब्धानुज्ञागार्गी याज्ञवल्क्यंप्रत्युवाचह । किं हेयाज्ञवल्क्यअहंवै पूर्वभित्योपरतापि त्वात्वांद्वौप्रश्नौ पुनःप्रक्ष्यामीत्यनुपज्यते । ननुपूर्वकृतप्रश्नानामिवैतयोरपिप्रश्नयोःसुशकोत्तरत्वेपुनःप्रश्नोव्यर्थइत्यतः तयोःप्रश्नयोःदुरुत्तरत्वंद्योतयितुंदृष्टांतपूर्वकमाह ॥ यथेति ॥ यथाउग्रपुत्रःक्रूरपुत्रः शूरत्वसंभावकमिदमुभयोर्विशेषणं । काश्यां भवःकाश्योवा विदेहानाराजावैदेहोवा । उज्जयंउत्तुद्रताअवरोपिताज्यायस्यतदुज्जयं । धनुः अधिज्यं अध्यारोपिताज्यायस्यतदधिज्यं कृत्वा द्वौबाणवंतौअयोमयवंतौ शरावितिशेषः । कीदृशौ सपत्नातिव्याधिनौ सपत्नाःशत्रवःतानतिशयेनवेद्धुंशीलययौस्तौ सपत्नातिव्याधिनौ । हस्तेकृत्वा उपोत्तिष्ठेत् शत्रोस्समीपेतिष्ठेत् । एवमेवाहं त्वां शरस्थानीयाभ्यांद्वाभ्यांप्रश्नाभ्यां । उपोदस्थां

उप० । साहोवाचाहंवैत्वायाज्ञवल्क्ययथाकाश्योवावैदेहोवाग्रपुत्रउज्जयंधनुरधिज्यंकृत्वाद्वौबाणवंतौसपत्नातिव्याधिनौहस्तेकृत्वौपोत्तिष्ठेदेव मेवाहंत्वाद्वाभ्यांप्रश्नाभ्यामुपोदस्थांतौमेब्रूहीतिपृच्छगार्गीति ॥ २ ॥

बृहदा०

॥ २१० ॥

त्वत्समीपउत्तिष्ठेयं त्वं ब्रह्मिष्ठत्वे प्रतिज्ञावांश्चेत् तर्हितौ प्रश्नौ तयोः प्रश्नयोः उत्तरं मे मह्यं ब्रूहि । एवमुक्तो याज्ञवल्क्यः पृच्छगार्गीत्याह ॥ २ ॥ सा एवमुक्ता गार्गीह उवाच अपृच्छत् किं । हे याज्ञवल्क्य । दिवः द्युशब्दवाच्यात् स्वर्गलोकात् वैकुण्ठलोकाद्वा । ऊर्ध्वं उपरि यदास्ति महर्लोकादिकं । ब्रह्मांडखर्परवहिरावरणादिकं वा । पृथिव्याः भूलोकात् पृथिवीसंबन्धिलोकसप्तकाद्वा अर्वाक् अधः यदास्ति । अतलादिकं अंडोकादिकं वा । अंतरा ऊर्ध्वा अर्वाक् शब्दवाच्ययोः पूर्वोक्तयोर्मध्ये वर्तमानं यत् । ये इमे प्रसिद्धे द्यावापृथिवीस्वर्गादिभूरादिके । तत् जगत् भूतं अतीतमिति भवच्च वर्तमानमिति । भविष्यच्चेति यदा चक्षते विद्वांसस्तत्सर्वं कस्मिन्नोतं प्रोतं चेति ॥ ३ ॥ सा एवंपृष्टो याज्ञवल्क्यः उक्तानुवादपूर्वकमुत्तरमुवाच । आकाशे आसमंतात्काशमानत्वेनाकाशशब्दाभिधेये श्रीतत्वे ॥ ४ ॥ सा एवं लब्धप्रथमप्रश्नोत्तरा गार्गीह उवाच याज्ञवल्क्य यस्त्वं मे मह्यं एतदुर्वचं प्रश्नं व्यवोचः विशेषेणोत्तरितवानसि अतस्ते तुभ्यं नमोस्तु । अथापरस्मै द्वितीयप्रश्नाय धारयस्व मनोधत्स्व । इतर आह पृच्छगार्गीतीति ॥ ५ ॥ द्वितीयप्रश्नं कर्तुं सर्वाधारा प्रकृतिरित्यनुपचरितत्वेनावधारणार्थं पूर्वपृष्टमेव पुनः पृच्छतीत्याह ॥ सा होवाचेत्यादिना ॥ ६ ॥ याज्ञवल्क्योऽपि पूर्वोक्तमेवोत्तरं आकाश एवेत्यवधार

उप० । सा होवाच यदूर्ध्वं याज्ञवल्क्य दिवो यद् अर्वाक् पृथिव्या यदंतरा द्यावापृथिवी इमे यद्भूतं च भवच्च भविष्यच्चेत्या चक्षते कस्मिन् प्रोतं चेति ॥ ३ ॥ सा होवाच यदूर्ध्वं गार्गी दिवो यद् अर्वाक् पृथिव्या यदंतरा द्यावापृथिवी इमे यद्भूतं च भवच्च भविष्यच्चेत्या चक्षत आकाशे तदोतं च प्रोतं चेति ॥ ४ ॥ सा होवाच नमस्तेस्तु याज्ञवल्क्य यो मह्यं एतदुर्वचोऽथापरस्मै धारयस्वेति पृच्छगार्गीति ॥ ५ ॥

भावबो०

खंडार्थः

५ । ८

420

॥ २१० ॥

णेनाहेत्याह ॥ सहोवाचेत्यादिना ॥ द्वितीयप्रश्नकर्तुं सर्वाधाराप्रकृतिरित्यनुपचरितत्वेनावधारणार्थपूर्वपृष्ठमेव पुनः पृच्छतीत्याह ॥ सहोवाचेत्यादिना ॥ द्वितीयं पृच्छति ॥ कस्मिन्निति ॥ ७ ॥ एतस्मिन् खल्वक्षरे गार्ग्याकाशोतश्च प्रोतश्चेत्यक्षरस्याकाशाश्रयत्वं वक्तुं कथं सर्वाधाराकाशस्याक्षरमाश्रयः स्यादित्यतस्तस्य महिमानमाह ॥ एतद्वा इत्यादिना नान्यदतोस्ति विज्ञात्रित्यंतेन । तत् आकाशाश्रयत्वेन वक्ष्यमाणं । अक्षरं न क्षरतीत्यक्षरशब्दवाच्यं ब्रह्म एतत् । एतल्लक्षणकं ब्राह्मणाब्रह्मज्ञानिनः अभिवदन्ति वै किं तल्लक्षणमित्यत आह ॥ अस्थूलं ॥ प्राकृतस्थूलसूक्ष्मादिविलक्षणमित्यर्थः । अलोहितं लोहिताद्युपलक्षितप्राकृतरूपरहितं । एवमस्नेहमित्येतदपिव्याख्येयं । अच्छायं छाया रहितं तेजः स्वरूपत्वात् अज्ञानरहितं वा । अतमः अनावृतेस्तमोरहितं । अवायुश्चासोच्छ्वासादिरहितं । अनाकाशं शरीराद्यारंभकतयाऽऽकाशशब्दोपलक्षितपञ्चमहाभूतरहितं तद्विलक्षणं वा । असंगं सर्वत्र स्थितमपि तत्कृतलेपरहितं । अरसं प्राकृतरसशून्यं । अगंधं प्राकृतगंधशून्यं । एवमचक्षुष्कमित्यादिव्याख्येयं । अतेजस्कं प्राकृतवर्चोरहितं ।

उप० । सहोवाचयदूर्ध्वयाज्ञवल्क्यदित्रोयदर्वाक्पृथिव्यायदंतराद्यावापृथिवी इमे यद्भूतं च भवच्च भविष्यच्चेत्याचक्षते कस्मिंस्तदोतं च प्रोतं चेति ॥ ६ ॥ सहोवाचयदूर्ध्वगार्गिदिवोयदर्वाक्पृथिव्यायदंतराद्यावापृथिवी इमे यद्भूतं च भवच्च भविष्यच्चेत्याचक्षते आकाश एव तदोतं च प्रोतं चेति । कस्मिन्नृत्वाकाशोतश्च प्रोतश्चेति ॥ ७ ॥ सहोवाचैतद्वैतदक्षरं गार्गि ब्राह्मणा अभिवदन्त्यस्थूलमनण्वहस्वमदीर्घमलोहितमस्नेहमच्छायमतमोवाय्वनाकाशमसंगमरसमगंधमचक्षुष्कमश्रोत्रमवागमनोतेजस्कमप्राणममुख

बृहदा०

॥ २११ ॥

अप्राणंचक्षुःश्रोत्रवाङ्मनोव्यतिरिक्तप्राकृतज्ञानेन्द्रियकर्मेन्द्रियरहितं । अमुखंप्राकृतविग्रहरहितं । अमात्रंपरिमितिशून्यं । नविद्यतेअंतरंयस्यतदनंतरं । नविद्यतेवाह्यंयस्यतदवाह्यं । अयमेवसर्वस्मादंतरःसर्वस्माद्वाह्यश्चेत्यर्थः । तद्ब्रह्म किंचनाज्ञादिकं नाश्नाति उपजीवनाद्यर्थनात्ति । कश्चनकोपिसमर्थस्तद्ब्रह्मनाश्नातिनसंहरतीत्यर्थः ॥ ८ ॥ सर्वाधारप्रकृत्याधारत्वोक्त्याविष्णोरपियत्सर्वाधारत्वंविवक्षितंतन्नप्रयासेन किंत्वाज्ञामात्रेणेत्याह ॥ एतस्यवाइति ॥ वैशब्दोवधारणे । प्रशासनेआज्ञायां निमित्तसप्तमीयं । सूर्याचंद्रमसौब्रह्मरुद्रौ द्यावापृथिव्यौश्रीभूमी निमेषादिशब्देनतदभिमानिनोदेवाउच्यंते । यानद्यः अन्याःविलक्षणाःकाश्चित्प्राच्यःप्राच्यांस्थिताः अन्याःकाश्चित्प्रतीच्यःप्रतीच्यांस्थिताः श्वेतेभ्यःपर्वतेभ्यः यांयांदिशंअनुस्यंदंते ताएतस्यैवाक्षरस्याज्ञयातांतांदिशमनुस्यंदंतइत्यर्थः । एतस्यवाज्ञयाददतोगोहिरण्यादीन्प्रयच्छतः मनुष्याः प्रशंसंति देवायजमानंप्रशंसंति पितरःदर्वीदर्वीहोमं उच्छिष्टपिंडावसरेदर्वीवा अन्वायत्ताः अनुगताः ॥ ९ ॥ अक्षरज्ञानाज्ञानाभ्यामेवमोक्षसंसाराविति

उ० । ममात्रमगोत्रमजरमभयममृतमरजोशब्दमविधृतमसंवृतमपूर्वमनपरमनंतरमवाह्यंनतदश्नातिकिंचननतदश्नातिकश्चन ॥ ८ ॥ एतस्यवा अक्षरस्यप्रशासनेगार्गिसूर्याचंद्रमसौविधृतौतिष्ठत एतस्यवाअक्षरस्यप्रशासनेगार्गिद्यावापृथिव्यौविधृतेतिष्ठत एतस्यवाअक्षरस्यप्रशासनेगार्गिनि मेयामुहूर्ताअहोरात्राण्यर्धमासामासाऋतवःसंवत्सराइतिविधृतास्तिष्ठंतस्यवाअक्षरस्यप्रशासनेगार्गिप्राच्योन्यानद्यःस्यंदंतेश्वेतेभ्यःपर्वतेभ्यःप्रतीच्योऽन्यायांयांचदिशमन्वेतस्यवाअक्षरस्यप्रशासनेगार्गिददतोमनुष्याःप्रशंसंतियजमानंदेवादर्वीपितरोन्वायत्ताः ॥ ९ ॥

भावबो०

खंडार्थः

५।८

422

॥ २११ ॥

वक्तुं कर्मणां तावन्मोक्षसाधनत्वं निराकरोति ॥ योवा इति ॥ एतत् उक्तलक्षणकं अक्षरं अविदित्वा जुहोति हविः प्रक्षेपं करोति यजते ददाति बहूनि वर्षसहस्राणि तपः चांद्रायणादि तप्यते स यद्यप्यस्मिन् प्रमाणप्रमिते स्वर्गादिलोके बहूनि वर्षसहस्राणि तिष्ठति । तथापि अस्य तत्फलं अंतवदेव विनाशवदेव भवति कृपणः शोच्यः संसारीति यावत् । ब्राह्मणः मुक्तः ॥ १० ॥ अदृष्टं अन्यैः साकल्येन दृष्टं न भवति । स्वयं द्रष्टुं अश्रुतं साकल्येन स्वयं शृणोतीति श्रोतुं अमृतं साकल्येन स्वयं मृतं अविज्ञातं साकल्येन बुध्यविषयः । ननु सर्वेषामपि द्रष्टृत्वश्रोतृत्वादेः सत्त्वात् को विशेषो क्षरस्येत्यतो नात्र द्रष्टृत्वादिमात्रं लक्षणं विवक्षितं । किंतु स्वातंत्र्येण द्रष्टृत्वादि तच्च नान्यस्येत्याह ॥ नान्यदिति ॥ अतः अक्षरात् अन्यत्त्वात् तत्र द्रष्टृत्वादि नास्ति । एवं यदर्थमक्षरमाहात्म्यमभिहितं तदाह ॥ एतस्मिन् विवति ॥ ॥ ११ ॥ सालब्धप्रश्नद्वयोत्तरागार्गी उवाच । किं । हे ब्राह्मणाः भगवंतौ यूयं अस्माद्याज्ञवल्क्यात् । नमस्कारेण मुच्यध्वमिति यदुच्यते मया तदेव बहुमन्यध्वं । कुत इत्यत आह ॥ नेति ॥ युष्माकं मध्ये कश्चित् इमं ब्रह्मोद्यं याज्ञवल्क्यं जातुकदापि जेतानैव यस्मात् तस्मादित्यर्थः । ततः ब्राह्मणान् प्रतिवचनानंतरं ॥ १२ ॥ इत्यक्षरब्राह्मणं ॥ ८ ॥ ननु महिमान एवैषामेत इत्यत्र एते त्रयस्त्रिंश

उप० । योवा एतदक्षरं गार्ग्यं विदित्वा ऽस्मिं लोके जुहोति यजते तपस्तप्यते बहूनि वर्षसहस्राण्यंतवदेवास्य तद्भवति योवा एतदक्षरं गार्ग्यं विदित्वा ऽस्मा लोकात् प्रैतिसकृपणोऽथ य एतदक्षरं गार्ग्यं विदित्वा ऽस्मा लोकात् प्रैतिस ब्राह्मणः ॥ १० ॥ तद्वा एतदक्षरं गार्ग्यं दृष्टं द्रष्टुं श्रुतं श्रोत्रमृतं मंत्रविज्ञातं विज्ञातुं नान्यदतो स्ति द्रष्टृत्वा नान्यदतो स्ति श्रोतृत्वा नान्यदतो स्ति मंत्रवृत्तान्यदतो स्ति विज्ञात्रे तस्मिन्नुखल्वक्षरे गार्ग्याकाशो तत्र प्रोतश्चेति ॥ ११ ॥ साहोवाच ब्राह्मणा भगवंतस्तदेव बहुमन्यध्वं यदस्मान्नमस्कारेण मुच्यध्वं न वै जातु युष्माकं मिसं कश्चिद्ब्रह्मोद्यं जेत इति ततो ह वाचकव्युपरराम ॥ १२ ॥ इत्यक्षरब्राह्मणं ॥ ८ ॥

बृहदा०
॥ २१ ॥

संख्याकादेवा एषां त्रयश्चत्रीचशतेत्याद्युक्तानां महिमानएवेत्यन्यथाप्रतीतिनिरासायएषामेतइत्यनयोःपरामृश्यंदर्शयंस्तद्वा
कयंव्याचष्टे ॥ येयइति ॥ अत्रवीप्सयानकेवलंत्रयश्चत्रीचशतेत्युक्ताःत्रयस्त्रिंशच्छतसंख्याकादेवाःत्रयस्त्रिंशतांदेवानांमहिमानः
किंतु ते त्रयश्चत्रीचसहस्रेत्युक्ताःत्रयस्त्रिंशत्सहस्रसंख्याकादेवाः । एषां त्रयश्चत्रीचशतेत्युक्तानांदेवानां महिमानइतिवाक्ययो
जनामभिप्रैति। परेषामुत्तमानां । नन्ववराणामुत्तममाहात्म्यरूपत्वाभावात्कथंतेतन्महिमात्मकाइत्यतोत्रमहिमानइत्यस्यविवक्षितम
र्थमाह ॥ महीत्युक्तमिति ॥ आद्योहिशब्दःमहीत्यस्यमाहात्म्यार्थत्वे । द्वितीयस्तुमेत्यस्यमर्यादारूपमानार्थत्वेप्रसिद्धिमाह ।
तन्मितास्तेनपरिमिताःन्यूनाः । एवंमहिमशब्दार्थमुक्त्वाएषांमहिमानइतिषष्ठीलब्धमर्थमाह ॥ एवंहीति ॥ ननुसर्वत्रापिमहिम
शब्दस्योक्तार्थत्वेसत्यःसोअस्यमहिमा देवमहिम्नःपरमंतमापेत्यादावपिमहिमशब्दस्योक्तार्थत्वंस्यादित्यतउक्तं ॥ अयमिति ॥ म
हिमानइतिश्रुतिगतः । कस्तर्हितत्रमहिमशब्दार्थइत्यतआह ॥ यत्रेति ॥ यत्रसत्यःसोअस्यमहिमेत्यादौ महिमशब्दःमाहात्म्यवा
चीविवक्षितःस्यात् । तदातत्र महिमामहिमशब्दार्थःमहत्त्वमित्यर्थः । ननुकत्येवदेवायाज्ञवल्क्येतिप्रश्नस्यत्रयश्चत्रीचशतेत्यादि
नापरिहारस्योक्तत्वात् कत्येवदेवायाज्ञवल्क्येतिपुनःप्रश्नतत्परिहाराणामसंभवः । नचसंकोचसंख्याविषयप्रश्नेतत्परिहारोऽयमिति

भा० । येयेऽवराःसुरास्तेतुपरेषांमहिमात्मकाः । महीत्युक्तमहिमाहात्म्यंमहिमानोहितन्मिताः । एवंमहिमशब्दस्तद्वशत्वंवदत्यं । यत्र
माहात्म्यवाचीस्यान्महत्वंमहिमातदा ।

भावबो०

भाव्यार्थः

५।९

424

॥ २१२ ॥

वाच्यं । व्यर्थत्वादित्यतः पूर्वपूर्वोक्तेषु अधिकाधिकविवक्षया पुनः प्रश्न इति ज्ञापनाय परिहारवाक्यानां तात्पर्यमाह ॥ त्रयस्त्रिंशत्सुराणामिति ॥ त्रयश्च त्रीचशतेत्युक्तानां देवानां मध्ये ततः त्रयस्त्रिंशद्देवेभ्यः परे देवाः त्रयस्त्रिंशत्सुराणां परिवाराः । षण्णामेते इत्यत्रापि त्रयस्त्रिंशत्सुराणां ततः पर इति पदत्रयमनुवर्तते । त्रयस्त्रिंशत्सुराणां मध्ये ततः षड्भ्यः परे एते सप्तविंशत्संख्याका देवाः । षण्णां परिवाराः त्रयाणां ते इत्यत्र षण्णां ततः परे इति पदत्रयमनुवर्तते । षण्णां मध्ये ततः त्रिभ्यः परे ते त्रयो देवाः त्रयाणां परिवाराः । ते द्वयोरित्यत्रापि षण्णां ततः पर इत्यनुवर्तते । षण्णां मध्ये ततः द्वाभ्यां परे ते चत्वारो देवाः द्वयोः परिवाराः साधिकस्य तावित्यत्र द्विवचनमविवक्षितं । द्वयोः ततः पर इति अत्रानुवर्तते । द्वयोर्मध्ये ततः साधिकात् पर एकः साधिकस्य परिवारः । तोपि साधिकोपि एकस्य परिवार इति योज्यं । अमात्यादीनां राजादिपरिवारत्ववत्त्वावरदेवानामुत्तमदेवपरिवारत्वमित्याशयेन प्रागुक्तं तद्वशत्वं विवृणोति ॥ क्रमत इति ॥ बलशब्दो ज्ञानाद्युपलक्षकः । एक इत्युक्तविष्णोरपि पराधीनस्वरूपत्वादिकं किं नेत्याह ॥ एक एवेति ॥ २ ॥ ननु षण्णामेते परिवारा इत्युक्तमसत् । ते च षट्सु पूजा अग्न्यादय एव कतमेषाडिति प्रश्नोत्तरे कथ्यंते । एतेषामेव शब्दानां तत्र श्रवणात् । तेषां प्रसिद्धानां त्रयस्त्रिंशत्स्वाधिक्यं । अग्न्यादीनां च द्वाद्युत्तमत्वाभावादित्यतः प्रथमवाक्यगतादयादिशब्दाभिधे

भा० । त्रयस्त्रिंशत्सुराणां हि परिवारास्ततः परे । षण्णामेते त्रयाणां ते ते द्वयोः साधिकस्य तौ । एकस्य सोपि क्रमतः पराधीनस्वरूपिणः । पराधीनवलाश्चैव पराधीनप्रवृत्तयः । एक एव स्वतंत्रोऽसौ भगवान्पुरुषोत्तमः ॥ २ ॥

बृहदा०
॥ २१३ ॥

यान् तेषु तन्निर्वचनपूर्वकमाह ॥ अग्रमित्यादिना ॥ अग्रशब्दकर्मण्युपपदेनयतेः कर्मणिङिप्रत्ययः उपपदशब्दलोपश्च ।
प्रथितशब्देकर्मण्युपपदेवातेः कर्तरिकप्रत्ययः उपपदतकारलोपश्च । तद्भार्यागरुडभार्या पृथिवीनाम । ननु प्रथिवस्येयं प्राथिवीति
स्यात् पृथिवीतिकथमित्यत आह ॥ यत्तदिति ॥ यद्यस्मात्तदिच्छानुसारिणी तस्मादभेदोपचारेण तेनैव शब्देनोच्यते । निर्वचन
त्वात् रेफस्य ऋवर्णः । स्त्रीत्वात् ङीविति भावः ॥ सर्वज्ञत्वादिति ॥ गत्यर्थाद्वातेः कर्तरिकः विशेषानुक्तेः सर्वज्ञत्वादित्युक्तं ।
आयुष्वात् आयुःप्रदत्वात् वश्चासावायुश्चेति वायुरिति विग्रहः । सर्वेषामप्यंतर्निरीक्षितत्वात्कोविशेष इत्यत आह ॥ देवेभ्य इति ।
शेषादिभ्य इत्यर्थः । उमाद्यपेक्षया आदिकालस्थितः । आदिशब्दाद्भवार्थेत्यप्रत्ययः । चशब्दः अत इत्यर्थे वाग्रूपावागभिमानिनी स
तीयतोद्योतिका अर्थप्रकाशिका अत उमा द्यौः समुद्दिष्टा । नन्वस्त्वेवं वसुधूक्ताः अग्न्यादिशब्दाभिधेयागरुडाद्याः कतमेव ङि
ति प्रश्नोत्तरगताभ्यादयो यदि प्रसिद्धास्तदाप्यनुपपत्तिरेव । प्रसिद्धाभ्यादीनां गरुडाद्युत्तमत्वाभावादित्यतस्तत्रोक्ता अप्यभ्या
दय एत एव । तेषां च चंद्राद्युत्तमत्वं संभवतीत्याशयेनाह ॥ त एत इति ॥ नक्षत्रचंद्रमः शब्दार्थावाह ॥ नक्षत्रमिति ॥ तौ श

भा० । अग्रं विष्णुं नयेद्यस्मात्सुपर्णोन्निरुदाहृतः । प्रथितं हरिमादायवातीति प्रथिवः स्मृतः । तद्भार्या पृथिवीनामयत्तदिच्छानुसारिणी । सर्वज्ञ
वात्तथायुष्वात्सूत्रात्मावायुरुच्यते । श्रद्धानामैव तत्पत्नी सर्वस्यांतर्निरीक्षणात् । अंतरिक्षमिति प्रोक्ता देवेभ्योधिकवीक्षणात् । आदिकालस्थितोयस्मा
दादित्यश्च सदाशिवः । द्यौरुमाचसमुद्दिष्टा वाग्रूपोद्यातिकायतः । त एते सर्वदेवेभ्यो विशिष्टास्तद्वशाः परे । नक्षत्रमिन्द्र उद्दिष्टं चंद्रः काम उदाहृतः ।

भावबो०
भाष्यार्थः

५।९

426

॥ २१३ ॥

वदौतत्रनिर्वक्ति ॥ अत्राणादिति ॥ एतेषुहीदंवसुसर्वहितमितितस्माद्वसवइतिवाक्यंव्याचष्टे ॥ वासयंतीति ॥ अंतर्णीतप्य
 र्थाद्वसतेःकर्त्तर्युकारप्रत्ययः ॥ ३ ॥ कतमेषडितिप्रश्नेवसुपूक्ताअग्न्यादयएवपडित्युच्यंतेतेपात्रयस्त्रिंशत्सुदेवेषुवसुष्वप्याधिक्यंकु
 तइत्याशंकापरिहारायप्राप्तंएतेषुहीदंसर्वपडितिवाक्यंहेतुहेतुमद्भावंदर्शयन्व्याचष्टे ॥ ज्ञानादीति ॥ अन्येभ्यइंद्रादिसप्तविंश
 देवेभ्यः । नकेवलंत्रयस्त्रिंशत्सु किंतुवसुष्वपीत्यपिशब्दः ॥ ६ ॥ दशमेपुरुषेप्राणाआत्मैकादशइतिवाक्यंव्याचष्टे ॥ प्राणाद्या
 इति ॥ प्राणादीन्द्रियाभिमानिनः । आत्मशब्दार्थोबुद्ध्यभिमानवानिति । एतएवेतिसंबंधः ॥ ४ ॥ तेयदास्मादित्यादिनाश्रुत्युक्तं
 रुद्रशब्दप्रवृत्तिनिमित्तंएतेषुप्रसिद्धमितिहिशब्देनाह । द्वादशवैमासाःसंवत्सरस्यैतआदित्याइतिवाक्यंव्याचष्टे ॥ मासाभिमा
 निनइति ॥ धात्रर्यमादिद्वादशादित्यांतर्गतस्येन्द्रस्यनक्षत्रपदेनगृहीतत्वाद्विष्णोस्तुगरुडादिपरिवारत्वाभावादाह ॥ इंद्राविष्णू
 विनैवेति ॥ तर्हिद्वादशमासाभिमानित्वंकथंदशानामित्यतउक्तं ॥ यमचंद्रयुताइति ॥ येमासाभिमानिनोधात्रर्यमाद्याः ते
 इंद्राविष्णूविनायमचंद्रयुताद्विषडितिसंबंधः ॥ ५ ॥ स्तनयित्वेरेवद्रइत्येतत्स्तनयित्वभेदउच्यतइतिप्रतीतिनिरासायव्याचष्टे

भा० । अत्राणात्सूर्यचंद्राद्यैराहादाच्चैवहेतुतः । वासयंतिजगद्यस्मादेतेष्टैवसवःस्मृताः ॥ ३ ॥ ज्ञानादिपद्मगुणाःपद्मसुतदन्येभ्योधिकायतः ।
 वसुष्वपितएवोच्चार्याद्राद्याःपूर्वकीर्तिताः ॥ ६ ॥ प्राणाद्यावायुपुत्रास्तुदशबुद्ध्यभिमानवान् । बृहस्पतिरितिहेतेरुद्राइत्येवकीर्तिताः ॥ ४ ॥ मासा
 भिमानिनोयेतुयमचंद्रयुताद्विषट् । धात्रर्यमाद्याआदित्याइंद्राविष्णूविनैवतु ॥ ५ ॥

बृहदा०
॥ २१४ ॥

॥ स्तनयितोरिति ॥ नक्षत्रपदेनेंद्रस्यगृहीतत्वाद्वृषांतरविवक्षयावायुजस्तिंद्रइत्युक्तं । ननुकतमःस्तनयितुरितिप्रश्नेअशनिरि
त्युत्तरमुच्यते । तत्कथमेवंव्याख्यानमित्यतःअशनिशब्दाभिधेयोप्ययमेवेत्याह ॥ सएवेति ॥ वज्रःवज्राभिमानी यतःअतः
अरेरशनाच्चाशनिरितिसंबंधः । यज्ञःप्रजापतिरितिवाक्यंव्याचष्टे ॥ यज्ञइति ॥ इंद्रपुत्रोयोजयंतस्सप्रजापतिरितियज्ञइतिचो
च्यतइत्यर्थः । ननुकतमोयज्ञइतिपशवइतीत्युत्तरवाक्येपशूनांयज्ञत्वमुच्यते तत्कथमेवंव्याख्यानमित्यतःपशुशब्दाभिधेयोप्य
यमेवेत्याह ॥ सएवेति ॥ ६ ॥ अग्निश्चपृथिवीचेत्यादेर्व्याख्यानमुपसंहरति ॥ एवमिति ॥ ननुदक्षाद्याःअधिकाःकस्मात्रय
स्त्रिंशत्सुनोक्ताइत्यतस्तेषुक्ताइत्याह ॥ दक्षेति ॥ दक्षामिप्रमुखाएवपूर्वोक्ताःवायुजाः । प्राणाइंद्रियाभिमानिनइत्यर्थः । शिवस्य
पशुप्रवेशेपिइतरेरुद्राःकस्मात्रयस्त्रिंशत्सुनोक्ताइत्यतआह ॥ रुद्राइति ॥ तदावेशात्शिवावेशात् । तथाचतदुक्तावेतेषुक्ता
एवेतिभावः । अनिरुद्धस्यत्रयस्त्रिंशत्सुपृथगनुक्तौकारणमाह ॥ कामइति ॥ कामस्यानिरुद्धपितृत्वात्कामएवांतर्भूतत्वेनानि
रुद्धःपृथङ्नोक्तः । नन्वपकृष्टोयोजयंतस्त्रयस्त्रिंशत्सुकस्मादुक्तइत्यतआह ॥ मन्वितीति ॥ तथाचेंद्रजयंतोक्त्यामनुरप्युक्तएवेतिभावः ।

भा० । स्तनयित्वोरभीमानीवायुजस्तिंद्रउच्यते । सएववज्रइंद्रस्यसोशनश्चाशनादरेः । यज्ञोनामेंद्रपुत्रोयोजयंतइतिचोच्यते । सएव
पशुमानित्वात्पशवश्चेतिकथ्यते ॥ ६ ॥ एवंप्राधान्यतोदेवास्त्रयस्त्रिंशत्प्रकीर्तिताः । दक्षामिप्रमुखाःसर्वेप्राणाएवहिवायुजाः । रुद्राअपितदावेशान्
पृथङ्नोदीरिताइह । कामएवानुविष्टत्वादनिरुद्धश्चनोदितः । मन्वावेशादिंद्रजस्तुसंख्यायामनुवेशितः ।

भाववो०
भाष्यार्थः

५।९

428

॥ २१४ ॥

नन्वश्विप्रभृतयः संत्यधिकाः तेकस्मात्संख्यायाननिवेशिता इत्यत आह ॥ अश्विनाविति ॥ विनायक इत्येते अर्यग्नि अंशादि
 पुचतुर्षु स्थितैर्विशेषावेशैः संयुताः । तेषां विशेषावेशा अर्यमादिषु संतीतियावत् । तथा चार्यमाद्युक्तावश्विप्रभृतयोऽप्युक्ता इति भावः ।
 अंश इति द्वादशादित्यानां मध्ये एकस्य नामांतरं । अत्रैन्द्रकामादिस्त्रीणां शच्यादीनां पृथगनुक्तौ कारणं प्रसंगात् पूर्वमेवोक्तं । पूर्वमंत
 र्यामिन्नाह्मणे पृथिव्यं त्रिंशदक्षवाय्वादित्यचंद्रतारकशब्दैः गरुडाग्निशिवभूताभिमानि वायुसरस्वतीसूर्यचंद्रनक्षत्राण्युच्यंते इति
 व्याख्यातं न केवलमेतावत् किंतु तत्र पृथिव्यं त्रिंशदक्षवायुचंद्रतारकाशब्दैरत्रोक्ताः पृथिव्याद्यास्तौपर्णीश्रद्धामुख्यवायूमाकामेन्द्रा
 अप्युच्यंते इत्याह ॥ अत्रेति ॥ प्रतिपाद्यत्वेनेति शेषः । कतमे ते त्रयो देवा इति प्रश्नस्येव त्रयो लोका इत्युत्तरमुक्तं । तदयुक्तं उक्तरी
 त्या त्रयाणां लोकानां षट्स्वप्नविष्टत्वेन षट्स्वधिकप्रश्ने एतस्योत्तरत्वा योगादित्यतो लोकशब्दाभिधेयदेवानाह ॥ षट्स्विति ॥ कथं लो
 कशब्देन तेऽभिधीयंते इत्याशंकायां एषु हीमे सर्वे देवा इति वाक्यं व्याचष्टे ॥ स्वभार्याणां भिति ॥ स्वैवायुर्वीद्रमहेश्वरा आश्रयायासां
 तास्तथोक्ताः तस्य भावस्तत्त्वं तस्मादित्यर्थः । स्वभार्याणां स्वाश्रयत्वादित्युक्त्या र्वीद्रमहेश्वरयोः श्रद्धोत्तमत्वाभावेन कथं षट्सु प्राधा
 न्यमिति शंका परास्ता । तस्यावायुमात्राश्रयत्वस्य विवक्षितत्वात् स्वयं निमित्तांतरमाह ॥ ज्ञानरूपत इति ॥ लोका इत्येतदत्रापि सं
 वध्यते । ननु ब्रह्मशेषौ सपत्नीकौ कुतः त्रिष्वनुक्तौ षट्सु त्रयस्त्रिंशत्सु चानुक्तत्वादिति चेन्न । तत्राप्यनुक्तौ निमित्ताभावादित्यत आह ॥

भा० । अश्विनौ निर्ऋतिश्चैव कुबेरश्च विनायकः । अर्यग्ण्यं शादिचतुर्षु विशेषावेशसंयुताः । अत्रोक्ता अपि पृथिव्याद्या अंतर्त्यामिन्नाह्मणे भवं
 ति । षट्सु प्रधानास्ति स्रोहि वायुर्वीद्रमहेश्वराः । स्वभार्याणां स्वाश्रयत्वात्ते लोका ज्ञानरूपतः ।

बृहदा०

॥ २१५ ॥

पदैक्यादिति॥ आद्यतुशब्देन च शब्दार्थकेन तत्पदयोः श्रद्धासरस्वत्योः समुच्चयः। चशब्देन गरुडस्योमासौपण्योश्च समुच्चयः। अपि
शब्देन वारुण्याः समुच्चयः। शेषस्यापीत्यस्य नैवोक्तिरित्यत्रापि संबन्धः। तदापि पदेन ब्रह्मणः वारुणी ब्रह्माण्योश्च समुच्चयः। तदयमर्थः।
ब्रह्मवाय्वोस्तत्पदयोः शेषस्य शिवस्य तत्पदयोश्च पदैक्यात् गरुडस्य शेषस्य तत्पदयोश्च पदसाम्यात् वायुग्रहणेन ब्रह्मणः श्रद्धाग्रहणे
न ब्रह्माण्याः शिवस्य गरुडस्य वाग्रहणेन शेषस्य उमायाः सौपण्यावाग्रहणेन वारुण्या गृहीतत्वात्। ब्रह्मणः ब्रह्माण्याः शेषस्य वारुण्याश्च
त्रयस्त्रिंशत्सु षट्सु त्रिषु वा पृथगुक्तिस्तु नैवेति॥ ३-६॥ कतमौ द्वौ देवाविति प्रश्नोत्तररूपं अन्नं च प्राणश्चेति वाक्यं व्याचष्टे ॥ श्रद्धा चेति॥
किं कस्य व्याख्यानमित्यत आह ॥ अन्नमिति॥ इति शब्दो ध्याहार्यः। प्राण इति मारुतः प्रकीर्तित इति परिशेषसिद्धत्वात् स्फुटत्वाच्चा
नुक्तिः। श्रद्धायामन्नशब्दं निर्वक्ति ॥ अतीतत्वादिति ॥ सावायोः पत्नी श्रद्धा देवताभ्यः शेषादिभ्यः अतीतत्वात् उत्तमत्वात्
अत् नेतृत्वात् न इत्यन्नमित्युच्यत इत्यर्थः। ननु त्रिष्वधिकप्रश्नस्योत्तरत्वेनोक्तौ द्वौ देवौ श्रद्धामारुतौ कथं स्यातां श्रद्धायास्त्रि
ष्वनुक्तत्वादिति चेन्न। षट्स्वेव स्वस्वभार्यापेक्षया अधिकप्रश्ने त्रय इत्युत्तरस्य स्वरूपोत्तमत्वाभिप्रायेण प्रश्ने द्वावित्युत्तरस्योक्तत्वात्।
अन्यथा षट्सु स्वरूपोत्तमत्वाभिप्रायेणैव प्रश्ने द्वावित्येवोत्तरं वक्तव्यं। ननु त्रय इति त्रिंशद्गमेश्वरयोः श्रद्धोत्तमत्वाभावादिति भावः
॥ ८ ॥ अन्नं चैव प्राणश्चेत्युक्त एव प्राणः कतम एको देव इति प्रश्नोत्तरत्वेनोच्यत इति प्रतीतिनिरासाय प्राण इति वाक्यगत प्राणशब्दा

भा०। पदैक्याद्ब्रह्मवाय्वोस्तु पदसाम्याच्छिवस्य च। शेषस्यापि तु नैवोक्तिः पृथक् ॥ ३-६ ॥ श्रद्धा च मारुतः। द्वौ देवाविहसंप्रोक्तावन्नं
श्रद्धाप्रकीर्तिता। अतीतत्वाद्देवताभ्यो नेतृत्वाच्चा नमुच्यते। श्रद्धेति वायोः पत्नी सा ॥ ८ ॥

भावबो०

भाष्यार्थः

५।९

430

॥ २१५ ॥

भिधयमाह ॥ प्राणोवैइति ॥ प्राणशब्दविष्णौनिर्वक्ति ॥ णेत्येवेति ॥ आइत्यनुवादेनसमंतादितिव्याख्यानं। प्रेत्युपसर्गार्थः
 प्रकृत्यतइति । हियस्मात्भगवान्विष्णुःआसमंतात्प्रकृत्यतःणःआनंदरूपः तस्मादेवप्राणशब्दवाच्यइत्यर्थः । कतमोऽध्यर्धइति
 प्रश्नोत्तरयोपपत्तइतिवाक्यंभूतवायुपरत्वप्रतीतिनिरासायव्याचष्टे ॥ अध्यर्धइति ॥ कुतोवायुरध्यर्धइतिआशंकानिरासकत
 यायदस्मिन्निदंसर्वअध्याध्नोत्तेनाध्यर्धइतिवाक्यंव्याचष्टे ॥ अध्यर्धाइति ॥ हियस्माद्वायोःगुणाःनित्यमध्यर्धाःआधिक्येन
 ऋद्धाः तत्तस्मादेववायुरध्यर्धइत्यर्थः । वायोरध्यर्धगुणत्वमेवकुतइत्याशंकानिरासकतयायदयमेकइवैवपवतेऽथेतिवाक्यंप्रवृत्त
 मितिभावेनएकःपवतेद्वितीयःपवतइत्यनुक्त्वाएकइवेतिकिमर्थमुक्तमित्यतस्तत्तदभिप्रायमाह ॥ नचेति ॥ हरिःयतःतद्विशिष्टः
 तेनवायुनाविशिष्टःविशेषतस्तत्रसन्निहितइतियावत् । अतोवायोरेकत्वेकेवलत्वंनभवेत् । यद्वाएकत्वंमुख्यत्वं तद्विशिष्टस्तद
 पेक्षयोत्तमः । यतश्च तस्मिन्वायौ सर्वस्माद्देवतागणात्हरेरभ्यधिकाप्रीतिरतोद्वितीयत्वंनभवेत् । यस्ययस्मिन्नधिकप्रीतिःसएवस
 इत्युच्यते । नतुततोद्वितीयइतिलोकेदर्शनात् । अतएकइवेत्युच्यतइतिभावः । इदानींयदयमेकइवैवपवतइतिवाक्यार्थस्याध्यर्ध
 गुणत्वेहेतुत्वंदर्शयति ॥ तेनेति ॥ उक्तप्रकारेणएकइवेत्युच्यमानत्वेनेत्यर्थः । विष्णोरिवनैतस्याध्यर्धगुणत्वमित्याह ॥ सर्व
 स्मादिति ॥ यस्मादध्यर्धगुणःअतोध्यर्धइतीरितइति यदस्मिन्निदंसर्वमितिवाक्यार्थोपसंहारः । यदस्मिन्नितिवाक्यस्यप्रकारां

भा० । प्राणोवैविष्णुरुत्तमः । णेत्येवानंदउद्दिष्टआसमंतात्प्रकृत्यतः । प्राणोहिभगवान्विष्णुरध्यर्धोवायुरुच्यते । अध्यर्धाहिगुणानित्यंवायो
 रध्यर्धएवतत् । नचैकत्वंभवेद्वायोस्तद्विशिष्टोयतोहरिः । नचद्वितीयतातस्मिन्प्रीतिरभ्यधिकाहरेः । तेनाध्यर्धगुणोयस्मात्सर्वस्माद्देवतागणात् ।

बृहदा०

॥ २१६ ॥

तरेणतात्पर्यमाह ॥ नचेति ॥ नियमनादावित्यर्थः । यस्मादित्यनुवर्तते । अनेनयस्मात् इदं सर्वजगत् । अस्मिन्वायौ । अध्याध्वोत्नियम्यत्वादिनास्थापितमभवत् । तेनअध्यर्द्धइतीरितइतिव्याख्यातंभवति । ननुदेवेषुअधिकाधिकदेवोक्तयवसरेवायोरनंतरंश्रीरपिवक्तव्या नचवाय्वाद्युत्तमत्वाभावादुत्तमत्वेपिहर्यभिन्नत्वाद्वातदनुक्तिरितिवाच्यं वाय्वादिसर्वोत्कृष्टत्वात् विष्णोर्भिन्नत्वाच्च । तत्कुतस्तदनुक्तिरित्यतआह ॥ अत्यंतरंगमिति ॥ यत्तस्मात् । श्रीहरेःअत्यंतरंगंवाय्वपेक्षयाअतिशयेनअंतरंगभूता तस्मात्तस्याःहरेःसकाशात्स्वरूपविभेदेपिसर्वोत्कृष्टापिहरेःपृथक्नेरितेतिसंबंधः । सर्वोत्कृष्टत्वोक्त्यातस्याहरिसाम्यशंकांवारयति ॥ तस्याअपीति ॥ गुणैःपरइतिसंबंधः । दोषवान्भवतीत्यदोषवान् । एकोदेवः प्राणइत्युक्तं । कस्मादेकोदेवःप्राणोदेवेषुसत्स्वपीत्यतआह ॥ एकइत्युच्यतइति ॥ तस्यैवमुख्यत्वादित्यर्थः । तत्कुतइत्यतआह ॥ यस्मादिति ॥ सन्नह्यदित्याचक्षतइत्येतद्व्याचष्टे ॥ ब्रह्मासाविति ॥ नित्यमित्यवधारणार्थः । यथाश्रुत्यादिनाप्रतिपादितं तथात्वेनैवानाद्यनंतकालतःमत्स्यादिरूपेणवा यातिनतुविकारेण यतःततःत्यदित्युक्तःत् इत्यस्यार्थःतथात्वेनेति यदित्यस्यार्थोयातीति ॥ ९ ॥

भा० । नचाशक्यंनचाप्राप्यमतोध्यर्द्धइतीरितः । अत्यंतरंगंयत्तस्मान्नहरेःपृथगीरिता । श्रीःस्वरूपविभेदेपिसर्वोत्कृष्टापिनित्यशः । तस्याअपिपरोविष्णुर्गुणैःसर्वैरदोषवान् । एकइत्युच्यतेनित्यंयस्मान्नान्यस्तथाविधः । तत्परोवागुणोद्रेकेब्रह्मासौगुणपूर्तितः । तथात्वेनयतो नित्यमविकारेणयातिहि । त्यदित्युक्तस्ततोविष्णुःसर्वदेवेश्वरेश्वरइतिमहामीमांसायां ॥ ९ ॥

भावबो०

भाष्यार्थः

५ । ९

432

॥ २१६ ॥

शारीरःपुरुषःकाममयःपुरुषःआदित्येपुरुषःश्रौत्रःपुरुषःछायामयःपुरुषःआदर्शेपुरुषःअप्सुपुरुषःपुत्रमयःपुरुषइतिशब्दाष्टकस्य
 कोशादिप्रसिद्धार्थपरत्वप्रतीतिनिरासायाभिधेयमाह ॥ शारीरइत्यादिना ॥ ननुयद्येवंशारीरादिशब्दैर्मन्वाद्याविवक्षिताः
 तर्हिअमृतस्त्रीसत्यदिक्मृत्युअसुप्रजापतीनांतत्तदेवतात्वंकथमुच्यते प्रसिद्धानांतेषांमन्वाद्युत्तमत्वस्यदेवतात्वस्यचाभावादित्य
 तःअमृतादिशब्दाभिधेयानाह ॥ अमृतमित्यादिना ॥ गरुत्मच्छेषकाःगरुडशेषदक्षाः वायुरेवअमृतशब्दोक्तएव ब्रह्मैवस
 त्यशब्दोक्तएव अंतर्गतेनपालकेन स्वरूपेणेत्युक्त्याअमृतंवायुर्वाह्यरूपेण सत्यंब्रह्मांतर्गतरूपेणेतिसूचितं । वरुणशब्दस्यदेवतापर
 त्वेवरुणस्यपर्जन्योत्तमत्वेचविवादाभावात्तदनुक्तिः । तत्रअष्टस्वपिप्रकरणेषुपृथिव्येवयस्यायतनमित्यादिनाऽऽश्रयस्योक्तत्वात् ।
 लोकशब्देनप्रकाशकंग्राह्यं तथाचज्योतिःशब्दस्यपुनरुक्तत्वंस्यादित्यतस्तयोरर्थभेदमाह ॥ प्रकाशइति ॥ प्रकाशःप्रकाशकं ।
 मनोज्योतिरितिप्रकरणाष्टकगतमनःशब्दस्यप्रसिद्धार्थतयाव्याख्याननिरासायाभिधेयमाह ॥ मनःस्थितेति ॥ अन्यथामनसोवि
 ज्ञानहेतुत्वस्यप्रसिद्धत्वान्नवक्तव्यमितिभावः । अग्निर्लोकःहृदयंलोकःश्रोत्रंलोकःचक्षुर्लोकइत्यत्राद्यादिशब्दानांप्रसिद्धार्थत्वेअग्न्या

भा० । शारीरोमनुरुदिष्टःकामःप्रद्युम्नउच्यते । आदित्यस्तथारुद्रःश्रौत्रश्चंद्रउदाहृतः । छायामयस्तुनिर्ऋतिरादर्शेसूर्यएवच । पर्जन्यस्त्व
 प्सुपुरुषःशक्रःपुत्राभिमानवान् । अमृतंवायुरुदिष्टःस्त्रियःश्रीर्गर्भमातथा । सत्यंब्रह्मासमुद्दिष्टोगरुत्मच्छेषकादिशः । आदेशनादिशःप्रोक्तामृत्युर्य
 मउदाहृतः । अंतर्गतेनरूपेणवायुरेवत्वसुःस्मृतः । पालकेनस्वरूपेणब्रह्मैवात्रप्रजापतिः । प्रकाशस्त्वांतरोज्योतिर्लोकोवाह्यइतीर्यते । मनस्स्थितामनो
 नाग्नीबोधरूपत्वतोरमा ।

बृहदा०
॥ २१७ ॥

दीनामन्वादिज्ञानहेतुत्वासंभवात्तदभिधेयमाह ॥ सैवेति ॥ यत्तस्मात् हृदिरमायाअयनंनिवसनंततोहृदयमित्यर्थः । श्रोत्रंश्रवणहेतुत्वादित्यपिग्राह्यं । ननुमनोनिष्ठस्यरमारूपस्येववागभिमान्यग्निहृदयचक्षुःश्रोत्रनिष्ठस्यापितस्यशरीरांतर्गतत्वेनांतःप्रकाशहेतुत्वमेवयुक्तं ननुसौरालोकादिवाह्यप्रकाशहेतुत्वं । अन्यनिष्ठस्यान्यत्रहेतुत्वेविरोधादित्यतआह ॥ बुद्धीति ॥ बुद्धिवृत्तेस्तु जीवस्वरूपभिन्नत्वेनवहिःप्रकाशत्वमेवेतिभावः । तथाचपूर्वमांतरःप्रकाशइतिसाक्षी बाह्यःप्रकाशइतिबुद्धिवृत्तिर्विवक्षितेतिनानुपपत्तिरितितात्पर्यं । इमएवत्रयोलोकाइत्येतत्वायुर्वीद्रमहेश्वराइतिप्रमाणेनव्याख्यातं तत्रलोकशब्दस्योक्तार्थत्वमनंगीकृत्यपृथिव्यंतरिक्षद्युरूपप्रसिद्धलोकपरत्वांगीकारेवाधकमाह ॥ इमएवेति ॥ इमएवत्रयोलोकाइत्यत्रलोकशब्देनपूर्वोक्तानांवायुर्वीद्रमहेश्वराणामनुक्तौपृथिव्यंतरिक्षद्युरूपलोकमात्रोक्तौ एतेषुहीमेषर्वेदेवाः इतिवाक्यशेषोक्तःसर्वदेवानांलोकमात्रंतर्भावःकथं स्यात् । सर्वदेवानांजडलोकाधीनत्वाभावादित्यर्थः । उपलक्षणमेतत् । लोकानांदेवत्वाभावेनकतमेत्रयोदेवाइतिप्रश्रस्येदमुत्तरं नस्यादित्यपिग्राह्यं । लोकशब्दस्यपूर्वोक्तवाग्यादिदेवतापरत्वांगीकारेपिकथमंतर्भावउपपद्यतइत्यतआह ॥ उक्तेति ॥ वायुर्वीद्रमहेश्वराणामतिसमर्थत्वेनसर्वदेवानांतदधीनत्वात्तेषांतत्रांतर्भावोघटतएवेतिभावः । ननुनास्माभिस्त्रयोलोकाःपृथिव्यादयइति

भा० । सैवाग्निस्थाऽदृष्टान्नित्यमग्निरित्येवगीयते । हृदयंबुद्धिसंस्थासात्वयनंहृदियत्ततः । चक्षुःसादृष्टिहेतुत्वादृष्टानांलोकएवसेतिच । बुद्धिवृत्त्यपेक्षयावहिःप्रकाशहेतुत्वनपिदेव्यानविरुध्यते । इमएवत्रयोलोकाइतिपूर्वोक्तानांदेवानामनुक्तौकथंलोकमात्रसर्वदेवानामंतर्भावः । उक्तांगीकारेनंतर्भावःकथं ।

त्रैश

भावबो०
भाष्यार्थः

५।९

434

॥ २१७ ॥

व्याख्यायते येनोक्तदोषः स्यात् किंतु पृथिवीमग्निचैकीकृत्यैकोदेवः अंतरिक्षं वायुं चैकीकृत्य द्वितीयः दिवमादित्यं चैकीकृत्य तृतीय इत्येवं त्रयो लोका इत्यनेनाश्यादयस्त्रयो देवा उच्यन्ते । एषु त्रिषु देवेषु हियस्मात्सर्वे देवाः अंतर्भवन्तीति व्याख्यायत इत्यतस्तत्रापि बाध कमाह ॥ कथंचेति ॥ सर्वदेवानामंतर्भाव इति वर्तते । अश्यादीनामिन्द्राद्युत्तमत्वाभावे नैन्द्रादीनांतदधीनत्वासंभवादिति भावः । एतेन इम एव त्रयो लोका इति क्रमेणाग्निवाय्वादित्यात्मना एकीकृत्य त्रयो देवा उच्यन्ते । कथं हियस्मादेषु त्रिषु लोकेषु इमे अग्निवाय्वादि त्यांतर्भूताः सर्वे देवाः अंतर्भवन्तीत्येतदपि निरस्तं अग्निवाय्वादित्येषु सर्वदेवानामंतर्भावासंभवात् । ननु लोकमात्रे कथं सर्वदेवानामंतर्भाव इति युक्तं तदयुक्तं । एषु त्रिषु लोकेषु सर्वे देवा आवासंति इत्यर्थांगीकारात् । आवासमात्रस्य च लोकेष्वपि सत्त्वात् । अश्यादौ सर्वदेवानामंतर्भावो नाम अश्याद्युपजीव्यत्वादिकमेव विवक्षितमिति न तत्राप्यनुपपत्तिरित्यत आह ॥ नचेति ॥ आवास इत्युपलक्षणं उपजीव्यत्वादिकमपीति ग्राह्यं । निवासत्वादिकमित्युत्तरत्रादिपदप्रयोगात् । मात्रशब्दोऽनभिमतव्यावर्तकः कुतोनेति चेत् न । यदि त्रिषु लोकेषु सर्वदेवानामावासमात्रं विवक्षितं स्यात् तदा प्रतिशरीरमपि सर्वदेवानांतत्वाभिमानितयाऽऽवासात् लोकानां शरीरा पेक्षया विशेषो न स्यात् । यदि वा अश्यादिषु सर्वदेवानामुपजीव्यत्वादिकं विवक्षितं तदा वक्तव्यं तदुपजीव्यत्वादिकं किमश्यादेः सर्व देवोत्तमत्वेन उत हविरादानाद्युपकारमात्रेण नाद्यः तदभावादित्युक्तत्वात् । न द्वितीयः प्रतिशरीरमपि देवानां नियामकतयाऽऽवासात् तन्नियम्यस्य जीवस्यापि तादृगुपजीव्यत्वसत्त्वेनाश्यादीनां जीवाद्विशेषाभावापत्तेः । तथाच विशिष्य एतेषु हीमे सर्वे देवाः इत्यु

भा० । कथंचाश्यादिषु । नचावासमात्रमत्र विवक्षितं ।

बृहदा०
॥ २१८ ॥

किरयुक्तास्यादित्याह ॥ प्रतिशरीरमिति ॥ नचावासमात्रमित्युक्तमात्रपदेनाधिकमपिविवक्षितमितिलब्धं तत्किमित्यतआह
॥ सामर्थ्येति ॥ यद्वा यदुक्तं कथं लोकमात्रे सर्वदेवानामंतर्भावइति उक्तांगीकारेनंतर्भावः कथमिति वा तत्रोभयत्रहेतुमाह
॥ सामर्थ्येति ॥ चशब्दोहेत्वर्थः । अत्र एषुहीमे सर्वदेवा इति वाक्ये तथाचलोकमात्रस्य सामर्थ्याधिक्याभावात् वायुर्वीद्रमहेश्व
राणांतु सामर्थ्याधिक्यसद्भावादिति भावः । सामर्थ्याधिक्यमत्र विवक्षितमिति कुतो ज्ञायते सामर्थ्याधिक्यस्यांतर्भावहेतुत्वं च कुतो
ज्ञायत इत्यत आह ॥ एतेषु हीति ॥ प्रथमादिपदेन तस्य कादेवता इति प्रश्नोत्तररूपं अमृतमिति होवाचेति स्त्रिय इति होवाच इ
त्यादिग्राह्यं । द्वितीयादिपदेन गुणाध्यर्धत्वगुणपरिपूर्णत्वशरीरादिदेवतात्वादीनां ग्रहणं इत्यादिषु वाक्येषु मध्ये । आद्येषु त्रिषु वा
क्येषु आदिपदोपात्तेषु च षड्गुणोद्रेकादीनामुक्तेः सामर्थ्याधिक्यमत्र विवक्षितमिति ज्ञायते । एतस्यापि तत्समानन्यायत्वात् चतुर्थे
त्रयश्च त्रीचशतेत्युक्तानां देवानां त्रयस्त्रिंशत्सु देवेषु अंतर्भावस्य महिमकारणकत्वस्य सामर्थ्यपरिमितत्वकारणत्वस्योक्तेरंतर्भावाधिकर
णस्य सामर्थ्याधिक्यमितरेषां तत्रांतर्भावे कारणमिति ज्ञायत इति भावः । षड्गुणोद्रेकेति एतेषु हीदं सर्वषडिति वाक्यतात्पर्यमुक्तं । तस्य
तत्राप्रतीतेरनूद्यव्याचष्टे ॥ इदमिति ॥ सर्वषडित्यनुवादे कर्तव्य एकवचनांतस्य सर्वशब्दस्य बहुवचनांतेन षडित्यनेन सामानाधिकर

भा० । प्रतिशरीरमपि सर्वदेवानामावासान्नलोकादीनां विशेषः । सामर्थ्याधिक्यं चात्र विवक्षितं । एतेषु हीदं सर्वषडिति । यदस्मिन्निदं सर्व
मध्याग्नौ । स ब्रह्मत्यदित्याचक्षते । महिमानं एवैषामित्यादिषु षड्गुणोद्रेकादीनामुक्तेः अंतर्भावस्य च महिमकारणकत्वेः ।

भावबो०

भाष्यार्थः

५।९

436

॥ २१८ ॥

प्यसिध्यर्थगुणषट्कमित्युक्तं । सर्वशब्दार्थः पूर्णमिति । यद्वा सर्वषडितिसामानाधिकरण्यानुपपत्तिशंकापरिहारायाह ॥ इदं सर्वमिति ॥ गुणषट्कस्यसर्वत्वंनामकिमित्यतआह ॥ पूर्णमिति ॥ ननुगुणषट्कस्यपूर्वमप्रकृतत्वादिदमितिकथं तस्यपरामर्शइत्यतआह ॥ इदंशब्दइति ॥ गुणषट्कस्यविवक्षितत्वात्त्वक्तुमिष्टत्वेनबुद्धिसन्निहितत्वात् तत्रइदंशब्दःप्रयुक्तइत्यर्थः । ग्रंथाप्रकृतेपिबुद्धिसन्निहितेइदंशब्दप्रयोगेदृष्टान्तमाह ॥ अयमिति ॥ अयमेहस्तोभगवानित्यत्रायमिति वविवक्षितएवार्थेयथाप्रयुज्यते तथात्रापीत्यर्थः । उक्तन्यायमन्यत्राप्यतिदिशति ॥ एवमेवेति ॥ अयमपिइदंशब्दःग्रंथाप्रकृतेपिबुद्धिसन्निहितेप्रयुक्तइत्यर्थः । ननुनचावासमात्रमत्रविवक्षितं सामर्थ्याधिक्यंचेत्युक्त्याऽऽवासोपिविवक्षितोज्ञायते तथाचतेनैवांतर्भावोक्त्युपपत्तौसामर्थ्याधिक्यविवक्षायांतर्भावोक्तिरित्यंगीकारेकिंनियामकंइत्यतआह ॥ गुणाधिक्येनेति ॥ तदधीनत्वइत्यनेनांतर्भावोव्याख्यातः । आदिपदेनोपजीवनादिकंग्राह्यं । तत्रहेतुमाह ॥ उत्तमानामिति ॥ आदिपदेननियमनशक्त्यादीनांग्रहणं । तथाचाधिकव्याख्यादिमत्सूक्तमेवंतर्भूतानांतेषांतत्रनिवासत्वादिकमपिसंभवतीतिभावः । ननुगुणाधिक्येनतदधीनत्वेनिवासत्वादिकमिदं निवासत्वादौगुणाधिक्यादिकमंतर्भवतिचेत् कोविशेषोयुष्मद्व्याख्यानइत्यतआह ॥ नत्विति ॥ निवासादिहेतुगृहादौगुणाधिक्यादर्शनादि

भा० । इदंसर्वगुणषट्कपूर्णगुणषट्कमित्यर्थः । इदंशब्दोविवक्षितत्वादयंभगवानिति वत् । एवमेवेदंसर्वमध्याप्नोदिति च । गुणाधिक्येनतदधीनत्वेविवक्षितेनिवासत्वादिकमंतर्भवति । उत्तमानामधिकव्याख्यादेः । नतुनिवासत्वादौगुणाधिक्यादिकं ।

बृहदा०
॥ २१९ ॥

तिभावः । एतेषुहीमेसर्वेदेवाइत्यत्रनिवासत्वमात्रेणांतर्भावउच्यतइत्यंगीकारेउपक्रमविरोधलक्षणंदूषणातरमाह ॥ कथंचेति ॥
तन्महिमत्वेनतदपेक्षयासामर्थ्यन्यूनत्वेन उक्त्वामहिमानएवैषामेतइत्यनेनेत्यर्थः । एवंइमएवत्रयोलोकाइतिवाक्यस्योक्तार्थत्वमु
पपाद्येदानीममृतस्त्रीसत्यादिशब्दानांअमृतंवायुरुदिष्टःस्त्रियःश्रीगीरुमातथेत्याद्युक्तव्याख्यानानंगीकारेबाधकमाह ॥ कथंचे
ति ॥ चशब्दःपूर्ववाक्योपपादनेनसहसमुच्चयार्थः । अन्यथाअमृतादिशब्दैःपूर्वोक्तवाय्वादिदेवानामनुक्तौ । ननुस्यादेतत् य
दिपूर्वोक्तदेवानांसामर्थ्याधिक्यमेवप्रमितंस्यात् तदेवकुतइत्यतआह ॥ प्रसिद्धंचैतदिति ॥ आद्यंप्रमाणद्वयंवायोःसर्वदेवोत्तम
त्वे । देवानामात्मास्वामीत्यर्थः । भुवनस्यगर्भः भुवनंव्याप्यवर्तमानः तस्मैवातायहविषाविधेमेतिवाक्यशेषादिदंवायुविषयं । हेइ
द्रवातःवायुःतेत्वदादीनांआत्मास्वामीत्यर्थः । त्रयस्त्रिंशत्सुदेवेषुषण्णामेवाधिक्यस्योक्तत्वेनेंद्रस्यइतरदेवसाधारण्यशंकापरिहारा
यतस्यापीतरदेवोत्तमत्वेप्रमाणमाह ॥ इंद्रइति ॥ ओजिष्ठःअवष्टंभनशक्तिमान् । पदैक्याद्वायुग्रहणेनब्रह्मापिगृहीतइत्युक्त्या
ब्रह्मणःसर्वदेवोत्तमत्वंसूचितं । तत्रप्रमाणमाह ॥ ब्रह्मेति ॥ अयमितिवाक्यंवायोर्विष्ण्वधीनत्वेमानं । तमेताइतिवायोःसर्व

भा० । कथंचतन्महिमत्वेनांतर्भावमुक्त्वानिवासत्वमात्रेणांतर्भावउच्यते । कथंचान्यथाकामादीनांप्रसिद्धमहिमानांस्त्रीमात्रादिकंदेवतो
च्येत । प्रसिद्धंचैतत् । आत्मादेवानांभुवनस्यगर्भः । आत्मातेवातः । इंद्रोवैदेवानामोजिष्ठः । ब्रह्मादेवानांप्रथमःसंवभूव । अयंवावशिष्योर्यं
मध्यमःप्राणः । तमेताःसप्राक्षितयउपतिष्ठते । तथाइमाअक्षलोहिन्योराजयस्ताभिरेनंरुद्रोन्वायत्तोयच्छुक्लंतेनेंद्रः ।

भावबो०
भाष्यार्थः

५।९

438

॥ २१९ ॥

देवोत्तमत्वे । तत्रैवस्मृतिद्वयं पठति ॥ अश्वमेध इति ॥ सर्वेषांचेति च शब्दः अभिव्याह्यर्थकापिशब्दार्थः । प्राणिनां प्राणभूतत्वे हे
तुमाह ॥ अनावृत्तिरिति ॥ देहिनां देहपाते अनस्य मुख्यप्राणस्याऽऽवृत्तिः कारणत्वमित्यर्थः । वेधसः सर्वज्ञावरुणाद्या देवाः ।
मारुतस्य वायोः । क्रतुं सचंतकृतवत इति वायोः सर्वदेवोत्तमत्वे मानं । विष्णोर्वायूत्तमत्वे उत्तरं वाक्यषट्कं । निचिक्युः ज्ञातवतः ।
आत्मतः परमात्मनः । प्राणाच्छ्रद्धामित्यनेनाध्यर्धस्य प्राणस्यान्नं चैव प्राणश्चेत्युक्तान्नाख्यश्रद्धोत्तमत्वमुक्तमपि प्रमापितं भवति । इम
एव त्रयो लोका इति यद्रुद्रस्योमादिसर्वदेवाश्रयत्वमुक्तं यच्च ब्रह्मणः रुद्राद्याश्रयत्वमभिप्रेतं विष्णोश्च तदाधारत्वं तत्र प्रमाणमाह
॥ रुद्रमिति ॥ इत्यादिषु सर्वत्र एतत्वाय्वादेः सामर्थ्याधिक्यं प्रसिद्धमित्यर्थः । श्रीः स्वरूपविभेदेऽपि सर्वोत्कृष्टापि नित्यशब्द
त्युक्तं तत्र प्रमाणमाह ॥ श्रिय इति ॥ श्रियः प्रसादं श्रितः कुशेशयेशयः नीरजे स्थितः स ब्रह्मा यं शौरिं प्रशंस सः कृष्णाश्चिंत्य
इति योजना ॥ १०-१७ ॥ शाकल्यो याज्ञवल्क्येति संबोध्योवाच । कुरुपांचालानां ब्राह्मणानत्यवादीरित्यत इदं भवान् ब्रह्मविद्वा

भा० । अश्वमेधः क्रतुश्रेष्ठो ज्योतिः श्रेष्ठो दिवाकरः । ब्राह्मणो द्विपदां श्रेष्ठो देवश्रेष्ठश्च मारुतः । वायुर्भीमो भीमनादो महौजास्सर्वेषां च प्राणिनां
प्राणभूतः । अनावृत्तिर्देहिनां देहपाते तस्माद्वायुर्देवदेवो विशिष्टः । क्रतुं सचंत मारुतस्य वेधसः । वायो रात्मानं कवयो निचिक्युः । आत्मत एव प्राणो
जायते । यो वायौ तिष्ठन् । देवानां देवता वायुर्वायोर्देवो जनार्दनः । स प्राणमसृजत । प्राणाच्छ्रद्धां । एतस्माज्जायते प्राणः । रुद्रं समाश्रिता देवा रुद्रो
ब्रह्माणमाश्रितः । ब्रह्मा मां समाश्रितो नित्यं नाहं कंचिदुपाश्रित इत्यादिषु सर्वत्र । श्रियः प्रसादं सकुशेशयेशयः श्रितः सचिंत्यः प्रशंसं शौरिमित्यादि च
॥ १०-१७ ॥

बृहदा०

॥ २२० ॥

निति सदेवाः सप्रतिष्ठादिशोवेदेतिकिमितिप्रतीत्या दिशोवेदसदेवाइतिवाक्यमपिशाकल्यवचनमितिप्रतीयते तामपाकरोति
॥ दिशइति ॥ अन्यथाकिंब्रह्मविद्वानित्यस्योत्तराभावप्रसंगइतिभावः । ननुदिशोवेदेत्यस्ययाज्ञवल्क्यवचनत्वेपि किंब्रह्मविद्वानि
त्यस्यकथमुत्तरंजातं । एतस्यतदुत्तरत्वाप्रतीतेरित्यतआह ॥ सर्वेति ॥ दिशोवेदेत्युच्यमानंज्ञानंसप्रतिष्ठाः परब्रह्मपर्यंतमा
श्रयपरासाहित्येनदिशोवेदेत्युक्त्याऽऽदित्याद्युदानांतसर्वाश्रयत्वेनब्रह्मणोपिज्ञानंभवतीति किंब्रह्मविद्वानित्यस्यापिइदमुत्तरंभवती
त्यर्थः । ननुकिंब्रह्मविद्वानितिप्रश्नेब्रह्मवेदेत्येववक्तव्येसप्रतिष्ठाः सदेवादिशोवेदेतिकिमर्थमुच्यतइतिचेन्न । नकेवलमहंब्रह्ममात्रंवे
दकिंतुतदाश्रितादिशोदेवांश्चवेदेतिस्वस्यज्ञानाधिक्यज्ञापनायतथोक्तत्वात् । तदिदमुक्तं सर्वप्रतिष्ठात्वेनेति । यदिशोवेत्थसदे
वाः सप्रतिष्ठाइत्यत्रखंडस्यसमाप्तत्वादन्ययाप्रतीतेरुत्तरखंडस्यवाक्येनान्वयंदर्शयन् किंचिद्व्याचष्टे ॥ यदीति ॥ आदित्यश्चक्षुषि
चक्षुःरूपेषुरूपाणिहृदयेप्रतिष्ठितानीत्युक्तं तत्रादित्यादीनांजडचक्षुराद्याश्रितत्वमुच्यतइतिप्रतीतिनिरासायचक्षुरादिशब्दार्थकथन
पूर्वकंतव्याचष्टे ॥ आदित्यस्येत्यादिना ॥ मनोश्चक्षुःशब्दप्रवृत्तौनिमित्तमाह ॥ चक्षुस्थइति ॥ दृष्टिशक्तीशः दृष्टिशक्तिनित्या
मकः । शक्रस्यापिअन्याश्रयस्यापीत्यर्थः । एवंतस्याअपीत्याद्यपिव्याख्येयं ॥ २० ॥ यमोयज्ञेयज्ञोदक्षिणायांदक्षिणाश्रद्धायांश्च

भा० । दिशोवेदसदेवाः सप्रतिष्ठाइतियाज्ञवल्क्यइतिवचनं सर्वप्रतिष्ठात्वेनब्रह्मणोपिज्ञानंभवतीति किंब्रह्मविद्वानित्यस्यचोत्तरं ॥ १९ ॥
यदिदिशोवेत्थतर्हि किंदेवतोस्यां । आदित्यस्याश्रयश्चक्षुर्नामास्यायंभुवोमनुः । चक्षुस्थोदृष्टिशक्तीशोरूपात्मैद्रस्तदाश्रयः । बुद्धितत्वात्मिकोमाचशक्र
स्यापिसमाश्रयः ॥ २० ॥

भाववो०

भाध्यार्थः

५।९

440

॥ २२० ॥

हृदयेप्रतिष्ठितेत्युक्तं तद्व्याचष्टे ॥ एवमित्यादिना ॥ चशब्दोऽपिशब्दार्थः । यमस्यापिप्रसिद्धप्रभावस्यापीत्यर्थः ॥ रतिरेवेति ॥ प्रसिद्धिद्योतनावैवकारः । अनिरुद्धस्थरतिपुत्रत्वात्तत्समस्यापितदाश्रयत्वंयुक्तं ॥ २१ ॥ वरुणोऽप्युपारेतसिरेतो हृदयेप्रतिष्ठितमित्युक्तं तद्व्याचष्टे ॥ अद्देवतेत्यादिना ॥ उमैवशक्रकामाश्रयत्वेनोक्तैव ॥ २२ ॥ सोमोदीक्षायां दीक्षासत्ये सत्यंहृदयेप्रतिष्ठितमित्युक्तं तद्व्याचष्टे ॥ तस्यैवेत्यादिना ॥ तुशब्दोविशेषार्थः । तमेवाह ॥ दिगीशितुरिति ॥ तथाचसुरगुर्वाश्रितस्यैवसोमस्यरूपविशेषापेक्षयाशतरूपाश्रयत्वंनविरुद्धमितिभावः । नचशतरूपायाःसोमसमानत्वोक्तेःकथमेतदितिवाच्यं।समानत्वेपिस्वेच्छयाऽऽश्रयाश्रयिभावेविरोधाभावात्। यद्वाएतदुक्त्यनुरोधेनकामादिद्रस्येवशतरूपाया अपिसोमात्किंचिदाधिक्यमस्तीतिज्ञायते । साम्योक्तिस्तुइंद्रकामसाम्योक्तिवद्व्याख्येया।सत्यशब्दार्थः संपृक्पश्येति।रूपविशेषोक्तेःपूर्वोक्तएवाभिप्रायः॥२३॥ अग्निर्वाचिवाक्हृदयेप्रतिष्ठितेत्युक्तं तद्व्याचष्टे ॥ मध्यदिक्स्वामिनइत्यादिना ॥ ध्रुवावांदिशीत्यस्यार्थोमध्यदिगिति । प्राचीदक्षिणामध्येत्यर्थः । सुप्राधारःस्वाधारः ॥ २४ ॥ कस्मिन्हृदयंप्रतिष्ठितमितिप्रश्नस्योत्तरंनप्रतीयतइत्यतोयत्रैतदन्यत्रास्मन्म

भा० । एवंयमस्याश्रयश्चयज्ञमान्यनिरुद्धकः । दक्षिणामानिनीदेवीरतिरेवतदाश्रयः । श्रद्धारूपःसदाकामस्तस्यापिसमाश्रयः । हृदयात्मिकयुमातस्यकामस्यापिसमाश्रयः ॥ २१ ॥ अद्देवतासदाचंद्रोवरुणस्यसमाश्रयः । रेतआत्मासुरगुरुःसोमस्यापिसमाश्रयः । तस्याप्युमैवाश्रयःस्यात्तस्यैवंतुदिगीशितुः ॥ २२ ॥ सोमस्यदीक्षारूपातुशतरूपासमाश्रयः । तस्याःसत्यात्मकोदेवोमनुरेवसमाश्रयः । तस्याप्युमैवाश्रयःस्यात्तत्पृक्पश्येनित्यद्वा ॥ २३ ॥ मध्यदिक्स्वामिनोमेस्वधारोवाग्बृहस्पतिः । तस्याप्युमैवहृदयरूपानित्यंसमाश्रयः ॥ २४ ॥

बृहदा०

॥ २२१ ॥

न्यासाइत्यादिउत्तरवाक्यानुरोधेनोत्तरमाह ॥ तस्याइति ॥ अस्मदितित्वंचेतिप्रयोगानुरोधादुक्तंत्वमहंचेतिरूपवानिति । तत्रहेतुरहंकारात्मकइति । त्वमित्येतच्छब्दार्थकथनप्रसंगेनत्वंचात्माचेतितत्समभिव्याहृतात्मशब्दाभिधेयमाह ॥ आत्मेति ॥ बुध्यात्मनावुध्यभिमानित्वेन यद्धेतदन्यत्रास्मत्स्यात् । श्वानोवैनदद्युरित्तिवाक्येहृदयाख्योमायाअहंकाराभिमानीरुद्रादन्याश्रितत्वांगीकारेबाधकमुच्यतइतिप्रतीयते । तदयुक्तं । तस्याअपिप्राणाख्यशेषाश्रयत्वस्यवक्ष्यमाणत्वादित्यतस्तद्यथावद्व्याचष्टे ॥ यद्यस्याइति ॥ उमायारुद्रानाश्रितत्वस्यश्वानोवैनदद्युरित्यत्रसाक्षादापादकत्वायोगात् साक्षात्तदापाद्यमुक्तं तदेति । बोधात्मिकाशक्तिःबुध्यभिमानशक्तिः स्यादितिशेषः । मानुषादीन्देहानित्यर्थः । अनेनैतदित्युक्तार्थभवति ॥ २५ ॥ त्वंचात्माचप्राणे सचापाने सचव्याने सचउदाने सचसमाने प्रतिष्ठितइत्युच्यते । तद्व्याचष्टे ॥ शिवस्येत्यादिना ॥ शेषस्यशिवाश्रयत्वं स्वरूपसाम्येपिपदाधिक्याद्युक्तं विशिष्टानइत्यनेनविशेषेण आसमंतादनइतिव्यानइतिव्याख्यातंभवति ॥ उन्नेतृत्वादिति ॥ उत्तुर्ध्व आसम्यक्नयतीत्युदानइत्यर्थः । तस्याहरिराश्रयइत्यनुवर्तते ॥ सहैवेति ॥ स्वात्मनासहैवनित्यावियोगितयैवतामानयती

भा० । तस्याःसमाश्रयोरुद्रत्वमहंचेतिरूपवान् । अहंकारात्मकोनित्यमात्मोमापरिकीर्तिता । बुध्यात्मनैवाततत्वाद्यस्यानाश्रयोहरः । तदाबोधात्मिकाशक्तिर्नास्यादेहाभिरक्षणे । अरक्षितान्मानुषादीन्श्वानोवाऽद्युर्वयांसिवा ॥ २५ ॥ शिवस्यचतथोमायाःप्राणात्माशेषआश्रयः । शेषस्याप्राणरूपासाभारत्येवव्यपाश्रयः । तस्याव्यापिभ्रंवायुर्विशिष्टानोयतोहिसः । उन्नेतृत्वादुदानाख्यातस्यश्रीराश्रयःसदा । समानाख्यो हरिस्तस्याःसहैवह्यानयत्यसौ ।

भावबो०

भाष्यार्थः

५।९

442

॥ २२१ ॥

त ५
 लर्थः । यद्वासहैवनियामकैःसहैव नियम्यान्सर्वानितियावत् । अनेनसममानयतीतिसमानइतिव्याख्यातंभवति । अन्येषामपीदं
 प्रवृत्तिनिमित्तंचेतकथमस्यैवसमानशब्दवाच्यः । मित्यतआह ॥ स्वावरस्येति ॥ अनकाश्चेष्टकाः । सएषनेतिनेत्यात्मेतिवाक्यंव्या
 चष्टे ॥ सइति ॥ भगवान्हरिरित्यात्मशब्दव्याख्यानं । इतिनेत्यस्यार्थःएवंनेति । तदेवविवृणोति ॥ श्रीवदन्याश्रयइति ॥
 द्वितीयस्यनेत्यस्यार्थोनचब्रह्मादिवदिति । एवंदुःखस्पृष्टतदस्पृष्टद्विविधचेतनविवक्षयाद्वैलक्षण्यप्रतिपादकतया नेतिनेतीतिवा
 क्यंव्याख्यायइदानींबद्धमुक्तंद्विविधचेतनविवक्षयापि तद्वैलक्षण्यप्रतिपादकत्वेनव्याचष्टे ॥ नैवासाविति ॥ नन्वेवंचेतन
 वैलक्षण्यमेवप्रतिपादितंजडवैलक्षण्यंकुतो नप्रतिपाद्यतइत्यतआह ॥ कुतएवेति ॥ कैमुत्यसिद्धत्वेनानुकिरितिभावः । श्रुतौ
 सएषआत्मेत्येतत् अग्राह्योशीर्योसंगोसितोनरिष्यतीत्यत्रापिसंदध्यतइतिभावेनाह ॥ अग्राह्यइति ॥ असौभगवान्हरिःसज्यत
 इतिसंगः शीर्यश्चासौसंगश्चशीर्यसंगः नशीर्यसंगोऽशीर्यसंगः । श्रुतावात्मनोऽग्राह्यत्वेहेतुरुच्यते नहिगृह्यतइति तदयुक्तं । ईश्वर
 स्यापिगृह्यमाणत्वादित्यतस्तद्व्याचष्टे ॥ नहीति ॥ कापिदेशे कचित्काले सर्वात्मनानज्ञायते इत्युक्त्याऽल्पएवज्ञायतइतिलभ्य
 ते । ननुतर्हि नहिशीर्यतेनहिसज्यतेनव्यथतेनरिष्यतीत्यत्रापिसर्वात्मनाशीरणादिनिषेधेल्पःशीर्यतइत्यादिस्यादित्यतआह ॥

भा० । स्वावरस्यानकास्त्वन्येसर्वेषांचेष्टकोहिसः । सएषभगवान्नैवंश्रीवदन्याश्रयोहरिः । नचब्रह्मादिवद्विष्णुर्नैवासौवद्वत्कचित् । नच
 मुक्तवदीशेशःकुतएवजडोपमः । अग्राह्योशीर्यसंगोसावसितश्चनरिष्यति । नहिसर्वात्मनाकापिकेनचिज्ज्ञायतेकचित् ।

बृहदा०

॥ २२२ ॥

स्वल्पोपीति॥नव्यथतेनरिप्यतीत्युक्त्यावर्तमाननिषेधमात्रप्रतीतिवारणायक्रियाप्रबंधेलडित्यभिप्रेत्याह ॥ भूतपूर्वोभविष्यो
वेति ॥ नचनाशोभवेदितिच ॥ नचैवंव्याख्यानेसाध्यावैशिष्ट्यदोषः । अग्राह्योशीर्यसंगोसावसितश्चनरिप्यतीत्यत्रइत्युच्यत
इत्यध्याहारात् । यद्वाऽग्राह्यइत्यादिकंसंबंधमात्रप्रदर्शनपरं । अतिज्ञातमग्राह्यत्वादिकमेवोक्तशंकानिरासायनहिसर्वात्मनेत्यादिना
विवृतं । नहिगृह्यतइत्यादिवाक्यंतुयथाहेतुप्रतिपादकं तथाचार्यः स्वयमेवव्याख्यास्यति । ननुनेतिनेतीत्युक्तवैलक्ष्येअग्राह्यत्वादि
कहेतुत्वेनोच्यते । इदंचेदन्यनिष्ठं तदाकथंहेतुः स्यादित्यतः अन्यस्यसर्वात्मनाअग्राह्यत्वादिकंनास्तीत्याह ॥ अन्यदिति ॥ अन्यत्
रमादिकं तेनपरमात्मनागृहीतंसर्वात्मनेतिशेषः । ज्ञानादिनेत्यादिशब्देनचक्षुरादिकं ज्ञानेनगृहीतंविषयीकृतं । ननुसर्वात्मनाऽ
ग्राह्यत्वस्यविष्णोरन्यत्राभावेपि निरुक्ताशीर्यत्वस्यरमायांसुक्तेषुचसत्वात् । निरुक्तानामसंगत्वाद्बद्धत्वानाश्रयत्वानांसुक्तेष्वभावे
पिरमायांसत्वात्कथमयंतद्वैलक्ष्येहेतुः स्यादित्यतआह ॥ अशीर्यत्वादयइति ॥ रमायांसुक्तानांचेत्यर्थः । अत्रअशीर्यत्वमा
त्रापेक्षयाअन्येषामितिबहुवचनं । श्रुतौस्वातंत्र्येणअशीर्यत्वादिकमेवविवक्षितमितिभावः । ततश्चाग्राह्यत्वादेरन्यसाधारण्याभा
वेनतस्यवैलक्ष्येहेतुत्वंयुज्यतएवेत्याह ॥ अतइति ॥ सर्वात्मनाऽग्राह्यत्वादेर्विष्णुमात्रनिष्ठत्वात् । तस्यहरेरतिवैषम्यात् रमादि

भा० । स्वल्पोपिशीर्यतेनैवकारणात्कार्यतोपिवा । नलिप्यतेजगज्जायः कचिदोपेणकेनचित् । भूतपूर्वोभविष्योवावंधोनास्यकुतश्चन ।
नचनाशोभवेत्कापिननशिष्यतिचकचित् । अन्यत्सर्वगृहीतंहितेनज्ञानादिनासदा । अशीर्यत्वादयोन्येषांसर्वेषांतत्प्रसादतः । अतस्तस्यातिवैषम्या
नेतिनेत्याहतंश्रुतिरित्यादिच ।

भावदो०

भाष्यार्थः

५।९

444

॥ २२२ ॥

भ्योऽत्यंतविलक्षणत्वात् । समानादिपदवाच्यविष्णवादीनां उदानादिपदवाच्यलक्ष्म्याद्याश्रयत्वं नाधारत्वमात्रमित्याह ॥ तद्गुणा
नामिति ॥ तर्ह्यभेदः स्यादित्यत उक्तं ॥ प्रतिविंवितमिति ॥ तद्गुणान् श्रीगुणप्रतिविंवभूतस्वगुणान् । अस्योत्तरत्रापि संबन्धः ।
अहलिकेत्यस्य अहनिलीयत इत्यहलिकः प्रेत इति यावत् । तथा च प्रेतनाम्ना शाकल्यसंबोधनं क्रियत इति परव्याख्यानमसत् । अहनि
लीयत इत्यस्य प्रेत इत्यर्थत्वासंभवात् । लक्षणायां च स एव दोष इति भावेन स्वयं व्याचष्टे ॥ अहर्ज्ञानमिति ॥ अहर्दिनं प्रकाशश्च
क्वचिज्ज्ञानं इत्यभिधानं प्रागेवोक्तं । तर्ह्यहर्लिक इति स्यादित्यत उक्तं । अहर्लिक एवेति रेफस्य लत्वमिति भावः । कस्मिन्हृदयं प्रतिष्ठितमि
ति प्रश्ने अहलिकेत्युक्तिरसंगतेत्यतस्तदभिप्रायमाह ॥ अज्ञेत्याक्षिपतीति ॥ हृदयाख्यो मायाः शिवे प्रतिष्ठितत्वात् स्याति प्रसिद्धत्वेन
तत्रापि प्रश्ने अज्ञेतितमाक्षिपतीत्यर्थः । ननु श्रुतौ अब्राह्मः अरीर्य इत्याद्युक्तार्थे न हि गृह्यते न हि शीर्यत इत्यादिना तदेव तत्र हेतुत्वेन कथमु
च्यत इत्यत आह ॥ नहीति ॥ तथा चार्थाभावे प्रमाणाभावो हेतुरुच्यत इति नानुपपत्तिरित्यर्थः । ननु शाकल्येनापि ब्रह्मणो ज्ञातत्वात्
याज्ञवल्क्येनापि स एव नेति नेतीत्यादिना विशेषेण निरूपितत्वाच्च तद्गुणकस्य ब्रह्मणो वक्तुं शक्यत्वात् कस्मात् तं ह न मेने शाकल्य इत्यतस्त
स्याभिप्रायमाह ॥ नेतीति ॥ विशेषापेक्षयेति ॥ अतएव श्रुतौ तंचेन्मेन विवक्ष्यसीति विशेषवाचकविशब्दप्रयोग इति भावः ।

भा० । तद्गुणानां सुपूर्णानां विदुः प्रतिविंवितं । श्रीभुक्ते तद्गुणान् ब्रह्मा तस्य रुद्रादयोपि चेत्यादि च । अहर्ज्ञानमस्य लीनमित्यहर्लिक एवाहलिकः ।
अज्ञेत्याक्षिपति । न हि गृह्यत इत्यादिना ग्रहणशीरणादिपुसर्वप्रमाणाभावं दर्शयति । नेति नेत्यादिरूपेण विज्ञापितगुणोपि तु । विशेषापेक्षया पृष्टो न शाक
ल्यो विवेदतमिति ब्रह्मांडे ।

बृहदा०

॥ २२३ ॥

निरुद्धप्रत्यूहोत्पन्नयोरेकार्थत्वप्रतीतिनिवारयन्व्याचष्टे ॥ तदपेक्षामित्यादिना ॥ जगदपेक्षां । निरोर्थो निर्गत्येति । ननु देवताधर्मादिस्वरूपस्याप्युपनिषद्भ्यस्त्वत्वात् औपनिषदमितिकथमेतस्यैव विशेषणमित्यत आह ॥ नेति ॥ केनापि प्रकारेण कस्यचित्पुंसः । कर्तरिषष्ठीयं । नन्वाश्वलादिभिर्यदिदं सर्वमृत्युना संसर्वमृत्युनाभिपन्नं केन यजमानो मृत्योराप्तिमिति मुच्यत इत्यादिप्रश्ने कृतं वा ज्वलक्येन होत्रं त्विजाग्निना वाचा इत्यादिनोत्तरे च दत्ते तत्र प्रमाणमपृष्ट्वा कथं तदंगीकारः क्रियते । आश्वलादिभिर्याज्ञवल्क्येन क्रियमाणायाः कथाया जल्परूपत्वात् । जल्पे च प्रमाणप्रश्नस्य कर्तव्यत्वात् इत्यतः आश्वलादिभिः प्रमाणप्रश्नाकरणे निमित्तं वक्तुमाह ॥ प्रश्न इति ॥ विप्रतिपन्नप्रमेये इति शेषः । वादिना च तत्पृष्टप्रमेयं वक्तव्यमित्यपि ग्राह्यं । तत्र यदि प्रतिवादिनस्तदुक्तौ वादिवचने प्रामाण्यं निश्चितं तदाऽऽगमांतरं नापेक्षितं तदुक्तेरेवागमरूपत्वात् । ततश्च न तदुक्ते प्रमेये प्रमाणप्रश्नः कर्तव्य इति भावः । यदा शंका तदुक्तौ प्रामाण्यविषयिणी तदा तेन प्रमाणप्रश्नः कर्तव्यः । वादिना वागमो दर्शनीयः इत्यर्थः । नन्वस्त्वेवं तथापि याज्ञवल्क्यवचनेऽप्राप्यशंकैव कुतो नेत्यत आह ॥ निःशंकत्वेनेति ॥ आतोपि वैयात्यात्प्रश्नोत्तरं निःशंकत्वेन वक्तीति तद्व्यावृत्त्यर्थं सदागमानामानुकूल्येनेत्युक्तं । इतोपि याज्ञवल्क्यवचनेनाप्राप्यशंकैत्याह ॥ दशताल इति ॥ तथा शब्दौ च शब्दः पुनः शब्दश्च लक्षणानां परस्परं

भा० । तदपेक्षां विनैवासौ निर्गल्य पुरुषोत्तमः । वह्न्येवानिशं सर्वं निरुद्धं तेन तज्जगत् । प्रतिप्रतिस्थितोरूपैर्यस्माद्वत्ते हरिः सदा । अतः प्रत्यूह्यते तेन व्यक्ताव्यक्तमिदं जगदिति त्रह्यतर्कः । न विनोपनिषद्भिः सज्ञेयः केनापि कस्यचित् । अत औपनिषत्कृतं प्राहुर्विष्णुं सनातनमिति च । प्रश्नोवादे च जल्पादौ कर्तव्यः प्रतिवादिना । तदुक्तिमात्रे प्रामाण्यं यदि नास्यागमांतरं । अपेक्षितं यदा शंका दर्शनीयस्तदागमः । निःशंकत्वेन यो वक्ता प्रश्नानामुत्तरं सदा । आनुकूल्येनागमानां नाशंक्यं तद्वचः कचिन् । दशतालो दशमुखो ललाटत्रिंशकस्तथा ।

भावबो०

भाष्यार्थः

५।९

446

॥ २२३ ॥

रसमुच्चये । नाशंक्यमेवेत्येवशब्दसंबंधः । दशतालः दशमणिबंधपरिमितकायः दशमुखः दशमुखपरिमितकायः ललाटत्रिंशकः त्रिंशललाटपरिमितकायः सार्धोन्नतः अर्धोन्नतललाटेन सहितः पर्यगदशशिराः पर्यक्परितः दशललाटपरिमितकायः पंचोराः उरः पंचकपरिमितकायः सप्तपादः सप्तपादपरिमितकायः नवांगुलमुखः नवांगुलपरिमितं मुखं यस्य स तथोक्तः चतुरंगुलः चतुरंगुलपरिमाणवान् चतुर्विंशांगुलतनुः चतुर्विंशांगुलपरिमितातनुर्मध्यदेहो यस्य स तथोक्तः । देवपूजितं तथा च नाप्रामाण्यशंका तत्रेत्यर्थः । ननु याज्ञवल्क्यस्य उक्तसर्वलक्षणोपेतत्वाभावात् कथं तद्वचनेऽप्रामाण्यशंकाभाव इत्यत आह ॥ प्राधान्यादिति ॥ बाहुल्यादित्यर्थः । अल्पदुर्लक्षणयुत इत्यर्थः । ननु सर्वलक्षणसंपन्नस्यैव वाक्यं मानमिति प्राधान्येन लक्षणोपेतस्यापि वाक्यं अमानं किं न स्यादिति चेत् न । तथा त्वेदेव पर्यादिवचनेऽप्यप्रामाण्यशंका स्यात् । कुत इत्यत आह ॥ प्राय इति ॥ प्राय इत्यस्य व्यावर्त्यमाह ॥ ऋत इति ॥ किं त इत्यत आह ॥ यस्मादिति ॥ यद्वा भवतु विष्णुविरिंचेतरदेवपर्यादिवचनेऽप्यप्रामाण्यशंकेति चेत् । तथा त्वेप्रमाणप्रश्रंविनैव तत्प्र

भा० । सार्धोन्नतश्चैव पुनः पर्यगदशशिरास्तथा । पंचोराः सप्तपादो यो नाशंक्यं तद्वचः कचित् । नवांगुलमुखो यस्तु गले च चतुरंगुलः । चतुर्विंशांगुलतनुस्तद्वाक्यं देवपूजितं । प्राधान्याल्लक्षणोपेतो दुर्लक्षणयुतोऽपि सन् । तस्यापि वाक्यं मानं स्यात्किमु सर्वयुतस्य तु । प्रायो देवाश्च ऋषयो न सर्वशुभलक्षणाः । ऋते विष्णुं सुरश्रेष्ठं ब्रह्माणं वाप्यनंतरं ।

बृहदा०
॥ २२४ ॥

श्रोत्तररूपाः कथावेदेन स्युरिति भावेनाह ॥ यस्मादिति ॥ तस्मादेवेत्यर्थः । वाक्यार्थघटनामेव पृच्छन्ति न घटनां विना तत्र तदुक्तेषु
प्रमाणांतरं पृच्छन्ति । अतएव याज्ञवल्क्येन त्रयस्त्रिंशत्सु षडेवोत्तमाः षट्सु च त्रय एवोत्तमाः इत्याद्युक्त्वा कथमिदं घटत इत्याशंकापरिहा
राय एतेषु हीदं सर्वपडिति एतेषु हीमे सर्वदेवा इत्यादिना घटको हेतुरुक्तः । यदर्थमेतावदुक्तं तदाह ॥ एतस्मादिति ॥ याज्ञवल्क्य
स्य ऋषित्वेनागमानुकूल्येन निःशंकं प्रश्रोत्तरवक्तृत्वात् प्राधान्येनोक्तलक्षणोपेतत्वाच्च तद्वचनस्यानाशंकनीयत्वादित्यर्थः । याज्ञव
ल्क्योक्तेरन्यमागममितिसंबंधः । मिथिलोपितमागमनं प्रच्छेत्त्युत्तराध्यायविवक्षया तं याज्ञवल्क्यमिति वार्थः । महापुरुषव
चो न शंक्यमित्युक्तं । तत्र मानांतरं पठति ॥ यद्वति ॥ आदक्षिणामुत्तमग्रदक्षिणामपि प्रतीच्छन्दातुमिच्छन् पर्येषणं अन्वेषणं
कुर्यात् । यदि एतादृशस्यापि वचनं शंकाहं तदा समग्रदक्षिणादानेन तत्पर्येषणविधानं न स्यादिति भावः । अतएव जनकादयः अलंकृ
तगवादिदक्षिणया तदन्वेषणं कृतवन्तः । एतलक्षणविशिष्टस्यापि वचनं नाशंक्यमित्याह ॥ षण्णवत्यंगुल इति ॥ तत्परिमितकायः
उक्तलक्षणवतो वचो न शंकाहं इत्येतत्प्रमेयमुपपत्त्यापि समर्थयते ॥ अतएवेति ॥ चशब्दः पूर्वोक्तागमसमुच्चायकः भवतः उक्तलक्षणस्य

भा० । यस्मान्न विदुषां वाक्यमाशंक्यं केनचित्कचित् । तस्माद्वेदे पु सर्वेषु कथाः प्रश्रोत्तरात्मिकाः । न प्रमाणांतरं तत्र पृच्छन्ति घटनां विना ।
एतस्मादाश्रयाद्याश्च प्रच्छन्ते वक्तुं चित् । आगमं याज्ञवल्क्योक्तेरन्यतं मिथिलोपि चेति ब्रह्मतर्कः । यश्चिन्नविचिकित्सस्तुच्छिन्नच्यपि च संशयान् ।
तस्य पर्येषणं कुर्यात्प्रतीच्छन्नातदक्षिणामिति च भारते । षण्णवत्यंगुलो यस्तु न्यग्रोधपरिमंडलः । दशतालश्चतुर्हस्तः स देवैरपि पूज्यत इति वायुप्रोक्ते ।
अतएव च सर्वागमेषु प्रतिसंहितमाचार्यलक्षणमुच्यते ।

भाववो०
भाष्यार्थः

५ । ९

448

॥ २२४ ॥

वचोनशंकनीयं अतएवपंचरात्रादिसर्वागमेषु प्रतिसंहितं सर्वसंहितासु आचार्यलक्षणमुच्यते। अन्यथातदुक्तिवैयर्थ्यस्यादित्यर्थः ।
यथावृक्षोवनस्पतिस्तथैवपुरुषोमृषेत्यत्रमृषेतिपदच्छेदोऽनुपपन्नः । वृक्षमिथ्यात्वस्यासिद्धत्वेनदृष्टान्तत्वेनोपादानायोगात् । पुरुषमि
थ्यात्वं प्रमाणवाधितत्वाच्च । अमृषेतिपदच्छेदेऽपिअर्थसत्यत्वप्रतिपादनपरत्वेवनस्पतिशब्दोव्यर्थः स्यात् । नचवनस्पतिरिति वृक्ष
स्यविशेषणमितिवाच्यं । पर्याययोर्विशेषणविशेष्यवाचकत्वानुपपत्तेरितिभावेनतद्वाक्यंयथावद्व्याचष्टे ॥ यथेति ॥ सप्तसुप्रथमेति
सूत्रात्वनस्पतिरितिप्रथमासप्तम्यर्थे । श्रुतौवृक्षइत्यनंतरमितिशब्दाध्याहारः । अर्थशास्त्रेप्रयुक्तस्यइतिशब्दस्यशब्दपदार्थकत्व
मितितल्लब्धार्थोक्तिः ॥ अयंशब्दइति ॥ अमृषाविद्यमानार्थकएव वृक्षशब्दप्रवृत्तिनिमित्तवृक्षत्वस्यतत्रसत्त्वात् । पुरुषेपुरुष
शब्दइत्यनेनश्रुतौपुरुषशब्दआवर्तनीयइत्युक्तंभवति । अमृषेत्यस्याविद्यमानार्थोनेत्यर्थमभिप्रेत्यलब्धमर्थमाह ॥ विद्यमानो
विद्यमानार्थएवेति ॥ ननुमर्त्यःस्विन्मृत्युनावृकणःकस्मान्मूलात्प्ररोहतीतिप्रष्टव्यार्थानुपयुक्तमेतदित्यतआह ॥ सचेति ॥
चशब्दःप्रकृतानुसंधानार्थः । एतस्योपयोगमुत्तरत्रवक्ष्यति । विद्यमानार्थकःपुरुषशब्दोवाच्यस्यनित्यत्वेसंभवति । कुतइत्यतः
पुरुषशब्दस्यनित्यत्वार्थकत्वादितिभावेनपुरुषशब्दार्थमाह ॥ पुरुकालेपीति ॥ किंनान्त्वावतत्स्थिरमितिवाक्यंअप्रतीतेर्व्याच
ष्टे ॥ स्नावमध्येइति ॥ स्नावेतिअविभक्तिकोनिर्देशः । विभक्तिश्चपृष्ठीतिभावेनोक्तंस्नावमध्येइति । श्रुतौतच्छब्दश्रवणात्

भा० । यथावनस्पतौवृक्षइत्ययंशब्दोऽमृषातथैवपुरुषेपुरुषशब्दोविद्यमानएव । सचनित्यत्वेसंभवति । पुरुकालेपिसन्पुरुषइति । स्ना
वमध्येयत्स्थिरंविद्यतेस्थिसङ्गीनंतद्धारुसंश्लिष्टपाशवत् ।

३५ बृहदा०

॥ २२५ ॥

यदितिलभ्यते । आस्थिसंलीनसंलग्नमित्यर्थः । दारुसंश्लिष्टपाशेति किनाटशब्दार्थः । ननु कस्मान्मूलात्प्ररोहतीत्यत्र वृक्षः कस्मान्मूलात्प्ररोहतीत्यस्यार्थो भिन्नतः सनयुक्तः । यद्वृक्षो वृक्षगौरो हतिमूलान्नवतरः पुनरिति वृक्षस्य मूलशब्दवाच्यभूतवृक्षभागकारणकत्वस्योक्तत्वेन सिद्धविषयत्वादित्यतस्तद्वाक्यतात्पर्यमाह ॥ वृक्षइति ॥ तत्र हेतुमाह ॥ यत्समूलमिति ॥ रेतसइति मावोचतेत्यत्र जीवतस्तत्प्रजायतइतिकथं हेतुरुच्यतइत्यतस्तदभिप्रायमाह ॥ अन्यस्येति ॥ अन्यस्य सृज्यस्य पुरुषांतरस्य रेतसि चेत्यर्थः । पुरुषांतरसद्भावोपि स्यादित्यत आह ॥ प्रलयेति ॥ अनेन अंजसाप्रेत्यस्य तात्पर्यमुक्तं भवति । एवं याज्ञवल्क्यप्रश्ने ते ह ब्राह्मणानदधृषुरित्युक्तत्वात् जातएव न जायते इत्यादिना याज्ञवल्क्येन स्वयमेव परिहाराच्च ब्राह्मणास्तूष्णीं बभूवुरिति प्रतीयते तदयुक्तं । ऋषीणां पुरुषाद्युत्पादकतया भगवज्ज्ञानित्वेन कस्मान्मूलात्प्ररोहतीति प्रश्नस्य भगवतइत्युत्तरमदत्वा तूष्णींभावे निमित्ताभावादित्यत आह ॥ तत्पृष्टमिति ॥ ननु किंतत्पृष्टं सर्ववक्तुमशक्त्वात् पुरुषस्येत्यतः प्रश्नाभिप्रायमाह ॥ पुरुषस्येति ॥ देहव्यतिरिक्तजीवाभावात्भावे वा शरीरेण सहैव तस्य नाशेन पूर्वोत्तरशरीरेष्वनुवर्तमानस्यैकस्याभावात् तस्य पुनरुत्पत्तिरेव नास्तीति कथं तदुत्पादकप्रश्नइत्यतो न जीवस्य शरीरेण सह विनाशः । किंतु स नित्य एव पुरुषकाले सन्नित्यौगिकपुरुषनामवत्त्वात् । नित्यस्य तस्याऽशरी

भा । वृक्षो मूलाद्रोहतीत्यंगीकारमात्रं । यत्समूलमावृहेयुरितितस्यापि दूषणात् । अन्यस्य रेतसो जननमपि जीवतः पुरुषांतरस्य भावे । प्रलये तु सर्वप्रलयात् कस्मादुत्पत्तिः । तत्पृष्टं सर्ववक्तुमशक्त्वात् पुरुषस्य पुनरुत्पत्तौ कारणं भगवंतं जानंतोऽपि तूष्णीं मृषयो बभूवुः । पुरुषनामकत्वान्नित्यस्य जीवस्य यावन्मुक्तिपुनरुत्पत्त्या भवितव्यं न शरीरेण सह नाशः ।

भाववो०

भाष्यार्थः

५।९

450

॥ २२५ ॥

रत्वे संसारायोगात् यावन्मुक्तिशरीरयोगलक्षणपुनरुत्पत्तिरावश्यकीत्यर्थः । नन्वस्त्येवं जीवस्य पुनरुत्पत्तिः तथापि तदुत्पादकप्रश्नो
 नुपपन्नः स्वस्यैवोत्पादकत्वसंभवेन सिद्धविषयत्वादित्यत उक्तं ॥ तस्य चेति ॥ असौ उत्पादकः । कः किंलक्षणक इत्यर्थः । तथा च
 पुरुषस्य पुनरुत्पादकं भगवंतं जानंतोऽपि वक्ष्यमाणं तल्लक्षणं वक्तुमशक्ताः कृपय इति भावः । याज्ञवल्क्यपृष्ठं न विज्ञातं ब्राह्मणैः अतो ब्रह्मि
 ष्टत्वाद्धृताः गावः याज्ञवल्क्येन जिताः ब्राह्मणाः । समाप्ता आख्यायिका । यत् याज्ञवल्क्येन पृष्ठं तच्छ्रुतिरस्मभ्यं उपदिशति विज्ञान
 मिति तीति परव्याख्यानमप्रामाणिकं स्वयमेव तदोवाच याज्ञवल्क्य इति प्रमाणविरुद्धं चेति भावेन तद्वाक्यमवतारयति ॥ तेऽपि विवृति ॥ ए
 तेन विज्ञानमानंदमित्येतदेव याज्ञवल्क्यं प्रति पृष्ठं ऋषीणां वाक्यमिति प्रतीतिरपि परास्ता । जात एव न जायत इति वाक्यं याज्ञवल्क्यकृत
 प्रश्नांतर्गतमिति परोव्याख्याति । तथा हि । यस्तु मृतः स पुनर्न जायते जातत्वादेव जनिष्यमाणस्य हि कारणचिंतनं जातस्य अतोऽत्र प्र
 श्न एवानुपपन्न इति चेत् नेति पृथक् वाक्यं । यन्मतं जात एवेति तन्न किं तर्हि मृतः पुनरपि जायत एव । अन्यथा कृतनाशा कृताभ्यागमः
 स्यात् । अतोऽत्र पृच्छामि । एनं मृतं को नुपश्चात् पुनर्जनयेदिति तदसत् । जात एवेति चेन्न जायत एवेति योजनाया मध्याहारवाक्यभेद
 प्रसंगात् । यस्तु मृतः स पुनर्न जायत इति शंकि तु जीवानित्यत्वं ह्यभिप्रेतं । तच्चास्मत्पक्षे तथैव पुरुषो मृषेति जीवस्य पुरुषकाले सन्नित्यौ
 गिकपुरुषनामकत्वं तस्यापरिहतमेव । यथोक्तं पुरस्तात् । स्वभाववादमालंब्येयमाशंकेत्यनुपपन्नमेव । तददर्शनात् । अत एवाचा
 र्यस्तस्य स्वोत्पत्तावस्वातंत्र्यादिति स्वयमेव स्वभाववादमपाकृतवान् । त्वत्पक्षे विज्ञानानंदस्यापि ब्रह्मण उत्पादकशंकाया अपरिहाराच्च

भा० । तस्य च स्वोत्पत्तावस्वातंत्र्यादन्येनोत्पादकेन भाव्यं । कोऽसाविति प्रश्नाशयः । ते पुतूष्णीं भूतेषु स्वयमेव परिहरति विज्ञानमानंदं ब्रह्मेति ।

बृहदा०
॥ २२६ ॥

नैवास्यजनकः कश्चिन्नित्यजानो ह्यसौ हरिरिति प्रमाणे एतद्वाक्यस्य याज्ञवल्क्यपरिहारवाक्यांतर्गतत्वावगतेस्तद्विरोधाच्चेति भावेन तदवतारयति ॥ तस्यापीति ॥ नन्वेवं व्याख्याने को न्वेन जनयेत्पुनरिति पुनः शब्दोऽयुक्तः स्यात् । क्रियाभ्यासापेक्षया प्रयुक्तेन पुनः शब्देनैकवारं जननप्रतीतेः । परमात्मनश्च सकृदपि जननानंगीकारादित्यत आह ॥ पुरुषांतरेति ॥ अनेन पुनः कइति पुनः शब्दान्वयः सूचितो भवति । ननु क्रियाभ्यासे पुनः शब्दप्रयोगो दृष्टः पुनरागतइत्यादौ न पुरुषांतरापेक्षयेत्यर्थे । अतस्तत्रापि प्रयोगमाह ॥ एक एवेति ॥ रातिरिति प्रथमापष्टयर्थे । रातेर्धनस्य दातुः परायणमिति परव्याख्यानमसत् । सप्रियः सर्वदानृणामिति प्रमाणविरोधादिति भावेन रातिशब्दार्थमाह ॥ रातिरिति ॥ व्यवहितत्वेनान्वयं दर्शयति ॥ तिष्ठमानस्येति ॥ एवं स्ववचनेन व्याख्यायदाढ्याय श्रुतिव्याख्यानरूपं प्रमाणं पठति ॥ विजित्येति ॥ तंतवौपनिषदं पुरुषं पृच्छामीति शाकल्यं प्रतिकृतप्रश्नापेक्षया पुनः शब्दः । अनेन अथ होवाच ब्राह्मणा इत्याचारभ्यपप्रच्छेत्यंतमुक्ततात्पर्यं भवति । यथा वृक्ष इत्यादेरर्थमाह ॥ यथेति ॥ यथार्थतः विद्यमानार्थत्वेन पूर्वोत्तराभ्यामेतत्सं वध्यते । तच्छब्दः पुरुषशब्दः पुरुषेऽपि वर्तते । नन्वेतत्प्रष्टव्यार्थासंगतं किमुच्यत इत्याशंकां परिहरन् प्रश्नवाक्यतात्पर्यमाह ॥ नित्यत्वा

भा० । तस्याप्यन्यउत्पादकइत्याशंका माभूदिति जातएव न जायतइत्याह । पुरुषांतरापेक्षया पुनः शब्देन तु क्रियाभ्यासापेक्षया । एक एव हरिर्विशुः पुनरन्योनविद्यतइतिवत् । रातिरिष्टः । तिष्ठमानस्यतद्विदः परायणं । विजित्य सर्वान्पप्रच्छयाज्ञवल्क्यः पुनर्मुनीन् । यथा वनस्पतौ वृक्षशब्द एव यथार्थतः । पुरुषेऽपि हितच्छब्दो नित्यत्वादेव युज्यते । तस्मान्नास्य शरीरेण नाशस्तस्मात्पुनर्जनिः । आमुक्तेर्भवितानित्यं कुतस्तदिति चोच्यतां ।

भावबो०
भाष्यार्थः

५।९

452

॥ २२६ ॥

देवेति॥ तच्छब्दइत्यनुवर्तते । शरीरेणसह रेतसइतिमावोचतजीवतस्तत्प्रजायतइतिवाक्यस्यतात्पर्यमाह ॥ रेतसइति॥ मदी
यप्रश्नस्त्वादिसृष्टिविषयकइतिभावः । अत्रमर्त्यःस्विन्मृत्युनावृक्कणःकस्मान्मूलात्प्ररोहतीतिपुरुषोत्पादकमात्रप्रश्नइतिप्रतीतिनिरा
साययत्समूलमावृहेयुरित्येतदनुरोधेनप्रश्नाभिप्रायमाह ॥ निर्मूलस्येति ॥ कृत्स्नशइतितत्स्वरूपलक्षणविवक्षया । धानारुहइ
ववृक्षइत्येतद्व्याचष्टे ॥ धानाजातइवेति ॥ इवशब्दाभिप्रायकथनं अविदुषामिति । विदुषामपितथाकुतो नदृश्यतइत्यतआह
॥ अस्वातंत्र्यादिति ॥ अस्वातंत्र्यान्नैवतत्कारणंभवेत् । अविद्यमानंकथंविदुषां दृश्येतेतिभावः । अविदुषांविदुषामितिकर्तरिष
ष्ठ्यौ । अंजसाप्रेत्यसंभवइतिवाक्यंसंभवशब्देनभावउच्यतइतिप्रतीतिनिरासायव्याचष्टे ॥ अंजसेति ॥ प्रेत्यस्थितस्येतिशेषः ।
अनेनसंभवतिअस्मादितिव्युत्पत्तिर्दर्शिता । अंजसाप्रेत्यसंभूतिकारणमपिस्वयंजीवएवकिंनस्यादित्यतआह ॥ प्रेत्येति ॥ जीवस्त्व
स्वतंत्रइतिभावः । जातएवनजायतइत्यादेःऋषीणांपरिहारवाक्यत्वमितिप्रतीतिनिरासायमध्येवक्तव्यमाह॥इतीति॥ तद्वेत्तारोपि
उत्पादकस्वरूपवेत्तारोपि तत्प्रश्ननिर्मूलनेतत्पृष्टलक्षणकथनेनसर्वथाप्रश्नपरिहारेबलोज्झिताइत्यर्थः । तेहब्राह्मणानदधृषुःइत्येत

भा० । रेतसोजननंयावत्प्रलयस्तावदेवहि । निर्मूलस्यचवृक्षस्यप्रलयेपुरुषस्यच । पुनरुत्पादकोयस्तंवदंतुममकृत्स्नशः । धानाजातइवायं
हिदृश्यतेऽविदुषांतरुः । अस्वातंत्र्यात्तुविदुषांनैवतत्कारणंभवेत् । अंजसाप्रेत्यसंभूतिकारणंतद्वदंतुनः । प्रेत्यसंभूतिकर्ताहिस्वतंत्रोघटतेयतः ।
इतिपृष्टास्तुमुनयो नवक्तुंशेकुरंजसा । तद्वेत्तारोपितत्प्रश्ननिर्मूलनबलोज्झिताः ।

बुहदा०

॥ २२७ ॥

स्यतात्पर्यमाह ॥ अधाष्टर्यादिति ॥ विज्ञानमानंदं ब्रह्मेति वाक्यमपेक्षिताध्याहारं सूचयन्व्याचष्टे ॥ पूर्णानन्दइति ॥ मुख्या
मुख्ययोर्मध्ये मुख्ये संप्रत्यय इति पूर्णानन्द इत्युक्तं । पूर्णविज्ञान इत्यपि ग्राह्यं । जात एव न जायते को न्वेन जनयेत् पुनरिति वाक्यं हेतुहे
तुनद्वावप्रतिपादकतया व्याचष्टे ॥ नैवेति ॥ रातिर्दातुरित्यस्यार्थमाह ॥ सप्रियइति ॥ तद्विदः परायणमित्यस्यार्थमाह ॥ ज्ञा
निगामिति ॥ ज्ञानिनां मध्यमभक्तानामित्यर्थः । तिष्ठमानस्य परायणमित्यस्यार्थमाह ॥ येत्विति ॥ तु विशेषेण । तद्भाविता ए
कांतिन इत्यर्थः ॥ ततश्चायं खंडार्थः ॥ अथवा चक्रव्युपरमानंतरं एतया ज्ञवल्क्यं । शकलस्यापत्यं शाकल्यः विदग्धो नामतः प
प्रच्छ । किं हेया ज्ञवल्क्य देवाः कति किं संख्याका इति एवं पृष्टः सः याज्ञवल्क्यः यावंतो यावत्संख्याका देवाः वैश्वदेवस्य शस्त्रस्य
निविदि निवित्संज्ञिकमंत्रे उच्यंते तावतो देवान् ह एतया वक्ष्यमाणयानि विदा तत्संज्ञिकमंत्रेण प्रतेपि देजातवान् । तां निविदं दर्शय
ति ॥ त्रयश्चेति ॥ त्रयश्च त्रीचशता त्रयस्त्रिंशच्छतानि । त्रयश्च त्रीचसहस्रा त्रयस्त्रिंशत्सहस्राणीत्यर्थः । यद्यपि इतोऽप्यधिकसं

भा० । अधाष्टर्यात् तत्प्रभावेन धर्षितानां शक्यं न । स्वयमेव तदोवाच याज्ञवल्क्यो महामुनिः । पूर्णानंदो हरिर्नान्यः कारणं सृज्यसर्जने ।
नैवास्य जनकः कश्चिन्नित्यजातो ह्यसौ हरिः । सप्रियः सर्वदा तृणां ज्ञानिनां परमप्रियः । ये तु तद्भाविता नित्यं ते पाप्मे पपरायणमिति नारायणीये ॥ इति
शाकल्यब्राह्मणं ॥ ९ ॥ इति बृहद्वाग्ये पंचमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

उप० । अथ हैनं विदग्धः शाकल्यः पप्रच्छ कति देवा याज्ञवल्क्येति स हैतयैव निविदा प्रतिपेदे यावंतो वैश्वदेवस्य निविद्युच्यंते । त्रयश्च त्रीचशता त्र
यश्च त्रीचसहस्रेति

भावदो०

खंडार्थः

५१९

अः

निवे
454

॥ २२७ ॥

ख्यादेवानामस्ति । नवकोट्योहिदेवानामित्याद्युक्तेः । तथापितेषु त्रयस्त्रिंशत्सहस्रसंख्याका देवाः अधिकाः तेषु च त्रयस्त्रिंशच्छतसंख्याका अधिका इति भावः । एवं याज्ञवल्क्योक्तं परिहारं शाकल्यो गीकरोतीत्याह ॥ ओमिति होवाचेति ॥ शाकल्य इति शेषः । त्रयस्त्रिंशच्छतसंख्याकेष्वपि देवेषु अधिकान् पृच्छति ॥ कल्येवेति ॥ उत्तरमाह ॥ त्रयस्त्रिंशदिति ॥ एवमुत्तरत्रापि प्रश्नपरिहारौ व्याख्येयौ । अथ संख्येयस्वरूपं पृच्छति ॥ कतम इति ॥ १ ॥ स एवं पृष्टो याज्ञवल्क्यः उवाच । किं त्रयस्त्रिंशदेवदेवाः तु विशिष्टाः । एते त्रयस्त्रिंशच्छतसंख्याका देवाः एषां त्रयस्त्रिंशत्संख्याकानां देवानां महिमान एव महिनामाहात्म्येन मिताः परिमिताः न्यूनाः अत एव तेषां परिवारभूता एवेत्यर्थः । तेषां बहुलत्वात् पृथङ्निर्देशमकृत्वामहिमान इत्येवोक्तं । तथा एते त्रयस्त्रिंशत्सहस्रसंख्याका देवाः एषां त्रयस्त्रिंशच्छतसंख्याकानां देवानां महिमान इत्यपि योज्यं । त्रयस्त्रिंशत्संख्याकान् पृच्छति ॥ कतम इति ॥ ते त्रयस्त्रिंशच्छतसंख्याकेष्वधिकाः । उत्तरमाह ॥ अष्टाविति ॥ इन्द्रश्च प्रजापतिश्च त्रयस्त्रिंशद्वान् त्रिंशत् त्रयस्त्रिंशत्संख्यापूरकौ । अत्रेन्द्रशब्देन वायुज इन्द्रो ग्राह्यः । नक्षत्रशब्देन रूपांतरग्रहणात् । प्रजापतिशब्देनैन्द्रपुत्रो जयंत उच्यते ॥ २ ॥ अग्निः सुपर्णः पृथिवीत

उप ॥ ओमिति होवाच कल्येव देवा याज्ञवल्क्येति त्रयस्त्रिंशदित्योमिति होवाच । कल्येव देवा याज्ञवल्क्येति पडित्योमिति होवाच । कल्येव देवा याज्ञवल्क्येति त्रय इत्योमिति होवाच । कल्येव देवा याज्ञवल्क्येति द्वावित्योमिति होवाच । कल्येव देवा याज्ञवल्क्येत्यर्ध इत्योमिति होवाच । कल्येव देवा याज्ञवल्क्येत्येक इत्योमिति होवाच । कतमे ते त्रयश्च त्रीच शता त्रयश्च त्रीच सहस्रेति ॥ १ ॥ सहोवाच महिमान एवैषामेते त्रयस्त्रिंशत्स्त्वेव देवा इति कतमे ते त्रयस्त्रिंशदित्यष्टौ सव एकादश रूपा द्वादशादित्यास्त एकत्रिंशदिन्द्रश्चैव प्रजापतिश्च त्रयस्त्रिंशदिति ॥ २ ॥

बृहदा०

॥ २२८ ॥

आर्यासौपर्णी वायुः सूत्रात्मा अंतरिक्षं तत्पत्नी श्रद्धा आदित्यः शिवः द्यौस्तद्भार्यो मा चंद्रमाः कामः नक्षत्राणींद्रः बहुवचनं रूपबाहु
ल्याभिप्रायेण । इत्येतेव सवः कुत एतेव सुशब्दाभिधा इत्यत आह ॥ एतेष्विति ॥ सर्वे वसतीति वसुशब्दवाच्यं जगत् एतेषु अष्टसु
हितं निहितं इति हियस्मात् तस्मादेतेव सव इत्यर्थः ॥ ३ ॥ पुरुषे जीवे वर्तमानाः प्राणाः ज्ञानेन्द्रियकर्मेन्द्रियनियामकाः इमे प्रसिद्धाः दक्षा
ग्निप्रमुखा वायुपुत्राः दश आत्मा बुद्ध्याभिमानि बृहस्पतिः एकादशः एकादशत्वसंख्या पूरकः । तेषु रुद्रशब्दं निर्वक्तुमाह ॥ ते यदेति ॥ ते
एकादशेन्द्रियाभिमानिनः यदा यस्मिन्काले । अस्मान्मर्त्यात् म्रियमाणाच्छरीरात् उत्क्रामंति अथ तदारोदयंति म्रियमाणसं वधिनो
जनान् । किंत इत्यत आह ॥ तदिति ॥ यत्तस्मात् तत्तस्मिन्नुत्क्रांतिकाले रोदयंति तस्माद्बुद्ध्या इत्युच्यं त इत्यर्थः ॥ ४ ॥
संवत्सरस्य संवत्सरात्मकस्य कालस्य वै प्रसिद्धा ये द्वादशमासा द्वादशमासाभिमानिनः एते आदित्याः ते च धातार्यमाविवस्वान् पूषा त्वष्टा
सविता भगः पर्जन्यो वरुणो मित्रो यमश्चंद्र इत्येते तेष्वेव आदित्यशब्दं निर्वक्तुमाह ॥ एते हीति ॥ एते द्वादशादित्याः इदं सर्वं प्राणिनामायुरा
दिकं आददानांति परितोयांति । ते यत्तस्मात् इदं सर्वमाददानांति तस्मादादित्या उच्यं त इत्यर्थः ॥ ५ ॥ वायुर्जेद्रजयंतयोः

उप० । कतमेव सव इत्यग्निश्च पृथिवी च वायुश्चांतरिक्षं चादित्यश्च द्यौश्च चंद्रमाश्च नक्षत्राणि चैते वसव एते पुहीदं वसु सर्वहितमिति तस्माद्वसव इति
॥ ३ ॥ कतमे रुद्रा इति दशमे पुरुषे प्राणा आत्मैकादशस्ते यदा तस्माच्छरीरांन्मर्त्यादुत्क्रामंत्यथ रोदयंति तद्यद्दोदयंति तस्माद्बुद्ध्या इति ॥ ४ ॥ कतम आ
दित्या इति द्वादशवैमासाः संवत्सरस्यैत आदित्या एते हीदं सर्वमाददानांति । ते यदिदं सर्वमाददानांति तस्मादादित्या इति ॥ ५ ॥

भावबो०

खंडार्थः

५।९

456

॥ २२८ ॥

रूपविशेषं पृच्छति ॥ कतमइति ॥ स्तनयितुरेव तदभिमान्येव प्रसिध्यर्थ एवकारः यज्ञो यज्ञाभिमानो तस्यापिरूपविशेषं पृच्छति ॥ कतमइति ॥ अशनिः वज्राभिमानो पशवः पश्वभिमानो ॥ ६ ॥ एतेषु त्रयस्त्रिंशद्देवेषु येषां डधिका उक्तास्तान् पृच्छति ॥ कतमे षडिति ॥ अग्न्यादिशब्दार्थस्तूक्त एव । एतेषां त्रयस्त्रिंशत्स्वाधिक्ये हेतुमाह ॥ एतेषु हीति ॥ इदं बुद्धिस्थं षट्ज्ञानविज्ञानैश्च र्यवीर्यश्रीयशोरूपगुणषट्कं एषु अग्न्यादिशब्दाभिधेयेषु गरुडादिषु सर्वपूर्णं देवतांतरापेक्षयोत्कृष्टं हियस्मात् इतितस्मात् त एव त्रयस्त्रिंशत्स्वधिका इत्यर्थः ॥ ७ ॥ षट्स्वधिकान्त्रीन् पृच्छति ॥ कतमइति ॥ इम एव पूर्वोक्ता अग्निवाय्वादित्यशब्दवाच्याः वीन्द्रवायुमहेश्वराः लोकाः स्वस्वभार्याणामाश्रयाः ज्ञानरूपाश्च । अनेन वायुर्वीन्द्रमहेश्वराणां सर्वदेवोत्तमत्वं लब्धं तत्कुत इत्यत आह ॥ एषु हीति ॥ हियस्मादेषु वायुर्वीन्द्रमहेश्वरेषु सर्वदेवा अंतर्भूताः इतितस्मात्ते सर्वदेवोत्तमा इत्यर्थः । अत्र सर्वदेवानां तदं तर्भावो नाम तत्परिवारत्वं विवक्षितमिति बोध्यं । षट्सु स्वभार्यापेक्षया अधिकप्रश्ने त्रय इति परिहारोभिहितः । षट्स्वेव स्वरूपोत्तमापेक्षया अधिकप्रश्ने द्वाविति यदुत्तरमुक्तं तयोर्द्वयोः स्वरूपं पृच्छति ॥ कतमाविति ॥ अन्नं प्रागंतरीक्षशब्दोक्ताश्च प्राणः तत्पतिर्मु

उ० । कतमइन्द्रः कतमः प्रजापतिरिति स्तनयितुरेवं द्रोणः प्रजापतिरिति कतमः स्तनयितुरित्यशनिरिति कतमो यज्ञ इति पशव इति ॥ ६ ॥ कतमे षडित्यग्निश्च पृथिवी च वायुश्चांतरिक्षं चादित्यश्च द्यौश्चैते षडेते पुहीदः सर्व षडिति ॥ ७ ॥ कतमे ते त्रयो देवा इतीम एव त्रयो लोका एते पुहीमे सर्वे देवा इति कतमौ तौ द्वौ देवा इति त्रयं चैव प्राणश्चेति ॥ ८ ॥

बृहदा०

॥ २२९ ॥

ख्यवायुः चशब्दौपरस्परसमुच्चये । एवकारःप्रसिध्यर्थः ॥ ८ ॥ अध्यर्धस्वरूपं पृच्छति ॥ कतमइति ॥ यः सर्वलोकाधारतया पवते अयमध्यर्धइत्युच्यते । तत्तत्रवायोरध्यर्धशब्दवाच्यत्वविषये आहुःपृच्छंतिशाकल्याद्याः । किमिति कथमध्यर्धइतिकेन निमित्तेन अध्यर्धशब्दवाच्यइत्यर्थः । तस्योत्तरमाह ॥ यदस्मिन्निति ॥ यत्तस्मात् अस्मिन्वायौ इदं बुद्धिस्थं सर्वज्ञानादिगुणजातं अध्याध्नोत् आधिक्येन कृद्धमभवत् तेनकारणेनाध्यर्धइति । तत्तत्रापि आहुःपृच्छंति । किमिति कथमस्मिन्गुणजातमध्याध्नोदिति । तस्योत्तरमाह ॥ यदयमिति ॥ यत्तस्मात् अयं वायुः एकइवैवपवते । नायमेकएव यतोविष्णुरेतद्विशिष्टः । नापिद्वितीयएव । विष्णवतिप्रीतिविषयत्वात् अतोऽयमेकइवैवेत्युच्यते । अथतस्मात् उक्तनिमित्तेनैकइवैवेत्युच्यमानत्वात् । अस्मिन् इदं सर्वमध्याध्नोदित्यर्थइतियोज्यं । यत्तस्मात् । अस्मिन्वायौ । इदं सर्वप्रमाणप्रमितं जगत् अध्याध्नोत् आधिक्येन स्थापितमभवत् तेनाध्यर्धइत्युच्यतइत्यपि यदस्मिन्निति वाक्यं व्याख्येयं । प्राणोविष्णुः सप्राणनामाविष्णुः । ब्रह्मेति गुणपूर्णइति त्यदितितत्तथा । यथाश्रुत्यादौ प्रतिपादितं तथैव ननु विकारेणानाद्यनंतकालेषु यातीति त्यदित्याचक्षते विद्वांसः ॥ ९ ॥ पुनरपि प्रष्टुं प्रष्टव्यार्थज्ञानिनस्तावत्फलमाह ॥ पृथिवीति ॥ हेयाज्ञवल्क्य च स्य पुरुषस्य पृथिव्येव प्रसिद्धैव पृथिवी आयतनमाश्रयः यदभिमन्यमाने ति यावत् । अग्निर्वाग्भिमान्यग्निस्था अग्निशब्दाभिधारमा लोको ब्राह्मप्रकाशहेतुः मनोवृत्तिहेतुः मनः मनः स्थिता मनोनाम्नीरमा ज्यो

उ० । कतमोध्यर्धइतियोग्यं पवतइति तदाहुर्नयमेकइवैवपवतेऽथ कथमध्यर्धइति यदस्मिन्निदं सर्वमध्याध्नोत्तेनाध्यर्धइति कतमएको देवइति प्राणइति सन्नह्यदित्याचक्षते ॥ ९ ॥ पृथिव्येव स्यायतनमग्निर्लोको मनोज्योतिर्यो वैतं पुरुषं विद्यात्सर्वस्यात्मनः परायणं स वै वेदिता स्या

भावत्रो०

खंडार्थः

५।९

458

॥ २२९ ॥

तिरांतरप्रकाशरूपस्वरूपज्ञानाविर्भावहेतुः तं सर्वस्यात्मनो जीवजातस्य परायणं उत्तमाश्रयं पुरुषं यो वै य एवाधिकारी विद्यात्जानी
यात् तवै स एव वेदिताज्ञानी स्यादित्यर्थः । अत्र तं पुरुषं त्वं जानासि किमिति ग्राह्यं । याज्ञवल्क्य उत्तरमाह ॥ वेदवा इति ॥ हे शाक
ल्य यमात्थ तं सर्वस्यात्मनः परायणं पुरुषं अहं वेदवै जानाम्येव । यदि वेत्थ तर्हि तं ब्रूहीत्यत आह ॥ य एवेति ॥ यो यं प्रसिद्धः शरीरः
पुरुषः जीवाभिमानास्वायं भुवो मनुः स एव एतत्त्वया पृष्टः नैतावतो परंतव्यं किंतु प्रष्टव्यं पृच्छैवेत्याह ॥ वदैवेति ॥ शाकल्यः पृच्छति
तस्य मनोः का देवतानियमनादिकर्त्रीति । एवं पृष्टो याज्ञवल्क्यः अमृतं वायुर्देवतेत्युत्तरमुवाच हेत्यर्थः ॥ १० ॥ एवमेवोत्तर
खंडसप्तकस्याक्षरयोजना द्रष्टव्या । कामो मनो वृत्तिविशेषः । हृदयं हृदयना हृदयं बुद्धिस्थारमा । एवमुत्तरत्रापि चक्षुर्लोक इत्यादौ च
क्षुःशब्दद्वयेन श्रोत्रशब्देन हृदयशब्दत्रयेण च तत्तदंतर्गता तत्तच्छब्दाभिधारमैवोच्यते । अत्र सर्वत्र मनो ज्योतिरित्यत्र मनःशब्देन
रमैवोच्यते । काममयः कामाभिमाना प्रद्युम्नः स्त्रियः श्रीसरस्वत्युमाः ॥ ११ ॥ रूपाणि शुक्लादीनि आदित्ये वर्तमानः पुरुषो रुद्रः

उ० । याज्ञवल्क्य वेदवा अहं तं पुरुषं सर्वस्यात्मनः परायणं यमात्थ य एवायं शरीरः पुरुषः स एव वेदवशाकल्यतस्य का देवतेत्यमृतमिति होवाच
॥ १० ॥ काम एव यस्यायतनं हृदयं लोको मनो ज्योतिर्यो वै तं पुरुषं विद्यात्सर्वस्यात्मनः परायणं स वै वेदिता स्याद्याज्ञवल्क्य वेदवा अहं तं पुरुषं सर्व
स्यात्मनः परायणं यमात्थ य एवायं काममयः पुरुषः स एव वेदवशाकल्यतस्य का देवतेति स्त्रिय इति होवाच ॥ ११ ॥ रूपाण्येव यस्यायतनं चक्षुर्लोको
मनो ज्योतिर्यो वै तं पुरुषं विद्यात्सर्वस्यात्मनः परायणं स वै वेदिता स्याद्याज्ञवल्क्य वेदवा अहं तं पुरुषं सर्वस्यात्मनः परायणं यमात्थ य एवासावादित्ये पुरुषः
स एव वेदवशाकल्यतस्य का देवतेति सत्यमिति होवाच ॥ १२ ॥

॥ २३० ॥

त्यंचतुर्मुखः ॥ १२ ॥ आकाशोभूताकाशः श्रौत्रःश्रोत्रगतस्सन् प्रतिशृणोतीतिप्रातिश्रुत्कः पुरुषश्चंद्रः दिशोगरुडशेषदक्षाः
॥ १३ ॥ तमःप्रसिद्धं छायाभयःतदभिमानानीनिर्गतिःमृत्युर्यमः ॥ १४ ॥ आदर्शोविद्यमानः पुरुषः सूर्यः असुःअंतर्गतरूपो
वायुः ॥ १५ ॥ आपोजडभूताः अप्सुपुरुषःपर्जन्यः वरुणःप्रसिद्धः ॥ १६ ॥ रेतः प्रसिद्धं पुत्रमयःपुत्राभिमानीशक्रःप्र

उ० । आकाशएवयस्यायतनंश्रोत्रंलोकोमनोज्योतिर्योवैतंपुरुषंविद्यात्सर्वस्यात्मनःपरायणंसर्वैवेदितास्याद्याज्ञवल्क्यवेदवाअहंतंपुरुषं
सर्वस्यात्मनःपरायणंयमात्थयएवायंश्रौत्रःप्रातिश्रुत्कःपुरुषःसएषवदैवशाकल्यतस्यकादेवतेतिदिशइतिहोवाच ॥ १३ ॥ तमएवयस्यायतनं
हृदयंलोकोमनोज्योतिर्योवैतंपुरुषंविद्यात्सर्वस्यात्मनःपरायणंसर्वैवेदितास्याद्याज्ञवल्क्यवेदवाअहंतंपुरुषंसर्वस्यात्मनःपरायणंयमात्थयएवायंछा
यामयःपुरुषःसएषवदैवशाकल्यतस्यकादेवतेतिमृत्युरितिहोवाच ॥ १४ ॥ रूपाण्येवयस्यायतनंचक्षुर्लोकोमनोज्योतिर्योवैतंपुरुषंविद्यात्सर्वस्या
त्मनःपरायणंसर्वैवेदितास्याद्याज्ञवल्क्यवेदवाअहंतंपुरुषंसर्वस्यात्मनःपरायणंयमात्थयएवायमादर्शोपुरुषःसएषवदैवशाकल्यतस्यकादेवतेत्यसु
रितिहोवाच ॥ १५ ॥ आपएवयस्यायतनंहृदयंलोकोमनोज्योतिर्योवैतंपुरुषंविद्यात्सर्वस्यात्मनःपरायणंसर्वैवेदितास्याद्याज्ञवल्क्यवेदवाअहंतं
पुरुषंसर्वस्यात्मनःपरायणंयमात्थयएवायमप्सुपुरुषःसएषवदैवशाकल्यतस्यकादेवतेतिवरुणइतिहोवाच ॥ १६ ॥ रेतएवयस्यायतनंहृदयंलो
कोमनोज्योतिर्योवैतंपुरुषंविद्यात्सर्वस्यात्मनःपरायणंसर्वैवेदितास्याद्याज्ञवल्क्यवेदवाअहंतंपुरुषंसर्वस्यात्मनःपरायणंयमात्थयएवायंपुत्रमयःपुरु
षस्सएषवदैवशाकल्यतस्यकादेवतेतिप्रजापतिरितिहोवाच ॥ १७ ॥

भावनो०
खंडार्थः
५।९

460

॥ २३० ॥

जापतिः प्रजापालको ब्रह्मा ॥ १७ ॥ एवमतिप्रश्नादनर्थं पश्यन् याज्ञवल्क्यः करुणया ह ॥ शाकल्येति ॥ याज्ञवल्क्यः शाकल्येति संबोध्योवाच । किं इमे ब्राह्मणाः स्वित् वितर्के नूनं त्वां अंगारावक्षयणं अंगाराः अवक्षीयंते इतस्ततः अवक्रियंते येन क्राठेन तत् अंगारावक्षयणं तत्स्थानीयं अकृतकृतवंतः त्वंतु तन्न जानासि । अकृता इति पुतिः कारुण्यविशेषद्योतिका ॥ १८ ॥ एवमुक्तं हि तोपदेशं विपरीतार्थं मत्वा ऽमर्षवशेन याज्ञवल्क्येति संबोध्योवाच शाकल्यः । त्वंकुरुपांचालानां देशानां संबन्धिनः तद्देशस्थान् ब्राह्मणानति क्रम्य मामंगारावक्षयणं कृतवंत इति यदवादीः इदं किं ब्रह्मविद्वानिति बुध्योक्तं सत्यमहं ब्रह्मविद्वानिति । न केवलमहं ब्रह्मस्वरूपमात्रं विद्वान् किंतु सर्वप्रतिष्ठात्वेन तद्विद्वानित्याशयेनाह याज्ञवल्क्यः ॥ दिशो वेदेति ॥ अहं स देवाः अभिमानि देवतासहिताः सप्रतिष्ठाः साधाराः दिशो वेद ॥ १९ ॥ शाकल्यः पृच्छति यत् यदि स देवाः दिशो वेत्थ तर्हि अस्यां प्राच्यां दिशि किं देवतो सिका देवताधिष्ठात्रीज्ञाता येन स किं देवतः । अस्यां दिशिकां देवतां जानासीति यावत् । उत्तरमाह याज्ञवल्क्यः ॥ आदित्यदेवत इति ॥ यदि सप्रतिष्ठा दिशो वेत्थ तर्हि आदित्यः कस्मिन् प्रतिष्ठित इति योज्यं । चक्षुषि चक्षुस्थे हृष्टि शक्तिप्रेरके स्वायं भुवमनावित्याह याज्ञवल्क्यः तस्याप्याधारं पृच्छति ॥ कस्मिन्निति ॥ रूपेषु रूपाभिमानां द्वे चक्षुषा तदभिमानि स्वायं भुवमनुना तत्प्रसादेन रूपाणि तदभिमानां द्वं पश्यति जीवो हियस्मात्

उ० । शाकल्येति होवाच याज्ञवल्क्यस्त्वां स्वदिमे ब्राह्मणा अंगारावक्षयणमकृता ३ इति ॥ १८ ॥ याज्ञवल्क्येति होवाच शाकल्यो यदि दंकुरुपांचालानां ब्राह्मणानत्यवादीः किं ब्रह्मविद्वानिति दिशो वेद स देवाः सप्रतिष्ठा इति यद्दिशो वेत्थ स देवाः सप्रतिष्ठाः ॥ १९ ॥ किं देवतो स्यां प्राच्यां दिश्यसीति आदित्यदेवत इति स आदित्यः कस्मिन् प्रतिष्ठित इति चक्षुषीति

बृहदा०
॥ २३१ ॥

तस्माच्चक्षुःरूपेषुप्रतिष्ठितं । अमात्यप्रसादेनराजदर्शनेअमात्यस्यराजाधीनत्वदर्शनात् । यद्वारूपज्ञानस्यचक्षुःसत्त्वव्यवस्थापकत्वे
नबाह्येन्द्रियापेक्षयाविषयस्यप्राधान्यविवक्षयारूपाणिहिचक्षुषापश्यतीत्येवंयोज्यं । अन्यथायथाश्रुतेऽसंभवात् । अचेतनयोर्निय
म्यनियामकभावस्तुचेतननियम्यनियामकभावाधीनइतिभावः । हृदयेबुध्यभिमानिन्यामुमायां हियस्मात् हृदयेनरूपाणिजा
नाति मनसःसर्वज्ञानसाधनत्वप्रसिद्धेः । तस्मात्हृदयेएवरूपाणिप्रतिष्ठितानिभवन्तीत्यर्थः । हेयाज्ञवल्क्यएतत्त्वयोक्तं एव
मेवेत्याहशाकल्यः ॥ २० ॥ यज्ञेतदभिमान्यनिरुद्धे । दक्षिणायांतदभिमानिरत्यां । श्रद्धायांतदभिमानिकामे । तदुपपादयति
॥ यदेति ॥ यस्मिन्काले श्रद्धते अथतदा दक्षिणांददाति वैप्रसिद्धं । हियस्मात् तस्मात्श्रद्धायामेवदक्षिणाप्रतिष्ठितेति । हृदय
इत्यादिपूर्ववत् ॥ २१ ॥ अप्सुतदभिमानिनिचंद्रे रेतसितदभिमानिवृहस्पतौ हृदयेऽमायां । तस्मादपितस्मादेव । जातंप्रति

७० । कस्मिन्नुचक्षुःप्रतिष्ठितमितिरूपेष्विति चक्षुषाहिरूपाणिपश्यति कस्मिन्नुरूपाणिप्रतिष्ठितानीतिहृदयइतिहोवाच हृदयेनहि
रूपाणिजानातिहृदयेह्येवरूपाणिप्रतिष्ठितानिभवन्तीत्येवमेवैतद्याज्ञवल्क्य ॥ २० ॥ किंदेवतोस्यांदक्षिणायांदिश्यसीतियमदेवतइति सयमःक
स्मिन्प्रतिष्ठितइतियज्ञइति कस्मिन्नुयज्ञःप्रतिष्ठितइतिदक्षिणायामिति कस्मिन्नुदक्षिणाप्रतिष्ठितेतिश्रद्धायामिति यदाह्येवश्रद्धतेऽथदक्षिणांददातिश्र
द्धायांहेवदक्षिणाप्रतिष्ठितेतिकस्मिन्नुश्रद्धाप्रतिष्ठितेतिहृदयइतिहोवाच हृदयेनहिश्रद्धांजानातिहृदयेह्येवश्रद्धाप्रतिष्ठिताभवन्तीत्येवमेवैतद्याज्ञवल्क्य
॥ २१ ॥ किंदेवतोस्यांप्रतीच्यांदिश्यसीतिवरुणदेवतइति सवरुणःकस्मिन्प्रतिष्ठितइत्यप्सिति कस्मिन्वापःप्रतिष्ठिताइतिरेतसीति कस्मिन्नुरेतःप्र
तिष्ठितमितिरहृदयइति तस्मादपिप्रतिरूपंजातमाहुर्हृदयादिवसृष्टोहृदयादिवनिर्मितइति हृदयेह्येवरेतःप्रतिष्ठितंभवन्तीत्येवमेवैतद्याज्ञवल्क्य ॥ २२ ॥

भाववो०

खंडार्थः

५।९

462

॥ २३१ ॥

रूपंपुत्रं । आहुलौकिकाः । किं अस्यपितुः हृदयादिव अयंपुत्रः सृष्टः विनिःसृतः हृदयादिव निर्मितः । यत एवं अतः हृदये एव रेतः
 प्रतिष्ठितमित्यर्थः ॥ २२ ॥ दीक्षायां शतरूपायां सत्ये स्वायं भुवमनौ तस्मादपि तस्मादेव दीक्षितं पुरुषं सत्यं वदेत्याहुः । हियस्मात् एवं
 तस्मात् सत्ये दीक्षा प्रतिष्ठितेति । हृदये उमायां ॥ २३ ॥ अस्यां ध्रुवायां प्राची दक्षिणामध्यभूतायां वाचि वागभिमानि निवृहस्पतौ ।
 हृदये उमायां । एवं शक्राद्याश्रयभूताया हृदयात्मिको माया अप्याश्रयं पृच्छति ॥ कस्मिन्निति ॥ २४ ॥ हे अहल्लिक अहर्ज्ञानं लीनमस्ये
 त्यहलीकं अहलीकं एवाहल्लिकं अज्ञेति होवाच याज्ञवल्क्यः । कुतस्तस्याज्ञत्वमित्यतः आह ॥ यत्रेति ॥ यत्र यस्मात् । एतत् हृदयं
 अस्मात् अहंकाराभिमानिनोरुद्रात् अन्यत्र मन्यासे जानासि बुध्यभिमानिन्युमाया अहंकाराभिमानिरुद्राश्रितत्वं प्रसिद्धं न जानासी
 तियावत् । तस्मात् त्वमज्ञ इत्यर्थः । तस्या रुद्रानाश्रितत्वे किं वाधकमित्याह ॥ यद्धीति ॥ यत् यदि एतत् हृदयं अस्मत् अहंकारा
 भिमानिरुद्रात् अन्यत्र स्यात् तदनाश्रितं स्यादिति यावत् । तर्हि बुध्यभिमान्युमायाः देहाभिरक्षणोपयोगिवुद्धिश्च क्त्यभावप्रसंगेनै
 तच्छरीरं श्वानोवाद्युः वयांसि च एतत् शरीरं विमश्रीरन् विकर्षेरन् कस्यापि जीवनं न स्यादिति भावः ॥ २५ ॥ इदानीं रुद्रो मयोराधारं
 किं देवतोऽस्यामुदीच्यां दिश्यसीति सोमदेवत इति ससोमः कस्मिन् प्रतिष्ठित इति दीक्षायामिति कस्मिन्नुदीक्षाप्रतिष्ठितेति सत्य इति तस्मादपि दीक्षितमाहुः
 सत्यं वदेति सत्ये ह्येव दीक्षाप्रतिष्ठितेति कस्मिन्नुसत्यं प्रतिष्ठितमिति हृदय इति होवाच हृदये न हि सत्यं जानाति हृदये ह्येव सत्यं प्रतिष्ठितं भवतीत्येवमेवैतद्याज्ञ
 वल्क्य ॥ २३ ॥ किं देवतोऽस्यां ध्रुवायां दिश्यसीत्यग्निदेवत इति सोमः कस्मिन् प्रतिष्ठित इति वाचीति कस्मिन्नुवाक्प्रतिष्ठितेति हृदय इति कस्मिन्नु हृदयं प्र
 तिष्ठितमिति ॥ २४ ॥ अहल्लिकेति होवाच याज्ञवल्क्यो यत्रैतदन्यत्रास्मन्मन्यासे यद्धेतदन्यत्रास्मत्स्याच्छ्वानोवैनदं शुर्वया ५ सवै न द्विमश्रीरन्निति ॥ २५ ॥

बृहदा०

॥ २३२ ॥

पृच्छति ॥ कस्मिन्निति ॥ त्वं त्वमहमितिरूपः अहंकाराभिमानरुद्रः आत्माबुध्यभिमान्युमाचइत्येतौ कस्मिन्प्रतिष्ठितौस्तः
(स्थः) इति प्राणप्राणनामकेशेषे अपानेअपाननामिकायांभारत्यां व्यानेव्यानाभिधेवायौ उदानेउदाननामिकायांश्रियां समाने
समानशब्दाभिधेयेहरौ । कुतएवंसमाननामकस्यविष्णोःसर्वाधारत्वमित्यतआह ॥ सएषइति ॥ सकतमएकोदेवःप्राणइत्युक्तः ।
एषसमानशब्दाभिधेयःआत्माविष्णुः । इतिनदुःखास्पृष्टरमावन्नभवति । इतिनदुःखस्पृष्टब्रह्मादिवन्नभवति । यद्वाइतिनवन्नब्रह्मा
दिवन्नभवति । इतिनरमादिमुक्तवन्नभवतीत्यर्थः । तत्रहेतुमाह ॥ अगृह्यइति ॥ अगृह्यःअग्राह्यःसाकल्येनज्ञातुमशक्यःकुतइत्य
तःपरमात्मनःसाकल्येनग्राह्यत्वेप्रमाणाभावादित्याह ॥ नहीति ॥ परमात्मासाकल्येनगृह्यतइत्यत्रप्रमाणंनहीत्यर्थः । वैलक्षणेहे
त्वंतरमाह ॥ अशीर्यइति ॥ कारणकालादिप्रयुक्तविशरणशून्यःस्वतइतिशेषः । कुतइत्यतआह ॥ नहीति ॥ परमात्माशीर्यतइत्यत्र
प्रमाणंनहीत्यर्थः । वैलक्षणेएवहेत्वंतरमाह ॥ असितइति ॥ स्वतएवंबंधाभाववान् तत्रापिहेतुमाह ॥ नेति ॥ व्यथतेदुःखीभवतीत्य
त्रप्रमाणंनहीत्यर्थः । हेत्वंतरंचाह ॥ नरिष्यतीति ॥ त्रैकालिकनाशशून्यइत्यर्थः । अत्रापिप्रकरणान्नहिनरिष्यतीतिग्राह्यं । एवंशाक
ल्यप्रश्नस्यसर्वस्योत्तरमुक्त्वा स्वयंसामर्थोयाज्ञवल्क्यःशाकल्यंपृच्छति ॥ एतानीति ॥ एतानिपृथिव्येवयस्यायतनमित्यादिनोक्ता
निपृथिव्यादीनिअष्टावायतनाति अग्निलोकइत्यादिनोक्ताअष्टौलोकाः अमृतमितिहोवाचेत्यादिनोक्ताः अष्टौदेवाः शारीरःपुरुषइ

उप० । कस्मिन्नुत्वंचात्माचप्रतिष्ठितौस्त(स्थ)इतिप्राणइति कस्मिन्प्राणःप्रतिष्ठितइत्यपानइति कस्मिन्नपानःप्रतिष्ठितइतिव्यानइति क
स्मिन्व्यानःप्रतिष्ठितइत्युदानइति कस्मिन्नुदानःप्रतिष्ठितइतिसमानइति सएषनेतिनेत्यात्माऽगृह्योनहिगृह्यतेऽशीर्योनहिशिर्यतेऽसंगोनहिसज्यते

भाववो०

खंडार्थः

५।९

464

॥ २३२ ॥

त्याद्युक्ता अष्टौ पुरुषा उक्ताः सप्रसिद्धो यस्तान् पुरुषान् उपलक्षणमेतत् आयतनलोकदेवानपि निरुह्य तदपेक्षां विना निर्गत्य बहिष्ठरूपे
णो ह्यप्रत्यूह्य प्रतितत्तदं तर्कामिरूपेणो ह्यात्यक्रामत् अतिक्रान्तवान् । तं औपनिषदं उपनिषन्मात्रगम्यं पुरुषं त्वात्वां पृच्छामि तं पुरुषं
चेत्त्यदि मे मम त्वं विशेषेण न वक्ष्यसि तर्हि ते मूर्धा शिरः विपतिष्यतीत्युवाच याज्ञवल्क्यः । शाकल्यः किं कृतवानिति जिज्ञासायां श्रु
तिः स्वयमाह ॥ तमिति ॥ शाकल्यः तं याज्ञवल्क्यपृष्टविशेषं तं परमात्मानं न मेनेन ज्ञातवान् ह तस्य शाकल्यस्य मूर्धा विपपात प्रश्नो
त्तराज्ञानात् । न केवलमयं मृत एव अपितु अस्य शाकल्यस्य अस्थीन्यपि परिमोषिणः स्तेना अन्यन्मन्यमानाः सादृश्यात् रजतं मन्यमा
नाः अपजहुरपहतवन्तः ॥ २६ ॥ अथ शाकल्यशिरःपातानंतरं याज्ञवल्क्य उवाच । हे ब्राह्मणा भगवन्तः पूजार्हाः वोयुष्माकं मध्ये यः काम
यते याज्ञवल्क्यं पृच्छामीति इच्छति समामां पृच्छतु अथ वा सर्वे यूयं मामां पृच्छत वोयुष्माकं मध्ये यः कामयते याज्ञवल्क्यो मां पृच्छ
त्विति तं वोयुष्माकं मध्ये वर्तमानं अहं पृच्छामि वाऽथ वा सर्वान्वोयुष्मान् पृच्छामीति । एवं याज्ञवल्क्येनोक्तास्ते ब्राह्मणानदधृषुः धै
र्यवन्तो नाभवन् ॥ २७ ॥ तान् ब्राह्मणान् तैर्वक्ष्यमाणैः श्लोकैः पप्रच्छ याज्ञवल्क्यः । ननु जीवस्यैव देहातिरिक्तस्याभावात् भावेवात

उप० । ऽसितो न व्यथते न रिप्यति एतान्यष्टावायतनान्यष्टौ लोका अष्टौ देवा अष्टौ पुरुषाः स यस्तान् पुरुषान् निरुह्य प्रत्यूह्यात्यक्रामत् तत्त्वौपनिषदं पुरुषं पृ
च्छामि तं चेन्मेन विवक्ष्यसि मूर्धा ते विपतिष्यतीति तत्तदं न मेनेन शाकल्यस्तस्य ह मूर्धा विपपातापि हास्यपरिमोषिणोऽस्थीन्यपजहुरन्यन्मन्यमानाः ॥ २६ ॥
अथ होवाच ब्राह्मणा भगवन्तो योवः कामयते समापृच्छतु सर्वे वामा पृच्छत योवः कामयते तं वः पृच्छामि सर्वान्वावः पृच्छामीति ते ह ब्राह्मणानदधृषुः ॥ २७ ॥
तान् हैतैः श्लोकैः पप्रच्छ । यथा वृक्षो वनस्पतिस्तथैव पुरुषो ऽमृषा ॥ तस्य लोमानि पर्णानि त्वगस्योत्पाटिका बहिः ॥ १ ॥

बृहदा०

॥ २३३ ॥

स्यैव देहेन सहैव नाशेन पूर्वोत्तरदेहेष्वेकस्याभावेन तस्य पुनरुत्पादकप्रश्नोऽयुक्त एवेत्याशंकापरिहाराय पुरुषस्य नित्यत्वं तावदुपोद्धात
संगत्या साधयति ॥ यथेति ॥ यथावनस्पतिः । प्रथमासप्तम्यर्थे वनस्पतौ । वृक्ष इत्ययं शब्दः अमृषाविद्यमानार्थः । तथैव पुरुषे पुरुष
इत्ययं शब्दोऽमृषाविद्यमानार्थ एव । वृक्षशब्दप्रवृत्तिनिमित्तं वृक्षत्वं यथावनस्पतौ विद्यमानं तथा पुरुषकालसत्त्वरूपं पुरुषशब्दप्रवृत्ति
निमित्तं पुरुषे विद्यमानमेव । तथा चोक्तप्रवृत्तिनिमित्तकपुरुषनामकत्वात्तन्नित्यत्वं सिद्धमिति भावः । एवं वृक्षसदृशतया प्रकृतस्य पुरु
षस्य शरीरस्य हेयत्वख्यापनार्थं वृक्षसादृश्यं वक्ति ॥ तस्येत्यादिना ॥ यद्वा नित्यस्य पुरुषस्य पुनरुत्पत्तिर्नाम देहोत्पत्तिरेव देहस्यैवोत्प
त्तिनाशसिद्ध्यर्थं पुरुषस्य वृक्षसाम्यमाह ॥ तस्येत्यादिना ॥ अथवा कस्मान्मूलात्प्ररोहतीत्यत्र पुरुषोत्पादकमिव वृक्षोत्पादकमपि प्र
दुंपुरुषोत्पादकप्रश्नावसरे वृक्षोत्पादकप्रश्नो संगत इत्याशंकापरिहाराय वृक्षपुरुषयोस्साम्यमुपपादयति ॥ तस्येत्यादिना ॥ तस्य पु
रुषदेहस्य लोमानि पर्णानि वृक्षपर्णानीव अस्य पुरुषदेहस्य त्वक्लौमाश्रयभूतं चर्म वहिरुत्पाटिका वृक्षस्य सर्वापेक्षया वहिर्भूतत्व
मिव ॥ १ ॥ पुरुषत्वचः वृक्षत्वक्साम्यमुपपादयति ॥ त्वच इति ॥ यथा अस्य वनस्पतेः त्वचः उत्पटः निर्यासः प्रस्यंदी तथाऽ
स्य पुरुषस्य त्वच एव रुधिरं प्रस्यंदि । तदेव विवृणोति ॥ तस्मादिति ॥ यस्मादेवं साम्यं तस्मात् आहतात् छिन्नात् वृक्षात् रस इव आ
तृणात्सम्यक् छिन्नादेहात्तद्रुधिरं प्रकर्षेण एति निर्गच्छतीत्यर्थः ॥ २ ॥ वृक्षदेहयोः साम्यांतरमाह ॥ मांसानीति ॥ अस्य मांसानि शर्करा
णि वृक्षशकलस्यानीयानि वृक्षांतस्त्वङ्निभानि वा स्नावमध्येयत्स्थिरं विद्यते अस्थिसंलग्नं तत्कीनाटमिव दारुसंश्लिष्टपाशवत् । पुरु

उप० । त्वच एवास्य रुधिरं प्रस्यंदित्वच उत्पटः ॥ तस्मात्तदा तृणात्प्रैति रसो वृक्षादिवाहतात् ॥ २ ॥ मांसान्यस्य शर्कराणि कीनाटं स्नावतः स्थिरं ॥

भावबो०

खंडार्थः

५।९

466

॥ २३३ ॥

पस्यास्थीनिवृक्षस्यांतरतोविद्यमानदारुणिवृक्षांतस्थसारभूतदारुणीववनस्पतिमज्जा पुरुषमज्जोपमापुरुषमज्जायाः दृष्टांतभूताकृते
 त्यर्थः ॥ ३ ॥ एवं पुरुषस्य वृक्षसाम्यमुपपाद्येदानीं नाशोत्पत्तिमत्त्वेनापिसाम्योपपादनपूर्वकं यत्प्रष्टव्यं तत्प्रच्छति ॥ यदिति ॥ यद्यथा
 वृक्षः छिन्नो मूलान्नवतरः पूर्वस्मादभिनवतरः पुनः प्ररोहते उत्पद्यते तथामृत्युनावृक्षः मर्त्यः स्विन्मर्त्योऽपि पुनः प्ररोहति । सवृ
 क्षो मर्त्यश्च कस्मान्मूलात्कारणात्प्ररोहत्युत्पद्यते । वृक्षपुरुषयोः स्वातंत्र्येणोत्पादकः कः किंलक्षणश्चेति प्रश्नाशयः ॥ ४ ॥ स्वयमेव
 पुरुषोत्पत्तौ संभावितं कारणांतरमाशंक्य निराकरोति ॥ रेतस इति ॥ हे ब्राह्मणाः रेतसः सकाशात्पुरुषः प्ररोहतीति मावोचतमैवं वक्तु
 मर्हथ कुत इत्यत आह ॥ जीवत इति ॥ यस्मात् तत्प्रेतोजीवतः पित्रादेः प्रजायते मया तु अंजसाप्रेत्यस्थितस्य महाप्रलयानंतरमिति
 यावत् । संभवत्यस्मादिति संभव उत्पादकः । पृष्टः नहि महाप्रलये रेतः सिचः पित्रादेर्जीवनं तस्माद्रेतसः पुरुषोत्पत्तिर्न शं कनीयेत्य
 र्थः । ननु वृक्षस्य पुनरुत्पादकप्रश्नोऽयुक्तः तस्य धानाजन्यत्वस्य प्रत्यक्षसिद्धत्वादित्यत आह ॥ धानारुह इवेति ॥ वृक्षो धानारुहः
 स्वातंत्र्येण धानाजन्य इवाऽविदुषां प्रतीयते न तु विदुषां । अतस्तन्न स्वातंत्र्येण वृक्षकारणमिति भावः । ननु वृक्षो मूलाद्रोहतीत्युक्तत्वात्
 वृक्षोत्पादकप्रश्नः सिद्धविषय इति चेत् न । तस्यांगीकारवादमात्रत्वात् ॥ ५ ॥ कुत इत्यतः तमपि पक्षं दूषयन्मर्त्य इति पूर्वोक्तमेवानुव
 दति ॥ यत्समूलमिति ॥ यद्यदा समूलं वृक्षं पुरुषा आवृहेयुर्द्वर्तयेयुस्तदा सः उन्मूलो वृक्षः पुनरासम्यक् न भवेत्किं यथा
 उप० । अस्थीन्यंतरतोदारुणिमज्जामज्जोपमाकृता ॥ ३ ॥ यद्वृक्षो वृक्षणो रोहति मूलान्नवतरः पुनः ॥ मर्त्यस्विन्मृत्युनावृक्षः कस्मान्मूलात्प्ररोहति ॥ ४ ॥
 रेतस इति मावोचत जीवस्तत्प्रजायते ॥ धानारुह इवैव वृक्षोऽंजसाप्रेत्यसंभवः ॥ ५ ॥ यत्समूलमावृहेयुर्वृक्षं पुनराभवेत् ॥

बृहदा०

॥ २३४ ॥

एवंमृत्युनावृक्णोमर्त्यःस्वित्मर्त्योपिपुनर्भवेत्किं । भवेदेववृक्षोमर्त्यश्च । तत्कस्मान्मूलात्प्ररोहतीत्यर्थः । एवंयाज्ञवल्क्येनपृष्टेपुरु
षस्यपुनरुत्पादकंभगवंतंजानंतोपिकृष्यस्तत्पृष्टंसर्ववक्तुमशक्तत्वात्तूष्णींबभूवुः ॥ ६ ॥ तेषुतूष्णींभूतेषुयाज्ञवल्क्यःस्वतमेवपरि
हरति ॥ जातएवेत्यादिना ॥ ब्रह्मपरंब्रह्मैवसृज्यसर्जनेकारणमित्यर्थः । सार्वज्ञाभावेसर्वसर्जनायोगइत्यतउक्तं ॥ विज्ञान
मिति ॥ विज्ञानपूर्णमित्यर्थः । प्रयोजनापेक्षयासर्जनेऽपूर्णताप्रसंगइत्यतआनंदोद्रेकादेवसर्जनमित्याशयेनोक्तमानंदमिति । आ
नंदपूर्णमित्यर्थः । तस्याप्यन्यतउत्पत्तौकोविशेषोजीवादित्यतउक्तं ॥ कोन्विति ॥ एनंपरमात्मानं नुइदानींसृष्टिकाले पुनःकः
पुरुषोजनयेन्नकोपि । कुतइत्यतउक्तं ॥ जातएवेति ॥ अयंपरमात्माजातएवनित्यजातएव अनादिकालतश्चिदानंददेहयुक्तएव
अतो न जायते तथाचकएनंजनयेदित्यर्थः । नकेवलंपूर्णविज्ञानानंदंब्रह्म किंतुअधिकारियोग्यतानुसारेणपुरुषार्थप्रदंवैत्याह
॥ रातिरिति ॥ दातुःस्वोद्देशेनहविरादिदातुर्यजमानस्य रातिरिष्टः । तद्विदःब्रह्मविदः परायणंपरमप्रियः तिष्ठमानस्यनिष्ठाव
तः परायणंमुख्याश्रयइत्यर्थः ॥ ७ ॥ २८ ॥ इतिश्रीमदानंदतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचितस्यबृहदारण्यकोप
निषद्भाष्यटीकायाम्रघूत्तममुनिविरचितायांपंचमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

उ० । मर्त्यःस्विन्मृत्युनावृक्णःकस्मान्मूलात्प्ररोहति ॥ ६ ॥ जातएव न जायतेकोन्वेनंजनयेत्पुनः ॥ विज्ञानमानंदंब्रह्मरातिर्दातुः परायणं ॥
तिष्ठमानस्यतद्विदइति ॥ ७ ॥ २८ ॥ इतिशाकल्यब्राह्मणं ॥ ९ ॥ इतिश्रीबृहदारण्यकेपंचमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

भावबो०

संदर्भः

५ । ९

468

॥ २३४ ॥

आगतानामृषीणांमध्येयोब्रह्मिष्ठस्तस्यगुरुत्वेनवरणायहि तद्विवेकार्थमृषिभिःकथाकारिताजनकेन । कथयाचयाज्ञवल्क्यःश्रेष्ठोनिश्चितस्तदनंतरंजनकोयाज्ञवल्क्यंगुरुत्वेनवब्रूचेत्याहानेनाध्यायेन।यद्वापंचमाध्यायेविद्यापरीक्षाहेतुभूतयाविजिगीषुकथयाब्रह्मस्वरूपंनिर्धारितंइदानींगुरुशिष्ययोर्याज्ञवल्क्यजनकयोःवादरूपकथयाब्रह्मस्वरूपनिर्धारणायमध्यायःप्रवर्तते।पशूनिच्छन्नपर्वंतानित्युभयमेवसम्प्राप्तिरितिहोवाचेत्येतत्पशूनपर्वंतानित्युभयमिच्छन्इतियोजनयायाज्ञवल्क्यवचनमितिप्रतीयतेतदयुक्तं।याज्ञवल्क्यस्यस्वयंज्ञानित्वेनान्यस्मादपर्वंतेच्छाभावादित्यतःपशूनिच्छन्नपर्वंतानित्येतज्जनकस्यैववाक्यमिति सूचयन्नपेक्षिताध्याहारेणाऽपर्वंतानित्येतद्व्याचष्टे॥अणुरिति॥तद्विषयानित्यनेनाणोरंताअपर्वंताइतिविग्रहःषष्ठीचकर्मणीत्युक्तंभवति।अंतानित्यस्यार्थोनिर्णयानिति वक्तुंचेतेशेषोक्तिःअब्रवीत्तुतेतस्यायतनंप्रतिष्ठामित्यादिवाक्यषट्कगतप्रतिष्ठाशब्द आश्रयपरइतिव्याख्यानमसत् आयतनशब्देनपुनरुक्तिप्रसंगादितिभावेनप्रतिष्ठाशब्दार्थनिर्वचनपूर्वकमाह॥प्रतिष्ठेति॥प्रतिरूपेणप्रतिविंबरूपेण प्रतिष्ठाशब्दोक्ताप्रतिमाकेत्यतआह॥प्रतिमेति॥रमाविष्णोर्मुख्याप्रतिमा ब्रह्मादीनामपिप्रतिमात्वान्मुख्येत्युक्तं तत्रहेतुर्विष्णोरधिकसादृश्यादिति।तदधीनत्वेसतितत्सदृशत्वस्यैवप्रतिविंबत्वादितिभावः।नित्यमुक्तत्वदेशव्याख्याद्यधिकसादृश्यादित्यर्थः।सदेतिस्वरूपसंकीर्तनं यद्वामुक्तानामपिस्वानंदानुभवितृत्वादिनाऽधिकसादृश्यात्सदेत्युक्तं।ननुश्रुतावाकाशःप्रतिष्ठेत्याकाशस्यप्रति

469

वृ० भा० ४०

भा० । अणुर्भगवांस्तद्विषयान्निर्णयान्वक्तुंवा । प्रतिष्ठाप्रतिमाप्रोक्ताप्रतिरूपेणसंस्थितेः । प्रतिमाधिकसादृश्यान्मुख्याविष्णोःसद्वारमा ।

बृहदा०
॥ २३५ ॥

मात्वोक्तेः कथमेतदित्यत आकाशशब्देन रमैवोच्यत इत्याह ॥ दीप्तत्वादिति ॥ आइत्यनुवादेन समंतादिति व्याख्यानं । ननु
एकस्य विष्णोर्यथैकैव प्रतिमा एवमेकमेवायतनं वक्तव्यं कथं वागादीनि षडायतनान्युक्तानीत्यत आह ॥ प्रत्येकमिति ॥ वाक्
प्राणचक्षुःश्रोत्रमनोहृदयनामकानां प्रत्येकं विष्णुरूपाणां अन्यत्र माभिन्नं वागिन्द्रियादिकं पृथगायतनमित्यर्थः । ननु वाग्वैब्रह्मे
त्याद्युपदिष्टस्य वागादिनामकब्रह्मणः पूर्णत्वात् एकपाद्वा एतत्सम्प्राळितिकथमुच्यत इत्यतः तदभिप्रायमाह ॥ प्रतिमानमिति ॥
प्रतिमेत्यर्थः । सार्थकं प्रतिपाद्यार्थसहितं रहस्यं नामेतिसंबंधः । रहस्यं नाम तदर्थश्चेति चतुष्टयमित्यर्थः । विद्याफलं सम्यगितिसंबंधः ।
तथा च विद्यासंपूर्णफलाय ज्ञातव्यं चतुष्टये जित्वादिभिः षडभिराचार्यैर्वाग्वैब्रह्मेत्यादिना रहस्यं नामैवोक्तं न प्रतिष्ठादित्रयं अत एकपा
द्वा एतदित्युक्तमिति भावः । ननु काप्रज्ञता काप्रियतेत्यादि धर्मप्रश्लेषाक् प्राणादिनिष्ठो धर्म एवोत्तरत्वेन वक्तव्यः वागेव सम्प्राळिति प्राण
एव सम्प्राळिति वाक् प्राणादिरूपो धर्मी कथमुत्तरत्वेनोच्यत इत्यत आह ॥ केति ॥ इत्यादेः प्रश्नपरिहारात्मकस्य वाक्यस्य धर्मधर्म्यभेदो
ऽभिप्रेत इत्यर्थः । ननु ऋग्वेदादिविद्यासाधनकथनप्रकरणे विद्याकथनमयुक्तं । न च करणव्युत्पत्त्या विद्याशब्देन तत्साधनमेवोच्यत इ
ति वाच्यं । ऋगादिव्यतिरिक्तस्य तस्याभावात् । न चानुक्तपंचरात्रपरत्वं विद्याशब्दस्येति वाच्यं भारते पंचरात्रविदो मुख्या इति प्रकृ
तपंचरात्रविषयत्वेन ऋषीनुवाचतान्सर्वान् अदृश्यः पुरुषोत्तमः । कृतं शतसहस्रं हि श्लोकानां हितमुत्तममिति श्लोकशब्दस्य प्रयोगात्

भा० । दीप्तत्वादासंमंतात्साचाकाश इति गीयते । प्रत्येकं विष्णुरूपाणामन्यदायतनं पृथगित्यध्यात्मे । प्रतिमानमवस्थानं रहस्यं नाम सार्थकं । च
तुष्टयं ज्ञातं सम्यग्विद्याफलं तदेति च । काप्रज्ञता वागेवेत्यादेर्धर्मधर्म्यभेदः ।

भावो०

भाष्यार्थः

६।१

470

॥ २३५ ॥

श्लोकशब्देनपंचरात्रोक्त्यापुनरुक्तिप्रसंगादित्यत आह ॥ अमितेति ॥ अमिताक्षरंगद्यात्मकं मिताक्षरंछंदोबद्धपद्यात्मकं । पंचरात्रमित्यनुवर्तते वेदविद्याउपनिषदः श्लोकाइतिवेदवाक्येविद्याश्लोकशब्दाभ्यामुभयंगद्यात्मकंपद्यात्मकंचपंचरात्रमीर्यतइत्यर्थः । यद्यपिविद्याख्यामूलिकाश्रुतिरित्युक्तं तथापिव्याख्यानानंतरमेतदित्यदोषः । नचैवंमूलश्रुतेरसंग्रहः ऋगादिपदेनैवतद्ब्रह्मणात् । ऋचस्सऋचउद्धृत्येत्यादिमूलश्रुतावपिऋगादिपदप्रयोगात् । सूत्राणीतिसूत्रपदेनब्रह्मसूत्रमात्रग्रहणेबहुवचनानुपपत्तिरितिभावेनाह ॥ सूत्रमिति ॥ व्याख्यानानीत्यस्यार्थमाह ॥ ब्रह्मतर्कादयइति ॥ अन्यकृतप्रकाशिकादिसंज्ञकग्रंथव्यवच्छेदायस्वयंसाक्षात् भगवत्कृताएवेत्युक्तं । अनुव्याख्यानानीत्यस्यार्थमाह ॥ बृहत्तर्कादयइति ॥ वाग्वैब्रह्मप्राणोवैब्रह्मचक्षुर्वैब्रह्मश्रोत्रंवैब्रह्ममनोवैब्रह्महृदयंवैब्रह्मेतिवाक्यानिवागादीन्द्रियाणामेवब्रह्मत्वमुच्यतइतिप्रतीतिनिरासायव्याचष्टे ॥ वागिति ॥ वाचकत्वेनवाचकत्वशक्तिप्रदत्वेनवचनक्रियाकर्तृत्वेनेतियावत् । वागादिशब्दाब्रह्मवाचकाइत्यत्रसमाख्यामाह ॥ अन्नमिति ॥ नचतत्रापिविवादः । अधीहिभगवोब्रह्मेतिब्रह्मप्रश्नेअन्नादीनामुक्तत्वात् । यतोवाइमानिभूतानिजायंते अन्नंब्रह्मेतिव्यजानादित्याद्यु

भा० । अमिताक्षरंपंचरात्रंविद्येत्याहुर्मनीषिणः । मिताक्षरंश्लोकवाच्यमुभयवेदइर्यतइतिब्रह्मांडे । सूत्रंतुब्रह्मसूत्राख्यंमहामीमांसिकातथा । तथा सांपर्षणंसूत्रंब्रह्मतर्कादयस्तथा । प्रकाशिकानिर्णयश्चतत्त्वनिर्णयएवच । व्याख्येतिकथिताः सर्वाः स्वयंभगवताकृताः । बृहत्तर्कादयः सर्वाः अनुव्याख्याः प्रकीर्तिताइतिप्रतिसंख्याने । वाग्विष्णुर्वाचकत्वेनप्राणः प्रणयनात्स्वयं । मनोमंतृत्वतो नित्यं स चक्षुः सर्वदर्शनात् । श्रोत्रंश्रवणशक्तित्वाद्दृढयंहृद्गतोयतइतिप्रत्याहारे । अन्नंप्राणंचक्षुःश्रोत्रंमनोवाचमितीत्यादिच ।

बृहदा०

॥ २३६ ॥

त्तरवाक्याच्चात्रादिशब्दानां ब्रह्मपरत्वावगमात् । अन्नमत्रानुपयुक्तं आदिपदेन हृदयं ब्रह्मेत्यारुणयति श्रुतिग्रहणं । ननु तथापि वाग्वैब्रह्मेत्यादौ वागादिशब्दानां ब्रह्मपरत्वमंगीकर्तुं शक्यं । तथा सति नैनं वाक्जहाति नैनं प्राणोजहातीत्यादिफलवाक्यानुपपत्तेः । नहि ब्रह्मोपासकस्य वागादीन्द्रियात्यागः फलसंभवति । उपासनाननुगुणत्वात् । अत इन्द्रियाणामेव ब्रह्मत्वमुच्यत इत्यत आह ॥ वागादिष्विति ॥ अस्त्वेवं वाग्वैब्रह्मेत्यत्र वागादिशब्दानां परब्रह्मपरत्वं इन्द्रियपरत्वस्याप्यंगीकारे किं बाधकमित्यत आह ॥ अत इति ॥ यत एवंप्रमाणेन व्याख्यातमतो वागेवायतनमित्यादावायतनत्वेनोक्तमेव वागादिकं वागिन्द्रियादि न तु वाग्वैब्रह्मेत्यादिना ब्रह्मत्वेनोक्तं तद्विरोधापत्तेरित्यर्थः । अतो वाग्वैब्रह्मेत्यादिनोक्तं वागादिब्रह्मैवेति वक्तव्ये आयतनमेव वागादीन्द्रियादीत्युक्तिः ब्रह्मत्वेनोक्तवागादेर्वागादीन्द्रियत्वे वागेवायतनमिति वागादीन्द्रियस्यैवायतनत्वोक्तिर्विरुद्धा स्यात् । नहि स्वस्यैव स्वयमायतनमिति बाधकांतरसूचनार्था एतेनैतद्बाधकपरिहाराय वाग्वैब्रह्मेत्यादौ वागाद्यभिमानि देवताऽभ्यादिरेव वागादिशब्देनोच्यते ऋमेवायतनमित्यादौ तु वागिन्द्रियमेव तस्यायतनत्वेनोच्यत इति तत्परव्याख्यानं तदप्यपास्तं । उदाहृतप्रमाणविरोधस्य तदवस्थत्वात् । वाग्वैब्रह्मेत्यादौ वागादिशब्देनैन्द्रियमात्रग्रहणे बाधकांतरमाह ॥ परममिति ॥ यदि वाग्वैब्रह्मेत्यादौ वागादिशब्दानां वागादीन्द्रियपरत्वं तर्हि वाग्वैसम्प्रादुपरमं ब्रह्मेति परमब्रह्मत्ववचनं न स्यात् । नर्हीन्द्रियस्य परमब्रह्मत्वं संभवति । सय एवं विद्वाने (न) तदुपास्त इत्युक्तमुपास्यत्वं च न

भा० । वागादिपुष्टितं विष्णुं उपास्ते सदैव तु । वागादिनाम्नानै न स प्रजहाति कदाचनेति सत्त्वे । अत आयतनमेव वागिन्द्रियादि । परमं ब्रह्मेति वचनान्न वागिन्द्रियादिमात्रमुपास्यं ।

भावबो०

भाष्यार्थः

६ । १

472

॥ २३६ ॥

स्यात् । नहीन्द्रियमात्रस्य जडस्योपास्यत्वं युक्तं अचेतनोपासनस्य व्यर्थत्वात् । तथा च सांकर्पणं सूत्रं अचेतनासत्यायोग्यान्यनुपास्या
न्यफलत्वे विपर्ययाभ्यामिति । यद्यपि वाग्वैब्रह्मेत्यादौ ब्रह्मशब्द एव वागादेः परब्रह्मत्वसाधकोऽस्ति तथापि ब्रह्मशब्दस्य कथं चिद्वागि
न्द्रियादावेव सावकाशताशंकापरिहाराय परमं ब्रह्मेति वचनादित्युक्तं । यद्वा वागादिशब्दसमभिव्याहृतब्रह्मशब्दस्य परब्रह्मत्वसाधक
त्वं शिष्यैरेव सुज्ञेयमिति भावेन व्यवहितवाक्यगतपरमब्रह्मशब्दोपादानमित्यवधेयं । ननु नात्र वागादीन्द्रियमात्रमुपास्यमुच्यते येन त
द्वैयर्थ्यं किंतु वागादेः परब्रह्मत्वेनोपासनमेव । तस्य च शुद्धब्रह्मोपासनांगत्वेन सार्थकत्वादिति चेन्न । वागादीनां ब्रह्मत्वस्याभावेन
तदुपासनस्य मिथ्योपासनत्वात् मिथ्योपासनायाश्च अनर्थफलहेतुत्वादित्याह ॥ प्रतिमाद्यमिति ॥ हरित्वेनेत्यस्योत्तरत्रापि सं
बंधः । अग्नौ पतंगवत् वागादीन्द्रियेषु वागादिनामकभगवदुपासको यः कश्चित् देवो भूत्वा देवत्वमप्येतीति प्रतीतिनिरासाय देवो भूत्वा
देवानप्येतीति समग्रं वाक्यं व्याख्यातुं तदुपासनाधिकारिणस्तावदाह ॥ सर्वेति ॥ ननु देवो भूत्वा देवानप्येतीति कथं देवत्वभवन
व्यतिरेकेण देवत्वप्राप्तेरभावादित्यतो देवानप्येतीत्येतावन्मात्रं तव्याचष्टे ॥ तयेति ॥ इदानीं देवो भूत्वा देवानप्येतीति समग्रं वाक्यं
व्याचष्टे ॥ सायुज्यमिति ॥ अथ देवप्राप्त्यनंतरं सर्वाण्येनं भूतान्यभिक्षरंतीति वाक्यमैहिकफलपरत्वप्रतीतिनिरासाय व्याचष्टे

भा० । प्रतिमाद्यं हरित्वेन पृथिव्याद्यमथापि वा । इन्द्रियप्राणजीवाद्यमथ वायु उपासते । मिथ्योपास्ति मतांते पांनिष्कृतिर्न कदाचन । अतिदुःखे प
तंत्यद्वातमस्यं धेपतंगवदित्युपासनानिर्णये । सर्वेन्द्रियेषु याविष्णोरुपासायुगपत्सदा । देवानामेव योग्यासातया देवत्वमाप्नुयुः । सर्वे देवपदे योग्याः सा
युज्यं स्वोत्तमेष्वथ । संप्राप्य ब्रह्मणा सार्धं प्राप्नुयुः पुरुषोत्तमं ।

बृहदा०

॥ २३७ ॥

॥ दुहंतीति ॥ तेभ्योदेवेभ्यः तेचमुक्तादेवाः स्वोत्तमेभ्योभोगान्दुहंति तेचोत्तमादेवा हरयेभोगान्दुहंतीतिसंबधः । ननुदेवोभूत्वेत्येतत्स्वोत्तमदेवोभूत्वेत्येवकुतो न व्याख्यायते । अधमदेवस्योत्तमदेवाभेदस्यप्रमाणवाधितत्वादितिचेत् । तर्हिस्वोत्तमेपुसायुज्यंसंप्राप्येतिकथं व्याख्यानं तत्सायुज्यस्यतत्स्वरूपाव्यतिरेकेणतदानंदभोगरूपत्वेनाभेदापरिहारादित्यतआह ॥ प्रविश्येति ॥ स्वरूपव्यतिरेकेसायुज्यंकथमित्यतआह ॥ संयुक्तत्वादिति ॥ नन्वस्यामुपासनायां देवपदायोग्यानामपिकथंचिदधिकारोस्तिनवा । नाद्यः फलाभावात् । देवोभूत्वेत्यादेर्देवतापरत्वात् । नद्वितीयः प्राक्युगपदिति विशेषणवैयर्थ्यापत्तेरित्यतः प्रथमपक्षं तावदंगीकरोति ॥ इंद्रियेष्विति ॥ तत्रोक्तदोषपरिहारार्थं देवोभूत्वेति वाक्यं व्याचष्टे ॥ सइति ॥ मनुष्याणां सुरत्वाभावात्कथमेतदित्यतआह ॥ मानुषा इति ॥ देवानप्येतीत्येतच्चाचष्टे ॥ मानुषा इति ॥ हस्त्यृषभंसहस्रमित्यस्य हस्तितुल्यऋषभोयस्मिन्गोसहस्रेतत्सहस्रहस्तिकृषभंसहस्रमिति व्याख्यानमसत् । गजऋषभाणामेवगुरुदक्षिणात्वेनक्षत्रियेणदातव्यतयाजनकराजेनतेषामेवगुरुदक्षिणात्वप्रतिज्ञोपपत्तेः । गवांचवैश्येनैवतत्वेनदातव्यत्वादितिभावेनतत्रप्रमाणमाह ॥ ऋषभानिति ॥ अने

भा० । दुहंतिसर्वभोगांश्च तेभ्योन्येमुक्तिगानराः । स्वोत्तमेभ्यश्चदेवेभ्यस्तेमुक्ताहरयेसदेतिच । प्रविश्यदेहंयोभोगःस्वरूपव्यक्तिरेकतः । सायुज्यमितितंप्राहुःसंयुक्तत्वाद्विशेषतइतिच । इंद्रियेषुस्थितंविष्णुमुपासीतक्रमेणतु । सदादेवपदायोग्यःसमानुपसुरोभवेत् । मानुषादेवलोकस्थास्तेप्रोक्तामानुषाःसुराः । मानुषादेवसायुज्यंयांत्युपासनयानयेतिच । ऋषभान्गजमिश्रांस्तुक्षत्रियोगुरुदक्षिणां । विप्रोदद्यादृषानेववैश्योगाःप्रतिविद्यकमितिचमानसंहितायां ।

भावबो०

भाष्यार्थः

६।१

474

॥ २३७ ॥

नहस्तिनायुक्तरूपभोहस्तिरूपभस्तं । सहस्रसहस्रसंख्याकं ददामीत्यर्थोऽक्तो भवति । एवं च द्वंद्वसमासत्वे हस्त्युपभावितिस्यादिति
 परास्तं । गवांसहस्रमवरुधेति पूर्वमुक्तं गोसहस्रावरोधनं तु विद्यापरीक्षणार्थमेव न तु गुरुदक्षिणार्थमिति न तद्विरोधः । ननु जनकस्य जि
 त्वादयो यादृशगुरवो याज्ञवल्क्योपि किं तादृश एव नेति ब्रूमः । किंतु मुख्यगुरुरेव तन्मोक्षसाधनविद्योपदेष्टृत्वात् । जित्वादय
 स्त्वमुख्यगुरवः । मोक्षसाधनादन्यविद्याप्रदत्वात् । जित्वाद्युपदिष्टविद्याया अपि मनुष्यादिमोक्षसाधनत्वेनासिद्धो हेतुरिति चेन्न ।
 तथापि जनकमोक्षहेतुत्वाभावात् । नन्वेकस्याएव विद्यायामनुष्यादिमोक्षहेतुत्वं जनकादिमोक्षहेतुत्वाभावश्च कथमित्यत आह ॥ अ
 न्यथेति ॥ योग्यताभेदादित्यस्यात्रापि संबंधः । तत्रापि एकस्यामपि । तर्हि सर्वेषामपि सुराणां किमेकयैव विद्यया मुक्तिर्नैवेत्याह
 ॥ तत्रापीति ॥ सुरेष्वपीत्यर्थः । प्रतिभेदाः प्रातिस्विकभेदाः । मोक्षसाधनतदन्यविद्यादातृत्वयोः मुख्यामुख्यगुरुत्वाभ्यां व्याप्तिमा
 ह ॥ यथेति ॥ २ ॥ नन्वयाज्ययाजनाप्रतिग्राह्यप्रतिग्रहचौर्याणि भोजनसाधनान्येव न तु प्राणप्रीतिसाधनानि । अतः प्राणस्यैव कायाया
 याज्यं याजयतीत्यादिकथमुच्यत इत्यतः श्रुतावप्ययाज्ययाजनादीनां परंपरयैव प्राणप्रीतिसाधनत्वं विवक्षितमिति भावेनाह ॥ प्राणे
 ति ॥ तदिच्छया वस्तुतः प्राणस्य विष्णुप्रीतिकरभोजनेच्छया ज्ञानिनो भोजनसाधनमयाज्ययाजनादिकं कुर्युः । अज्ञा अपि भोजनसा
 धनं चौर्यादिकुर्युरित्यपिशब्दार्थः । तत्र वधाशंकं भवतीत्यस्य तात्पर्यं चौर्येति । आदिपदेनाऽयाज्ययाजनाप्रतिग्राह्यप्रतिग्रहयोः ग्रहणं ।

भा० । अन्यया विद्यया मुक्तिः सुराणामन्यचानृणां । तत्रापि योग्यताभेदात् प्रतिभेदा अवांतराः । ययायस्य विमुक्तिः स्यात्तदाता मुख्यतोगुरुः ।
 एकदेशे गुरुत्वं स्यादन्यविद्याप्रदस्य त्विति च ॥ २ ॥ प्राणसंस्थस्यैव विष्णोः संप्रीत्यै भोजनं भवेत् ।

बृहदा०
॥ २३८ ॥

चौर्यस्येतरदोषापेक्षयाप्रबलत्वाच्छ्रुतिक्रमोलंघनं चौर्यादिकरणे किंतेषां स्वातंत्र्यं नेति भावेनोक्तं ॥ तदिच्छयैवेति ॥ प्राणस्य वि
ष्णोरिच्छयैवेत्यर्थः । अनेन प्राणस्यैव कामायेति द्वितीयवाक्यं व्याख्यातं भवति । ननु प्राणस्य विष्णुप्रीतिकरभोजनेच्छया तदिच्छ
यैव यदि चौर्यादिकुर्युस्तर्हिते कथमज्ञा इत्यत आह ॥ तथापीति ॥ यद्यपि वस्तुतः प्राणस्य विष्णुप्रीतिकरभोजनेच्छया तदिच्छयैव
चौर्यादिकुर्युः । तथापीत्यर्थः ॥ ३ ॥ चक्षुर्वैब्रह्मेत्यादौ चक्षुःशब्देन नैन्द्रियमात्रमुच्यते । किंतु विष्णुरूपमेवेत्यत्र प्रमाणांतरमाह ॥
॥ यदिति ॥ ननु चक्षुषां वैसम्राट्पश्यंतमाहुरित्यादिना चक्षुरिन्द्रियस्यैव सत्यत्वमुपपाद्यते । तत्कथमेतदित्यतस्तदपि चक्षुर्नामकं
भगवत्तत्त्वस्यैवोपपादकमित्यभिप्रेत्याद्राक्षीरितिस आह ॥ तत्कथमेतदित्यतस्तदपि चक्षुर्नामकं
ज्ञाह ॥ शब्दादेरिति ॥ आदिपदेन गंधादिग्रहणं अपिशब्देन रूपसमुच्चयः दक्षिणाक्षिस्थविश्वनामकविष्णुरूपस्य जाग्रदृशेन
मात्रहेतुत्वादिति भावः । विश्वनामकविष्णोरूपादिसाक्षात्कारहेतुत्वं व्यतिरेकेणोपपादयति ॥ तद्गतस्येति ॥ चक्षुर्गतस्येत्यर्थः ।
ततश्चक्षुषः कुतो न जायत इत्यत आह ॥ चक्षुर्निमीलनमिति ॥ स्वप्नावस्थायां श्रोत्रादिसर्वेन्द्रियगुणैर्व्यापारैस्सह चक्षुर्निमीलनं
स्यात् अतः सन्निकर्षाभावाच्च ज्ञानमिति भावः । किंतत इत्यत आह ॥ चक्षुरात्मेति ॥ ततो जाग्रदृशेन हेतुत्वात् ॥ ४ ॥ ननु अ

भा० । तदिच्छयैव चौर्यादिकुर्युरज्ञापि ध्रुवं । तथापि तं न जानीयुः प्राणात्मानं जनार्दनमिति प्रवृत्ते ॥ ३ ॥ यच्च श्रुतिस्थितं रूपं विष्णो
श्चक्षुस्तदुच्यते । शब्दादेरप्यापरोक्ष्ये तद्वेतुं विश्वनामकं । तद्गतस्य ततो विष्णोः कंठस्थानागमो यदा । तदा स्वप्नो भवेत्तादृशं नैव जायते । चक्षुर्नि
मीलनं च स्यात्सर्वेन्द्रियगुणैः सह । चक्षुरात्मा ततो विष्णुः सत्यमित्यभिधीयत इति च ॥ ४ ॥

भाववो०

भाष्यार्थः

६।१

476

॥ २३८ ॥

नंतइत्येत(न)दुपासीतेतिश्रोत्रनामकस्यभगवतोऽनंतत्वमुक्त्वाकानंततादिशइतिहोवाचेतिदिशामनंतत्वमुच्यतेतदसंगतमित्यत
 आह ॥ सर्वव्यापीति ॥ दिक्षुस्थइतिसप्तम्याअलुक् ॥ ५ ॥ ननुकानंदतेतिप्रश्नेमनएवेतिमनोनामकस्यभगवतःआनंदत्वंप्रति
 ज्ञायमनसावैसम्राडित्यादिनापुत्रस्यानंदत्वमुच्यते । तदसंगतं पुत्रस्यानंदत्वमयुक्तंचेत्यतआह ॥ मनइति ॥ यद्यदा कैमुत्ये
 नमनःस्थस्यभगवतआनंदहेतुत्वमुपपादयितुंपुत्रस्यानंदहेतुत्वमुच्यतइतिनासंगतिरितिभावः ॥ ६ ॥ हृदयंवैसम्राट्सर्वेषांभूतानां
 प्रतिष्ठेतिप्रतिज्ञावाक्येहृदयशब्देनसर्वदाजीवधारकंसुप्तौचजीवधारकंभगवद्रूपमुच्यतइतिज्ञापनायहृदयेत्येवसम्राट् सर्वाणिभूता
 निप्रतिष्ठितानिभवंतीत्युपपादकवाक्यं अपेक्षिताध्याहारेणद्वेधाव्याचष्टे॥सदेति ॥ ननुहृदयनामकंहृदयंभगवद्रूपमेकमेव । अत्र
 तुहृदयंवैसम्राट्सर्वेषांभूतानामायतनमित्यायतनत्वेनोच्यमानंरूपंएकंप्रतिष्ठात्वेनोच्यमानंरूपद्वयमितिरूपत्रयमुच्यते । तत्कथमि
 त्यतोहृदयस्यरूपत्रयमप्यस्तीतिभावेनहृदयंवैसम्राट्सर्वेषांभूतानामायतनमितिवाक्यंतावद्व्याचष्टे॥हृदयइति ॥ तत्तद्धृदयव्या
 पीतत्तज्जीवस्थानमितिसर्वेषांजीवानांस्थानमित्यर्थः । एवंसर्वेजीवाःप्रतिष्ठिताइत्युत्तरवाक्यमपिव्याख्येयं । हृदयंवैसम्राट्सर्वेषां
 भूतानांप्रतिष्ठेतिवाक्यंद्वेधाव्याचष्टे ॥ हृत्कर्णिकेति ॥ प्रतिष्ठिताः सर्वदेतिशेषः । तुविशेषेणप्रविशंतीत्यन्वयः । अनेन प्रादेशमा

भा० । सर्वव्यापीतुभगवाननंतइतिकीर्तितः । दिङ्नामासतुविज्ञेयोदिक्षुस्थोनित्यदेशनादितिच ॥ ५ ॥ मनःस्थितस्ययद्विष्णोःसंबन्धादेवका
 मतः । जातःसुतःसुखेहेतुःपरानंदोहरिःकिंस्वितिब्रह्मतर्क ॥ ६ ॥ सदाप्रतिष्ठितानिभवंतिविशेषतोपिप्रतिष्ठितानिमुप्रौ । हृदयेसर्वशोव्यापीप्रादेशः
 पुरुषोत्तमः । जीवानांस्थानमुदिष्टःसर्वदैवसनातनः । हृत्कर्णिकामूलगतःसौगुष्ठाग्रप्रमाणकः । मूलेशइतिनामास्मिन्सर्वेजीवाःप्रतिष्ठिताः ।

बृहदा०

॥ २३९ ॥

त्रंपुरुषं वसंतमिति अंगुष्ठमात्रः पुरुष इति अंगुष्ठाग्रप्रमाणक इति वचनानां विरोधः परिहृतो भवति । ननु जाग्रदवस्थायां जीवो दक्षिणाक्षि
स्थः स्वप्नावस्थायां कंठदेशस्थः सुप्तौ तु हृदयस्थः । जाग्रदाद्यवस्थाप्रेरकविश्वतैजसप्राज्ञानां दक्षिणाक्ष्यादिषु स्थितत्वात् । यथोक्तं दक्षि
णाक्षिमुखे विश्व इत्यादि । तथा च हृत्कर्णिकामूलगत भगवद्रूपे जीवः सर्वदा प्रतिष्ठितः । सुप्तौ हृत्कर्णिकाग्रगत हरौ प्रविशतीति कथमुक्तं ।
कथं वा हृदयव्याप्तप्रादेशपरिमित भगवद्रूपस्य सर्वदा जीवस्थानत्वमिति चेन्न । हृदि स्थमेव सर्वदा जीवस्वरूपं हृदि ह्येव आत्मेत्यादि श्रुतेः ।
अवस्थिति वैशेष्यादिति चेन्नाभ्युपगमाद् हृदि हीतिसूत्राच्च । जागरितादावप्यक्ष्यादिषु विशेषसन्निहितं भवति दीपप्रकाशवत् । यथोक्तं
गुणाद्वालोकवदिति । ननु कथमंगुष्ठमात्रत्वं भगवद्रूपस्य परिमाणांतरस्यापि तत्र सत्वादिति चेन्न । हृदिविद्यमानाकाशस्यांगुष्ठमात्र
त्वेन भगवन्मूर्तिविशेषस्य तत्राभिव्यक्त्या लक्षणयांगुष्ठमात्रत्वव्यपदेशात् । भिन्नेष्वपि स्थानैक्योक्तिवत् हृदयाकाशस्यांगुष्ठमात्रत्वेन
तत्संबन्धात्सर्वगतेऽपि हरानुपचारेण वांगुष्ठमात्रत्वव्यपदेशात् । नन्वेवं विष्णुरूपस्यैव यदायतनत्वं प्रतिष्ठात्वं च तर्हि श्रुतौ हृदयमायत
नं हृदयं प्रतिष्ठेति कथमुक्तमित्यत आह ॥ सोयमिति ॥ नन्वायतनप्रतिष्ठाशब्दयोर्नार्थभेदोक्तिः । नचायतनशब्दः स्थानार्थ इत्यु
क्तमिति वाच्यं तथापि प्रतिष्ठाशब्दस्य तदन्वयार्थानुपलंभादित्यत आह ॥ स्थानमिति ॥ ७ ॥ इति षडाचार्यब्राह्मणं ॥ १ ॥

भा० । अंगुष्ठमात्रे पुरुषे कर्णिकाग्रस्थिते हरौ । प्रविशंति सुप्तौ तु प्रवृध्यंते ततस्तथा । सोयं त्रिरूपो भगवान् हृदयाख्यः प्रकीर्तित इति च ।
स्थानमायतनं प्रोक्तं प्रतिष्ठाधारकः पुमानिति च ॥ ७ ॥ इति षडाचार्यब्राह्मणं ॥

भावबो०

भाष्यार्थः

६ । १

478

॥ २३९ ॥

अथखंडार्थः ॥ एवंविद्यापरीक्षानंतरंजनकोहवैदेहआसांचक्रेआसनंकृतवान् । सिंहासनमधिरूढइतियावत् । अथतदनंतरं
याज्ञवल्क्योजनकसमीपमावत्राज । तयाज्ञवल्क्यं विधिवत्संपूज्यहोवाचजनकः । किमिति हेयाज्ञवल्क्य किमर्थमचारीःपर्यटनम
कार्पीः किंपशूनिच्छन्नुताणुर्भगवान्तद्विषयानंतांनिर्णयान्वक्तुंयेति । एवमुक्तोयाज्ञवल्क्योहेसम्राट्सर्वभौमउभयमेवपश्चिच्छा
ण्वंतवचनंचेत्युभयसपिममचरणेनिमित्तमित्युवाच । उभयमेवनान्यदितिवा ॥ १ ॥ यद्यण्वंतान्वक्तुमागतस्तर्हिर्वक्तव्यमिति
राज्ञोक्तेस्वयमन्येभ्योज्ञातादधिकमुक्तिसाधनंवक्तुंतेतवकश्चिदाचार्योयदब्रवीत् तत्तावद्वयंशृण्वामेत्याहयाज्ञवल्क्यः । एवमुक्तो
जनकआह ॥ अब्रवीदिति ॥ मेमम शिलिनस्यापत्यंशैलिनः जित्वानामतो ब्रह्मगुणपरिपूर्णविष्णवाख्यं वाग्वैव
क्तृत्वाद्वाङ्नामकंवैप्रसिद्धमित्यब्रवीत् । शैलिनोपदिष्टस्तुतामोयाज्ञवल्क्यस्तस्याप्तत्वप्रयोजकीभूतशुद्धित्रयमाह ॥ यथेति
॥ मातायस्यानुशासित्रीसमातृमान् पितायस्यानुशासकःसपितृमान् आचार्योयस्यानुशासकःसआचार्यवान् पुरुषोयथा
स्वशिष्यायब्रूयात् शैलिनस्तुभ्यंवाग्वैब्रह्मेत्यब्रवीदितियत्तत्तथेत्यर्थः । वाग्वैब्रह्मेत्येतन्मुनिरेवोपपादयति ॥ अवदत्तइ
ति ॥ अवदतोवाङ्नामकभगवद्रूपशून्यस्यकिंफलंस्यात् वचनक्रियायाएवासंभवेनाध्ययनादिनित्यकर्मानुष्ठानस्यैवासं
भवात् । हियस्मादिति । तस्माद्वाग्वैब्रह्मेतिसाधूक्तं । अननैवोपदेशेनकृतकृत्योस्मीतिनमंतव्यमितिभावेननृपंप्रतिमुनिःपृच्छति

उ० । जनकोहवैदेहआसांचक्रेऽथहयाज्ञवल्क्यआवत्राज तहोवाचयाज्ञवल्क्यकिमर्थमचारीःपशूनिच्छन्नण्वंतानि त्युभयमेवसम्राळिति
होवाच ॥ १ ॥ यत्तेकश्चिदब्रवीत्तच्छृण्वामेत्यब्रवीन्मेजित्वाशैलिनोर्वाग्वैब्रह्मेति यथासातृमान्पितृमानाचार्यवान्ब्रूयात्तथातच्छैलिनोर्ब्रवीद्वाग्वै

बृहदा०

॥ २४० ॥

॥ अत्रवीदिति ॥ सजित्वा तेतव तस्यवाङ्नामकस्यभगवतः आयतनंस्थानं प्रतिष्ठांप्रतिमां उपलक्षणमेतत् । वाङ्नामार्थं तुविशेषेणात्रवीदित्याह तंप्रतिमुनिराह हेसम्राट् एतत्सजित्वोपदिष्टमुपास्य स्यभगवतोवाङ्नामकत्वमेकपाद्वाइति । उपास्यस्यभगवतोहिआयतनंप्रतिमारहस्यंनामतदर्थश्चेतिचतुष्टयंमोक्षार्थज्ञेयं । तत्र जित्वारहस्यनाममात्रमुपदिष्टवानितितदुपदिष्टमेकदेशरूपमेवेत्यर्थः । एवमुक्तोराजाह ॥ सइति ॥ हेयाज्ञवल्क्यसवैसर्व ब्राह्मणप्रश्नोत्तरदातात्वं नोऽस्माकं ब्रूहि । वाङ्नामकस्यभगवतआयतनादित्रयमितिशेषः । एवमुक्तोमुनिराह ॥ वागेवेति ॥ वागेवप्रसिद्धवागिन्द्रियमेवायतनमधिष्ठानं आकाशआसमंतादीसत्वादाकाशनाम्नीरमा प्रतिष्ठाप्रतिमा । एनदेतत्प्रज्ञेत्युपासीत । राजापृच्छति ॥ काप्रज्ञतेति ॥ धर्मधर्मिणोरभेदाभिप्रायेणोत्तरमाह ॥ वागेवेति ॥ वाङ्नामकभगवद्रूपमेवेत्यर्थः । तस्यप्रज्ञता मुपपादयति ॥ वाचेति ॥ वाचावैवाङ्नामकभगवद्रूपेणबंधुःप्रज्ञायते । कोबंधुरित्यतआह ॥ ऋग्वेदइति ॥ ऋग्वेदादीना मिष्टसाधनावबोधकत्वाद्ध्वंभुत्वं । विद्येत्यमिताक्षरंपंचरात्रमुच्यते श्लोकाइतिमिताक्षरंपंचरात्रं सूत्राणिब्रह्मसूत्रादीनि अनुव्या ख्यानानिवेदव्याख्यानविस्तररूपाणिवृहत्तर्कादीनि व्याख्यानानिवेदव्याख्यानभूतब्रह्मतर्कादीनि इष्टंयजनं हुतंहोमः अशित

उ० । ब्रह्मेत्यवदतोहि किंस्यादित्यत्रवीचुतेतस्यायतनंप्रतिष्ठानमेववीत्येकपाद्वाइति सवैनोब्रूहियाज्ञवल्क्यवागेवायतनमाकाशःप्रतिष्ठा प्रज्ञेत्येनदुपासीत काप्रज्ञतायाज्ञवल्क्यवागेवसम्राडितिहोवाच वाचावैसम्राड्वंधुःप्रज्ञायतःऋग्वेदोयजुर्वेदःसामवेदोथर्वागिरसइतिहासःपुराणं विद्याउपनिषदःश्लोकाःसूत्राण्यनुव्याख्यानानिव्याख्यानानीष्टंहुतमाशितंपायितमयंचलोकःपरश्चलोकःसर्वाणिचभूतानिवाचैवसम्राट्प्रज्ञायते

भाववो०

खंडार्थः

६।१

480

॥ २४० ॥

मन्त्रदानं पायितं पेयदानं अयंचलोकः परश्चलोकः सर्वाणि भूतानि च वाचा वै प्रज्ञायन्ते । उपसंहरति ॥ वाग्वा इति ॥ अत इति शेषः । यद्वा ब्रह्मशब्दस्यान्यत्रापि कथंचिद्भृतेर्वागैव ब्रह्मेत्यत्र वाङ्नामकत्वमन्यस्योच्यत इति न भ्रमितव्यमित्याह ॥ वाग्वा इति ॥ उक्तप्रकारेण वाङ्नामकभगवदुपासकस्य फलमाह ॥ नैनमिति ॥ यो देवत्वयोग्योधिकारी एवमायतनादिचतुष्टयसाहित्येन एतत् वाङ्नामकभगवद्रूपं विद्वानुपास्ते एनमधिकारिणं वाक्वाङ्नामकं ब्रह्म न जहाति स देवान् देवत्वमप्येति । ततो देवो भूत्वा स्वोत्तमदेवेषु सायुज्यं प्राप्य देवान् क्रीडादिगुणसंपन्नं श्वेतद्वीपादिस्थितभगवद्रूपविशेषान् ब्रह्मणा सहाप्येति प्राप्नोति । तत्र मुक्तौ सर्वाणि भूतानि तदवराणि एनमभिक्षरन्ति एतस्मै सर्वान् भोगान् दुहन्तीत्यर्थः । यो देवपदायोग्य एवं विद्वानेतदुपास्ते स देवो भूत्वा देवलोकस्थो भूत्वा देवानप्येति मुक्तौ देवेषु सायुज्यं प्राप्नोति । इतरत्समानं । अत्र देवपदयोग्यस्य वाग्निद्रियादिषु युगपदुपासनं अन्यस्य तु क्रमेणेत्युक्तः फलभेदः । एवमुपदिष्टो राजा स्वयोग्यगुरुदक्षिणां प्रतिजज्ञे ॥ हस्त्यृषभमिति ॥ हस्तिनायुक्तः ऋषभो हस्त्यृषभस्तं सहस्रं सहस्रं संख्याकं ददामीति होवाच जनको वै देहः । एवमुक्तः स याज्ञवल्क्यो होवाच किं । अननुशिष्यशिष्यस्योपदेष्टव्यं सर्वमनुपदिश्य नाहरेत् गुरुदक्षिणां न गृहीयादिति मेमत्पिताऽमन्यत । अतो नाहं समग्रमनुपदिश्य गृह्णामीति भावः । एवमुत्तरखंडपंचकेऽप्यक्षरयोजना ॥ २ ॥ शुल्वायनस्यापत्यं शौल्वायनः । उदंको नामतः ब्रह्मप्राणः प्रणयनात् प्राणनामकं वै प्रसिद्धमित्यत्र

उ० । वाग्वैसम्राट् परमं ब्रह्म नैनं वाजहाति सर्वाण्येनं भूतान्यभिक्षरन्ति देवो भूत्वा देवानप्येत्येवं विद्वानेतदुपास्ते हस्त्यृषभं सहस्रं ददामीति होवाच जनको वै देहः सहोवाच याज्ञवल्क्यः पिता मे मन्यत नाननुशिष्यहरेतेति ॥ २ ॥ यदेव ते कश्चिद्ब्रवीत्तच्छृण्वामेत्यत्र ब्रवीन्म उदंकोः शौल्वायनः

बृहदा०

॥ २४१ ॥

वीत् । अप्राणतः प्राणनामकं भगवद्रूपशून्यस्य किं स्यात् । चेष्टादिसर्वप्रवृत्तिविलोपापत्तेः प्राण एव प्राणापानादिरूपो वायुरेव आ-
यतनं स्थानं एत(न)त्प्राणनामकं ब्रह्म प्रियमित्युपासीत । प्राणनामकस्य भगवतः प्रियत्वमुपपादयति ॥ प्राणस्यैवेति ॥ हे सन्नाट्
प्राणस्यैव प्राणस्थस्य प्राणनामकस्य विष्णोरेव कामाय संप्रीत्यै भोजनं भवेत् । तादृशभोजनार्थमेवाज्ञोपि जनः प्राणस्य तन्नामकं
विष्णोः कामायेच्छयैवाग्राज्यं याजनायोग्यं शूद्रादिकमपि याजयति । अप्रतिगृह्यस्याप्रतिग्राह्यमपि प्रतिगृह्णाति यस्मात्प्रतिग्रहो
न ग्राह्यस्तस्य सकाशादिति वा । चौर्यं च करोति तदर्थं यांदिशमेति तत्र वधाशंकं वधविषयाशंका भवतीत्यर्थः । यद्वा यांदिशमेति
तत्र वधाशंकं यथा भवति तथा तांदिशमेतीत्यर्थः । एनमुपासकं प्राणः प्राणस्थः प्राणनामको विष्णुर्नजहाति ॥ ३ ॥ बटुर्नामतः
वृष्णस्यापत्यं वार्ष्णेयः ब्रह्म चक्षुः सर्वदर्शनाच्चक्षुर्नामकं वै । अपश्यतश्चक्षुर्नामकं भगवद्रूपशून्यस्य किं स्यात् । विश्वनामकस्य तस्य

उ० । प्राणो वै ब्रह्मेति यथा मातृमान्पितृमानाचार्यवान् नूयात्तथा तच्छौलवायनो ब्रवीत्प्राणो वै ब्रह्मेत्यप्राणतो हि किं स्यादित्यत्र वीत्तुते तस्यायतनं
प्रतिष्ठानं मे ब्रवीदित्येकपाद्वा एतत्सम्प्राडिति सर्वैर्नो ब्रूहि याज्ञवल्क्यः प्राण एवायतनमाकाशः प्रतिष्ठाप्रियमित्येन दुपासीत काप्रियतायाज्ञवल्क्यः प्रा-
ण एव सम्प्राडिति होवाच प्राणस्यैव सम्प्राट्कामायाऽग्राज्यं याजयत्यप्रतिगृह्यस्य प्रतिगृह्णात्यपि तत्र वधाशंकं भवति यांदिशमेति प्राणस्यैव सम्प्राट्कामाय
प्राणो वै सम्प्राट्परमं ब्रह्म नैनं प्राणो जहाति सर्वाण्येनं भूतान्याभिक्षरन्ति देवो भूत्वा देवानप्येतिय एवं विद्वानेतदुपास्ते हस्त्यृषभः सहस्रं ददामीति होवाच
जनको वै देहः सहोवाच याज्ञवल्क्यः पिता मे मन्यत नाननुशिष्यहरेतेति ॥ ३ ॥ यदेव ते कश्चिद्ब्रवीत्तच्छृण्वामेत्यत्र वीन्मेव (कुं) ट्कुर्वाणश्चक्षुर्वै
ब्रह्मेति यथा मातृमान्पितृमानाचार्यवान् नूयात्तथा तद्वाणो ब्रवीच्चक्षुर्वै ब्रह्मेत्यपश्यतो हि किं स्यादित्यत्र वीत्तुते तस्यायतनं प्रतिष्ठानं मे ब्रवीदिति

भाववो०

खंडार्थः

६ । १

482

॥ २४१ ॥

जाग्रद्दर्शनमात्रहेतुत्वेन तदभावे जाग्रद्दर्शनमात्राभावापत्तेरिति भावः । चक्षुरेव चक्षुरिन्द्रियमेव । आयतनमवस्थानं । चक्षुःस्थस्य चक्षुर्नामकस्य विश्वस्य सत्यत्वमुपपादयति ॥ चक्षुषेति ॥ चक्षुषा चक्षुःस्थेन चक्षुर्नामकेन विश्वाख्यविष्णुरूपेण तत्प्रेरणयेति यावत् । पश्यन्तं पुरुषं प्रत्याहुरन्ये पुरुषाः । त्वन्तरूपादिकमद्राक्षीरिति । स पश्यन्नाह ॥ अद्राक्षमिति ॥ पुनर्दृष्टं चेत्तद्वस्तु सत्यं यथा स्थितं भवति । श्रोत्रज्ञानाद्युपलक्षणमेतत् । एवमन्वय उक्तः । चक्षुःस्थ विश्वाख्यविष्णुरूपस्य कंठस्थानादौ गमने जाग्रद्दर्शनं न भवतीति व्यतिरेकोऽपि द्रष्टव्यः । यत एव चक्षुर्नामक भगवतो यथार्थज्ञानहेतुत्वं तत्तस्माच्चक्षुःस्थं ब्रह्म सत्यं भवतीत्यर्थः । एनमुपासकं चक्षुःस्थं चक्षुर्नामकं ब्रह्म न जहातीत्यर्थः ॥ ४ ॥ गर्दभी गर्दभदेशीयः विपीतो नामतः भरद्वाजस्यापत्यं भारद्वाजः । ब्रह्म श्रोत्रं श्रवणाच्छ्रोत्रनामकं वा इत्यब्रवीत् । अशृण्वतः श्रोत्रनामक भगवच्छून्यस्य किं स्यात् । सच्छास्त्रश्रवणाद्यसंभवात् श्रोत्रमेव श्रोत्रेन्द्रियमेवायतनं ।

उ० । एकपाद्वा एतत्सम्राडितिसवै नो ब्रूहियाज्ञवल्क्यचक्षुरेवायतनमाकाशः प्रतिष्ठासत्यमित्येन दुपासीत कासत्यतायाज्ञवल्क्यचक्षुरेव सम्राडिति होवाच चक्षुषा वै सम्राट् पश्यन्तं माहुरद्राक्षीरितिस आह द्राक्षमितितत्सत्यं भवति चक्षुर्वै सम्राट् परमं ब्रह्म नैनं चक्षुर्जहाति सर्वाण्येनं भूतान्यभि क्षरन्ति देवो भूत्वा देवानप्येतिय एवं विद्वानेत दुपास्ते हस्त्युपभक्ष्यं स हस्त्रं ददामीति होवाच जनको ह वै देहः सहोवाच याज्ञवल्क्यः पिता मेऽमन्यत नाननुशि ष्यहरेतेति ॥ ४ ॥ यदेव ते कश्चिद्ब्रवीत्तच्छृण्वामेत्यब्रवीन्मे गर्दभी विपीतो भारद्वाजः श्रोत्रं वै ब्रह्मेति यथामातृमान्पितृमानाचार्यवान्ब्रूयात्तथा तद्भारद्वाजो ब्रवीच्छ्रोत्रं वै ब्रह्मेत्यशृण्वतो हि किं स्यादित्यब्रवीत्तु ते तस्यायतनं प्रतिष्ठानं मे ब्रवीदित्येकपाद्वा एतत्सम्राडिति सवै नो ब्रूहियाज्ञवल्क्यश्रोत्रमेवायतनमाकाशः प्रतिष्ठाऽनंत इत्येन दुपासीत कानंततायाज्ञवल्क्यदिश एव सम्राडिति होवाच

बृहदा०
॥ २४२ ॥

दिशएवचक्षुस्थितोदिङ्नामकःविष्णुरेवेत्यर्थः । दिग्गतस्यविष्णोरनंतत्वमुपपादयति ॥ तस्माद्वाइति ॥ हेसम्राट् हियस्मादिशोऽनंताःदिङ्नामादिक्षुस्थितोविष्णुःसर्वव्यापी तस्मादेवयःकोपियांकांचनदिशंतन्नामकभगवदधिष्ठितांदिशंप्रतिगच्छतिअस्यादिशोतमवसानंनैवगच्छतीत्यर्थः । यदधिष्ठितदिशामेवानंतत्वं सोनंतइतिकिमुक्तव्यमित्यर्थः । नन्वेवंदिङ्नामकस्यदिक्स्थस्यविष्णोरनंतत्वेपिश्रोत्रांतर्गतस्यविष्णोरनंतत्वेनोपासनंकथंस्यादित्यतआह ॥ दिशोवांइति ॥ दिक्स्थंविष्णुरूपमेव श्रोत्रंश्रोत्रांतर्गतमित्यर्थः । एनमुपासकं श्रोत्रस्थंश्रोत्रनामकंब्रह्मनजहाति ॥ ५ ॥ जवालायाअपत्यंजावालः सत्यकामोनामतः मनोमंतृत्वतोमनोनामकंवैब्रह्मेत्यब्रवीत् । अमनंसोमनोनामकभगवद्रहितस्य किं स्यात् । मननादेरसंभवात् मनएवप्रसिद्धमनोरूपेन्द्रियमेवायतनं । एतन्मनोनामकं ब्रह्मानंदआनंदहेतुरित्युपासीत । आनंदताआनंदहेतुता मनोगतस्यमनोनामकस्यविष्णोरानंदहेतुत्वमुपपादय

उ० । तस्माद्वैसम्राडपियांकांचदिशंगच्छतिनैवास्याअंतंगच्छत्यनंता हिदिशःदिशोवैसम्राट्श्रोत्रंश्रोत्रवैसम्राट्परमंब्रह्मनैनंश्रोत्रंजहाति सर्वाण्येनंभूतान्यभिक्षरंति देवोभूत्वादेवानप्येतियएवंविद्वानेतदुपास्तेहस्त्यृषभंसहस्रंददामीतिहोवाचजनकोहवैदेहः सहोवाचयाज्ञवल्क्यः पितामेमन्यतनाननुशिष्यहरेतेति ॥ ५ ॥ यदेवतेकश्चिदब्रवीत्तच्छृण्वामेत्यब्रवीन्मेसत्यकामोजावालोमनोवैब्रह्मेति यथामातृमान्पितृमानाचार्यवान्ब्रूयात्तथातजावालोब्रवीन्मनोवैब्रह्मेत्यमनसोहिकिंस्यादित्यब्रवीत्तुतेतस्यायतनंप्रतिष्ठानमेवब्रवीदित्येकपाद्वाएतत्सम्राडिति सवैवोब्रूहि याज्ञवल्क्यमनएवायतनमाकाशःप्रतिष्ठाऽऽनंदइत्येनदुपासीत कानंदतायाज्ञवल्क्यमनएवसम्राडितिहोवाच

भाववो०

खंडार्थः

६ । १

484

॥ २४२ ॥

ति ॥ मनसेति ॥ मनसामनोनामकविष्णवधिष्ठितेन मनोरूपेन्द्रियेणैव पुमान्स्त्रियं प्रत्यभिहार्यते नीयतेह । तस्यांस्त्रियां प्रतिरूपोऽ-
नुरूपः पुत्रो जायते । सजातः पुत्रः आनन्दः आनन्दहेतुः । एवं यदधिष्ठितमनो व्यापारेण जातः पुत्रः सुखहेतुः स आनन्दरूपः परमात्मा सुख-
हेतुरितिकिमुक्तव्यमित्यर्थः । एनमुपासकं मनोनामकं मनस्यं ब्रह्म न जहातीत्यर्थः ॥ ६ ॥ विदग्धो नामतः शकलस्यापत्यं शाकल्यः
हृदयं हृदयनामकं वैब्रह्मेत्यब्रवीत् अहृदयस्य हृदयनामकं भगवद्रूपशून्यस्य किं स्यात् । जीवस्य सुष्टयाद्यसंभवादिति भावः । हृदयमेव प्र-
सिद्धं हृदयमेव । आयतनं स्थितिः स्थितिहेतुः । स्थितता स्थितिहेतुता । उत्तरमाह ॥ हृदयमेवेति ॥ हृदयमेव हृदयगतं हृदयनामकं हृदये
सर्वत्र व्याप्तं प्रादेशपरिमितं हृत्कर्णिका मूलगतं अंगुष्ठाग्रप्रमाणकं हृत्कर्णिकाग्रगतमंगुष्ठमात्रपरिमितं चेति भगवद्रूपत्रयमेव स्थितिहेतु-
रित्यर्थः । आद्यस्य हृदयनामकस्य स्थितिहेतुत्वमुपपादयति ॥ हृदयं वा इति ॥ हे सम्राट् हृदयं वै हृत्तत् हृदयनामकं हृदये सर्वशो व्याप्तं
प्रादेशपरिमितं भगवद्रूपं सर्वेषां भूतानामायतनं स्थानं वै प्रसिद्धमित्यर्थः । द्वितीयतृतीयरूपयोः स्थितिहेतुत्वमुपपादयति ॥ हृदयं वा

मनसा वै सम्राट् स्त्रियमभिहार्यते तस्यां प्रतिरूपः पुत्रो जायते स आनन्दो मनो वै सम्राट् परमं ब्रह्म नैनं मनो जहाति सर्वाण्येनं भूतान्यभिक्षरन्ति देवो भूत्वा दे-
वानप्येतिय एवं विद्वानेतदुपास्ते हस्त्युपभक्ष्य सहस्रं ददामीति होवाच जनको वै देहः सहोवाच याज्ञवल्क्यः पिता मे मन्यत नानुशिष्य हरेतेति ॥ ६ ॥
यदेव ते कश्चिदब्रवीत्तच्छृण्वामेत्यब्रवीन्मे विदग्धः शाकल्यो हृदयं वै ब्रह्मेति यथा मातृमान्पितृमानाचार्यान्ब्रूयात्तथा तच्छाकल्यो ब्रवीद् हृदयं वै ब्रह्मेत्य-
हृदयस्य किं स्यादित्यब्रवीत्तु ते तस्यायतनं प्रतिष्ठां न मे ब्रवीदित्येकपाद्वा एतत्सम्राडिति स वै नो ब्रूहि याज्ञवल्क्य हृदयमेवायतनमाकाशः प्रतिष्ठा स्थिति रित्ये-
नदुपासीत का स्थितता याज्ञवल्क्य हृदयमेव सम्राडिति होवाच हृदयं वै सम्राट् सर्वेषां भूतानामायतनं हृदयं वै सम्राट् सर्वेषां भूतानां प्रतिष्ठा

बृहदा०
॥ २४३ ॥

इति ॥ हृदयं हृदयनामकं हृदयं तं कर्णिकामूलगतं हृत्कर्णिकाग्रगतं विष्णुरूपं सर्वेषां भूतानां प्रतिष्ठाधारकं सर्वदा सुप्तौ चैवेति शेषः । तदुपपादयति । हृदये ह्येवेति ॥ हृदयनामके हृत्कर्णिकामूलगते विष्णुरूपे एव सर्वाणि भूतानि सदा प्रतिष्ठितानि भवन्तीत्यर्थः । तथा हृदयनामके हृत्कर्णिकाग्रगते विष्णुरूपे सर्वाणि भूतानि विशेषतोऽपि सुप्तौ प्रतिष्ठितानि भवन्तीत्यर्थः । एन(त)मुपासकं हृदयस्थं हृदयनामकं भगवद्रूपं न जहातीत्यर्थः ॥ ७ ॥ षडाचार्यब्राह्मणं ॥ १ ॥ ननु पूर्वमुपसत्तिमकृत्वेदानीमुपसत्तिकरणे किं निमित्तमित्यतस्तत्र निमित्तप्रदर्शनपूर्वकं जनको हवै देहः कूर्चा दुपावसर्पश्नुवाचेति वाक्यमर्थाप्रतीतेरपेक्षिताध्याहारेण व्याचष्टे ॥ स्वयोग्यमिति ॥ ज्ञानं ज्ञानसाधनं ज्ञेयं वा । इन्द्रियेषु भगवदुपास्तिस्तु नासाधारण्येन स्वयोग्या युपगदुपास्तौ देवानां क्रमेणोपास्तौ मनुष्याणां चाधि कारादिति भावः । कूर्चादित्यस्यार्थः सिंहासनादिति । अवरुह्येति शेषोक्तिः । उपावसर्पश्चित्यस्यार्थः उपसदनं कृत्वेति । ननु स्वयोग्यो पदेशं श्रोतुमुपसदनं कृतवन्तराजानं प्रतियाज्ञवल्क्येन त्वदुपास्यं किं जानासीति प्रष्टव्ये इतो विमुच्यमानः क्वगमिष्यसीति मुक्तौ प्राप्य प्रश्नो संगत इत्यतस्तदभिप्रायमाह ॥ यत्स्वात्मनेति ॥ पृच्छति इतो विमुच्यमान इत्यादिनेति शेषः । ननु जनकस्य देवत्वाभावात्क

उप० । हृदये ह्येव सम्राट् सर्वाणि भूतानि प्रतिष्ठितानि भवन्ति हृदयं वै सम्राट् परमं ब्रह्म नैनं हृदयं जहाति सर्वाण्येनं भूतान्यभिक्षरन्ति देवो भूत्वा देवानप्येतिय एवं विद्वानेतदुपास्ते हस्त्यृषभः सहस्रं ददामीति होवाच जनको वै देहः सहोवाच याज्ञवल्क्यः पिता से मन्यत नाननुशिष्यहरेतेति ॥ ७ ॥ इति षडाचार्यब्राह्मणं ॥ १ ॥

भा० । स्वयोग्यं ज्ञानं श्रोतुं सिंहासनादवरुह्योपसदनं कृत्वोवाच । यत्स्वात्मना प्राप्यं मुक्तौ तदुपास्यैव मुक्तिर्भवतीत्यतः प्राप्यं पृच्छति ।

भाववो०

भाष्यार्थः

६ । २

486

॥ २४३ ॥

५
 थंतस्मिन्बृंदारकशब्दप्रयोगइत्यतआह ॥ बृंदैरिति ॥ बृंदैःभृत्यादिसमूहैः अर्थतेप्राप्यतइतिबृंदारकइत्यर्थः ॥ १ ॥ ननुजन
 कस्यमुक्तौप्राप्यंवक्ष्यामीतिप्रतिज्ञायइंधोहवैनामैषयोयंदक्षिणेक्षन्पुरुषइतिदक्षिणाक्षिस्थइंद्रनामाकथंप्राप्यत्वेनोच्यते । अंतरु
 पास्तियोग्यानांराज्ञांस्वहृदिस्थस्यैवोपास्यस्यमुक्तौप्राप्यत्वादित्यतःसत्यमित्याह ॥ राज्ञामिति ॥ इंद्रइत्याचक्षतइत्युक्त्यनुरो
 धादिंद्रोनामेत्युक्तं । प्रमाणांतरे इंद्रस्यस्यमस्यस्यवाभगवद्रूपस्यमुक्तौराजप्राप्यत्वोक्तेस्तदनुरोधादाह ॥ सइंद्रेचेति ॥ तिष्ठ
 तीतिशेषः । तस्मान्मुक्तौप्राप्यत्वात्प्राप्यस्यैवोपास्यत्वात् । एपास्यपत्नीविराडितिवाक्यंव्याचष्टे ॥ विराण्णामेति ॥ अस्यपत्नी
 त्यस्यार्थःतदाश्रयेति । तयोरेषसंस्तावइतिवाक्यंव्याचष्टे ॥ तयोरिति ॥ श्रुतौप्राणेनक्रियतइतिशेषोक्तिः । यएषोतर्हृदयआ
 काशइत्याकाशशब्दस्य काशनात्सर्वजीवानामित्यर्थवक्तुं तस्यासंभावनाशंकांमादौपरिहरति ॥ कर्णाविति ॥ ज्ञेयासर्वजीवैः
 संस्तावइतिसमित्युपसर्गतात्पर्यमाह ॥ सर्ववेदात्मिकेति ॥ एवमसंभावनाशंकांपरिहृत्याकाशशब्दार्थमाह ॥ काशनादिति ॥
 इत्युच्यतइतिशेषः । यदिराज्ञाहृदयसंस्थइंद्रनामासुक्तौराजभिःप्राप्यउपास्यश्च तर्हिश्रुतौदक्षिणेक्षन्पुरुषइतिदक्षिणाक्षिस्थस्येंद्र
 नान्नःकथंप्राप्यत्वमुच्यतइत्यतआह ॥ जाग्रतामिति ॥ सराजहृदयसंस्थइंद्रः ॥ ३ ॥ तस्यप्राचीदिक्प्रांचःप्राणाइत्यादिवा

भा० । बृंदैःप्राप्यतसत्वात्तुबृंदारकइतिस्मृतइतिचपाद्वे ॥ १ ॥ राज्ञाहृदयसंस्थोयइंद्रोनामजनार्दनः । सइंद्रेचयमेचैवसंप्राप्योमुक्तरा
 जभिः । तस्मात्तेषामुपास्यःसविराण्णामातदाश्रया । श्रीः ॥ २ ॥ तयोःस्तुतिरेषाहिप्राणेनक्रियतेसदा । कर्णोपिधाययाज्ञेयासर्ववेदात्मिकाहि
 सा । काशनात्सर्वजीवानामाकाशइतिसास्तुतिः । जाग्रतांसर्वजीवानांसविष्णुर्दक्षिणाक्षिगः ॥ ३ ॥

बृहदा०
॥ २४४ ॥

कयंप्राच्यादिदिशांतत्तप्राणानांचाभेदउच्यतइतिप्रतीतिनिरासायव्याचष्टे ॥ तस्येति ॥ सभार्याविंद्राग्नीइत्यनेनप्रांचःप्राणा
इतिबहुवचनोपपत्तिर्दिशिता । अग्निराक्षसवाय्वीशानाःकोणपाः । सभार्यावित्यस्योत्तरत्रापिसंबंधः । तेनतत्रापिवहुवचनोपपत्तिः ॥
सर्वादिशःसर्वेप्राणाइतिवाक्यंव्याचष्टे ॥ सभार्याइति ॥ चशब्दोपिशब्दार्थः । सर्वेर्पीद्राद्यास्सभार्याः एकैकस्यांदिशिचत्वार
एवेतिसंबंधः । यद्येवंतर्हि कथंश्रुतौप्राणशब्दप्रयोगइत्यतआह ॥ नेतृत्वादिति ॥ प्राणशब्दस्यतेषुयोगमुक्त्वारूढिमप्याह
॥ इंद्रियेति ॥ इंद्रियाणांचप्राणशब्दवाच्यत्वादितिभावः । योयदभिमानीसतच्छब्दवाच्यइत्येतत्प्रसिद्धमिति द्योतनायाद्यएव
शब्दः । प्राणाइत्येवशब्दिताःप्राणशब्दरूढिविषयाएवेत्यर्थः । अभयंत्वागच्छताद्याज्ञवत्क्ययोनोभगवन्नभयंवेदयसइत्यस्यैक
वाक्यतासिद्धयेयत्तच्छब्दाध्याहारेणवाक्यंयोजयति ॥ त्वत्प्रसादादिति ॥ नन्वात्मारामस्यमुनेरभयनामाभगवांस्तृप्तिहेतुरिति
सिद्धमेव तत्किमनेनोच्यतइत्यतस्तत्तात्पर्यमाह ॥ नान्यदिति ॥ अत्रदृष्टांतमाह ॥ सइति ॥ इतिवचनस्ययथानित्यतृप्तस्य
भगवतःप्रत्युपकाराभावएवतात्पर्यंतथाऽत्रापीत्यर्थः । इंधइत्यस्यस्थूलार्थभोक्तृत्वेनसदास्फुरणादितिव्याख्यानमसत् । तन्मतेभो
कुर्विशिष्टस्यप्राप्यत्वायोगात्प्राप्यस्यचभोक्तृत्वाभावादितिभावेनेंधशब्दार्थमाह ॥ इंधइति ॥ ननुजीवभोग्यस्येशभोग्यत्वाभा

भा० । तस्यपूर्वदिशींद्राग्नीसभार्योसंप्रतिष्ठितौ । यमराक्षसौदक्षिणस्यांवरुणोवायुरेवच । पश्चिमस्यामुत्तरस्यांसोमेशानौप्रतिष्ठितौ । ब्रह्मा
प्रधानवायुश्चतथोर्ध्वायांदिशिस्थितौ । अधरायांशेषकामौसभार्याःसर्वेएवच । एकैकस्यांहिचत्वारोनेतृत्वात्प्राणनासकाः । इंद्रियाभिस्तेष्वेवप्राणा
इत्येवशब्दिताः । त्वत्प्रसादाद्यदभयमस्माकंप्राप्तंतदेवतवतृप्तयेस्तु नान्यद्वयंप्रत्युपकर्तुंशक्नुमइत्यर्थः । सभगवान्स्वकृतेनतुप्येदितिवत् । इंधोदीप्तः ।

भावबो०
भाष्यार्थः

६ । २

488

॥ २४४ ॥

वादीशभोग्यस्यचजीवभोग्यत्वाभावेनेशस्यप्रविविक्ताहारतरत्वमेववक्तव्यंअतःकथमिवशब्दप्रयोगइत्यतआह ॥ जीवभोग्यस्ये
 ति ॥ भोग्यस्यभोग्यस्यतद्भोग्यभुगित्यर्थः । गंधादिषुयोजीवैन्द्रियागोचरःसारभागस्तस्यापिपरमात्मभोग्यत्वादितिभावः । यद्वाश्रो
 त्रंचक्षुःस्पर्शनंचरसनंघ्राणमेवच । अधिष्ठायमनश्चायंविषयानुपसेवत इतीशस्यजीवभोग्यविषयभोगोक्तेःकथंशरीरात्प्रविविक्ता
 हारतरत्वमित्यतआह ॥ जीवेति ॥ यद्यपिजीवभोग्यस्येशोभोक्ता तथापिजीवस्तद्भोग्यभोक्तानैवभवति गंधादिस्थजीवैन्द्रिया
 गोचरसारभागस्यापीशभोग्यत्वात् । अतोसौविविक्तभुगित्युच्यतइत्यर्थः । अवतारेषुस्थूलमपिभुंक्तइतीवशब्दः । अनेनप्रविवि
 क्ताहारतरोऽयंजीवएवेतिपरास्तं । शारीरादात्मनइतिभेदाभिधानात् । नहिजीवोजीवादेवविलक्षणाहारइतियुज्यते । ननुशारीरा
 जागरावस्थाजीवात्स्वप्नसुषुप्त्यवस्थःसएवप्रविविक्ताहारतरइत्यवस्थाभेदोपाधिकंजीवस्यभेदमंगीकृत्यव्याख्यास्यामीतिचेत् न ।
 शारीरस्तुत्रिधाभिज्ञोजाग्रदादिष्ववस्थितेरितिवचनात्त्र्यवस्थस्यापिशारीरशब्देनगृहीतत्वात्ततःस्वप्नसुषुप्त्यवस्थस्यभेदायोगात् ।
 नन्वस्तुत्र्यवस्थोपिशारीरः तथाप्यस्मादितिविशेषणेनात्रशारीरादितिजागरावस्थोजीवोगृह्यते तस्माच्चस्वप्नाद्यवस्थस्यभेदोक्तिरु
 क्तविधयासंभवति । भवत्पक्षेशारीरादितिजीवेसिद्धेअस्मादितिविशेषणंव्यर्थस्यादितिचेन्न । एतद्विशेषणसार्थक्यायेश्वरंपरित्यज्य
 जीवस्यग्राह्यत्वात् । शारीरौतावुभौज्ञेयौजीवश्चेश्वरसंज्ञितइतिईश्वरस्यापिशारीरत्ववचनाच्छारीरादित्येवोक्तावीश्वरस्यापिप्राप्तावी
 श्वरादेवेश्वरस्यभेदानुपपत्तेस्तद्व्यावृत्त्यर्थंजीवमात्रपरिग्रहायविशेषणमितिसार्थक्योपपत्तेः । नन्वेवंपक्षद्वयेप्युपपत्तावीश्वरएवात्रो

भा० । जीवभोग्यस्यभोक्तेशोजीवस्तद्भोग्यभुङ्गन्तु ।

बृहदा०
॥ २४५ ॥

च्यते न जीव इति कुतो विनिगमनमिति चेत् न। भेदश्रुतेः स्वाभाविकभेदरूपेण तदसंभवति पुरुषभेद एवार्थतया ग्राह्यः न त्ववस्थाभेदः
मुख्या मुख्ययोः मुख्ये संप्रत्ययात्। अतो युक्तं विनिगमनं। दूषयिष्यते चायं भेदः आह च प्रविविक्तभुग्यतो ह्यस्माच्छारीरात् पुरुषोत्तम
इति ॥४॥ ततश्चायं खंडार्थः ॥ जनको ह वै देहः स्वयोग्यं ज्ञानं श्रोतुं कूर्चात्सिंहासनादवरुह्योपावसर्पन् गुरूपसदनं कुर्वन्कृत्वेति
यावत् उवाच। हे याज्ञवल्क्य तेन सोऽस्तु मामां अनुशाधि मोक्षानुकूल्येन शिक्षय। एवमुक्तो याज्ञवल्क्य इतरसाधनसामग्रीसंपत्ति
मतोऽपि यत्स्वात्मना मुक्तो प्राप्यंतदुपासनयैव मुक्तिर्भवतीति भावेनेतरसामग्र्यनुवादपूर्वकं प्राप्यं पृच्छति ॥ सहोवाचेत्यादिना ॥
हे सस्त्राद् यथा कश्चित्त्वादृशः सम्राट् राजा सहांतमध्वानं मार्गं स्थले जले वैष्यन्यथा क्रमं रथं नावं वासमाददीत। एवं त्वमेताभिः
पूर्वाक्ताभिः वाग्वैब्रह्मेत्यादिभि रुपनिषद्भिः समाहितात्मा स्वस्थमना असि। अनेनांतःकरणशुद्धिरुक्ता। वैराग्यं सूचयन् विरोपणांत
रमाह ॥ एवमिति ॥ एवं दृश्यमानप्रकारेण वृंदारकः भृत्यादि वृंदैः प्राप्यतमः आढ्यः धनी सन्नपि अधीतवेदः उक्तोऽपनिषत्कः व्या
ख्यातोऽपनिषत्कस्त्वमितः संसाराद्विमुच्यमानः क्वगमिष्यसीति। अहं यत्र गमिष्यामीति तत्प्रमेयं न वेदेति राज्ञोऽपि मुनिराह ॥ अथे

भा०। विविक्तभुगिवातोऽसौ भगवान्पुरुषोत्तम इति पात्रे ॥ ४ ॥ इति कूर्चब्राह्मणं ॥ २ ॥

उ०। जनको ह वै देहः कूर्चादुपावसर्पन्नुवाच नमस्तेस्तु याज्ञवल्क्यानुमाशाधीति सहोवाच यथा वै सम्राण्महांतमध्वानमेष्यन्नथं वानावं वासमा
ददीतैव मेवैताभिरुपनिषद्भिः समाहितात्मा स्येवं वृंदारक आढ्यः सन्नधीतवेद उक्तोऽपनिषत्क इतो विमुच्यमानः क्वगमिष्यसीति नाहंतद्भगवन्वेदयत्र ग
मिष्यामीत्यथैतेऽहंतद्भगवामियत्र गमिष्यसीति सहोवाच

भाववो०
भाष्यार्थः

६।२

490

॥ २४५ ॥

ति ॥ त्वं यत्र गमिष्यसि तत्प्राप्य महं ते तव वक्ष्यामीति । एवमुक्तः सराजो वाच ब्रवीतु भगवानिति ॥ १ ॥ मुनिरुपदिशति ॥ इंधं
ति ॥ यो यं प्रसिद्धः सर्वेषां दक्षिणे क्षन् दक्षिणे क्षिणि विद्यमानः पुरुषो दीप्तत्वादिंधो वै नाम एष मुक्तौ राजभिः प्राप्यः । अतः स एव
तद्धृदि स्थः उपास्यः तं राजहृदयांतस्थमेनं (त) दक्षिणाक्षिस्थमिंधमिंधनामानं संतमिंद्र इति परोक्षेणाप्रसिद्धेन नाम्नाऽऽचक्षते देवाः ।
कुत एवमाचक्षत इत्यत आह ॥ परोक्षप्रिया इति ॥ हियस्माद्देवाः परोक्षप्रियाः अप्रसिद्धनाम्ना भगवदुपदेशप्रियाः प्रत्यक्षद्विपः
प्रत्यक्षनाम्ना भगवदुपदेशद्वेषिणः प्रत्यक्षोपदेशेऽसुराणामपि सम्यग्दर्शनापत्तेः । असम्यग्दर्शनेन तत्पतनस्यैव देवानां प्रियत्वात् ।
क्वचिद्योग्येण परोक्षोपदेशेनापि प्रीतिमत्त्वात् परोक्षप्रिया इवेतीव शब्दः ॥ २ ॥ दक्षिणाक्षिस्थ भगवद्रूपमहिमानमाह ॥ अथेति ॥
अथ शब्दो माहात्म्योक्तिप्रारंभार्थः । एतदक्षिणाक्षिस्थितमेव पुरुषरूपं वामेक्षिणिस्थितं एषाप्रसिद्धा विराण्णाम्नीश्रीः । अस्याक्षि
स्थपरमात्मनः पत्नी यद्वायदेतत्प्रसिद्धं वामेक्षिणि विद्यमानं पुरुषरूपं पुरुषप्रतिमा एषा विराट् विराण्णाम्नीश्रीः अस्य दक्षिणाक्षिस्थ
परमात्मनः पत्नी । एषः तयोरिंद्रविराजोः संस्तावः सर्ववेदात्मिकास्तुतिः । कः यो तर्ह्ये प्राणेन क्रियमाण आकाश आसम्यक्स
र्वजीवानां काशमानः । कर्णपिधाने घोषात्मकतया श्रूयमाण एष इत्यर्थः । अथ य एष प्रसिद्धो तर्ह्येतः स्थितो लोहितपिंडो हृत्कमल
उप० । ब्रवीतु भगवानिति ॥ १ ॥ इंधो ह वै नामैष यो यं दक्षिणे क्षन् पुरुषस्तं वा एतमिंधं संतमिंद्र इत्याचक्षते परोक्षेणैव परोक्षप्रिया इव हि देवाः
प्रत्यक्षद्विपः ॥ २ ॥ अथैतद्वामेक्षिणि पुरुषरूपमेपास्य पत्नी विराट् तयोरेपसंस्तावो य एषो तर्ह्ये प्राणेन क्रियमाण आकाशोऽथैनयोरेतद्वयं य एषो तर्ह्ये प्राणेन क्रियमाण
थैनयोरेतत्प्रावरणं यदेतदं तर्ह्ये जालकमिवाथैनयोरेपास्तुतिः संचरणीयैषा हृदयादूर्ध्वानाड्युचरति

बृहदा०
॥ २४६ ॥

रूपएतदेनयोःपूर्वोक्तयोरन्नं तत्रस्थित्वाताभ्यामन्नादनात् । अथयदेतत्प्रसिद्धं हृदयंतर्जालकमिवस्रगिववर्तमानं वपारूपमेतदे
नयोःपूर्वोक्तयोःप्रावरणं । अथयैषाप्रसिद्धा हृदयादूर्ध्वोपरिवर्तमाना नाडीउच्चरतिमस्तकपर्यंतंउद्गच्छति एषात(एन)योःपूर्वोक्त
योःसंचरणीसंचरणहेतुभूतासृतिमार्गः । हृत्कमललोहितपिंडस्थितःकिंभुङ्क्तेइत्यतःतस्याहारंवक्तुमाह ॥ यथेति ॥ यथाकेशः
सहस्रधाभिन्नः एवमेताःप्रसिद्धाहितानामजीवस्यहितकारित्वात्परमात्मस्वरूपविशेषसन्निहितत्वाद्वा(सन्निधियुतत्वाद्वा)हिताना
मनाड्यः सहस्रधाभिन्नाः अस्यजीवस्य हृदयंतःप्रतिष्ठिताभवंति । एताभिःहितानामकनाडीभि रेतत्जीवभुक्तेन्नेजीवेन्द्रियागो
चरगंधादिसारभूतं आस्रवत्क्रमेणत्यंदमानं आमास्रवतिआगच्छति । तद्धुंकेपरमात्मेत्यर्थः । तस्मात्तददनात् एषपरमात्मा अ
स्माच्छारीरादात्मनोजीवात् प्रविविक्ताहारतरअतिशयेनविलक्षणभोगएवभवति । अवतारेषुस्थूलमपिभुंक्तइतीवशब्दः । जीव
भोग्यस्येशभोग्यत्वेपिईशभोग्यस्यजीवभोग्यत्वाभावाद्वाइवशब्दः ॥ ३ ॥ तस्यपरमात्मनःसर्वत्रावस्थितान्सेवकानाह ॥ तस्ये
त्यादिना ॥ प्राञ्चःप्राचीदिगवस्थिताःप्राणा नेतृत्वात्प्राणनामकाइन्द्रियाभिमानिनोवा । इन्द्राग्नीतद्भार्येचेतिचत्वारः । तस्यपर
मात्मनः प्राचीदिक्प्राच्यांदिशिप्रतिष्ठिताः । अत्रदिक्चतुष्टयविवक्षयाश्लेष्याअपिदिशःप्राचीदिगंतर्भावेणसभार्यस्याग्नेःप्राक्त्वो
क्तिः । एवमुत्तरत्रापि । दक्षिणाःप्राणाःदक्षिणदिगवस्थायमनिर्कृतीतद्भार्येचेतिचत्वारस्तस्यदक्षिणादिक्स्थाः । प्रत्यंचःप्रतीची

३० । यथाकेशःसहस्रधाभिन्नएवमस्यैताहितानामनाड्योतर्हृदयेप्रतिष्ठिताभवंत्येताभिर्वाएतदास्रवदास्रवतितस्मादेवप्रविविक्ताहारतरइ
वैवभवत्यस्माच्छारीरादात्मनः ॥ ३ ॥ तस्यप्राचीदिक्प्रांचःप्राणादक्षिणादिक्दक्षिणाःप्राणाःप्रतीचीदिक्प्रत्यंचःप्राणाः

भावबो०
खंडार्थः

६।२

492

॥ २४६ ॥

दिक्स्थाः प्राणा वरुणवायूतद्भार्येचेति चत्वारस्तस्य प्रतीचीदिक्स्थाः । उदंचः प्राणाः उत्तरदिक्स्थाः सोमेशानौतद्भार्येचेति चत्वारः । तस्य उदीचीदिक्स्थाः । ऊर्ध्वा ऊर्ध्वदिगवस्थिताः प्राणाश्चतुर्मुखप्रधानवायूतद्भार्येचेति चत्वारस्तस्योर्ध्वदिगवस्थिताः । अर्वाचः अधोदिगवस्थिताः प्राणाः शेषकामौतद्भार्येचेति चत्वारस्तस्यार्वाचीदिगवस्थिताः । एवं सर्वे प्राणाः सभार्या इन्द्राद्याः सर्वादिशः परमात्मनः परितः सर्वासु दिक्षु प्रतिष्ठिताः । स एष इत्याद्युक्तार्थः । हे जनकत्वमभयं मुक्तस्य सर्वदाऽभयप्रदं अथाभयं भवेद्ब्रह्मतस्य मुक्तस्य सर्वदेति वचनात् । प्राप्तोसीति होवाच याज्ञवल्क्यः । जनकस्य निश्चितमोक्षत्वात् प्राप्तोसीत्युक्तं । एष्यत्तु निश्चितं यत्स्यादतीतत्वेन भण्यत इति वचनात् । स जनको ह वै देह उवाच हे भगवन् याज्ञवल्क्य यस्त्वं प्रसन्नः सन्नः अस्मान् यदभयं परमात्मरूपं वेदयसे प्रापयसि तं त्वां तदेवाभयं गच्छतात् तत् तव वृत्तिहेतुरस्तु नान्यद्वयं प्रत्युपकर्तुं शकुम इति यावत् । तत्तुभ्यं न मोस्तु । अन्यत्किं देयं इमे मदीयत्वेन प्रसिद्धा विदेहा विदेह देशास्तव यथेष्टं भोगाय संतु । अयं त्वयोपदिष्टो हं तव दासोऽस्मि । मां राज्यं च यथेष्टं प्रतिपद्यस्वेत्यर्थः ॥ ४ ॥ कूर्चब्राह्मणं ॥ २ ॥ जनको ह वै देहमित्यादेः याज्ञवल्क्यो यदा जनकं प्रतिगत्वा कामप्रश्नवरंददौ तदैव जनकः प्रपच्छेति यथा

उ० । उदीचीदिगुदंचः प्राणा ऊर्ध्वादिगुर्ध्वाः प्राणा अर्वाचीदिगवर्वाचः प्राणाः सर्वादिशः सर्वे प्राणाः स एष नेति नेत्यात्माऽगृह्यो न हि गृह्यतेऽशीर्यो न हि शीर्यते असंगो न हि सज्यतेऽसितो न व्यथते न रिप्य इत्यभयं वै जनकः प्राप्तोसीति होवाच याज्ञवल्क्यः सहोवाच जनको ह वै देहोऽभयं त्वा गच्छताद्याज्ञवल्क्यो नो भगवान्न भयं वेदयसे न मस्तेस्त्वमे विदेहा अयमहमस्मि ॥ ४ ॥ कूर्चब्राह्मणं ॥ २ ॥

बृहदा०

॥ २४७ ॥

श्रुतव्याख्यानं प्रमाणविरुद्धमिति भावेन तद्वाक्यतात्पर्यं प्रमाणेनाह ॥ याज्ञवल्क्य इति ॥ समेनेन वदिष्य इत्यस्यार्थः संवादका मुक इति कामप्रश्नवरंदत्वा स्वयमेव किमिति वैदेहनगरं प्रायादित्यत आह ॥ संत इति ॥ किंच यथा श्रुतव्याख्याने कामप्रश्नवरदाना नंतरमेव प्रश्ने सम्राट् प्रच्छेत्ते तावता पूर्तेः पूर्वशब्दैव शब्दौ व्यर्थौ स्यातां । तर्हि पूर्ववरंदत्वा विदेहनगरं प्रायादिति व्याख्यानेपि कथं तयोस्तार्थक्यमित्यत आह ॥ तथापीति ॥ यद्यपि तव कामप्रश्नवरदाताऽहं त्वत्पृष्ठं वक्तुमागतो स्मित्व यातु यथेष्टं प्रष्टव्यमिति याज्ञवल्क्यवचनानंतरं राज्ञा प्रश्नः कर्तव्यः तथाप्यौत्सुक्यात् सम्राडेव पूर्वपप्रच्छेत्त्यर्थः । यद्वा यद्यपि याज्ञवल्क्येन संवादकामुक्तयाऽऽगतत्वेनैव प्रथमतो वक्तव्यं तथापि कामप्रश्नवरस्य स्वीकृतत्वात् सम्राडेव पूर्वपप्रच्छेत्त्यर्थः ॥ १ ॥ अस्य जीवस्यऽऽत्मैव स्वयमेव ज्योतिरिति जीवस्य स्वज्योतिरुच्यत इति प्रतीतिनिरासाय आत्मैवास्वज्योतिर्भवतीति वाक्यं व्याचष्टे ॥ आत्मेति ॥ ननु स्यादावस्य जीवस्य भगवानेव ज्योतिरिति न युज्यते भगवतोऽस्तमयादि शून्यस्य जाग्रत्यपि ज्योतिरुप्राप्त्या तदा विशिष्यात्मज्योतिरुक्त्यनुपपत्तेरित्यत आह ॥ भाव इति ॥ यद्यपि सूर्यादेः ज्योतिर्योभावेऽभावेऽपि जीवानां विष्णुर्ज्योतिर्भवत्येव तथापि सूर्यादेरभावे तु तत्विष्णवस्वज्योतिर्विशेषतो ज्ञेयमिति योजना । तथा च तदा ज्योतिरंतराभावाभिप्रायेण विशिष्योक्तिरिति भावः । ननु सूर्यादेर्विषयप्रकाश

भावः । याज्ञवल्क्योवरंदत्वा राज्ञा संवादकामुक्तः । वैदेहनगरं प्रायात्संतोयच्छास्त्रलोलुपा इति स्कांदे । तथापि सम्राडेव पूर्वपप्रच्छ ॥ १ ॥ आत्मा भगवानेवास्वज्योतिः । भावेऽभावेऽपि सूर्यादेर्जीवानां विष्णुरेव हि । ज्योतिस्तथाप्यभावे तु तज्ज्ञेयं हि विशेषतः ।

भावो०

भाष्यार्थः

६ । ३

494

॥ २४७ ॥

कत्वादिनावुद्धिहेतुत्वाद्युक्तं जीवंप्रतिज्योतिषं भगवतः कथं जीवंप्रतिज्योतिषमित्यपेक्षायामाह ॥ अस्वातंत्र्यादिति ॥ स्वबुद्धिद्योतने जीवस्य स्वातंत्र्ये विष्णुज्योतिषां गीकारोऽयुक्तः स्यादित्यत उक्तं अस्वातंत्र्यादिति । तुल्यवद्वयार्थः । तमस्यपिसूर्यादिज्योतिरंतराभावदशायां न केवलं तत्सद्भावदशायामित्यपिशब्दः । नन्वं धेतमसितावन्न जीवबुद्धिप्रेरकत्वमीश्वरस्य । तथात्वे तत्स्थस्येश्वरस्य दुःखादिप्राप्तेः । अतस्तत्र स्वतएव बुद्धिद्योतनमित्यंगीकार्यं । तथा च तद्वदत्रापि किं न स्यादित्यत उक्तं तमस्यपीति । यथोक्तं तत्रापि च तद्व्यापारादविरोध इति ॥ ६ ॥ यद्यात्मा भगवान् तर्हितस्य ध्यायतीव लेलायतीवेति ध्यानग्रहणकर्तृत्वं कथमुच्यते तस्य जीवधर्मत्वात् । न चास्य जीवपरत्वे इव शब्दवैयर्थ्यं ध्यानादेरपि मिथ्यात्वाभिप्रायेण तदुपपत्तेरित्यतस्तद्यथावद्वाच्ये ॥ स्वातंत्र्यादिति ॥ असौ सर्वेश्वरेश्वरो जीवमंजसा ध्याययन् स्वयं ध्यायतीवेत्युच्यते । कुतः स्वातंत्र्यादितियोजना । लाडपादान् इति धातोर्लेलायतीत्येतद्गृहातीति व्याख्यातं यद्वा ध्यायतीतिलेलायतीत्यस्यां तर्णातिगिच्छत्वमभिप्रेत्योक्तं ध्याययन्ग्राहयन्निति । इव शब्दोऽल्पार्थः । ननु विज्ञायतेऽनेनेति विज्ञानं बुद्धिस्तन्मयस्तत्प्राय इति जीवस्य विज्ञानमयत्वोक्तेः कथमात्मा भगवानित्यत आह ॥ लदेति ॥ ननु सप्रसमानः सन्नुभौ लोकावनुसंचरतीत्युभयलोकसंचरणमुच्यते । तच्च जीवस्यैव कर्मवशादुपपद्यते न तु भगवत इत्यतः तद्व्याख्यातुं समानशब्दार्थतावदाह ॥ समान इति ॥ यतः सदासमः अतः समानः । कथं सदासमत्वमित्यत आह ॥

भा० । अस्वातंत्र्यात्तु जीवस्य द्योतयन्बुद्धिमस्यसः । प्रवर्तयति सर्वेशस्तमस्यपि जनार्दन इति च । स्वातंत्र्याद्ध्यायतीवासौ ध्याययन् जीवमंजसा । गृहातीव ग्राहयन्स जीवमं सर्वेश्वरेश्वरः । सदाविज्ञानपूर्णोऽसौ समानोऽसौ सदासमः ।

बृहदा०

॥ २४८ ॥

अविकारादिति॥ तदिदानीं व्याचष्टे॥ समानस्सन्निति॥ ननु स्वप्नो भूत्वे मंलोकमतिक्रामति मृत्योरूपाणीति जीवलिंगप्रतीतेः कथं
भगवत्परतया व्याख्यानमित्यतस्तद्व्याचष्टे॥ स्वापकत्वादिति॥ ननु स्वप्नावस्थाप्रेरकः परमात्मे मंलोकं पृथिव्याख्यमतिक्रामतीत्य
संगतमनुपपन्नंचेत्यत उक्तं॥ जाग्रदाख्यमिति॥ इमंलोकमतिक्रामति मृत्योरूपाण्यतिक्रामतीति वाक्यभेदप्रतीतिनिरासायाह॥
मृत्युरूपात्मकमिति॥ तर्हि श्रुतौ बहुवचनानुपपत्तिरित्याशंकां परिहरन् जाग्रदवस्थायामृत्युरूपात्मकत्वमुपपादयति॥ बह्विति॥
तारयेदित्यनेनातिक्रामतीत्येतत् अंतर्णीतं निजंतमित्युक्तं भवति॥ स्वापकत्वात् स्वप्ननामकस्य जाग्रत्तरणहेतुत्वं कथमित्यत उक्तं स्वप्नमा
नयन्निति॥ जीवमित्यनुवर्तमानं वक्ष्यमाणं वा तारयेदित्यत्र स्वप्नमानयन्नित्यत्र च संवध्यते॥ प्रकारांतरेणापि तद्व्याचष्टे॥ इमंलो
कमिति॥ अस्मिन्पक्षे स्वप्नो भूत्वेत्यस्यांतरिक्षलोकप्रापको भूत्वेत्यर्थोभिप्रेतः॥ यथा श्रुतेऽसंगत्यापत्तेरिति भावेनाह॥ अंतरिक्ष
मिति॥ अनेनैव देहेन जीवमंतरिक्षगंकुर्यात्किमिति जिज्ञासायामुक्तं मृताविति॥ भूलोकस्य मृत्युरूपत्वमुपपादयति॥ भूलो
कइति॥ बहुवचनार्थमाह॥ बहव इति॥ चशब्दो यस्मादित्यर्थे॥ मृत्यवः कलावाभ्योपमाजीवा इत्यादिवक्ष्यमाणप्रकारेण बहवः
हेत्वंतरेणापि मृत्युरूपत्वमुपपादयति॥ पापेति॥ नन्विदं च परलोकस्थानं चेत्तुक्तं भूलोकस्वर्गलोकसंधौ स्वप्नावस्थाया भवनाभावा

भा० । अविकारात्समानः स जीवमादाय संचरेत् । उभौलोकौ स्वापकत्वाद्भूत्वा सौ स्वप्ननामकः । इमंलोकं जाग्रदाख्यं मृत्युरूपात्मकं सदा ।
बहुपापैकहेतुत्वात्तारयेत्स्वप्नमानयन् । इमंलोकं च भूराख्यं तारयित्वांतरिक्षगं । जीवन्कुर्यान्मृतौ विष्णुर्भूलोकः क्षिप्रमृत्युमान् । बहवो मृत्यवश्चात्र मृ
त्योरूपाण्यतस्त्वयं । पापहेतुत्वतश्चायं भूलोको मृत्युरूपकः ।

भाववो०

भाष्यार्थः

६ । ३

496

॥ २४८ ॥

तत्संध्यंतृतीयं स्वप्नस्थानमित्युक्तमिचेत् न । भूलोकपरपरलोकस्थानशब्देन सुषुप्त्यवस्थायाऽ
 वस्थावाचकस्वप्नशब्देनांतरिक्षलोकस्यापि ग्रहणात् । तथा च जाग्रत्सुषुप्तिसंधौ भवं संध्यं स्वप्नस्थानं भूलोकद्युलोकयोः संधौ भवं संध्यं
 अंतरिक्षलोकस्थानमिति वाक्यार्थ इति भावेन लोकवाचकशब्दयोरवस्थावाचकत्वं अवस्थावाचकशब्दस्य लोकवाचकत्वं प्रमाणेनाह
 ॥ जाग्रच्चेति ॥ अनेनेमं लोकं जाग्रदाख्यमिति यदुक्तं अंतरिक्षगमित्यनेन स्वप्नो भूत्वेत्यस्य अंतरिक्षलोकप्रापको भूत्वेति च यद्विवक्षि
 तं तदुभयमपि उपपादितं भवति । एवं लोकवाचकशब्दस्यावस्थावाचकत्वेऽपि भौल्लोकावित्यत्र न लोकमात्रं ग्राह्यं । किंतु अवस्था
 पि ग्राह्येत्याह ॥ तद्व्यभिप्रायिकेति ॥ तस्माल्लोकवाचकशब्दस्यावस्थावाचकत्वस्यापि सत्त्वादित्यर्थः । ननु सवाअयं पुरुषो जायमा
 न इत्यादि जीवलिङ्गात् कथमात्मा भगवानिति व्याख्यानमित्यत आह ॥ सवाइति ॥ व्याश्रया ईशजीवो भयपरा । न केवलमुभौ लोका
 विति श्रुतिर्न्यभिप्राया । किंतु इयमपीति न्यभिप्रायकत्वमात्रमुच्यार्थश्च शब्दः । ननु कथमियं श्रुतिरीशजीवो भयपरा ईशस्य पूर्वं
 प्रकृतत्वात् सवाइति तत्परामर्शोऽपि जीवस्याप्रकृतत्वात् तत्परामर्शस्यासंभवादित्यत आह ॥ यस्येति ॥ तथा सवाअयं जायमान इत्य
 नेन तथा चात्मैवास्य ज्योतिरित्यत्रास्येति भगवज्ज्योतिरेन जीवस्यापि प्रकृतत्वात् तत्परामर्शोऽपि युक्त इति भावः । आत्मैवास्येति योजी
 वः स परामृश्यते । तथेत्येव वक्तव्येयस्य ज्योतिरयं विष्णुरित्युक्तिस्तद्वाक्यव्याख्यानार्था प्रमाणेन पूर्वतस्याव्याख्यानानात् । नन्वथा

भा० । जाग्रच्च पृथिवी चैव द्यौः सुषुप्तिस्तथैव च । स्वप्नश्चैवांतरिक्षं च ज्ञेया अन्योन्यनामकाः । तद्व्यभिप्रायिकावस्मादुभौ लोकाविति श्रुतिः ।
 सवाअयं जायमान इति च व्याश्रया श्रुतिः । यस्य ज्योतिरयं विष्णुः स परामृश्यते तथा ।

बृहदा०
॥ २४९ ॥

पिनेयं श्रुतिरीशजीवोभयपराईशस्यजननमरणपापसंसर्गतद्वानानामसंभवादित्यतआह ॥ यदेति ॥ स्वातंत्र्यतस्तन्नियामकइतिसं
बंधः । यथाजयपराजययोःभृत्यगतत्वेपितन्नियामकतयाराजाजयीपराजयीत्युच्यते तथाजीवनमरणयोःजीवगतत्वेपितन्नियाम
कत्वेनभगवान्जायमानोऽभियमाणइत्युक्तइत्यर्थः । राज्ञोभृत्यनियामकत्वंयथान्याधीनं नैवंभगवतइत्याशयेनस्वातंत्र्यतइत्युक्तं ।
पापानामित्यस्यपूर्वोत्तराभ्यांसंबंधः । ग्रहउपादानं फलादानादित्यत्रापिपापानामित्येतदनुवर्तते । नन्वेवमपिकथमियंश्रुतिद्व्या
श्रया जीवस्यजननमरणपापसंसर्गाणांसंभवेपितद्वानासंभवादित्यतआह ॥ जीवोपीति ॥ इदंचपरलोकस्थानंचेत्यादिकंनकेव
लमुक्तरीत्यावस्थालोकोभयमात्रपरंकिंतुसंसारमोक्षपरंचेत्यभिप्रेत्याह ॥ स्वर्गइति ॥ सुप्तिरित्यादिकमिदंवचइतिसंबंधः । आ
दिपदेनस्वर्गइतिपरलोकस्थानमितीत्यस्यग्रहणं । यतस्सुप्तिरित्याख्यानकेवलंसुप्तिस्वर्गयोःकिंतुमुक्तेरपिसमा अतःसुप्तिरितीदंव
चोद्युसुप्तिमोक्षाणामभिप्रायात्प्रवृत्तं यतःस्वर्गइत्याख्यानकेवलं स्वर्गसुप्तयोः किंतुमुक्तेरपिसमा अतःस्वर्गइतीदंवचोद्युसुप्तिमोक्षा
णामभिप्रायात्प्रवृत्तं यतःपरलोकोमुख्योमुक्तिरेवामुख्यतस्तुस्वर्गसुप्ती अतःपरलोकइतीदंवचःद्युसुप्तिमोक्षाणामभिप्रायादिति
योज्यं । सुप्तिरितिस्वर्गइतिवाक्यांतराभिप्रायेणोक्तं सुप्तिरितिकथंमुक्तेराख्येत्यतःतत्पर्यायस्वापशब्दस्यस्वशब्दवाच्यविष्णुप्राप्ति

भा० । यदातुभगवानुक्तस्तदास्वातंत्र्यतोविभुः । भ्रियमाणोजायमानइत्युक्तस्तन्नियामकः । फलदानायपापानांग्रहसंसर्गउच्यते ।
मोक्षदानेफलादानाद्विजहातीतिचोच्यते । जीवोपिमुक्तिकालेतुहातापापस्यकथ्यते । स्वर्गःसुप्तिरित्याख्यामुक्तेरपियतःसमा । परलोकोयतो
मुख्योमुक्तिरेवतचापरः । अतोद्युसुप्तिमोक्षाणामभिप्रायादिदंवचः ।

भावदो०
भाष्यार्थः
६।३

498

॥ २४९ ॥

रूपमुक्तिपरत्वादितिभावेनाह ॥ स्वेतीति ॥ स्वर्गइतिकथमुक्तेराख्येत्यतोवाह ॥ स्वेतीति ॥ स्वरितिवक्तव्येरेकमविवक्षित्वा
स्वेतीत्येवोक्तं । तंप्रतिगमनात्स्वर्गइतिमुक्तेराख्येतिभावः । ननुसुप्तिरितिवचोयदिद्युसुप्तिमोक्षाणामभिप्रायात् तर्हिअसुप्तःसु
प्तानभिचाकशीतीत्येतन्मुक्तपरत्वेनापिव्याख्येयं । नचतद्युक्तं शुक्रमादायपुनरेतिस्थानमिति जीवस्यपुनरागमनोक्तेरित्यतआह
॥ पुनरागमनमिति ॥ तर्हिचपुनरावर्ततइत्यादिश्रुतिविरोधइत्यतःपुनरागमनंविवृणोति ॥ प्रलयेतिवति ॥ पुनःसंसारप्राप्ति
रूपपुनरागमननिषेधपराश्रुतिरितिभावः । निर्गच्छंति सृष्टिकाले । ननुमुक्तानांभगवतिप्रलयेप्रवेशेसृष्टौनिर्गमनेचाऽज्ञानदुःखादि
कस्यादित्यतउक्तं ॥ ज्ञानाविलोपेनेति ॥ सुखाविलोपेनेत्यपिग्राह्यं । तदेवविवृणोति ॥ नचेति ॥ तेमुक्ताः सृष्टौवहिल्येअंतश्चर
मंत्येव । नचतेषांज्ञानसुखादीनांकश्चिद्विशेषइतिसंबंधः । ननुसयत्रप्रस्वपितीतिस्वापकर्तृत्वलिङ्गबलाज्जीवएवात्रप्रतिपाद्योऽवगम्य
तइतिकथंभगवत्परतयाव्याख्यानमित्यतआह ॥ स्वापयतीति ॥ नन्वेवमंतर्णीतणिच्त्वादिनेदंप्रकरणंविष्णुपरतया कुतोव्याख्ये
यमितिचेत्तस्मिन्संध्येस्थानेतिष्ठन्नुभेस्थानेपश्यति तमाक्रममाक्रम्योभयान्पाप्मनआनंदंश्चपश्यतीत्यस्यविष्णावेवसंभवात्जीवे
चाऽसंभवादितिभावेनाह ॥ आनंदेति ॥ लोकादेरित्यत्रलोकशब्देनपृथिवीस्वर्गयोर्ग्रहणं । आदिपदेनजाग्रत्सुषुप्तयोःसंसारमुक्तयो

भा० । सुप्तिरित्यादिकंस्वेतिविष्णोराख्यासुखत्वतः । पुनरागमनं नाममुक्तानामपिविद्यते । प्रलयेतुप्रविश्यैनंभगवंतंजनार्दनं । स्थित्वाज्ञा
नाविलोपेननिर्गच्छंतिपुनस्ततः । नचज्ञानसुखादीनांतेषांसृष्टौलयेपिवा । विशेषःकश्चिदंतश्चवहिश्रैवरमंतिते । स्वापयत्येनमितिसस्वपितीत्युच्य
तेहरिः । आनंदपापलोकादेर्दर्शनंस्वप्नसुप्तयोः । अपिविष्णोःसदैवास्तिनजीवस्यकथंचन ।

बृहदा०

॥ २५० ॥

श्वसंग्रहः। अनेनोभेस्थानेइत्येतदुक्तार्थं। श्रुतौतस्मिंसंध्येस्थानेतिष्ठन्नितिस्वप्नेस्थितोभगवानुभेस्थानेपश्यतीत्युक्तं। तेनस्वप्नएवस्थितस्यविष्णोर्लोकादिदर्शनंनसुप्तिस्थस्येतिशंकास्यात्। तांपरिहर्तुंस्वप्नसुप्त्योरपिस्थितस्येत्युक्तं। विष्णोरेवेतिसंबंधः। नन्वात्मैवास्यज्योतिर्भवतीत्युक्तएवार्थः अत्रायंपुरुषःस्वयंज्योतिर्भवतीतिप्रत्यभिज्ञायते। तत्रचजीवस्यैवस्वज्योतिर्द्वमुच्यते। अतआत्माभगवानितिख्यानेप्रत्यभिज्ञाविरोधःस्यादित्यतआह ॥ अत्रेति ॥ अत्रसुप्तौ अवस्थांतरेपिभगवतोज्योतिर्द्वात्किंविशिष्योच्यतेइत्यतआह ॥ विशेषतइति ॥ तथाचइदमपित्राक्यंभगवत्परमेवेतिनप्रत्यभिज्ञाविरोधइतिभावः। तद्वाक्यस्यजीवपरत्वेवाधकमाह ॥ नहीति ॥ हिशब्दोयस्मादित्यर्थे। स्वयंस्वातंत्र्येणास्वयंज्योतिर्द्वंनामस्वातंत्र्येणद्रष्टृत्वं तच्चजीवस्यनसंभवतीतिभावः। अयंअत्रायमितिवाक्यप्रतिपाद्यः। ईश्वरपक्षेचवाक्यार्थोयुज्यतइतिभावेनाह ॥ सर्वमिति ॥ यद्वाऽऽनंदपापलोकादेर्दर्शनंजीवस्यनास्तिविष्णोरेवास्तीत्युक्तं। तत्कुतइत्यतआह ॥ नहीति ॥ द्रष्टुंआनंदपापलोकादिकमितिशेषः। नतत्ररथाइत्यादिवाक्यानिस्वप्नमात्रपरत्वप्रतीतिनिरासायव्याचष्टे ॥ स्वप्नइति ॥ ननुबाधकाभावात्कथंजीवलिंगानामन्यार्थत्वमित्यतोजीवपक्षेवाधकमाह ॥ जीवपक्षइति ॥ यद्यात्मैवास्यज्योतिर्भवतीत्यत्रात्माजीवःस्यात् तर्हिक्तमआत्मेतिप्रश्नोनयुक्तःस्यात् जीव

भा०। अत्रायंभगवान्विष्णुर्जीवस्यस्वयमेवतु। ज्योतिर्विशेषतोभूयान्नैवाश्रयज्योतिरत्रयत्। नहिजीवःस्वयंद्रष्टुमुक्तःशक्नोतिहिध्रुवं। अतःसन्नैवजीवोयंसर्वंपश्यतिसूक्ष्मदृक्। स्वप्नेतरिक्षेस्वर्गेवानरथाद्याःपुरास्थिताः। तदैवतत्कर्मयोग्यान्निर्मितीतेहरिःस्वयमित्यादिमहामीमांसायां। जीवपक्षेप्रसिद्धत्वात्क्तमआत्मेतिप्रश्नोनयुक्तः।

भाववो०

भाष्यार्थः

६। ३

५००

500

॥ २५० ॥

स्याहमितिप्रत्यक्षविषयत्वेनप्रसिद्धत्वात् प्रसिद्धप्रश्नस्यचासंभवादित्यर्थः । भगवतश्चपरोक्षत्वेनाप्रसिद्धत्वात्तद्विषयकप्रश्नो नानुपपन्नइतिभावः । बाधकांतरमाह ॥ नचेति ॥ समानोविकारः कुतइत्यतआह ॥ सुखेति ॥ जीवस्यद्युपृथिवीलोकसंचरणे सुषुप्तिजाग्रत्संचरणेचयथाक्रमंसुखदुःखविशेषवत्त्वात्समानत्वमित्यर्थः । ननुसुखदुःखविशेषवत्त्वेपिजीवस्यनसमानत्वमनुपपन्नं । सुखदुःखादेर्मिथ्यात्वेनवास्तवसमानत्वाविरोधित्वात् नह्यारोपितनीलिम्नागगनस्यनीरूपत्वंविरुद्धंइत्यतआह ॥ नचेति ॥ स्यादेतदेवं यदिसुखादेर्मिथ्यात्वमेवस्या न्नचैतदस्ति । तत्रप्रमाणाभावात् । नतावदत्रप्रत्यक्षमस्ति । इदंनीलमितिवत्सुखादिकं मिथ्येतिप्रतीत्यभावात् । प्रत्युत्सुखादिकंसदित्येवप्रतीतेश्च । नाप्यनुमानं लिंगाभावात् । विमतंमिथ्यादृश्यत्वादित्यनुमानमस्तीतिचेन्न । मिथ्यात्वस्यासत्त्वेऽप्रसिद्धांतापातात् । अनिर्वचनीयत्वेअप्रसिद्धविशेषणत्वात् सत्यविवेकस्यमिथ्याभावस्यसाध्यत्वान्नाप्रसिद्धविशेषणतेतिचेन्न । सत्यविवेकस्यासत्त्वानतिरेकेणाप्रसिद्धांतानिस्तारात् । असदनिर्वचनीयसाधारणंसद्विविक्तत्वमितिचेन्न । तर्ह्यसत्त्वमादायार्थांतरतापातात् । अपरोक्षतयाप्रतीयमानत्वेनासत्त्वबाधेअनिर्वचनीयत्वमेवसेत्स्यतीतिचेन्न । असतोप्यपरोक्षप्रतीतिसंभवेनतस्यासत्त्वाबाधकत्वात् । अन्यथाशुक्तिरूप्यादावसत्प्रातिभासिकवैलक्षण्यज्ञानाभावेप्रवृत्त्यभावापत्तेः । अनिर्वचनीयस्यैवाभावेनधूमवाष्पयोःधूमत्ववत्सद्विविक्तत्वस्यसाधारणत्वायोगाच्च । दृश्यत्वंचयदिदृग्विषयत्वं तदाऽऽत्मनिव्यभिचारः । अन्यथावेदांतजनितविज्ञानस्यआत्मज्ञानत्वाभावापातात् । नचात्माज्ञाननिवर्तकत्वेनात्मज्ञानत्वं तद्विषयकस्यतद

भा० । नचजीवःसमानःसन्नुभौलोकौसंचरति । सुखदुःखविशेषवत्त्वात् । नचसुखादेर्मिथ्यात्वेकिंचिन्मानं ।

बृहदा०

॥ २५१ ॥

ज्ञाननिवर्तकत्वेअतिप्रसंगात् । यदिचदृग्जन्यफलाश्रयत्वं तदाऽसिद्धं । ज्ञाततादिरूपफलस्यान्यत्रनिराकृतत्वात् । दृष्टांतस्यसा
ध्यसाधनवैकल्यंचेति । नाप्यागमः । नेहनानेत्यादेरन्यार्थत्वस्योक्तत्वात् । नापिख्यातिवाधान्यथानुपपत्तिः । असतोपिपरोक्षाप
रोक्षप्रतीतिसंभवेनासच्चेन्नप्रतीयेतेत्यापादनासंभवात् । सच्चेन्नवाध्येतेत्यत्रचेष्टापत्तिः । नाप्युपमानं तस्यसादृश्यादिनियतविषय
त्वात् । नाप्यभावः प्रत्यक्षेणसुखदुःखादेःसत्यत्वस्यैवावगमेनसत्वानुपलब्ध्यसिद्धेरिति । तदेतदुक्तंकिंचिदिति । नकेवलंप्रमाणाभा
वान्नसुखदुःखादेर्मिथ्यात्वं किंतुतद्विरुद्धत्वाच्चेत्याह ॥ याथातथ्यतइति ॥ कविस्सर्वज्ञो मनसामीष्टइतिमनीषी परिभवतिसर्वा
नितिपरिभूःसर्वोत्तमः स्वयमेवभवतीतिस्वयंभूःस्वतंत्रःपरमेश्वरः शाश्वतीभ्यःसमाभ्यःसर्वदा अर्थान्पदार्थान्महदादीन् याथा
तथ्यतएव व्यदधान्नतुमिथ्याभूतानित्यर्थः । गीतायांजगदसत्यत्ववादिनांनिंदनात्तत्सत्यत्वेतात्पर्यावगमात्तद्विरोधोजगन्मिथ्या
त्वस्येतिभावः । आदिपदेन नासतोदृष्टत्वा न्नाभावउपलब्धेरितिसूत्रग्रहणं । ननुयद्यपीदानींसुखादिकंमिथ्येत्यनुभवोनास्ति त
थाप्युत्तरत्रैतत्सुखादिजगन्नासीन्नास्तिनभविष्यतीत्यनुभवोवेदांतजन्यश्चरमसाक्षात्काररूपोभविष्यति । तेनैवजगतोबाध्यत्वरूप
मिथ्यात्वसिद्धिः । नचश्रुत्यादिविरोधः । व्यावहारिकसत्त्वपरत्वात्तस्य प्रत्यक्षंतुवर्तमानमात्रग्राहित्रिकालवाधाभावग्राहकंनेति
नतद्विरोधोपि । तथाचकथंजगन्मिथ्यात्वेमानाभावस्तद्विरोधश्चेत्यतआह ॥ नचेति ॥ स्यादेतत् यद्ययमनुभवएवोत्तरत्रभवि

भा० । याथातथ्यतोर्थान्वयद्वधाच्छाश्वतीभ्यःसमाभ्यः । असत्यमप्रतिष्ठंतेजगदाहुरनीश्वरं । वैधर्म्याच्चनस्वप्रादिवदित्यादिभगवद्वच
नविरुद्धत्वाच्च ।

भावबो०

भाष्यार्थः

६ । ३

502

॥ २५१ ॥

प्यतीति स्यात् । न च तदस्ति तत्र प्रमाणाभावात् । न तावत्तत्र प्रत्यक्षं तस्य वर्तमानमात्रग्राहित्वस्योक्तत्वात् । विमतं बाध्यं दृश्यत्वा
दित्यनुमानमस्ति चेन्न । बाध्यत्वस्यापि बाध्यत्वे अबाध्यत्वस्य सत्यत्वप्राप्तेः । अन्यथा तत्र हेतुवृत्तौ व्यभिचारः । अवृत्तौ चाऽनुमा
नवैयर्थ्यात् पूर्वोक्तदोषानिस्ताराच्च । अनिर्वचनीयत्वेन बाध्यत्वं साध्यमिति चेन्न । हेतुस्वरूपा सिद्धेः । ज्ञाते द्वैतं न विद्यते इति आगमो
त्रमानमिति चेन्न । अद्वैतं न विद्यत इति पदच्छेदेन भेदे ज्ञाते अद्वैतं न विद्यत इत्यर्थसंभवात् । ज्ञानेन मोक्षाभिधानान्यथानुपपत्त्या तत्सि
द्धिरिति चेन्न । ज्ञानेन अज्ञाननिवृत्तौ तदुपादानकं जगत्स्वयमेव बाध्यत इति हित्वाभिप्रायः स न युक्तः । अज्ञानस्य ज्ञाननिवर्त्यत्वं हि ज्ञा
नजन्यध्वंसप्रतियोगित्वमेव न त्रैकालिकाभावप्रतियोगित्वं शुक्तिज्ञानेन शुक्तिकाज्ञानं नष्टमित्येवानुभवात् एतादृग्बाध्यत्वस्यास्मा
कमप्रतिपक्षत्वाच्च । न च जगतोऽज्ञानतोपादानकत्वे किञ्चिन्मानं । शुक्तिरूप्यादेरप्यज्ञानोपादानकत्वासंमतेः । तस्मादुक्तानुभवस
त्वेन किञ्चिन्मानं तदेतदुक्तं किञ्चिन्मानं नेति । यदुक्तं जगन्मिथ्यात्वं वैधर्म्याच्च न स्वप्नादिवदितिसूत्रविरुद्धमिति तदयुक्तं । सूत्रे हि प्र
पञ्चस्य स्वप्नादिवैधर्म्यमुच्यते तच्च प्रपञ्चस्य किञ्चित्कालस्थिरत्वेनैव स्वप्नपदार्थस्याशुतरविनाशित्वात् किञ्चित्कालस्थिरत्वमात्रं चा
स्माभिरपि प्रपञ्चस्याङ्गीक्रियते । तस्य शून्यवाद्यङ्गीकृतात्यन्तासत्त्वविरोधित्वेऽप्यस्मदभिमतमिथ्यात्वाविरोधित्वादित्यत आह ॥ किञ्चि
दिति ॥ यद्यत्र सूत्रे किञ्चित्कालस्थिरत्वमात्रेण प्रपञ्चस्य स्वप्नादिवैधर्म्यमुच्यते तदा तत्सूत्रं शून्यवादिनिराकरणपरं न स्यात् किञ्चित्काल

भा० । न चैतन्नासीदस्ति भविष्यतीत्यनुभवः कदाचिद्भविष्यतीत्यत्र किञ्चिन्मानं । किञ्चित्कालस्थिरत्वमात्रस्य शून्यवादिनामपि सिद्धत्वाद्वा
धर्म्याच्च न स्वप्नादिवदित्यादिवचनं व्यर्थं स्यात् ।

बृहदा०

॥ २५२ ॥

१५

स्थिरत्वमात्रेण स्वप्नादिवैधर्म्यस्य शून्यवादिनामपि सिद्धत्वात् । तथा च तत्सूत्रं व्यर्थं स्यादित्यर्थः । एतेन प्रपञ्चस्य व्यावहारिकसत्त्वेन स्वप्नादिवैधर्म्योक्तिरित्यपि निरस्तं । व्यावहारिकसत्त्वस्य तेनाप्यंगीक्रियमाणत्वात् । यथोक्तं शून्यवादिना सत्त्वं तु द्विविधं प्रोक्तं सां वृतं पारमार्थिकं । सांवृतं व्यावहार्यं स्यात् निवृत्तौ पारमार्थिकमिति । तर्हि केन प्रकारेण स्वप्नादिवैधर्म्यं प्रपञ्चस्य सूत्रेभिरेतमित्यत आह ॥ अत इति ॥ अर्थोत्तरस्यासंभवादित्यर्थः । अस्य प्रपञ्चस्य नास्ति नासीन्न भविष्यतीत्यनुभवः कदापि न भविष्यतीत्यभिप्रायेणैव स्वप्नादिवैधर्म्यवचनं प्रवृत्तं । शून्यवादिना प्रपञ्चस्योक्तरूपानुभवः कदाचिद्विष्यतीत्यंगीकारेण सूत्रस्य तद्वृषणपरत्वस्य संभवेन वैयर्थ्यासंभवादित्यर्थः । ननु प्रपञ्चस्योक्तवाधाभावरूपेण सौत्रादिपदोपात्तरज्जुसर्पादिवैलक्षण्यसंभवेऽपि स्वप्नवैलक्षण्योक्तिर्न युज्यते । न तत्र रथा इत्यादिना सुष्ठुक्त्या स्वप्नपदार्थस्य सत्यत्वादिति चेन्न । स्वप्नशब्देनात्र स्वप्नपदार्थे आरोपितजाग्रत्त्वग्रहणात् । तस्य च रज्जुसर्पादिवद्वाध्यत्वात् । नन्वस्त्वेवमवाध्यत्वेनैव प्रपञ्चस्य स्वप्नादिवैधर्म्योक्तिस्तथाप्यस्माकं कथं तद्विरोधः । (तस्य) शून्यवाद्यभ्युपगतजगदसत्यत्वविरोधित्वेऽप्यस्मद्भिमतानिर्वचनीयत्वविरोधाभावादिति चेत् न । प्रपञ्चस्यानिर्वचनीयत्वं वदता किं प्रपञ्चो नास्ति नासीन्न भविष्यतीत्यनुभवांगीक्रियते न वा । द्वितीयेन विवादः अवाध्यत्वाविरोध्यनिर्वचनीयत्वस्यास्माकमप्रतिपक्षत्वात् इति । आद्यं दूषयति ॥ न चेति ॥ तथानुभवे त्वयाप्यंगीक्रियमाणे शून्यवाद्युक्तजगदसत्यत्वस्य त्वदुक्तानिर्वचनीयत्वस्य च न कश्चिद्विशेषः । तथाऽनुभवविषयत्वेऽसत्त्वस्यैव प्राप्तेः । मया तादृशानुभवांगीकारेऽप्यसद्वैलक्षण्यं अंगीक्रियत इति चेन्न । अर्थक्रियाकारित्वादिना

भा० । अतो न कदाचिदस्य नासीदस्ति भविष्यतीत्यनुभवो भविष्यतीत्यभिप्रायेणैव तद्वचनं । न च तथानुभवे शून्यस्यानिर्वचनीयत्वस्य च कश्चिद्विशेषः ।

भावबो०

भाष्यार्थः

६ । ३

५

504

॥ २५२ ॥

तद्वैलक्षण्यस्य तन्मतेऽपि सत्त्वात् । तदभिप्रेतपारमार्थिकसत्त्वाभावस्य त्वन्मतेऽपि सत्त्वात् । तथाच वाङ्मात्रभेद एवायं नार्थभेद इति सूत्रविरोधो दुर्वार इति भावः । ननु शून्यवादिनिराकरणपरसूत्रविरोधोऽस्माकं कथमिति चेन्न । सूत्रनिरसनीयां शस्य त्वन्मतेऽपि स्यात् । मायावादिनिरासाय शून्यवादिनिरासकसूत्रोदाहरणेऽपि नानुपपत्तिरित्याह ॥ नचेति ॥ तद्वादिनां मायावादिनां मत इति शेषः । यद्यपि मायावादिनां शून्यवादिनां च मतेऽपि आचारविशेषो दृश्यते तथापि शास्त्रविषयीभूतप्रमेयेन कश्चिद्विशेषः । तथाच शून्यवादिनिरासकसूत्रेण मायावादिनिरासो नानुपपन्न इत्यर्थः । ननु शास्त्रविषयभूतेऽपि प्रमेये शून्यवादिमतान्मायावादिमतस्य कुतो न विशेष इति चेत् सच विशेषः किं प्रधानफलविशेषात् तत्साधनवैलक्षण्यात् परमप्रमेयवैषम्यात् परप्रमेयविशेषाद्वा । आद्यपक्षं दूषयति ॥ नचेति ॥ प्रधानफलं हि मोक्ष एव सच शून्यवादिनायादृशोऽभिधीयते तादृश एव मायावादिनाप्यभिधीयत इति मोक्षे शून्यवादिनां मायावादिनां च मतेन कश्चिद्विशेषः । तथाहि मायावादिमते हि अविद्यास्तमयो मोक्षः सा संसार उदाहृत इत्युक्त्या किं मोक्षोऽविद्यानिवृत्तिरूपः उत ब्रह्मवेदब्रह्मैव भवति ब्रह्मभूयाय कल्पत इत्यादि श्रुतिस्मृतिप्रामाण्याभिमानेन ब्रह्मभावः । आद्ये शून्यवादेऽपि संवृत्तिनिवृत्तेर्मोक्षत्वेन तद्वैलक्षण्याभावः । अविद्यानिवृत्तिः संवृत्तिनिवृत्तिविलक्षणेति चेत् तत्किमविद्यानिवृत्तेः संवृत्तिनिवृत्तिवैलक्षण्यं स्वतः प्रतियोगिवैलक्षण्याद्वा । नाद्यः । स्वतो वैलक्षण्यायोगात् । द्वितीये संवृत्तिवैलक्षण्यं किमविद्याया विरुद्धलक्षणयोगात् किंवा आवरणविक्षेपादिकार्यभेदात् दधसंज्ञाभेदात् । नाद्यः । मायावाद्यभिमतस्यानाद्यनिर्वाच्यत्वादेरविद्यालक्षणस्य शून्यवादिभिः

भा० । नच शून्यवादिनां तद्वादिनां च कश्चिद्विशेषो मोक्षे ।

बृहदा०

॥ २५३ ॥

संवृतावप्यंगीकारात् । उक्तं हि (तस्यैवानादिसंवृत्येत्यादि) । न द्वितीयः । संवृतिशब्देनैवावरकत्वस्य स्फुटं प्रतिभासनात् । विक्षेपस्य तैरप्यभ्युपगमाच्च । यथोक्तं । तस्यैवानादिसंवृत्यानानाभेदात्मकं जगत् । सदिवाभातीत्यादि । नापि तृतीयः । पर्यायभूतसंज्ञाभेदस्यार्थवैलक्षण्याप्रयोजकत्वात् । संव्रीयते अनयेति संवृतिरित्यावरकत्वरूपसंवृतिशब्दयोगार्थस्य त्वदभिमतविद्यायामपि सत्त्वात् । विद्याविरोधित्वरूपाविद्याशब्दप्रवृत्तिनिमित्तस्य शून्यवाद्यभिमतसंवृतावपि सत्त्वात् । उक्तं चानुव्याख्याने । मायातेषां तु संवृतिरिति । किंचाविद्यानिवृत्तिस्त्वनमते ह्यात्मरूपैव । यथोक्तं आत्मैवाज्ञानहानिरिति । शून्यवादिनोपि संवृतिनिवृत्तिः शून्यमात्रमित्यंगीकुर्वति । यथोक्तमनुव्याख्याने शून्यतत्त्वमसंवाधनानासंवृतिवर्जितं । मोक्ष इत्युच्यत इति । तथा च कथं विशेषः । केचिन्मायावादिनस्त्वविद्यानिवृत्तिरात्मातिरिक्ता पञ्चमप्रकारैव । यथोक्तं न सन्नासन्नसदसन्नानिर्वाच्यश्च तत्क्षयः । यक्षा नुरूपो बलिरित्याचार्याः प्रत्यपीपदक्षिति । आत्ममात्रत्वेऽसाध्यत्वापातात् । वृत्तिविशिष्टात्मरूपत्वे वृत्तिनिवृत्तौ मोक्षनिवृत्त्यापातात् वृत्त्युपलक्षितात्ममात्रत्वे तु वृत्त्युपलक्षितात्मनः पश्चादिव पूर्वमपि सत्त्वेन संसारदशायामपि मोक्षत्वापातात् । अनात्मत्वेपि सत्त्वेऽद्वैतहानि रसत्त्वे तदभावः । सदसत्त्वं विरुद्धं सदसद्विलक्षणत्वेऽज्ञाननिवृत्तित्वानुपपत्तिः । प्रतियोगितन्निवृत्त्योर्वैलक्षण्यस्यावश्यकत्वादिति वदन्ति । तन्मतस्यापि शून्यवादिमत्तान्न विशेषः । शून्यवादिभिरप्यगत्या तत्त्वस्य पञ्चमप्रकारत्वस्वीकारात् । यथाहुः शून्यवादिनः न सन्नासन्नसदसन्नचाप्यनुभयात्मकं । चतुष्कोटिविनिर्मुक्तं तत्त्वं माध्यमिकाविदुरिति । तस्मादविद्यानिवृत्तिरूपमोक्षस्य न शून्यवाद्यभिमतसंवृतिनिवृत्तिरूपमोक्षवैलक्षण्यं । नान्यः । ब्रह्मभावरूपमोक्षस्य शून्यवाद्यभिमतशून्यभावरूपमोक्षानतिरेकात् ।

भावबो०

भाष्यार्थः

६ । ३

506

॥ २५३ ॥

यथोक्तं शून्यवादिना तद्भावं योगिनं नयेदिति । नन्वस्मन्मते ब्रह्मणः परमानंदात्मकतया तद्भावः पुरुषार्थः । दुःखनिवृत्तिव्यतिरेकेण निरतिशयानंदस्फुरणात् । यथोक्तं तस्मादविद्यास्तमयोनित्यानंदप्रतीतिः । निःशेषदुःखच्छेदाच्च पुरुषार्थः परोमत इति । नैवं शून्यमिति न तद्भावः पुरुषार्थ इति चेत् । आनंदमनुभूयासमिति वदानंदोभूयासमितीच्छाया अदर्शनेनाऽऽनंदत्वस्यापुरुषार्थत्वात् । स्ववृत्त्यानंदानुभवः पुरुषार्थोऽपि परेण नैष्यते । सुखस्य स्ववृत्तित्वानभ्युपगमात् । स्वस्मिन्कर्तृकर्मभावानभ्युपगमाच्च । किंच ब्रह्मणः सुखमात्रत्वे प्रकाशमात्रत्वे वा सुखप्रकाशाभावेनापुरुषार्थत्वं । उभयात्मकत्वे चाखंडत्वहानिः । ननु वस्तुतो ज्ञानसुखात्मकत्वे भवेदखंडत्वहानिः । नचैवं किंतु जाड्यादिविरोधित्वमात्रं । अनृतजडविरोधिरूपमंतत्रयमलंबं न दुःखता विरुद्धमिति सिद्धांतरहस्यज्ञैरुक्तत्वादिति चेन्न । एवं सत्यानंदादिरूपताया वाङ्मात्रत्वापत्त्या न ब्रह्मभावः पुरुषार्थः स्यात् । अन्यथा शून्यवादिभिः शून्यस्य जाड्यसंवृत्तिदुःखांत पूर्वदोषविरोधियदित्यादिना जाड्यदुःखविरोधिरूपज्ञानानंदात्मकत्वोक्त्या शून्यभावोऽपि पुरुषार्थः स्यादिति न तद्वैलक्षण्यं ब्रह्मभावस्य । ननु शून्यवादिभिरात्मनाशो मोक्ष इत्युच्यते । न तथा साभिरेङ्गीक्रियते मोक्षे आत्मनो नित्यज्ञानस्वरूपमस्तीत्यङ्गीकारात् । अतः कथं न विशेष इत्यत आह ॥ नचेति ॥ मोक्ष इत्यनुवर्तते । आत्मनो मोक्षे नित्यज्ञानस्वरूपमस्तीति वचनेन मायावादिमतस्य शून्यवादिमतान्न कश्चिद्विशेषः । शून्यवादिभिरपि शून्याभिन्नात्मस्वरूपानुवृत्तेर्मुक्तावप्यङ्गीकारात् । अन्यथा तद्भावं योगिनं नयेदित्युक्तः शून्यभावः कस्य स्यात् । कर्तृत्वभोक्तृत्वप्रमातृत्वादिविशिष्टात्मनाशस्तु मायावादिनामपि सम इति भावः ।

भा० । नच नित्यज्ञानस्वरूपमस्तीति वचनेन कश्चिद्विशेषः ।

बृहदा०

॥ २५४ ॥

ननुयद्यपिशून्यवादिन आत्मस्वरूपमात्रं मुक्तावनुवर्तत इत्यंगीकुर्वति ननु तन्नित्यज्ञानस्वरूपमिति । अतो विशेष इति चेन्न । त्व
न्मतेऽप्यात्मस्वरूपं नित्यज्ञानात्मकमिति वचनमात्रत्वेन वस्तुगत्याऽयोगात् । तदिदमुक्तं इति वचनेनेति । आत्मनो नित्यज्ञानस्वरूप
त्वं कुतो न युक्तमिति चेत् न । तदाऽऽत्मस्वरूपभूतं ज्ञानं सविषयं निर्विषयं वा । द्वितीयं तावद्दूषयति ॥ ज्ञेयेति ॥ आत्मस्वरूपं न ज्ञा
नात्मकं विषयशून्यत्वाद्धटवत् । अन्यथा घटोऽपि ज्ञानं स्यादित्यर्थः । अत्र विषयशून्यत्वं विषयानुल्लेखित्वं नतु लिखितस्य विषयस्या
ऽवर्तमानत्वमत्यंतासत्त्वं वा येनातीतादिज्ञाने तुच्छादिज्ञाने च व्यवभिचारः स्यात् । ननु विषयशून्यघटस्य ज्ञानत्वाभावेऽपि आत्मा वि
षयशून्योऽपि ज्ञानमस्तु को दोषः । न हि सर्वैर्भावेरेकविधैर्भान्वमिति नियमोस्ति यथान्यो ज्ञाताऽन्यश्च ज्ञेय इत्यन्यत्र दर्शनेऽप्यात्मन्यै
क्यं दृश्यं ते तथेति चेत् । मामहं जानामीति प्रमाणसद्भावात् तत्र तथा कल्पनात् । न चात्र किंचित्प्रमाणमस्तीत्याह ॥ नहीति ॥ स
विषयकत्वेऽपि किंतु परविषयं स्वविषयं वा । नाद्यः । परमते मोक्षे पराभावात् । त्वन्मते वर्तमानस्यैव साक्षात्साक्षिविषयत्वाच्च । द्वितीयं दू
षयति ॥ नचेति ॥ यद्यप्यस्मन्मते आत्मरूपं ज्ञानं स्वविषयकं आत्मनः स्वप्रकाशत्वांगीकारात् । तथापि तेषां मायावादिनां पक्षो
न भवति । नचैवमात्मनस्तन्मते स्वप्रकाशत्वांगीकारविरोधः । अपरप्रकाश्यत्वं स्वप्रकाशत्वमिति परसिद्धांतादिति भावः । आत्म
स्वरूपं ज्ञानं स्वविषयमिति तेषां पक्षो न भवतीति कुतो ज्ञायत इत्यत आह ॥ तदेति ॥ यदि आत्मस्वरूपभूतं ज्ञानं स्वविषयं स्यात् तदा ज्ञा
नस्यैव कर्तृत्वं कर्मत्वं चांगीकर्तव्यं स्यात् विषयीकरणलक्षणव्यापारं प्रति ज्ञानस्य कर्तृत्वात् । अन्यथा ज्ञानं स्वात्मानं विषयीकरोतीति न

भा० । ज्ञेयाभावे ज्ञानस्याप्यभावान् । न हि ज्ञेयरहितं ज्ञानं नामास्तीत्यत्र किंचिन्मानं । नच स्वविषयं तदितितेषां पक्षः । तदा कर्तृकर्मविरोध

भावदो०

भाष्यार्थः

६ । ३

508

॥ २५४ ॥

स्यात् । नचैकस्यां क्रियायामेकस्यैव कर्तृत्वं कर्मत्वं च युक्तं विरोधात् । परसमवेतक्रियाजन्यफलशालित्वस्य कर्मलक्षणत्वादिति भावः ।
 एवमात्मस्वरूपस्य विषयशून्यत्वेन ज्ञानत्वाभावमुपपाद्येदानीं ज्ञानभावादपितत्र ज्ञानमित्याह ॥ नचेति ॥ आत्मस्वरूपभूतज्ञानं प्रति
 न तावदन्यः कर्ता ऽस्ति तदभावात् । अत आत्मस्वरूपज्ञानमेव सर्वप्रतिकर्त्रितिवक्तव्यं । तत्रेदं दूषणं । आदिपदेनानुभवतीत्यादेर्ग्रहणं ।
 ज्ञानस्यात्मस्वरूपस्य कुत एतज्ज्ञायत इति चेत् ज्ञानरूपक्रियां प्रत्यात्मरूपज्ञानस्य कर्तृत्वांगीकारे आत्मरूपज्ञानं स्वाश्रय इत्युक्तं स्यात् ।
 धात्वर्थाश्रयस्यैव कर्तृत्वात् । नच तद्युज्यत इत्याह ॥ निर्विशेषत्वेति ॥ तर्हि भवतामप्यात्मा ज्ञानात्मकः कथमिति चेत् अस्माभि
 स्तस्य स्वविषयकत्वस्याप्यंगीकारात् । आत्मन एव ज्ञातृत्वांगीकाराच्चेति । नचोक्तदोषः । अभेदेऽपि भेदप्रतिनिधिविशेषबलात्सर्व
 स्योपपत्तेः । नच परमते तद्युज्यत इत्याह ॥ निर्विशेषत्वेति ॥ ज्ञातृज्ञेयशून्यस्यापि ज्ञानत्वांगीकारे को दोष इति चेत् वाच्यवक्तृ
 विहीनस्य वचनस्य भोज्यभोक्तृविहीनस्य भोजनस्वर्गस्य गंतृविहीनस्य गमनादेरप्यंगीकारापातात् । एवं चात्मनो नित्यज्ञानस्वरूप
 त्वमस्तीत्यस्य वाङ्मात्रत्वेन मोक्षेशून्यवादिमतान्मायावादिमतस्य न कश्चिद्विशेष इति स्थितं । नापि तत्साधनवैलक्षण्यादिति द्वितीयः
 पक्षो युक्तः । शून्यवादिभिः शून्याद्वैतसाक्षात्कारस्यैव मायावादिभिरपि ब्रह्माद्वैतसाक्षात्कारस्यैव मोक्षहेतुत्वोक्तेः । नन्वस्तु तृतीयः
 पक्षः । मायावादिनो हि ब्रह्मैव तत्त्वमिति ब्रुवते शून्यवादिनस्तु शून्यमेवेति तथाचन द्वितीयपक्षोक्तदोषः । ब्रह्मसाक्षात्कारशून्यसाक्षा
 त्कारयोर्विषयवैलक्षण्यादेव वैलक्ष्ण्यसिद्धेः । एवं च कथं तयोरविशेष इति चेत् । न शून्यवाद्यभिमतशून्यान्मायावाद्यभिमतब्रह्म

भा० । आपतीति हितेपावचनं । नच जानातीत्यादिकर्तृत्वं ज्ञानस्य तैरंगीक्रियते ।

बृहदा०
॥ २५५ ॥

णोविशेषोक्तेर्व्याहतत्वात् । कुतइत्यतआह ॥ निर्विशेषत्वेति ॥ तैरित्यनुवर्तते । ननुमाभूत्ब्रह्मणोनिर्विशेषत्वाच्छून्याद्विशेषः
शून्यस्यब्रह्मणोविशेषः किंनस्यादितिमंदाशंकामप्यपाकरोति ॥ निर्विशेषत्वेति ॥ शून्यस्यशून्यवादिनापीतिशेषः । निर्वि
शेषंस्वयंभातमित्यादितद्वचनात् । किंचयद्विद्यतोव्यावर्तते तत्तद्व्यावर्तकधर्मयोगेनैवततोव्यावृत्तं दृष्टं यथाघटात्पटः । नच
ब्रह्मशून्ययोःकश्चिद्व्यावर्तकधर्मोस्ति । कुतइत्यतआह ॥ निर्विशेषत्वेति ॥ शून्यवादिमायावादिभ्यांशून्यब्रह्मणोरितिशेषः ।
किंचनतावद्ब्रह्मणःशून्याद्विशेषोविरुद्धलक्षणयोगादितिवक्तुंयुक्तं । सकिंजगत्कारणत्वादिरूपतटस्थलक्षणयोगोवा सत्यत्वज्ञान
त्वादिस्वरूपलक्षणयोगोवा । नाद्यः । मायावादिभिःशुद्धब्रह्मणोजगत्कारणत्वाद्यनंगीकारात् । कुतइत्यतआह ॥ निर्विशे
षत्वेति ॥ अज्ञानोपहितस्यजगत्कारणत्वांगीकारस्तुशून्यवादेपिसमः संवृतियोगेनशून्यस्यापिशून्यवादिभिर्जगत्कारणत्वांगी
कारात् । यथाहुःशून्यवादिनः । विश्वाकारंचसंवृत्यायस्यतत्पदमक्षयमिति । यथोक्तमनुव्याख्याने । नहिलक्षणभेदोस्तिनिर्विशेषत्व
तस्तयोरिति । नद्वितीयः । मायावदिभिर्ब्रह्मणःपरमार्थतःसत्यत्वाद्यनंगीकारात् । कुतइत्यतआह ॥ निर्विशेषत्वेति ॥ ननुपर
मार्थतःसत्यत्वाद्यभावेपि अनृतविरोधित्वादिनैवसत्यत्वादिव्यवहारः । यथाहुरस्मन्मततत्त्ववेदिनः । अनृतजडविरोधिरूपमंतत्रय
मलबंधनदुःखताविरुद्धमिति तथाचोक्तविधलक्षणप्रयुक्तएवशून्याद्ब्रह्मणोविशेषइतिचेन्न । शून्यवादिभिरपिशून्यस्योक्तविधल
क्षणांगीकारात् । यथाहुःशून्यवादिनः । जाड्यसंवृतिदुःखांतपूर्वदोषविरोधियदिति । उक्तंचानुव्याख्याने । अनृतादिविरोधित्व

भा० । निर्विशेषत्वांगीकारान् ।

भाववो०

भाष्यार्थः

६ । ३

510

॥ २५५ ॥

मुभयोश्चलक्षणमिति । नापिविरुद्धधर्मयोगाच्छून्याद्ब्रह्मणोविशेषः । सचब्रह्मशून्ययोः किंभावत्वाभावत्वं वा सत्वासत्वं वा
 दोषित्वगुणवत्त्वं वा हेयत्वोपादेयत्वं वाऽन्यद्वा । सर्वत्रापिदोषमाह ॥ निर्विशेषत्वेति ॥ शून्यवादिमायावादिभ्यांशून्यब्रह्मणो
 रितिशेषः । नन्वन्योन्यस्मिन्नन्योन्यात्मकतामन्योन्यधर्माश्चेत्यादिनाभाष्यकृता(ज्ञानमा)नंदाविषयानुभवो नित्यत्वं चेति सति धर्मा
 इति पंचपादिकाकृताचब्रह्मणिधर्माः स्वीकृता इति चेत् सत्यं । ननु परमार्थतः काल्पनिकास्तु भावत्वादयो धर्माः शून्यवादिना शून्य
 स्याप्यंगीक्रियंत एव । यथाहुः शून्यवादिनः । भावार्थप्रतियोगित्वं भावत्वं वा न तत्त्वतः । नास्य सत्त्वमसत्त्वं वा न दोषो गुण एव वा । हेयो
 पादेयरहितं तच्छून्यं पदमक्षयमिति । ननु धर्मांगीकारस्तावज्ज्ञायते । सच परमार्थतो नेति कथं ज्ञायत इत्यत आह ॥ निर्विशेषत्वे
 ति ॥ यदि ब्रह्मणो धर्मांगीकारः पारमार्थिकः स्यात् तदानिर्विशेषत्वांगीकारविरोधः स्यादित्यर्थः । ननु ब्रह्मेति शून्यमिति संज्ञाभेदा
 देवतयोर्भेदसिद्धिरिति चेत् न । निमित्तभेदरहितसंज्ञाभेदस्यार्थवैलक्षण्याप्रयोजकत्वात् । तथाहि ब्रह्मशब्दस्य किं ब्रह्मणि मुख्य
 वृत्तिरमुख्यवृत्तिर्वा आद्येपि किं योगोरुदियोगरूढिर्वा । नाद्यः । ब्रह्मशब्दस्य यौगिकार्थो हि गुणपूर्णत्वं अथ कस्मादुच्यते ब्रह्मेति
 वृहंतो ह्यस्मिन् गुणा इत्यादिश्रुतेः । न च त्वन्मते ब्रह्मणस्तद्युक्तं कुत इत्यत आह ॥ निर्विशेषत्वेति ॥ देशकालवस्तुपरिच्छेदराहि
 त्यरूपमहत्त्वमेव ब्रह्मशब्दप्रवृत्तिनिमित्तमिति तु मंदं तस्य शून्यवादिभिः शून्येप्यंगीकृतत्वेन तथाविधयोगवृत्तिमतो ब्रह्मशब्दस्य त
 द्वैलक्षण्याप्रयोजकत्वात् । यथाह शून्यवादी जाड्यसंवृतिदुःखांत पूर्वदोषविरोधियदिति । नापि द्वितीयः । असिद्धेरपसिद्धांताच्च ।
 यथा घटादिशब्दानां यथा घटत्वादिकमेव प्रवृत्तिनिमित्तमेवं ब्रह्मण्यपि ब्रह्मशब्दप्रवृत्तिनिमित्तं किंचिद्वाच्यं । न च तद्युक्तं कुत इत्यत

बृहदा०

॥ २५६ ॥

आह ॥ निर्विशेषत्वेति ॥ एतेन तृतीयोपनिर्स्तः । अमुख्यवृत्तिरिति द्वितीयपक्षेपि किं ब्रह्मशब्दस्य ब्रह्मणि गौणीवृत्तिर्लक्षणावा । नाद्यः । प्रवृत्तिनिमित्तातिरिक्तमुख्यार्थगुणयोगे हि गौणी दृष्टा । न चात्र मुख्यार्थगुणयोगोऽस्ति । कुत इत्यत आह ॥ निर्विशेषत्वेति ॥ न द्वितीयः । मुख्यार्थसंबन्धिनिर्वाहोऽतरेवृत्तिर्लक्षणा । न च ब्रह्मणो मुख्यार्थसंबन्धोऽस्ति । कुत इत्यत आह ॥ निर्विशेषत्वेति ॥ ब्रह्मणि ब्रह्मशब्दवच्छून्यवादिना शून्येऽपिशून्यशब्दस्य लक्षणाङ्गीकाराच्च । यथोक्तं शून्यवादिना । अवाच्यं सर्वशब्दैस्तल्लक्ष्यते चाखिलैः पदैरिति । तस्माच्छून्यब्रह्मणोरविशेषान्न परप्रमेये शून्यवादोऽस्मादावादादस्य वैलक्षण्यं । अपरप्रमेये वैलक्षण्यभावात्पदादन्तत्प्रागेव किञ्चित्कृतमिति चतुर्थोपनिर्स्तएवेति । एवं सायावादस्य शून्यवादसाम्यमुपपाद्योपसंहरति ॥ अत इति ॥ एवं सुखदुःखादेर्मिथ्यात्वाभावाज्जीवस्य समानत्वं न युज्यत इति स्थितं । ननु जीवपक्षेऽपि वाधकमस्ति ईश्वरस्य स्वप्नाभेदाभावेन स्वप्नोभूत्वेत्यस्यानुपपत्तेरित्यतः तदनुद्यव्याचष्टे ॥ स्वप्नोभूत्वेति ॥ जीवपरतया यथा श्रुत एवार्थः किं न स्यादित्यत आह ॥ न हीति ॥ तस्याप्यवस्थाभिन्नत्वादित्यर्थः । स्वप्न इत्यस्य स्वापक इत्यर्थव्युत्पाद्यदर्शयति ॥ स्वापमिति ॥ ७ ॥ ननु तथापीश्वरस्य जननमरणादिकर्तृत्वासंभवात्तत्पक्षे सवाअयं पुरुषो जायमानो म्रियमाणः स यत्र प्रस्वपिति इमं लोकमतिक्रामतीत्यादिकं न युक्तमित्यत आह ॥ जायमान इति ॥ विवाहं पाणिग्रहणं कृत्वा कारयित्वा विजानीहि विज्ञापय जज्ञे

भा० । अतः शून्यवादिन एव तेपि । स्वप्नोभूत्वा स्वापको भूत्वा । न हि जीवोऽपि स्वप्न एव भवति । स्वापं न यतीति स्वप्न इति च व्युत्पत्तिः ॥ ७ ॥ जायमानो म्रियमाणः स्वपितीत्यादितु कृत्वा विवाहं तु कुरु प्रवीराः । तदेतन्मे विजानीहि यथा हं मंदधीर्हरे । सुखं बुध्येयदुर्वोधं येषां भवदनुग्रहान् ।

भावबो०

भाष्यार्थः

६।३

512

॥ २५६ ॥

जनयामास द्रष्टुर्दर्शयितुः तदेतन्मेविजानीहीत्येतावत्युदाहर्तव्येऽप्यंतर्णीतणिजर्थत्वख्यापनाययथाहमित्याद्युदाहृतं । एवं सवाअ
यंजायमानइत्यादिकमंतर्णीतणिचूत्वेनोपपन्नमितिप्रयोगोपदर्शनेनोपपाद्यतथाप्रयोगेकिंनिमित्तमित्यतःप्रयोजनंनियामकसूत्रेण
दर्शयति ॥ स्वातंत्र्येति ॥ स्वातंत्र्यस्नेहयोर्विवक्षितयोर्णिचू अंतरंतर्गतोनतुप्रयुज्यतइत्यर्थः । प्रकृतेस्वातंत्र्यरूपार्थप्रदर्शनायांऽ
तर्णीतणिचूप्रयोगइतिभावः । एवंजीवपरतयाप्रतीयमानानामपिलिंगानांविष्णौसावकाशत्वमुक्तं तदनंगीकृत्यजीवपरत्वांगीकारे
बाधकांतरमाह ॥ कथमन्यथेति ॥ अन्यथाजीवपक्षे स्वयमेववाह्यव्यापारविरामकर्तृत्वस्यस्वप्नपदार्थस्रष्टृत्वस्यसर्वकर्तृत्वस्य
चजीवेअसंभवात् । स्वप्नेत्यादिमंत्रस्यासंगतेश्च । नह्ययंजीवप्रतिपादको येनसंगतिःस्यादितिभावः । नन्वीश्वरनिष्ठमपिसमानत्व
स्वप्नपदार्थकर्तृत्वादिकंजीवस्यापिसंभवत्येव । तस्येश्वराभिन्नत्वेनस्वरूपैक्यविवक्षयासमानत्वाद्युक्तिसंभवात् । नचैवंयथाऽभे
दाभिप्रायेणसमानत्वादिकंजीवेनीयते तथाजायमानत्वादिकमप्यभेदाभिप्रायेणेशेनेतुंशक्यतइति किंजीवएवेतिनिर्वधेकारणमि
तिवाच्यं । चैतन्यैक्याभिप्रायेणेशगतसमानत्वादेर्जीवेमुख्यवृत्तिवदीश्वरेजायमानत्वादेर्विशिष्टनिष्ठस्यामुख्यतोपिवक्तुमयो
गात् । नचजीवेशाभेदएवकुतइतिवाच्यं । तदुभयप्रापकलिंगसामानाधिकरण्यान्यथानुपपत्त्यैवतत्सिद्धेः । नचजीवप्रापकलिंगा

भा० । जज्ञेवहुज्ञंपरमाभ्युदारं द्रष्टुश्चक्षुषोनास्तिजिह्वेत्यादिवदंतर्णीतणिचूत्वेनभवति । स्वातंत्र्यस्नेहयोरंतर्णिजितिहिसूत्रं । कथमन्यथा
स्वयंनिहत्य स्वयंनिर्मायस्त्वंत्यःसृजते । सहिकर्त्तास्वप्नेनशारीरमभिग्रहत्यासुप्तः सुप्तानभिचाकशीतीत्यादियुज्यते ।

बृहदा०

॥ २५७ ॥

निर्देशपरतया व्याख्यातानीति वाच्यं । एवमभेदेनैवोपपत्तौ तथा व्याख्याने नियामकाभावादित्यत आह ॥ उक्तार्थे चेति ॥ यद्यत्रोभयप्रापकलिंगान्यथानुपपत्त्या जीवेशाभेदो विवक्षितः स्यात् । तदा स्वप्नेनेत्यादिमंत्रा असंगता विरुद्धाश्च स्युः । उक्तार्थे खल्वेते मंत्राः प्रमाणत्वेनोक्ताः जीवेशाभेदो ह्युक्तार्थः । अत्र च जीवेशाभेद एवोच्यत इति तत् कुत इति चेत् । असुप्तत्वसुप्तत्वव्यपदेशात् शुक्रमादायेतिकर्मकर्तृव्यपदेशाच्च । कर्मकर्त्रोरुत्सर्गतो भेदस्यैव सत्वात् । न च कर्तेश्वरः कुत इति वाच्यं । हिरण्यमयत्वं कहंसत्वादिविशेषणात् । कुलायाद्वह्निश्चरणस्यापि स्वप्नाद्यवस्थायां जीवस्य स्वतो संभवात् । अमृतस्येश्वरस्य संभवात् । न तं पश्यति कश्चनेत्यदृष्टत्वोक्तेश्च । न च जीवस्यादृष्टत्वमस्ति । तं नायतं बोधयेदित्ययोग्यं प्रत्यनुपदेश्यत्वोक्तेश्चेति । तस्मादुक्तेरीत्या जीवप्रापकलिंगानामीश्वरपरत्वेनैव व्याख्या नं युक्तं । न तु जीवेशाभेद इत्यर्थः । ननु मंत्रेष्वपि जीवेशाभेद एव विवक्षितः । अन्यथा कथमसुप्तत्वादीश्वरलिंगानां स्वप्नांतमुच्चावचमीयमान इति भयानि पश्यन्निति जीवलिंगानां च सामानाधिकरण्यमुपपन्नं स्यादिति चेत् । न स्वप्नांतमुच्चावचमीयमान इत्यस्यान्यथा व्याख्यास्यमानत्वादिति भावेन जक्षदुते वापि भयानि पश्यन्निति वाक्यमीश्वरपरतया व्याचष्टे ॥ ईश्वर इति ॥ जक्ष भक्ष हसनयो रिति धातोरिति भावः । तथा चेदमपि जीवेशाभेदपरमिति भावः । ननु स्वप्नेन शरीरमित्यादौ भेदप्रतिपादनेपि तत्र तात्पर्याभावात् तद्विरोध इत्यत आह ॥ प्राज्ञेनेति ॥ इत्यादिषु सर्वत्र संबंधः । आदिपदेन एतस्यैवानंदस्यान्यानि भूतानीत्यादिवाक्यसंग्रहः । चश

भा० । उक्तार्थे च स्वप्नेन शरीरमित्यादि जीवेश्वरभेदमंत्रा उक्ताः प्रमाणत्वेन । ईश्वरो जीवस्य भयानि पश्यन् जक्ष दिवहस दिव । प्राज्ञेनात्मना सं परिष्वक्तः प्राज्ञेनात्मनान्वारुढ इत्यादिषु चाभ्यासेन सर्वत्र भेद एव निर्दिश्यते ।

भाववो०

भाष्यार्थः

६।३

514

॥ २५७ ॥

वदेन स्वप्नेन शारीरमित्यादि मंत्रसमुच्चयः । अभ्यासस्य च तात्पर्यलिंगत्वमिति भावः । ननु प्राज्ञेनात्मना संपरिष्वक्त इति सुषुप्तिप्रकरणे
 प्राज्ञेनात्मनान्वारूढ इत्युक्तांतिप्रकरणे च जीवेशभेदः प्रतिपाद्यत इति कुतोऽवगतमिति चेत् संपरिष्वक्तान्वारूढशब्दवलादेव हेत्वं
 तरमाह ॥ सुषुप्त्युक्तांत्योरिति ॥ सुषुप्त्युक्तांत्योः प्रकरणयोः जीवेशयोः भेदेन व्यपदेशादिति सूत्रार्थः । एतेन सवा एष एतस्मि
 न् संप्रसादे रत्वेत्यादौ रमणचरणकर्तृत्वपुण्यपापफलशुभाशुभद्रष्टृत्वस्वापादिद्रष्टृत्वरूपजीवलिंगस्य पुण्यपापानन्वागतत्वासंगत्व
 रूपेशलिंगस्य च सामानाधिकरण्यान्यथानुपपत्त्या जीवेशभेदो विवक्षित इत्यपि परास्तं । सर्वज्ञत्वेन स्वापादिद्रष्टृत्वस्यैवोपपत्तेः ।
 इतरलिंगानामीशोसावकाशत्वस्य वक्ष्यमाणत्वाच्च । ननु स्वप्नेन शारीरमितिन जीवेशभेदः प्रतिपाद्यते किंतु असुप्तो जाग्रदवस्थाप
 न्नो जीवः शारीरं सुप्तमात्मानं स्वप्नेनाभिप्रहृत्येत्यवस्थाभेदेन जीवभेद एव एवं च सुषुप्त्युक्तांतिप्रकरणयोरपि तद्भेदपरत्वमेवेत्यत आह
 ॥ नचेति ॥ किमु पारमार्थिक इति कैमुत्यद्योतनायापिशब्दः । स्यादेतत् । यदि जागराद्यवस्थाभेदेनैकस्यैव जीवस्य भेद एव स्यात् ।
 न च सोऽस्ति प्रमाणाभावादित्यर्थः । पारमार्थिकभेदाभावेऽपि व्यावहारिकः स्यादित्यत उक्तं ॥ व्यावहारिकोऽपीति ॥ त्वन्मते जीवभे
 दस्य व्यावहारिकस्य सत्त्वादस्य तत्परत्वे कथंचिदुपपत्तिः । अवस्थाभेदोपाधिक जीवभेदपरत्वांगीकारे तु न कथंचिदिति भावः । किंचा
 वस्थाभेदोपाधिको व्यावहारिको जीवभेदोऽयदित्यात् । तदा यथा व्यावहारिकभेदाभिप्रायेण द्वासुपर्णेति द्वाविमौ पुरुषाविति च प्र

भा० । सुषुप्त्युक्तांत्योर्भेदेनेति च निर्णयात्मकं भगवद्वचनं । नचावस्थाभेदेन जीवभेदो व्यावहारिकोऽप्यस्तीत्यत्र किंचिन्मानं ।

बृहदा०

॥ २५८ ॥

योगोस्ति । तथा जाग्रत्स्थः स्वप्नस्थश्चेति द्वाविति प्रयोगः स्यात् । न च सोप्तीत्याह ॥ न हीति ॥ ननु वैदिकप्रयोगाभावेऽपि लौकिकप्रयोगः स्यादित्यत उक्तं ॥ लौकिक इति ॥ ननु लोकेऽपि ज्ञानिनां तादृशप्रयोगासंभवेऽपि अज्ञप्रयोगः स्यादित्यत आह ॥ अज्ञप्रयोगोऽपीति ॥ ननु यद्यपि ज्ञानिनां तादृशप्रयोगो न संभवति । प्रयोगमूलभूतस्य ज्ञानस्य प्रमा रूपस्य भ्रमरूपस्य वाऽसंभवात् । तथाप्यज्ञप्रयोगः संभवति । प्रयोगमूलभूतप्रमा रूपज्ञानासंभवेऽपि भ्रमरूपज्ञानसंभवादित्यत आह ॥ न चेति ॥ तादृशः जाग्रत्स्थः स्वप्नस्थश्च द्वावित्येवमाकारः अस्तीत्यनुवर्तते । एतावत्पर्यंतं मया स्वप्नो दृष्ट इति उत्थितस्य प्रत्यभिज्ञानेन विशेषदर्शनस्य य एवाहमेतावत्पर्यंतं सुखमस्वाप्सं स एवेदानीं दुःखमनुभवामि । य एवाहं स्वप्ने गजादिकमद्राक्षं स एवेदानीं घटादिकमनुभवामीति च विशेषदर्शनस्य सर्वजनसाधारणत्वादिति भावः । यद्वानन्वत्र श्रुत्यनुमानयोरभावेऽपि प्रत्यक्षप्रमाणं स्यादिति चेन्न तत्प्रत्यक्षं किं स्वकीयं परकीयं वा । नाद्यः । तदभावात् । न द्वितीयः । तस्य प्रत्यक्षत्वेन व्यवहारानुमेयत्वात् । न चासावस्तीत्याह ॥ न हीति ॥ ननु व्यावहारिकतादृशभेदाभावेऽपि प्रातिभासिकः स्यादेवेत्यत आह ॥ न चेति ॥ उक्त एव वाक्यद्वयार्थः । जीवपक्ष इत्यादि नोक्तमुपसंहरति ॥ तस्मादिति ॥ जीवपक्षे वाधकसद्भावात् । साधकाभावाच्चेष्टपक्षे च तदभावादित्यर्थः । एव शब्दो जीवव्यावर्तकः । अत्रात्मैवाऽस्य ज्योतिरित्यादौ सर्वकर्तृत्वेनेति सहकर्तृति वाक्यार्थकथनेन जीवपक्षे वाधकं ईष्टपक्षे साधकं चोक्तं । एतेन सहकर्तृति वाक्यं जीवपक्षे न युज्यत इति यदुक्तं तन्न । कर्तृत्वमात्रस्य जीवेऽपि सत्त्वादित्याशंकापि परास्ता । सर्वकर्तृत्वस्यैव तद्वाक्यार्थत्वात् तस्य च जीवेऽसंभवात् । अन्यथा तस्य पूर्वोक्तस्वप्नपदार्थ

भा० । न हि जाग्रत्स्वप्नस्थश्च द्वाविति प्रयोगोऽपि कश्चिदस्ति लौकिकः । न च भ्रमस्तादृशः । तस्माद्भगवानेवात्रोच्यते सर्वकर्तृत्वेन ।

भावबो०

भाष्यार्थः

६ । ३

516

॥ २५८ ॥

स्रष्टृत्वेहेतुत्वासंभवादितिभावः । वेशांताःपल्वलाइतिव्याख्यानमसत् । पुष्करिण्यइत्यनेनैवतेषामपिग्रहणसंभवेनपृथगुक्त्य
 योगादितिभावेनतस्यपदस्यार्थमाह ॥ वेशांताइति ॥ इदंचपरलोकस्थानंचेत्यादिकमिदंप्रकरणमवस्थालोकमोक्षपरत्वेनातो
 द्युसुप्तिमोक्षाणामभिप्रायादिदंवचइतिव्याख्यातं तस्यप्रकरणस्यसुषुप्तिमोक्षपरत्वेनियामकांतरमाह ॥ सुषुप्तीति ॥ उभय
 विवक्षयैव नत्वेकमात्रविवक्षयेत्येवार्थः तद्वचनंअत्रपिताऽपिताभवतीत्यादिवचनमित्यर्थः । अपिशब्देनपूर्वोदाहृतप्रमाणसंग्रहः ।
 सूत्रकर्त्रापीत्यर्थः । तद्वचनमुदाहरति ॥ स्वाप्ययेति ॥ यदुक्तंप्रदीपवदावेशस्तथाहिदर्शयतीतिपूर्वसूत्रेमुक्तस्यदुःखाद्यनु
 भवोनास्तीत्यत्रदर्शयतिहीत्यंशेन । तीर्णोहितदासर्वाच्छोकान्हृदयस्यभवतीतिवाक्यंप्रमाणमिति तदयुक्तं । तीर्णोहीतिवाक्य
 स्यस्वर्गस्थपरत्वसंभवेनमुक्तानामदुःखित्वेप्रमाणत्वासंभवात् । नचस्वर्गस्थस्यकथंदुःखाभावइतिवाच्यं । स्वर्गलोकेनभयं
 किंचनास्ति नतत्रत्वंनजरयाविभेतीत्यादिनास्वर्गेदुःखाभावसिद्धेरित्याशंकापरिहारायेदंसूत्रं । स्वाप्ययोमुक्तिः संपत्तिःसुप्तिः ।
 तीर्णोहीतिवाक्यंमुक्तिसुप्तिविषयमेव नस्वर्गविषयं । कुतः अत्रपिताऽपिताभवतिअनन्वागतंपापेनेत्यादिनापितृत्वपुण्यपापा
 द्यसंगतत्वादिलिंगश्रवणात् । अस्यवाक्यस्यसुप्तिमुक्तिविषयत्वस्याविष्कृतत्वात्स्फुटंप्रतीयमानत्वात् । स्वर्गस्थस्यश्राद्धादिभोक्तु
 स्तदसंभवादितिसूत्रार्थः । ननुयदुक्तंसुषुप्तिमोक्षोभयविवक्षयैवतद्वचनमिति तदयुक्तं । सूत्रेऽन्यतरशब्देनएकविवक्षयातद्वच

बृहदा०

॥ २५९ ॥

नमित्युक्तत्वात् । अन्यथास्वाप्ययसंपत्त्यपेक्षमित्येतावतापूर्णत्वेनान्यतरपदवैयर्थ्यापत्तेः इत्यत आह ॥ उभयापेक्षमिति ॥ स्वाप्ययसंपत्त्यपेक्षमित्युक्त इत्यर्थः । यदि स्वाप्ययसंपत्त्यपेक्षमित्युच्यते तदा स्वाप्यये मोक्षेया संपत्तिः सुप्तिः तदपेक्षं तद्विषयमिति प्रतीत्या मोक्षेऽपि सुप्तिरस्तीत्याशंका स्यात् न चाज्ञाननिवृत्तिरूपे मोक्षे कथमज्ञानकार्यसुप्तिशंका स्यादिति वाच्यं । प्रेक्षावतां तच्छंकाऽभावेऽपि मंदस्य मोक्षस्याज्ञाननिवृत्तिरूपत्वं सुप्तेरज्ञानकार्यत्वं वाऽजानतः शंका संभवादित्यर्थः । किंतु इत्यत आह ॥ अत इति ॥ अत एव मंदस्याशंका निवृत्त्यर्थमेवेत्यर्थः । ज्ञापयितुमेवेति वा संबंधः । ननु स्वाप्ययसंपत्त्योरन्यतरापेक्षमित्युक्त्या मोक्षे सुप्तिरस्तीत्याशंका निवृत्तिरेव भवति । इदं समासप्रदर्शनेन तत्पुरुषत्वभ्रांतिनिवारणात् । ननु मोक्षे सुप्तिरेव नास्तीति ज्ञापनं । ज्ञापकानुक्तेः । तस्मादत एवान्यतरापेक्षमित्युक्तमित्येव वक्तव्यं ननु मोक्षे सुप्तिरेव नास्तीति ज्ञापयितुमिति । अत एवोक्तं कर्मनिर्णये मोक्षेऽपि सुप्तिरस्तीत्याशंका निवृत्त्यर्थमेवान्यतरपदमिति तत्कथमेतदिति चेत्सत्यं । मोक्षे सुप्तिर्नास्तीति कृत्वा खलु तच्छंका निवारणं कर्तव्यं अन्यथा तदपि सूत्रस्यार्थांतरस्यादिति तन्निरासाय व्यर्थपदप्रयोगानुपपत्तेः । तथा च मोक्षे सुप्तिरस्तीति शंका निवारणे नैव तत्र सुप्तिर्नास्तीति ज्ञापितमिति भावः । ननु संबंधेष्वपि मंगीकृत्य स्वाप्ययसंपत्त्योरपेक्षमित्येव कुतो न कृतं तावताप्युक्तशंका परिहारात् अन्यतरपदप्रयोगः किमर्थ इति चेत् न । अनेकार्थस्य तीर्णो हीति वाक्यस्यैकार्थव्याख्याने रुचिरेव व्याख्यातुः प्रमाणं ननु मुख्या मुख्यता विशेषोऽस्तीति सूचनायान्यतरशब्दस्यार्थक्यादिति भावः । अत एव सूत्रभाष्ये सूत्रनिर्देशानुसारेण मोक्षे सुप्तौ चेति वक्तव्ये मुख्या मुख्यता वि

भावः । उभयापेक्षमित्युक्ते मोक्षस्य सुप्तिरिति मंदस्याशंका स्यादतो मोक्षे सुप्तिरेव नास्तीति ज्ञापयितुमन्यतरापेक्षमित्युक्तं ।

भावबो०

भाष्यार्थः

६ । ३

518

॥ २५९ ॥

शेषाभावज्ञापनायैवसुप्तोभोक्षेचेतिव्यत्यासेनोक्तिः । यत्रयस्यरुचिःसएवार्थोह्यस्यवाक्यस्यव्याख्येयइतिभावेनैववाशब्दस्यप्रयो-
गश्चेति । अतएवतत्त्वप्रकाशिकायां इदंवाक्यंसुप्तिमुक्तिविषयमितितीर्णोहीतिवाक्यस्योभयविषयत्वमुक्तं । एवकारव्यावर्त्य
माह ॥ नत्विति ॥ नतुस्वाप्ययसंपत्त्योर्मध्येन्यतरएकएवार्थोविवक्षितोनतूभयमितिज्ञापयितुमन्यतरापेक्षमित्युक्तमित्यर्थः ।
कुतइत्यतआह ॥ ज्ञानइति ॥ ज्ञानेज्ञातव्यइत्यर्थः । यदिस्वाप्ययसंपत्त्योर्मध्येएकएवार्थोविवक्षितःस्यात्तदास्वाप्ययापेक्ष-
मित्येववासंपत्त्यपेक्षमित्येववाब्रूयात् नतुविकल्पवाचकान्यतरशब्दप्रयोगः । वस्तुनिविकल्पायोगात् । नचसूत्रकारस्याप्ययमे-
वार्थइतिनिश्चयाभावादेवंप्रयोगइतिवाच्यं । सूत्रकृतोज्ञानेविरुद्धानेकाकारकल्पनायोगात् सूत्रकृतःसंशयायोगादितियावत् ।
अन्यथासूत्रस्यासंदिग्धत्वव्याहतेरित्यर्थः । एवंतीर्णोहीतिवाक्यस्यसुप्तिमोक्षोभयविषयत्वेनेदंप्रकरणंसुप्तिमोक्षोभयविवक्षयैवप्र-
वृत्तमितिस्थितं । किंततइत्यतआह ॥ अतइति ॥ यतउक्तरीत्येदंप्रकरणंसुप्तिमोक्षोभयपरं यतश्चप्रमाणेनतथाव्याख्यातं अ-
तोस्मिन्प्रकरणेसुप्त्याद्यवस्थाश्चसर्वलोकाश्चपृथिव्यंतरिक्षद्युरूपामोक्षाश्चप्रतिपाद्यतयाविवक्षिताइत्यर्थः । अप्रतीतेःसर्वावतइति
पदमनूद्यव्याचष्टे ॥ आसमंतादिति ॥ आइत्यनुवादेनसमंतादितिव्याख्यानं सर्वावतइत्येतत् पृष्ठयंतलोकस्येत्यस्यविशेष-
णमितिव्याख्यानमसत् । सर्ववतइत्येववक्तव्यतयासर्वावतइत्ययोगात् मतुपोव्यर्थत्वाच्च । सर्वस्यलोकस्यैकदासुप्त्यभावाच्चेति
भावेनसर्वावतइत्येतत् द्वितीयावहुवचनमित्यंगीकृत्यतत्त्वतात्पर्यवदन्अन्वयमाह ॥ सर्वज्ञानानीति ॥ सर्वज्ञाप्रत्ययार्थवि-

भा० । नत्वन्यतरएवार्थइति । ज्ञानेविकल्पायोगात् । अतोवस्थाश्चलोकाश्चसर्वेविवक्षिताः । सर्वावतःआसमंतात्सर्ववतःसर्वज्ञानान्युपादाय ।

बृहदा०
॥ २६० ॥

षयज्ञानानीत्यर्थः । अनेन सर्वविषयत्वेनेषामस्तीतिसर्ववतइतिव्याख्यातं । स्वेनभासास्वेनज्योतिषेत्यत्रपुनरुक्तिपरिहारायभाज्यो
तिःशब्दयोःअर्थभेदमाह ॥ बाह्यप्रकाशइति ॥ वर्चोरूपइत्यर्थः । नतत्रानंदामुदःप्रमुदइत्यत्रपुनरुक्तिपरिहारायानंददि
शब्दार्थमाह ॥ सुखमिति ॥ बुद्ध्याविविक्तस्योत्थमित्यस्यप्रकृष्टविषयादित्यत्रापिसंबंधः । शुक्रमादायपुनरेतिस्थानमि
त्यस्यशुक्रंशुद्धंज्योतिष्मदिन्द्रियादिमात्रारूपमुपादायपुनर्जागरितस्थानमेतीतिव्याख्यानमसत् । जीवस्यस्वयमेवैन्द्रियादाना
योगादितिभावेनशुक्रशब्दार्थमाह ॥ शुक्रमिति ॥ परपक्षेबाधकस्यस्वपक्षेतदभावस्यचसूचनायादायेत्यस्यानुवादः । जी
वेशुक्रशब्दंनिर्वक्ति ॥ शोकेनेति ॥ हिरण्यमयश्चैतन्यज्योतिःस्वभावइतिव्याख्यानमपदार्थवर्णनंप्रमाणविरुद्धंचेतिभावे
नद्वेधाव्याचष्टे ॥ रत्येति ॥ रत्यानंदाविति क्रमेणरेफणकारार्थोक्तिः । स्वरूपतःकालतश्चप्राचुर्यमयडर्थइतिभावेनपूर्णनित्या
वित्युक्तं । हीत्यस्यार्थोहिताविति निहितावित्यर्थः । स्वर्णेति हिरण्यमयएवहिरण्यमयः । यकारलोपोनिर्वचनत्वात् । एकएवजाग्र
त्स्वप्नेहलोकपरलोकादीन्हंतिगच्छंतीत्येकहंसइतिव्याख्यानंप्रमाणविरुद्धमितिभावेनव्याचष्टे ॥ प्रधानेति ॥ वायोरपिहंसरूपस
द्भावात्प्रधानेत्युक्तं । नन्वीश्वरोजीवस्यस्वामान्गजादीनंतरेवदर्शयति । तेषांवासनोपादानकत्वात् । यथोक्तं मनोगतांस्तुसं

भा० । बाह्यप्रकाशोभेत्युक्तोज्योतिरांतरउच्यते । सुखंस्वरूपभूतंयदानंदइतिकथ्यते । मुन्नामविषयोत्थंयत्प्रकृष्टविषयात्प्रमुदितिच ।
शुक्रंजीवमादाय । शोकेनरत्यायुक्तत्वाच्छुक्रोजीवउदाहृतइतिच । रत्यानंदौपूर्णनित्यौहितौतेनहिरण्यमयः । स्वर्णवर्णतयावापिवासुदेवोहिरण्यमयः ।
प्रधानहंसरूपत्वादेकहंसइतीरितइतिच ।

भावबो०
भाष्यार्थः

६ । ३

520

॥ २६० ॥

स्कारान्स्वेच्छयापरमेश्वरः । प्रदर्शयतिजीवायसस्वप्नइतिगीयते इति । तथाचबहिष्कुलायादमृतश्चरितत्वेतिवाक्यंतद्विरुद्धंस्यादित्यतआह ॥ अंशेनेति ॥ सामस्येनजीवस्यबहिर्नयनेशरीरस्यमृतकत्वापत्तिरित्यतउक्तं ॥ अंशेनेति ॥ जीवदेवादिरूपं सर्वेषामंशव्यतिरेकाभावात् तदपिनसर्वदेत्युक्तं कचित्कदाचिदिति । तत्रनिदर्शनमाह ॥ फल्गुनमिति ॥ तर्हि कागतिरुदाहृतप्रमाणस्येत्यतआह ॥ वासनारूपकानिति ॥ तथाचप्रायिकाभिप्रायंतद्वचनमितिभावः ॥ ८-११ ॥ किंततइत्यतआह ॥ अतइति ॥ अस्यदेवादिविशिष्टजीवकादाचित्कस्वप्नबहिर्निर्गमनविषयत्वादित्यर्थः ॥ १२ ॥ स्वप्नांतमुच्चावचमीयमानमितिजीवलिंगसद्भावात्कथमेतत्प्रकरणंविष्णुपरमित्यतस्तद्वाचष्टे ॥ उच्चेति ॥ रूपाणिदेवःकुरुतेबहूनीत्यस्यार्थोबहुरूपत्वमायातीति । उतेवस्त्रीभिःसहमोदमानइतीवशब्दात्स्त्रीभिर्मोदोमृषेतिप्रतीतिनिरासायवशब्दाभिप्रायमाह ॥ मोदरूपत्वतइति ॥ विडंबनमनुकरणं अनेनजक्षदुतेवेतीवशब्दस्याप्यभिप्रायउक्तः । नन्वस्याराममाक्रीडनंस्वप्नपदार्थनिर्माणादिलक्षणमेवपश्यंतिजनाः । कश्चनतंनपश्यतीतिकथं । एवंविधकर्मकर्तृत्वेनमुक्तैर्दृश्यमानत्वादित्यतआह ॥ जीवस्येति ॥ एवंविधानिप्रमाणप्रसिद्धानिकर्माणि

भा० । अंशेनजीवमादायकचिदीशोवहिर्नयेत् । स्वप्नेपुफल्गुनयद्वत्कृष्णःकैलासमानयन् । वासनारूपकान्प्रायस्त्वंतरेवप्रदर्शयेत् ॥ ८-११ ॥ अतोबहिःकुलायादित्यपिवाङ्मनविरुध्यतइतिच ॥ १२ ॥ उच्चावचेपुरुषेपुप्रविशन्पुरुषोत्तमः । बहुरूपत्वमायातिस्वप्नेसजगतःप्रभुरितिच । मोदरूपत्वतोविष्णोस्त्रीभिर्मोदोविडंबनं ॥ १३ ॥ जीवस्यमृतिकालेचस्वप्नकालेचकेशवः । एवंविधानिकर्माणिकुर्वाणोपिनदृश्यते ।

बृहदा०

॥ २६१ ॥

कुर्वाणोपीत्युक्त्याऽऽराममित्यस्यार्थ उक्तः । नदृश्यतेस्त्रियमाणादिभिः । तथाजागरितेसुप्तावित्यस्यैवंविधानीतिपूर्वेणसंबंधः । भगवदज्ञानीजनस्तर्हिज्ञानिनावोधनीयइतिचेत्सत्यं । तथापिनसर्वइतिभावेन तंनायतंबोधयेदित्याहुरितिवाक्यंव्याचष्टे ॥ तथा पीति ॥ अयतेभ्योज्ञानार्थप्रयत्नशून्येभ्यअयोग्येभ्यइतियावत् दुर्भिषज्यंहास्यैभवतियमेषनप्रतिपद्यतइतिवाक्यमन्वयक्रमेण व्याचष्टे ॥ यस्येति ॥ गोचरतांज्ञानविषयतां । अथोखत्वाहुर्जागरितदेशएवास्यैष इतिवाक्यंव्याचष्टे ॥ सुप्तिकालेपीति ॥ सुप्तिकालःस्वप्नसुप्तिकालः जीवस्याजागरणात्मकोपीतिविरोधस्फोरणायापिशब्दः । यानिह्येवजाग्रत्पश्यतितानिसुप्त इतिहेतुवाक्यंव्याचष्टे ॥ यानीति ॥ सुप्तेतिभावेक्तः । स्वप्नसुप्त्यवस्थायामित्यर्थः । तत्रहेतुमाह ॥ नित्येति ॥ ननुविष्णोःसर्वदाजीवंप्रतिस्थातंत्र्येणज्योतिष्ठादत्रसुप्तिकालइतिविशेषणंव्यर्थमित्यतआह ॥ नित्येति ॥ नित्यंसर्वदाजीवस्यविष्ण्वन्यस्वतंत्रप्रकाशशून्यत्वेपिचदाजागरितेऽन्यदादित्यादिकंज्योतिर्भवेत् तदाश्रुतिप्रत्यक्षाभ्यांजीवस्यस्वतंत्रप्रकाशःकिंविष्णुरादित्यादिवैतिसंशयःस्यात् । विष्णुत्वकोव्यनुपस्थितादज्ञानंविष्णुःस्वातंत्र्येणप्रकाशकइत्यज्ञानं अन्यएवस्वातंत्र्येणप्रकाशकइतिभ्रमोवास्यात् । अतोऽत्रायंपुरुषःस्वयंज्योतिर्भवतीति । वाक्येऽत्रेतिस्वप्नसुप्त्यवस्थाप्रदर्शकंविशेषणमुपात्तं । तदुपादानेचतदाज्योतिरंतराभावा

भा० । तथाजागरितेसुप्तौसुप्तैरेवतुदृश्यते । तथापिनायतेभ्यस्तंज्ञानीब्रूयाज्जनार्दनं । यस्यगोचरतांविष्णुःकदाचिन्नप्रपद्यते । तस्यायतस्यपापस्यभेषजंनहिविद्यते । सुप्तिकालेप्ययंविष्णुःसदाजागरितात्मकः । यानिजागरितेपश्येत्तानिसुप्तेपिपश्यति । नित्यज्ञानस्वरूपत्वाद्भगवान्पुरुषोत्तमः । नित्यानन्यप्रकाशत्वेप्यन्यज्योतिर्यदाभवेत् । तदास्यात्संशयोऽज्ञानामित्यत्रेतिविशेषणमितिच ।

भावत्रो०

भाष्यार्थः

६ । ३

522

॥ २६१ ॥

तत्कोटिकसंशयोवातत्स्वातंत्र्यभ्रमोवानेतिभावः । ननु जागरितदेशएवास्यैषइतिवाक्येअस्यजीवस्यएषःस्वप्नकालोजागरित
देशएवेतिजीवस्यस्वप्नावस्थायामपिजागरितत्वमुच्यतइतिकिनस्यात् । सर्वेन्द्रियोपरमलक्षणसुप्तौतदसंभवेपिस्वप्नावस्थायांतत्सं
भवादितिचेन्न । एवंवदताकिमीश्वरस्यजीवस्वप्नावस्थायांजागरितत्वमंगीक्रियते नवा । नचेत्प्रमाणविरोधः । आद्येत्वाह ।
॥ जीवस्यापीति ॥ यदीश्वरवत्जीवस्यापिस्वप्नावस्थायांजागरितत्वमंगीक्रियते तदाएषस्वप्नकालोजागरितदेशएवेतिपूर्तेरस्ये
तिविशेषणंव्यर्थस्यात् यदिस्वप्नकालःकिंचित्प्रतिजागरितोनस्या तदातद्यावर्तकत्वेनास्येत्यस्यसार्धक्यं जीवेश्वराबुभौप्रत्यपिस्व
प्नकालस्यजागरणात्मकत्वेकिंव्यावृत्त्यर्थमस्येतिविशेषणंस्यात् तथाचवैयर्थ्यमेव । अस्तपक्षेतुजीवव्यावृत्त्यर्थतदितिभावः । अतः
ऊर्ध्वविमोक्षायब्रूहीत्युक्त्यापूर्वोक्तमोक्षायनभवतीतिशंकांपरिहरति ॥ पूर्वोक्तमपीति ॥ तर्हि किमर्थंविमोक्षायब्रूहीतिप्रार्थनमि
त्यतस्तद्याचष्टे ॥ अतऊर्ध्वमिति ॥ अन्यथाविशब्दवैयर्थ्यमितिभावः । मोक्षस्यान्यत्साधनविमोक्षस्यान्यत्साधनमिति कुतः
कश्चविशिष्टमोक्षइत्यतआह ॥ स्वयोरग्येति ॥ यानिह्येवजाग्रत्पश्यतितानिसुप्त इतिवाक्येसुप्तशब्देनसुप्तिमात्रमुच्यतइतिप्र
तीतिंनिवारयति ॥ स्वप्नेति ॥ जागरितदेशएवास्यैषइतिपूर्ववाक्येजीवस्यस्वप्नसुप्तिकालोपिअस्यजागरितदेशएवेत्युक्तं तत्राप्ये
षइतिसुप्तिकालमात्रग्रहणेस्वप्नावस्थायामीश्वरस्यजागरणाभावापत्तेः । तत्रहि यानिह्येवजाग्रत्पश्यतितानिसुप्त इतिवाक्येनहेतु

भा० । जीवस्यापिस्वप्नावस्थायांजागरितत्वेऽस्येतिविशेषणंव्यर्थं । पूर्वोक्तमपिमोक्षायैवभवति । अतऊर्ध्वविशिष्टमोक्षायब्रूहि । स्वयोरग्य
भगवदृष्टेःसर्वेर्मुक्तिरवाप्यते । पुनर्ज्ञानांतराधिक्यात्सुखाधिक्येविमोक्षमितिब्रह्मतर्के । स्वप्नसुप्त्युभयाभिप्रायेणतानिसुप्तइत्युक्तं ॥

बृहदा०

॥ २६२ ॥

रुच्यते । तत्रयदिसुप्तशब्देनसुप्तिमात्रंगृह्यते तदास्वप्नकालस्येश्वरजागरितदेशत्वंनोपपादितंस्यात् अतःस्वप्नसुषुप्त्युभयाभिप्रायेण
तानिसुप्तइत्युक्तमित्यर्थः । नन्वेवंतर्हि सवाएषएतस्मिन्संप्रसादेरत्वेत्यत्राप्येतस्मिन्संप्रसादइत्यनेनस्वप्नसुप्त्योरुभयोरपिपरामर्शःक
र्तव्यः पूर्वमुभयोःप्रकृतत्वात् नचासौयुक्तः तथात्वेएतस्मिन्संप्रसादेरत्वास्वप्नायैवाद्ववतीत्युक्तयनुपपत्तेरित्यतआह॥तत्रेति॥ उभ
योःप्रकृतत्वेपिबाधकवशादेकस्यैवपरामर्शोयुज्यतेइत्यत्रप्रमाणमाह ॥यत्रेति॥ उभयोःप्रकृतत्वेउभयपरामर्शेबाधकाभावेनयत्रोभ
यविवक्षास्यात्तत्रोभयोःपरामर्शःस्यात् यथासवाअयंजायमानइत्यत्रपूर्वप्रकृतेशजीवोभयपरामर्शः । यत्रक्वचिदुभयपरामर्शेबाधक
सद्भावेनैकस्यविवक्षास्यात्तदैकस्यापिपरामर्शोभवेत् नत्वेकविवक्षायांद्वयोःपरामर्शइत्यर्थः॥ १४॥स्वप्नांतंबुद्धांतंचेत्यत्रांतशब्दस्य
प्रकृतेनाशनिर्णयार्थत्वासंभवात्स्वप्नांतपदंव्याचष्टे॥स्वप्नाख्येति॥ उपलक्षणमेतत् बुद्धांतशब्दोप्येवंव्याख्येयः । अंतशब्दस्यस्थान
वाचकत्वेऽभिधानमाह ॥ अंतइति ॥ एतेनस्वप्नांतयैवेत्यस्यस्वप्नस्यांतोलयोयस्मिन्सस्वप्नांतःसंप्रसादइतिव्याख्यानमपहस्तितंभव
ति । तथासतिबुद्धांतयैवजागरितस्थानायैवेतिस्वप्नांतस्वप्नस्थानेइतिचत्वदुक्तेरेवायोगात् । स्वप्नांतंबुद्धांतंचेत्यत्रस्वप्नांतशब्दस्य
स्वप्नपरत्वांगीकाराच्चाननुसुप्तिस्वप्नजाग्रद्रूपस्थानत्रयस्यपूर्वप्राप्यत्वेनोक्तत्वात्स्वप्नांतंबुद्धांतंचेत्यत्रद्वयोरेवग्रहणंकथमित्यतआह

भा० । तत्रसुप्तिमात्राभिप्रायेणसवाएषएतस्मिन्संप्रसादइत्याह । यत्रोभयविवक्षास्यात्परामर्शस्तदोभयोः । एकस्यापिभवेनैकविवक्षा
यांक्वचिद्वयोरितिशब्दनिर्णये ॥ १४ ॥ स्वप्नाख्यातंस्थानंस्वप्नांतं । अंतःस्थानंस्थलंवासःप्रदेशइतिचोच्यतइतिच ।

भावबो०

भाष्यार्थः

६ । ३

524

॥ २६२ ॥

॥ स्वप्नांतमिति ॥ न केवलं तानि सुप्त इत्युभयाभिप्रायेणेत्यपिशब्दः । न केवलं स्वप्नांतायैवेत्यत्र स्वप्नांतशब्दः स्वप्नसुषुप्त्युभयाभिप्रायेण किं त्वत्रापीति वापिशब्दार्थः । सत्रा एष एतस्मिन्संप्रसादे रत्वेत्यादि खंडत्रयस्य जीवपरत्वप्रतीतिनिरासाय तात्पर्यमाह ॥ शुभाशुभमिति ॥ अनेन द्वैवपुण्यं च पापं चेत्येतदुक्तार्थः । स्वप्न इति स्वप्नसुषुप्त्युभयाभिप्रायेण । चापिशब्दावितरेतरसमुच्चये । द्वैवेत्येवकारव्यावृत्त्यर्थमुक्तं सयत्तत्र किंचित्पश्यत्यनन्वागतस्तेन भवतीति तस्यार्थमाह ॥ असंसृष्ट इति ॥ पुण्यफलभोक्तृत्वेन तत्संसर्गसत्वात्कथं तेनानन्वागत इत्यत आह ॥ दुःखैरिति ॥ जीवपक्षेनैतदुपपन्नमिति भावः । संप्रसादे रत्वा स्वप्नायाद्रवति । स्वप्ने रत्वा बुद्धांतायाद्रवति बुद्धांते रत्वा स्वप्नांतायाऽद्रवतीत्युक्तेः तात्पर्यं ॥ पुनः पुनश्चरतीति ॥ यदि स्वप्नांतशब्दः स्वप्नसुषुप्त्युभयाभिप्रायेण तर्हि स्वप्नाद्यवस्थात्रयप्राप्त्योभेकूले इति दृष्टांतानानुगुण्यस्यादित्याशंकां परिहरन् तद्यथा महामत्स्य इति खंडं व्याचष्टे ॥ स्वप्नेति ॥ ॥ १५-१८ ॥ तद्यथा स्मिन्नाकाशेऽयेन इति खंडं व्याचष्टे ॥ यमिति ॥ यथाऽयेन आकाशे विपरिपतनेन श्रांतस्तन्मृहं श्रमनिवारकं स्वनीडमभ्येति । तथा जीवो जागरिते स्वप्ने च भ्रमन् श्रांतः सुप्तौ यं विष्णुमभ्येतीति संबन्धः । यमितियच्छब्दस्य तमयमित्युत्तरत्र तच्छब्देनान्वयः । यत्र सुप्त इति सुप्तशब्दार्थमाह ॥ स्थितीति ॥ आनंदः आनंदरूपः स्थित्युच्यत इति संबन्धः । सुप्तशब्दस्य सुखवा

भा० । स्वप्नांतं च बुद्धांतं चेत्यत्रापि स्वप्नांतशब्दः स्वप्नसुषुप्त्युभयाभिप्रायेण । शुभाशुभं तु द्वैव स्वप्ने जागरितेऽपि च । असंसृष्टः सदा दुःखैश्चरतीति पुनः पुनः । स्वप्नसुप्त्यात्मकं कूलमेकं बुद्धात्मकं परं । महामत्स्य इवा संगीचरत्येको जनार्दनः ॥ १५-१८ ॥ यं विष्णुं ज्ञेयं न वच्छ्रान्तो जीवो जागरिते भ्रमन् । स्वप्ने च सुप्तावभ्येति संबन्धः सद्रूपं यथा । स्थित्या नंदः परो विष्णुस्तमाप्नोति सुप्त उच्यते ।

बृहदा०
॥ २६३ ॥

चकत्वात् । यत्र सुप्तो न कंचन कामं कामयत इत्यादिवाक्यं व्याचष्टे ॥ संप्राप्येति ॥ न कंचन स्वप्नं पश्यतीत्यस्यार्थः न चेति । यत्रेत्यस्यार्थो सुषुप्ताविति च शब्दोऽपि शब्दार्थः । सुषुप्तावपि तं संप्राप्येत्यन्वयः । यत्र सुप्तो न कंचन कामं कामयत इत्यादिवाक्यं मुक्तिपरत्वेनाप्यव्याचष्टे ॥ किं न्विति ॥ यत्रेत्यस्यार्थो मुक्ताविति सुप्त इत्यस्यार्थो जनार्दनं प्राप्त इति । कामयेन्नैवेत्यादिकमत्राप्यनुवर्तते । कैमुत्यस्फोरणाय ज्ञानात्प्राप्त इत्युक्तं । सुप्तौ त्वज्ञानादेवेति ॥ १९ ॥ तावा अस्यैता हि तानामनाज्य इति वाक्यस्य हितशब्दार्थमाह ॥ निहित इति ॥ शुक्लस्येत्यादिवाक्यं व्याचष्टे ॥ नानावर्ण इति ॥ शुक्लादिवर्णः नानारूपी वासुदेवादिरूपी । अत्र शुक्लो वासुदेवो नीलोऽनिरुद्धः पिंगलः संकर्षणः हरितः प्रद्युम्नः लोहितो नारायण इति विवेकमुत्तरत्र वक्ष्यति । किंतत इत्यतो लोहितस्य पूर्णा इत्यनंतरं वक्तव्यमाह ॥ तासां मिति ॥ अथ यत्रैनं गन्ती वेत्यादिवाक्यं व्याचष्टे ॥ ता एवेति ॥ हितानाज्य एव यदेव जाग्रद्वयं पश्यति तद्वयमत्र स्वप्नेऽविद्यया अज्ञानेन मन्यत इत्येकवाक्यमिति प्रतीयते ॥ तद्युक्तं ॥ स्वप्ने जाग्रद्वयदर्शना संभवात् स्वप्नदर्शनमात्रस्याज्ञानकार्यत्वेन विशिष्य भयमात्रग्रहणयोगाच्च । अज्ञानस्यापि जडत्वेन स्वप्नदर्शनं प्रति स्वतंत्र कारणत्वायोगाच्चेति भावेन तावत् यदेव जाग्रद्वयं पश्यतीत्येतद्व्याचष्टे ॥ जाग्रद्वदिति ॥ अनेन यदा यत्र जाग्रदिव भयं पश्यतीति व्याख्यातं भवति ।

भा० । संप्राप्यतमयं जीवः कामयेन्नैव किंचन । न च स्वप्नसमभ्रांतिज्ञानं यातिकदाचन । सुषुप्तौ च किमु ज्ञानान्मुक्तौ प्राप्नो जनार्दनं ॥ १९ ॥ निहितो भगवान्यत्र हितानाज्यः प्रकीर्तिताः । नानावर्णो हरिस्तासु नानारूपी व्यवस्थितः । तासां मध्ये सुषुप्ता च तत्र सुप्तिं व्रजत्ययं । ता एव कंठदेशस्था जीवस्तत्र व्यवस्थितः । स्वप्नान् पश्यति जाग्रद्वयं च प्रतिपद्यते ।

भाववो०

भाष्याथः

६ । २

526

॥ २६३ ॥

१७

तदत्राविविचयामन्यते इति वाक्यं व्याचष्टे ॥ अहंतीति ॥ तेन विष्णु कर्तृकज्ञानेन । अप्रतीतेर्जिनंति विच्छाययतीति पदद्वयमनूद्य व्याचष्टे ॥ जिनंती वेत्यादिना ॥ अथ यत्र देव इव राजेवाहमेवेदं सर्वोस्मीति मन्यत इति वाक्यं प्रकृतस्वप्नपरमित्यसत् । तथा सति प्रकरणविच्छेदकाथशब्दायोगात् । सोऽस्य परमोलोक इति परमलोकत्वोक्त्याऽस्य वाक्यस्य मुक्तपरत्वावगमाच्च । यथोक्तं । परलोको यतो मुख्यो मुक्तिरेव न चापर इति । ननु नेदं मुक्तपरमिति वक्तुं युक्तं । मुक्तस्य सर्वात्मकत्वानुसंधानाभावेन अहमेवेदं सर्वोस्मीत्यस्या योगात् । स्वप्नस्थस्य च तथाविधभ्रान्तिसंभवेन तत्परत्वे तदुपपत्तेरित्यतस्तदनूद्य व्याचष्टे ॥ अहमेवेति ॥ ननु सर्वेषामपि मुक्तानां स्वस्वयोग्यतानुसारेण पूर्णत्वादहमेवेत्यन्ययोगव्यवच्छेदः कथमित्यत आह ॥ विषयेति ॥ तथाचावस्थाविशेषे विषयभोग्यव्यावृत्त्यर्थमेवकार इति भावः । नन्विदं शब्दस्य विशेष्यनिघ्नत्वादयं सर्वोस्मीति वा स्यात् । इदं सर्वमस्मीति वा स्यात् । इदं सर्व इति कथमित्यत आह ॥ इदमितीति ॥ नात्रेदमित्येतत्सर्वशब्दार्थपूर्णरूपधर्मविशेषणं । येन न पुंसकलिगत्वानुपपत्तिः किंतु पूर्णगतपूर्णत्वरूपधर्मविशेषणमित्यर्थः । ननु शब्दार्थत्वाभिमतधर्मिगतधर्मविशेषणत्वेनेदं शब्दप्रयोगः क्वदृष्ट इत्यत आह ॥ अजानतेति ॥ यथात्रेदं शब्दोऽहिमत्वरूपधर्मविशेषणत्वाभिप्रायेण प्रयुक्तः अन्यथेममहिमानमिति प्रयोगापत्तेः । तथाऽत्रापीति भावः । नन्व

भा० । अइत्यादिश्यते विष्णुरविद्यातन्निरीक्षणं । तेन स्वप्नानयं पश्येज्जीवो जागरितं तथेति महामीमांसायां । जिनंती वताडयंतीव । विच्छाययति भयेन विच्छायां करोति । अहमेवेदं सर्वोस्मि स्वयोग्यतापेक्षया पूर्णोस्मि । विषयभोगानन्वितस्वरूपानंदेनेत्येव शब्दः । इदमिति पूर्णत्वविशेषणं । अजानतामहिमानं तवेदमिति वत् ।

बृहदा०

॥ २६४ ॥

स्त्वदमितिपूर्णत्वविशेषणं तथापिकथमेतस्यस्वयोग्यतापेक्षयेत्यर्थोक्तिः । तस्यार्थस्यपूर्वमनुक्तत्वेनेदंशब्देनपरामर्शायोगादित्य
तआह ॥ स्वपूर्णतामिति ॥ इदंशब्दस्यसमभिव्याहृतशब्दार्थधर्मिगतधर्मविशेषणत्वेप्रमाणमाह ॥ कचिदिति ॥ तस्यधर्मिणो
भावःतद्भावस्तस्यशेषःतद्विशेषणंस्यादित्यर्थः । क्रियाशेषःक्रियाविशेषणं तद्यथातंडुलानिदंपचतीति । पदार्थशेषःपदार्थविशे
षणं यथेदंनीलमिति । ननुकुतएवंव्याख्येयं यथाश्रुतएवार्थः किंनस्यादितिचेन्न । तथासतिदृष्टांतानानुगुण्यंस्यादित्याह
॥ नहीति ॥ ननुयथाराजाहमेवेदंसर्वोस्मीतिमन्यते । तथामुक्तोपीतिराजदृष्टांतेनैवपूर्तेःकिंदेवदृष्टांतेनेत्यतआह ॥ राज्ञइति ॥
मुक्तोविषयभोगानन्वितस्वरूपानंदेनपूर्णइत्युक्तार्थेनराजदृष्टांतः । तस्यविषयभोगेनैवपूर्तिमत्त्वात् देवश्चतत्पदयोग्यस्वरूपानंदे
नपूर्णइतिदेवदृष्टांतग्रहणमित्यर्थः । तर्हिदेवदृष्टांतेनैवपूर्तेराजदृष्टांतोव्यर्थइत्यतआह ॥ प्रत्यक्षेति ॥ देवस्याप्रत्यक्षत्वादिति
भावः । मनुष्याधिकारिकमपिशस्त्रंभवतीतितेषांपूर्णत्वस्यप्रत्यक्षतोदर्शनार्थंराजदृष्टांतः । अतो नव्यर्थइत्यर्थः । श्रुत्यर्थनिश्चायकं
प्रमाणमप्याह ॥ स्वयोग्येति ॥ यथेतिशेषः । पूर्तेरितिसंबंधेषष्ठी । ईश्वरदत्तस्वातंत्र्यादित्यर्थः ॥ २० ॥ अतिच्छंदाइतिकथंवि
ष्णुरूपस्यातिच्छंदस्त्वमुच्यते । तस्यगायत्र्यादिवत्च्छंदोरूपत्वाभावादित्यतस्तंशब्दंतत्रनिर्वक्ति ॥ छंदसामपीति ॥ साक

भा० । स्वपूर्णतामापरोक्ष्येणानुभूयेदंपूर्णोस्मीतिमन्यते । कचित्तद्भावशेषःस्यात्क्रियाशेषःकचिद्भवेत् । कचित्पदार्थशेषःस्यादिदमादिस्त्रिधास्मृ
तइतिशब्दनिर्णये । नहिराजादेवोवासर्वजगद्भवति । राज्ञोभोगापेक्षयापूर्तिर्भवतीतिदेवदृष्टांतः । प्रत्यक्षदर्शनार्थंराजदृष्टांतः । स्वयोरयपूर्तेःस्वातं
त्र्याद्राज्ञोदेवगणस्यच । सर्वभावस्तथामोक्षेननुसर्वस्वरूपतइतिब्रह्मतर्कः ॥ २० ॥ छंदसामप्यवाच्यत्वादतिच्छंदाहरिःस्मृतः ।

भाववो०

भाष्यार्थः

६ । ३

528

॥ २६४ ॥

त्येनेतिशेषः । प्राज्ञेनात्मनासंपरिष्वक्तइत्येतत्सुप्तमात्रपरमितिप्रतीतिनिरासायव्याचष्टे ॥ तेनेति ॥ तद्वाअस्यैतदतिच्छंदा
अपहतपाप्माभयरूपमितिवाक्यमन्वयंदर्शयन्व्याचष्टे ॥ विष्णोरिति ॥ नित्यंसर्वदेत्यु(त्य)भयविशेषणं । अभयंभयरहितं ।
यच्छब्दस्यतेनाश्लिष्टइतिपूर्वेणसंबंधः । तद्वाअस्यैतदाप्तकाममात्मकाममकामंरूपंशोकांतरमितिवाक्यंव्याचष्टे ॥ आप्तकामं
चेति ॥ विष्णोरूपंयदितिअत्रानुवर्तते । आप्ताःकामाःकाम्याःयेनासावाप्तकामः । तत्रहेतुःपूर्णत्वादिति । आत्मैवकामःकाम्य
तइत्यात्मकामः । तत्रहेतुःसुखत्वतइति । सुखस्वरूपत्वादित्यर्थः । शोकस्यांतोऽभावोयस्मिन्तच्छोकांतं तच्चतद्रंचेतिशोकांतरमि
त्यर्थः । अकामशब्दार्थःस्पष्टत्वान्नोक्तः ॥ २१ ॥ अत्रपिताऽपिताभवतिमाताऽमातेत्येतद्विरोधपरिहारायव्याचष्टे ॥ तेनेति ॥
औपचारिकपुत्राणामेवायंनपिताकिमित्यतउक्तं ॥ दायादानामिति ॥ पूर्वदायादानांस्वपुत्राणांपितातेनपरमात्मनाश्लिष्टःसु
प्तोमुक्तश्चपितानैवभवति । पूर्वमातातेनाश्लिष्टानमाता । तत्रहेतुस्तेषामिति । लोकाअलोकाइत्येतद्व्याचष्टे ॥ लोकमान्यपीति॥
पूर्वमितिशेषः । अलोकमानात्लोकाभिमानाभावादित्यर्थः । मुक्तिसुप्त्योरपिदेवत्वस्यानपायात्कथंदेवाअदेवाइत्युक्तमित्यतस्त

वृ० भा० ४५

भा० । तेनाश्लिष्टोह्यंजीवःसुप्तोमुक्तोऽथवाभवेत् । विष्णोरूपंहियन्नित्यमभयंपापवर्जितं । आप्तकामंचपूर्णत्वादात्मकामंसुखत्वतः । शो
कंविनासुरमणाच्छोकांतरमितीरितं ॥ २१ ॥ तेनाश्लिष्टःस्वपुत्राणांदायादानान्तवैपिता । तेषांदुःखाददुःखित्वान्नमातालोकमान्यपि । अलो
कमानान्नोलोकः ।

बृहदा०

॥ २६५ ॥

व्याचष्टे ॥ देवोपीति ॥ वेदाअवेदाइत्येतद्व्याचष्टे ॥ वेदमान्यपीति ॥ पूर्वमितिशेषः । वेदाभिमानाभावादित्यर्थः । अत्रस्ते
नोअस्तेनोभवतीत्यादिवाक्यचतुष्टयतात्पर्यमाह ॥ पापीति ॥ पूर्वस्तैन्यादिनिमित्तकपापवानित्यर्थः । पापफलाप्ययात्पा
पफलभोगाभावादित्यर्थः । अश्रमणत्वतापसत्वयोःसुप्तिमुत्तयोरपिसत्वात्कथंश्रमणोऽश्रमणस्तापसोतापसइत्युक्तिरित्यतस्त
व्याचष्टे ॥ श्रमणश्चापीति ॥ पापीचेतिचशब्दान्वयः । यतिधर्मात्समुत्थितेस्तद्विध्यतीतत्वादित्यर्थः । नन्वस्माद्ध्ये
वात्मनोयद्यत्कामयतेतत्तत्सृजतइतिमुक्तौपुण्यफलसत्वात्कथमनन्वागतं पुण्येनेत्युक्तमित्यतोऽनन्वागतं पापेनेत्येतद्व्याचष्टे ॥ अ
निष्टमिति ॥ अपिपदंकिमुपापमितिकैमुत्पद्योतकं । तीर्णोहितदासर्वाञ्छोकान्हृदयस्यभवतीत्येतत्तात्पर्यमाह ॥ एवंविध
इति ॥ तीर्णसर्वशोकइत्यर्थः । अनेनतीर्णोहिसर्वान्शोकानित्यस्यार्थउक्तोभवति । हृदयस्येत्यस्यार्थोविष्णोरिति । संप्राप्तिमात्रत
इतिशेषोक्तिः । तदेत्यस्यतात्पर्यमुक्तइति ॥ २२ ॥ यद्वैतन्नपश्यतीत्यादिकंपरेणैवंव्याख्यातं सुख्यवस्थायामहंकारादितत्कार्य
विलयमात्रेणक्रियाकारकफलरूपद्वितीयजगदभावःसुप्तस्यात्मनोविधीयते तथाहि प्राक्हृद्यंतज्योतिरितिज्योतिश्शब्देनसुप्त
स्यज्ञानसद्भावोभिहितः पुनरेवायमात्माप्राज्ञेनात्मनासंपरिष्वक्तो नबाह्यं किंचनवेदनांतरमितिज्ञानाभावश्च तदुभयंविप्रतिषिद्ध
मित्याशंक्येदमुच्यते । सुप्तोयंनपश्यतीतियदुक्तं तद्वैतत्तथैव । नचविप्रतिषेधः यतःपश्यन्वैज्ञानवानेवतन्नपश्यतीत्युक्तं । कुतो

भा० । देवोपिस्वाधिकारतः । वर्षणादेर्व्युत्थितत्वात्तदेवोवेदमान्यपि । अवेदमानान्नोवेदःपापीपापफलाप्ययात् । अपापःश्रमणश्चा
पियतिधर्मात्समुत्थितेः । अयतिस्तापसश्चैवमनिष्टं पुण्यमप्यमुं । नान्वेत्येवंविधोमुक्तोविष्णोःसंप्राप्तिमात्रतः ॥ २२ ॥

भावबो०

भाष्यार्थः

६ । ३

530

॥ २६५ ॥

ज्ञानवत्त्वं नहिद्रष्टुर्दृष्टेर्विपरिलोपोविद्यते अविनाशित्वात् । कथं पश्यन्नेव न पश्यतीति । यतः स्वस्माद्विभक्तं पश्येत्तद्वितीयं तु नास्ति अतो विषयाभावाच्च पश्यतीत्युच्यते निर्विषयस्य स्वरूपज्ञानस्य स्थितत्वात् पश्यन्नित्यपि । अतो न परस्परविरोध इति । तदसत् । प्रमाणविरोधादिति भावेन तावच्च द्वाक्यं प्रमाणेन व्याचष्टे ॥ यदिति ॥ न तु तद्वितीयमस्ति ततोऽन्यदिति प्रतिज्ञावाक्यस्यार्थः ॥ तत्सममिति ॥ अनेन द्वितीयशब्दः समार्थको व्याख्यातः तत्र हेतुरुच्यते यद्वैतन्न पश्यतीति । तद्व्याचष्टे ॥ यत्तन्न विष्णुः पश्येतेति ॥ यद्यस्माद्विष्णुः तत्स्वसमं न पश्येत्ततस्मात्तत्समं नान्यदिष्यत इति संबन्धः । ननु विष्णुना दृष्टत्वेऽपि विष्णुसमं कुतो नास्तीति चेत् विष्णुर्यन्न पश्यति तन्नास्त्येवेति व्याप्तेरित्याह । यद्वैतन्न पश्यतीति तद्व्याचष्टे ॥ यत्तन्न विष्णुः पश्येतेति ॥ विष्णुर्यन्न पश्येत्तन्नास्त्येवेत्यर्थः । ननु यद्विष्णुर्न पश्यति तन्नास्त्येवेति कथं न ह्यस्मदाद्यहं धर्माधर्मादिकं नास्तीति शक्यते वक्तुमित्यत उक्तं ॥ पश्यन्वा इति ॥ तन्निगदव्याख्यानमिति भावेनानुवदति ॥ पश्यन्वैतन्न पश्यतीति ॥ सर्वज्ञ एव सन् स्वसमं न पश्यतीत्यर्थः । ननु विष्णोस्सार्वज्ञं किं भ्रांत्या नेत्याह ॥ नहिद्रष्टुरिति ॥ हियस्माद्रष्टुर्दृष्टेर्विपरिलोपो वैपरीत्यमयार्थत्वं न तस्मान्न भ्रांत्या सार्वज्ञं । कुतो विपरिलोपाभाव इत्यत उक्तं अविनाशित्वादिति । तद्व्याचष्टे ॥ नित्येति ॥ निर्दोषज्ञानत्वादवाध्यज्ञानत्वाच्चेत्यर्थः । एतदेव स्ववाक्येन विवृण्वन् यद्वैतं न पश्यतीत्याद्यं वाक्यं व्याचष्टे ॥ यत्किंचिदिति ॥ अनेन श्रुतौ न ज आवृत्तिः । वैशब्दोऽवधारणार्थकः । हृदयशब्दप्रकृतं ब्रह्मात्रकर्तृत्वेन संबध्यते इत्युक्तं भवति ।

भा० । यत्तन्न विष्णुः पश्येत्तद्वैतन्न पश्यति । नित्यज्ञानस्य रूपत्वात् तत्समं नान्यदिष्यत इति च । यत्किंचिद्वस्तु भगवतानदृष्टं तन्नास्त्येव ।

बृहदा०

॥ २६६ ॥

दाद्यदृष्टंधर्माधर्मादिकं नास्तीत्याशंक्यपरिहारतया पश्यन्वा इति वाक्यं व्याचष्टे ॥ विद्यमानमिति ॥ भगवानिति विभक्तिविपरिणा
मेनाऽनुवर्तते । अत्रापि वैशब्दोवधारणार्थ इति भावेनोक्तमेवेति । स्यादेवास्मदाद्यदृष्टमपि धर्माधर्मादिकं अस्मदादीनां विद्यमानस
र्वज्ञत्वाभावात् । भगवांस्तु विद्यमानं सर्वं पश्यत्येव स चेन्न पश्यति तदा तन्नास्त्येवेति भावः । यद्वा विष्ण्वन्यद्विष्णुसमं नास्ति । विष्णुना
ऽदृष्टत्वात् इत्यत्र अन्वयव्याप्तिप्रतिपादकतया यद्वैतन्न पश्यतीति वाक्यं व्याख्याय व्यतिरेकव्याप्तिप्रतिपादकतया (पश्यन्वै) इत्येत
द्याचष्टे ॥ विद्यमानमिति ॥ व्यभिचारशंका निरासाय सर्वमित्युक्तं । ननु यथा अस्मदादीनां भ्रांतत्वेनास्मदादिदृष्टविरुद्धद्रष्टाऽस्मदा
द्यदृष्टद्रष्टा च भगवांस्तथा भगवद्दृष्टविरुद्धद्रष्टा भगवददृष्टद्रष्टा च यद्यन्यः स्यात्तदा कथं भगवान्विद्यमानं सर्वं पश्यतीति नियम इत्याशं
कापरिहाराय तावत् ननु तद्वितीयमस्तीति वाक्यं प्रकारांतरेण व्याचष्टे ॥ नहीति ॥ तु शब्दो हेत्वर्थ इति भावेन हीत्युक्तं । श्रुतौ द्विती
यमिति न पुंसकलिंगसद्भावे पि उदाहरिष्यमाणप्रमाणानुसारेण पुल्लिङ्गप्रयोगः । ननु ब्रह्मादीनां सर्वेषामपि द्रष्टृत्वात् कथमेतत् । उक्तशं
कायां द्रष्टृमात्रनिषेधो न संगतश्चेत्याशंका निरासाय ततो न्यद्विभक्तं यत्पश्येदिति वाक्यं प्रवृत्तमिति भावेन विभक्तं पश्येदित्यंशस्यार्थमाह
॥ यद्वितीत्युक्तं ॥ स द्वितीयो द्रष्टानास्तीति संबन्धः । ननु यो विभक्तत्वेन जगत्पश्यति स द्वितीयो द्रष्टानास्तीति कथं सर्वेषामपि विभक्तत्वेन जगद्
द्रष्टृणां सत्त्वात् । असंगतं चेत्तत् । विभक्तत्वेन जगद्द्रष्टुरनाशंकितत्वात् इत्यतो विभक्तत्वेन जगत्पश्यतीत्युक्तमेव विवृणोति ॥ तद्विरो
धेनेति ॥ भगवद्दृष्टविरोधेनेत्यर्थः । भ्रांतः सर्वोपि जनः शुक्तित्वेनैश्वरदृष्टामेव शुक्तिरजतत्वेन जानातीति तद्विरोधेन पश्यत्येवेत्यत उ

भा० । विद्यमानं सर्वं पश्यत्येव । न हि द्वितीयो द्रष्टा । यो विभक्तत्वेन जगत्पश्यति । तद्विरोधेन पश्यत्यभ्रांतः ।

भा० द्रव्यो०

भाष्यार्थः

६ । ३

532

॥ २६६ ॥

कमभ्रांतइति । ततोऽन्यदित्यंशं व्याचष्टे ॥ तद्वृष्टादिति ॥ अन्यद्वायः पश्यति सद्वितीयो द्रष्टानास्तीति पूर्वेण संबंधः । ननु तद्वृष्टादन्य
च्छुक्तिरजतं भ्रांतः पश्यत्येव न चैवमसार्वज्ञप्रसंगः । विद्यमानाशेषार्थज्ञत्वमेव सार्वज्ञमित्यंगीकारादित्येतच्छंका निरासाया भ्रांतपदम
नुवर्तनीयं । ब्रह्मादीनां द्रष्टृत्वेऽपि तद्वृष्टविरुद्धद्रष्टृत्वं तददृष्टद्रष्टृत्वं वा नास्तीति भावः । भगवद्वृष्टविरुद्धद्रष्टा तददृष्टद्रष्टा च नास्तीत्यत्र प्र
माणमाह ॥ नान्यइति ॥ अतः परमात्मनोऽन्यो द्रष्टा भगवद्वृष्टविरुद्धद्रष्टा तददृष्टद्रष्टा च नास्तीत्यर्थः । द्रष्टृमात्रनिषेधयोगादिति भा
वः । स्वकृतव्याख्यानदाढ्याय श्रुतिव्याख्यानरूपं प्रमाणमाह ॥ यदिति ॥ प्रथमतश्छन्दः प्रसिद्ध्यर्थः । अनेन यद्वैतं न पश्यतीति वाक्यं
व्याख्यातं । ननु तद्वितीयमस्तीत्यस्यार्थो न ह्यन्यदिति । ननु ब्रह्मादीनां सत्त्वात्कथमेतदित्यत आह ॥ यइति ॥ अनेन ततोऽन्यत्प
श्येदिति वाक्यं व्याख्यातं । तद्विरुद्धं चेति शेषः । तेन विभक्तं यत्पश्येदिति वाक्यं व्याख्यातं । ननु ब्रह्मादय एव तददृष्टद्रष्टारः तद्वृष्टविरु
द्धद्रष्टारश्च किं न स्युः इत्यत आह ॥ ब्रह्मादिरिति ॥ एवं यत्त्वैतदिति पदच्छेदमभ्युपेत्य यद्वैतं न पश्यतीत्यादि वाक्यं हृदयशब्दप्रकृत
विष्णुसमनिषेधपरत्वेन व्याख्यातं । ननु कथमत्र विष्णुसमनिषेधः विष्णुरूपाणामेव तत्समत्वात् । न च तदन्यत् तत्समं नेत्युक्तमिति वा
च्यं । शुक्लस्य नीलस्येत्यादिना भगवद्रूपाणां विलक्षणरूपवत्त्वोक्त्या तद्वा अस्यैतदासकाममात्मकाममकामं रूपमिति षष्ठ्यारूपरूपव
तोऽश्वभेदस्य प्रतीतेरित्याशंका निरासकतयापि यद्वैतमिति पदच्छेदमभ्युपेत्य तदेव व्याचष्टे ॥ यदिति ॥ उभयत्राप्युच्चारणस्यैकप्र

भा० । तद्वृष्टादन्यद्वा । नान्यो तोस्ति द्रष्टेत्यादि श्रुतेः । यत्तद्वृष्टं भगवता तदेवास्ति न चापरं । न ह्यन्यो विद्यते द्रष्टायः पश्येत्तददर्शितं ।
ब्रह्मादिरपि यो द्रष्टा पश्येत्तस्य प्रसादतः । तददृष्टं कुतः पश्येदतः को वा विरोधत इति च । यद्वतारादिकं द्वैतत्वेन न पश्यति ननु ततो द्वितीयं ।

बृहदा०

॥ २६७ ॥

कारत्वादुभयथापदच्छेदो नानुपपन्नः । यदित्यनुवादेनावतारादिकमिति व्याख्यातं । आदिपदेन गुणादिग्रहणं । द्वैतत्वेन स्वतः परस्परं च भिन्नत्वेन तु शब्द एवार्थः । तदवतारादिकं । ततः स्वस्मात्परस्परं चेत्यर्थः । अनेन ततोऽन्यदित्युत्तरवाक्यस्थं तत्तदित्येतत्तत्तत् द्वितीयमित्यत्रापि संबध्यत इत्युक्तं भवति । द्वितीयं भिन्नं यत्तद्वैतमिति यच्छब्दस्य न तु तदिति व्यवहिततच्छब्दान्वयस्तु यत्तदोर्नित्य साकांक्षत्वादाकांक्षायाश्च सन्निधानाद्वलीयस्त्वाद्युक्त इति भावः । ननु भगवता भिन्नत्वेनाऽदृष्टत्वेऽपि कुतो न भिन्नं न ह्यस्माभिः शुक्तिकाया भिन्नत्वेन रजतं न दृश्यत इत्येतावता तत्ततो न भिन्नं । मैवं । पश्यन् सर्वज्ञ एव तत् अवतारादिकं भिन्नत्वेन न पश्यति वै । ननु यदि भगवतो भ्रातृव्यैव सार्वज्ञं तर्हि तेन भिन्नत्वेनादृष्टमवतारादिकं ततो भिन्नं न भवतीति कथमित्यतः प्रवृत्तं न हि द्रष्टुं दृष्टेर्विपरिलोपो विद्यतेऽविनाशित्वादिति वाक्यमुपोद्धातसंगत्या व्याचष्टे ॥ नित्येति ॥ निर्दोषज्ञानत्वाज्निर्वाधज्ञानत्वाच्चेत्यर्थः । यद्वा यदवतारादिकं द्वैतत्वेन न पश्यतीत्यस्य द्वैतत्वाभावत्वेन पश्यतीत्यर्थो विवक्षितः । यद्वक्ष्यति अभेदेन स्वावतारान् हरिर्वेत्तीति । ननु विष्णुनाऽभेदेन दृष्टत्वेऽपि भेदाभावः कुतः न हि शुक्तिकाया अभेदेन रजतं दृश्यत इत्येतावता तत्ततो न भिन्नमित्यतः प्राप्तं न हि द्रष्टुरिति वाक्यं व्याचष्टे ॥ नित्येति ॥ ननु विष्णुर्यद्विभक्तत्वेन पश्यति तत्ततोऽन्यदस्त्येवेति नियमश्चेत्तदाऽवतारादिकं भिन्नत्वेन न पश्यतीति तद्विभक्तं न भवतीति वक्तुं शक्यते तदेव कुत इत्यतः प्राप्तमस्ति ततोऽन्यद्विभक्तं यत्पश्येदिति वाक्यं व्याचष्टे ॥ यद्विभक्तत्वेनेति ॥ किं विभक्तत्वेन पश्यति किं ततोऽन्यदित्य

भा० । नित्यज्ञानत्वाद्भ्रमाभावात् । यद्विभक्तत्वेन विष्णुः पश्यति तत्ततोऽन्यदस्ति चेति च ।

भावबो०

भाष्यार्थः

६ । ३

534

॥ २६७ ॥

तउक्तमेवविवृणोति ॥ यस्मादिति ॥ यद्वाननुयथाऽवतारादिकंविष्णुनाभिन्नत्वेनादृष्टत्वान्नभिन्नं तथाजीवजडादिकंविश्वमपितेन
 भिन्नत्वेनादृष्टं चेद्भिन्नं न स्यादित्येतच्छंका निरासकत्वेनास्तितोन्यद्विभक्तं यत्पश्येदिति वाक्यं विश्वं विष्णुनाभिन्नं तत्वेन तेन दृष्टत्वा
 दित्यनुमानपरतया व्याख्यातुं तत्र व्याप्तिप्रतिपादकतयास्तितोन्यद्विभक्तं यत्पश्येदिति वाक्यमेव व्याचष्टे ॥ यद्विभक्तत्वेनेति ॥ च
 शब्दोवधारणार्थः ॥ तेन व्यभिचाराभावमाहा इति चार्थ इति शेषः ॥ तेन पूर्वव्याख्यानसमुच्चयः ॥ यद्विभक्तत्वेन विष्णुः पश्यति तत् तोन्यद
 सत्येवेति कुतः ॥ न हि चंद्रश्चंद्रात् भिन्नत्वेनाऽस्माभिर्दृश्यत इत्येतावता भिन्न इत्याशंका निरासार्थं न हि द्रष्टुरिति वाक्यं व्याख्यानरूपं नित्य
 ज्ञानत्वाद्भ्रमाभावादिति वाक्यमत्रापि योजनीयं ॥ एवं व्याप्तिप्रतिपादकत्वेनास्तितोन्यद्विभक्तं यत्पश्येदिति वाक्यं व्याख्याय अनुमा
 नप्रदर्शनपरत्वेनापि तदेव वाक्यं व्याचष्टे ॥ यस्मादिति ॥ श्रौतयच्छब्दार्थो यस्मादित्यस्माद्धेतोरित्यर्थः ॥ तत इत्यस्यार्थः ॥ तस्मादिति
 स्वस्माद्धिन्नत्वेनेति शेषः ॥ यस्माद्विभक्तत्वेनैव पश्यति तस्मादन्यदिति वा संबंधः ॥ भेदाभेदव्यवच्छेदाय प्रथमैवकारः ॥ ननु तद्वि
 तीयमस्तितोन्यद्विभक्तं यत्पश्येदिति वाक्ये यत्ततः स्वस्माद्विभक्तं पश्येत्तद्वितीयं तु नास्तीति सुप्तौ सकलजगद्भाव उच्यते इत्यप्यव्या
 ख्यानं दूषयति ॥ नचेति ॥ कुतो नेत्यत आह ॥ अन्यदिति ॥ यत्पश्येत्तद्वितीयं नास्तीत्येतावता पूर्णत्वादित्यर्थः ॥ यत्ततः स्व
 स्मादन्यद्विभक्तं पश्येत्तद्वितीयं तु नास्तीति व्याख्यानादनुवादपरत्वेन नैवैयर्थ्यमिति चेत् न ॥ तथा सति विभक्तं यत्पश्येत्तन्नास्तीत्ये
 तावता पूर्णत्वेन शेषवैयर्थ्यादिति भावः ॥ किंच न सुप्तौ सकलजगद्भावो वक्तुं युक्तः देवदत्तस्य सुप्तावपि यज्ञदत्तस्य जगत्प्रतीतेस्सत्त्वात् ॥

स्ति च

भा० । यस्माद्विष्णुर्विश्वं विभक्तत्वेनैव पश्यति तस्मात्तदन्यदस्येव । न च जगद्भावो तत्रोच्यते । अन्यद्विभक्तिमिति विशेषणवैयर्थ्यात् ।

बृहदा०

॥ २६८ ॥

२५

ननु देवदत्ते सुप्ते देवदत्तदेहादिकं जगद्देवदत्तं प्रति नास्त्येव देवदत्तभ्रांतिकल्पितस्य तस्य तन्निवृत्तौ निवृत्तेरावश्यकत्वात् जाग्रतो यज्ञ
दत्तस्य तु भ्रांतेरनिवृत्तत्वेन तद्भ्रांतिकल्पितं जगत्प्रति नास्त्येव । अतएवास्माभिर्दृष्टिसृष्टिर्जगतो गीक्रियत इति चेत् न । स्यादेतदेवं
यदि जगतो भ्रांतिकल्पितत्वमेव स्यान्न च तदस्ति प्रमाणाभावादित्याह ॥ नचेति ॥ नचास्मादात्मनः सर्वप्राणाः सर्वलोकाः सर्वदे
वाः सर्वाणि भूतानि व्युच्चरंतीति श्रुतिस्तत्र मानं अन्यथा दृष्टिसृष्ट्यभावे कथं सुप्तोत्थिता जीवात्प्राणादिसृष्टिरुपपन्ना स्यादिति वाच्यं अ
स्य वाक्यस्य प्रागेव भगवत्पस्त्वेन व्याख्यातत्वात् । अन्यथा सर्वलोका इत्याद्युक्तिरनुपपन्ना स्यात् । नहि दृष्टिसृष्टिपक्षेऽपि सुप्तोत्थित
स्य सर्वलोकादिसृष्टिरस्ति ॥ २३-३० ॥ किंच जगतो भ्रांतिकल्पितत्वे असत्त्वमेव स्यात् । तत्र तस्यैव प्रयोजकत्वात् । किंतु तदित्यत
आह ॥ असत्यमिति ॥ ननु यत्र यान्यदिव स्यात्तत्रान्योन्यत्पश्येदित्युत्तरवाक्ये यत्र जागरिते स्वप्नेवान्यदिवात्मनो वस्त्वंतरमिवा
विद्याप्रत्युपस्थापितं स्यात् । तत्रैवान्योन्यमिवात्मानं मन्यमानोऽन्यत्स्वस्माद्विभक्तमिवाविद्योत्थं वस्त्वंतरं पश्येत् । यत्र पुनः सा वि
द्या सुप्तोत्थे वस्त्वंतरप्रत्युपस्थापिका शांता तेनान्यत्वेनाविद्याप्रविभक्तवस्तुनोऽभावात्केन कं पश्येदित्युच्यते । अतः पूर्ववाक्यमपि सुप्त
सौजगदभावपरत्वेनैव व्याख्येयमित्यतस्तात्पर्यमाह ॥ द्रष्टृन्तरेति ॥ यत्र वेति वाक्यस्य तात्पर्यं द्रष्टृन्तरनिषेधेनेति । एको द्रष्टेत्यस्य
तात्पर्यं तस्यैव सर्वद्रष्टृत्वमिति परव्याख्याननिरासाच्चैव शब्दः च शब्दोऽस्यार्थस्य प्रकृतत्वानुसंधानार्थः अस्य वाक्यस्य परोक्त एवार्थः

भा० । नच भ्रांतिकल्पितं जगदित्यत्र किंचिन्मानं । असत्यमप्रतिष्ठं जगदाहुरनीश्वरमित्यादि निन्दनाच्च ॥ २३-३० ॥ द्रष्टृन्तरनिषेधे
न तस्यैव सर्वद्रष्टृत्वमेव च यत्र वा अन्यदिव स्यादित्यादि नोपसंहियते ।

भाववो०

भाष्यार्थः

६ । ३

536

॥ २६८ ॥

किंनत्यादित्यत आह ॥ अन्यथेति ॥ अस्यवाक्यस्यस्वोक्तार्थमनभ्युपगम्यपरोक्तार्थांगीकारेन्योन्यत्पश्येदित्यादिवाक्येद्वितीयान्य
पदं व्यर्थं स्यात् तत्रान्यः पश्येदित्येतावतापूर्णत्वादित्यर्थः । ननु दर्शनादिविषयस्य दर्शनादिकर्त्रनन्यत्वशंकावारणायान्यदित्येतत्सार्थ
कमित्यत आह ॥ नहीति ॥ यदा दर्शनादिविषयानन्यत्वशंकावारणाय दर्शनादिकर्तुरन्य इति विशेषणमुक्तं तदा विषयस्य तदनन्यत्वशं
कैव न भवति न ह्येकस्यान्यत्वेन्यस्य तदनन्यत्वं भवति येनैवं शंका स्यादित्यर्थः । द्वितीयान्यशब्दवैयर्थ्यमुपपाद्योपसंहरति ॥ अत इति ॥
यद्वा यत्रान्यदिवस्यात्तत्र पश्येदित्येतावतापूर्णत्वेन अन्योन्यादिति पदद्वयं व्यर्थं स्यादित्यर्थः । ननु विषयापेक्षया ज्ञातुरनन्यत्वशंका वा
रणाय प्रथमान्यपदं सार्थकमित्यत आह ॥ नहीति ॥ एकस्य विषयस्यान्यत्वेऽभिहिते अन्यस्य ज्ञातुरनन्यत्वशंका र्हेन भवतीत्यर्थः । आर्थि
कस्यान्यन्यत्वस्य शब्देन प्रतिपादनार्थं प्रथमान्यपदं सार्थकमिति चेन्न । तथापि द्वितीयान्यशब्दो व्यर्थ एवेत्याह ॥ अत इति ॥ विषया
न्यत्वस्यान्यदिवेत्यन्यशब्देनैव प्रतिपादितत्वादित्यर्थः । ननु यत्रवान्यदिवस्यात्तत्रान्यः पश्येदित्येवोक्तेयत्राविद्यकोभेदो नास्ति तत्रा
न्य आत्मानं पश्यति न जिघ्रतीत्यादिद्रष्टृत्वादिमात्रनिषेधः कृतः स्यात् सचायुक्तः आविद्यकभेदाभावदशायामपि अन्यद्रष्टृत्वाभावे
पि आत्मनः स्वात्मद्रष्टृत्वाद्युपपत्तेः । अत आविद्यकभेदाभावदशायां स्वभिन्नकर्मकदर्शनादिनिषेधार्थमेव विषयवाचकद्वितीयान्यश
ब्दः सार्थक इति चेन्न । स्यादेवमात्मनः स्वदृश्यत्वादिकं यद्यात्मनो दृश्यत्वादिकमेव स्यात् न च तदस्तीत्याह ॥ नचेति ॥ रस्यत्वादिकं

भा० । अन्यथाऽन्योन्यत्पश्येदित्यादिकमनर्थकं । न ह्येकस्यान्यत्वेऽन्यस्यानन्यत्वं भवति । अतो द्वितीयोन्यशब्दो व्यर्थ एवेत्याह । न च न
त्पश्येदृश्यत्वादिकं (रस्यत्वादिकं) मात्मनो विद्यते ।

बृहदा०
॥ २६९ ॥

मितिपाठेतुदृश्यत्वस्यकथंचिदुपपत्तावपिरस्यत्वादिकंसर्वथानुपपन्नमितिज्ञापनायक्रमोलंघनं । द्रष्टृतरनिषेधेनेतियत्रवान्यदिवस्या
दित्यादिवाक्यतात्पर्यमुक्तं ततस्तस्याप्रतीतेःस्पष्टंतद्व्याष्टे ॥ तस्मादिति ॥ परव्याख्यानस्यायुक्तत्वादित्यर्थः । यत्रयदा किंचिद
पिअल्पमपीत्यर्थः । इवशब्दार्थः किंचिदिति वैशब्दार्थोपीति अन्यस्यभगवदन्यस्य तत्रैवतदेव अन्यशब्दस्यसाक्षात्क्षत्वाद्भगवत
इतिभगवद्दृष्टादितिचोक्तं । एवंचान्यशब्दद्वयमप्यस्माकंसार्थकमितिभावः । प्रयोजकाभावेनप्रयोज्याभावंदर्शयति ॥ तदेवेति ॥
तदेवभगवदन्यस्यकिंचित्स्वातंत्र्यमेव स्वातंत्र्यंतुजडान्प्रतीत्युक्तेःजीवानामपीश्वरदत्तकिंचित्स्वातंत्र्यसत्त्वात्स्वतइत्युक्तं । अन्यदि
वेतीवशब्देनकिंचित्स्वातंत्र्यमुच्यतइत्युक्तंतदुपपादयितुंप्रतिजानीते ॥ अन्यदिति ॥ इवशब्दइवशब्दशिरस्कान्यशब्दइत्यर्थः ।
तत्रलौकिकप्रयोगमाह ॥ राज्ञइति ॥ राज्ञोभृत्यःपृथगिवराजानमपेक्ष्यकिंचित्स्वतंत्रइत्यर्थः । इवशब्दस्याल्पाथत्वेभिधानमाह
॥ उपमार्थइति ॥ अन्यशब्दस्यस्वातंत्र्यार्थत्वेपितदाह ॥ स्वरूपेति ॥ अन्यशब्दस्यस्वातंत्र्यार्थत्वेवैदिकप्रयोगमप्याह ॥ अ
नन्याइति ॥ योधाअपिकुंतीसुतादनन्याःतमपेक्ष्यस्वतंत्रानेत्यर्थः । इवशब्दस्याल्पाथत्वेपिप्रयोगंदर्शयति ॥ दशरात्रैरिति ॥

भा० । तस्माद्यत्रकिंचिदपिस्वातंत्र्यमन्यस्यभवतितत्रैवभगवतोऽन्यःपुरुषोभगवद्दृष्टादन्यत्पश्यतीत्यादियुज्यतेतदेवनास्तिस्वतः । अतोना
न्योन्यत्पश्येदित्यर्थः । अन्यदिवेतीवशब्दोल्पाथत्वात्तत्रार्थः । राज्ञःपृथगिवभृत्यइतिवत् । उपमार्थेतथाल्पाथत्वेपीवशब्दःप्रयुज्यतइतिशब्दनिर्णये ।
स्वरूपभेदेस्वातंत्र्येविरोधेचविलक्षणे । अन्यशब्दश्चतुर्ण्वेषुप्रयोक्तव्योमनीषिभिरितिच । अनन्याःसर्वएवैतेयोधाःकुंतीसुतादपीतिप्रयोगाच्च । दश
रात्रैर्मुक्तमिवनसम्यक्स्वरूपभोजनादितिच ।

भावबो०
भाष्यार्थः

६ । ३

538

॥ २६९ ॥

प्रयोगाच्चेत्यस्यानुकर्षणार्थश्चशब्दः । श्रुतेःस्वोक्तार्थेदाढ्यायश्रुत्यर्थनिश्चायकंप्रमाणमाह ॥ प्रकृतेरिति ॥ प्रकृतेर्लक्ष्म्याः पुरुषाणां ब्रह्मादीनां तत्र हेतुर्विष्णुनेति । ततः स्वातंत्र्याभावात् । ननु भगवददृष्टद्रूपभावेऽपि तददृष्टं वस्तु किं न स्यात् । तथा च न तस्य सार्वज्ञमित्यत आह । तदपि भगवदृष्टमपि किं वा भवेदिति पदार्थमानस्य कस्यचित्प्रत्यक्षत्वावश्यंभावादत्र च तदभावादिति भावः । यद्वैतं न पश्यतीत्यादेर्द्वितीयं व्याख्यानं प्रमाणेन ब्रह्मयति ॥ अभेदेनेति ॥ जीवा जीवमिति समाहारद्वंद्वः । यद्यस्माद्धरिः स्वावतारान् स्वावतारादिकं स्वाभेदेन वेत्ति अतस्तदवतारादिकं सहरिरेवेत्यनेन यद्वैतं न पश्यति न तु तत् द्वितीयमित्यस्याभिप्रायोक्तिः । यस्माज्जीवा जीवं भेदतो वेत्ति तस्मात्तद्व्यं जीवा जीवं तदन्यच्चेति ततो न्यद्विभक्तं यत्पश्येदित्यस्यार्थः । अभ्रम इति न हीति वाक्यार्थः । ननु यत्र वा अन्यदिव स्वादिति वाक्यस्योक्तरीत्या द्रष्टृतरनिषेधपरत्वं न तु तत् द्वितीयमस्तीत्यस्य प्राचीनव्याख्याने संगतं । द्वितीयव्याख्याने त्वसंगतमिति चेत् न । तदा तस्य ततो न्यद्विभक्तं यत्पश्येदित्युक्तभेदप्रपञ्चसत्यत्वमेवाभेदनिषेधेनोपसंह्रियत इत्येवं परत्वांगीकारादित्याशयेन तत्प्रकारांतरेण व्याचष्टे ॥ अन्यदपीति ॥ अन्यदिवेत्यस्यार्थोऽन्यवदवस्थितमिति । तर्हि भेदो मिथ्या स्यादित्यत इव शब्दार्थ उक्तः अन्यदपि स्वतो भिन्नमपि अस्वातन्त्र्येण निमित्तेनान्यवदिति । यस्मिन्पक्षे न्यदेव नास्ति न तत्रान्यदर्श

भा० । प्रकृतेः पुरुषाणां च नाणुमात्रमपि क्वचित् । स्वातंत्र्यं विष्णुना सर्वे नियताः सर्वदेवहि । तददृष्टं ततः को हि पश्येत् किं वापि तद्वेदिति महामीमांसायां । अभेदेन स्वावतारा जीवा जीवं तु भेदतः । यदभ्रमो हरिर्वेत्ति स तदन्यच्च तद्व्यमिति च । अन्यदप्यस्वातंत्र्येणान्यवदवस्थितं यस्मिन्पक्षे स्ति तत्रैवान्यदर्शनादिव्यवहारो युज्यते ।

बृहदा०

॥ २७० ॥

नादिव्यवहारोयुज्यतइतिवाक्यशेषः । नन्वयमन्यदर्शनादिव्यवहाराभावः किमिदानीमापाद्यते मोक्षेवा नाद्यः । व्यावहारिक
भेदसद्भावेनतदुपपत्तेः । नांत्यः इष्टत्वादितिचेत्तन् । व्यावहारिकभेदस्यनिराकरिष्यमाणत्वात् । इष्टापत्तेश्चमैत्रेयीब्राह्मणेपरिहृत
त्वात्परिहरिष्यमाणत्वाच्च । नन्वन्याभावेपितद्गोचरदर्शनादिव्यवहारादिकंकिंनस्यादितिचेन्न । तथासतिसप्तमरसादिदर्शनस्या
प्रापातेनतेनानुभूयमानरसदर्शनेनेवसुखाद्यतिशयापातात् । नचतदस्तीत्याह ॥ सप्तमेति ॥ इतिचार्थइतिशेषः । ननुसिद्धांते
ऽनतोप्यपरोक्षप्रतीतेरंगीकारात्कथमेतदितिचेन्न । अत्रप्रधानस्यैवाभावेनरसनेन्द्रियजन्यसप्तमरसादिगोचरभ्रमस्याप्यसंभवात् ।
यथोक्तं अधिष्ठानंचसहशंतथ्यवस्तुद्वयंविना । नभ्यांतिर्भवतिक्वापीति । अतएवतत्त्वविवेकटीकयां यदिनानुद्धर्मरोमादिकस
नारोपितमितिकूर्मरोमादेरारोपविषयत्वाभावउक्तः । नन्वस्मिन्पक्षेयत्रवान्यदिवस्यात्तत्रान्यःपश्येत्इत्येतावतापूर्णत्वेनास्माक
न्निवभवतामपिद्वितीयोन्यशब्दोव्यर्थः । एकस्यान्यत्वेद्वितीयस्यानन्यत्यायोगादितिचेन्न । अस्मत्पक्षेहियत्रान्यदिवस्यात्तत्रैवा
न्यःपश्येत् । यत्रत्वन्वदेवजास्तितत्रान्योनपश्यतीत्यादिवाक्यार्थोनयुज्यते । अन्यस्यविषयस्याभावेपिभगवतःस्वरमणत्वेनस्ववि
षयदर्शनाग्राणनादिव्यवहारस्यसत्त्वात् । अतोऽन्याभावेस्वभिन्नगोचरदर्शनादिव्यवहारोनयुज्यतइतिवक्तुंविषयवाचकमन्यदितिप
दंसार्थकमितिभावेनाह ॥ सर्वेन्द्रियेति ॥ स्वात्मन्यपीतिसंबंधः । यत्रवान्यदिवस्यादित्यस्यान्यदिववस्त्वंतरमिवाविद्याप्रत्युप

भा० ॥ सप्तमरसादिदर्शनाभावादितिच । सर्वेन्द्रियोपभोगोपिविष्णोःस्वात्मनिविद्यते ।

भाववो०

भावार्थः

६ । ३

म

540

॥ २७० ॥

स्थापितमिति व्याख्यानेनाधकमाह ॥ यदीति ॥ यदिभिन्नं जगदेव न स्यादाविद्यकं स्यादितियावत् । तदाविद्यानिवृत्तिरूपे मोक्षेऽप्यन्यानि भूतानीति अन्येषां भूतानां सत्वोक्तिरयुक्ता स्यादित्यर्थः । स्यादेतत् यदीदं वाक्यं मोक्षपरमेव स्यात् । तदेव नास्ति । अस्य वाक्यस्य सुषुप्तिपरत्वादित्यत आह ॥ मोक्षेति ॥ सुषुप्तिप्रकरणत्वसमुच्चयार्थश्च शब्दः । कुत इति चेत् अत्र पिताऽपि ताभवतीत्याद्येतत्प्रकरणोपक्रमवाक्यस्य सुषुप्तिमोक्षोभयविषयकत्वस्य सूत्रकृतानिर्णीतत्वादिति भावेन तत्सूत्रं पठति ॥ स्वाप्ययेति ॥ ३१ ॥ सलिल एकोद्रष्टा द्वैतो भवतीत्यस्य सलिलः सलिलवच्छुद्धो विजातीयभेदरहितः एकः सजातीयभेदशून्यो त एव द्रष्टा द्वैतः स्वगतभेदशून्य इति परव्याख्यानमसत् । भेदप्रतिपादकेन ततो न्यदिति पूर्ववाक्येनान्यानि भूतानीत्युत्तरवाक्येन च विरोधात् । तद्व्याख्यानरूपप्रमाणविरोधाच्चेति भावेन तद्व्याचष्टे ॥ यदाहीति ॥ तस्यां सलिलरूपचेतनप्रकृतौ । ननु सलिलात्मप्रकृतेरेव सत्त्वात्कथमेकोऽद्वैतश्चेत्यतस्तत्पदद्वयं व्याचष्टे ॥ अविरोधादिति ॥ विरोधिः शून्यत्वादित्यर्थः । प्रकृतेश्च न विरोधः । नापि साम्यमिति भावः । एष जीवो ब्रह्मलोको ज्योतीरूपं ब्रह्मैवेति व्याख्याननिरासाय ब्रह्मलोकशब्दार्थमाह ॥ बृहज्ज्ञान इति ॥ बृहत्सर्वविषयज्ञानं यस्य सौतथोक्तः । एषास्य परमागतिरित्यस्यार्थमाह ॥ सर्वगतत्वादिति ॥ अस्येत्यनुवादेन विष्णोरिति व्याख्यानं एषास्य पर

भा० । यदि जगदेव न स्यात्तदा कथं मोक्षेऽप्यन्यानि भूतानि मात्रा उपजीवन्तीति युज्यते । मोक्षप्रकरणं चैतन् । स्वाप्ययसंपत्त्योरन्यतरापेक्षमाविष्कृतं हीति भगवद्वचनं ॥ ३१ ॥ यदा हि सलिलत्वेन प्रकृतिर्व्याप्यतिष्ठति । तदा तस्यां परोविष्णुरेकोद्रष्टा व्यवस्थितः । अविरोधाद्वितीय एकोऽसौ समवर्जनान् । बृहज्ज्ञानो ब्रह्मलोकः सदैव पुरुषोत्तमः । सर्वगत्वाद्स्य गतिः पराविष्णोस्तदैव हि ।

बृहदा०
॥ २७१ ॥

मासंपदित्येतच्चाचष्टे ॥ पूर्णेति ॥ एषोऽस्य परमोलोक इत्येतच्चाचष्टे ॥ सार्वज्ञादिति ॥ लोको ज्ञानं एषोऽस्य परम आनंद इति वाक्यं
व्याचष्टे ॥ आनंद इति ॥ विष्णोरिति वर्तते विष्णोरानंदश्च परमोज्ञेयः । कुतः हियस्मात्स आनंदः पूर्णः सदोदितः । तत्र हेतुः
स्वातंत्र्यादेवेति । एतस्यैवानंदस्यान्यान्यभूतानि मात्रा मुपजीवंतीति वाक्यं विष्णुस्वरूपभूतानंदैकदेशभोक्तृत्वमन्येषामुच्यत इति प्रती
तिनिरासाय व्याचष्टे ॥ प्रतिविंबरूपेति ॥ मात्रा मित्यस्यार्थो विष्णुर्निति । उक्तान्यथा प्रतीतिनिरासाय प्रतिविंबरूपेत्युक्तं । स यो
मनुष्याणामित्यादेस्तात्पर्यं तारतम्येनेति । पूर्वसप्तम्यंतत्त्वमंगीकृत्य सलिलपदं व्याख्यातं । प्रथमांतत्त्वमंगीकृत्यापि व्याचष्टे ॥ सलि
ल इति ॥ लीलया सहितः सलीलः इत्यर्थः । दीर्घलोपः छांदस इति भावः ॥ ३२ ॥ स यो मनुष्याणां राज्ञ इति प्रकरणं संसारि परमिति
प्रतीतिनिरासाय व्याचष्टे ॥ अन्येभ्य इति ॥ अन्येभ्यो मनुष्योत्तमेभ्यः शतोद्विक्त इत्यंतमूलानुक्तं । अथ येशतं मनुष्याणामानं
दाः स एकः पितृणामानंदः इत्यस्यार्थमाह ॥ पितृणां भिति ॥ तेभ्यश्च क्रवर्तिभ्यः पितृणामानंदः शतोद्विक्त इति संबंधः । अनेन श्रुतौ मनु
ष्यशब्दश्च क्रवर्तिपर इत्युक्तं भवति । तदुत्तरकक्ष्यमाह ॥ तेभ्योऽपीति ॥ ऋषीणां विश्वामित्रब्रह्मपुत्रव्यतिरिक्तानां । ननु श्रुतौ पितृ
भ्योऽगंधर्वाणां शताधिकत्वमुच्यते अत्र तु ऋषीणां क्वचित्तु आजानदेवानां तत्कथमेतदिति चेन्न । गंधर्वाणां ऋषीणामाजानदेवानां च

भा० । पूर्णेश्वर्यादस्य संपत्परमासंप्रकीर्तिता । सार्वज्ञात्परमोलोको विष्णोरानंद एव च । स्वातंत्र्यात्परमोज्ञेयः सहिपूर्णः सदोदितः । प्रति
विंबरूपविष्णुर्नस्तदानंदस्य चाखिलाः । मुक्ता ब्रह्मादयोऽश्रंतितारतम्येन नित्यदा । सलीलः सलिल इति वा ॥ ३२ ॥ अन्येभ्यस्तु विमुक्तेभ्य आनंदश्च क्रव
र्तिनां । मुक्तानां हि शतोद्विक्तः पितृणां तेभ्य एव च । तेभ्योऽप्यृषीणां मुक्तानां कर्मदेवाभिधायिनां ।

भावबो० ।

भाष्यार्थः

६ । ३

542

॥ २७१ ॥

साम्यात् । यथोक्तं पुरस्तात् । तुंबुरुप्रमुखाये च तथोर्वश्यादिका अपि । विश्वामित्रब्रह्मपुत्रानृते चाप्यृषयो खिलाः । कार्तवीर्यादिराज
भ्यो देवभृत्याः शतावराः । आजानदेवास्ते प्रोक्ता इति । अथ येशतंगंधर्वलोक आनंदाः स एकः कर्मदेवानामानंदः इत्यस्यार्थमाह ॥ कर्म
देवेति ॥ तेभ्यः ऋषिभ्यः । अथ येशतंकर्मदेवानामानंदाः स एकः आजानदेवानामानंद इत्यंशं व्याचष्टे ॥ तेभ्यश्चेति ॥ अथ येशतं अ
जानदेवानामानंदाः स एकः प्रजापतिलोक आनंदः इत्यस्यार्थमाह ॥ तेभ्यश्चेति ॥ उमापतेर्वारुणीपतेरित्यर्थः । अथ येशतंप्रजापतिलो
क आनंदाः स एको ब्रह्मलोक आनंद इत्यस्यार्थमाह ॥ तस्मादिति ॥ श्रुतौ प्रजापतिशब्देन गरुडोपि ग्राह्य इति भावेनोक्तं गरुडाद
पीति । अथैष एव परम आनंद इति वाक्यमेव एवेत्यनेन ब्रह्मलोकशब्दप्रकृतचतुर्मुखपरामर्श इति प्रतीतिनिरासाय व्याचष्टे ॥ एष ए
वेति ॥ विष्णोरप्रकृतत्वात् कथं तत्परामर्श इत्यत एतस्यैवानंदस्यान्यानि भूतानीति वाक्ये प्रकृतत्वात् परामर्शोपपत्तिरिति भावेन त
त इत्युक्तं हेतुं विवृणोति ॥ यस्येति ॥ एवं प्रमाणवचनेनेदं प्रकरणं मुक्तपरत्वेन व्याख्यातं । इदानीमत्रापि मुक्तज्ञापकानि दर्शयिष्य
न्सयोमनुष्याणामिति प्रथमवाक्ये मुक्तज्ञापकमाह ॥ राद्ध इति ॥ राधसाधसंसिद्धाविति पठ्यते । राधधातोश्च गत्यर्था कर्मकश्चि
पशीङ्स्थासवसजनरुहजीर्यतिभ्यश्चेत्यकर्मकत्वात् कर्तरि क्तः । ततो राद्ध इत्यस्य संसिद्ध इत्यर्थो वगम्यते । संसिद्धिश्च मुक्तिरेव ।
नित्यत्वेन दुःखासंभिन्नत्वेन च समीचीनसिद्धित्वात् । नेतरा अनित्यत्वेन दुःखसंभिन्नत्वेना समीचीनत्वात् । न च मुख्यसंभवत्यमु

भा० । तेभ्यश्च मुक्तदेवानां तेभ्यश्चोमापतेस्तथा । तस्माच्च ब्रह्मणस्त्वेवं मुक्तस्य गरुडादपि । एष एव ततो विष्णुः पूर्णानंदः प्रकीर्तितः । यस्य ब्रह्मा
पि मुक्तः सन् विष्णुमात्रं समश्नुत इति च । राद्धो मुक्तः ।

बृहदा०
॥ २७२ ॥

ख्यार्थोङ्गीकर्तुं युक्त इति भावः । ननु यदि राद्धो मुक्तस्तर्हि समृद्ध इति विशेषणं व्यर्थं । असमृद्धमुक्तस्यैवाभावेनाव्यावर्तकत्वादित्यत आह ॥ मनुष्याणामिति ॥ प्रयत्नाधिक्यात् ज्ञानोत्तरकृतराजसूयादिप्रयत्नाधिक्यात् । इत्यतः इति हेतोः । असमृद्धमुक्तस्यापि सत्त्वान्नसमृद्धपदं व्यर्थमित्यर्थः । ननु ज्ञानोत्तरानुष्ठितप्रयत्नाधिक्यान्मुक्तौ प्राप्यमाधिक्यं नामनतावत्स्वरूपसुखस्यैव पुनराधिक्यं तस्य क्लृप्तत्वेनानागतु कत्वात् । नापि क्लृप्तसुखस्यैवाभिव्यक्तिः ज्ञानेनावरणीभूताविद्यानिवृत्तावात्मस्वरूपसुखाभिव्यक्तेः सर्वसाधारण्यात् । नापि पृथगेव सुखं जायते तदनङ्गीकारात् । तत्कथमेतदिति चेत् मैवं । नाविद्यैवात्मस्वरूपस्यावरणं किं त्वीश्वरेच्छापि । तथा च ज्ञानेनाविद्यायां निवृत्तायामशेषानिष्टनिवृत्तिर्भवति । स्वरूपसुखं च बहुतरं व्यज्यते ननु सर्वं । एवं च योग्यतया साम्येऽप्येन ज्ञानोत्तरं निवृत्तकर्मानुष्ठानलक्षणं प्रयत्नाधिक्यं कृतं तेन तज्जन्येश्वरप्रसादद्वारा यावत्स्वरूपाभिव्यक्तिलक्षणमाधिक्यं प्राप्तुं शक्यते । येन तु न तदनुष्ठितं तेन नेति । एतदभिप्रायेणैवानन्दवृद्धिहासप्रतिपादनं तत्र तत्र क्रियते । इदमपि देवेषु न संभवति देवानां यावत्स्वरूपाभिव्यक्तेः सत्त्वेन तत्र वृद्धिहासाभावादित्यतो मनुष्याणामित्युक्तं । मनुष्याणां च वृद्धिहासौ वर्तेते एव । यथोक्तं वृद्धिहासौ विमुक्तिगौ नृणामिति यावत्स्वरूपाभिव्यक्तिलक्षणानन्दहासप्रतिविकर्मवत् भगवत्पूजात्मककर्माकरणमपि निमित्तं । यथोक्तं कृष्णोपास्तिमकुर्वतः । ज्ञानिनोऽप्यतोऽहासआनन्दस्य भवेद्भुवमिति । अयोग्यकान्महापदे विधातुरेष हि क्रतुः । समानयोग्यतागणात्करोति मुक्तिगं वरमित्येतदपि चक्रवर्तिरूपमनुष्यपरं योज्यं । तथा हि वाक्यशेषः । अतस्त्रिशंकुपुत्रको नृपानतीत्यवर्तत इति । ननु समृद्धप

भा० । मनुष्याणां योग्यतया स्वसमेभ्यः प्रयत्नाधिक्यादाधिक्यं मुक्तौ प्राप्तुं शक्यत इत्यतः समृद्ध इत्युक्तं ।

भाववो०
भाष्यार्थः
६ । ३

544

॥ २७२ ॥

देनकथमेवंविधासमृद्धमुक्तव्यावृत्तिरित्यतः समृद्धपदं व्याचष्टे ॥ यावदिति ॥ अन्यस्तु नैवं विधे इत्यर्थः । नन्वन्येषामधिपतिरिति कथं मुक्तमनुष्यविशेषणं । मुक्तचक्रवर्तिनः सांसारिकान्याधिपतित्वायोगात् । नच ये संसारावस्थायां चक्रवर्तिनियम्यास्ते पापपिमुक्तौ तदाधिपत्यं संभवतीति वाच्यं । नियमाभावादित्यत आह ॥ स्वराष्ट्र इति ॥ पूर्वस्वराष्ट्रे मुक्तिसाधनज्ञानोपदेष्टृत्वात्तदुपदेष्टृत्वात्तत्सहैव मोक्षात् मुक्तावपि तेषामधिपतिरित्यर्थः । ननु सर्वैर्मानुष्यैर्भोगैः संपन्नतम इति कथं मुक्तविशेषणं संसारगतमानुष्यकभोगानां मुक्तावभावादित्यतस्तत्राचष्टे ॥ ज्ञानेति ॥ मानुष्यैरित्यस्यार्थो मानुष्यत्वे चक्रवर्तित्वदशायां दानादिकं कृत्वा तत्फलैरिति । न केवलं ज्ञानफलैरित्येपरर्थः । ननु मनुष्यत्वावस्थायां कृतदानादेः काम्यत्वे स्वर्गादौ निष्कामत्वे च ज्ञानजन्मन्येवोपक्षय इति कथं तत्फलस्य मुक्तिगामित्वमित्यत उक्तं ज्ञानपूर्वकत्वेनेति । अपरोक्षज्ञानपूर्वकत्वेनेत्यर्थः । कृत्वेत्यनेन संबन्धः । अपरोक्षज्ञानोक्तं कृतदानादिकर्मफलस्य मुक्तिगत्वं युज्यत इत्यर्थः । अत्र श्रुतिमाह ॥ न ह्यस्येति ॥ ननु स्रक्चंदनादिभोगसाधनैः समृद्धो न्येषां भृत्यादीनामधिपतिः सर्वैर्मानुष्यभावेर्भोगैः तत्करणैः संपन्नतम इति परोक्षरीत्या संसारिपरमेवेदं किं न स्यादित्यत आह ॥ अन्यथेति ॥ मुक्तपरत्वाभाव इत्यर्थः । राद्धशब्दार्थसंसिद्धत्वस्य संसारिण्यभावादसंभवाच्च राद्ध इति विशेषणं विरुद्धार्थमित्यर्थः । नच भोगक्षमावयवैराध्यात्मिकैः राद्धः संसिद्ध इति व्याख्यायत इति वाच्यं । तस्याप्यनित्यत्वेन राद्धशब्दमुख्यार्थत्वाभावात् । मुख्ये सत्यमुख्य

भा० । यावत्साधयितुं शक्यते तावत्साधनैः संपूर्णत्वेन मुक्त इत्यर्थः । स्वराष्ट्रे ज्ञानोपदेष्टृत्वान्मुक्तावपि तेषामधिपतिः । ज्ञानपूर्वकत्वेन मनुष्यत्वे दानादिकं कृत्वा तत्फलैरपि भोगैर्मुक्तौ संपन्नतमः । न ह्यस्य कर्मक्षीयत इति श्रुतेः । अन्यथा राद्ध इति विशेषणं व्यर्थं भवति ।

बृहदा०
॥ २७३ ॥

ग्रहणायोगात् । उपलक्षणमेतत् । समृद्धइतिविशेषणंव्यर्थंभवतीत्यपिग्राह्यं मुक्तिंविनासम्यगृद्धेरभावेनसमृद्धपदस्यापिमुक्तमात्रवाचकत्वात् । ननुतस्येयंपृथिवीत्यादिपूर्वभाविष्यपेक्षयेत्यनुव्याख्यानेतस्येयंपृथिवीसर्वावित्तस्यपूर्णस्यादितितैत्तिरीयवाक्यस्यामुक्तपरत्वोक्त्यासमानन्यायतयान्येषामधिपतिरित्यादिवाक्यस्याप्यमुक्तपरत्वमभिप्रेतं । यथोक्तंसुधायां । अनेनैव न्यायेनान्येषामधिपतिरित्यादिकममुक्तविषयंप्रतिपत्तव्यमिति । तथाचतेनविरोधःस्यादितिचेन्न । अयमभिप्रायोभाष्यकारस्यनेदंवाक्यंसर्वथापरोक्तरीत्यासंसारिमात्रपरं तथात्वेराद्धत्वसमृद्धत्वयोरनुपपत्तेः किंतुमुक्तामुक्तपरंमुक्तमात्रपरंवा तत्रप्रथमपक्षमभ्युपेत्यानुव्याख्यानेराद्धसमृद्धशब्दयोःमुक्तपरत्वं राद्धःसंसिद्धइत्येवमुक्तएवावगम्यते इत्यनेनोक्त्वाऽन्येषामधिपतिरित्यादीनाममुक्तपरत्वमंगीकृतं अत्रतुद्वितीयपक्षमंगीकृत्यान्येषामधिपतिरित्यादिकमपिमुक्तपरत्वेनैवव्याख्यातं।एवंचराद्धःसमृद्धइत्येतन्मुक्तमात्रपरंअन्येषामधिपतिरित्यादिकंतुमुक्तामुक्तोभयपरं।तथाचोक्तंसुधायां।अन्येषामधिपतिरित्यादिकंतुमुक्तामुक्तसाधारणमितितस्मान्नकाप्यनुपपत्तिरिति । किंचैतद्वाक्यस्यसंसारिपरत्वेपरमआनंदइत्यानंदस्यपरमत्वविशेषणमयुक्तं । वैषयिकानंदस्यसांतत्वसदुःखत्वादिनापरमत्वाभावादितिभावेनाह ॥ सइति ॥ अस्त्वेवममुक्तानामपिस्वरूपानंदसद्भावेनानुपपत्तिरित्यतआह ॥ नहीति ॥ तथाचपरमआनंदइतिआविर्भूतस्वरूपानंदोविवक्षितइतिभावः । मास्त्वमुक्तस्यस्वरूपानंदाविर्भावः तथापिपरमानंदइ

भा० । समनुप्याणांपरमआनंदइतिस्वरूपानंदश्चात्रोच्यते । नह्यमुक्तानांस्वरूपानंदाविर्भावोस्ति ।

भावबो०

भाष्यार्थः

६ । ३

546

॥ २७३ ॥

तिमुक्तज्ञापकं कुत इत्यतो मुक्तस्य स्वरूपानन्दभोक्तृत्वे अन्येषां तदभावे च प्रमाणमाह ॥ भुज्यत इति ॥ अन्यैरमुक्तैस्ततोपरः स्वरूपसुखादन्य आभासो वैषयिकानन्दो भुज्यते । एतत्प्रकरणस्य मुक्तपरत्वे द्वितीयवाक्यस्थमपि ज्ञापकमाह ॥ जितलोका इति ॥ जितलोकाः प्राप्तब्रह्मज्ञाना इत्यर्थः । ज्ञानसामान्यजयस्य चेतनमात्रसाधारणत्वेनावक्तव्यत्वात् । गन्धर्वलोकानन्द इत्यस्य गन्धर्वलोके स्थितानामानन्द इति संसारिपरत्वप्रतीतिनिरासाय तदपि मुक्तज्ञापकं यथा स्यात्तथा व्याचष्टे ॥ गन्धर्वेति ॥ ब्रह्मेतियोग्यतया संबन्धः । अनेन प्रजापतिलोक इति ब्रह्मलोक इत्येतच्च व्याख्यातं । ननु जितलोका इत्येतत्कथं मुक्तत्वज्ञापकं जीवन्मुक्त्यवस्थायामपि ब्रह्मज्ञानजयसद्भावात् । अतएव ब्रह्मज्ञाने मुक्ताविति च कथं व्याख्यानमित्यतस्तदुपपादयति ॥ तदाहीति ॥ मुक्त्यवस्थायामित्यर्थः । अन्यदा तु तिरोभावादेः संभवात् मुख्ये सत्यमुख्यग्रहणायोगादिति भावः । लोकशब्देनात्र ज्ञानमेव विवक्षितमिति कुतः प्रसिद्धलोकार्थत्वे वाधकाभावादित्यत आह ॥ एष इति ॥ आदिशब्दो न एषोऽस्य परमोलोक इति पूर्ववाक्यस्य एष ब्रह्मलोक इत्युत्तरवाक्यस्य च ग्रहणं । न च तत्रापि विवादः कर्तव्यः । ब्रह्मलोक इत्यस्य लोकनाल्लोकोज्योतीरूपं ब्रह्मैवेति परमोलोक इत्यस्य लोकनाल्लोकः स्वयं ज्योतिः स्वभाव इति त्वया व्याख्यातत्वात् । अथ येशतं कर्म देवानामानन्दाः स एक आ जान देवानामानन्दो यश्च श्रोत्रियोऽवृजिनो कामहत इति वाक्यं परैरेवं व्याख्यातं । येशतं कर्म देवानामानन्दाः स एक आ जान देवानामा जान त एवोत्पत्ति त एव ये देवास्ते आ

भा० । भुज्यते स्वसुखं मुक्तैराभासो न्यैस्ततोपर इति च । जितलोका इत्यपि मुक्ता एवोच्यन्ते । गन्धर्वलोके गन्धर्वाणां ब्रह्मज्ञाने मुक्तावित्यर्थः । तदा हि ब्रह्मज्ञानं सदोदितमवतिष्ठते । एष ब्रह्मलोकः सम्राट्कित्यादिपुञ्जानस्यैव लोकशब्दोदितत्वान् ।

वचनं प्रत्येकं 'ये' इति

बृहदा०
॥ २७४ ॥

जानदेवास्तेषामानंदः । यश्च श्रोत्रियोऽधीतवेदः अवृजिनः पापरहितः अकामहतोनकामहतआजानदेवानंदावधिभूतपूर्वानंदेषु
वितृष्णः एवंभूतस्याप्याजानदेवैः समानआनंदः इत्यन्वाकृष्यते च शब्दादिति । तदेतदसत् वाक्यभेदकल्पनाप्रसंगात् । आजान
देवानंदावधिभूतपूर्वानंदेष्वित्यस्याश्रुतत्वकल्प्यत्वात् । वितृष्णत्वरूपार्थस्याकामशब्देनैवलाभाद्धतशब्दवैयर्थ्याच्च । विरक्ता
नांसर्वत्रकामाभावात्तारतम्योक्त्यनुपपत्तेश्च । नचाजानदेवपदकामइतिविवक्षितमिति वाच्यं । अश्रुतकल्पनाप्रसंगात् पूर्वदूषि
तंचैतत्सविस्तरं । तस्माद्ब्रूचनव्यत्यासेनैकमेववाक्यमिदं । ततश्च श्रोत्रियत्वादिकंप्रकृताजानदेवादीनामेवविशेषणं । तर्हि यश्च
श्रोत्रियइत्यादिकंव्यर्थं किमर्थमुच्यतइत्यतस्तदपिमुक्तापनार्थमेवेतिभावेनाह ॥ यश्चेति ॥ आजानदेवादीनामपीत्यपिश
ब्दोदेवोत्तमानामपीतिनियमेनानंदशतगुणोद्रेकसंभावनायां । अन्यदासंसारदशायां कदाचित्चित्तविक्षेपाभावदशायां
भवति आनंदशतगुणोद्रेकइतिवर्तते कदाचित्प्रारब्धकर्मफलभोगदशायां श्रोत्रियत्वादिविशेषणविशिष्टानामाजानादीना
मानंदशतगुणोद्रेकः कथ्यते श्रोत्रियत्वादिकंचोक्तवक्ष्यमाणव्यायेनमुक्तानामेवसंभवति नचामुक्तानां । तथाचमुक्तानामेवा
यंनियमो नान्येषामितिज्ञायतइतिभावः । ननुयेशतंकर्मदेवानामानंदाः सएकआजानदेवानामानंदः येचश्रोत्रियाः अवृजि
नाअकामहतास्तेषामितिवाक्ययोजनायांचशब्दोनुपपन्नः स्यात् । चशब्दोह्ययंसमुच्चयस्यद्योतकः । देवदत्तो धनिको यज्ञदत्त

भा० । यश्च श्रोत्रियइतिवचनंतेषामाजानदेवादीनामपिमुक्तानामेवायंनियमेनानंदशतगुणोद्रेकः । अन्यदातु कदाचिद्भवतिकदाचिद्वा
कुलतयानभवतीतिदर्शयितुं ।

भावबोः
भाष्यार्थः
६ । ३

548

॥ २७४ ॥

श्वेतियथा । नचैकविषयतायामेवंयुज्यते । नहिभवतिवसिष्ठोब्रह्मिष्ठोरुंधतीपतिश्चेतिप्रयोगः । तस्माद्वाक्यभेदमंगीकृत्या
 स्मदुक्तरित्यैवव्याख्येयमित्यतआह ॥ चशब्दइति ॥ तथाचयेश्रोत्रियाःअवृजिनाअकामहताश्चेतिविशेषणसमुच्चायकत्वा
 ददोषइतिभावः । ननुविभक्तिवचनव्यत्यासेनश्रोत्रियाणामवृजिनानामकामहतानांचाजानदेवानामितियोजनोपपत्तौयइति
 विशेषणंव्यर्थं । नचयच्छब्दस्यबुद्धिस्थवाचकत्वान्मुक्तानांचान्नबुद्धिस्थत्वात्तत्स्वीकारार्थतदितिवाच्यं । श्रोत्रियत्वादिवि
 शेषणबलादेवतत्सिद्धेरित्यतआह ॥ मुक्तस्यैवेति ॥ एतेश्रोत्रियत्वादयोगुणाः मुक्तस्यैवभवन्तिनान्यस्येतिवस्तुगतिप्रद
 र्शनायेत्यर्थः । मुक्तस्यैवैतेगुणाभवन्तीत्यत्रप्रमाणमाह ॥ सर्वमिति ॥ हियस्माच्छ्रोत्रियत्वंप्राप्तश्रुतिफलत्वं श्रुतिफलं च
 मुक्तिस्तद्गतानंदातिशयश्च तत्सर्वमुक्तैरेवप्राप्यं अतोमुक्तएवमुख्यतःश्रोत्रियः अन्योऽमुक्तः श्रोत्रियकः मुख्यतःप्राप्तश्रुतिफल
 त्वाभावात् मुख्येसत्यमुख्यग्रहणायोगादित्यर्थः । यद्यपिश्रोत्रियशब्दःछंदोधिगतिनिमित्तोवगतः यथाह श्रोत्रियंछंदोधीतइ
 ति । तथाप्यत्रपुरुषार्थप्रकरणत्वात् विशेषप्रमाणोक्तत्वाच्चायमेवार्थोग्राह्यः । अवृजिनत्वंचादुःखित्वं वृजिनंदुःखमित्युक्तेः
 तच्चमुक्तस्यैवेत्यर्थः । कामैरहततातस्यैवेतिसंबंधः । तत्कुतइत्यतःकामहतशब्दार्थतावदाह ॥ यइति ॥ उक्तमनुवदन्निमित्तांतर

भा० । चशब्दस्तुश्रोत्रियत्वावृजिनत्वाकामहतत्वादीनांगुणानामुक्तौसमुच्चयार्थः । मुक्तस्यैवैतेगुणाभवन्तीतिमुक्तस्वीकारार्थयइतिविशेषणं ।
 सर्वश्रुतिफलमुक्तैःप्राप्यंनान्येनकेनचिन् । अतस्तुश्रोत्रियोमुक्तोह्यन्यःश्रोत्रियकोभवेन् । अदुःखत्वंचतस्यैवकामैरहततातथा । यःकामितंनप्राप्नो
 तिसकामहतउच्यते ।

बृहदा०

॥ २७५ ॥

माह ॥ कास्याप्राप्तेरिति ॥ पापात्कामाच्च निषिद्धकामाच्चेत्यर्थः । किंतत इत्यत आह ॥ उभयस्येति ॥ एतेन ये केचिदेकवाक्य
तामंगीकृत्यापि प्रकृतामुक्ताजानदेवविषयमेव यश्च श्रोत्रिय इत्यादिवचनमिति व्याचक्षते तेषां निरस्ता भवन्ति । उक्तीत्यामुक्तेषु श्रो
त्रियत्वादीनामसंभवात् । विषयवैराग्योपेतत्वादकामहत इति व्याख्याने हतशब्दवैयर्थ्याच्च । अश्रोत्रियत्वादिविशिष्टाजानदेवा
द्यभावेन व्यावर्त्याभावात् वर्धत्वाच्च । नेदं श्रोत्रियत्वादिकं विशेषणं किंत्वा जानदेवानां कर्मदेवेभ्यः शतगुणोद्विक्तानंदवत्त्वे हेतुर
नेनोच्यत इति चेन्न । सर्वत्रापि विद्यमानस्य श्रोत्रियत्वादेर्हेतुत्वायोगात् । न च कर्मदेवेभ्योऽप्यतिशयेन श्रोत्रिया अवृजिना
अकामहताश्च य इति व्याख्यायत इति वाच्यं । अश्रुतकल्पनाप्रसंगादिति । नन्वनुव्याख्याने अथ ये शतं कर्मदेवानामानंदाः
स एक आ जानदेवानामानंदो यश्च श्रोत्रियो वृजिनो कामहत इत्यत्र वाक्यभेदमंगीकृत्या ८ द्वाक्यममुक्तपरं द्वितीयमुक्तपरमिति
व्याख्यातं । यथोक्तं तस्मादमुक्तसुखगंतारतस्यं पृथक् पृथक् । उक्त्वायश्चेति मुक्तानां तारतस्यं सुखेश्रुतिः । ओहेति पेशलमि
ति । तत्कथमत्रैकवाक्यमंगीकृत्यमुक्तमात्रपरं व्याख्यायते इति चेत् न । अयमभिप्रायो भाष्यकारस्य सर्वथाऽनुव्याख्यानो
क्तीत्यावाक्यद्वयमेवेदं भिन्नविषयं । तथा सति मुक्तामुक्तयोरुभयोरपि तारतस्योक्तिलाभात् । वाक्यभेदज्ञापकश्च शब्दसद्भा
वाच्च । उक्तं च । तच्च च शब्दादेव गम्यत इति वचनव्यत्यासादेरनाश्रयणीयत्वाच्च । एकवाक्यताश्रद्धायामप्यत्रोक्ती
त्यामुक्तमात्रविषयमस्तु वचनव्यत्यासश्च शब्दो भिन्नक्रमश्चेत्यनुपपत्त्यल्पत्वात् । न तु परोक्तप्रकारेणामुक्तमात्रविषयं तत्रोक्ती

भा० । कास्याप्राप्तेश्च पापाच्च कामात्कामहतः स्मृतः । उभयस्याप्यभावेन मुक्तोऽकामहतोऽस्मत् इति च ।

पापात्

भावदो०

भाष्यार्थः

६ । ३

550

॥ २७५ ॥

त्यानुपपत्तिर्वाहुल्यात् । द्वितीयापव्याख्यानेवचनव्यत्यासादेः साम्याच्चेति । आजानतएवोत्पत्तितएवयेदेवास्ते आजानदे
वाइतिव्याख्यानमसत् । आगंतुकदेवत्वाभावेनव्यर्थत्वात् तस्मादनाख्यातादेवकुलेजाताएवाजानदेवाइत्युच्यंतइतिकश्चित्
तदप्यसत् । कर्मदेवावराणांतेषां कर्मदेवोत्तमत्वोत्तमसंभवादितिभावेनाजानदेवशब्दार्थमाह ॥ आजानेति ॥ जानाजातास्ते
भ्यआसमीचीनावराआजानास्तेचतेदेवाश्चाजानदेवाइत्यर्थः । ननुयदियश्चश्रोत्रियइत्यादेःमुक्तज्ञापकत्वंतर्हि सएकः प्रजापतिलो
कआनंदः स एको ब्रह्मलोक आनंद इति वाक्यद्वयेयश्च श्रोत्रिय इत्येतद्व्यर्थत्वात् । गंधर्वलोके गंधर्वाणां ब्रह्मज्ञाने मुक्तावित्युक्तरीत्या
प्रजापतिलोकब्रह्मलोकपदाभ्यामेव प्रजापतिब्रह्मणोर्मुक्तत्वसिद्धेरित्याशङ्क्याह ॥ प्रजापतीति ॥ ब्रह्मलोकइत्युक्तेरेवमुक्तब्रह्म
सिद्धावित्यपि ग्राह्यं । अयं विशेषः श्रोत्रियत्वादिरूपः । एतेन श्रोत्रियत्वेनैव मुक्तत्वसिद्धेरन्यद्व्यर्थमित्यपि निरस्तं । स्वरूपकथनायतदु
पपत्तेः । ननु मुक्तस्यैवायं विशेष इति कथं उपचरितश्रोत्रियत्वादेरमुक्तत्वापिसत्त्वात् । नचोक्तरीत्यानुपचरितश्रोत्रियत्वादिकं मुक्त
स्यैवेति वाच्यं तथाप्यनुपचरितश्रोत्रियत्वादिकमेव श्रुतौ विवक्षितमित्यत्र ज्ञापकाभावादिति चेत् न । मुख्ये सत्यमुख्यग्रहणायोग
स्यैव तज्ज्ञापकत्वात् । ज्ञापकांतरंचाह ॥ अनुपचरितेति ॥ यद्वा नन्वेकत्रोक्तस्यैव सर्वत्रानुवर्तनेन मुक्तस्वरूपमेतादृशमिति ज्ञातुं
शक्यत्वात्किमर्थयश्च श्रोत्रियइति पुनः पुनर्वचनं । अन्यथा सर्वत्र तदुक्तिप्रसंगादित्यत आह ॥ अनुपचरितेति ॥ अभ्यासोहि

भा० । आजानदेवा इन्द्राद्याजातेभ्यस्तेवरायतइति च । प्रजापतिलोकइत्युक्तेनैवमुक्तप्रजापतिसिद्धावपि मुक्तस्यैव प्रजापतेर्ब्रह्मणश्चायं विशेष
इति स्वरूपकथनार्थयश्च श्रोत्रियइत्यादि । अनुपचरितश्रोत्रियादित्वमिति ज्ञापयितुमभ्यासः ।

बृहदा०

॥ २७६ ॥

तात्पर्याधिक्यलिङ्गं । अधिकतात्पर्यविप्रयत्नादस्यार्थस्यानुपचरितत्वं सिध्यतीति भावः । प्रयोजनांतरमाह ॥ सर्वेषामपीति ॥ क
स्यचिन्मुक्तस्यैवमासीदिति हास्यरूपेण नोच्यते किंतु सर्वेषामप्येवमिति ज्ञापनार्थमित्यर्थः । यद्योक्तं पुरस्तात् । सर्वव्यक्तिष्वभिव्या
ह्यैतात्पर्याधिक्यवित्तये पुनर्बचनमुद्दिष्टमिति । प्रजापतिलोके विराट्शरीरे ब्रह्मलोके हिरण्यगर्भात्मनीति व्याख्यानमसत् । विरा
ट्शरीरकव्यतिरिक्तस्य हिरण्यगर्भस्याभावात् । नहि विराट्शरीरकत्वावस्थापज्ञात्स्वस्मादेव हिरण्यगर्भत्वावस्थापन्नस्य सत्तु गुणानं
दयत्त्वं प्रामाणिकं प्रजापतिशब्दस्यैव विराट्शरीरवाचकत्वस्य ब्रह्मशब्दस्यैव हिरण्यगर्भवाचकत्वस्य चोपपत्तौ लोकशब्दवैयर्थ्याच्च ।
तस्मात्तैभ्यश्चोनापत्तेरित्युक्तरीत्या प्रजापतिशब्दमुपापत्तिपर इत्येव क्तव्यं । तदपि कथमित्यतः प्रजापतिशब्दमुपापत्तौ निर्वृत्तिः ॥ प्रजा
इति ॥ अथैष एव परम आनंद एव ब्रह्मलोक इत्यस्य एष एव ततो विष्णुः पूर्णानंद इति परमात्मपरत्वेन व्याख्यानमसत् । तस्याप्रकृतत्वेनै
ष इति तत्परामर्शयोगात् । न चैतत्स्वयानंदस्यैव तस्योपि प्रकृत इति वाच्यं । स एको ब्रह्मलोक इति पूर्ववाक्ये ब्रह्मलोकशब्दोक्त हिरण्यग
र्भात्मन एवैष ब्रह्मलोक इत्येव परामर्शमतीत्याहुरोक्तपरमात्मपरामर्शयोगादित्यत आह ॥ अथेति ॥ एष ब्रह्मलोक इति द्वितीयब्रह्म
लोकशब्दस्य न पूर्वोक्त हिरण्यगर्भपरत्वं वक्तुं युक्तं तथा सति प्रकरणविच्छेदकाथशब्दायोगात् एष ब्रह्मलोक इति विशेषणयोगाच्च ।
नहि एष हिरण्यगर्भो ब्रह्मलोको हिरण्यगर्भात्मेत्युपपन्नं । किंतु परब्रह्मपरत्यमेव । तथा सति तयोरुपपन्नत्वादित्यर्थः । यत्प्रजापतेरपि

भा० । सर्वेषामपि मुक्तानां नियमेन तद्वर्त्तनीति ज्ञापयितुं च । प्रजास्तु पशुशब्दोक्ताः पशुपस्तु प्रजापतिरिति च । अथ शब्दादेः परब्रह्मलोक इति
विशेषणञ्च द्वितीयब्रह्मलोकशब्देन परब्रह्मैवोच्यते ।

भाववो०

भाष्यार्थः

६ । ३

552

॥ २७६ ॥

शतगुणानंदो ब्रह्मा अथ तस्मादेष एव परम आनंद इत्यथ शब्दो हेत्वर्थत्वेनोपपद्यत इति चेन्न । अथ ये शतं मनुष्याणामानंदा इत्यादाविव
 त्राप्यथ शब्दस्य प्रकरणविच्छेदार्थकत्वस्यावश्यकत्वात् । ननु यत्रानंदोत्कर्षतारतम्यं विश्रांतमेष ब्रह्मलोको हिरण्यगर्भात्मा परमानं
 द इति व्याख्याना न्नैष ब्रह्मलोक इत्यस्यैवैयर्थ्यमित्यत आह ॥ अन्यथेति ॥ पूर्वेण एष एवेत्यनेन प्रकृतपरामर्शसिद्धेर्द्वितीय एष इति
 शब्दोऽनर्थकः स्यादित्यर्थः । नच युष्मद्रीत्यावाक्यभेदमंगीकृत्यैष एव हिरण्यगर्भः परम आनंद एष हिरण्यगर्भो ब्रह्मलोकः पूर्णज्ञा
 न इति वा एष हिरण्यगर्भो ब्रह्मलोकः ज्योतीरूप ब्रह्मस्वरूप इति वा व्याख्यायत इति वाच्यं । निरूपचरितपरमत्वस्य पूर्णत्वस्य च विष्णो
 रन्यत्राभावात् हिरण्यगर्भात्मनो ब्रह्मस्वरूपत्वस्य सर्वप्रमाणविरुद्धत्वाच्चेति भावः । पुनः प्रयुक्त इति शेषः । तेन समानकृता ।
 परब्रह्मैवोच्यत इत्यत्र हेतुं तरेमाह ॥ तस्यैवेति ॥ सलिल एकोद्रष्टा द्वैतो भवति एष ब्रह्मलोकः सम्राडिति पूर्वब्रह्मलोकशब्देन तस्यै
 व परब्रह्मण एव श्रवणाच्चेत्यर्थः । यद्वा ब्रह्मलोकशब्देन पूर्णज्ञानप्रतिपादकशब्देनेत्यर्थः । तथा चैष ब्रह्मलोक एषोऽस्य परलोक
 इत्युभयमादायाभ्यासो द्रष्टव्यः । यद्वा सलिल एकोद्रष्टा द्वैतो भवति एष ब्रह्मलोक इति पूर्ववाक्यगतं विपापो विरजो विचिकि
 त्सो ब्राह्मणो भवति एष ब्रह्मलोकः सम्राडित्युत्तरब्राह्मणस्थवाक्यगतं च ब्रह्मलोकशब्दमादायाभ्यासः । ननु ते ये शतं मानुषाणामं
 दाः स एको मनुष्यगंधर्वाणामानंदः ते ये शतं मनुष्यगंधर्वाणामानंदाः स एको देवगंधर्वाणामानंदः ते ये शतं देवगंधर्वाणामानंदाः स एको
 पितृणां चिरलोकलोकानामानंद इति तैत्तिरीयश्रुतौ क्षितिपामनुष्यगंधर्वा देवाश्च पितरश्चिरा इति श्रुत्यंतरे च मनुष्यपदवाच्यचक्रवर्ति

भा० । अन्यथैष एव परम आनंद इत्युक्त्वा पुनरेष इति शब्दोऽनर्थकः स्यात् । तस्यैव ब्रह्मलोकशब्देन पूर्वमभ्यासाच्च ।

इहदा०
॥ २७७ ॥

भ्योमनुष्यगंधर्वाणांतेभ्योदेवगंधर्वाणांतेभ्यःपितृणांशतगुणानंदत्वमुक्तं । क्वचित्तुचक्रवर्तिभ्यएवदेवगंधर्वाणांशतगुणानंदत्वमुक्तं । अत्रतुचक्रवर्तिभ्यएवपितृणांशतगुणानंदत्वमुच्यते । अतोविरोधइत्यतस्तंपरिहरति ॥ नचेति ॥ कुतइत्यतःशतशब्दा र्थतावदाह ॥ शतशब्दस्येति ॥ तथापिविरोधपरिहारःकथमित्यतआह ॥ अतइति ॥ तथाचयत्रदेवगंधर्वाणामेवचक्रवर्ति भ्यःशतगुणानंदत्वमुच्यते तत्रशतशब्दोऽयुतार्थः अत्रतुदशलक्षार्थकइतिनविरोधइतिभावः । एतेनैतदपिनिरस्तं श्रुत्यंतरे इंद्रादिभ्यःपार्वत्यादीनांततोरुद्रस्यततःसरस्वत्याःततोब्रह्मणःशतगुणानंदवच्चोक्तेःकथमत्रेंद्राद्याजानदेवेभ्यःप्रजापतेस्तस्माद्ब्रह्म णःशतगुणानंदत्वमुच्यतइति । येशतमाजानदेवानामानंदाइत्यत्रयेशतंप्रजापतेरानंदाइत्यत्रचशतशब्दस्यायुतवाचित्वात् । ननुतैत्तिरीयादिश्रुतौपितृणांगंधर्वापेक्षयाआधिक्यमुक्तं अत्रतुपित्रपेक्षयागंधर्वाणामतोविरोधात्कथमेतदुक्तमित्यतआह ॥ उक्तमेति ॥ तुंबुरुप्रमुखाणांगंधर्वाणांआजानदेवतासमत्वेनपितृभ्यस्तेषामाधिक्यंयुज्यतइत्यर्थः । यथोक्तं तुंबुरुप्रमुखायेचे त्यादि । नन्वत्राजानदेवानांकर्मदेवोत्तमत्वमुच्यते तैत्तिरीयादिश्रुतौतुर्कर्मदेवावरत्वमित्यतोविरोधइत्यतआह ॥ आजानदे वेभ्यइति ॥ तैत्तिरीयादिश्रुतौहिआजानजानांदेवानामितिपाठः अत्रत्वाजानदेवानामित्येव । तथाचात्रोक्तानांजातेभ्योवरा

भा० । नचतैत्तिरीयादिश्रुतिविरोधः । शतशब्दस्यायुतेदशलक्षादावपिसमत्वात् । अतश्चक्रवर्तिभ्योमनुष्यगंधर्वाःशताधिकाः । देवगं धर्वाअयुताधिकाः । पितरोदशलक्षाधिकाइत्यविरोधः । उत्तमगंधर्वापेक्षयापितृभ्योगंधर्वाणामाधिक्यंचयुज्यते । आजानदेवेभ्योजाताआजान जाइत्यतस्तत्राप्यविरोधः ।

भावबो०

भाष्यार्थः

६ । ३

554

॥ २७७ ॥

णांआजानदेवानामिंद्रादीनांकर्मदेवोत्तमत्वेपितत्रोक्तानामाजानदेवेभ्यइंद्रादिभ्योजातानामनाख्यातानांकर्मदेवावरत्वंयुज्यतइ
तिनविरोधइतिभावः । ननुयत्रवाक्यआजानजाइत्येवकर्मदेवानामुपरिपाठस्तद्वाक्यस्यतैत्तिरीयादिश्रुतिविरोधःस्यादेव । त
त्राजानजानांकर्मदेवावरत्वेनोक्तत्वादित्यतआह ॥ यत्रेति ॥ स्यादयंविरोधः यदितैत्तिरीयादिश्रुतौआजानजशब्दोक्ताइ
द्रादिदेवेभ्योजातानाख्यातादेवाएवात्रोच्येरन् नचैवं । किंनाम आजानेभ्योजातेभ्योवरेभ्योब्रह्मादिभ्योजाताइंद्राद्या
एवाजानजशब्देनोच्यंते । तेषांचकर्मदेवोत्तमत्वंसंभवतीतिनविरोधइतिभावः । ननुतैत्तिरीयादिश्रुतौदेवेभ्यइंद्रस्येन्द्रादृह
स्पतेस्तस्माच्चप्रजापतेःशतगुणानंदत्वमुक्तं अत्रतुआजानशब्दवाच्येभ्योदेवेभ्यएवप्रजापतेःशतगुणानंदत्वमतोविरोधइत्यतआ
ह ॥ इंद्रेति ॥ तैत्तिरीयवाक्यस्यविशेषवचनत्वादस्यचसामान्यवचनत्वात्तत्रोक्तविशेषोत्राप्यंगीकार्यएवेत्यर्थः । विशेषवच
नोक्तमपिसामान्यवचनेकुतोप्राह्यमितिचेत् विशेषवचनस्यसामान्यवचनापेक्षयावलवत्त्वात् । प्रवलानुसारेणदुर्बलस्यनेयत्वा
दितिभावेनविशेषवचनस्यसामान्यवचनाद्वलवत्त्वेप्रमाणमाह ॥ सामान्येति ॥ वैशेषिकात्तत्तदाश्रमोचितधर्मात्जपो
पदेशादिरूपात्सामान्यधर्मःसर्ववर्णसाधारणधर्मोविष्णुभक्त्यादिरूपोयथावलवांस्तथासामान्यवचनात्विशेषवचनंवलवदितिसं
बंधः । ननुतैत्तिरीयश्रुतौइंद्रावरस्यबृहस्पतेरिंद्रोत्तमत्वमुच्यते तत्कथंतत्रोक्तोविशेषोंगीकार्यइत्याशंकांपरिहरन्अशेषमुक्तता

भा० । यत्राजानजाइत्युपरिपाठस्तत्राजानेभ्योब्रह्मादिभ्योजाताइतिभवति । इंद्रबृहस्पत्यादीनांविशेषस्तुविशेषवचनत्वादत्राप्यंगीकर्तव्य
एव । सामान्यधर्मोवलवान्धर्माद्वैशेषिकाद्यथा । वलवद्विशेषवचनंसामान्यवचनात्तथेतिच ।

बृहदा०

॥ २७८ ॥

रतम्यप्रतिपादकप्रमाणमाह ॥ नृपाइति ॥ देवाःदेवगंधर्वाः देवैराजानजैः सहितगंधर्वाइतिकेषांचिद्रंधर्वाणामाजानज
समत्वोक्तयोत्तमगंधर्वापेक्षयेत्युक्तमपिप्रमापितं इंद्रइत्यनुवादेनवृहस्पतिरितिव्याख्यातं । तथावृहस्पतिरित्यनुवादेनप्रधाने
द्रइतिव्याख्यातं प्रधानेद्रशब्देनयज्ञनामकेंद्रप्रतीतिनिरासायपुरंदरइत्याह । ननुजनकेनातऊर्ध्वविमोक्षायब्रूहीत्येकवारंपृष्टे
पिविशिष्टमोक्षसाधनंयाज्ञवल्क्योवक्ष्यत्येवकिमर्थं पुनः पुनः प्रकृमात्तथाप्रश्नइत्यतस्तदभिप्रायमाह ॥ अतीति ॥ किंततः प्रकृ
तेइत्यतआह ॥ एकांमिति ॥ महान्तंप्रतिकथंपुनः पुनः प्रश्नकरणमित्यतआह ॥ अच्चेति ॥ याज्ञवल्क्यदत्तादितिशेषः ।
अत्रहयाज्ञवल्क्योदिभयांचकारेत्युक्तंयाज्ञवल्क्यस्यपुनः पुनः प्रश्नकरणनिमित्तकंभयंस्वस्यतत्परिहारासामर्थ्यादितिप्रतीयतेतांपरि
हर्तुंभयनिमित्तमाह ॥ रहस्यमिति ॥ राज्ञःसुमेधयाभीतइतिसंबंधः । सर्वेभ्योमांतेभ्यःउदरौत्सीदितितेभ्यइतिकस्यपराम
र्शः । अव्यधानेनकस्याप्यप्रकृतत्वादित्यतःपूर्वाध्यायेप्रश्नकर्तृत्वेनप्रकृताश्वलादिपरामर्शइतिभावेनाह ॥ तेभ्यइति ॥

भा० । नृपामनुष्यगंधर्वादेवाश्रयितरस्तथा । दैवेःसहितगंधर्वाःपयोदेवतास्तथा । इंद्रोवृहस्पतिश्चैवप्रधानेद्रःपुरंदरः । रुद्रोब्रह्मेतिक
मशोमुक्ताःशतगुणोत्तराइतिच । अतिप्रयत्नतोयावत्प्राप्तुंशक्यंविमुक्तिगं । सुखाद्यंतस्यसंप्राप्त्यैज्ञानश्रेण्यःक्रमात्स्मृताः । एकांश्रेणींप्रविज्ञायतदुत्कृ
ष्टांचतद्वरां । क्रमेणैवविजिज्ञासुर्जनकःपृच्छतिस्मह । पुनःपुनर्विमोक्षायब्रूहीत्यद्वावरात्पुरेतिच । रहस्यमस्यायोग्यंचयदिमामेवपृच्छति । दत्तो
मयावरोस्येतिवक्तव्यंमेभविष्यति । इतिभीतोभवद्राज्ञोयाज्ञवल्क्यःसुमेधयेतिब्रह्मांडे । तेभ्यआश्वलादिभ्यः ॥ ३३ ॥

भावचो०

भाष्यार्थः

६ । ३

556

॥ २७८ ॥

॥ ३३ ॥ ननु सवापपतस्मिन्निति पूर्वोक्तमेव पुनः किमर्थमुच्यत इत्यतस्तत्र प्रमाणमुदाहृत्य पुनर्वचनकृत्यमाह ॥ सर्वदेति ॥
 एवं नियमविज्ञप्तिरपि किमर्थेत्यत उक्तं ॥ जीवेति ॥ परिवृत्तिपरिवर्तनं ॥ ३४ ॥ तद्यथाऽनःसु समाहितमुत्सर्जद्यायादित्यत्रो
 त्सर्जनक्रियायाः सकर्मत्वादत्र कर्मानुक्तेस्तद्दर्शयति ॥ ग्रामादिकमिति ॥ अनेन उत्सर्जतनानाविधं शब्दं कुर्वदिति व्याख्यानमप
 दार्थतयानिरस्तं प्रमाणविरुद्धत्वाच्च तन्न युक्तमिति भावेन समग्रवाक्यव्याख्यानरूपं प्रमाणमाह ॥ यथेति ॥ सुसमाहितमित्यस्यार्थः
 पुमधिष्ठितमिति ॥ ३५ ॥ सयत्रामणिमानं न्येतीत्यस्य सोऽयं देहः अणिमानं कार्श्यं यदान्येति गच्छति तदोर्ध्वोच्छ्वासी भवतीति व्याख्या
 ननिरासायाणिमशब्दार्थमाह ॥ अणिमानमिति ॥ अणिमशब्दस्य भगवद्वाचकत्वे श्रुतिमाह ॥ स इति ॥ मरणकाले जीवो
 भगवंतं गच्छतीति वाक्यार्थे समाख्यामग्याह ॥ तेज इति ॥ तेजःश्रीः परस्यां देवतायां संपद्यते श्रिया (सह) भगवंतं प्राप्नोतीत्यर्थः ।
 यद्वासय एषोणिमेत्यत्र पुरुषं सोम्योपतापिनं ज्ञातयः पर्युपासत इति पूर्वोक्तजीवपरामर्श एव किं न स्यादिति चेन्न । तेजः परस्यां देवताया
 मित्यव्यवहितपूर्ववाक्यप्रकृतपरदेवतापरामर्शस्यैव ग्राह्यत्वादिति भावेनाह ॥ तेज इति ॥ उपतपतेत्यस्य पुरुषपरत्वे न्वयासंभवा

भा० । सर्वदा जीवमादाय नियमाद्विष्णुरेव हि । जाग्रदादिपुसंयातिनान्यथा तु कथंचन । एवं नियमविज्ञप्त्यै जीवास्वातंत्र्यवित्तये । परिवृ
 त्तिमवस्थानुसाभ्यासावक्ति हि श्रुतिरिति निर्णये । अतस्तात्पर्यार्थं पुनर्वचनं ॥ ३४ ॥ ग्रामादिकमुत्सर्जद्यायान् । यथाग्रामं परित्यज्य यात्यनः पुमधिष्ठी
 तं । एवं देहं परित्यज्य विष्णुनाधिष्ठितः पुमानिति च ॥ ३५ ॥ अणिमानं भगवंतं । सय एषोणिमा तेजः परस्यां देवतायामिति हि श्रुतिः ।

बृहदा०
॥ २७९ ॥

तदनूद्यव्याचष्टे ॥ उपतपतेति ॥ उपतापयतीत्युपतपन्निति उपतपतेत्यनेन रोगादिकमुच्यत इत्यर्थः । तद्यथा म्रं औदुंबरं वा पिप्पलं
वेति दृष्टान्तत्रयाभिधानं किमर्थमित्यतस्तदभिप्रायमाह ॥ आत्रमिति ॥ प्राणायैवेत्यस्य शरीरान्तरग्रहणायैति व्याख्याननिरासाय त
दनूद्यपुनःप्रतिन्यायं प्रतियोन्याऽऽद्रवति प्राणायैवेति वाक्यव्याख्यानरूपप्रमाणमेवाह ॥ प्राणायैवेति ॥ वायुमेवाचिरादिमार्गगतं
मुख्यवायुमेव । ननु वायुं प्रतीदानीमेवाद्रवणाच्छ्रुतौ पुनः प्राणायैवाद्रवतीति कथमुक्तमित्यत आह ॥ तदनुज्ञयैवेति ॥ यतो वायु
नुज्ञयैव जीवस्य ज्ञानित्वं जातं । अतोचिरादिमार्गस्थवायुं प्रत्याव्रजनं पुनराव्रजनमित्यर्थः । तदेव विवृणोति ॥ सर्वेपीति ॥ सर्वे जायं
ते ज्ञानिनश्च भवन्तीति शेषः । ज्ञानिनोऽखिला इत्यस्योत्तरत्रापि संबन्धः ॥ ३६ ॥ एवं हिदं संसारिणं सर्वाणि भूतानि शरीरान्भकाणि प्रतिक
ल्पंते प्रतीक्षंते स्वात्मनि देहाकारेण परिणते सति तत्राऽऽत्माभिव्यक्तिमाकांक्षंते । कथं इदं ब्रह्माभिन्नं भो कृकर्तृचायातीदमागच्छतीति
व्याख्यानमसदिति भावेनेदं ब्रह्मायातीदमागच्छतीति वाक्यं व्याचष्टे ॥ इदमिति ॥ एवं सत्ययमायात्ययमागच्छतीति दृष्टान्तत्रा

भा० । उपतपतारोगादिना । आत्रं वा लयेपि पतति परिणामे ह्युदुंबरं । सम्यक्पाके यथाश्वत्थं फलं जीवमृतिस्तथा । कलावात्रोपमा जीवास्वेता
स्वौदुंवरोपमाः । कृतेश्वत्थसमाश्चैव यांति ब्रह्मवशाः सदेति पादौ । प्राणायैव वायुमेवाद्रवत्येव जीवो मोक्षाय तत्त्वविन् । तदनुज्ञयैव ज्ञानित्वसतस्तं पुनरा
व्रजेन् । सर्वेपि वायुमासाद्य जायस्व ज्ञानमाप्नुहि । इति तस्य वरादेव जायंते ज्ञानिनो खिलाः । पुनस्तं प्राप्य मुक्तिं च प्राप्नुयुस्तदनुज्ञयेति प्रवृत्ते ॥ ३६ ॥
इदमुक्तजीवस्वरूपमायाति । अतोनेन सदेहं परं ब्रह्मायातीति परब्रह्मणः पूजार्थं प्रतिकल्पंते ।

भावनो०

भाष्यार्थः

६।३

558

॥ २७९ ॥

क्यानानुगुण्यस्यादित्यतस्तदपि यथावद्वाच्ये ॥ यथेति ॥ परोक्षएवार्थः किंनस्यादिति चेत् अचेतनानां शरीरारंभकभूतानामुक्तप्रकारप्रतीक्षासंभवात् । बाधकांतरमाह ॥ अन्यथेति ॥ अयमायातीत्ययमागच्छतीति दृष्टान्तवाक्येपि द्विरुक्तिर्व्यर्थस्यादित्यपि ग्राह्यं । नन्वादरार्थवीप्सात्वोपपत्तेर्न द्विरुक्तिर्वैयर्थ्यमित्यत आह ॥ वीप्सात्वेति ॥ इदं ब्रह्मायातीत्येकप्रकारेण शब्दाभ्यासः स्यादित्यपि द्रष्टव्यं । आदरार्थवीप्सात्वे एकप्रकारएव शब्दानामभ्यासो भवेदित्यत्र प्रमाणमाह ॥ एकेति ॥ तु शब्द एवार्थः । आदिपदेन पदग्रहणं । अपितस्यैकार्थप्रतिपादकतया प्रतीयमानत्वेपीत्यर्थः । वाक्ये वीप्सापदे चैकप्रकारशब्दानामभ्यासत्वादरार्थकइतिसंबंधः । प्रातिस्विकार्थे स्थितेभ्यासेन पितथावातयैव भवेत् । यथाऽन्नमयादिषु पंचसु वर्तमानो ब्रह्मशब्दः । आदरार्थमिदं पुनर्वचनमित्यंगीकारे आगमविरोधमभिधाय लौकिकप्रयोगोपितथानास्तीत्याह ॥ नचेति ॥ अंतरितप्रयोगस्तु द्विरूपोदष्टः यथा कदाचिन्मैत्रायात्विति अन्यदा त्वागच्छत्विति अतोऽनंतरितइत्याह । नन्विदं मुक्तजीवस्वरूपमिति व्याख्यानमयुक्तं । सर्वेषां भूतानां मुक्तजीवस्वरूपदर्शनाभावात् । नच सर्वाणि भूतानीति सर्वभूतशब्दो देवपरः तथा सति दे

भा० । यथाराज्ञो ध्वजादिकं दृष्ट्वा यं ध्वजं आगच्छतितस्माद्राजायातीति पूजां प्रति कल्पंतेतद्वत् । अन्यथेदं ब्रह्मायातीदमागच्छंतीति द्विरुक्तिर्व्यर्थस्यान् । वीप्सात्वे त्वयमायातीत्येकप्रकारेण शब्दाभ्यासः स्यान् । एकप्रकारशब्दानामभ्यासत्वादरार्थकः । स्वरवर्णादिमात्रं वाप्यन्यथाचेत्तदापरः । अर्थः स्यादेपिनियमो वाक्ये वीप्सापदे तथा । प्रातिस्विकार्थेपि भवेदभ्यासे वातथास्थितइति शब्दनिर्णये । नच कुत्रचिदरार्थे द्विरूपप्रयोगो दृष्टो नंतरितः ।

बृहदा०
॥ २८० ॥

वानाममुक्तजीवसहागतहरिदर्शनस्यापिसत्वेनेदमुक्तजीवस्वरूपमितिमुक्तग्रहणायोगादित्यतआह ॥ यदेति ॥ स्वकृतव्या
ख्यानदाढ्याय तद्यथाराजानमायांतमित्यादिश्रुतिव्याख्यानरूपंप्रमाणमाह ॥ यथेति ॥ सयत्रायमणिमानंन्येतीत्युक्ताणि
मशब्दस्यकाश्यार्थत्वेवाधकंसूचयन्भगवदर्थत्वंयुक्त्याद्रढयति ॥ तस्मादिति ॥ सर्वगतस्यब्रह्मणःकथमणिमत्वमितिशं
कानिरासायजीवगतमित्युक्तं । यस्मादुक्तप्रकारेणेदंब्रह्मयातीत्युत्तरवाक्येजीवगतंब्रह्मैवोच्यते तस्मात्सयत्राणिमानमितिपू
र्ववाक्येप्यणिमशब्देनजीवगतंब्रह्मैवोच्यते अन्यथोत्तरवाक्येइदंब्रह्मेतिप्रकृतपरामर्शकेदंशब्दानुपपत्तेरितिभावः । ननुदह्यमानगे
हांतर्गतस्यदाहवज्जीवस्योपतापादिकेसतितदंतर्गतब्रह्मणोपिस्यादित्यतआह ॥ जीवेति ॥ अग्निस्तंभनवतोदाहाभाववत्सामर्थ्य
वैशेष्येणजीवगतस्यापिब्रह्मणोजीवोपतापादिकंनैवभवतीत्यर्थः । तद्यथाराजानंप्रयियासंतमित्यादिवाक्यंमरणकालेगच्छंतंजीव
मनुवागादिप्राणाःसमायांतीतिप्रतीतिनिरासायतत्प्रमाणेनव्याचष्टे ॥ जीवमिति ॥ गच्छंतंविष्णुमित्यन्वयः ॥ ३७ ॥ उग्राः
ऋकर्साणःप्रत्येनसःपापिष्ठशासकाग्रामण्योग्रामनेतारइत्यन्यथाप्रतीतिनिरासायोगादिशब्दार्थमाह ॥ उग्रास्त्विति ॥ श्रेणयः

भा० । यदामुक्तोत्रजल्यूध्वंतदातत्सहितोहरिः । नियमादृश्यतेदेवैरमुक्तेनियमोनतु । यथाध्वजादिकंदृष्ट्वापूजांराज्ञःप्रकुर्वते । एवंविमुक्तिं
दृष्ट्वाविष्णोःपूजांप्रकुर्वतइतितत्त्वनिर्णये । तस्मादणिमानंन्येतीत्यादिनाजीवगतंब्रह्मैवोच्यते । जीवोपतापादितुनैव । जीवमादायगच्छंतमनुयांति
दिवौकसः । प्राणाभिसानिनोविष्णुंनृपंपरिजनायथेतिच ॥ ३७ ॥ उग्रास्तुश्रेणयःप्रोक्तायोधाःप्रत्येनसःस्मृताः ।

भावबो०
भाष्यार्थः

६।३

560

॥ २८० ॥

प्रधानाः । ननु तद्यथा राजानमायां तमुग्रा इत्यादि नो ग्रादीनां राजागमने तत्पूजाकल्पकत्वमुक्तं इदानीं तेषां राज्ञा सहगमनमुच्यते अतो विरोध इत्यत आह ॥ ते सर्व इति ॥ द्वैविध्यमेव दर्शयति ॥ राज्ञेति ॥ किमुग्रादयः परस्परं समाः नेत्याह ॥ ते सर्व इति ॥ ननु जनपदस्थो ग्रादिस्थानीयाः राजसहस्थितो ग्रादिस्थानीयाश्च देवा एव अतो दृष्टान्तानुगुण्यमित्यतो देवानामपि द्वैविध्यमाह ॥ अनुयांतीति ॥ ३८ ॥ ततश्चायं खंडार्थः ॥ जनकं वैदेहं प्रति याज्ञवल्क्यो जगाम । किमर्थं एनेनानेन जनकेन राज्ञा संवदिष्ये संवादं करिष्ये इति संवादकामुकतया वैदेहं प्रत्येव गमने निमित्तमाह ॥ अथ हेति ॥ जनको वैदेहश्च याज्ञवल्क्यश्चेत्येतावन्निहोत्रे अग्निहोत्रविषये यद्यदा समुदाते संवादं कृतवन्तौ तदाराज्ञोऽग्निहोत्रविषयमतिविशदं ज्ञानमुपलभ्य संतुष्टो ह याज्ञवल्क्यस्तस्मै राज्ञे वरंददौ । सराजा कामप्रश्नमेवेच्छाप्रश्नमेव वरं वत्रे । न त्वैश्वर्यादिकं हेत्याश्चर्यं । तं राज्ञा याचितं कामप्रश्नवरमस्मै राज्ञे ददौ याज्ञवल्क्यः । हेति याज्ञवल्क्यस्य कामप्रश्नपरिहारसामर्थ्यं प्रसिद्धमिति सूचयति । यद्यस्मादेवं पूर्वजनकाय कामप्रश्नवरंददौ याज्ञवल्क्योऽथ ह तस्मादेव जनकं प्रति संवादकामुको जगामेत्यर्थः । यद्यपि तव पूर्वकामप्रश्नवरो मया दत्तस्तव तृष्टं च वक्तुमिदानीमागतोस्मित्वया यथेष्टं प्रष्टव्यमिति याज्ञवल्क्यवच

भा० । ग्रामण्यस्तु च मूपालास्ते सर्वे द्विविधा मताः । राज्ञा सहस्थिताश्चैव तथा जनपदस्थिताः । ते सर्वेपि नियंतव्याः श्रेणीभिर्द्विविधैः सदेतिराजनीतौ । अनुयांति शरीरस्था अभियांति स्वलोकगाः । मुक्तमादाय गच्छंतं विष्णुं सर्वे दिवौकस इत्यध्यात्मे ॥ ३८ ॥ इति ज्योतिर्ब्राह्मणं ॥ ३ ॥

उप० । जनकं वैदेहं याज्ञवल्क्यो जगाम समेनेन वदिष्य इत्यथ ह यजनकश्च वैदेहो याज्ञवल्क्यश्चाग्निहोत्रे समुदाते । तस्मै ह याज्ञवल्क्यो वरंददौ सह कामप्रश्नमेव वत्रे तं ह तस्मै ददौ तं ह सम्राडेव पूर्वः प्रच्छ ॥ १ ॥

बृहदा०
॥ २८१ ॥

नानंतरमेवराज्ञाप्रश्नःकर्तव्यस्तथापिऔत्सुक्यात्सम्प्राडेवपूर्वःपूर्वंप्रच्छ ॥ १ ॥ किमिति याज्ञवल्क्य अयंपुरुषःसंसारी किंज्योतिः
यस्यासौकिंज्योतिरिति । अस्यपुरुषस्यप्रवृत्त्यादिव्यापारेस्वयमसमर्थत्वेनकिंचित्ज्योतिरपेक्षितं तत्किमित्यर्थः । एवंपृष्ठोयाज्ञव
ल्क्योहेसम्प्राडयंपुरुषःआदित्यएवज्योतिर्यस्यासावादित्यज्योतिरित्युवाच हेत्यादित्यज्योतिर्द्वंजीवस्यप्रसिद्धमित्याहआदित्यज्योति
ष्ट्वमेवोपपादयति॥ आदित्येनैवेति॥यस्मादयंपुरुष आदित्येनैवज्योतिषाऽऽस्तेतिष्ठति उपविशतिवा पल्ययतेग्रामादिकंप्रतिगच्छ
ति तत्रकर्मकुरुते विपल्येतिपुनःप्रत्यावर्तते तस्मादयमादित्यज्योतिरित्यर्थः । दिवाबाह्यज्योतिष्वादित्यस्यप्राधान्यापेक्षयैवशब्दो
ननुज्योतिरंतराभावाभिप्रायेण दिवापिवागादीनांसत्वात् । एवंयाज्ञवल्क्योक्तंराजांगीकृतवानित्याह ॥ एवमेवेति ॥ हेयाज्ञ
वल्क्यैतत्त्वयोक्तमेवमेव ॥ २ ॥ तथापिआदित्यास्तमयेपिपुं प्रवृत्तिदर्शनादादित्येस्तमितेसत्ययंपुरुषःकिंज्योतिरेव आदित्यस्यास्तमया
त्पुं प्रवृत्तिहेतुभूतंज्योतिःकिमेवस्यादित्यर्थः । अस्यपुरुषस्य आदित्यास्तमयादिकाले चंद्रमाएवज्योतिर्भवति । तदेवोपपादयति॥
चंद्रमसैवेति ॥ रात्रौबाह्यज्योतिःपुचंद्रस्यप्राधान्यापेक्षयाऽवधारणं ॥ ३ ॥ आदित्यचंद्रमसोरुभयोरप्यस्तमयेपिकृष्णपक्षरात्रौ

उप० । याज्ञवल्क्यकिंज्योतिरयंपुरुषइत्यादित्यज्योतिःसम्प्राडितिहोवाचादित्येनैवायंज्योतिषाऽऽस्ते पल्ययतेकर्मकुरुतेविपल्येतीत्येवमेवै
तद्याज्ञवल्क्य ॥ २ ॥ अस्तमितआदित्येयाज्ञवल्क्यकिंज्योतिरेवायंपुरुषइतिचंद्रमाएवास्यज्योतिर्भवतीतिचंद्रमसैवायंज्योतिषास्तेपल्ययतेकर्मकुरु
तेविपल्येतीत्येवमेवैतद्याज्ञवल्क्य ॥ ३ ॥ अस्तमितआदित्येयाज्ञवल्क्यचंद्रमस्यस्तमितेकिंज्योतिरेवायंपुरुषइत्यभिरेवास्यज्योतिर्भवतीत्यभिनेवायं
ज्योतिषास्तेपल्ययतेकर्मकुरुतेविपल्येतीत्येवमेवैतद्याज्ञवल्क्य ॥ ४ ॥

भावबो०

खंडार्थः

६ । ३

562

॥ २८१ ॥

पुं प्रवृत्तिदर्शनात्तद्वेतुभूतज्योतिः पृच्छति ॥ अस्तमितइति ॥ ४ ॥ आदित्यचंद्राग्नीनामभावेऽप्यंधकारेऽपुं प्रवृत्तिदर्शनात्पृच्छति ॥
 अस्तमितआदित्यइति ॥ वागेवेत्यनेनशब्दोऽगृह्यतेन्द्रियं शब्दस्यज्योतिष्मत्प्रसिद्धं कथमुच्यतइत्यतः तदनुभवारूढं करोति ॥
 तस्मादिति ॥ हेसम्राट् तस्माद्वै तस्मादेववाचोपिज्योतिष्मदेव यत्रयदादित्यचंद्राग्न्यभावकाले स्वःस्वकीयोपि पाणिर्हस्तो नविनि
 र्ज्ञायतेविस्पष्टं नदृश्यते अथतदाबाह्यज्योतिषोऽभावेनप्रवृत्तिनिरोधेयत्रयस्मिन्प्रदेशे वाक्शब्दः उच्चरति तत्रतं प्रदेशं प्रति उपन्ये
 त्येवोपगच्छत्येव अन्यथातन्नस्यादित्यर्थः ॥ ५ ॥ आदित्यचंद्राग्निवाचामभावेऽपिसुप्त्यादौ प्रवृत्तिदर्शनात्तत्रकिंज्योतिरिति पृच्छति ॥
 अस्तमितइति ॥ आत्माभगवानेवास्यज्योतिः ॥ ६ ॥ जीवदेहेंद्रियादिविवेकेनात्मनोऽप्रसिद्धेः पृच्छति ॥ कतमइति ॥ जीवदेहेंद्रियादि
 भ्योविवेकेनात्मानमाह ॥ योयमिति ॥ योविज्ञानमयोविज्ञानपूर्णः प्राणेषुइंद्रियेष्वंतः हृद्यंतश्चवर्तमानः ज्योतिर्जीवस्यबुद्ध्यादिद्योत

उप० । अस्तमितआदित्येयाज्ञवल्क्यचंद्रमस्यस्तमितेशांतेऽग्नौकिंज्योतिरेवायंपुरुषइतिवागेवास्यज्योतिर्भवतीतिवाचैवायंज्योतिपास्तेपल्यय
 तेकर्मकुरुतेविपल्येतीति तस्माद्वैसम्राडपियत्रस्वःपाणिर्नविनिर्ज्ञायतेऽथयत्रवागुच्चरत्युपैवतत्रन्येतीत्येवमेवैतद्याज्ञवल्क्य ॥ ५ ॥ अस्तमितआदित्ये
 याज्ञवल्क्यचंद्रमस्यस्तमितेशांतेऽग्नौशांतायांवाचिकिंज्योतिरेवायंपुरुषइत्यात्मैवास्यज्योतिर्भवतीत्यात्मनैवायंज्योतिपास्तेपल्ययतेकर्मकुरुतेविपल्येती
 ति ॥ ६ ॥ कतमआत्मेतियोयंविज्ञानमयःप्राणेषुहृद्यंतज्योतिःपुरुषःससमानःसन्नुभौलोकावनुसंचरतिध्यायतीवलेलायतीवसहिस्वप्नोभूत्वेमंलो
 कमातिक्रामातिमृत्योरूपाणि ॥ ७ ॥

बृहदा०

॥ २८२ ॥

नेनप्रवृत्तिहेतुःपुरुषःपूर्णषड्गुणःअयमेवात्मेत्यर्थः । तस्यमहिमानमाह ॥ सहाति ॥ सआत्मा समानःसन्अविकारात्सदैकप्रकारः
सन् उभौलोकौभूलोकद्युलोकौजाग्रत्सुपुसीवा जीवमादायानुसंचरति ध्यायतीव इवशब्दोल्पायार्थः । जीवमल्पंध्यायतिलेलायती
वजीवमल्पंप्राहयति । तस्यैवमहिमांतरमाह ॥ सहाति ॥ सआत्मा स्वप्नोभूत्वास्वापकोभूत्वा जीवस्यस्वप्नमानयन् मृत्योरूपाणिव
हुपापैकहेतुत्वान्मृत्युरूपात्मकमिमंलोकंजाग्रदाख्यं अतिक्रामतितारयति हिप्रसिद्धं । यद्वातआत्मा स्वप्नोभूत्वाअंतरिक्षलोकां
तर्गतोभूत्वा मृत्योरूपाणिवहुमृत्युरूपात्मकंवहुपापहेतुभूतंचेमंलोकंभूराख्यं अतिक्रामतिजीवमंतरिक्षगंकुर्वन्तारयति ॥ ७ ॥
महिमांतरमाह ॥ सहाति ॥ सजीवंप्रतिज्योतिष्टेनोक्तः अयंसमानःसन्नित्यादिनोक्तः पुरुषो जायमानोवै । तस्यैवव्याख्यानं
शरीरमभिसंपद्यमानइति जीवगतशरीराभिसंपत्तिनियामकःसन् पाप्मभिःसंसृज्यते जीवेनपापंकारयित्वातेषांफलदानायतानि
गृह्णातीत्यर्थः । सआत्मा म्रियमाणःनमरणमात्रमत्रविवक्षितं किंतूत्क्रामन् ऊर्ध्वगच्छन्मुक्तिंगच्छन् जीवगतोत्क्रमणनियामकस्सन्
पाप्मनोविजहातिजीवकृतपापफलंनददातीत्यर्थः । यद्वाजीववैलक्षण्यानभगवज्ज्ञानार्थजीवस्वरूपमाह ॥ सहाति ॥ सआदि
त्यादिज्योतिष्टेनोक्तः अयंआत्मज्योतिष्टेनोक्तः पुरुषःसंसारीजीवः जायमानः नघटादिवत्स्वरूपतः किंतुशरीरमभिसंपद्य
मानःसन्पाप्मभिःसंसृज्यतेसंवद्धोभवति । सजीवोम्रियमाणः तस्यैवव्याख्यानमुत्क्रामन्मुक्तिंगच्छन्सन्पाप्मनोविजहाती

उप० । सवाऽयंपुरुषोजायमानःशरीरमभिसंपद्यमानःपाप्मभिःसंसृज्यतेसउत्क्रामन्म्रियमाणःपाप्मनोविजहाति ॥ ८ ॥

भाववो०

खंडार्थः

६ । ३

564

॥ २८२ ॥

त्यर्थः ॥ ८ ॥ तस्यात्मनःस्थितिस्थानमाह ॥ तस्यवाइति ॥ तस्यैतस्यपुरुषस्यपूर्णषड्गुणस्य द्वेएवस्थानेभवतः । किंते इदंचपर
लोकस्थानंचभूलोकःस्वर्गलोकश्चजाग्रत्सुषुप्तिश्चेतिवा । नन्वंतरिक्षलोकस्यस्वप्नावस्थायावातृतीयस्थानस्यविद्यमानत्वात्कथंद्वेएव
स्थानेइत्युक्तमित्यतआह ॥ संध्यमिति ॥ तृतीयंस्वप्नस्थानंस्वप्नावस्थाख्यंस्थानमंतरिक्षलोकाख्यंवास्थानं संध्यंसंधौभवंजाग्र
त्सुषुप्तिसंधौभूद्युलोकसंधौवाभवंअतोऽनपृथगुक्तमित्यर्थः । तस्मिन्संध्येस्थानेस्वप्नस्थानेऽंतरिक्षलोकेवातिष्ठन्नेतेऽभेस्थानेपश्यति ।
केतेऽभेस्थाने इदंचपरलोकस्थानंचभूलोकःस्वर्गलोकश्चजाग्रत्सुषुप्तिश्च नकेवलंस्वप्नावस्थायांतिष्ठन्जाग्रत्सुषुप्ती अंतरिक्षलोके
तिष्ठन्द्युपृथिवीलोकौपश्यति किंतित्यतआह ॥ अथेति ॥ अथजाग्रत्सुषुप्त्यवस्थादर्शनानंतरं अयंपुरुषःपरमात्मा परलोकस्था
नेसुषुप्त्याख्येजाग्रत्स्थानाद्गतव्ये यथाक्रमःयन्मार्गःभवति तमाक्रमंमार्गं स्वप्नाख्यमाक्रम्यतत्रस्थित्वोभयां तस्यैवविवरणंपा
प्मनआनंदाश्च जाग्रदवस्थायांजीवेनानुभूयमानानिपापफलानिदुःखानि सुप्तावनुभूयमानानंदांश्चपश्यतीत्यर्थः । तथापरलोके
स्थानेस्वर्गाख्येपृथिवीलोकाद्गतव्येसति अयंपुरुषोयन्मार्गः तमाक्रमंमार्गमंतरिक्षाख्यमाक्रम्योभयान्पाप्मनआनंदांश्चपृथिव्यांअ
नुभूयमानपापफलानिदुःखानिस्वर्गेनुभूयमानानंदांश्चपश्यतीत्यर्थः । नन्वात्मैवास्यज्योतिर्भवतीत्युक्तंजीवस्यात्मज्योतिर्दृक्कदा
आदित्यचंद्राग्निवाचामभावकालेइतिचेत् साप्यवस्थाकेत्याशंकांपरिहरन्नाह ॥ सयत्रेत्यादिना ॥ सआत्मा यत्रयदा प्र

उ० । तस्यवाएतस्यपुरुषस्यद्वेएवस्थानेभवतइदंचपरलोकस्थानंचसंध्यंतृतीयंस्वप्नस्थानंतस्मिन्संध्येस्थानेतिष्ठन्नेतेऽभेस्थाने । पश्यतीदंचपर
लोकस्थानंचाथयथाक्रमोयंपरलोकस्थानेभवतितमाक्रममाक्रम्योभयान्पाप्मनआनंदांश्चपश्यतिसयत्रप्रस्रपिति

बृहदा०
॥ २८३ ॥

स्वपितिजीवंप्रस्वापयति । कथंप्रस्वापयतीत्यतआह ॥ अस्येति ॥ अस्यलोकस्यजनस्य सर्वावतःसर्वविषयज्ञानानि मात्रा
मिंद्रियशक्तिंचोपादाय स्वयंविहृत्यजीवंबाह्यव्यापाररहितंकृत्वा स्वयमेवनिर्मायस्वप्नपदार्थान् रथादीनुत्पाद्य स्वेनस्वकी
येनस्वरूपभूतेनवाभासाबाह्यप्रकाशेन स्वेनज्योतिषाअंतरप्रकाशेनप्रस्वपिति जीवंप्रस्वापयति । अत्रास्मिन्स्वापकालेअयंपुरु
षःपरमात्मा स्वयमेवविशेषतोज्योतिर्भवतीत्यर्थः । तथासआत्मा यत्रप्रस्वपितिजीवमंतरिक्षलोकंस्वर्गलोकंवाप्रापयतिस्वप्न
सुप्तिशब्दयोरंतरिक्षस्वर्गवाचकत्वेनस्वप्नसुषुप्त्युभयसाधारणस्वापशब्दस्यतदुभयलोकसाधारणस्यसत्त्वात् । कथं । अस्यलोकस्य
जनस्य सर्वज्ञानानींद्रियाभिमानिदेवांश्चोपादाय स्वयंविहृत्यजीवंबूलोकस्थव्यापाररहितंकृत्वा स्वयंनिर्मायांतरिक्षेस्वर्गेवातत्रक
र्मानुसारेणभोगसाधनरथादीनुत्पाद्य स्वेनभासास्वेनज्योतिषाप्रस्वपिति अंतरिक्षलोकंस्वर्गलोकंवाप्रापयति । अत्रांतरिक्षादिप्राप्ति
काले अयंपुरुषःस्वयमेवज्योतिर्भवतीत्यर्थः ॥ ९ ॥ ननुस्वप्नेंतरिक्षेस्वर्गेवायदिरथाद्याःपूर्वमेवस्थितास्तदाकथमेतस्यतदुत्पादक
त्वमित्यतआह ॥ नतत्रेति ॥ तत्रस्वप्नावस्थायां अंतरिक्षेस्वर्गेवा रथाःप्रसिद्धाः नभवंतिपूर्वनस्थिताः रथयोगाःरथैर्युज्यंत
इतिरथयोगाअश्वादयो नभवंति पुरानस्थिताः पंथानोमार्गाः पूर्वनस्थिताः किंतुअथतदैव सआत्मा तत्तत्कर्मानुसारेण रथान्
थयोगान्पथःसृजते आनंदाःस्वरूपभूतसुखानि मुदःअप्रकृष्टविषयोत्थसुखानि प्रमुदःप्रकृष्टविषयोत्थसुखानि वेशांताःवेद्यागृहाः

उ० । अस्यलोकस्यसर्वावतोमात्रामुपादायस्वयंविह(हृ)त्यस्वयंनिर्मायस्वेनभासास्वेनज्योतिषाप्रस्वपित्यत्रायंपुरुषःस्वयंज्योतिर्भवति ॥ ९ ॥
नतत्ररथानरथयोगानपंथानोभवंत्यथरथान्त्रथयोगान्पथःसृजतेनतत्रानंदामुदःप्रमुदोभवंत्यथानंदान्मुदःप्रमुदःसृजतेनतत्रवेशांताः

भावबो०

खंडार्थः

६ । ३

566

॥ २८३ ॥

पुष्करिण्यः सरांसि स्रवंत्योनद्यः न केवलमेतावत् किंतु सपरमात्मा सर्वस्य कर्ता हि प्रमाणप्रसिद्धं ॥ १० ॥ तस्य वा एतस्य पुरुषस्य
 त्यादिकं संसारमोक्षपरतयापियोज्यं । परलोकशब्दश्च मोक्ष एव मुख्यत्वात् तथा हि तस्यैतस्य पुरुषस्य द्वे इव स्थाने भवतः केते इदं च
 संसारावस्थारूपं परलोकस्थानं मोक्षाख्यं चेति जीवन्मुक्त्यवस्थायाः पृथक्सत्वात् कथं द्वे एवेत्युक्तमित्यत आह ॥ संध्यमिति ॥ तृती
 यं स्वप्नस्थानं जीवन्मुक्त्याख्यं संध्यं संसारमोक्षयोः संधौ भवमतो न पृथगुक्तं तस्मिन् संध्ये स्थाने जीवन्मुक्ताख्येति षष्ठे ते उभे स्थाने प
 श्यति । केते इदं च परलोकस्थानं च । अथ संसारमुक्तिदर्शनानंतरं अयं पुरुषो जीवः परलोकस्थाने मोक्षे गतव्ये यथाक्रमो यन्मार्गो भ
 वति तमाक्रमं मार्गं जीवन्मुक्त्याख्यं आक्रम्योभयान् तस्यैव विवरणं संसारे नुभूयमानपापफलानि दुःखानि मोक्षे नुभूयमानानंद
 श्रवणं यति सपरमात्मा यत्र यदा प्रस्वपिति प्रस्वापयति स्वापं मोक्षं प्रापयति कथं अस्य लोकस्य मुच्यमानस्य सर्वावतः वृत्तिरूपसर्व
 ज्ञानानि मात्रा मिन्द्रियाभिमानि देवांश्चोपादाय स्वयं वि(ह)हृत्य सांसारिकव्यापाररहितं कृत्वा स्वयं निर्माय मुक्तौ भोगसाधनरथादी
 न् उत्पाद्य स्वेन भासास्वेन ज्योतिषा प्रस्वपिति मोक्षं प्रापयति । अत्रास्मिन् मोक्षकाले अयं पुरुषः परमात्मा अस्य जीवस्य स्वयमेव
 विशेषतो ज्योतिरित्यर्थः । ननु भोगसाधनरथादीनां मुक्तौ पूर्वमेव सत्वे कथं तदुत्पादनमित्यत आह ॥ नतत्रेति ॥ नतत्र मोक्षपूर्वं
 रथाद्याः स्थिताः किं त्वपरोक्षज्ञानोत्तरकृततत्तत्कर्मानुसारेण तदैव रथादीन् सृजत इत्यर्थः ॥ १० ॥ तत्तत्र पूर्वोक्तार्थे एते वक्ष्यमाणाः

उ० । पुष्करिण्यः स्रवंत्यो भवंत्यथ वेशांतान् पुष्करिण्यः स्रवंत्यः सृजते स हि कर्ता ॥ १० ॥

बृहदा०

॥ २८४ ॥

श्लोकामंत्राभवन्ति प्रमाणत्वेनेतिशेषः । तान्मंत्रानुदाहरति ॥ स्वप्नेनेति ॥ हिरण्मयःहिरण्यवर्णः एकहंसःप्रधानहंसरूपः पुरुषः पूर्णषड्गुणः परमात्मा स्वप्नेनसुषुप्त्यास्वर्गेणमोक्षेणवा शारीरंजीवं अभिप्रहृत्यसंयोज्य स्वयमसुप्तःसुप्तिशून्यः स्वकर्मनिर्मित स्वर्गशून्योबंधध्वंसरूपमुक्तिशून्योवा सुप्तान्सुषुप्त्यवस्थागतान्स्वर्गगतान्मोक्षगतान्वाशारीरान्जीवानभिचाकशीतिपश्यति । एवं सुषुप्त्यवस्थादिप्रदर्शनानंतरं शुक्रंशोकेनरत्यायुक्तं शारीरंजीवमादाय पुनःस्थानंजाग्रदाख्यंभूलाकाख्यंसृष्टिस्थानंवा एतीत्यर्थः । न केवलंशरीरएवस्वप्नप्रदर्शकोभगवानित्याह ॥ प्राणेनेति ॥ अमृतःपुरुषःस्वप्नेजीवमादाय कुलायाच्छरीराद्वह्निश्चरित्वा तानभिचाकशीतीतिवा शुक्रमादायपुनःकुलायरूपंस्थानमेतीतिवासंबंधः । ननुस्वप्नेजीवमादाययदिवर्हिर्गच्छतीश्वर स्तिर्हितस्यशरीरस्यावस्थानंकथंस्यादित्यतआह ॥ प्राणेनेति ॥ प्राणेनजीवस्यांशेनमुख्यप्राणेनवा अवरंकर्मनिर्मिततयानिकृष्टंकुलायंरक्षन् अंशेनजीवमादायवर्हिर्गमनेप्यंशान्तरस्यात्रसद्भावाच्चकाप्यनुपपत्तिरित्यर्थः । सोमृतोहिरण्मयएकहंसःपुरुषोयत्रकामंकामोविषयस्तत्र ईयतेज्ञायते विषयेष्वस्वातंत्र्यात्तज्ज्ञापकोन्योस्तीत्यनुमीयतइत्यर्थः ॥ १२ ॥ तस्यैवमहिमांतरमाह ॥ स्वप्नांतइति ॥ देवः स्वप्नांतेस्वप्नाख्यस्थाने उच्चावचमीयमानः वासनारूपेषुउच्चावचेपुगजपिपीलिकादिषुप्रविश न्स्वस्यवह्निरूपाणिकुरुते उतशब्दश्च

उ० । तदेतेश्लोकाभवन्ति । स्वप्नेनशारीरमभिप्रहृत्यसुप्तःसुप्तानभिचाकशीति । शुक्रमादायपुनरेतिस्थानंहिरण्मयःपुरुषएकहंसः ॥ ११ ॥ प्राणेनरक्षन्अवरंकुलायंवह्निष्कुलायादमृतश्चरित्वा । सईयतेऽमृतोयत्रकामंहिरण्मयःपुरुषएकहंसः ॥ १२ ॥ स्वप्नांतउच्चावचमीयमानोरूपाणिदेवःकुरुतेवह्नि ।

भाववो०

खंडार्थः

६ । ३

568

॥ २८४ ॥

शब्दार्थः स्त्रीभिश्चेतनप्रकृतिरूपाभिः सह मोदमान इव च मोदरूपस्य स्त्रीभिर्मोदो विडम्बनमितीव शब्दः जीवस्य भयानि पश्यन्नपि जक्षदिवहसदिवच हसनक्रियायानित्यत्वादिव शब्दः उत्तशब्दश्च शब्दार्थः ॥ ७ ॥ १३ ॥ ७ ॥ ननु सुषुप्तिस्वप्नजाग्रदवस्थाप्रेरकः किंसुप्तादिभिः प्रदृश्यते न वेति जिज्ञासायामाह ॥ आराममिति ॥ अस्यात्मनः आरामं आक्रीडनं तन्निर्मितस्वप्नपदार्थादिकमेव पश्यन्ति ननु तमात्मानं कश्चन पश्यति भगवदज्ञानी किं ज्ञानिनावोधनीयो नेत्याह ॥ तमिति ॥ तं भगवंतं अयं तं प्रयत्नशून्यमयं ग्यं प्रति न बोधयेदित्याहुर्विद्वांसः कुतो यं न बोधनीय इत्यत आह ॥ दुर्भिषज्यमिति ॥ एष आत्मा यं न प्रतिपद्यते यस्य ज्ञानविषयो न भवतीति यावत् अस्मै अस्य दुर्भिषज्यं भवति प्रतीकारो न विद्यत इति यावत् हेति प्रसिद्धिमाह जीववत्परमात्मनोऽपि सुप्तत्वेऽसुप्तः सुप्तानभिचाकशीतीत्युक्तमयुक्तमित्यत आह ॥ अथोहिति ॥ अथोशब्दोऽपि शब्दार्थः । एषोऽपि जीवस्य स्वप्नसुषुप्तिकालोऽप्यस्य परमात्मनो जागरितदेश एवेत्याहुर्विद्वांस इत्यर्थः । तत्र हेतुमाह ॥ यानि हीति ॥ हियस्मात् जाग्रत् जागरिते यानि पश्यति तानि सुप्ते स्वप्नसुषुप्तिकालेऽपि पश्यति इति तस्मात् स्वप्नसुषुप्तिकालो जागरितात्मक इत्यर्थः । तत्रापि को हेतुरित्यतः स्वतः सार्वज्ञमेवेति भावेनाह ॥ अत्रेति ॥ अत्र स्वप्नसुषुप्त्यवस्थायां अयं पुरुषः परमात्मा स्वयं ज्योतिर्भवतीत्यर्थः । एवं श्रुत्वा राजा गुरुदक्षिणां प्रतिजज्ञ इत्याह ॥ सोह

उ० । उतेव स्त्रीभिः सह मोदमानो जक्षदुतेवापि भयानि पश्यन् ॥ १३ ॥ आराममस्य पश्यन्ति न तं पश्यति कश्चनेति । तं नायं तं बोधयेदित्याहुर्दुर्भिषज्यं हास्मै भवति यमेव न प्रतिपद्यतेऽथो खल्वाहुर्जागरितदेश एवास्यैव इति यानि ह्येव जाग्रत्पश्यति तानि सुप्तेऽप्यस्य त्रायं पुरुषः स्वयं ज्योतिर्भवति सोहं

बृहदा०
॥ २८५ ॥

मिति ॥ हेयाज्ञवल्क्यभगवते पूज्याय ते सत्त्वदुपदिष्टोऽहं सहस्रं हस्तिवृषभसहस्रं ददामि । अत ऊर्ध्वमतः परं विमोक्षाय विशिष्टमोक्षाय ब्रूहीत्याह ॥ ७ ॥ १४ ॥ ७ राज्ञा एवं पृष्टो याज्ञवल्क्यो भगवतः सुहृद्याद्यवस्थाप्रेरकत्वं स्पष्टमाह ॥ सवा इति ॥ स एष परमात्मैव एतस्मिन् संप्रसादे सम्यक् प्रसीदति जीवोऽस्मिन्निति संप्रसादः सुप्तिः तस्मिन् रत्वारमणं कृत्वा पुण्यं च पापं च दृष्ट्वैव चरति चरित्वा च प्रतिन्यायं प्रतिकालं प्रतियोनिप्रतिजीवं पुनः स्वप्नायैव जीवस्य स्वप्नावाप्तये एवाद्रवति । दृष्ट्वैवेत्येवकारव्यवच्छेद्यमाह ॥ स इति ॥ स परमात्मा तत्र सुप्तौ यत्किंचित्पापं पश्यति तेन पापफलेन दुःखेन अनन्वागतः असंस्पृष्टो भवति कुत इत्यत आह ॥ असंग इति ॥ हियस्मादयं पुरुषः असंगस्तत्कर्तृपापफलसंसर्गशून्यः इति तस्मात्तेनानन्वागत इत्यर्थः । उक्तमंगीकृत्य पुनर्गुरुदक्षिणां प्रतिजज्ञे इत्याह ॥ एवमिति ॥ एवमुत्तरत्रापि व्याख्येयं ॥ १५ ॥ बुद्धांतायैव बुद्ध्याख्यस्थानाय जाग्रत्स्थानायेत्यर्थः ॥ ७ ॥ १६ ॥ ७ ॥ स्वप्नां

उ० । भगवते सहस्रं ददाम्यत ऊर्ध्वं विमोक्षाय ब्रूहीति ॥ १४ ॥ सवा एष एतस्मिन् संप्रसादे रत्वा चरित्वा दृष्ट्वैव पुण्यं च पापं च पुनः प्रतिन्यायं प्रतियोन्याद्रवति स्वप्नायैव स यत्तत्र किंचित्पश्यत्यनन्वागतस्तेन भवत्यसंगो ह्ययं पुरुष इत्येवमेवैतद्याज्ञवल्क्य सोऽहं भगवते सहस्रं ददाम्यत ऊर्ध्वं विमोक्षायैव ब्रूहीति ॥ १५ ॥ सवा एष एतस्मिन् स्वप्ने रत्वा चरित्वा दृष्ट्वैव पुण्यं च पापं च पुनः प्रतिन्यायं प्रतियोन्याद्रवति बुद्धांतायैव स यत्तत्र यत्किंचित्पश्यत्यनन्वागतस्तेन भवत्यसंगो ह्ययं पुरुष इत्येवमेवैतद्याज्ञवल्क्य सोऽहं भगवते सहस्रं ददाम्यत ऊर्ध्वं विमोक्षायैव ब्रूहीति ॥ १६ ॥

भावो०
खंडार्थः
६ । ३

570

॥ २८५ ॥

तायैव स्वप्नाख्यस्थानायैव ॥ ७ ॥ अत्र स्वप्नशब्दः सुषुप्तिपरः ॥ १७ ॥ स्वप्नसुप्तिजाग्रदवस्थाप्रेरकत्वं दृष्टान्तेनोपपादयति ॥ तद्य
थेति ॥ तत्तन्निर्दर्शनं यथा महामत्स्यः नद्याउभे कूले अभिसंचरति केते पूर्वचापरंच एवमेवायं पुरुषः एतावन्तौ स्थाने अनुसंचरति
कौतौ स्वप्नांतं च स्वप्नसुप्त्यात्मकमेकं बुद्ध्यात्मकं जाग्रदाख्यंचेति ॥ १८ ॥ नन्ववस्थात्रयविशिष्टे संसारे भ्रमतो जीवस्य श्रमपरि
हारः कदा भविष्यतीति चेत् मोक्ष एव तदा विष्णुं प्राप्तत्वात् । ननु मोक्षे विष्णुं प्राप्तत्वेऽपि श्रमाभावः कुत इति चेत् । प्रतिदिनमज्ञानादे
व सुप्तौ विष्णुं प्राप्तस्य न श्रमः किमु ज्ञानान्मुक्तौ विष्णुं प्राप्तस्येति भावेन सुप्तौ विष्णुं प्राप्तस्य श्रमाभावं सदृष्टान्तमुपपादयति ॥ तद्य
थेति ॥ तत्त्वक्ष्यमाणं निदर्शनं यथा श्येनो वा सुपर्णो वा स्मिन्नाकाशे विपरिपत्य इतरत्ततः पर्यट्परितनं कृत्वा श्रान्तः पक्षौ सं (ह)
हृत्य संकोच्य सल्लयायैव श्रमपरिहारकस्वनीडायैव ध्रियते गच्छति एवमेवायं पुरुषो जागरिते स्वप्ने च भ्रमन् श्रान्तः तत्परिहारायै तस्मा
अंताय धावति । कस्मै यत्र यस्यामवस्थायां सुप्त आनंदरूपं विष्णुं प्राप्तो जीवो न कंचन कामं काम्यं कामयते न कंचन स्वप्नं पश्यति न च
स्वप्नसदृशभ्रान्तिज्ञानमाप्नोति एतस्मा अंताय सुप्त्याख्यस्थानायैति संबन्धः ॥ १९ ॥ स्वप्नदर्शनस्यानिष्टरूपत्वे न कंचन स्वप्नं पश्य

३० । सवा एष एतस्मिन्बुद्ध्यान्ते रत्वा चरित्वा द्वैव पुण्यं च पापं च पुनः प्रतिन्यायं प्रतियोन्याद्ववति स्वप्नांतायैव ॥ १७ ॥ तद्यथा महामत्स्य उभे
कूले अनुसंचरति पूर्वचापरंचैव मेवायं पुरुष एतावन्तावनुसंचरति स्वप्नांतं च बुद्ध्यांतं च ॥ १८ ॥ तद्यथा स्मिन्नाकाशे श्येनो वा सुपर्णो वा विपरिपत्य
श्रान्तः संहृत्य पक्षौ सल्लयायैव ध्रियते एवमेवायं पुरुष एतस्मा अंताय धावति यत्र सुप्तो न कंचन कामं कामयते न कंचन स्वप्नं पश्यति ॥ १९ ॥

बृहदा०
॥ २८६ ॥

तीतिवक्तव्यं तदेवकुतइत्यतःप्रकृतसुप्तिस्वप्नस्वरूपनिरूपयितुमाह ॥ तावाइति ॥ अस्यपुरुषस्य ताःप्रसिद्धाः एताःवक्ष्य
माणा हितानामनाड्यो यथाकेशसहस्रधाभिन्नस्तावताणिघ्रात्सूक्ष्मपरिमाणेनतिष्ठन्ति तासांहितेनामत्वंकुतइत्यतोनानारूपेणभ
गवतातत्रनिहितत्वादितिभावेनाह ॥ शुक्लस्येति ॥ शुक्लस्यशुक्लरूपेणभगवता पूर्णाःव्याप्ताः तासांमध्येसुषुप्ताच तत्रसुप्तिंत्रज
त्ययमितिवक्तव्यं । अथयत्रयासुकंठदेशस्थितासुनाडीषुस्थितोजीवः एनंस्वप्नदृष्टमात्मानंअन्येचोराःप्रतीवपश्यति कदाचिज्जि
नंतीवताडयंतीवपश्यति एवंस्वात्मानंहस्तीवपश्यति अन्यःकश्चनैनंविच्छाययतिभयेनविच्छायंकरोतीवपश्यति स्वयंगर्तजीर्णकू
पादिकंपततीवपश्यति जाग्रदिवभयंचपश्यति अत्रवाह्यार्थवैलक्षण्यादिवशब्दः पश्यतीत्युक्त्याप्राप्तंस्वप्नार्थदर्शनेजीवस्यस्वा
तंत्र्यंनिवारयति ॥ यदेवेति ॥ यदायस्यामवस्थायां जीवोयदेवस्वप्नंभयादिकंजाग्रत्जाग्रद्वस्तुवत्पश्यति तद्वस्तुअत्राविद्य
याअःपरमात्मातद्विद्यातन्निरीक्षणंतेनविष्णुकर्तृकज्ञानेनैवमन्यतेपश्यति ननुस्वातंत्र्येण सुप्तौमोक्षेचनकंचनकामंकामयतइत्युक्तं
तर्हिकथंतिष्ठतीत्यपेक्षायामाह ॥ यत्रेति ॥ यत्रमोक्षेसुप्तौवा देवइवराजेवाहमेवेदंसर्वोस्मिस्वयोग्यतयापूर्णोस्मीतिमन्यते सो
स्यपरमात्मनः परमोलोकआश्रयः ॥ २० ॥ पूर्णत्वमस्यकुतोऽभूदित्यतआह ॥ तद्वाइति ॥ अस्यभगवतःतत्प्रसिद्धमेतत्तत्पु

३० । तावाअस्यैताहितानामनाड्योयथाकेशःसहस्रधाभिन्नस्तावताणिघ्रातिष्ठन्ति शुक्लस्यनीलस्यपिंगलस्यहरितस्यलोहितस्यपूर्णाअथयत्रै
नंप्रतीवजिनंतीवहस्तीवविच्छाययतिगर्तमिवपततियदेवजाग्रद्वयंपश्यतितदत्राविद्यामन्यतेऽथयत्रदेवइवराजेवाहमेवेदंसर्वोस्मीतिमन्यते सो
स्यपरमोलोकः ॥ २० ॥ तद्वाअस्यैतदतिच्छंदा

भावबो०

खंडार्थः

६ । ३

572

॥ २८६ ॥

मतिच्छंदातिक्रान्तानिच्छंदांसियेनासावतिच्छंदाःछंदसामवाच्यं अपहतपाप्मापापवर्जितमभयंभयरहितं भगवद्रूपस्यैवंविध
 त्वेपिकिमा(मेवंविधंचेत्किमा)यात्प्रकृतइत्यतोभगवत्प्राप्त्यापूर्णत्वमस्येतिसदृष्टांतमाह ॥ तद्यथेति ॥ तत्निदानंयथा । प्रिय
 यामनोहरणसमर्थयास्त्रिया संपरिष्वक्तः कामुको बाह्यंघटादिकं किंचनकिमपि नवेद आंतरंदुःखादिकंचनवेद स्त्रीपरिष्वंगेणै
 वपूर्णोभवति एवमेवायंपुरुषोजीवः प्राज्ञेनसर्वज्ञेनात्मना संपरिष्वक्तःसुप्तोमुक्तोवा नबाह्यंकिंचनवेदनांतरं प्राज्ञात्मसं(परिष्वंगे)
 श्लेषेणैवपूर्णोभवतीत्यर्थः । भगवत्प्राप्तस्यमहिमांतरंवक्तुंप्रकृतभगवत्स्वरूपमाह ॥ तद्वाइति ॥ अस्यात्मन स्तत्प्रसिद्धमेतत्
 रूपं आप्तकामंआप्ताएवन्त्वाप्तव्याःकामायेनतदाऽऽप्तकामं पूर्णसुखरूपत्वादात्मैवकाम्यतइत्यात्मकामं अकामंविषयकामनारहि
 तं शोकांतरंशोकस्यांतोभावोयस्मिन्तच्छोकांतं रमतइतिरंशोकांतंचतद्रंचेतेशोकांतरं ॥ २१ ॥ इदानीमेतादृग्भगवद्रूपंप्राप्तस्यमहि
 मानमाह ॥ अत्रेति॥ तेनाप्तकामादिगुणेनभगवतासंपरिष्वक्तोजीवःपूर्वस्वपुत्राणांपिताऽत्रसुप्तोमुक्तोवाअपिताभवति पूर्वस्वपु
 त्राणांमाताऽत्रामाताभवति तेषांदुःखेनस्वस्यदुःखाभावात् पूर्वलोकालोकाभिमानिनोत्रालोकाःतदालोकाभिमानाभावात् पूर्वदे
 वाअपिअत्रादेवाः वर्षणादिरूपस्वाधिकाराभावात् पूर्ववेदावेदाभिमानिनोप्यत्रावेदाः वेदाभिमानाभावात् पूर्वस्तेनस्तस्क

७० । अपहतपाप्माऽभयंरूपं तद्यथाप्रिययास्त्रियासंपरिष्वक्तो न बाह्यं किंचन वेदनांतरं मेवमेवायं पुरुषः प्राज्ञेनात्मना संपरिष्वक्तो न बाह्यं किंचन वेदनांतरं तद्वा अस्यैतदाप्तकाममात्मकाममकामं रूपं शोकांतरं ॥ २१ ॥ अत्र पिताऽपिता भवति माता माता लोका अलोका देवा अदेवा वेदा अवेदा अत्र स्तेनोऽस्तेनो भवति

बृहदा०

॥ २८७ ॥

रोत्रास्तेनोभवति पूर्वभ्रूणहात्राभ्रूणहाभवति पूर्वचंडालोत्राचंडालोभवति पूर्वपौलकसोत्रापौलकसोभवति सैन्यादिपापफलस्याप्य
पायात् पूर्वश्रमणोयतिःअत्राश्रमणःयतिधर्मात्समुत्थितेःअतएवपूर्वतापसोतापसः पुण्येनानिष्टेनानन्वागतंपापेनानन्वागतं हृद्य
यनाद्बृहदयस्यविष्णोःसंप्राप्तिमात्रतस्तदासुप्तौमुक्तौवासर्वाच्छोकान्तीर्णोभवति । यद्वातदासर्वान्शोकान्तीर्णःहृदयस्यशेषभूतो
भवतीत्यर्थः ॥ २२ ॥ एवमवस्थाप्रेरकोभगवानित्युक्तं देशकालांतरयोरन्योप्यवस्थाप्रेरकःकिमित्याशंकापरिहारायभगवतःस
माभ्यधिकराहित्यरूपमहिमानमाह ॥ यद्वाइत्यादिना ॥ ननुतद्वितीयमस्तितोन्यदितिप्रतिज्ञावाक्यंतोन्यत्विष्णोरन्यत्
तद्वितीयंतत्समनैवास्तीत्यर्थः । तत्रहेतुः यद्वैतंनपश्यतीति ब्रह्मयद्यस्मात् तत्स्वसमंवस्तु नपश्यति तत्तस्मान्नतुतद्विती
यमस्तीतिसंबंधः । ननुभगवददृष्टत्वेपिभगवत्समंकुतोनास्तीतिचेत् यत्किंचिद्वस्तुभगवतानदृष्टंतन्नास्त्येवेतिव्याप्तेरित्यप्याह । य
द्वैतन्नपश्यतीति वैशब्दोवधारणार्थः । नजःआवृत्तिः पूर्वप्रकृतब्रह्मयद्वस्तुनपश्यतितन्नास्त्येवेतिव्याप्तेर्भगवददृष्टंभगवत्समंन
स्त्येवेत्यर्थः । ननुयद्भगवतानदृष्टंतन्नास्त्येवेतिकथं नह्यस्मदाद्यदृष्टंवस्तुनास्तीतिवक्तुंशक्यतेइत्यतोभवेदेवास्मदाद्यदृष्टंवस्तु अस्म
दादीनामसर्वज्ञत्वात् भगवांस्तुविद्यमानंसर्वपश्यन्वै सचेन्नपश्यतितदानास्त्येवेत्याह ॥ पश्यन्वाइति ॥ ननुविष्णोःसार्वज्ञंकिं
भ्रांत्यानेत्याह ॥ नहीति ॥ हियस्मात्द्रष्टुर्भगवतो दृष्टेर्विपरिलोपोऽयथार्थत्वंन तस्मान्नभ्रांत्यासार्वज्ञं तत्रहेतुमाह ॥ अविनाशि

उ० । भ्रूणहाऽभ्रूणहाचंडालोचंडालःपौलकसोऽपौलकसः श्रमणोऽश्रमणस्तापसोतापसोनन्वागतंपुण्येनानन्वागतंपापेनतीर्णोहितदासर्वा
च्छोकान्बृहदयस्यभवति ॥ २२ ॥ यद्वैतन्नपश्यतिपश्यन्वैतन्नपश्यतिनहिद्रष्टुर्दृष्टेर्विपरिलोपोविद्यतेऽविनाशित्वात्

भावबो०

खंडार्थः

६ । ३

574

॥ २८७ ॥

त्वादिति ॥ निर्दोषत्वादवाधाच्चेत्यर्थः । ननु यथास्मदादीनां भ्रातृत्वेनास्मदादिदृष्टविरुद्धद्रष्टा अस्मदाद्यदृष्टद्रष्टा च भगवांस्तथा
 भगवदृष्टविरुद्धद्रष्टा भगवदृष्टादन्यवस्तुद्रष्टाचयद्यन्यः स्यात्तदा कथं भगवान्सर्वज्ञः स्यादिति चेत् स्यादेतदेवं यदि भगवदृष्टादन्य
 वस्तुद्रष्टा भगवदृष्टविरुद्धद्रष्टाचकश्चित्स्यात् न चासावस्तीत्याह ॥ ननु तद्वितीयमस्तिततोऽन्यद्विभक्तं यत्पश्येदिति ॥ तु श
 ब्दो हि शब्दार्थश्च ततो न्यत् भगवदृष्टादन्यत् ततो विभक्तं भगवदृष्टाद्विरुद्धं वस्तु यत्पश्येत् तत्तद्वितीयं भगवच्चतिरिक्तं द्रष्टृनैवास्ति
 हियस्मात्तस्माद्विद्यमानं सर्वं पश्यन्वेत्यर्थः ॥ २३ ॥ ननु चक्षुषास्वसमानवस्तुदर्शनाभावेर्पीन्द्रियांतरेण स्यादित्यत आह ॥ यद्वै
 तन्न जिघ्रतीत्यादि ॥ योजना तु पूर्ववदेव घ्रातेः घ्राणसंबन्धिज्ञानस्य ॥ २४ ॥ रसयतेः रासनज्ञानस्य ॥ २५ ॥ वक्तेर्वागिन्द्रियव्या
 पारस्य विपरिलोपोऽसत्यत्वं ॥ २६ ॥ श्रुतेः श्रोत्रज्ञानस्य ॥ २७ ॥ मतेर्मनसज्ञानस्य ॥ २८ ॥ स्पृष्टेः स्पर्शनज्ञानस्य ॥ २९ ॥

उ० । ननु तद्वितीयमस्तिततो न्यद्विभक्तं यत्पश्येत् ॥ २३ ॥ यद्वै तन्न जिघ्रति जिघ्रन्वै तन्न जिघ्रति न हि घ्रातुर्घ्रातेर्विपरिलोपो विद्यतेऽविनाशि
 त्वान्न तु तद्वितीयमस्तिततो न्यद्विभक्तं यजिघ्रेत् ॥ २४ ॥ यद्वै तन्न रसयते रसयन्वै तन्न रसयते न हि रसयितूरसयतेर्विपरिलोपो विद्यतेऽविनाशित्वान्न तु
 तद्वितीयमस्तिततो न्यद्विभक्तं यद्रसयेत् ॥ २५ ॥ यद्वै तन्न वदति वदन्वै तन्न वदति न हि वक्तुर्वै तन्न विपरिलोपो विद्यतेऽविनाशित्वान्न तु तद्वितीयमस्तित
 तो न्यद्विभक्तं यद्वदेत् ॥ २६ ॥ यद्वै तन्न शृणोति शृण्वन्वै तन्न शृणोति न हि श्रोतुः श्रुतेर्विपरिलोपो विद्यतेऽविनाशित्वान्न तु तद्वितीयमस्तिततो न्यद्विभक्तं
 यच्छृणुयान् ॥ २७ ॥ यद्वै तन्न मनुते मन्वानो वै तन्न मनुते न हि मनुतेर्मतेर्विपरिलोपो विद्यतेऽविनाशित्वान्न तु तद्वितीयमस्ति ततो न्यद्विभक्तं यन्मन्वीत
 ॥ २८ ॥ यद्वै तन्न स्पृशति स्पृशन्वै तन्न स्पृशति न हि स्पृष्टुः स्पृष्टेर्विपरिलोपो विद्यतेऽविनाशित्वान्न तु तद्वितीयमस्ति ततो न्यद्विभक्तं यत्स्पृशेत् ॥ २९ ॥

बृहदा०
॥ २८८ ॥

विज्ञातेः अंतःकरणप्रभेदबुद्धिरूपेन्द्रियसंबन्धिज्ञानस्य ॥ ३० ॥ ननु तद्वितीयमस्तीति यद्भगवद्द्रष्टान्यद्रष्टानास्तीति उक्तं तदुपसंहर
ति ॥ यत्र वा अन्यदिवस्यादित्यादिना ॥ यत्र यदा अन्यद्भगवद्भक्तिरिक्तं अन्यदिव वै अल्पस्वातंत्र्योपेतमपि भवेत् । तत्र वा त
दैव अन्यो भगवद्भक्तिरिक्तः पुरुषः अन्यद्भगवद्द्रष्टाद्भिन्नं पश्यतीत्यादियुज्यते तदेव नास्ति । अतो नान्योन्यत्पश्येदित्यर्थः ॥ ३१ ॥
एवं द्रष्टृतरनिषेधमुपसंहृत्य तस्यैव सर्वद्रष्टृत्वमित्युक्तमुपसंहरति ॥ सलिल इति ॥ सलिले प्रकृतिरूपे एकः समवर्जितः अद्वैतः अद्विती
यो विरोधिद्वितीयशून्यः द्रष्टा विष्णुर्भवति तिष्ठति । लीला सहितः सलीलः सलील एव सलिलः इति वा । विष्णोरेव द्रष्टृत्वं नान्यस्येति कुत
इत्यत आह ॥ एष इति ॥ हे सम्राट् एष आत्मा ब्रह्मपूर्णलोको ज्ञानं यस्यासौ ब्रह्मलोक इति हैनं जनकमनुशशासया ज्ञवल्क्य इत्यर्थः ।
यद्वा शुक्लस्य नीलस्येत्यादिना नाडीनां परस्परविलक्षणरूपवद्भिर्भगवद्रूपैर्व्याप्तत्वं मुक्तं तेन भगवद्रूपाणां भेदः प्राप्तः तथा तद्वा अस्यैतदा
सकाममित्यत्र षष्ठ्यारूपरूपिभेदश्च तन्निराकर्तुमाह ॥ यद्वैतमिति ॥ हृदयशब्दप्रकृतं ब्रह्म यद्यस्मात् तत्शुक्लादिकं रूपं द्वैतं
स्वतः परस्परंच भिन्नं न पश्यति तत्तस्मात् तद्वितीयं नास्ति न भवति भगवता भिन्नत्वेनादृष्टत्वेऽपि कुतो न भिन्नं न ह्यस्माभिः शुक्ति

उ० । यद्वैतं तन्न विजानाति विजानन्वैतं तन्न विजानाति न हि विज्ञातुर्विज्ञातेर्विपरिलोपो विद्यते ऽविनाशित्वान्ननु तद्वितीयमस्ति ततो न्याद्विभक्तं य
द्विजानीयात् ॥ ३० ॥ यत्र वा अन्यदिवस्यात्तत्रान्योन्यत्पश्येदन्योन्यजिघ्रेदन्योन्यद्रसयेदन्योन्यद्वेदन्योन्यच्छृणुयादन्योन्यन्मन्वीतान्योन्यत्स्पृ
शेदन्योन्यद्विजानीयात् ॥ ३१ ॥ सलिल एको द्रष्टा ऽद्वैतो भवत्येष ब्रह्मलोकः सम्राडिति हैनमनुशशासया ज्ञवल्क्य एषास्य परमागातिरेषास्य परमासंप
देषोऽस्य परमो

भावबो०

खंडार्थः

६ । ३

576

॥ २८८ ॥

कायाभिन्नत्वेन रजतं न दृश्यत इत्येतावता तत्ततो न भिन्नमित्यत आह ॥ पश्यन्निति ॥ पश्यन् सर्वज्ञ एव सन् तच्छुक्लादिकं भिन्नत्वे
न न पश्यति वै एवं तर्हि जीवजडात्मकं विश्वमपि किं ततो न भिन्नमेत्याह ॥ ततो न्यत्विभक्तं यत्पश्येदिति ॥ यद्यस्माद्भगवान्
यज्जीवादिकं स्वतो विभक्तं भिन्नं पश्येत् तस्मात्ततो न्यदेव भगवता भेदेन दृष्टत्वेपि कुतो भिन्नं न हि चंद्रश्चंद्राद्भिन्नत्वेनास्माभिर्दृश्य
त इत्येतावता भिन्न इत्यत आह ॥ नहीति ॥ द्रष्टुः परमेश्वरस्य दृष्टेर्ज्ञानस्य विपरिलोपो वै परीत्यमयथार्थत्वं न विद्यते । कुतः अवि
नाशित्वान्निर्दोषत्वादवाधाच्चेत्यर्थः । ततोऽन्यद्विभक्तं यत्पश्येदिति यद्भेदसत्यत्वमुक्तं तदिदानीमभेदनिषेधेनोपसंहरति ॥ य
त्र वेति ॥ यत्र यस्मिन्पक्षे न्यदिव स्वतो भिन्नमप्यस्वातंत्र्येण निमित्तेनान्यदिव स्थितं स्यादस्ति तत्रैव पक्षेऽन्यः पुरुषोऽन्यद्वटादि
कं पश्येदित्यादियुज्यते । यत्र तु पक्षे तदेव नास्ति न तत्रान्यदर्शनादिव्यवहारो युज्यत इत्यर्थः । स्वगतभेदशून्यस्यैव भगवतो महि
मांतरमाह ॥ सलिल इति ॥ व्याख्यानं पूर्ववत् । तस्यैव महिमांतरमाह ॥ एवेति ॥ अस्य विष्णोरेषा गतिः परमा सार्वत्रिक
त्वात् । अस्यैषा संपत्परमानिरतिशयपूर्णत्वात् । अस्यैषा लोको ज्ञानं परमः सर्वविषयकत्वात् । अस्यैषा आनंदः परमः पूर्णत्वात् ।
ननु ब्रह्मरुद्राद्यानंदस्यापि पूर्णत्वेन परमत्वात् कथमेषोऽस्य परम आनंदः इत्युक्तमित्यत आह ॥ एतस्यैवेति ॥ अन्यानि भूतानि ब्रह्मा
दीनि मुक्तान्यपि एतस्य विष्णोरेवानंदस्य मात्रां प्रतिविंब रूपविपुलकमुपजीवंति अश्रंतीत्यर्थः ॥ ३२ ॥ ननु ब्रह्मादयः किं परमात्मा

577

बृहदा०
॥ २८९ ॥

नंदप्रतिबिम्बभूतं विष्णुडानंदं साम्येनैवाश्रंति उत्तारतम्येनेति जिज्ञासायां तारतम्येनैवेत्याह ॥ सहत्यादिना ॥ सप्रसिद्धो यो मनुष्याणां चक्रवर्तिनां मध्ये राद्धः संसिद्धो मुक्तः समृद्धो यावत्साधनैः साधयितुं शक्यते तावत्संपूर्णत्वेन मुक्तः स्वराष्ट्रे ज्ञानोपदेष्टृत्वादन्ये पामधिपतिर्मानुष्यकैर्मनुष्यत्वदशायां ज्ञानोत्तरकृतदानादिफलभूतैः सर्वैर्भोगैः संपन्नतमो भवति समनुष्याणां परमआनंदः आविर्भूतस्वरूपानंदः । आनंदतद्वतोरभेदात् समनुष्याणां मध्ये परमानंदीत्यर्थः । यद्वास इति तदीयानंदपरामर्शः तदुत्तरकक्ष्यमाह ॥ अथेति ॥ ये मनुष्याणां शतमानंदाः स एको जितलोको ब्रह्मज्ञानं यैस्ते जितलोका मुक्तास्तेषां पितृणामानंदः । अत्र शतशब्दो दशलक्षपरः मनुष्येभ्यो मनुष्यगंधर्वाणां तेभ्यो देवगंधर्वाणां तेभ्यः पितृणां शतगुणानंदवत्त्वस्यान्यत्रोक्तत्वात् । अथ जितलोकानां पितृणां ये शतमानंदाः स एको गंधर्वलोके गंधर्वाणां ब्रह्मज्ञाने मुक्तौ मुक्तानां गंधर्वाणामानंद इत्यर्थः । उत्तमगंधर्वापेक्षयैवैतत् । अथ ये शतं गंधर्वलोकआनंदाः स एकः कर्मदेवानां मुक्तानामानंदः । के कर्मदेवा इत्यत आह ॥ य इति ॥ अथ ये शतं कर्मदेवानामानंदाः स एक

उप० । स यो ह वै मनुष्याणां राद्धः समृद्धो भवत्यन्येषामधिपतिः सर्वैर्मानुष्यकैर्भोगैः संपन्नतमः समनुष्याणां परमआनंदोऽथ ये शतं मनुष्याणामानंदाः स एकः पितृणां जितलोकानामानंदोऽथ ये शतं पितृणां जितलोकानामानंदाः स एको गंधर्वलोकआनंदोऽथ ये शतं गंधर्वलोकआनंदाः स एकः कर्मदेवानामानंदो ये कर्मणा देवत्वमभिसंपद्यन्तेऽथ ये शतं कर्मदेवानामानंदाः स एकः आजानदेवानामानंदो यश्च श्रोत्रियोऽवृजिनोऽकामहतोऽथ ये शतमाजानदेवानामानंदाः स एकः प्रजापति लोकआनंदो

भावबो०
खंडार्थः
६ । ३

578

॥ २८९ ॥

आजानदेवानांजातेभ्योवराणामिन्द्रादीनामानंदः । तेषांमुक्तत्वज्ञापकमाह ॥ यश्चेति ॥ वचनव्यत्यासः येश्रोत्रियाःश्रुतिफलं प्राप्ताः अवृजिनादुःखरहिताः अकामहताःकामैरहताश्चतेषामाजानदेवानामितिसंबंधः । एवमुत्तरापि । अथयेशतमाजानदेवा नामानंदाः सएकःप्रजापतीनांपशुपतीनांरुद्राणांशेषाणामितियावत् । लोकेब्रह्मज्ञानेमुक्तौ आनंदः । येश्रोत्रियाअवृजिनाअकामहताश्चतेषांप्रजापतीनामितिसंबंधः । अथयेशतंप्रजापतिलोकआनंदाः सएकोब्रह्मलोकेब्रह्मणांलोकेब्रह्मज्ञानेमुक्तावानंदः । येश्रोत्रियाअवृजिनाअकामहताश्चतेषांब्रह्मणामित्यन्वयः । हेसम्राट्एवंतारतम्येस्थितानिब्रह्मादीनिमुक्तानि एतस्यानंदस्यमात्रामेवोपजीवंतियस्मात् अथतस्मादेवपरमात्मापरमआनंदःनिरतिशयपूर्णानंदः एषब्रह्मलोकःपूर्णज्ञानइतिहोवाचयाज्ञवल्क्यः । राजाह ॥ सोहमिति ॥ अत्रैवंराज्ञापृष्टेसति याज्ञवल्क्योविभयांचकारभीतवान् । भयनिमित्तमाह ॥ मेधावीनि ॥ मेधावीप्रज्ञावान् राजा सर्वेभ्यःप्रश्नकर्तृभ्यस्तेभ्यआश्वलादिभ्यो मामुदरौत्सीत्उत्कृष्टतयावरोधंकृतवानिति ॥ ३३ ॥ विमोक्षायब्रूहीत्युक्तोयाज्ञवल्क्यआह ॥ सवाइति ॥ पूर्वस्यैवपुनर्वचनमभ्यासार्थं ॥ ३४ ॥ एवंसुप्त्यादिनियामकोभगवानित्युक्तं इदानींमरण

उप० । यश्चश्रोत्रियोऽवृजिनोऽकामहतोऽथयेप्रजापतिलोकआनंदाःसएकोब्रह्मलोकआनंदोयश्चश्रोत्रियोऽवृजिनोऽकामहतोऽथैषपणवपरमआनंदएषब्रह्मलोकःसम्राडितिहोवाचयाज्ञवल्क्यःसोहंभगवतेसहसंददाम्यत ऊर्ध्वंविमोक्षायैवब्रूहीत्यत्रहयाज्ञवल्क्योविभयांचकारमेधावीराजासर्वेभ्यो मांतेभ्यउदरौत्सीदिति ॥ ३३ ॥ सवाएषएतस्मिन्स्वप्नांतैरत्वाचरित्वाट्टैवपुण्यंचपापंचपुनःप्रतिन्यायंप्रतियोन्याद्रवतिबुद्धांतायैव ॥ ३४ ॥

बृहदा०

॥ २९० ॥

नियामकोपि स एवेत्याह ॥ तद्यथेति ॥ तत्निदर्शनं यथा सुसमाहितं पुमधिष्ठितं अनः प्रामादिकं उत्सर्जद्यायात् गच्छेत् एवमेवायं शरीरः शरीराभिमानो आत्मा जीवो यत्र यदा ऊर्ध्वोच्छ्वासी भवति एतत् एतस्मिन्काले प्राज्ञेनात्मना परमात्मना अन्वारूढो देहं उत्सर्जत्परित्यजन्त्याति ॥ ३५ ॥ न केवलं साधारणमरण एव भगवता न्वारूढो जीवः किंतु मोक्षरूपमरणेपीत्याह ॥ स इति ॥ सो यं जीवः यत्र यदा अणिमानं भगवंतं न्येति निर्गच्छति भगवत्प्राप्तिरूपं मोक्षं गंतुमिच्छतीति यावत् । तदा प्राज्ञेनात्मना परमात्मना न्वारूढो देहं उत्सर्जदिति पूर्वोक्तसंबंधः । भगवंतं कदा न्येतीत्यत आह ॥ जरयेति ॥ जरया वोपतपता उपतापयतीत्युपतपन्नो रोगादि स्तेनवा अणिमानं निगच्छति । ननु सर्वेपि जरयैवाणिमानं निगच्छन्ति अतः कथमुपतपतावेति पक्षांतरोक्तिरित्यतो नायं नियम इति सट्टांतमाह ॥ तद्यथेति ॥ तत्निदर्शनं यथा आम्रं वा फलं बाल्ये औदुंबरं फलं परिणामे पिप्पलं अश्वत्थफलं वा सभ्यकृपाके बंधनात्ममुच्यते पतति एवमेवायं पुरुषः कलौ बाल्ये त्रेतादौ मध्यमे वयसि कृते चरमे वयसि येभ्योऽंगेभ्यः शरीरावयवेभ्यः शरीरादितियावत् संप्रमुच्य प्रतिन्यायं प्रतियोनि प्राणायैव वायवे एव पुनराद्रवति पूर्वमेकदा वायुं प्राप्य जायस्व ज्ञानमाप्नुहीति तद्विरादे वोत्पद्य ज्ञानं संपाद्य पुनः प्राणं प्राप्नोति ततो भगवंतं प्राप्नोतीत्यर्थः ॥ ३६ ॥ स जीवो यदा भगवंतं प्रतिगच्छति तदा विशेषमाह ॥ तद्यथेति ॥ तत्निद

उप० । तद्यथाऽनः सुसमाहितमुत्सर्जद्याया देवमेवायं शरीरं आत्मा प्राज्ञेनात्मनाऽन्वारूढ उत्सर्जद्याति यत्रैतदूर्ध्वोच्छ्वासी भवति ॥ ३५ ॥ स यत्रायमणिमानं न्येति जरया वोपतपता वाऽणिमानं निगच्छति तद्यथा आम्रं वा औदुंबरं वा पिप्पलं वा बंधनात्ममुच्यते एवमेवायं पुरुष एभ्योऽंगेभ्यः संप्रमुच्य पुनः प्रतिन्यायं प्रतियोन्याद्रवति प्राणायैव ॥ ३६ ॥

भावो०

खंडार्थः

६ । ३

580

॥ २९० ॥

शनंयथा अयं तमागच्छं तं राजानं दृष्ट्वा उग्राः श्रेणयः प्रत्येनसो योधाः सूताश्च ग्रामण्यश्च भूपालाश्चेति सूतग्रामण्यो जनपदस्थाः अन्नैः
 पानैरावसथैरावासस्थानैः पूजां प्रतिकल्पंते कल्पयंति । कथं दूरादागच्छतो राज्ञो दर्शनं च तेषामित्यत आह ॥ अयमिति ॥ अयं
 ध्वज आगच्छति तस्मादयं राजा प्यायातीति ज्ञात्वा प्रतिकल्पंते इति संबन्धः । एवमेवं विदं पूर्वोक्तप्रकारेण भगवदपरोक्षज्ञानिनमायां तं
 दृष्ट्वा सर्वाणि भूतानि अर्चिरादिदेवतानि पूजां प्रतिकल्पंते । ननु ज्ञानिन्यागते देवैः किमिति पूजा कल्पनीया उग्रादिवत्तेषां तद्भृत्य
 त्वाभावादित्यत आह ॥ इदमिति ॥ इदं मुक्तजीवस्वरूपमागच्छति अतः अनेन सह इदं परं ब्रह्मायातीति तत्पूजार्थं प्रतिकल्पंते इत्यर्थः
 ॥ ३७ ॥ मुक्तं जीवमादाय भगवानेक एव गच्छति किं नेति भावेनाह ॥ तदिति ॥ तन्निदर्शनं यथा राजानं प्रयियासंतं गच्छंतं
 राज्ञा सह स्थिता उग्राः प्रत्येनसः सूतग्रामण्योऽभिसमायांति एवमेवेममात्मानं मुक्तमादाय गच्छंतं परमात्मानं अंतकाले मोक्षकाले
 सर्वे प्राणाः शरीरस्थाः वागादीन्द्रियदेवाः अभितः समायांति । अंतकालमेवाह ॥ यत्रेति ॥ ३८ ॥ ज्योतिर्ब्राह्मणं ॥ ३ ॥ ॥
 (तद्यथान) इत्यादिनानिरूपितमंत्यमरणप्रकारमेव विविच्य दर्शयति ॥ स यत्रेत्यादिना ॥ स यत्रायमात्मा बल्यं न्येत्यत्राबल्यम

उ० । तद्यथाराजानमायांतमुग्राः प्रत्येनसः सूतग्रामण्योऽन्नैः पानैरावसथैः प्रतिकल्पंतेऽयमायात्ययमागच्छतीत्येव ॥ इदं विदं ॥ सर्वाणि भूतानि
 प्रतिकल्पंते इदं ब्रह्मायातीदमागच्छतीति ॥ ३७ ॥ तद्यथाराजानं प्रयियासंतमुग्राः प्रत्येनसः सूतग्रामण्योऽभिसमायंत्येवमेवेममात्मानं अंतकाले सर्वे प्रा
 णा अभिसमायंतियत्रैतदूर्ध्वोच्छ्वासी भवति ॥ ३८ ॥ इति ज्योतिर्ब्राह्मणं ॥ ३ ॥

भा० । सर्वेषां त्रलकारित्वाद्बल्यो विष्णुः प्रकीर्तितः ।

बृहदा०

॥ २९१ ॥

बलभावंदौर्बल्यमिति व्याख्यानमसत् प्रमाणविरुद्धत्वादिति भावेन प्रमाणेन बल्यशब्दार्थमाह ॥ सर्वेषामिति ॥ बलसंबन्धीबल्यः
संबन्धश्च तत्कारित्वमित्यभिप्रेत्य बलकारित्वादित्युक्तं संकोचे कारणाभावात् सर्वेषामिति । नन्वेवं स आत्मा बल्यं न्येत्यसंमोहमिव न्ये
तीत्यनुपपन्नं जीवस्य विष्णुप्राप्तेरेव मरणरूपत्वेन तदनंतरं संमोहप्राप्त्यसंभवात् । दौर्बल्यप्राप्त्यनंतरं संमोहप्राप्तेश्च संभावितत्वादि
त्याशंकां परिहरन् स यत्रायमित्यादि प्राणा अभिसमायंतीत्यंतं वाक्यं व्याचष्टे ॥ तं यदेति ॥ यत्रेत्यस्यार्थो यदेति न्येत्येत्यस्यार्थः
प्राप्येति श्रौतात्मशब्दस्य विष्णुपरत्वे संमोहप्राप्त्यादेरसंभवादाह ॥ जीवात्मेति ॥ उक्तशंकापरिहाराय मृतेः पूर्वमिति शेषोक्तिः ।
न्येतीत्यस्यार्थो यातीति एनमित्यस्यार्थो विष्णुमिति अथेत्यस्यार्थस्तदेति एते प्राणा इत्यस्यार्थो देवा इति स एतास्ते जोमात्रा इत्युत्तरत्रा
नुवादादाह ॥ तेजःस्वरूपिण इति ॥ स एतास्ते जोमात्राः समभ्याददानो हृदयमेवान्ववक्रामतीति वाक्यं व्याचष्टे ॥ तानादाये
ति ॥ स यत्रैव चाक्षुष इत्युत्तरत्रानुवादाच्चक्षुःस्थानादित्युक्तं । अथारूपज्ञो भवतीत्युक्तरूपाज्ञत्वं प्रकृतचाक्षुषपुरुषस्य विष्णोरुच्य
तइति प्रतीतिं परिहरन् अथारूपज्ञो भवतीत्येतद्व्याचष्टे ॥ तदेति ॥ अनेन तदा कस्यापि ज्ञानाभावेनारूपज्ञ इति विशिष्योक्तिः कथ
मिति शंका परिहृता । रूपशब्दस्योपलक्षकत्वांगीकारात् । ब्रह्मसमाश्रित इत्युक्त्या जीवस्याप्रकृतत्वशंकानिरस्ता । बल्यं न्येत्ये

भा० । तं यदा प्राप्य जीवात्मा मृतेः पूर्वविमुग्धतां । याति विष्णुं तदा देवायां तितेजःस्वरूपिणः । तानादाय हरिश्चक्षुस्थानाद् हृदयमाव्रजेत् । तदान
किंचिज्ज्ञानातिजीवो ब्रह्मसमाश्रित इति च ।

भाववो०

भाष्यार्थः

६ । ३

582

॥ २९१

तिब्रह्मसमाश्रितत्वेन प्रकृतत्वात् । ननु अथैनमेते प्राणा इत्यत्रैव नमिति पूर्वप्रकृतजीवपरामर्शप्रतीतेः कथं विष्णुमिति व्याख्यानमित्य
त आह ॥ एनमिति ॥ जीवपरत्वे प्राणानां तदभिगमनं न स्यादिति बाधकसूचनायाभिसमायंतीत्यनुवादः । सचाक्षुषः पुरुषो जीवो य
त्र यदा पराक् बहिः पर्यावर्तते तदा अरूपज्ञो भवतीति प्रतीतिनिरासाय किंचिदध्याहारेण तद्व्याचष्टे ॥ पराक् स्थित इति ॥ बहि
र्व्यापारं कुर्वन् स्थित इत्यर्थः । प्रत्यक् अंतर्हृदयस्थानं । अन्यथा यथा श्रुतार्थांगीकारे उक्तानुवादरूपत्वानुपपत्तेः । चाक्षुषो भगवानि
त्युक्त्या भगवतश्चाक्षुस्थत्वमुक्तं तत्र प्रमाणमाह ॥ इंध इति ॥ १ ॥ एकी भवति न पश्यतीत्याहुरित्यादिवाक्यमप्रतिपत्तिविप्रतिप
त्तिनिरासाय व्याख्यातुं किंचित्प्रमेयमाह ॥ हृदय इति ॥ ननु जीवस्य हृदयस्थत्वे सर्वदेहगतस्पर्शादिज्ञानं चक्षुरादिनारूपादिज्ञा
नं च कथं स्यादित्यत आह ॥ विशेषेणेति ॥ किंतु तदित्यत आह ॥ चक्षुरादिष्विति ॥ तयोर्जीवेशयोः रूपाणि जाग्रत्काले च
क्षुरादिषु बहूनि संति अतः सर्वगतः स्पर्शादिज्ञानोपपत्तिः । जीवपक्षरूपाणीत्यस्य प्रकाशगुणेन विशेषसंनिधानं विवक्षितं । यथोक्तमै
तरेयभाष्ये जागरितेऽप्यक्ष्यादिषु विशेषसन्निहितं भवति दीपप्रकाशवदिति । इदानीं तद्वाक्यं व्याचष्टे ॥ तान्येवेति ॥ तानि च क्षु
रादिषु स्थितानि जीवरूपाणि विष्णुरूपाणि च हृदयस्थेन जीवरूपेण विष्णुरूपेण च इत्याहुरित्यस्यार्थः इति विदुः प्राज्ञा इति । ननु दे

भा० । एनं वल्यमभिसमायांति । पराक् स्थितश्चाक्षुषो भगवान्प्रत्यक् पर्यावर्तते । इंधो ह वै नामैष यो यं दक्षिणे क्षन्पुरुष इत्यादिभ्रुतेः ॥ १ ॥
हृदये संस्थितो जीवो विशेषेण हरिस्तथा । चक्षुरादिषु रूपाणि जाग्रत्काले तयोः सदा । बहूनि संति तान्येव यदैकीभावमाप्नुयुः । हृदयस्थेन रूपेण तदा जीवो

बृहदा०

॥ २९२ ॥

हांतःसूर्यादितेजसोभावात्केनहृदयाग्रद्योतनमित्याशंकांपरिहरन् तस्यैहैतस्येति वाक्यंव्याचष्टे ॥ तदेति ॥ स्वतेजसास्वरूप
भूततेजसा । तेनप्रद्योतेनैषआत्मानिष्कामतीतिवाक्यंजीवपरत्वनिरासायव्याचष्टे ॥ तेनेति ॥ तमुत्कामंतंप्राणोनूत्कामतीत्य
स्यार्थमाह ॥ प्राणइति ॥ प्राणमनूत्कामंतमित्यादेरर्थमाह ॥ प्राणमन्यइति ॥ अन्येदेवाःप्राणमनुव्रजेयुः । अत्रविशेषस्तु
अन्येषांभ्रियमाणानांप्राणाभागतएवतु । देवतास्वेकतांयांतिभागतोनुव्रजंतितं । ज्ञानिनांमुच्यमानानांनैवयांतिस्मदेवताः । तेनैवस
हसंयांतिततो नूत्कमणाश्रुतिरिति वचनादवगंतव्यः । तंविद्याकर्मणीसमन्वारभेतेपूर्वप्राज्ञाचेत्यस्यार्थमाह ॥ विद्येति ॥ विद्या
कर्मयोग्यताशब्दैःप्रसिद्धविद्यादिकमेवोच्यतइतिप्रतीतिनिरासायतेषांशब्दानांविबक्षितमर्थप्रमाणेनाह ॥ कर्मेति ॥ नकेवलं
ह्यैवज्ञानाभिमानाविष्णुमनुगच्छति किंतुवायुरपितर्हितस्यप्राणोनूत्कमतीत्यनुगमनस्याभिहितत्वात्पुनरुक्तिरित्याशंकांपरिहरति
॥ वायुरिति ॥ प्राणात्मकश्चेतिद्विधैवेतिसंबंधः । ननुहृदयाग्रप्रद्योतनप्रकाशितद्वारेणगच्छन्ज्ञानीमूर्ध्नेवगच्छतीतिप्रतीयते निर्भि
द्यमूर्धन्व्यसृजेत्परंगत इतिवचनात् । अतश्चक्षुषोवामूर्ध्नेवान्येभ्योवाशरीरदेशेभ्यइत्युक्तिःकथमित्यतआह ॥ देवलोकइति ॥
यदेवलोकइत्यर्थः । तदेवताद्वारेणतदेवताभिमतचक्षुरादिद्वारेण । ब्रह्मणश्चतुर्मुखस्य लोकंगच्छन्नपि तथैवमूर्ध्नेवोत्कामेत् तर्ह्यन

भा० । नकिंचन । जानातीतिविदुःप्राज्ञास्तदाविष्णोःस्वतेजसा । द्योततेहृदयाग्रंचतेनद्वारेणकेशवः । निष्कामेजीवमादायप्राणएन
मनुव्रजेत् । प्राणमन्येतथादेवाविद्याकर्मचयोग्यतेतिमहामीमांसायां । कर्माभिमानांगरुडोब्रह्माज्ञानाभिमानवान् । पूर्वप्राज्ञायोग्यतास्याद्रमातद
भिमानिनी । एतेपिविष्णुगच्छंतमनुयांतिसदैवहि । वायुर्ज्ञानात्मकश्चैवप्राणात्मकइतिद्विधा । अनुयातिहृषीकेशंसर्वेदेवैःसमन्वितइतिच । देवलोक

भाववो०

भाष्यार्थः
६ । ४

584

॥ २९२ ॥

योःकोविशेषइत्यतआह ॥ सुषुम्नायाविभेदतइति॥विष्णुलोकंगच्छन्सुषुम्नयामूर्धानंगत्वोत्क्रामत् ब्रह्मलोकंगच्छन्सुषुम्नाप्रभे
देनमूर्धानंगत्वोत्क्रामतीतितयोर्विशेषइत्यर्थः । सविज्ञानोभवतीत्यस्यसपरमात्माविज्ञानोभवतीत्यर्थप्रतीतिनिरासायतदनूद्यव्याच
ष्टे ॥ सविज्ञानइति ॥ नन्वेवंसविज्ञानमेवान्ववक्रामतीत्यस्यजीवसहितंभगवंतमन्वक्रामतीत्यर्थःस्यात् नचासौयुक्तः । जीवस
हितभगवंतंप्रतिगंतुरभावादित्यतस्तद्वाक्यंयथावद्व्याचष्टे ॥सइति॥ ननुजीवःपूर्वमेवभगवंतंप्राप्तोस्त्येव । बल्यन्येतीत्युक्तत्वात्
तथाचसभगवान्जीवमन्ववक्रामतीतिकथमुच्यतइत्यतस्तदभिप्रायमाह॥जीवमिति ॥ भगवान्जीवमारुह्यगच्छतीत्यत्रप्रमाणमा
ह॥प्राज्ञेनेति॥नन्वत्रविज्ञानशब्दोजीवपरःकुतइतिचेत् योविज्ञानेतिष्ठन्नित्यंतर्यामिब्राह्मणेकाण्वशाखिनांविज्ञानशब्दस्यजीवाभि
प्रायेणपाठात् नचतत्रापिविज्ञानशब्दोजीवपरइतिकुतइतिवाच्यं । यआत्मनितिष्ठन्नित्यंतर्यामिब्राह्मणेमाध्यंदिनशाखिनांआत्मश
ब्दस्यजीवाभिप्रायेणपाठात् । तत्समाख्ययात्रापिविज्ञानशब्दस्यजीवपरत्वोपपत्तेरितिभावेनाह ॥ यइति ॥ उभयोःकाण्वमा
ध्यंदिनशाखिनोर्विज्ञानात्मशब्दयोः जीवाभिप्रायेणपाठइत्यत्रनियामकंसूत्रंपठति ॥ शारीरश्चेति ॥ नचस्मार्तमितिपूर्वसूत्रान्न
जोनुकर्षणार्थश्चशब्दः । शारीरोजीवश्चनान्तर्यामी कुतःयतःउभयेपिकाण्वमाध्यंदिनाश्च योविज्ञानेतिष्ठन्नित्यिआत्मनितिष्ठन्निति

भा० । चिरंरत्वायस्तुमुक्तिंजिष्यति । सतुतदेवताद्वारेणोत्क्रामतिनसंशयः । विष्णुलोकंपरंगच्छन्नुत्क्रामेन्मूर्ध्नेवतु । तथैवब्रह्मणोलोकंसुषुम्ना
याविभेदतइत्यध्यात्मे । सविज्ञानोभवतिजीवेनसहितोभवति । सविज्ञानंजीवमेवान्ववक्रामति । जीवमारुह्यगच्छति भगवान् । प्राज्ञेनात्मना
न्वारूढइतित्युक्तं । योविज्ञानेतिष्ठन्नित्यिआत्मनितिष्ठन्नित्युभयोर्जीवाभिप्रायेणहिपाठः । शारीरश्चोभयेपिहिभेदेनैवमधीयतइतिभगवद्वचनं ।

बृहदा०

॥ २९३ ॥

एनंजीवमंतर्यामिणोभेदेनाधीयतइतिभगवद्वचनेनविज्ञानात्मशब्दयोर्जीवपरत्वोक्तेस्तयोर्जीवाभिप्रायेणपाठइतिसिद्धमित्यर्थः । विज्ञानशब्दस्यजीववाचित्वेस्पष्टंचप्रमाणमाह ॥ विज्ञानात्मेति ॥ तदेतदक्षरंवेदतेयस्तुसोम्यससर्वज्ञःसर्वमेवाविवेशेतिवाक्य शेषः । विज्ञानात्माविज्ञानस्वरूपोजीवः प्राणाश्चक्षुरादयः भूतानिपृथिव्यादीनि सर्वैर्देवैरभिमानिभिःसूर्याद्यैःसह यत्रयस्मिन्नक्षरे (सम्अजस्रं)संप्रतिष्ठति तदेतदक्षरंवेदतेविज्ञानातियःपुरुषः ससर्वज्ञःसर्वपरब्रह्माविवेशैवध्रुवमाविशत्येवेत्यर्थः । नचात्रविज्ञाना त्मशब्दोब्रह्मपरः यत्रसंप्रतिष्ठतीत्युक्तिविरोधात् किंचपदप्रश्लोपनिपदिपूर्वोक्तार्थेह्ययमंत्रउदाह्रियते पूर्वोक्तश्चार्थोजीवस्यविज्ञानरू पत्वं सुषुप्तौकस्यसुखंभवतीतिपृष्टेशरीरेसुखंभवतीत्युक्तत्वात् शरीरशब्दस्यज्ञानात्मकत्वेनभगवत्सादृश्ययुक्तजीवपरत्वात् । यथो क्तं सादृश्याद्देहवज्जीवोविष्णोस्तस्यसुखंभवेदिति । ननुतेनप्रद्योतेनैपआत्माजीवोनिष्क्रामतीत्येवार्थःकिंनस्यात् । बाधकाभावात् । अतःकिंविष्णुपरतयाव्याख्यानेनेत्यतस्तत्रबाधकमाह ॥ एषइति ॥ यद्यत्रात्मशब्दोजीवपर स्तर्ह्युत्तरत्रापि अयमात्मेदंशरीरंनिहत्ये त्यत्र सवाअयमात्माब्रह्मेत्यत्रचात्मशब्दोजीवपरइत्यंगीकारापातेनइदंशरीरंनिहत्येत्यादिकमपिजीवकर्तृकमित्यंगीकर्तव्यंस्यात् । नचतद्युक्तमित्यर्थः । कुतो नयुक्तमित्यतआह ॥ नहीति ॥ सवाअयमात्माब्रह्मेत्यत्रात्मशब्दस्य जीवपरत्वायोगेहेतुमाह ॥ न चेति ॥ अत्रात्मशब्दस्य जीवपरत्वेविज्ञानमयत्वादेःकथंचित्स्मिन्संभवेपिसर्वमयइत्युक्तंसर्वप्राधान्यंजीवस्यकथमपिनयुज्यते ।

भा० । विज्ञानात्मासहदेवैश्चसर्वैःप्राणाभूतानिसंप्रतिष्ठतियत्रेतिच । एषआत्मानिष्क्रामतीतिजीवांगीकारेशरीरंनिहत्याविद्यांगमयित्वाऽ न्यन्नवतरंकल्याणतरंरूपंकुरुतइत्यादिकमयुक्तंस्यात् । नहिजीवःशरीरंनिहत्यअविद्यामयतिरूपांतरंवाकरोति । नचसर्वमयत्वंजीवस्य ।

भाववो०

भाष्यार्थः

६ । ४

586

॥ २९३ ॥

जम

नचसर्वमयइतिसर्वस्वरूपत्वमुच्यतइतिवाच्यं । त्वयापिजीवस्यविशिष्टस्यसर्वस्वरूपत्वानंगीकारात् । जीवचैतन्यस्यसर्वचैतन्या
भेदार्थत्वेचलक्षणापातात् । अतोनायमात्मशब्दोजीवपरइत्यर्थः । तत्रैवहेत्वंतरमाह ॥ ब्रह्मेति ॥ २ ॥ ननुमुच्यमानस्यदेहां
तरप्राप्तेरसंभवात्कथं तृणजलूकादृष्टांतइत्यतस्तजीवपरमितिप्रतीतिनिरासायप्रमाणेनव्याचष्टे ॥ यथेति ॥ अयमात्मेत्यस्यार्थोभग
वान्पुरुषोत्तमइति । जीवस्यसूक्ष्मरूपंसूक्ष्मशरीरंलिंगशरीरंप्राप्येत्यनेनान्यमाक्रममाक्रम्येत्येतद्व्याख्यातं आत्मानमुपसंहरतीत्यस्या
र्थःस्थूलंदेहंपरित्यजेदिति । इदंशरीरंनिहत्येत्यस्यार्थमाह ॥ इदमिति ॥ अविद्यांगमयित्वेत्यस्यार्थमाह ॥ अविद्यांचैवेति ॥
ज्ञानसर्जनादेवेत्यन्वयः ॥ ३ ॥ तद्यथापेशस्कारीपेशसोमात्रामुपादायेत्यादिव्याचष्टे ॥ स्वर्णकारइति ॥ कल्याणतरमित्यस्या
र्थःस्वर्णमलमग्नौनिहत्येति आत्मेष्टंरूपंरुचककटकादिकं आत्माग्नौआत्मज्ञानाग्नौस्वेच्छयाप्ययोग्यानांयोग्यंरूपंकरोतिकिमित्यत
आह ॥ यद्योग्यमिति ॥ एतदेवविवृण्वन्पित्र्यंवेत्यादेरर्थमाह ॥ पितृजीवस्येति ॥ पित्र्यंरूपंकुरुतइतिसंबंधः । तस्यगंधर्व
जीवस्य गंधर्वमेवेतिसंबंधः । प्रजापतेःरुद्रस्य । ननुभवत्वेवमुत्सर्गः तथापिकापिदेशेकापिकालेतत्तद्योग्यतातिक्रमेणापिकरोतिकिं

भा० । ब्रह्मेतिविशेषणाच्च ॥ २ ॥ यथातृणजलूकैवंभगवान्पुरुषोत्तमः । जीवस्यसूक्ष्मरूपंतुप्राप्यस्थूलंपरित्यजेत् । इदंशरीरंभूतेषुविला
पयतिकेशवः । अविद्यांचैवजीवस्यगमयेज्ञानसर्जनात् ॥ ३ ॥ स्वर्णकारोयथास्वर्णमलमग्नौनिहत्यच । शुद्धेनतेनचात्मेष्टंकुरुतेरूपमंजसा । एवं
सभगवान्विष्णुर्जीवस्वर्णस्ययन्मलं । अविद्याकामकर्माद्यमात्माग्नौनाश्यसर्वकृत् । स्वेच्छयाकुरुतेरूपंयद्योग्यंतस्यमुक्तिं । पितृजीवस्यपित्र्यंसगंधर्व
तस्यचैवहि । दैवंतुदेवजीवस्यप्राजापत्यंप्रजापतेः । ब्रह्मणोब्राह्ममेवेतिनित्यानंदस्वरूपकं ।

बृहदा०
॥ २९४ ॥

नेत्याह ॥ नेति ॥ विनारूपंकुरुते इत्यनुवर्तते । ननु स्यादेतद्यदियोग्यतैव सिद्धा स्यात् सैव कुत इत्यत आह ॥ पूर्वप्रज्ञेति ॥ तं
विद्याकर्मणी समन्वारभेते पूर्वप्रज्ञाचेति श्रुतेर्योग्यता सिद्धिरित्यर्थः । ननु पित्रादिजीवस्य पित्र्यादिरूपंकुरुत इतिकथं पित्रादीनां
पित्र्यादेरूपस्य पूर्वमेव सिद्धत्वात् सिद्धस्य करणायोगादित्यतः तदभिप्रायमाह ॥ यदेति ॥ ब्रह्माय दामुक्तो भवेत् तदैव मुख्यतो ब्रह्म
एवमेव प्रजापतिरपिरुद्रोऽपि शेष इति यावत् यदामुक्तो भवेत् तदैव मुख्यतः प्रजापतिः अन्येऽपि देवाद्याय दामुक्ता भवेयुस्तदैव ते मुख्यतो
देवाद्याः मुक्तेः पूर्वतु ब्रह्मादीनां ब्रह्मत्वादियोग्यतामात्रं न मुख्यतो ब्रह्मत्वादिकं अविद्यावृत्तत्वादित्यर्थः । तथा च पूर्वविद्यमानमपि पि
त्र्यादिरूपमविद्यावृत्तं तन्निवर्तने नैव शुद्धं करोतीति भावेनैव तत्करोतीति व्यपदेशो न तु पूर्वमविद्यमानकरणाभिप्रायेणेति भावः । अत्र
दृष्टान्तमाह ॥ यथा हीति ॥ स्वर्णरूप्याद्यन्तन्मयरुचककटकादिकं मलहानावेव तद्भवेत् मुख्यतः स्वर्णरूप्यादिमयरुचककटकादिकं भ
वेत् पूर्वमलसद्भावदशायां तु योग्यतामात्रं न मुख्यतः सुवर्णादिमयरुचककटकादिकमित्युच्यत इत्यर्थः । स्वर्णरूपादीति पाठेऽपि स्व
र्णमयरुचककटकादीत्येवार्थः । एकस्यैव पूर्वयोग्यतामात्रं पश्चादतिशयभावेन मुख्यतस्तद्भवनमित्यत्र स्पष्टं दृष्टान्तमाह ॥ द्विज
त्वमिति ॥ बालकेऽनुपनीते यथा द्विजत्वं द्विजत्वयोग्यतैव न तु मुख्यतो द्विजत्वं उपनयनरूपसंस्कारे च यथामुख्यतो द्विजत्वं
तथेत्यर्थः । एवं पित्र्यं वागांधर्ववेत्यादिकं मुक्तपरत्वेन व्याख्यायेदानीं पित्र्यं पितृलोके भोगयोग्यं शरीरंकुरुते । एवं गांधर्वमित्यादि

भा० । न योग्यतां विना कापि पूर्वप्रज्ञा श्रुतेः कचिन् । यदामुक्तो भवेद्ब्रह्मा तदा ब्रह्मासमुख्यतः । एवं प्रजापतिश्चैव तथैवान्येऽपि सर्वशः । यथा
हि स्वर्णरूप्याद्यन्तन्मलहानौहितद्भवेत् । पूर्वतु योग्यतामात्रं द्विजत्वं बालकेऽप्येत्यादि च ।

भाववो०
भाष्यार्थः

६।४

588

॥ २९४ ॥

अन्येषांभूतानांतिर्यगादिसंबंधिशरीरंकुरुतइतियत्परेणामुक्तपरतयाव्याख्यातंवत्तदूपयति ॥ नहीति ॥ किंचामुक्तानांपित्रादी
नांकल्याणतरत्वाभावेपिकल्याणमात्रत्वंसंभावितं तेषामविद्याकामकर्मादिरूपमलसद्भावेपिशरीरमलाभावात् । अन्येषांभू
तानामित्युक्तानांतिर्यगादीनांकल्याणत्वमपिनसंभवति । शरीरमलस्यापिसद्भावादितिभावेनाह ॥ नचेति ॥ ननुअयमात्मेदंश
रीरंनिहत्यपातयित्वाअविद्यांगमयित्वाचेतनंकृत्वाअन्यन्नवतरंकल्याणतरंरूपंशरीरंकुरुतइतिमरणमात्रमेवात्रोच्यते मुक्तिरूपम
रणेशरीरांतरग्रहणायोगात् अतःकथंमुक्तपरत्वेनव्याख्यानमित्यतआह ॥ मरणमात्रंचेदिति ॥ व्यर्थविगतार्थं उक्तरीत्या
विरुद्धार्थंच किंचपित्र्यंवागांधर्ववेत्यादिनोक्ताःपित्रादयोनामुक्ताः । सएकःपितृणांजितलोकानामानंदइत्यादिनापूर्वब्राह्मणोक्ता
नांपित्रादीनामेवात्रोक्तत्वात् तेषांचजितलोकत्वश्रोत्रियत्वादिभिर्मुक्तत्वस्यनिर्णीतत्वात् । नचतत्रपितरोगंधर्वाःकर्मदेवाःआजान
देवाःप्रजापतिर्ब्रह्माचेतिपडुच्यंते अत्रपुनःपित्र्यंवेत्यादिनापंचैव अतःकथंतत्रोक्तानामेवात्रोक्तिरितिवाच्यं । दैवमित्यस्यकर्मदेवा
जानदेवसंबंधीतिव्याख्यानात् इतिभावेनाह ॥ पूर्वोक्तेति ॥ ननुपित्र्यंवेत्याद्युक्तानांपित्रादीनाममुक्तत्वेयथाकल्याणतरत्व
मयुक्तं तथातेषांमुक्तत्वांगीकारेनवतरत्वमनुपपन्नं पूर्वमविद्यमानस्वरूपप्राप्तेरभावादित्यतआह ॥ पूर्वैति ॥ कल्याणतरत्वसमु
च्चयार्थश्चशब्दः । प्रकारांतरेणापिनवतरत्वंप्रमाणेनघटयति ॥ अल्पेति ॥ संसृतौजीवरूपमल्पतेजएव तथापरिमाणतोप्यल्प

भा० । नह्यमुक्तानांकल्याणपरत्वं । नचमृगादीनांकल्याणत्वमपि । मरणमात्रंचेदत्रोच्यतेतदाकल्याणतरमितिविशेषणंव्यर्थस्यात् ।
पूर्वोक्तश्रोत्रियावृजिनाकामहतदेवादीनांचात्रोक्तिः । पूर्वाननुभूतत्वान्नवतरंचभवति । अल्पतेजस्तथैवालंपंजीवरूपंहिसंसृतौ ।

बृहदा०
॥ २९५ ॥

मेवास्ति हियस्मात् संसृतावल्पतेजोजीवरूपमुक्तौसुमहत्तेजःकरोति । तथैवसंसृतावल्पपरमसूक्ष्मंजीवरूपमुक्तौमहत्तमहापरिमाणवत्करोति । अतोब्रह्मादीनामेतद्रूपनवतरंकरोतीत्युच्यतइत्यर्थः । ननुपूर्वब्राह्मणेसमनुष्याणांपरमआनंदइतिचक्रवर्तिनोऽभिहिताः नचात्रतेऽभिधीयंते अतःकथंतत्रोक्तानामेवात्रोक्तिरित्यतः अन्येषांवाभूतानामित्यनेनतेष्युक्ताएवेत्याह ॥ अन्येषांवेति ॥ मनुष्यादीनांचक्रवर्त्यादीनामित्यर्थः । पूर्वब्राह्मणेमनुष्यपदेनचक्रवर्तिनामुक्तत्वात् । आदिपदेनमनुष्योत्तमाग्राह्याः । पूर्वब्राह्मणेचचक्रवर्तिभ्योनीचामनुष्योत्तमाग्राह्याएव । अन्येभ्योपिविमुक्तेभ्यआनंदश्चक्रवर्तिनामित्युक्तत्वात् । नन्वन्येषांभूतानामिति सामान्यतएवोक्तत्वात्तेनोक्तव्यतिरिक्तभूतमात्रग्रहणं किंनस्यादितिचेन्न । तमोयोग्यानांनित्यसंसारिणांचकल्याणतरंमोक्षरूपंनभविष्यतीतिप्रमाणसिद्धत्वेनतेनतेषांग्रहणयोगादितिभावेनाह ॥ नासुरादीनामिति ॥ ननुयदिपूर्वब्राह्मणोक्तानामेवपित्रादीनामत्रोक्तिस्तर्हि तद्देवात्रापितेषांतारतम्यंविष्वक्षितमिति वक्तव्यं नचतद्युक्तं तथात्वेसुवर्णदृष्टांतानानुगुण्यात् । नहिस्वर्णस्वाभाविकंतारतम्यंवर्ततइत्याशंकांप्रमाणेनपरिहरति ॥ मयंत्विति ॥ तुशब्दएवार्थः पीतमेवेतिसंबंधः यतोयंनैजोविशेषःअतोऽग्रा

भा० । तथैवसुमहत्तेजःकरोतिभगवान्महत् । अतो नवतरंचैतद्ब्रह्मादीनांकरोत्यजः । अन्येषांवाभूतानामनुष्यादीनांनासुरादीनांभविष्यतिच । मयंतुमानुषंस्वर्णंपीतंगांधर्वमेवच । इंद्रगोपनिभंनान्राजांवूनदमितिस्मृतं । दैवंचानीकरंनामप्रोद्यदादित्यसन्निभं । नैजोविशेषःस्वर्णांनामेतेषांसर्वदैवच । नाभ्यादिनापिसमतायांतितानिकथंचन । एवंमानुषगंधर्वपितृदेवाःप्रजापतिः । ब्रह्मेतिक्रमशोजीवाविशिष्टाउत्तरोत्तरं । स्वभावेनैवमुक्तानांस्वभावोव्यक्तिमात्रजेदित्यादिच ।

भाववो०
भाष्यार्थः

६ । ४

590

॥ २९५ ॥

दिनापितानिमानुषस्वर्णादीनिसमतांनयांति । अग्न्यादिनेत्यादिपदेनौषधग्रहणं स्वभावेनैवविशिष्टाइटिसंबंधः । किंचपित्र्यंवेत्यादिनोक्ताःपित्रादयोमुक्ताएवेत्यंगीकार्यं एतत्प्रकरणस्यमुक्तपरत्वात् तदेवकुतइतिचेत् एतत्प्रकरणोपक्रमे सयत्रायमणिमानंन्येतिसयत्रायमात्मावल्यंन्येत्येतिभगवत्प्राप्तेरुक्तत्वात् । तस्यहैतस्येतिहृदयाग्रद्योतनलिंगस्योक्तत्वाच्च उक्तार्थेतेनधीराइतितेनेतीतिचयस्यानुवित्तइतिचमुक्तप्रतिपादकमंत्रोदाहरणाच्चेतिभावेनाह ॥ सयत्रेति ॥ एतत्प्रकरणस्यमुक्तविषयत्वेनियामकांतरमाह ॥ मुक्तविषयत्वेनेति ॥ ननुतदोकोग्रज्वलनमितिसूत्रस्यमुक्तविषयत्वेपिसगुणमुक्तविषयत्वमेव ननिर्गुणमुक्तविषयत्वं हृदयाग्रज्वलनप्रकाशितमार्गेणोत्क्रांतस्यअर्चिरादिनातत्प्रथितेरित्यादिनाअर्चिरादिमार्गोक्त्यातत्रतेषांभोगप्रतीतेः । नचनिर्गुणमुक्तौभोगोस्ति तथाचकथमेतत्सूत्रबलादेतत्प्रकरणस्यनिर्गुणमुक्तिपरत्वसिद्धिरितिचेत् । न । स्यादेतत् यदिभोगरहितानिर्गुणमुक्तिर्नामकाचित्स्यात् नचसास्ति तत्रप्रमाणाभावादित्याह ॥ नचेति ॥ नकेवलंप्रमाणाभावादन्यामुक्तिर्नास्ति अपितुश्रुतिस्मृतीतिहासपुराणेषुनिर्गुणमुक्तिविषयत्वेनप्रसिद्धेष्वेवस्थलेषुतेषांमुक्तानांमुक्त्यनंतरभोगोक्तेश्चेत्याह ॥ सोश्रुतइति ॥ तेषांनिर्णयेमुक्तिविषयत्वेनेतिपोठेतषांश्रुतिस्मृतीतिहासपुराणवाक्यानांनिर्णयेकृतइत्यर्थः । परममुक्तिविषयत्वेनेत्यर्थः । (यद्वातेषांमायावादिनामित्यर्थः) । न

भा० । सयत्राणिमानंन्येतितस्यहवैतस्यहृदयस्याग्रंद्योततेनेधीराअपियंतिब्रह्मविदः । स्वर्गलोकमितऊर्ध्वाविमुक्तास्तेनैतिब्रह्मवित्पुण्यकृतैजसश्चेत्येवमादेश्चमुक्तविषयमेवैतत् । मुक्तविषयत्वेनचैतत्प्रकरणंसूचयामासभगवान्तदोकोग्रज्वलनंतत्प्रकाशितद्वारोविद्यासामर्थ्यादित्यादिना । नचान्यामुक्तिरस्तीत्यत्रकिंचिन्मानं । सोश्रुतेसर्वान्कामान्तसहब्रह्मणाविपश्चिता । एतमानंदमयमात्मानमुपसंक्रान्येमांल्लोकान्कामान्नीकामरूप्यनुसंचरन् ।

बृहदा०

॥ २९६ ॥

चसोश्रुतइतिवाक्यंगौणमुक्तिविषयं ब्रह्मविदामोतिपरमित्युक्तौ किंतद्ब्रह्मा किंचतद्वेदनं कीदृशी चतत्प्राप्तिरिति शंका त्रयोत्पत्तौ आद्य
शंकाद्वये सत्यं ज्ञानमिति यो वेदेति च वाक्यद्वयेन परिहृतं तृतीयशंका परिहारार्थं ह्येतदुच्यते । न च गौणमुक्तौ परब्रह्मप्राप्तिरस्तीति भावः ।
न चानंदमयशब्दो न परब्रह्मपरः किंतु कोशपरइति वाच्यं । तथा त्वेउपसंक्रम्येति तत्प्राप्तेः फलत्वेन कथनायोगात् । न हि कोशप्राप्तिः
फलं न चानंदमयमात्मानमतिक्रम्येत्यर्थो वाच्यः । तथा त्वेउपशब्दविरोधात् । त्वः कश्चिद्ब्रह्मा ऋचां पोषणं पुष्वान्कुर्वन्नास्ते त्वः
कश्चिद्ब्रह्मा शकरीषु ऋक्षु आरूढं गायत्रं साम गायतीति मुक्तस्य ब्रह्मणः ऋक्पोषणकर्तृत्वादिभोगः प्रतीयते । अनेकब्रह्मप्रतीतेरिदं परममु
क्तिविषयं । न हि सगुणमुक्तावनेके ब्रह्माणः संति स एकधेत्यादिनोक्तं बहुपत्वमपि भोग एव । विजानतां मुनीनामात्मा स्वामी हिर
ण्यगर्भोऽपि परमात्मानं प्राप्य तादृगेव भवतीति परमात्मसाम्यप्राप्तिरूपो भोग उच्यते । परमं साम्यं स्वरूपानंदाविर्भावरूपं ममसाधर्म्य
मागता इत्यस्य परममुक्तिपरत्वसिद्ध्यर्थं पूर्वोत्तरवाक्योदाहरणं । ननु श्यामावदाताः शतपत्रलोचना इत्यादिना मुक्तानां शरीरं प्रतीयते

भा० । ऋचां त्वः पोषमास्ते पुष्वान् गायत्रं त्वो गायति शकरीषु । परं ज्योतिरुपसंपद्यस्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यत एष आत्मेति होवाच । स तत्र पर्ये
ति जक्षन् क्रीडन् रममाणः । स य एवं विदेवं पश्यन्नेवं मन्वानस्तस्य सर्वे पुलोकेषु कामचारो भवति । स एकधा भवति त्रिधा भवति पंचधा सप्तधा पुनश्चैकादश
स्मृतः । न हास्यकर्मक्षीयतेऽस्माद्ध्वेवात्मनो यद्यत्कामयते तत्तत्सृजते । यथोदकं शुद्धे शुद्धमासिक्तं तादृगेव भवति । एवं मुनेर्विजानत आत्मा भवति गौ
तम । तदा विद्वान्पुण्यपापे विधूय निरंजनः परमं साम्यमुपैति । परं भूयः प्रवक्ष्यामि ज्ञानानां ज्ञानमुत्तमं । यज्ज्ञात्वा मुनयः सर्वे परांसिद्धिमितो गताः ।
इदं ज्ञानमुपाश्रित्य ममसाधर्म्यमागताः । सर्गेऽपि नोपजायंते प्रलये न व्यथंति च । न वर्तते यत्र रजस्तमस्तयोः सत्त्वं च मिश्रं न च कालविक्रमः ।

भावबो०

भाष्यार्थः

६।४

592

॥ २९६ ॥

सतत्रपर्वेतीत्यादिनाक्रियाच तच्चाशरीरं वावसंतमित्यादिप्रमाणविरुद्धमित्यतस्तयोर्विरोधं परिहरति ॥ अशरीरेति ॥ तेविमोक्षिणः
 सत्त्वादिगुणनयदेहादेरभावतः अशरीरक्रिया उच्यंते चिदानंदशरीरादेः सदेहाद्या उच्यंत इत्यर्थः । किमेवंप्रमाणद्वयव्यवस्थाकल्पनया
 सर्वथादेहाद्यभाव एवार्थः किं न स्यात् इति चेन्न । इंद्रियादिशून्यानामपि भोगोक्तेस्तदन्यथानुपपत्त्योक्तव्यवस्थाया अंगीकार्यत्वादिति
 भावेनाह ॥ अनिंद्रिया इति ॥ ४ ॥ विज्ञानमयो मनोमय इत्यादौ मयटो विकारार्थत्वप्रतीतिनिरासायार्थद्वयमाह ॥ मयडिति ॥
 सवाअयमात्मेत्यादिकं जीवपरमिति परकीयव्याख्याननिरासाय तावत्पदचतुष्टयं प्रमाणेन व्याचष्टे ॥ आत्मेति ॥ विज्ञानमय इत्या
 दिशब्दपंचकं व्याचष्टे ॥ पूर्णेत्यादिना ॥ मयटः प्राचुर्यार्थत्वमभिप्रेत्य पूर्णेत्युक्तं स्वरूपार्थत्वमभिप्रेत्य स्वरूपत्वादियुक्तं । एवमु
 त्तरत्रापि । सर्वमनुत इति सर्वमंतात् स्वरूपत्वादित्यर्थः । एवं सर्वद्रष्टृस्वरूपत्वादित्यादिकं व्याख्येयं । पृथिवीमय इत्यादिशब्द

भा० । नयत्रमायाकिमुतापरेहरेरेनुव्रतायत्रसुरासुरार्चिताः । श्यामावदाताः शतपत्रलोचनाः पिशंगवस्त्राः सुरुचः सुपेशस इत्यादिश्रुतिस्मृती
 तिहासपुराणदुतेयां निर्गुणमुक्तिविषयत्वेन प्रसिद्धेऽप्येवस्थले पुमुक्तयन्तरं भोगोक्तेश्च । अशरीरक्रियागौणदेहादेस्तेह्यभावतः । चिदानंदशरीरादेः
 सदेहाद्याविस्मयेणः । अनिंद्रिया अनाहारा अनिष्यंदाः सुगंधिनः इत्यादेश्च ॥ ४ ॥ मयट् प्राचुर्यं स्वरूपेच । आत्मायमाततत्वाद्विब्रह्मपूर्णगुण
 त्वतः । दूरत्वात्स इत्युक्तः समीपस्थो ह्ययं स्मृतः । पूर्णज्ञानस्वरूपत्वाद्विज्ञानमय इत्येते । सर्वमंतृस्वरूपत्वात्स एवोक्तो मनोमयः । बलपूर्णस्वरूपत्वा
 त्स प्राणमय इति । सर्वद्रष्टृस्वरूपत्वाच्चक्षुर्मय इति । सर्वश्रोतृस्वरूपत्वात्स श्रोत्रमय इति ।

बृहदा०

॥ २९७ ॥

पंचकस्यार्थमाह ॥ सर्वाधारादिति ॥ पृथिवीवद्धारकत्वाद्गंधवत्त्वाच्च पृथिवीत्युच्यते । मयटः प्राचुर्यार्थत्वेन सर्वाधारत्वात्सुगंधत्वाच्च पृथिवीमयइत्युच्यतइत्यर्थः । एवमपृथित्वादापमयः स्मृतइत्यादिव्याख्येयं । अवकाशप्रदातृत्वादाकाशइत्यर्थः । सर्वेषामवकाशप्रदातृत्वात्स्वातंत्र्येणावकाशप्रदातृत्वाद्वा आकाशमयइत्यर्थः । पूर्णतेजःस्वरूपत्वादित्यनेनमयदोर्थद्वयमुक्तं । काममयः क्रोधमयो धर्ममयइतिपदत्रयंव्याचष्टे ॥ सृष्ट्यादीति ॥ अतेजोमय अकाममयः अक्रोधमयः अधर्ममयइतिशब्दचतुष्टयस्यविरोधपरिहारायार्थमाह ॥ अप्राकृतेति ॥ प्राकृततेजःस्वरूपत्वाद्यभावादेवातेजोमयइत्याद्युक्तइत्यर्थः । यद्वा अतेजोमयइत्यादिवदविज्ञानमयइत्याद्यपिग्राह्यमितिभावेनतस्यार्थमाह ॥ अप्राकृतेति ॥ प्राकृतविज्ञानादिस्वरूपत्वाभावादेवाविज्ञानमयइत्याद्युक्तइत्यर्थः । अविज्ञानमयइत्यादीनामतेजोमयइत्यंतानांशब्दानामर्थान्तरं क्रमाविवक्षयाऽऽह ॥ अपार्थिवइत्यादिना ॥ हरेर्गंधोपार्थिवोयतोतोपृथिवीमयइत्युच्यतइत्यादिव्याख्येयं । अस्यश्रोत्राद्याः श्रोत्रचक्षुः प्राणाः श्रोत्राद्याः प्रसिद्धश्रोत्रादितत्वात्मकाः न भवंति । अस्याकाश आकाशतत्वात्मको न भवतीति योज्यं । अविज्ञानमय अमनोमय

भा० । सर्वाधारात्सुगंधत्वात्पृथिवीमय उच्यते । सर्ववृत्तिकरत्वाच्च विष्णुरापोमयः स्मृतः । सर्वकर्तृस्वरूपत्वाच्छ्रुतोवायुमयो हरिः । अवकाशप्रदातृत्वादाकाशमय इत्यर्थः । पूर्णतेजःस्वरूपत्वात्तेजोमय उदाहृतः । सृष्ट्यादीच्छास्वरूपत्वात्स्मृतः काममयो हरिः । सर्वदुष्टप्रतीपत्वात्सहिक्रोधमयो मतः । सुखादिधर्मरूपत्वाज्ज्ञेयो धर्ममयः प्रभुः । अप्राकृतस्वरूपत्वाद्नेतन्मय एव च । अपार्थिवो हरेर्गंधो न वृत्तिश्चाप्यवात्मिका ।

भाववो०

भाष्यार्थः

६।४

594

॥ २९७ ॥

इत्येतदपिमनःप्रभेदांतरराहित्योपलक्षकमितिभावेनाह ॥ नाहमिति ॥ सर्वात्मकत्वप्रतीतिनिरासायसर्वमयइत्येतच्चाचष्टे ॥
 ॥ प्रकृत्यादीति ॥ प्रकृत्यादीनांरमादीनांगुणाआनंदाद्याःपरमात्मगुणप्रतिविंबभूताःयस्मादतोविष्णुःसर्वमयःसर्वप्रधानः सर्व
 गुणस्वरूपश्चेत्यर्थः । सर्वात्मकत्वमेवार्थःकिंनस्यादित्यतआह ॥ सर्वाद्यत्वादिति ॥ प्रकृत्यादिसर्वोपजीव्यत्वात्प्रकृत्यादि
 सर्वात्मकोनभवतीत्यर्थः । अविज्ञानमयइत्यादिवदसर्वमयइत्यपिग्राह्यमितिभावेनतथोक्तौवाहेतुमाह ॥ सर्वाद्यत्वादिति ॥
 असर्वमयइत्युक्तौहेतवंतरमाह ॥ चिदानंदेति ॥ तस्यगुणाःसर्वदाचिदानंदात्मकाः नकेवलमेतावत् किंतुसर्वगुणात्मकाश्च य
 तोतएपांभगवद्गुणानांसर्ववैलक्षण्यमसर्वमयइत्यनेनप्रकीर्तितमित्यर्थः । ननुभगवतःक्रोधरूपगुणःप्रज्वलनात्मकोचिदानंदात्मक
 श्वांगीकार्यः तथाचक्रथमेवमुक्तमित्यतआह ॥ क्रोधइति ॥ कुतइत्यतआह ॥ अन्येति ॥ जीवक्रोधसदृशइत्यर्थः । एवंक्रोध
 स्येतरवैलक्षण्यमुपपाद्येतेरेपामपिगुणानांतदुपपादयति ॥ एवमिति ॥ सर्वेभ्योऽन्यगुणेभ्यः । नन्वस्त्वेवंसवाअयमात्मेत्यादे
 व्याख्याने तथाप्यसंगतमेतत्कथमुच्यतइत्याशंकांपरिहरति ॥ पूर्वेति ॥ तमुक्तमाहात्म्यविशिष्टं तथाचसयत्रायमात्मावल्य

भा० । नाग्रेयंतस्यतेजोपिनचवायुर्वलंहरेः । श्रोत्राद्यानास्यचाकाशोमनस्तत्त्वंतन्मनः । बुद्धितत्त्वंतद्बुद्धिर्नाहमस्याहमच्युते । महदा
 त्मकंनतच्चित्तंप्रकृतिर्नास्यचेतना । प्रकृत्यादिगुणायस्मात्तद्गुणप्रतिविंबकाः । अतःसर्वमयोविष्णुःसर्वाद्यत्वादतन्मयः । चिदानंदात्मकास्तस्यगुणाः
 सर्वगुणात्मकाः । सर्वदातःसर्ववैलक्षण्यमेपांप्रकीर्तितं । क्रोधःक्षमात्मकोयस्यचिदानंदात्मकस्तथा । अन्यक्रोधसमःक्रोधस्तस्यविष्णोःकथंभवेत् ।
 एवंसर्वगुणास्तस्यसर्वेभ्योपिविलक्षणाः । पूर्वप्रज्ञानुसारेणविमुक्तस्तमुपेक्ष्यति ।

थाकारीयथाचारी तथाभवतीतिवाक्यं व्याचष्टे ॥ स इति ॥ साधुकारीसाधुर्भवतिपापकारीपापोभवतीतिवाक्यं व्याचष्टे ॥ सा
 धुरिति ॥ पुण्यःपुण्येनकर्मणाभवतिपापःपापेनेतिवाक्यं पुण्यादेः स्वातंत्र्यनिरासाय व्याचष्टे ॥ तत्प्रेरितेनेति ॥ अथोखत्वाहुः
 काममय एवायं पुरुष इति वाक्यं व्याचष्टे ॥ आहुश्चेति ॥ काममयः कामप्रधानकः योग्यतया हरेरित्यस्य लाभः तत्र स्य लब्धार्थ
 माह ॥ तत्कामाधीनमिति ॥ स यथा कामो भवति तत्क्रतुर्भवतीति वाक्यं व्याचष्टे ॥ यथा काम इति ॥ तथा भवेत्तथा कामो
 भवेत् । नन्वेवं परमात्मा यदि जगत्सृष्ट्यादिकामस्तदाऽयमपि तत्कामः स्यात् किमित्यतस्तदभिप्रायमाह ॥ तत्कामादस्य कामः स्या
 दिति ॥ प्रकारांतरेणापि स यथा कामो भवति तत्क्रतुर्भवतीति वाक्यं व्याचष्टे ॥ कामानुसारिणी निष्ठेति ॥ भगवत्कामानुसारि
 णीत्यर्थः । यत्क्रतुर्भवति तत्कर्म कुरुत इत्यस्यार्थमाह ॥ कर्मनिष्ठानुसारत इति ॥ यत्कर्म कुरुते तदभिसंपद्यत इत्येतद्व्याचष्टे ॥ फ
 लं कर्मानुसारेणेति ॥ स यथा काम इत्यादिकं प्रकृता संगतं किमर्थमुच्यत इत्यतो जीवस्य विष्णुकाममयत्वोपपादकं तदिति नासंगतमि
 त्याह ॥ विष्णोरिति ॥ हियस्मात्तत्कामादस्य कामः स्यात् यस्माच्च तत्कामानुसारिणी निष्ठा निष्ठानुसारतः कर्म कर्मानुसारतः फलं
 ततोऽयं जीवः विष्णोः काममय इति संबंधः । अस्त्वेवं स वा अयमात्मेत्यादिकमीश्वरपरं बाधकाभावाज्जीवपरमपि किं न स्यात् । न च ब्र

भा० । स यथा करोति पुरुषं तथैवायं भविष्यति । साधुर्भवति साधुं चेत्करोति पुरुषोत्तमः । पापो भवति पापं चेत्स करोति जनार्दनः । तत्प्रेरि
 तेन पुण्येन पुण्यो भवति मानवः । तत्प्रेरितेन पापेन स पापः पुमान् भवेत् । आहुश्च तत्कामाधीनं जीवमेनं सदैव हि । तत्कामादस्य कामः स्याद्यथा काम
 स तथा भवेत् । कामानुसारिणी निष्ठा कर्मनिष्ठानुसारतः । फलं कर्मानुसारेण विष्णोः काममयस्ततः ।

बृहदा०
॥ २९९ ॥

होतिविशेषणाच्चेतिबाधकमप्युक्तमितिवाच्यं । जीवस्यब्रह्माभिन्नत्वाभिप्रायेणतद्विशेषणसंभवादितिचेन्न । स्यादेतदेवं यदिजी-
वेश्वराभेदएवभवेत् नचैतदस्ति तदंगीकारेप्रमाणविरोधापत्तेरितिभावेनतावत्सूत्रविरोधमाह ॥ जीवेति ॥ सुषुप्त्युक्तांत्योः
प्रकरणयोःजीवस्यपरमात्मनोभेदेनव्यपदेशान्नजीवस्येश्वराभेदइत्यर्थः । सूत्रोपात्तश्रुतिविरोधंचदर्शयति ॥ प्राज्ञेनेति ॥
ननुश्रुतिसूत्रयोर्जीवेश्वरभेदोक्तावपिनतयोरभेदांगीकारेतद्विरोधः । श्रुतिसूत्रयोर्मिथ्याभूतभेदपरत्वेनपारमार्थिकाभेदाविरोधि-
त्वादितिचेत् न । सुषुप्त्युक्तांतिप्रकरणयोःमोक्षपरतायाःप्रागुपपादितत्वात् । मोक्षेचविद्यमानस्यभेदस्यमिथ्यात्वंनामपरिभा-
षामात्रं । किंचजीवेश्वरभेदस्यमिथ्यात्वेसभेदःकिंव्यावहारिकःप्रातिभासिकोवाभवेत् । नतावदाद्यः जीवेश्वरभेदस्यव्यावहारिक-
त्वेप्रमाणाभावात् । नतावत्तत्रप्रत्यक्षंमानं ईश्वरस्याप्रत्यक्षत्वात् । प्रत्यक्षस्यभेदव्यावहारिकत्वागोचरत्वाच्च । अनुमानंतुस्यात् य-
दिकोपिभेदोव्यावहारिकोभवेत् । तत्सत्त्वेतद्वृष्टांतेनास्यापिभेदस्यव्यावहारिकत्वानुमानसंभवात् । नचतदस्ति तत्रप्रमाणाभावादि-
त्याह ॥ नचेति ॥ यद्वा प्रमाणाभावेनभेदमात्रस्यैवव्यावहारिकत्वाभावेजीवेशभेदव्यावहारिकत्वस्यसुतरामयुक्तत्वादित्याह
॥ नचेति ॥ द्वितीयंदूषयति ॥ भ्रांतिभेदत्वइति ॥ भ्रांतिसिद्धभेदत्वेप्रातिभासिकत्वेइतियावत् । यद्वामास्तुव्यावहारि-
कोभेदःकश्चिदस्तीत्यत्रकिंचित्प्रमाणं तथापिभ्रांतिसिद्धश्चंद्रभेदोस्त्येव । तथाचतद्वृष्टांतेनजीवेशभेदस्यापिभ्रांतिसिद्धत्वसि-

भा० । जीवोयंसर्वदेवस्यान्नान्यथातुक्थंचनेत्यादिचजीवेश्वराभेदांगीकारेसुषुप्त्युक्तांत्योर्भेदेनेतिसूत्रविरोधः । प्राज्ञेनात्मनान्वारुढःप्राज्ञे-
नात्मनान्तरिष्वक्तइत्यादिश्रुतिविरोधश्च । नचव्यावहारिकभेदोनामकश्चिदस्तीत्यत्रकिंचिन्मानं । भ्रांतिभेदत्वेश्रुतिसिद्धत्वमेवनस्यात् ।

भाववो०
भाष्यार्थः

६।४

598

॥ २९९ ॥

जैः तत्परत्वं श्रुतिसूत्रयोः स्यादित्यत आह ॥ भ्रान्तिभेदत्वमिति ॥ ननु जीवेशभेदस्य भ्रान्तिसिद्धत्वे श्रुतिसिद्धत्वं कुतो न स्यात्
 न भ्रान्तिसिद्धत्वं भेदो यज्ञदत्तादिवाक्यसिद्धो न भवतीति चेत् न । स्यादेव भ्रान्तिसिद्धस्यापि चंद्रभेदस्य यज्ञदत्तादिवाक्यसिद्ध
 त्वं तस्य दुष्टत्वेनाप्रमाणत्वात् । श्रुतेश्च निर्दोषवाक्यत्वेन प्रमाणत्वात् । तत्सिद्धभेदस्य भ्रान्तिसिद्धत्वायोगादित्यत आह ॥
 नहीति ॥ भ्रान्तं भ्रान्तिविषयः । ननु श्रुतिवाक्यसिद्धस्यापि जीवेश्वरभेदस्य भ्रान्तिसिद्धत्वमस्तु को दोष इति चेत् । तथा सति त
 त्सिद्धस्य जीवब्रह्माभेदादेरपि भ्रान्तिसिद्धत्वं स्यात् अविशेषात् । अस्तु तदपीति चेत् तत्राह ॥ उन्मत्तवाक्यवदिति ॥ वाक्य
 स्य भ्रमसिद्धार्थप्रतिपादकत्वेऽप्यप्रामाण्यं कुतः दृष्टांतकारणांतरसंभवादिति चेन्न । यावता तदेव वाक्यस्याप्रामाण्यं यत्स्वविषयस्य भ्र
 मसिद्धत्वमेव । न च तदतिरिक्तमप्रामाण्यं नामास्ति येन दृष्टांतकारणांतरसंभव इत्याह ॥ न चेति ॥ ननु जीवेशभेदस्य भ्रमसिद्ध
 त्वेऽपि तत्प्रतिपादकवाक्यस्य प्रामाण्यं युक्तं अभेदबोधकागमवत्तत्त्वावेदकत्वलक्षणप्रामाण्याभावेऽपि जीवब्रह्मभेदस्यानिर्वाच्यत्वेन
 तत्प्रतिपादकवाक्यस्याऽतत्त्वावेदकप्रमाणत्वोपपत्तेरिति चेन्न । तथा सति त्वन्मतेऽन्मत्तवाक्यप्रतिपाद्यार्थस्यापि अनिर्वाच्यत्वेन त
 स्वाप्यतत्त्वावेदकप्रमाणत्वापत्तेरित्याह ॥ तन्मतमिति ॥ न नून्मत्तवाक्यं प्रातिभासिकार्थप्रतिपादकमित्यप्रमाणं श्रुत्यादिकं तु
 व्यावहारिकभेदप्रतिपादकमिति प्रमाणं स्यादिति चेन्न । व्यावहारिकभेदे मानाभावेन श्रुत्यादेस्तत्परत्वायोग इत्युक्तत्वात् । जीवेशभे

भा० । नहि निर्दोषश्रुतिवाक्यसिद्धं भ्रान्तमिति युक्तं । उन्मत्तवाक्यवत्सर्ववेदस्याप्रामाण्यप्रसक्तेः । न च स्वविषयभ्रमत्वादन्यदप्रामाण्यं
 नाम किंचित् । तन्मतेऽहं नून्मत्तवाक्यविषयस्याप्यनिर्वाच्यत्वमेव ।

बृहदा०

॥ ३०० ॥

२५

दस्यापि भ्रांतिसिद्धत्वांगीकारे प्रातिभासिकत्वस्याप्यापाताच्च । प्रातिभासिकत्वे भ्रांतिसिद्धत्वस्यैव प्रयोजकत्वात् । ब्रह्मज्ञानान्यवा
ध्यभ्रमसिद्धत्वादेः गौरवकरत्वेनाप्रयोजकत्वात् । अन्यथा प्रवृत्तिमात्रे संसर्गज्ञानं नकारणं किंतु प्रवृत्तिविशेषं प्रत्येव । वह्निमात्रे धूममा
त्रं न प्रयोजकं किंतु धूमविशेष एवेत्यपि स्यादिति । किंच न केवलं प्रमाणाभावाच्छ्रुत्यादेर्नापरमार्थिकभेदपरत्वं किंतु जीवेश्वरौ भिन्नौ वि
रुद्धधर्माधिकरणत्वाद्दृष्टव्यमिति अनुमानविरुद्धत्वाच्च । न चासिद्धिः श्रुत्यादिषु भगवतः स्वातंत्र्यादेर्जीवस्य तदनुजीवनादेश्च श्रव
णात् । न न्वस्त्वेवं जीवेश्वरभेदसाधनं नैतदस्माकं विरोधि । अस्माभिरपि असत्यस्य जीवेश्वरभेदस्याभ्युपगमात् । न च विरुद्धधर्माधिकर
णत्वानुपपत्तिः । तस्याप्यसत्यत्वाभ्युपगमादित्यत आह ॥ सत्य इति ॥ स पूर्वोक्तः अस्य महिमासत्यः विप्रप्रधानकेषु यज्ञेषु शवः सु
खमुद्दिश्य तंगृणे इत्यर्थः । गृणतो मघो नो देवस्य रातिमिष्टं एनं परमात्मानं विश्वे जीवाः अनुमदंति अनुजीवंतीत्येतत्सत्यमित्यर्थः ।
अस्त्वेवं विरुद्धधर्माधिकरणत्वस्य सत्यत्वं किंतु तदित्यत आह ॥ तदेति ॥ किंच न जीवेश्वरभेदोऽसत्यः अस्तीति विधिप्रत्ययसिद्धत्वा
त् संसारमोचनाद्यर्थक्रियासमर्थत्वाच्च । न च प्रत्ययसिद्धत्वमेव हेतुरस्त्विति वाच्यं । शुक्तिकामेवायं रजतत्वेन जानातीत्यनुवादरूपप्र
तीतिविषयशुक्तिरूप्यादौ व्यभिचारापत्तेः । न चैवमपि व्यभिचारः । सर्वविधिप्रत्ययसिद्धस्य हेतुत्वात् न च सर्वेषामेकस्मिन्नर्थे भ्रांतिर
स्ति न चासिद्धिः श्रुत्यादिना सार्वभौम्यादिगुणं परमात्मानं प्रत्यक्षेण तद्विरुद्धमात्मानं च पश्यतः तद्विन्नोऽहमिति प्रतीतेः सर्वानुभवसिद्ध
भा० । सत्यः सोऽन्यमहिमागृणेशवः । त एते सत्याः कामा इत्यादिश्रुतिभिर्भगवद्गुणानां सत्यत्वमेव ज्ञायते । सत्यमेनमनुविश्वमेदंति रातिं
देवस्य गृणतो मघो न इति सर्वजीवानां भगवदनुजीवनं च सत्यमित्येवोच्यते । तदा कथं जीवेश्वरभेदस्यासत्यता ।

भाववो०

भाष्यार्थः

६।४

600

॥ ३०० ॥

त्वात् यथोक्तं । अज्ञताचाल्पशक्तित्वमित्यादि । नन्वस्तु सर्वविधिप्रत्ययसिद्धत्वमर्थक्रियासमर्थत्वं वा मास्त्वसत्यत्वाभावइत्यत आह
 ॥ नचेति ॥ सर्वविधिसिद्धस्यार्थक्रियाकारित्वेन सिद्धस्येत्यर्थः । स्यादेवं यदि सर्वविधिप्रत्ययसिद्धस्यार्थक्रियासमर्थत्वापिकुत्रचिद्वाधः
 स्यात् । नचासौ दृष्टः । तेनासत्यत्वाभावे सर्वविधिप्रत्ययसिद्धत्वादिकमेव प्रयोजकमिति भावः । ननु भयकंपाद्यर्थक्रियाकारिणः रज्जुस
 र्पादेः स्वप्नार्थस्य च बाधो दृष्ट एवेति चेन्न । रज्जुसर्पादिज्ञानस्यैव भयकंपादिजनकत्वात् । तस्य चावाध्यत्वात् । स्वप्नार्थस्य सृष्ट्युक्त्या तत्स
 त्यत्वस्योक्तत्वादिति । इतोऽपि न जीवेश्वरभेदस्यासत्यत्वमित्याह ॥ नहास्येति ॥ नन्वत्र मुक्तिवाचकपदाभावात् संसार एवात्माधीनत्वं
 जीवस्योच्यत इति किं न स्यादित्यत आह ॥ नहीति ॥ नन्वक्षीणकर्मत्वं नामाक्षीणकर्मफलत्वमेव । तच्च संसारावस्थायामप्यस्त्येव सर्वा
 त्मना कर्मफलस्याक्षीणत्वाभावेऽपि बहुकालानुवृत्तत्वाभिप्रायेण तदुक्त्युपपत्तेरित्यत आह ॥ नचेति ॥ असति वाधक इति शेषः । एवमुप
 पादितं जीवेश्वरभेदासत्यत्वाभावमुपसंहरति ॥ अत इति ॥ ननु स भगवान्यथाकरीयथाचारीयादृशं कर्म यादृशमाचारं च करोति तथा
 भवतीत्यर्थप्रतीतेः स यथा करोति पुरुषमिति कथं व्याख्यानमित्यत आह ॥ स इति ॥ जीवमिति शेषः । तथा भवति जीव इति शे
 षः । नच कर्माचारयोर्भेदाभावः । आचार इति संप्रोक्तः कर्मागत्वेन शुद्धिदइत्युक्तेः । स यथा कामो भवति तत्क्रतुर्भवतीति वाक्यं यथा

भा० । नच सर्वविध्यर्थक्रियासिद्धस्य कुत्रचिद्बाधो दृष्टः । नहास्यकर्मक्षीयतेऽस्माद्धेवात्मनो यद्यत्कामयते तत्तत्सृजत इति मुक्त्यनंतरमपि
 तदधीनत्वप्रतीतिश्च न भेदस्यासत्यता । नहि संसारावस्थायामक्षीणकर्मता भवति । नच मुख्यार्थपरित्यज्या मुख्यो युक्तः । अतः सत्य एव भेदः ।

बृहदा०

॥ ३०१ ॥

कामस्तथाभवेदितिप्रमाणेनव्याख्यातमप्यस्फुटीभूतत्वात्जीवोयथाकामोभवतीतिप्रतीतिनिरासायव्याचष्टे ॥ सभगवानिति ॥ तत्क्रतुरित्यस्यार्थस्तथाकामइति । ननुभगवतोजगत्सृष्ट्यादिकामत्वेजीवस्यतत्का(मत्वा)माभावात्कथमेतदित्यतःतत्कामादस्यकामःस्यादितिप्रमाणोक्ततात्पर्यविवृणोति ॥ इत्थमिति ॥ क्रतुशब्दस्यज्ञानवाचकत्वात्तत्क्रतुरित्यस्यतथाकामइतिकथंव्याख्यानमित्यतआह ॥ क्रतुरिति ॥ अथवाकामानुसारिणीनिष्ठेतिशब्दोनिष्ठापरतयाव्याख्यातः तत्रनिष्ठाशब्दयोरेकार्थत्वसिद्ध्यर्थंक्रतुशब्दार्थमाह ॥ इत्थमिति ॥ अस्त्वेवंक्रतुः निश्चयरूपःकामः सभगवदिच्छयाभवतीत्यत्रकिंमानमित्यतआह ॥ सइति ॥ हीतिदेववशेनअस्येत्थमिच्छाजातेतिलोकप्रसिद्धिप्रमाणयति । श्रुतिंचाह ॥ कामेनेति ॥ यद्वा हिशब्दसूचितांश्रुतिमाह ॥ कामेनेति ॥ मृत्योःकामेनमेकामआगादित्यर्थः ॥ ५ ॥ अथाकामयमानइत्यादिकममुक्तपरमितिप्रतीतिनिरासायाकामयमानाकामनिष्कामशब्दानांपुनरुक्तिपरिहरन्प्रमाणेनमुक्तपरतयाव्याचष्टे ॥ अयोग्येति ॥ तथाशब्द

भा० । सभगवान्यथाकारीयथाकारयतियथाचारीयथाचारयतितथाभवति । सभगवान्यथाकामोभवतितथाकामोजीवोभवति । इत्थं कामोस्यभूयादितिभगवदिच्छावशादस्यकामोभवतीत्यर्थः । क्रतुरितीत्यंकरिण्याम्येवेतिनिश्चयरूपःकामः । सभगवदिच्छयाहिभवति । कामेनमेकामआगादितिचश्रुतिः ॥ ५ ॥ अयोग्यकामराहित्यान्मुक्तेनिष्कामउच्यते । अइत्युक्तःपरोविष्णुस्तत्कामोऽकानर्हतिः । तथाऽकामयमानःसयोग्यकामस्यचापितु । कादाचित्कसमुद्भूतेर्भगवत्कामनाविना ।

भाववो०

भाष्यार्थः

६।४

602

॥ ३०१ ॥

उपमार्थः । अकामयमानश्चेति च शब्दान्वयः । राहत्यादित्यनुवर्तते । मुक्तस्यायोग्यकामो नास्त्येव । योग्यकामस्यापि सर्वस्य सर्व
दानसमुद्भूतिः । किंतुकस्यचित्कदाचिदेव । तथाच योग्यकामस्यापि कदाचित्कसमुद्भूतेरपि भगवत्कामनां विनाराहत्यात्सोकाम
यमान इतीरित इत्यर्थः । आप्तकामात्मकामशब्दार्थावाह ॥ कामितस्येति ॥ कामत्वेन काम्यत्वेन । ननु तमुत्क्रामंतं प्राणो नूत्क्राम
तीत्यादिना प्राणानामुत्क्रामंत्युक्तेः न तस्य प्राणोऽत्क्रामंतीति कथमित्यत आह ॥ मुक्तस्येति ॥ जीवो ब्रह्मैव सन् ब्रह्माप्येतीति जीवस्य
ब्रह्मात्मकत्वमुच्यत इति परव्याख्याननिरासाय प्रथमब्रह्मशब्दार्थप्रमाणेनाह ॥ जीवोपीति ॥ तथाच ब्रह्मैव सन्नित्यस्य जीव एव सन्
जीवभावमविहायैवेत्यर्थः । द्वितीयब्रह्मशब्दस्यापि जीवपरत्वशंका निरासायेदानीं तद्वाक्यं व्याचष्टे ॥ प्राप्नोतीति ॥ नन्वकाम
यमानत्वादिविशिष्टो मुक्तः पूर्वमेव परब्रह्मप्राप्तः अकामयमानत्वादेः तत्प्राप्त्युत्तरकालीनत्वात् तथाच मुक्तो ब्रह्मैव सन् ब्रह्माप्येती
ति कथमुच्यत इत्युक्तं ॥ प्रलये प्रलय इति ॥ तर्ह्यन्यदापि ब्रह्मप्राप्तेः सद्भावात् किं विशिष्योच्यते प्रलय इति तत्राह ॥ अन्यदेति ॥
प्रलये तु न विष्णोः स्वरूपाद्ब्रह्मिरेप्येतीति विशेष इत्यर्थः । प्रलये अन्यदा वा विष्णोरंतर्बहिर्वास्थितस्य मुक्तस्य किंदुःखादिकं भवति ने
त्याह ॥ स्वेच्छयेति ॥ रमत एवेत्यन्वयः । यद्वा ब्रह्म समश्नुत इत्युत्तरमंत्रानुसारेण ब्रह्माप्येतीत्येतद्भोगार्थत्वेन व्याचष्टे ॥ स्वेच्छये

भा० । कामितस्याखिलस्याप्तेराप्तकामश्च मुक्तिगः । चिदानंदात्मकरूपं कामत्वेन भविष्यति । यतस्तेनैवात्मकाम इति मुक्तो भिधीयते । मु
क्तस्य न पुनः प्राणोऽत्क्रामंति कदाचन । जीवोपि ब्रह्मशब्दोक्तो जडाद्गुणवृहत्त्वतः । प्राप्नोति परमं ब्रह्म प्रलये प्रलये सदा । अन्यदा स्वेच्छया विष्णोः
स्वरूपाद्ब्रह्मिरेप्यति । स्वेच्छया तर्बहिर्वां रमत मुक्त आत्मवानित्यादि च ।

बृहदा०

॥ ३०२ ॥

ति ॥ स्वेच्छयेत्युक्त्याप्राप्तांमुक्तस्य स्वातंत्र्यशंकां पराचष्टे । आत्मवान् भगवत्स्वामिक इति । अथाकामयमान इत्यादिकं मुक्तपरतया प्रमाणेन व्याख्याय अमुक्तपरतया व्याख्याने वाधकमाह ॥ नचेति ॥ अमुक्तस्य उक्तनिष्कामत्वाकामत्वाकामयमानत्वानां कथंचि जीवन्मुक्तविवक्षया संभवेऽपि आप्तकामतान् कथंचित्संभवति । प्रायः कामितस्याप्तेराप्तकामतापि संभवतीति चेत् आप्ताखिलकामत्वस्यैवाप्तकामाशब्दमुख्यार्थत्वात् । मुख्ये च सत्यमुख्यग्रहणयोगात् । मुख्यतः आप्तकामता चामुक्तस्य कथमपि संभवतीत्यर्थः । यदुक्तं जीवोऽपि ब्रह्मशब्दोक्त इति पूर्वब्रह्मशब्दो जीववाचीति तदयुक्तं । ब्रह्मशब्दस्य परब्रह्मणि मुख्यत्वादित्यत आह ॥ ब्रह्मेति ॥ परब्रह्मणि मुख्योऽप्ययं ब्रह्मशब्दः जीववाच्ये वेत्यंगीकर्तव्यं परब्रह्मार्थत्वांगीकारे श्रुतब्रह्मप्राप्तिविरोधात् । न हि स्वयं ब्रह्मभूतस्य तत्प्राप्तिर्नामास्ति प्राप्तप्राप्ययोर्भेद नियमात् । मुख्यार्थविरोधे चामुख्यार्थग्रहणस्य न्याय्यत्वादिति भावः । ननु पूर्वब्रह्मशब्दस्य परब्रह्मार्थकत्वेन जीवस्य परब्रह्मत्वांगीकारेऽपि न तत्प्राप्तिकथनं विरुद्धं ब्रह्मवहिस्त्वाविद्यया संसरति स्वविद्यया च मुच्यत इत्यंगीक्रियते तथा च पूर्वमज्ञातपरब्रह्मत्वोऽपि जीवोऽज्ञाननाशे स्वस्य विद्यमानमेव परब्रह्मत्वं जानातीत्यभिप्रायेण प्राप्ति कथनोपपत्तेः । यथा कश्चित् क्लृप्तराजपुत्रो व्याधगृहे संवर्धितः पूर्वमात्मानं राजपुत्रत्वेनाजानन् पश्चाजानन् राजपुत्रत्वं प्राप्त इत्युच्यते यथा चापूर्वस्य समीपे स्थितो विस्मृतः कंठमणिः पश्चाद्विज्ञातः प्राप्त इत्युच्यत इत्याशङ्क्याह ॥ यच्च ज्ञानेति ॥ दृष्टान्तद्वयेऽपि तथा लौकिकव्यवहाराभावं दर्शयति ॥ नहीति ॥ आत्मानं राजपुत्रत्वेना

भा० । नचामुक्तस्य कथंचिद्राप्तकामता मुख्यतः । ब्रह्माप्येतीति वचनात् पूर्वब्रह्मशब्दो जीववाच्येव । यच्च ज्ञाननाशात् परिज्ञानमात्रं तदा स्वस्य ब्रह्मतां विजानातीत्येव स्यान् ननु ब्रह्माप्येतीति । न हि राजपुत्रः पूर्वमात्मानमजानन् पश्चाद्राजपुत्र इति विज्ञाय राजपुत्रमप्येतीत्युच्यते ।

भाववो०

भाष्यार्थः

६ । ४

604

॥ ३०२ ॥

जानन् विस्मृतश्चासौ कंठमणिश्चेति विग्रहः । ब्रह्मैवेति पूर्वब्रह्मशब्दस्य जीववाचित्वमुपपाद्योपसंहरति ॥ अत इति ॥ यतः परब्रह्मवा
चकत्वे ब्रह्माप्येतीति श्रुतब्रह्मप्राप्तिविरोधोत्तरार्थः ॥ ६ ॥ अथ मर्त्योऽमृतो भवतीत्यस्य यतः सर्वकामप्रहाणं अथ ततो हेतोस्तदामर्त्योऽमृ
तो भवति । किंतु दमृतत्वं केत्यत उक्तं अत्रेति । अत्रास्मिन् शरीरे स्थितस्सन् ब्रह्मसमश्नुते तद्वायं भुंक्त इति व्याख्यानमसत् । सर्वकामप्र
हाणस्यैव मोक्षत्वेन तस्य तत्साधनत्वाभावात् जीवस्य ब्रह्मभावस्याप्रामाणिकत्वाच्चेति भावेन तदनूद्य व्याचष्टे ॥ अथेति ॥ तथा च
न तस्य प्राणा उत्क्रामंतीत्युक्तार्थे इदं प्रमाणमिति भावः । अत्र ब्रह्मसमश्नुत इति मोक्षे ब्रह्मणो मुक्तभोग्यत्वमुच्यते तदयुक्तं असंगतं च
पूर्वमस्यार्थस्यानुक्तत्वेनोक्तार्थेऽस्य प्रमाणत्वाद्योगादित्यतो ब्रह्मसमश्नुत इत्यस्य ब्रह्मप्राप्नोतीत्यर्थमभिप्रेत्य तत्तात्पर्यमाह ॥ मुक्त
एवेति ॥ मुक्त एवेत्यवधारणेनाथाकामयमान इत्यादेरमुक्तपरत्वांगीकारे अत्र ब्रह्मसमश्नुत इति मंत्रो संगतः स्यात् तस्यामुक्तेऽसंभ
वादितिसूचयति । समित्यस्यार्थः स्वेच्छयेति । समश्नुत इत्यस्य भोगं करोतीत्यर्थमभिप्रेत्याह ॥ दर्शनादीनिति ॥ भोगानित्यस्य
विवरणं ब्रह्मणो दर्शनादीनिति कर्मणि षष्ठी । यद्वा षट्सु द्वितीयेति सूत्रात्पंचम्यर्थे द्वितीयेति भावेन ब्रह्मण इत्युक्तं ब्रह्मप्रसादादित्य
र्थः । एतदनुसारेण ब्रह्माप्येतीत्येतत् भोगार्थत्वेनापि व्याख्येयमिति नासंगतिरिति भावः । यदा सर्वे प्रमुच्यंते कामायेत्येतावता पूर्ण

भा० । किंतुराजपुत्रत्वेनात्मानं व्यजानादित्येवोच्यते । विस्मृतकंठमणिरपि विज्ञात इत्येवोच्यते न तु प्राप्त इति । अतः पूर्वब्रह्मशब्दो जीववा
च्येव ॥ ६ ॥ अथ मर्त्योऽमृतो भवति । अथ मुक्त्यनंतरं न कदाचिन्मृतिरस्य भवतीत्यर्थः । मुक्त एव परे ब्रह्मणी च्छयाप्रविशति निःसरति च । दर्श
नादीन् ब्रह्मणो भोगांश्च करोति ।

बृहदा०
॥ ३०३ ॥

त्वाद्बुद्धिश्रिताइतिविशेषणं व्यर्थं व्यावर्त्याभावादित्यत आह ॥ स्वरूपभूताइति ॥ यदीदंविशेषणंनस्यात् तदासर्वकामविमोच
नोक्तिर्वाधितास्यात् मुक्तानांस्वरूपभूतकामसद्भावात् । अतोऽतःकरणस्थानामेवकामानांनिवृत्तिंप्रतिपादयितुंतद्विशेषणमित्यर्थः ।
ननुमुक्तस्यापिहृदिस्थाःसर्वेकामाःमुच्यंतइतिकुतइत्यत आह ॥ हृदयस्यैवेति ॥ अथाकामयमानइत्यादेरमुक्तपरत्वांगीकारेत
त्रोदाहृतश्लोकेयदासर्वेप्रमुच्यंतेइत्येतदयुक्तंस्यादित्याह ॥ नहीति ॥ नन्वमुक्तस्यापिसुप्तिमोहयोस्सर्वकामविमोचनमस्त्येव त
दाकामानामनुपलंभात् यत्रसुप्तो न कंचनकामं कामयतइत्यादिश्रुतेश्च । तत्कथमेवमुक्तमिति चेन्न । सुप्त्यादावप्यात्मनःकामसद्भा
वात् । नचश्रुत्यानुपलंभेनचविरोधः । विद्यमानानामपिकामानांतदानीमव्यक्तत्वेनश्रौताभावव्यवहारस्यानुपलंभस्योच्चोपपत्तेरि
त्याशयवानाह ॥ सुप्त्यादावपीति ॥ आदिपदेनमोहग्रहणं । अभिभवोऽव्यक्तिः । एवशब्देनाभावव्यावृत्तिः । ननुसुप्त्या
दौकामसद्भावेसिद्धेयुक्तमव्यक्तिकल्पनं । सएवकुतइत्यत आह ॥ वासनायाइति ॥ कामवासनायाइत्यर्थः । वासनारूपेणकामस्य
सुप्त्यादावनुवर्तमानत्वादितियावत् । स्यादेतत् यदि तदाकामवासनासद्भावएवसिद्धः स्यात् सएवकुतइत्यत आह ॥ वासनाया
हीति ॥ वासनायाइतिपृष्टी पुनरुद्भवोऽभिव्यक्तिः । अयमाशयः । यत्कामोदेवदत्तःस्वापमाप्नोति तस्यैवकामस्योत्थापनानंतरंपु
नरुद्भवःतावदस्ति भोजनादिकामनयासुप्तस्यपुनरुत्थापितस्यतद्विषयकव्यवहारस्यैवकदाचिद्दर्शनेनतदातस्यकामसद्भावानुमा

भा० । स्वरूपभूताःकामाःमुक्तानांभवंतीत्यतोहृदिश्रिताइतिविशेषणं हृदयस्यैवमोचनान्तत्वाःकामाःमुक्तानामपगच्छंतीति युक्तमेव । नह्यमु
क्तस्यास्यकदाचित्सर्वेकामाःमुच्यंते । सुप्त्यादावप्यभिभवएव । वासनायाविद्यमानत्वात् । वासनायाहिपुनरुद्भवः ।

भाववो०
भाष्यार्थः

६।४

606

॥ ३०३ ॥

नात् । नचासावुत्थानानंतरमेवोत्पन्नः । तदादेवदत्तस्यावशत्वात् । यस्तुदर्शनेअनुमानादिनेष्टसाधनताज्ञानेचसतिखलुकामोद
यःस्यात् । नचावशस्यैवंविधाकामसामग्रीकल्पयितुंशक्या । अतःप्राक्तनस्यसुखादावनुवर्तमानस्यपुनरुद्भवोवाच्यः । नचप्राक्तन
स्थापिकामस्याभिव्यक्तस्यैवतदाऽनुवर्तमानत्वंवक्तुंशक्यं । श्रुत्यनुपलंभबाधपरिहारोपायाभावात् तस्माद्वासनारूपेणविद्यमान
स्यसहकारिविशेषलाभेपुनरुद्भवोभवतीत्यंगीकार्यं । तथाचयदिसुखादौकामवासनैवनस्यात् । तदाकस्यपुनरुद्भवःस्यादिति । उक्तं
च यत्कामःस्वापमाप्नोतितदेवोत्थापितःपुनः । अवशोपिव्याहरतिकुतःसुखावकामतेति । एवं यदासर्वइतिमंत्रंमुक्तपरतयाव्याख्या
यतस्वामुक्तपरत्वांगीकारेबाधकमुक्तं तत्रप्रमाणमाह ॥ यावदिति ॥ मोक्षेतुनहृदिस्थाःकामा इतिशेषः । कुतइत्यतआह ॥ चि
त्ताभावादिति ॥ मुक्तानांचित्ताभावेस्वरूपभूताःकामाद्याःकथंस्थुरित्यतआह ॥ स्वरूपभूतचित्तेनेति ॥ सुखात्मका इतिस्वरूपभूत
चित्तस्यसुखात्मकत्वादितिभावः ॥ दुःखात्मका इति ॥ तमसिप्रतितानामिवतादृशचित्ताभावादित्यर्थः । अथतस्मात्पूर्ववत्शरी
राभिमानशून्यत्वादयंजीवन्मुक्तोप्यशरीरएव । अतएवामृतः शरीरस्यैवतद्धर्मत्वात् । अतएवप्राणःप्राणितीतिप्राणःसाक्षीब्रह्मै
वाशनादिवर्जितःपरमात्मैव । किंपुनस्तत्तेजएवविज्ञानज्योतिरेवेति एकवाक्यतया अथायमशरीरइत्यस्यपरकीयव्याख्यानमसत् ।
जीवन्मुक्तस्यपरब्रह्मत्वायोगादितिभावेनवाक्यभेदमंगीकृत्याथायमशरीरइतिवाक्यंजीवस्येश्वराद्वैलक्षण्यप्रतिपादकतयाव्याचष्टे

भा० । यावद्विमुच्येत्युरूपस्तावत्कामाहृदिस्थिताः । चित्ताभावाद्विमुक्तस्यस्युःकामास्तद्रताःकुतः । स्वरूपभूतचित्तेनकामाद्याःस्युःसुखा
त्मकाः । दुःखात्मकाःप्राकृतावामुक्तानानकथंचनेतिब्रह्मतर्कः ।

३७ . ६६९

बृहदा०
॥ ३०४ ॥

॥ अयं जीव इति ॥ अशरीरो भवति अमृतो भवतीत्यर्थः । जीवादीश्वरस्य वैलक्षण्यप्रतिपादनायामृतः प्राणः ब्रह्मैवेति वाक्यं प्रवृत्तमिति भावेनामृतशब्दार्थमाह ॥ अमृत इति ॥ नन्विदममृतत्वं मुख्यप्राणस्यायुक्तमित्यतः प्राणो ब्रह्मैवेत्येतद्व्याचष्टे ॥ प्राणाख्यमिति ॥ प्राणशब्दस्य ब्रह्मवाचकत्वे श्रुतिमाह ॥ कतम इति ॥ उर्वरितस्य तेज एवेत्यस्यानन्वयशंकां वारयितुं तदपि पृथग्वाक्यमिति भावेनाह ॥ तेज एवेति ॥ जीवव्यावृत्त्यर्थमेव शब्दः । परब्रह्मसमुच्चयार्थश्च शब्दः । तेज एव च कदापि नमृतमित्यसंबंधः । तेजःशब्दार्थमाह ॥ तेज इति ॥ उच्यत इति शेषः । मुक्त्यनंतरमेव जीवोमृतो भवति । परब्रह्म तेजश्च नित्यामृतमित्यर्थं प्रमाणेन द्रव्यति ॥ अन्येषामिति ॥ प्राणशब्दस्य परब्रह्मवाचकत्वे प्रमाणांतरं वदन् तेजःशब्दस्य श्रीवाचकत्वे प्रमाणमाह ॥ प्राणस्त्विति ॥ ७ ॥ इदानीमणुःपंथा इति मंत्रमन्यथा प्रतीतिनिरासाय व्याचष्टे । तस्याप्येत्यादिना सदैव हीत्यंतेन । अनेन पंथा इति (एकात्म, एकात्म्यज्ञानलक्षणो मार्ग इत्यपहस्तितं । तस्यानर्थहेतुत्वेन मोक्षहेतुत्वाभावात् । मांस्पृष्ट इत्यस्यार्थः श्रियास्पृष्ट इति । अनुवित्तो मयैवेत्यस्यार्थोऽनुवित्तस्तयैवेति । तेनेत्यस्यार्थस्तस्य प्रसादादिति । विमुक्ता इति बहुवचनाभिप्रायः सर्वमोक्षिण

भा० । अयं जीवोऽथ मुक्त्यनंतरमेवाशरीरो भवति । अमृतः कदापि नमृतः । प्राणाख्यं परब्रह्मैव । कतम एको देव इति प्राण इति । स ब्रह्मेत्याचक्षत इत्यादि श्रुतेः । तेज एव चेति जइति श्रीः । अन्येषाममृतत्वं च भवेद्विष्णुप्रसादतः । नित्यामृतः स भगवान् श्रीश्च नान्यः कथंचनेति नारदीये । प्राणस्तु भगवान्विष्णुः च न नृत्यतो विभुः । तेजस्तु सर्वतजस्त्वाच्छ्रीरेव समुदाहृतेति च ॥ ७ ॥ तत्प्राप्तेः सुखहेतुत्वात्पंथा इति हरिः श्रुतः । अणुश्च विततश्चासौ यतो तर्वा हिरेव च । श्रियास्पृष्टः श्रीपतित्वाऽनुवित्तस्तयैव च । तस्य प्रसादात्संयातितहो कं सर्वमोक्षिणः । ऊर्ध्वः स भगवान्सर्वविशिष्टोऽयत्सदैव हि ॥ ८ ॥

भाववो०
भाष्यार्थः

६ । ४

608

॥ ३०४ ॥

इति । तस्मिच्छुक्लमिति मंत्रं व्याचष्टे ॥ रूपमिति ॥ ८ ॥ तस्मिन्नित्यस्यार्थोऽजेहराविति । एष इत्यस्य परामृश्यं दर्शयन्नेष पंथा
ब्रह्मणा हानुवित्त इत्येतद्व्याचष्टे ॥ पंचेति ॥ स्वरूपतोऽभिन्नोऽपि पंचप्रकारेण विभक्तो यः स पंथा इत्यन्वयः । ब्रह्मणामनेकत्वात्प
ञ्चजेनेत्युक्तं । ब्रह्मवित्पुण्यकृतैजसश्चेत्येतद्व्याचष्टे ॥ परब्रह्मेति ॥ एवंविधोऽपीत्यनेन तैजसश्चेति च शब्दोऽपि शब्दार्थ इत्युक्तं भ
वति । तेनैतीत्यस्यार्थमाह ॥ तस्यैवेति ॥ तांगतिं तल्लोकमित्युक्तांगतिमिति शेषोक्तिः । तेनैति ब्रह्मविदित्येतत् एष पंथा इत्यत्र
हेतुप्रतिपादकमित्याह ॥ अत इति ॥ स्वलोकप्राप्तिहेतुत्वात् । ननु स्वरूपतोऽभिन्नः पंचभेदविभिन्न इति यदुक्तं तत् विरुद्धमित्य
तो विरोधं परिहरति ॥ स्वगतेति ॥ स्वगतैः अखिलैः गुणावयवादिभिः भेदेन विहीनोऽपि सन् भेदोऽप्यन्यत्र भेदनिमित्तकाना
मयं गुणोऽयं गुणी पंचरूप इत्यादीनां सर्वेषां व्यवहाराणां घटने ईश्वरः समर्थोऽहियस्मात् । अत एव स्वरूपतोऽभिन्नोऽपि पंचभेदादिनाभिन्न
इत्युच्यते । नान्यथेत्येतदमृपेत्यर्थः ॥ ९ ॥ अंधंतमः प्रविशंतीति मंत्रमप्रतीत्यन्यथाप्रतीतिनिरासाय प्रमाणेन व्याचष्टे ॥ अन्य

भा० रूपमाहुः पंचविधं तस्य विष्णोर्महात्मनः । शुक्लं तु वासुदेवाख्यमनिरुद्धं तु नीलकं । संकर्षणं पिंगलं च प्रद्युम्नं हरितं स्मृतं । नारायणं लोहि
तं स्यात्पंचरूपाण्यजेहरौ । पंचभेदविभिन्नोऽयस्त्वभिन्नोऽपि स्वरूपतः । स पंथा ब्रह्मणा ज्ञातः पञ्चजेनैव संततं । परब्रह्म स्वरूपज्ञो महातेजः श्रियस्तथा ।
सम्यक् स्वरूपविज्ञानात्तैजसत्वेन कीर्तितः । भगवत्कर्मकृत्वात्पुण्यकृत्वाभिधीयते । एवंविधोऽपि तस्यैव प्रसादाद्वातितांगतिं । अतः पंथास्स मुदिष्टो भगवा
न्केशवः स्वयं । स्वगताखिलभेदेन विहीनोऽपि सत्तर्वादा । सर्वेषां व्यवहाराणां भेदोऽप्यन्यत्र भेदनिमित्तकानां स ईश्वरः । अभिन्नोऽपि ह्यतोऽभिन्नः पंचभेदादिनाऽमृपा ॥ ९ ॥
अन्यथोपासकायेत्येतेयांति ह्यधरंतमः ।

बृहदा०

॥ ३०५ ॥

येति ॥ श्रुतावविद्यापदं विषयिवाचकं विषयस्यान्यथाकारस्य लक्षकमित्यभिप्रेत्याविद्यामुपासत इत्येतत् अन्यथोपासका इति व्याख्यातं । ततः अन्यथोपासकप्राप्यतमसः । भूय एवेत्यस्यार्थमाह ॥ किञ्चिद्विशेषेणेति ॥ श्रुतावुशब्दोऽवधारणार्थो विद्यायामित्यनेन संबध्यते । तेन विद्यायां यथार्थज्ञान एवरताः न त्वन्यथाज्ञाननिंदां कुर्वतीत्येतेषां लभ्यते । अत उक्तं दुर्ज्ञानस्याविनिंदका इति । अन्यथोपासकापेक्षया दुर्ज्ञानाविनिंदकाः किञ्चिद्विशेषेण तमोयांतीति कुत इति चेत् न । तदपेक्षया तेषां अधिकपापित्वात् । तदपि कुतः । उभयोरपि दुर्ज्ञानाविनिंदकत्वाविशेषादित्यत आह ॥ सम्यगिति ॥ विद्यायां रता इत्युक्तत्वेन तेषां समीचीनाचार्योपदेशस्तावत्प्राप्तः । सम्यगाचार्यवचनं ब्रह्मनिर्गुणत्वादिनिंदापरं सम्यगवाधितार्थमविज्ञायाचार्योक्तार्थविरोधिनिब्रह्मनिर्गुणत्वादौ सत्त्वबुद्धियतः कुर्युस्ततस्ते अन्यथोपासकापेक्षयाऽधिकपापिन इत्यर्थः । नन्वन्यथोपासका अपि ब्रह्मनिर्गुणत्वादौ सत्त्वबुद्धिकारिण एव ततः कथं ते अधिकपापिन इत्यत आह ॥ अप्राप्तत्यागिन इति ॥ अन्यथोपासको ह्यप्राप्तत्यागी तस्य विद्यारतत्वाभावेन समीचीनाचार्योपदेशाभावे दुर्ज्ञाननिंदनस्याप्राप्तत्वात् । अयं तु प्राप्तनिष्ठाहीनः सम्यगाचार्योपदेशप्राप्ते दुर्ज्ञाननिंदने निष्ठाशून्यत्वात् । अप्राप्तत्यागिनः प्राप्तनिष्ठाहीनो ह्यधिकदोषवानिति । आचार्योपदेशाभावेन अप्राप्तनित्यकर्मादित्यागिनः आचार्योपदेशादिना प्राप्तनित्यकर्मादौ निष्ठाहीनो दोषवानितिलोकप्रसिद्धमिति हि शब्देन दर्शयति ॥ १० ॥ अनंदा इत्युक्तानंदशब्दार्थमाह

भा० । ततः किञ्चिद्विशेषेण दुर्ज्ञानस्याविनिंदकाः । सम्यगाचार्यवचनमविज्ञायविरोधिनि । सत्त्वबुद्धियतः कुर्युस्ततस्ते अधिकपापिनः । अप्राप्तत्यागिनः प्राप्तनिष्ठाहीनो हि दोषवान् ॥ १० ॥

भाववो०

भाष्यार्थः

६।४

610

॥ ३०५ ॥

॥ नित्येति ॥ नन्दः सुखं । नञो विरुद्धार्थत्वेन अनन्द इति तद्विरुद्धं दुःखमुच्यते । मुख्ये सत्यमुख्यग्रहणायोगात् नित्यदुःखस्य
 रूपत्वादित्युक्तं । इदानीमनन्दानामते लोका इति मंत्रं व्याचष्टे ॥ बोधक इति ॥ अविद्वांसो बुध इत्यत्र बोधके विद्यमानेऽपि ये विदु
 र्नपरं हरि मिति कथं व्याख्यानं । ततः तस्याप्रतीतेरित्यतस्तद्व्याचष्टे ॥ बुध इति ॥ ननु बुध इत्यस्य प्रथमांतत्वात् कथं बुधः सकाशेपीत्युक्त
 मित्यतः पष्ठ्यंतमेव तदित्यभिप्रेत्य तन्मंत्रं व्याख्यानरूपं स्पष्टं प्रमाणमाह ॥ बोधनादिति ॥ ११ ॥ आत्मानं चेद्विजानीयादिति
 मंत्रं व्याचष्टे ॥ यदीति ॥ आत्मानमित्यस्यार्थः परात्मानमिति । विजानीयादित्यस्यार्थो वेदितुं योग्यो भवेदिति पुरुष इत्यस्य जी
 व इति शरीरमनुसंज्वरेदित्यस्यार्थः शरीरच्छेदादेर्दुःखी भवेदिति किमिच्छन् कस्य कामायेत्यस्य तात्पर्यं कथमिति । यदि जी
 वस्तथा वेदितुं योग्यस्तदा दुःखी न स्यादित्युक्तं तर्कस्य विपर्यये पर्यवसानमाह ॥ दुःखीति ॥ ननु जीवस्य स्वतो दुःखशून्यत्वादिष्टा
 पत्तिः विपर्ययपर्यवसाने च बाध इत्यत उक्तं ॥ शरीरसंबन्धादिति ॥ ननु संसारिणो जीवस्य दुःखित्वेन परमात्माहमस्मीति ज्ञातुमयो
 ग्यत्वेऽपि मुक्तस्य तद्योग्यता स्यादेव तस्य परमात्मवद दुःखित्वादानंदभोक्त्वाच्चेत्यत आह ॥ विष्णोरिति ॥ प्रसादत एवेति विष्णु

भा ० । नित्यदुःखस्वरूपत्वादनन्दं तत्तमो मतं । बोधके विद्यमानेऽपि ये विदु र्नपरं हरिं । तेऽपि यांति तमो वोरं नित्योऽद्रिक्ता सुखात्मकमिति च । बुधः
 सकाशेऽप्यविद्वांस इत्यर्थः । बोधनाज्ज्ञानवान्भुत्स्यात्तत्सकाशाच्चेह रिं । न विदुस्ते तमो यांति सर्वदुःखात्मकं परं ॥ ११ ॥ यदि जीवः परात्मानमयम-
 न्मीति वेदितुं । योग्यः शरीरच्छेदादेः कथं दुःखी तदा भवेत् । दुःखी शरीरसंबन्धाज्जीवो विष्णोः प्रसादतः । अदुःखी विष्णुदानंदं मुक्त एव च भोक्ष्यति ।

बृहदा०

॥ ३०६ ॥

दानंदमेवेतिचएवशब्दसंबंधः । ननुयदिपरमात्मापिएवंविधःतदाकथंमुक्तःसोस्मीतिवेदितुमयोग्यःस्यादित्यतआह ॥ नित्यमुक्तइति ॥ विष्णोःप्रसादतोऽदुःखीत्यस्यप्रतियोगीनित्यमुक्तइति विष्णुदानंदंभोक्ष्यतीत्यस्यप्रतियोगीपूर्णसुखइति । स्वतंत्रइत्यस्यप्रतियोगिनमाह ॥ परतंत्रइति ॥ एवंविरुद्धधर्माधिकरणत्वेनोभयोर्भेदेनिश्चितेजीवःसोस्मीतिवेदितुंकथयोग्यःस्यादित्यर्थः । किंततइत्यतआह ॥ तस्मादिति ॥ तर्हिकथंज्ञातव्यइत्यतआह ॥ तदीयोस्मीति ॥ १२ ॥ यस्यानुवित्तइतिमंत्रमन्वयक्रमेणव्याचष्टे ॥ यस्येति ॥ येनेत्यर्थः । अनुवित्त इत्यस्यार्थोज्ञातइति प्रतिबुद्धइत्यस्योनित्यबुद्धइति आत्मेत्यस्यार्थोभगवान्पुरुषोत्तमइति तस्यलोकःसडलोकएवेत्यस्यार्थमाह ॥ तस्येति ॥ उशब्दार्थएकइतिप्रधानइत्यर्थः । सविश्वकृत्सहिसर्वस्यकर्तेत्यनयोरेकार्थतापरिहारायतद्व्याचष्टे ॥ सहिति ॥ विश्वकर्तेत्यस्यवायोरपिकर्तेतिकथंव्याख्यानमित्यतआह ॥ विश्वइति ॥ तर्हिसर्वस्यकर्तेत्युक्त्यैवसर्वस्यव्यपतितवायुकर्तृत्वस्यापिलाभात्तद्व्यर्थस्यादित्यतआह ॥ तदन्यस्यापिसर्वस्येति ॥ वाय्वन्यस्यापीत्यर्थः । यद्वाविष्ण्वन्यस्यापीत्यर्थः । हियस्मादन्यस्यसर्वस्यापिकर्ताऽतोवायोरपिकर्तेतियोजनान्नवैचर्य्य । स्वात्मानंप्रति

भा० । नित्यमुक्तःपूर्णसुखःस्वतंत्रःपुरुषोत्तमः । परतंत्रःकथंजीवोयोग्यःसोस्मीतिवेदितुं । तस्मात्सोस्मीतिनैवायंविजानीयात्कदाचन । तदीयोस्मीतिजानीयात्सर्वदैवयुवस्ततइतिच ॥ १२ ॥ यस्यज्ञातोऽनित्यबुद्धोभगवान्पुरुषोत्तमः । तस्यलोकःसण्वैकोयोलोकःपरमात्मनः । सहिविष्णुःपरोवायोरपिकर्ताप्रकीर्तितः । विश्वोवायुःसमुद्दिष्टःपूर्णत्वाजीवसंघतः । तदन्यस्यापिसर्वस्यकर्तेकोविष्णुरेवहि ।

भावबो०

भाष्यार्थः

६।४

612

॥ ३०६ ॥

स्वस्यकर्तृत्वासंभवादन्वस्येत्युक्तं । अस्मिन्संदोषेगहनेप्रविष्टइत्येतद्व्याचष्टे ॥ प्रविष्टइति ॥ देहमध्येस्थितेगहनेहृद्गुहास्थानेप्र
विष्टइत्यर्थः । देहमध्येइत्येतत्कस्यव्याख्यानमित्यतआह ॥ संदोषनामनीति ॥ संदोहइतिपाठस्याप्ययमेवार्थः । इहैवसंतइत्य
स्यतात्पर्यमाह ॥ तज्ज्ञानीति ॥ यदैतमनुपश्यंतीत्यस्यतात्पर्यमाह ॥ तत्प्रसादादिति ॥ १३ ॥ यस्मादर्वाकसंवत्सरइतिमंत्रंव्या
चष्टे ॥ नवत्सराश्चेति ॥ वत्सरादिकृतविकारोनास्तीत्यर्थः । तत्रहेतुमाह ॥ नित्याविकारतइति ॥ ज्योतिषामादित्यादीनांज्यो
तिद्वप्रदमित्यर्थः । आयुरित्यस्यार्थोचलमिति ॥ १६ ॥ यस्मिन्पंचपंचजनाआकाशश्चप्रतिष्ठितइतिमंत्रंव्याचष्टे ॥ प्राणइति ॥
पंचपंचेतिद्विरुक्तेस्तात्पर्यप्रतिपुरुषमिति । प्राणस्यप्राणमितिवाक्यशेषपर्यालोचनयान्नमत्रविवक्षितमितिनज्ञायतइतिचेन्न । माध्यं
दिनशाखायां प्राणस्यप्राणमुतचक्षुषश्चक्षुरुतश्रोत्रस्यश्रोत्रमन्नस्यान्नमनसोमनइत्युक्तत्वेनतदभिप्रायेणात्रान्नग्रहणात् । एतदभिप्रा
येणोक्तंसूत्रकृता प्राणादयोवाक्यशेषादिति तर्ह्येतदुपनिषदुक्ताःपंचजनाःकइतिचेत् वाक्यशेषेपरमात्मनःप्राणचक्षुःश्रोत्रमनसां
चतुर्णामेवप्राणादिप्रदत्वोक्त्याप्राणादिचतुर्णामेवपरमात्माश्रितत्वावगमेपिपूर्ववाक्येज्योतिषांज्योतिरितिज्योतिषांज्योतिद्वप्रद
त्वोक्त्याज्योतिषःपरमात्माश्रितत्वावगमात्तेनसहपंचत्वसंभवात् । तथाचोक्तंसूत्रकृता ज्योतिषैकैपामसत्यन्ने इति । उक्तंचभा
ष्ये तद्देवाज्योतिषांज्योतिरित्यनेनकाण्वानांपंचकमिति । अत्रज्योतिरन्नशब्दयोरेकार्थत्वंपृथक्पंचकंत्वित्युपपन्नमितिटीकोक्तम्

भा० । प्रविष्टो गहने देहमध्ये संदोषनामनि । तज्ज्ञानी याति तद्दोषं तत्प्रसादाच्च वर्तते ॥ १३ ॥ नवत्सराश्च नान्यस्य नित्याविकारतः ।
ज्योतिषां ज्योतिरचलं तद्देवाः समुपासते ॥ १६ ॥ प्राणश्चक्षुस्तथैवान्नमनःश्रोत्रं च पंचमं । मूलप्रकृतिसंयुक्तं यद्गतं प्रतिपूरुषं ॥ १७-१८ ॥

सूत्रा०
॥ ३०७ ॥

नुसंधेयं । अत्रपंचजनादिशब्दानांप्राणादिपरत्वेपि इदं वाक्यं विष्णुपरं भवत्येवेति भावेनैवं व्याख्यातं । सूत्रभाष्येतु समन्वयसूत्रो
पपत्त्यर्थं पंचजनादिशब्दा अपि विष्णुपरा एवेत्युक्तमित्यवधेयं । यद्वा तदुक्तरीत्या अत्रापि प्राणादिशब्दास्तत्तन्निधायकभगवत्परा
एव । न चैवमाधाराधेयभावात्तु पक्षः । शरीरनिधायकेश्वराधारप्राणादिषु भगवद्रूपाणां अवस्थितिमात्रेणाधाराधेयभावोपपत्ते
रिति ॥ १७-१८ ॥ नेह नानास्ति किंचनेति वाक्यमन्यथा प्रतिपत्तिनिरासाय व्याचष्टे ॥ तस्येति ॥ मृत्योः समृत्युमिति
मंत्रं व्याचष्टे ॥ तद्भेदेति ॥ १९ ॥ एकधैवानुद्रष्टव्यमित्येतदुपसंहारपरमिति नेह नानास्ति किंचनेत्यनेन गतार्थमित्याह
॥ तस्मादिति ॥ एतदप्रमेयमित्युक्ताप्रमेयशब्दार्थमाह ॥ परिमाणेति ॥ परिमितिविहीनत्वादित्यर्थः । अत्राप्रमेयत्वं स
र्वात्मना प्रमित्यविषयत्वमुच्यते इति व्याख्यानं प्रमाणविरोधेन पराचष्टे ॥ इत्यादिवचनादिति ॥ अवाच्यत्वमनोविषयत्वयोर्ग्र
हणं प्रसंगात्परमतप्रतिक्षेपार्थं । इत्यादीत्यादिपदेनाप्रसिद्धेरवाच्यं तदित्यादिवचनपरिग्रहः । यद्वा यतो वाचो निवर्तते अप्राप्य मन
सा सहेति श्रुताववाच्यत्वमनोविषयत्वयोरुक्तत्वात्सर्वात्मना प्रमित्यविषयत्वमेवाप्रमेयत्वमिति वाच्यमित्यत आह ॥ अवाच्य
त्वमनोविषयत्वं चेति ॥ अप्रमेयत्वमनोविषयत्वं च सर्वात्मनानेत्यत्र हेतुं तत्रमाह ॥ मनसैवेति ॥ ननु सर्वात्मना शब्दावा
च्यत्वांगीकारे को दोष इति चेत् । तथा सति वेदाप्रतिपाद्यत्वापत्त्या वेदांतानामखंडार्थनिष्ठताभ्युपगमव्याघातात् । ननु निर्गुणेष्वहं

भा० । तस्य रूपगुणाद्येषु न कश्चिद्भेद इष्यते । तद्भेददर्शी संयाति मृत्योर्मृत्युमभिधत्तमः ॥ १९ ॥ तस्मादेकप्रकारेण द्रष्टव्यो भगवानहं
रिः । परिमाणविहीनत्वादप्रमेय इतीरितः । इत्यादिवचनादप्रमेयत्वमवाच्यत्वमनोविषयत्वं च सर्वात्मनान । मनसैवानुद्रष्टव्यमित्युक्तत्वात् ।

भावो०
भाष्यार्थः
६।४

614

॥ ३०७ ॥ न

पिशब्दप्रवृत्तिनिमित्ताभावेनवाच्यत्वाभावेपिलक्षणयासर्ववेदप्रतिपाद्यत्वंभविष्यतीतिचेत्तत्राह ॥ नचेति ॥ लोकेहिकेनचित्पदे
नवाच्यस्यैवकेनचित्पदेनलक्ष्यत्वंदृष्टं । यथातीरपदवाच्यस्यतीरस्यगंगापदलक्ष्यत्वं । नचकेनापिपदेनावाच्यस्यलक्ष्यत्वंदृष्टं ।
येनसर्वशब्दावाच्यस्यापिब्रह्मणोलक्ष्यत्वंस्यात् । तथाचविप्रतिपन्नलक्ष्यं केनापिपदेनावाच्यत्वात् व्यतिरेकेणतीरवदित्य
नुमानविरुद्धत्वान्नलक्षणयावेदप्रतिपाद्यत्वमित्यर्थः । सर्वपदार्थानालक्षणायोग्यत्वान्नसपक्षत्वमितिनासाधारण्यं । नन्विक्षुक्षी
रगुडादीनामाधुर्यविशेषास्तावद्विद्यन्ते । अनुभवसिद्धत्वात् । नचतेकेनापिपदेनवाच्याः । तद्वाचकपदाभावात् । तथापिलक्ष्या
दृश्यन्ते । अन्यथावागव्यवहाराभावप्रसंगात् । अतस्तत्रव्यभिचारः । यथोक्तं इक्षुक्षीरगुडादीनामाधुर्यस्यांतरमहत् । भेदस्तथापि
नाख्यातुंसरस्वत्यापिशक्यतइति । तथाचयथाकेनापिपदेनावाच्यानामिधुक्षीरमाधुर्यविशेषाणालक्ष्यत्वंतथाब्रह्मणोपिकेनापिप
देनवाच्यस्यलक्ष्यत्वंस्यादित्यतआह ॥ क्षीरेति ॥ तत्तच्छब्देनैवक्षीरमाधुर्यविशेषादिशब्देनैव । ननुवाचकत्वंपदस्यधर्मःमा
धुर्यविशेषइतिचनपदं किंतुवाक्यं अनेकपदात्मकत्वात् । अतःकथंतच्छब्देनैववाच्यत्वमुक्तमितिचेत् ऐकपद्यमैकस्वर्यसमास
प्रयोजनमितिशाब्दैरंगीकृतत्वात् । अथवातत्तच्छब्देनसूदशास्त्रप्रसिद्धेनविशदादिशब्देनवाच्यत्वादित्यर्थः । तत्रप्रमाणमाह
॥ विशदमिति ॥ ननुब्रह्मतावन्निर्गुणं केवलोनिर्गुणश्चेतिश्रुतेः । नचतत्रशब्दानांवचनवृत्तिःसंभवति प्रवृत्तिनिमित्ताभावात् ।

भा० । नचकेनाप्यवाच्यस्यलक्षणादृष्टा । क्षीरमाधुर्यविशेषादेरपितत्तच्छब्देनैववाच्यत्वान् । विशदंक्षीरमाधुर्यगुडेतीक्ष्णघृतेस्थिरमि
त्यादिच ।

बृहदा०

॥ ३०८ ॥

नचसर्वथाशब्दाप्रतिपाद्यं ब्रह्म सत्यज्ञानादिवाक्यानां निर्विषयत्वापातात् समन्वयसूत्रानुपपत्तेश्च अतः केनापिशब्देन अवाच्य
स्यापिलक्षणांगीकार्येत्यत आह ॥ नचेति ॥ स्यादेतदेवं यदि ब्रह्म निर्गुणमेव भवेत् । न च तदस्ति । तथा सति ब्रह्मणः सत्त्वस्यैवाभा
वप्रसंगात् । नच निर्गुणस्य वस्तुनः सत्त्वं लोके दृष्टं येन तथा संभावयामः । निर्गुणश्चेति श्रुतिः सत्त्वादिगुणाभावपरा । अन्यथा एको
देव इत्यादि नोक्तानामपि गुणत्वाद्वाधातः । अतो ब्रह्मणः सत्त्वसिद्ध्यर्थं सगुणत्वमेवांगीकर्तव्यमिति तस्य वाच्यत्वांगीकारेन काप्यनु
पपत्तिरिति भावः । ननु गुणादिपञ्चकस्य निर्गुणत्वं पदार्थविदो मन्यन्ते तथा च तद्ब्रह्मणोऽपि सत्त्वं किं न स्यादिति चेन्न वैषम्यात् । नि
र्धर्मकस्य वस्तुनः सत्त्वमेव नास्तीत्यत्र विवक्षितं नहि गुणादीनां निर्धर्मकत्वं केप्यभ्युपयन्ति गुणत्वादीनामेव धर्माणां तत्र स्वीकारात् ।
किञ्च सत्यत्वमभ्युपगम्यते वैशेषिकादिभिर्गुणादिपञ्चकस्य निर्गुणत्वं तद्वस्तुतो न संभवति कुत इत्यत आह ॥ गुणभेदादीनामिति ॥
गुणभेदो गुणविशेषः । आदिपदेन कर्मभेदादिग्रहणं । यद्वा गुणश्च भेदोऽन्योन्याभावश्चेति गुणभेदौ तावादीयेषां कर्मादीनां गुणभेदा
दयस्तेषां गुणभेदादीनामिति विग्रहः । अयमाशयः । गुणभेदादीनां निर्गुणत्वं कस्मादंगीकर्तव्यं । न तावत्प्रतीत्यभावात् । चतुर्विंशतिर्गु
णाः रूपं रसात्पृथक् कर्मपञ्चविधं सामान्यं त्रिविधं एकः समवायः घटान्योन्याभाव एक इत्यादि प्रतीतेर्दुरपह्वत्वात् । नचेयं भ्रांतिः
बाधकाभावात् । किञ्च यद्यपि गुणे संयोगादिव्यवहारं द्रव्ययोरेव संयोग इति दुर्दर्शनाभ्यासवान् जनो न करोति । तथापि घटपटयोः

भा० । नच निर्गुणस्य सत्त्वमेवास्ति । गुणभेदादीनामपि संत्येव गुणाः ।

भाववो०

भाष्यार्थः

६।४

616

॥ ३०८ ॥

संयुक्तयोस्तद्वतरूपेऽपि संयुक्तेऽतिलोकः करोत्येव । किंच रूपेण युक्तो घट इति सर्वेऽपि व्यवहरन्ति । तथापि संयुक्त इति न व्यवहरन्ती
 ति चेत् ध्वंसप्रध्वंसशब्दयोरिवानयोरर्थभेदास्फुरणात् । द्रव्याणां कर्मसंयोगेत्यादौ जैमिन्यादिभिः परीक्षकैर्द्रव्यसंबन्धेऽपि संयोग
 व्यवहाराच्च । ननु गुणादिपंचकस्य अद्रव्यत्वात्कथं तत्र गुणादिसद्भाव इति चेत् कथमेतन्निश्चितं भवता । द्रव्यस्यैव गुणवत्त्वमिति प्र
 तीतेरुभयत्राविशिष्टत्वात् । ननु चतुर्विंशतिर्गुणा इत्यादिव्यवहार एव न प्रतीतिः । सचोपचार एवेति चेन्न । बाधकाभावात् । अ
 न्यथा द्रव्येऽपि तथात्वापत्त्या संख्यादिगुणासिद्धिप्रसंगः । ननु प्रतीत्यनुरोधेन तावदेकत्र संख्यादिकमंगीकर्तव्यं तत्र द्रव्येष्वेव तदंगीका
 रेण सर्वस्योपपत्तावन्यत्र न तदंगीकार आवश्यकः । अतोऽन्यत्र संख्यादिव्यवहार उपचार एवेति चेन्न । उपचारनिमित्ताभावेन तद
 योगे तत्रापि तद्व्यवहारस्य मुख्यत्वावश्यंभावात् । तथाहि न तावदेकार्थसमवायो निमित्तं द्रव्ये चतुर्विंशतित्वनियमाभावात् प्रत्ये
 कं रूपादिषु तत्प्रसंगाच्च अपर्यायचतुर्विंशतिशब्दवाच्यत्वमिति चेत् न । शब्देऽपि चतुर्विंशतित्वाभावात् । चतुर्विंशतिपुरुषोच्चारिता
 पर्यायशब्दवाच्यत्वमिति चेत् रूपरसादिशब्दोच्चारयितृपुरुषाणां चतुर्विंशतित्वेमानाभावात् । बधिरादीनां रूपादिषु संख्याव्यव
 हाराभावप्रसंगाच्च । ननुरूपरसात्पृथगिति प्रतीतिराश्रयगतं पृथक्त्वमपेक्ष्यैवेति चेन्न । समानाधिकरणरूपरसयोस्तथाप्रतीतेरनुभ
 वसिद्धत्वात् । साप्रतीतिः रूपेरसान्योन्याभावमवगाह इति चेन्न । तथा सति घटः पटात्पृथगिति प्रतीतेरप्यन्योन्याभावविषय
 कत्वोपपत्तौ पृथक्त्वविलोपापातादिति । ननु तथापि न गुणादिपंचकस्य गुणवत्त्वमंगीकर्तुं शक्यं । एकत्वमेकं पृथक्त्वं पृथक्भेदो भिन्न
 इत्यादिप्रतीत्यैकत्वादिष्वप्येकत्वाद्यंगीकारापातात् । अन्यथारूपादिष्वपि तदभावापातात् । तथा च तत्राप्येकत्वादावेकत्वाद्यं

बृहदा०

॥ ३०९ ॥

तरमंगीकर्तव्यमित्यनवस्थापातादित्यतआह ॥ नचेति ॥ कुतोनेत्यतआह ॥ स्वनिर्वाहकत्वादिति ॥ स्यादेवमनवस्था य
द्येकत्वादौविद्यमानमेकत्वादिकंततोभिन्नंस्यात् नचैवं स्वस्यैवस्वैकत्वादिव्यवहारनिर्वाहकत्वाभ्युपगमात् । अन्यथाप्रमेयत्वेप्रमे
यत्वांतरस्याप्यंगीकारापातेनानवस्थापातादित्यर्थः । उक्तमर्थप्रमाणेनद्रढयति ॥ अवाच्यमिति ॥ यतोब्रह्मागुणंततो
ऽवाच्यममनोगम्यमितियद्यंगीक्रियते तदावक्तव्यं तदगुणंचेतुतोस्तीति । अगुणत्वेतस्यसत्त्वमेवनस्यादितियावत् । फलितमाह ।
॥ तस्मादिति ॥ ब्रह्मरूपंचवस्तुअगुणमिति वदन्नित्यर्थः । शून्यतांब्रह्मणइतिशेषः । यद्वावस्तुशून्यतामित्येकंपदं । अनवस्थाप
रिहारायगुणाःस्वेनैवगुणिनइत्युक्तं ॥ २० ॥ सर्वस्यवशीसर्वस्येशानःसर्वस्याधिपतिरित्येतेषांपुनरुक्तिपरिहारायार्थभेदमाह
॥ सर्वमिति ॥ ईशानपदांतर्गतानशब्दार्थमाह ॥ ब्रह्मरुद्रादेरिति ॥ अनश्चेष्टकइत्यर्थः । अधीत्यस्यार्थोगुणाधिकइति पति
रित्यस्यपालकइति । सर्वस्याधिपतिरित्यनेनगतार्थतापरिहारायभूताधिपतिशब्दंव्याचष्टे ॥ भूतएवेति ॥ तात्पर्यमाह ॥ नास्ये
ति ॥ ननुब्रह्मापरोक्षज्ञानात्पूर्वमेवमननशीलत्वस्यसिद्धत्वात्तंविदित्वामुनिर्भवतीतिकथमुच्यतइत्यतआह ॥ नित्यइति ॥

भा० । नचानवस्था । स्वनिर्वाहकत्वान् । अवाच्यममनोगम्यमगुणंचेतुतोस्ति तत् । तस्मादेवंवदन्यस्तुशून्यतामर्थतोवदेत् । गुणाश्च
गुणिनःसर्वेस्वेनैवगुणिनोगुणाइत्यादिच ॥ २० ॥ सर्वमस्यवशेयस्माद्धरिःसर्ववशीततः । सर्वस्यब्रह्मरुद्रादेरनईशानएवच । गुणाधिकःपालक
श्चेत्यतोधिपतिरीरितइतिच । भूतएवचाधिपतिर्नास्याधिपत्यमादिमत् । नित्यबोधात्मकत्वाद्योमुनिःप्रोक्तोजनार्दनः । तंविद्वांश्चमुनिर्नाम

भाववो०

भाष्यार्थः

६ । ४

618

व

॥ ३०९ ॥

तत्रहेतुमाह ॥ बोधइति ॥ तेहसपुत्रैपणायाथविचैपणायाश्चलोकैपणायाश्चव्युत्थायेतिवाक्यंव्याचष्टे ॥ यंविदित्वेति ॥
 अथभिक्षाचर्यंचरंतीतिभिक्षाचरणोक्त्याप्राप्तदुःखंनिवारयति ॥ उत्पत्तीति ॥ तर्हिकथंतेपांभिक्षाचरणमित्यतआह ॥ आ
 नंदभिक्षामिति ॥ एतमुहैवैतेनतरतःपापमकरवंकल्याणमकरवइत्यंशंव्याचष्टे ॥ सएषमिति ॥ यदिविष्णुरेतन्नकरोतितर्हि
 कःकरोति जीवइतिचेत् सोपिकिंस्यातंयेणतथाकरोतीतिजिज्ञासायांप्राप्तमतःपापमकरवमित्यतःकल्याणमकरवमितिवाक्यं
 व्याचष्टे ॥ कृतेमयेति ॥ श्रुताबुहैवेत्यस्यात्रान्वयः। उशब्दोवधारणार्थः। उशब्द्वैवशब्दयोरतःशब्दद्वयेनान्वयइतिभावेनोक्तं ॥ अ
 तएवेति ॥ प्रसिध्यर्थकस्यहेत्यस्यार्थ उक्तमिति । उभेउहैवैतएतेतरतीतिवाक्यंब्रह्मज्ञानिपरमितिनिरासायव्याचष्टे ॥ तीर्णइति ॥
 नैनंकृताकृतेतपतइतिवाक्यंव्याचष्टे ॥ नैनमिति ॥ २१ ॥ तस्मादेवंविच्छांतोदांतउपरतस्तिथिःसमाहितोभूत्वेत्युक्तंशांत्या
 दिपदार्थानाह ॥ शांतिस्त्विति ॥ सर्वमात्मानंपश्यतीतिवाक्यमैक्यमुच्यतइतिप्रतीतिनिरासायव्याचष्टे ॥ सर्वइति ॥ ३

भा० । बोधस्तन्त्राप्यमुख्यतः । यंविदित्वाविमुक्ताश्चायुक्तकामविवर्जिताः । उत्पत्तिलयहीनाश्चनित्यानंदैकभोगिनः । आनंदभिक्षांविष्णू
 त्थांचरंत्यज्ञानवर्जिताः । सएषमोक्षदोविष्णुर्यत्कल्याणंकृतमया । पापंकृतमयेत्येतन्नकदाचित्करिष्यति । कृतेमयापुण्यपापेइतियचेतनात्मनां ।
 तत्सर्वमतएवोक्तंविष्णोःसर्वेश्वरेश्वरान् । तीर्णोहिर्वर्ततेनित्यंपुण्यपापेजनार्दनः । नैनंकदाचित्तपतःपुण्यपापेजनार्दनमितिच ॥ २१ ॥ शांतिस्तुभ
 गवन्निष्ठादमोसदविनिग्रहः । हृदिस्थविष्णोस्तोयःसदैवोपरमःस्मृतः । तितिक्षाद्वंद्वसहताक्षमाक्रोधासमुत्थितिरितिशब्दनिर्णये । सर्वःपूर्णःसमुदि
 ष्टस्तथाज्ञेयोजनार्दनः ।

बृहदा०
॥ ३१० ॥

नंपापमातरतिसर्वपापमानंतरतीत्यादिपापतरणोक्तिरूपलक्षणं । विपापोविरजोविचिकित्सइतिपरमात्मनोरागसंदेहाभावयोरप्युक्ते
रितिभावेनाह ॥ रागेति ॥ विपापोविरजोविचिकित्सइतिवाक्यस्यज्ञानिपरत्वेपुनरुक्तिप्रसंगात्तत्रहेतुप्रतिपादकतयाव्याचष्टे
॥ नित्यंहीति ॥ आदिशब्देनसंदेहग्रहणं । ननुवर्णशून्यत्वाद्विष्णोःकथंब्राह्मणोभवतीत्युक्तमित्यतआह ॥ वेदाख्येति ॥
स्वरव्यत्यासस्त्वाधिक्यार्थइतिभावः । नित्यंहीत्यस्यात्रापिसंबंधः । अण्यत्वाद्भूम्यत्वात् । अणपणगतावितिधातोः । एषब्रह्म
लोकइत्येतत् षष्ठीसमासप्रतीतिनिरासायव्याचष्टे ॥ पूर्णत्वादिति ॥ २२ ॥ अमरोमृतइत्यनयोःपुनरुक्तिपरिहारायार्थमाह
॥ नेति ॥ अत्रब्रह्मत्वंनामयदिपूर्णगुणत्वंतदाब्रह्मलोकइत्युक्तब्रह्मशब्देनपुनरुक्तिःस्यादित्यतआह ॥ ब्रह्मायमिति ॥ अभ
यंहिवैब्रह्मभवतियएवंवेदेतिफलवाक्यंव्याचष्टे ॥ एवमिति ॥ ज्ञानिनःसंदेहोनास्तीत्युक्तं तत्रविशेषमाह ॥ परमार्थेभगवती
ति ॥ ब्राह्मणोभवतीतिवर्तमानप्रयोगेणभगवतोतीतभविष्यत्कालयोर्वेदप्राप्यत्वंनास्तीतिप्रतीतिनिवारयन्नाह ॥ ब्राह्मणइति ॥
यद्वाननुविपापोविरजोविचिकित्सोब्राह्मणोभवतीत्यत्रभवतीतिवर्तमानप्रयोगेणविपापत्वादीनांवर्तमानत्वमेवप्रतीयते । अतः
कथं नित्यं हिपापरागादेर्मुक्तइत्यादिव्याख्यानमित्यतआह ॥ परमार्थइति ॥ अविचिकित्सोब्राह्मणोभवतीतिवर्तमानप्रयोग
भा० । रागसंदेहपापानितश्चाजानंस्तरिष्यति । नित्यं हिरागपापादेर्मुक्तोयत्पुरुषोत्तमः । वेदाख्यब्रह्मणाप्यत्वाद्विष्णुर्ब्राह्मणउच्यते । पूर्ण
त्वाज्ज्ञानरूपत्वाद्ब्रह्मलोकश्चमप्रभुः ॥ २२ ॥ नमरिष्यतीतिहमरोनमृतोयत्ततोमृतः । ब्रह्मायमात्रकामत्वादेवंयोवेदतंपरं । आप्तकामोऽभयश्चै
वभवेद्विष्णोरनुग्रहादितिच । परमार्थेऽविचिकित्सोब्राह्मणोभवतीतिनित्यमेवतथाभवतीत्यर्थः ।

भाववो०
भाष्यार्थः

६।४

भगवति
५२०

॥ ३१० ॥

स्यनित्यमेवतथाभवतीत्यर्थः । कुतः । नहिघटोभवतीत्युक्तेनित्यमेवतथाभवतीत्यर्थःप्रतीयतइत्यतउक्तंपरमार्थइति । विषयसप्त
मीयं । विपापत्वादिकंखलुब्रह्मणोविशेषणमुच्यते । तस्यचयदिभवतीत्यनेनवर्तमानमेवोच्यतेतदातद्भगवद्विशेषणपरंनस्यात् ।
तथात्वेभगवतइतरसाधारण्यापत्त्याउत्तमार्थत्वाभावप्रसंगात् । अतःपरमार्थेभगवतिविषयेअविचिकित्सोब्राह्मणोभवतीत्यस्यनि
त्यमेवतथाभवतीत्यर्थोवक्तव्यइतिभावः । अत्रयद्यपिविपापोविरजोविचिकित्सोब्राह्मणोभवतीत्यनुवादोयुक्तः । तथापिलाघवाद
विचिकित्सोब्राह्मणोभवतीत्युक्तं । नचैवंब्राह्मणोभवतीत्येववक्तव्यमितिवाच्यं । तथासतिभवतीत्यस्यतत्रैवान्वयप्रतीतिप्रसंगादिति ।
भगवतिप्रतिपाद्येभवतीत्यस्यनित्यभावनाभिधायकत्वंकुतइत्यतस्तत्रप्रमाणमाह ॥ अभूदिति ॥ २४ ॥ ततश्चायंखंडार्थः ॥ सपूर्वो
क्तः अयंप्रसिद्धः आत्मा मुच्यमानोजीवः यत्रयदा बल्यंसर्वेषांवलकारिणंविष्णुं न्येत्यनितरामेत्यप्राप्य मृतेःपूर्वसंमोहमिवविमुग्ध
त्वमेव न्येतिप्राप्नोति । मृतेःपूर्वविमुग्धत्वंप्राप्ययदाविष्णुंप्राप्नोतीतियावत् । अथतदा एनंबल्यंविष्णुं एतेप्राणाः स्वस्वलोकस्थास्ते
जःस्वरूपिणोदेवाः अभिसमायंति सचक्षुस्योविष्णुः तेजोमात्रास्तेजस्वरूपभूताः एतादेवताः समभ्याददानश्चक्षुःस्थानाद्दृश्यमे
वान्ववक्रामतिगच्छति तदनंतरंभाव्यवस्थामाह ॥ सइति ॥ सएषचाक्षुषोदक्षिणाक्षिस्थः पुरुषः पूर्णपद्भुणोभगवान्पराकृष्टितोव

भा० । अभूद्विष्यतिभवत्येवमाद्यपदानितु । नित्यभावाभिधायीनियत्रवाच्याहरेर्गुणाइतिशब्दनिर्णये ॥ २४ ॥ इतिशारीरब्राह्मणं ॥ ४ ॥

उ० । सयत्रायमात्माबल्यंनेत्यसंमोहमिवन्येत्यथैनमेतेप्राणाअभिसमायंतिसएतास्तेजोमात्रासमभ्याददानोद्दृश्यमेवान्ववक्रामतिसयत्रैव
चाक्षुषःपराङ्पर्यावर्ततेऽथारूपज्ञोभवति ॥ १ ॥

पुरुषः

बृहदा०

॥ ३११ ॥

हिव्यापारं कुर्वन् स्थितो यत्र यदा प्रत्यक्षपर्यावर्तते अंतरागच्छति हृदयं प्रतिगच्छतीति यावत् अथ तदा विष्णुवाश्रितो जीवोऽरूपज्ञो भवति रूपाज्ञो भवति तदान किंचिज्जानातीत्यर्थः ॥ १ ॥ ननु भगवतो हृदयं प्रतिगमने जीवः किमपि न जानातीति कुत इत्यत आह ॥ एकी भवतीति ॥ जीवेश्वरौ विशेषेण हृदयस्थौ तयो रंशास्तु चक्षुरादिषु स्थिताः तथा च यदा चक्षुःस्थः परमात्मांशो जीवांशश्च हृदयस्थे न परमात्मरूपेण जीवरूपेण च एकी भवति तदाऽयं जीवो न पश्यति इत्याहुर्विद्वांसः एवं यदा घ्राणादिस्थः परमात्मांशो जीवांशश्च हृदयस्थेन परमात्मरूपेण जीवरूपेण चैकी भवति तदा जीवो न जिघ्रतीत्याद्याहुरितियोज्यं । तदुत्तरभाविनीमवस्थामाह ॥ तस्य हेति ॥ तस्य परमात्मानं प्राप्तस्य एतस्या किंचिदप्यजानतो मुच्यमान जीवस्य यद् हृदयं तस्याग्रं विष्णोः स्वरूपभूततेजसा प्रद्योतते प्रज्वलति । तेन प्रद्योतेन प्रकाशितद्वारेण एष आत्मा विष्णुः जीवमादाय शरीरान्निष्क्रामति । केन द्वारेणेत्याशंकायामाह ॥ चक्षुष इति ॥ यदि मुच्यमानो जीवः आदित्यलोके चिरं रत्वा मुक्तिगमनयोग्यः तर्हि जीवमादाय चक्षुष एव आदित्याभिमतचक्षुर्द्वारेणैव एष आत्मा निष्क्रामतीति संबन्धः । यदि मुच्यमानो विष्णुलोक एव ब्रह्मलोक एव वारमणयोग्यस्तर्हि तमादाय मूर्ध्नि एव निष्क्रामति । यदि श्रोत्राद्यभिमानि देवलोके चिरं रत्वा मुक्तिगमनयोग्यस्तर्हि तमादायान्येभ्यः शरीरदेशेभ्य एव तत्तद्देवाभिमतशरीरावयवेभ्यः श्रोत्रादिभ्यः

उ० । एकी भवति न पश्यतीत्याहुरेकी भवति न जिघ्रतीत्याहुरेकी भवति न रसयत इत्याहुरेकी भवति न वदतीत्याहुरेकी भवति न शृणोतीत्याहुरेकी भवति न मनुत इत्याहुरेकी भवति न स्पृशतीत्याहुरेकी भवति न विजानातीत्याहुस्तस्य हैतस्य हृदयस्याग्रं प्रद्योतते तेन प्रद्योतेनैव आत्मानिष्क्रामति चक्षुषो वा मूर्ध्नि वा अन्येभ्यो वा शरीरदेशेभ्यः

भाववो०

खंडार्थः

६ । ४

622

॥ ३११ ॥

एवनिष्क्रामति । एवमुत्क्रामंतं विष्णुं अनुअनुसृत्य प्राणो मुख्यप्राणः उत्क्रामति । एवमुत्क्रामंतं प्राणमनुसृत्य सर्वे प्राणाः शरीर-
स्थाः देवा अनूत्क्रामन्ति । उत्क्रमणकाले परमात्मा कथं गच्छतीत्यत आह ॥ सविज्ञान इति ॥ सविष्णुः सविज्ञानो विज्ञानेन जीवेन
सहितो भवति । ननु पूर्वमेव जीवसाहित्यसद्भावात्किमिदानीं जीवसाहित्यमुच्यत इत्यतस्तदेव विशदयति ॥ स इति ॥ स भगवान्वि-
ष्णुः विज्ञानं जीवमेव आरुह्य अन्ववक्रामति गच्छतीत्यर्थः । एवं तं जीवमारुह्य गच्छंतं भगवंतं अनुअनुसृत्य विद्याकर्मणी विद्याक-
र्माभिमानिनौ समन्वारभेते गच्छतः । न केवलमेतावत् किंतु पूर्वप्रज्ञाच योग्यताभिमानिनी च गच्छतीत्यर्थः । अत्र विद्याभिमानिनौ
ब्रह्मवायू कर्माभिमानिनी गरुडः योग्यताभिमानिनी रमेति ज्ञेयं ॥ २ ॥ तेनैष निष्क्रामतीत्युक्तं निष्क्रमणं विविच्य दर्शयति ॥ तद्य-
थेति ॥ तत्तन्निर्दर्शनं यथा तृणजलूका तृणस्यांतमवसानं गत्वा अन्यमाक्रमं आक्रम्य तद्वत्क्रामो वष्टं भस्ममाक्रमं तृणांतरं आक्र-
म्य प्राप्य आत्मानं पूर्वतृणात् उपसंहरत्यादत्ते पूर्वतृणं परित्यजतीति यावत् । एवमेवायमात्मा विद्यादानेन अविद्यांगमयित्वा इदं श-
रीरं निहत्य परित्यज्य अन्यमाक्रमं जीवस्य सूक्ष्मरूपं आक्रम्य प्राप्य आत्मानं जीवस्य स्थूलदेहात् उपसंहरति आदत्ते । स्थूलदेहं प-
रित्यजतीति यावत् ॥ ३ ॥ ननु परमात्मा मुक्त्ययोग्येभ्योऽपि मुक्तिं प्रयच्छति किं नेति स दृष्टान्तमाह ॥ तद्यथेति ॥ तद्यथा वक्ष्यमा-

उ० । तमुत्क्रामंतं प्राणो नूत्क्रामति प्राणमनूत्क्रामंतं सर्वे प्राणा अनूत्क्रामन्ति सविज्ञानो भवति सविज्ञानमेवान्ववक्रामति तं विद्याकर्मणी समन्वा-
रभेते पूर्वप्रज्ञाच ॥ २ ॥ तद्यथा तृणजलूका तृणस्यांतं गत्वा अन्यमाक्रममाक्रम्यात्मानमुपसंहरत्येवमेवायमात्मेदं शरीरं निहत्या विद्यांगमयित्वान्य-
माक्रममाक्रम्यात्मानमुपसंहरति ॥ ३ ॥ तद्यथा

बृहदा०

॥ ३१२ ॥

णनिदर्शनं यथा पेशस्कारीस्वर्णकारः पेशसः सुवर्णस्य मात्रामंशमुपादाय अन्यत् अन्यदिवनवतरं प्रागननुभूतत्वात् कल्याणत
रं मलापकर्षणात् रूपं रुचकादिकं तनुते करोति एवमेवायमात्मा परमात्मा जीवास्य स्वर्णमलस्थानीयमिदं शरीरं निहत्य अविद्यां
गमयित्वाऽन्यदिवनवतरं प्रागननुभूतत्वात् कल्याणतरं रूपं तत्तद्योग्यं कुरुते । तदेवाह ॥ पित्र्यमिति ॥ पितृजीवस्य पित्र्यमे
वरूपं गंधर्वजीवस्य गंधर्वमेवरूपं देवजीवस्य दैवमेवरूपं प्रजापतेः रुद्रस्य प्राजापत्यं रूपं ब्रह्मणश्चतुर्मुखस्य ब्राह्ममेवरूपं अन्येषां
भूतानां मनुष्योत्तमादीनां तत्तद्योग्यमेवरूपं करोतीति प्रत्येकं संबन्धः । अत्र सुवर्णस्यैव यथा रुचकादिभावः सुवर्णकारेण क्रियते न
यस्य कस्यचिद्द्रव्यस्य तथामुक्तियोग्यानामेवेश्वरेण मुक्तत्वं क्रियते नान्येषामित्युच्यते ॥ ४ ॥ एवं मोक्षदस्य परमात्मनो म
हिमानमाह ॥ सवा इति ॥ मुक्तप्राप्यत्वेन प्रकृतः परमात्मा सदूरस्थो वा अयं समीपस्थः आत्मा व्याप्तः ब्रह्मगुणपरिपूर्णं वि
ज्ञानमय इत्यादौ तेजोमय इत्यादिवत् अविज्ञानमय इत्याद्यपि ग्राह्यं । विज्ञानमयः पूर्णविज्ञानस्वरूपः प्राचुर्यस्य स्वरूपत्वस्य च मय
डर्थत्वात् । अविज्ञानमयः यस्य बुद्धिर्बुद्धितत्वात्मिकान भवति मनोमयः सर्वमंतृस्वरूपः यस्य मनोमनस्तत्त्वात्मकं न भवति
सोऽमनोमयः प्राणमयः पूर्णबलस्वरूपः यस्य प्राण अहंकारकार्यप्राणतत्त्वात्मको न भवति सो प्राणमयः चक्षुर्मयः सर्वद्रष्टृस्व
रूपः यस्य चक्षुश्चक्षुस्तत्त्वात्मकं न भवति सो चक्षुर्मयः श्रोत्रमयः सर्वश्रोतृस्वरूपः यस्य श्रोत्रं श्रोत्रतत्त्वात्मकं न भवति सो श्रो

उ० । पेशस्कारी पेशसो मात्रामुपादायान्यन्नवतरं कल्याणतरं रूपं तनुत एवमेवायमात्मेदं शरीरं निहत्याविद्यां गमयित्वा अन्यन्नवतरं कल्याणत
रं रूपं कुरुते पित्र्यं वा गंधर्वं वा दैवं वा प्राजापत्यं वा ब्राह्मं वा अन्येषां वा भूतानां ॥ ४ ॥ सवा अयमात्मा ब्रह्मविज्ञानमयो मनोमयः प्राणमयश्चक्षुर्मयः श्रोत्रमयः

भावबो०

खंडार्थः

६।४

624

॥ ३१२ ॥

उ० । पृथिवीमय आपोमयोर्वायुमय आकाशमयस्तेजोमयोर्तेजोमयः काममयो काममयः क्रोधमयो क्रोधमयो धर्ममयो धर्ममयस्सर्वमयस्तद्यदेत
दिदमयो दोमय इति यथा कारीयथा चारीतथा भवतिसाधुकारी साधुर्भवति पापकारी पापो भवति

बृहदा०
॥ ३१३ ॥

सपापोभवतीत्यर्थः । परमात्मापिस्वतोसाधुंसाधुंकरोतिस्वतोपापंपापंकरोति किंनेत्याह ॥ पुण्यइति ॥ ईश्वरप्रेरितेनपुण्येन जीवःपुण्योभवति । तत्प्रेरितेनपापेनपापोभवति । यद्वाईश्वरएवजीवंसाधुंपापंचयदिकरोति तर्हि कृतंपुण्यपापाभ्यामित्यत आह ॥ पुण्यइति ॥ ईश्वराधीनत्वंजीवस्यवृद्धसंमत्याद्रढयति ॥ अथोइति ॥ अथोतस्मादेवजीवस्यईश्वराधीनत्वादेवखलु अयंपुरुषोजीवः काममयोविष्णोरिच्छाधीनइत्याहुर्विद्वांसः । कुतः सभगवान्यथाकामोभवति । तत्क्रतुस्तत्कामोजीवोभवति यद्वासभगवान्यथाकामोभवति तत्क्रतुस्तन्निष्ठावान् इत्थंकरिष्याम्येवेतिनिश्चयरूपकामवान्जीवोभवति । यत्क्रतुर्यन्निष्ठावा जीवोभवतितत्तादृशंकर्मकुरुते । यादृशंकर्मकुरुतेतादृशंफलंप्राप्नोति । अतःपरमात्मेच्छाधीनोजीवइत्यर्थः ॥ ५ ॥ निष्ठानुसारेणकर्मकुरुतेकर्मानुसारेणफलंप्राप्नोतीत्युक्तार्थमंत्रोस्तीत्याह ॥ तदेषइति ॥ तत्तत्रोक्तार्थे एषवक्ष्यमाणःश्लोकोभवति । तदुपादत्ते ॥ तदेवेति ॥ अस्यशरीरिणः लिंगंशरीरमनश्च यत्रयस्मिन्फले निष्कंनितरांसक्तं तत्रफले सक्तःपुरुषः तदेवफलंतत्साधनीभूतस्वकृतकर्मणासह एति । अयंपुरुषः इहलोके यत्किंचित्कर्मकरोति तस्यकर्मणः अंतमवसानं प्राप्य तस्माद्दोकात्कर्मफलभूतात्स्वर्गादेः पुनरस्मैलोकाय एतिआगच्छति किमर्थं कर्मणेकर्मकर्तुमिति । मुक्तामुक्तयो

उप० । पुण्यःपुण्येनकर्मणाभवतिपापःपापेनाथोखल्वाहुःकाममयएवायंपुरुषइतिसयथाकामोभवतितत्क्रतुर्भवतितत्कर्मकुरुतेयत्कर्मकुरुते तदभिसंपद्यते ॥ ५ ॥ तदेषश्लोकोभवति । तदेवसक्तःसहकर्मणैतिलिंगमनोयत्रनिपक्तमस्य । प्राप्यांतंकर्मणस्तस्ययत्किंचेहकरोत्ययं । तस्माद्दोकात्पुनरेत्यस्मैलोकायकर्मणे

भाववो०
खंडार्थः
६ । ४

626

॥ ३१३ ॥

रुभयोरपिप्रकृतत्वात्कोवाअत्रप्रतिपाद्यइत्यतोब्राह्मणंस्वयमाह ॥ इतिनुकामयमानइति ॥ निरूपितइतिशेषः । एवंसंसारिस्वरूपंनिरूप्यमुक्तस्वरूपमाह ॥ अथेति ॥ अथशब्दःसंसारिप्रकरणविच्छेदार्थः । योकामःअकारवाच्यविष्णुकामःनिष्कामःअयोग्यकामरहितः योग्यकामस्यापिनसर्वस्यसर्वदासमुद्भूतिः किंतुकस्यचित्कदाचिदेव । सायोग्यकामस्यकादाचित्कसमुद्भूतिरपिभगवत्कामानांविनानेत्यकामयमानः आप्ताःकामाःकाम्यायेनासावाप्तकामः आत्मैवकामःकाम्यश्चिदानंदात्मकत्वादित्यात्मकामोमुक्तः । तस्यप्राणामुक्त्यनंतरंपुनःनोत्क्रामंति । ननुजीवभावपरित्यागेनमुक्तस्यपरब्रह्मवदेवस्वातंत्र्यप्राप्तौकथमुक्तमकामत्वादिकं तदपरित्यागेपिमुक्तस्यान्यदाप्राणानामुत्क्रांत्यभावेपिमहाप्रलयेस्यादित्यतआह ॥ ब्रह्मैवेति ॥ समुक्तोब्रह्मैवसन्जीवएवसन्जीवभावमविहायैवपरंब्रह्माप्येतिप्रतिप्रलयेपरंब्रह्माप्नोतीत्यर्थः ॥ ६ ॥ नतस्यप्राणाउत्क्रामंतीत्युक्तेमुक्तस्यमरणाभावेब्रह्माप्येतीत्युक्तब्रह्मप्राप्तौचप्रमाणमाह ॥ तदेषइति ॥ मंत्रंपठति ॥ यदेति ॥ अस्यजीवस्य येहदिश्रिताःअंतःकरणस्थाः कामाः तेसर्वेयदाप्रमुच्यंते तदामुक्तोभवति । अनेनमुक्तस्याकामत्वनिष्कामत्वादिकंकुतइत्यत्र हेतुरुक्तोभवति । अथमुक्त्यनंतरं मर्त्यःपूर्वमरणशीलः मुक्त्यनंतरममृतोभवति । कदाचिदस्यमृतिर्नभवतीत्यर्थः । अत्रमुक्तौप्रलयेवा ब्रह्मसमश्रुतेप्राप्नोति । ननुनतस्यप्राणाउत्क्रामंतीतिमुक्तस्यमरणाभावउक्तः सनयुक्तः । तथात्वेईश्वरान्मुक्त

उप० । इतिनुकामयमानोथाकामयमानोयोकामोनिष्कामआप्तकामआत्मकामोनतस्यप्राणाउत्क्रामंतिब्रह्मैवसन्ब्रह्माप्येति ॥ ६ ॥ तदेवममृतोभवति । यदासर्वेप्रमुच्यंतेकामायेऽस्यहदिश्रिताः । अथमर्त्योऽमृतोभवत्यत्रब्रह्मसमश्रुतइति ॥

बृहदा०
॥ ३१४ ॥

स्यविशेषाभावापत्तेरितिचेत् न मुक्तस्यपूर्वशरीरिणएवसतःशरीरत्यागानंतरमेवाशरीरत्वं परमात्मनस्तुसर्वदाअशरीरत्वमिति
वैलक्षण्यादितिभावेनाह ॥ तद्यथेति ॥ तत्निदर्शनंयथा अहिःसर्पोनिलीयतेस्यामितिअहिनिलयनीसर्पत्वक् वल्मीकेप्रत्य
स्ताप्रक्षिप्तामृतासर्पेणत्यक्ताशयीत एवमेवेदंशरीरंजीवेनपरित्यक्तंशेते । अथशरीरत्यागरूपमुक्त्यनंतरमेव अयंजीवः अशरी
रोभवति । प्राणअमृतःकदापिनमृतः । कःप्राणइत्यतआह ॥ ब्रह्मैवेति ॥ नकेवलंप्राणाख्यंपरंब्रह्मैवनित्यमुक्तं किंतुश्रीरपी
त्याह ॥ तेजइति ॥ तेजःश्रीरेवामृतंकदापिनमृतमित्यर्थः । एवंश्रुतोराजागुरुदक्षिणांप्रतिजज्ञेइत्याह ॥ सोहमिति
॥ ७ ॥ भगवान्मोक्षदातेत्याद्युक्तार्थेमंत्राःसंतीत्याह ॥ तदेतइति ॥ तत्तत्रपूर्वोक्तार्थे एतेवक्ष्यमाणाःश्लोकाः प्रमाणत्वे
नभवन्ति । तानुपादत्ते ॥ अणुरित्यादिना ॥ अणुर्विततोव्याप्तः पंथाःसुखहेतुप्राप्तिमान् पुराणोऽनादिः मांश्रियंश्रियास्पृष्टः
मयैवश्रियैवानुवित्तोज्ञातः ऊर्ध्वःसर्वविशिष्टोभगवान्यः तेनतत्प्रसादेन धीराब्रह्मविदः इतःसंसाराद्विमुक्ताः स्वर्गस्वरूपभूतर
मणज्ञानात्मकंलोकं वैकुण्ठादिकमपि यंतिप्राप्नुवंतीत्यर्थः ॥ ८ ॥ ननुभगवज्ज्ञानाद्रमाज्ञानान्निवृत्तकर्मानुष्ठानाच्चमोक्षोभविष्यति
तत्रकाभगवत्प्रसादस्यापेक्षा अतःकथंभगवतो निरुक्तपथित्वमित्यतःशुक्लस्यनीलस्येत्युक्तार्थेमंत्रंवदन्नाह ॥ तस्मिन्निति ॥ तस्मि

उप० । तद्यथाहिनिलयनीवल्मीकेमृताप्रत्यस्ताशयीतैवमेवेदंशरीरंशेतेऽयमशरीरोऽमृतःप्राणोब्रह्मैवतेजएव सोहंभगवतेसहस्रंददामीति
होवाचजनकोवैदेहः ॥ ७ ॥ तदेतेश्लोकाभवन्ति । अणुःपंथाविततःपुराणोमांस्पष्टोनुवित्तोमयैव । तेनधीराअपियंतिब्रह्मविदःस्वर्गलोकमितऊ
र्ध्वोविमुक्ताः ॥ ८ ॥ तस्मिच्छुक्लमुतनीलमाहुः

भावबो०
खंडार्थः

६।४

628

॥ ३१४ ॥

न्हरौ शुक्लवासुदेवाख्यं । नीलमनिरुद्धाख्यं पिंगलसंकर्षणाख्यं हरितंप्रद्युम्नाख्यं लोहितंनारायणाख्यमितिपंचरूपाणिसंतीत्या
 हुः । एषपंचरूपोभगवान्पंथाब्रह्मणाचतुर्मुखेनाऽनुवित्तोज्ञातः हेतिप्रमाणसिद्धिमाह । किंप्रकृतइत्यतःपथित्वमेवदर्शयति ॥ ते
 नेति ॥ ब्रह्मवित्परब्रह्मज्ञानी तैजसःमहातेजोभूतश्रीस्वरूपज्ञानी पुण्यकृतभगवत्कर्मकर्तापि तेनैवभगवतातत्प्रसादेनैव स्वर्गं
 लोकमित्युक्तांगतिमेतियस्मात् तस्माद्भगवान्पंथाइत्यर्थः ॥ ९ ॥ एवंयथावत्परमात्मादिज्ञानंभगवत्प्रसादद्वारामोक्षसाधनमि
 त्युक्तं नकेवलमेतावत् किंनामान्यथाज्ञाननिंदासमुच्चितमेवेतिभावेनयथायज्ज्ञानस्येवान्यथाज्ञाननिंदायाअप्यावश्यकत्वोपपाद
 नायान्यथाज्ञाननिंदनस्यान्यथाज्ञानापेक्षयाधिक्येनानर्थसाधनत्वंमंत्रेणाह ॥ अंधंतमइति ॥ येअविद्याविरुद्धविद्यामिथ्याज्ञा
 नंतद्विषयमन्यथाकारं ब्रह्मनिर्गुणत्वादिकमुपासते तेअंधंतमःप्रविशंति । येविद्यायांयथार्थज्ञानएवरताः नत्वन्यथाज्ञाननिंदांकु
 र्वति तेततोन्नयोपासकाद्भूयएवकिंचिद्विशेषेणतमःप्रविशंतीत्यर्थः ॥ १० ॥ ननुभगवज्ज्ञानंकदासंपादनीयमितिचेत् सम्यग्ज्ञा
 निन्युपदेष्टरिसत्येव अन्यथाअनर्थसद्भावादितिभावेनतत्रमंत्रमाह ॥ अनंदाइति ॥ यद्वा नकेवलमन्यथाज्ञानिनस्तदनिंदकस्य
 चतमःप्राप्तिः किंतुगुरूपदेशोलंघिनश्च अतोभगवदुपदेष्टरिसतिभगवत्स्वरूपंज्ञातव्यमेवेतिभावेनतत्रमंत्रमाह ॥ अनंदाइति ॥

उप० । पिंगलंहरितंलोहितं च । एषपंथाब्रह्मणाहानुवित्तस्तेनैतिब्रह्मवित्पुण्यकृतैजसश्च ॥ ९ ॥ अंधंतमःप्रविशंतियेऽविद्यामुपासते ।
 ततोभूयइवतेतमोयजविद्यायांरताः ॥ १० ॥ अनंदानामतेलोकाअंधेनतमसावृताः ।

बृहदा०

॥ ३१५ ॥

बुधः बोधयतीति भुत्तज्ञानी तस्मात्ज्ञानिनो ये भगवत्स्वरूपमविद्वांसो जनाः ते प्रेत्य अंधयतीत्यंधेन तमसा वृताः अनंदाः सुखवि
रुद्धदुःखरूपाः ते प्रसिद्धा ये लोकाः तानभिगच्छंतीत्यर्थः ॥ ११ ॥ ७ ॥ ये विद्यामुपासते इत्यन्यथोपासकस्य तमः प्राप्तिरि
त्युक्तं तत्र कोयमन्यथाकारो यदुपासकस्य तमः प्राप्तिरिति चेत् जीवेश्वराभेद एवान्यथाकारः तत्पक्षे दोषसद्भावादिति भावेन तत्प
क्षे दोषमाह ॥ आत्मानमिति ॥ चेद्यदि पुरुषो जीवः अयं परमात्मा अहमस्मीति परमात्मानं विजानीयात् विज्ञातुं योग्यः स्यात्
तर्हि किमिच्छन् तस्यैव विवरणं कस्य कस्मै कामायेति कथमिति यावत् शरीरं शरीरच्छेदादिकमनुसंज्वरेत् दुःखी भवेदित्यर्थः । यदि
जीवः स्वस्य परमात्मत्वानुसंधानयोग्यः स्यात् तर्हि दुःखी न स्यात् परमात्मनो दुःखाभावादिति भावः ॥ १२ ॥ भगवज्ज्ञानं मोक्ष
साधनमित्यत्र मंत्रांतरं पठति ॥ यस्येति ॥ हियस्मात्स आत्मा सर्वस्य कर्ता तस्माद्विश्वकृत्वा योरपि कर्ता अस्मिन्संदोहे देहे विद्य
मानं यद्गहनं हृद्गुहास्थानं तस्मिन् प्रविष्टः प्रतिबुद्धः सर्वज्ञः स आत्मा यस्य येनोपासकेनानुवित्तो ज्ञातः तस्योपासकस्य उपासकः
प्रधानः स एव लोको भवति सकः यो लोकः परमात्मन इति शेषः ॥ १३ ॥ सद्गुरुपदेशेनैव ज्ञानं संपादनीयं तदुल्लंघने चानर्थप्राप्ति
रिति मर्मार्थमंत्रांतरेण द्रढयति ॥ इहेति ॥ बुध इत्युक्तो ज्ञानी इहेति परामृश्यते इह ज्ञानिनिबोधके विद्यमान एव संतः सज्जनावयं

उप० । तांस्ते प्रेत्याभिगच्छंतियेऽविद्वांसो बुधो जनाः ॥ ११ ॥ आत्मानं चेद्विजानीयादयमस्मीति पुरुषः । किमिच्छन् कस्य कामाय शरी
रमनुसंज्वरेत् ॥ १२ ॥ यस्यानुवित्तः प्रतिबुद्ध आत्मा अस्मिन्संदोहे (हे) वेगहने प्रविष्टः । स विश्वकृत्सर्वस्य कर्ता तस्य लोकः स उल्लोक एव ॥ १३ ॥
इहैव संतोऽथ विद्यस्तद्वयं न चेदवेदीर्महती विनष्टिः ।

भावबो०

खंडार्थः

६।४ ?

630

॥ ३१५ ॥

तत्(परं) ब्रह्म विद्मः जानीमः । वेदपुरुषवचनमेतत् । कालांतरे संपादयिष्ये ब्रह्मज्ञानं इति वदंतं प्रत्याह ॥ नेति ॥ तस्मिन्बो
 धके सत्यपि चेद्यदि नावेदीः परं ब्रह्म न जानीयाः तर्हि महती विनष्टिः । सद्गुरुपदेशजज्ञानस्य किं फलमित्यत आह ॥ य एतदि
 ति ॥ एतत्परं ब्रह्म सद्गुरुपदेशेनेति शेषः । न चेदवेदीर्महती विनष्टिरित्युक्तमेव विवृणोति ॥ अथेतरे इति ॥ गुरुपदेशोऽलं
 घिन इत्यर्थः । दुःखमेव अंधं तम इत्यर्थः ॥ १४ ॥ ज्ञानमाहात्म्यप्रतिपादकमंत्रमाह ॥ यदेति ॥ ये भूतभव्यस्येशानंदेवं क्रीडादिगु
 णमे(त)नमात्मानं यदांजसानुपश्यंति ततस्तदनंतरं । न विजुगुप्सते भयाभावादात्मानं गोमुंनेच्छति । यथोक्तं । यः पश्येत्स भया
 भावादात्मानं गोमुंनेच्छतीति ॥ १५ ॥ तद्यदेतदिदं मयमित्यत्र तदेतच्छब्दाभ्यामुक्ते विष्णोर्भूतभविष्यतद्वर्तमानकालेष्वेकप्रका
 रत्वे अमृतः प्राण इत्युक्तामृतत्वे च मंत्रं पठति ॥ यस्मादिति ॥ अहोभिः सहसंवत्सरो यस्मादर्वाक् परिवर्तते यस्मिन्स्वव्यापारं कर्तु
 मसमर्थ इति यावत् तज्ज्योतिषां ज्योतिः ज्योतिष्प्रदं आयुरचलममृतं नित्यमुक्तं देवा उपासते हेति प्रसिद्धिमाह ॥ १६ ॥ ब्रह्म
 ज्ञानस्यैव मोक्षसाधनत्वे मंत्रांतरं पठति ॥ यस्मिन्निति ॥ यस्मिन्पंचपंचजनाः प्रतिपुरुषं पंचजनाः प्रतिष्ठिताः आकाशो मूलप्रकृतिश्च
 प्रतिष्ठितः तमेवात्मानं मन्ये विजानीयां किं तज्ज्ञानेनेत्यत आह । अमृतं नित्यमुक्तं ब्रह्म विद्वानमृतो मुक्तो भवतीति ॥ १७ ॥ आत्मनि

उप० । य एतद्विदुरमृतास्ते भवंत्यथेतरे दुःखमेवापियंति ॥ १४ ॥ यदैतमनुपश्यंत्यात्मानं देवमंजसा । ईशानं भूतभव्यस्य न तो विजुगुप्स
 ते ॥ १५ ॥ यस्मादर्वाक्संवत्सरो होभिः परिवर्तते । तदेवाज्योतिषां ज्योतिरायुर्होपासतेऽमृतं ॥ १६ ॥ यस्मिन्पंचपंचजना आकाशश्च प्रति
 स्थितः । तमेव मन्य आत्मानं विद्वान्ब्रह्मामृतोऽमृतं ॥ १७ ॥

बृहदा०
॥ ३१६ ॥

प्रतिष्ठिताः पंचजनाः ऋइति चेत् ज्योतिषां ज्योतिरिति ज्योतिर्नियामकत्वोक्त्या पंचानां मध्ये ज्योतिरेकमुक्तमेव इतरे प्राणादय एवे
तिभावेन भूतलादेर्घटाद्याधारवत् न पंचजनाधारत्वं परमात्मनः किंतु तन्नियामकत्वेनेति वदन् तथा परमात्मज्ञानिनः फलमाह ॥ प्राण
स्येति ॥ प्राणं प्राणत्वप्रदं निचिक्युः प्राप्तवन्तः ॥ १८ ॥ ननु मोक्षसाधनं ब्रह्मा परोक्षज्ञानं केन करणेन संपादनीयमित्यत आह ॥ मनसैवेति ॥
शुक्लस्य नीलस्य इत्यादिना बहुरूपत्वोक्त्या रूपाणां परस्परं मूलरूपेण च सवा अयमात्मा ब्रह्म विज्ञानमय इत्यादिना गुणानामुक्त्या गुणा
नां परस्परं गुणिना च भेदः प्राप्तः । तन्निराचष्टे ॥ नैहेति ॥ इह ब्रह्मणि किंचन रूपगुणादि नानाभिन्नं नास्तीत्यर्थः । कुतो नास्ती
ति चेत् यतो भेदाभेददर्शिनोऽप्यनर्थसद्भावः किमु भेदमात्रदर्शिन इति भावेन भेदाभेददर्शिनोऽनर्थप्रमाणेनाह ॥ मृत्योरिति ॥
य इह ब्रह्मणि रूपगुणादिकेनानेव भिन्नाभिन्नं पश्यति समृत्योर्मृत्युमंधंतमः प्राप्नोतीत्यर्थः ॥ १९ ॥ तर्हि कथं भगवान् ज्ञातव्य इत्यत
आह ॥ एकधैवेति ॥ यस्माद्भेदज्ञानेनार्थसद्भावः तस्मादप्रमयं परिमिति रहितं ध्रुवं नित्यमेतद्ब्रह्मैकप्रकारेणैव द्रष्टव्यमित्यर्थः ।
परमात्मा परोक्षज्ञानेन मनःकरणमित्युक्तं न तावन्मात्रेण तद्भवति किंतु श्रवणादिसाधनादपीति भावेन साधनांतरमाह ॥ विरज इति ॥
धीरो मनो धैर्यवान् ब्राह्मणो ब्रह्माणनयोग्यो विरजो निर्दोषः आकाशान्मूलप्रकृतेः पर उत्तमः केनापि प्रकारेण न जायत इत्यजः
महान् परिमाणतो ध्रुवो नित्यः तमेव आत्मानमेव परोक्षतो विज्ञाय प्रज्ञामपरोक्षज्ञानं कुर्वीत संपादयेदित्यर्थः तमेव विज्ञायेति परमात्मन

उप० । प्राणस्य प्राणमुत चक्षुषश्च श्रोत्रस्य श्रोत्रं मनसो ये मनो विदुस्ते निचिक्युर्ब्रह्मपुराणमग्र्यं ॥ १८ ॥ मनसैवानुद्रष्टव्यं नेह नानास्ति किंच
न । मृत्योः समृत्युमाप्नोति य इह नानेव पश्यति ॥ १९ ॥ एकधैवानुद्रष्टव्यमेतदप्रमयं ध्रुवं । विरजः पर आकाशादज आत्मा महान् ध्रुवः । तमेव धीरो

भाववो०
खंडार्थः

६ । ४

632

॥ ३१६ ॥

एववेदादिनाविज्ञेयत्वमुक्तं तद्व्यावर्त्यमाह ॥ नेति ॥ शब्दान्वेदादिरूपान्वहन्मुखतोहरहिरण्यगर्भादिरूपवह्मर्थप्रतिपादकान्नानु
 ध्यायेत् नानुचितयेत् । कुतः तद्वह्मर्थप्रतिपादकवेदाध्ययनादिकं वाचोवागिन्द्रियस्य विग्लापनं श्रमकरमित्यर्थः । इति शब्दः श्लोक
 समाप्तिद्योतकः ॥ २० ॥ नन्विदं प्रकरणं चतुर्मुखपरमेवेति प्रतीयते । अजआत्मा महानित्यजादिशब्दश्रणात् । तेषां च विष्णुजात
 त्वयोगेन आत्मा विरिचः सुमहानित्यभिधानेन महत्तत्त्वाभिमानित्वेन च तत्र संभवादित्यत आह ॥ सवा एष इति ॥ एषमंत्रोक्तो
 महानजआत्मा सवैस एव सक इत्यतो योयं विज्ञानमयः पुरुषः प्राणेषु हृद्यंतज्योतिरित्युक्त एवेति भावेन तद्वाक्यमर्थतोऽनुवदति
 ॥ योयमिति ॥ योयं विज्ञानपूर्णः प्राणेषु शेतेतिष्ठति य एष प्रसिद्धः अंतर्हृदये हृदयांतर्गतमान आकाशस्तस्मिन् शेते इत्युक्तस्स
 एवेत्यर्थः । पूर्वोक्तश्च भगवानेवेति भावः । ननु यदुक्तं भगवज्ज्ञानमेव मोक्षसाधनमिति । तन्न । वेदाध्ययनयज्ञदानतपआदी
 नामपि मोक्षसाधनत्वश्रवणादित्यतो न तेषां साक्षान्मोक्षसाधनत्वं किंतु तत्साधनब्रह्मज्ञानसाधनत्वमेवेति भावेन यन्महिमविशिष्टभग
 वज्ज्ञानं मोक्षसाधनं तदुक्तिपूर्वकं वेदानुवचनादेर्ब्रह्मज्ञानसाधनत्वमाह ॥ सर्वस्येत्यादिना ॥ अत्र सर्वत्रयच्छब्दोऽनुवर्तनीयः ।
 तस्य तमेतमितितच्छब्देनान्वयः । यद्वासवा एष महानजः इत्यादिकमसंभेदायेत्यंतं मोक्षसाधनज्ञानविषयभगवन्माहात्म्यप्रतिपाद
 कमेव । एवं सति प्रथमवाक्येयच्छब्दोऽनुकर्षणीयः । तथाचायमर्थः । यः सवैमुक्तनियामकत्वेनोक्तः एष महानजआत्मा यश्चायं प्रसि

उप० । विज्ञायप्रज्ञां कुर्वीत ब्राह्मणः । नानुध्यायेद्ब्रह्मच्छब्दान्वाचोविग्लापनं हितमिति ॥ २० ॥ सवा एष महानजआत्मा योयं विज्ञानमयः
 प्राणेषु य एषोऽंतर्हृदय आकाशस्तस्मिच्छेते । सर्वस्य वशी सर्वस्येशानः

बृहदा०
॥ ३१७ ॥

द्वोविज्ञानपूर्णः प्राणेषुयेषांतर्हृदयेहृदयस्यांतराकाशस्तस्मिंश्चशेते यश्चसर्वस्ववशेवर्ततइतिसर्वस्यवशी सर्वस्येशस्यब्रह्मरुद्रा
देरनश्चेष्टकइतिसर्वस्येशानः सर्वस्यब्रह्मरुद्रादेःसकाशादधिअधिकोगुणैः सर्वस्यपतिःपालकश्चेतिसर्वस्याधिपतिः यश्चसप्र
सिद्धः जीववत्साधुनाकर्मणातत्फलेनसुखेनभूयान्नभवति नित्याभिपूर्णत्वात् असाधुनाकर्मणातत्फलेनदुःखेनकनीयान्नो
एवभवति तदभोक्तृत्वात् यश्चैषःप्रसिद्धः सर्वेश्वरः सर्वेश्वरत्वंनसादि किंतुयश्चैषभूतएवाधिपतिर्नास्याधिपत्यमादि
मदितिभूताधिपतिःयश्चैषभूतएवपालःपालकः यश्चैषएषांलोकानांसंभेदायासांकर्यायएषांलोकानांविधरणःविधारणसमर्थः
नकेवलंसामर्थ्यमात्रं किंतुएषांलोकानांसेतुराश्रयश्च तमेतमुक्तगुणवंतंभगवंतं ब्राह्मणाःब्रह्माणनयोग्याः वेदानुवचनेनवे
दाध्ययनेन यज्ञेन दानेन तपसाकायक्लेशात्मकेन अनाशकेनानशनव्रतेन विविदिषंतिवेत्तुमिच्छंतीति । अनाशकेनशरी
रनाशाकरणेनतपसेतिविशेषणविशेष्यभावोवा । अश्वेनजिगमिषतीत्यत्रयथाश्वस्यधात्वर्थगमनसाधनत्वमेव नत्विच्छासाधन
त्वं एवमत्रापियज्ञादेर्धात्वर्थवेदनसाधनत्वमेवोच्यतइत्यवगंतव्यं । वेदनेनकिंस्यादित्यतआह ॥ एतमेवेति ॥ एतंपूर्वो
क्तमहिमानंपरमात्मानमेव विदित्वामुनिर्ज्ञानस्वरूपोमुक्तोभवतीतियावत् । किंचै(तं)नंभगवंतमेव लोकमाश्रयं इच्छंतः
प्रार्थयंतः प्रब्राजिनःप्रव्रजनशीलाः प्रव्रजंतिनिषिद्धकाम्यकर्मत्यागलक्षणसंन्यासंस्वीकुर्वति यद्वालोकमाश्रयमिच्छंतःप्रव्रजिन

उप० । सर्वस्याधिपतिः सनसाधुनाकर्मणाभूयान्नोएवासाधुनाकनीयानेपसर्वेश्वरएवभूताधिपतिरेवभूतपालएवसेतुविधरणएषांलोकानाम
संभेदायतमेतंवेदानुवचनेनब्राह्मणाविविदिषंतियज्ञेनदानेनतपसाऽनाशकेनैतमेवविदित्वामुनिर्भवेत्येतमेवप्रब्राजिनोलोकमिच्छंतःप्रव्रजंति

भाववो०
खंडार्थः
६।४

634

॥ ३१७ ॥

शीलाः एतमेवप्रतिप्रव्रजंतिगच्छंति । श्रुतिःस्वोक्तार्थपूर्वाचारंप्रमाणयति ॥ एतदिति ॥ तदेतत्भगवानेवाश्रयइतिप्रमेयं विद्वां
सःपूर्वेषु प्रजांउपलक्षणमेतत् निषिद्धंस्तुनकामयंते हस्मवाइतिनिपातत्रयंसुप्रसिद्धिद्योतकं प्रजाद्यकामनेकारणंनिरूपयति
॥ किमिति ॥ येषांनोऽस्माकमयंपूर्वोक्तमहिमविशिष्टोभगवानात्मास्वामी अयंलोकआश्रयश्च तेवयंकिंप्रजयाकरिष्याम
इतिभावेनप्रजांनकामयंतइतिसंबंधः । तर्हिंतेकिंकृतवंतइत्यतआह ॥ तेहीति ॥ व्याख्यातमेतत् । यज्ज्ञानादेषणात्रयव्युत्था
नलक्षणोमोक्षोयस्माच्चानंदादिभिक्षातस्यमहिमानमाह ॥ सएषइत्यादिना ॥ महिमांतरमाह ॥ एतमिति ॥ अहंपापमकर
वंकृतवानितिअहंकल्याणमकरवंकृतवानिति एतेभावेन एतमुभयवंतमेवनैवतरतो नैवव्याप्तुतःनजीवमपि जीवंतुव्याप्तुतएव ।
जीवंकिंस्वातंत्र्येणव्याप्तुते नेत्याह ॥ अतःपापमिति ॥ एवेत्यनुवर्तते । अहंपापमकरवमितियच्चिंतनंजीवस्यतदतएवपरमे
श्वरादेव कल्याणमकरवमितियच्चिंतनंजीवस्यतदप्यतएवेत्यर्थः । ननुपरमात्मापुण्यपापप्राप्तावपितादृशींभावनां करोति किंने
त्याह ॥ उभेइति ॥ एषपरमात्मैव एतेपुण्यपापेतरतिनित्यतीर्णोवर्तते । ननुभगवतःपुण्यपापतरणंनतावदनाश्रयत्वं सर्वा
श्रयत्वात् नापितदननुभवः सर्वज्ञत्वात् अतःकिंतत्तरणंनमेत्यतआह ॥ नैनमिति ॥ कृताकृतेनित्यकर्मानुष्ठानाननुष्ठा

उप० । एतद्धस्मवैतत्पूर्वविद्वांसःप्रजांनकामयंतेकिंप्रजयाकरिष्यामोयेषांनोयस्मात्मायंलोकइतितेहस्मपुत्रेषणायाश्चवित्तेषणायाश्चलोकेषणा
याश्चव्युत्थायाथभिक्षाचर्यचरंति याह्येवपुत्रेषणासावित्तेषणायावित्तेषणासालोकेषणोभेद्येतेर्षणेएवभवतः सएषनेतिनेत्यात्माऽगृह्यो नहिगृह्यतेऽशी
र्यो नहिशीर्यतेऽसंगो नहिसज्यतेऽसितो नव्यथतेनरिष्यत्येत्तमुहैवैतेनतरतइत्यतः पापमकरवमित्यतःकल्याणमकरवमित्युभेऽहैवैषएतेतरतिनैनं

बृहदा०

॥ ३१८ ॥

ननिमित्तकपुण्यपापे । एनंभगवंतंनतपतःतत्कृतनीचोच्चत्वादिलक्षणविकारोनास्तीत्यर्थः ॥ २१ ॥ उक्तार्थेप्रमाणमप्यस्तीत्याह ॥ तदेतदिति ॥ ब्रह्मणावेदेनगम्यतइतिब्राह्मणोविष्णुः तस्यैषपूर्वोक्तोमहिमानित्यः कुतः शुभकर्मणानवर्धते पापकर्मणा नोकनीयान् । अस्त्वेवंभगवत्स्वरूपंकिंमयाकार्यमित्यतःतज्ज्ञानंसंपादनीयमित्याह ॥ तस्यैवेति ॥ तस्यनित्यमहिम्नःकर्मफलशून्यस्यविष्णोरेव पदवित् स्वरूपज्ञानीस्यात् । किंतज्ज्ञानेनेत्यतआह ॥ तंविदित्वेति ॥ इतिशब्दऋक्समाप्तिद्योतकः । एवंभगवज्ज्ञानस्यमोक्षसाधनत्वात्तत्कामोन्योपितज्ज्ञानंसंपादयेदित्याह ॥ तस्मादिति ॥ तस्माद्भगवज्ज्ञानस्यमोक्षसाधनत्वात् एवंवित्भगवज्ज्ञानंमोक्षसाधनमितिज्ञानवान्शांतोभगवन्निष्ठो दांतोनिगृहीतमदः उपरतउपसमीपेवर्तमानेस्वहृदिस्थेविष्णौ रमतीत्युपरतः तितिक्षुः द्वंद्वंसहिष्णुः समाहितोयथावस्तुज्ञानी भूत्वाऽऽत्मन्येवस्वस्मिन्नेवविद्यमानमात्मानंपश्यतिपश्येत् । केनप्रकारेणेत्यतआह ॥ सर्वमिति ॥ आत्मानंसर्वपूर्णपश्यतिपश्येदित्यर्थः । यद्वानकेवलंश्रवणमननादिरूपपरोक्षज्ञानमेवापरोक्षज्ञानसाधनंकिंतुशांत्यादिसहितमितिब्रह्मज्ञानस्यमोक्षसाधनत्वेज्ञानिनामाचारंप्रमाणयति ॥ तस्मादिति ॥ भगवज्ज्ञानिनःफलमाह ॥ नैनमिति ॥ एनंज्ञानिनंपापमानतरतिनप्राप्नोति । किंत्वयमेवसर्वपाप्मानंतरतीति । नैनंपापमातरतीत्युक्तंविबृणोति ॥ नैनंपापमातपतीति ॥ सर्वपाप्मानंतरतीत्युक्तंविबृणोति ॥ एवंनैवंरजस्तरतिसर्वरजस्तरतिनैनं

उप० । कृताकृतेतपतः ॥ २१ ॥ तदेतद्व्याभ्युक्तं । एयनित्योमहिमात्राह्मणस्यनवर्धतेकर्मणानोकनीयान् । तस्यैवस्यात्पदवित्तंविदित्वा नलिप्यतेकर्मणापापकेनेति ॥ तस्मादेवंविच्छांतोदांतउपरतस्तिक्षुःसमाहितोभूत्वाऽऽत्मन्येवात्मानंपश्यतिसर्वमात्मानंपश्यतिनैनंपापमातरतिनैनं पाप्मातपतिसर्वपाप्मानंतपति

भावबो०

खंडार्थः

६।४

636

ज

॥ ३१८ ॥

विचिकित्सातरति सर्वाविचिकित्सांतरतीत्यपि ग्राह्यं । एवं ज्ञानिनः पापरागसंदेहाभावाभिहिताः । तत्कुत इत्यतस्तदुपास्यस्य
 भगवतो नित्यं पापरागसंदेहशून्यत्वादित्याह ॥ विपाप इति ॥ विष्णुर्नित्यं विपापो विरजोऽविचिकित्सो ब्रह्मणा वेदेन गम्यत इति
 ब्राह्मणो भवति यतः अतस्तज्ज्ञान्यपितादृश इत्यर्थः । हे सम्राट् एष परमात्मा ब्रह्मलोकः पूर्णज्ञानस्वरूप इति होवाच याज्ञवल्क्यः ।
 एवं श्रुतं भगवत्तत्त्वो राजा गुरुदक्षिणां प्रतिजज्ञे इत्याह ॥ सोहमिति ॥ भगवते पूज्याय ते विदेहानपि मयानुभूयमानानपि विदेह
 देशान् दास्यामि च मयापि सह दास्यामीत्यर्थः ॥ २२ ॥ विद्यांतरमुपदिशति ॥ सवा इति ॥ अन्नमत्तीत्यन्नादः वसुदैवमानु
 पात्मकं ददातीति वसुदानः । तज्ज्ञानिनः फलमाह ॥ विंदत इति ॥ २३ ॥ विद्यांतरमाह ॥ सवा इति ॥ अजरो जराशून्यः
 नमरिष्यतीत्यमरः नमृत इत्यमृतः अभयो भयशून्यः ब्रह्माप्तकामः । ब्रह्मणोऽभयत्वं कुत इत्यतस्तदेतदमृतमभयमेतत् ब्रह्मेति श्रुति
 प्रसिद्धमित्याह ॥ अभयं वै ब्रह्मेति ॥ तज्ज्ञानिनः फलमाह ॥ अभयं हीति ॥ य एवं वेद तस्य ब्रह्माभयं भवति भयराहित्याय भ
 वतीत्यर्थः । यद्वाय एवं वेद सोभयं भयरहितः ब्रह्माप्तकामो भवतीति प्रसिद्धमित्यर्थः ॥ २४ ॥ इति शारीरब्राह्मणं ॥ ४ ॥ ७ ॥
 प्रिया वै खलु नो भवती सती प्रियमवृधदित्यत्र प्रियमवृधत् वृद्धमभवदित्यथा श्रुतप्रतीतिरनुपपन्ना प्रियस्य स्वतएव वर्धनायोगात्

उप० । विपापो विरजो विचिकित्सो ब्रह्मणो भवत्येष ब्रह्मलोकः सम्राडिति होवाच याज्ञवल्क्यः सोहं भगवते विदेहान् ददामि मां चापि सह दास्याये
 ति ॥ २२ ॥ सवा एष महानज आत्मानादो वसुदानो विंदते वसुय एवं वेद ॥ २३ ॥ सवा एष महानज आत्माऽजरोऽमरोऽमृतोऽभयो ब्रह्माभयं वै ब्र
 ह्माभयं हि वै ब्रह्म भवति य एवं वेद ॥ २४ ॥ इति शारीरब्राह्मणं ॥ ६ ॥ ४ ॥

360
211

वृ० भा० ५४

211

बृहदा०

॥ ३१९ ॥

भवतीत्वंपूर्वमपिनःप्रियैवसतीदानीमतिप्रियंप्रीतिमवृधत्वर्धितवत्यसीतिव्याख्यानमयुक्तं अवृधदित्यस्यांतर्णीतणिच्त्वेनयथा
श्रुतेनैवोपपत्तौत्वमित्यध्याहृत्यतदुपपत्तयेवर्धितवत्यसीतिप्रतिपादनायोगात् बहुध्याहारापाताच्च प्रियशब्दस्यप्रीतिविषयवाचक
त्वेनप्रीतिवाचकत्वायोगाच्च प्रियंभाषसइतिप्रागुक्तविरोधाच्चेतिभावेनप्रियमवृधदितिवाक्यंकर्तृप्रदर्शनपूर्वकंव्याचष्टे ॥ प्रिया
मिति ॥ तथापिप्रियंवचनमितिवक्तव्यमितिचेत् सत्यं अर्थानुवादोयमित्यदोषः । शाखांतराभिप्रायेणवा । एतदुपनिषत्पुस्तकेष्वपि
क्वचित्प्रियामवृधदितिपाठोपलंभाच्च । सयथासैधवघनोऽनंतरोऽबाह्यःकृत्स्नोरसघनएवेत्यत्रनविद्यतेअंतरमंतस्थंबाह्यंचयस्मात्तद
नंतरमबाह्यमितिसैधवघनस्यसूक्ष्मत्वंव्याप्तत्वंचोच्यतइतिप्रतीतिनिरासायतद्विशेषणस्योपयोगंदर्शयंस्तद्वाक्यंव्याचष्टे॥बाह्येति॥
अनेननविद्यतेअंतरस्मिन्बाह्येचविशेषोयस्यतदनंतरमबाह्यमित्यर्थउक्तोभवति । तच्चविशेषणहेत्वर्थगर्भमितिभावेनविशेषाभावेने
त्युक्तं । कृत्स्नइत्यस्यार्थः॥सर्वत्रेति॥ रसघनइतिकस्यरसइतिनप्रतीयतेअतउक्तं॥लवणेति॥अत्रैवमाभगवन्मोहांतमापीपिपन्नवा
अहमिमंविजानातीतियथाश्रुतप्रतीतिनिवारणायतदनूद्यसमग्रवाक्यमन्वयप्रदर्शनपूर्वकंव्याचष्टे ॥ नवाइति ॥ अहमित्यस्या
र्थोऽहेयमिति । जीवइतिकर्तुरध्याहारः । मुक्तइत्यर्थः । मोहस्यांतइतिभ्रमनिरासायमोहाख्यंनाशमित्युक्तं । एवमत्राहंशब्द
स्याहेयार्थकत्वात्तत्प्रागुक्तमस्माभिस्तदात्मानमेवावेदहंब्रह्मास्मीत्यादिष्वहंशब्दोऽहेयत्ववाचीतितदपिसिद्धमित्याह॥अतइति॥

भा० । प्रियांवाचमवर्धयद्भवती । बाह्याभ्यंतरविशेषाभावेनसर्वत्रलवणरसघनएव । नवाअहमिमंविजानातीति । अहेयमिमंपरमात्मानं
जीवोनजानातीत्यत्रैवभगवान्मोहांतमोहाख्यंनाशमापीपिपत् प्रापयामास । अतोहंब्रह्मास्मीत्यादिष्वहंशब्दोऽहेयत्ववाचीतिसिद्धं ।

भावबो०

भाष्यार्थः

६ । ५

638

॥ ३१९ ॥

स्यादेतत् यद्यत्रैवाहंशब्दोऽहेयत्वार्थकः स्यात् तदेव कुतः अस्मच्छब्दरूपत्वांगीकारे बाधकाभावादित्यत आह ॥ अन्य
 थेति ॥ अस्मद्युत्तम इति विजानामीत्युत्तमपुरुषप्रयोगापत्तेरिति भावः । ननु विजानातीत्येतत् विजानामीति पुरुषव्यत्यासेन
 व्याख्यायत इति चेत् तथात्वेन वा अहमिमं विजानातीत्यस्य न प्रेत्य संज्ञास्तीति याज्ञवल्क्योक्त्यनुवादरूपत्वानुपपत्तेः । याज्ञवल्क्ये
 न हि मोक्षे भूतानां विनाशाद्भूतजं ज्ञानं नास्तीति भावेन न प्रेत्य संज्ञास्तीत्युक्ते तमभिप्रायमजानतीमैत्रेयीमुक्तस्य ज्ञानसामान्यनिषेधोऽ
 नेन कृत इति बुद्ध्या खलु पृच्छति अत्रैवेति । तथाच यदि अहमिमं परमात्मानं न विजानामीत्यर्थः स्यात् तदा कथं तस्य तदनुवादरूपत्वं
 स्यात् अतस्तत्सिद्ध्यर्थमस्मदुक्त एवार्थो गीकार्य इति । ननु न वा अहमित्येतत् न याज्ञवल्क्योक्तानुवादरूपं अत्रैव वस्तुनि प्रज्ञानघन ए
 व न प्रेत्य संज्ञास्तीति मोहांतमापीपि पत् अतोऽहमिमं न विजानामीति व्याख्यानादिति चेत् न । उक्तरित्यानवा अहमित्यस्यैव न प्रेत्य
 संज्ञास्तीत्यनुवादरूपत्वोपपत्तावध्याहारेणैवं व्याख्यानायोगात् । ननु तथापि मुक्तोऽहेयं परमात्मानं न विजानातीत्येतत् कथं प्रागुक्तज्ञा
 नसामान्यनिषेधानुवाद इति चेन्न । यदि मुक्तस्य ज्ञानमेव न स्यात् तदा परमात्मज्ञानमपि न स्यात् तथा ज्ञानं च मिथ्या ज्ञानमिति मैत्रेय्या
 शयादिति । एतावदरेखत्वमृतत्वमिति होक्त्वा याज्ञवल्क्यो विजहारेत्यत्रैतावदेवोक्तरूपात्मज्ञानमेवामृतत्वं मोक्षसाधनमिति प्रतीति
 निरासाय व्याचष्टे ॥ एतावदिति ॥ विज्ञातुर्जीवस्य । आदिशब्देन विषयपरिज्ञानं गृह्यते । हिशब्देन प्रमाणप्रसिद्धिमाह । पूर्व्या
 ज्ञवल्क्यः न वा अरे अहं मोहं ब्रवीमित्वमेवमदभिप्रायमज्ञात्वा अन्यथा कल्पयसीत्युक्त्वामोक्षे विप्रतिपत्तीं निराकुर्वन् आत्मना शं मोक्षं व

भा० । अन्यथा कथमहं विजानातीतियुज्यते । एतावद्विज्ञातुः परमात्मनो विज्ञानादिकमत्र ह्यमृतत्वं मोक्षः ।

बृहदा०
॥ ३२० ॥

दतांबौद्धानांमंतंअविनाशीवाअरेऽयमात्माइत्यनेननिराकृत्य अशेषविशेषगुणोच्छेदोमोक्षइतिवैशेषिकमतंनविद्यतेउच्छित्तिर्ना
शोयेपांतेअनुच्छित्तयःअनुच्छित्तयोधर्माज्ञानाद्यायस्यासावनुच्छित्तिधर्मेत्यनेननिराकृत्य निर्विशेषचैतन्यमात्रावशेषोमोक्षइतिम
तेऽनिष्टमापादयितुंयत्रहीत्यादिनाव्यतिरेकव्याप्तिमुक्त्वा यत्रत्वस्यसर्वमात्मैवाभूदित्यादिना तन्मतेविषयभोगःसएषनेतिनेती
त्याद्युक्तमाहात्म्यवतायेनेदंसर्वविजानातितत्परब्रह्मकेनविजानीयादितिपरमात्मज्ञानं विज्ञातारमरेकेनविजानीयादितिस्वस्वरूप
ज्ञानंचनस्यादित्युक्त्वा तत्रेष्टापत्तिपरिहारायमैत्रेय्येतावदरेखत्वमृतत्वमित्युच्यते तथाचतद्वाक्यस्यास्मदुक्तएवार्थोनपरोक्तइ
तिभावः । अत्रप्रमाणमाह ॥ विष्णोरिति ॥ अत्रादिशब्देनजीवस्यविषयस्यचज्ञानंगृह्यते । ननुविगलिताखिलभेदेमोक्षेकवि
ष्णवादिकं कुतस्तरांतज्ज्ञानमित्यतआह ॥ तदभावाइति ॥ विष्णवाद्यभावेसुखंनस्यादिति कुतइत्यतआह ॥ ज्ञेयेति ॥ मा
भूज्ज्ञानंमोक्षइत्यतआह ॥ ज्ञानाभावइति ॥ शून्यता । आत्मनःस्यादितिशेषः । आत्मनोज्ञानस्वरूपत्वादित्यर्थः । तथाचक
स्यसुखंस्यादितिभावः । विपर्ययेपर्यवसानमाह ॥ तस्मादिति ॥ सुखरूपत्वतोज्ञानरूपस्यात्मनःसद्भावोऽवश्यमपेक्षितः । ज्ञा
नंचज्ञेयसापेक्षमितिज्ञेययुक्तोमोक्षइत्यर्थः । अत्रब्राह्मणार्थःपूर्वमेवोक्तः ॥ ७ ॥ ७ ॥ मैत्रेयीब्राह्मणं ॥ ५ ॥

भा० । विष्णोर्ज्ञानादिकंमोक्षस्तदभावेकुतःसुखम् । ज्ञेयाभावान्नहिज्ञानंज्ञानाभावेहिशून्यता । तस्माज्ज्ञेययुतोमोक्षःसुखरूपत्वतः
सदेतिब्रह्मतर्कः ॥ इतिमैत्रेयीब्राह्मणं ॥ ५ ॥

* चतुर्थाध्यायेचतुर्थेमैत्रेयीब्राह्मणेन्याख्यातत्वादत्रखंडार्थोनकृतः ।

भाववो०
भाष्यार्थः
६ । ५

640

॥ ३२० ॥

उप० । अथहयाज्ञयल्क्यस्यद्वेभार्येवभूवतुःमैत्रेयीचकात्यायनीचतयोर्हमैत्रेयीब्रह्मवादिनीवभूव स्त्रीप्रज्ञैवतर्हि कात्यायन्यथहयाज्ञवल्क्योन्यद्वृत्त
मुपाकरिष्यन् ॥ १ ॥ मैत्रेयीतिहोचयाज्ञवल्क्यःप्रब्रजिष्यन्वाअरेऽहमस्मात्स्थानादस्मिहंततेनयाकात्यायन्यांतंकरवाणीति ॥ २ ॥ साहोवाचमैत्रेयी
यन्नुमइयंभगोःसर्वापृथिवीवित्तेनपूर्णास्यात्स्यान्वहंतेनामृताहोनेतिनेतिहोवाचयाज्ञवल्क्योयथैवोपकरणवतांजीवितंतथैवतेजीवितंस्यादमृतत्वस्यतु
नाशास्तिवित्तेनेति ॥ ३ ॥ साहोवाचमैत्रेयीयेनाहंनामृतास्यांकिमहंतैनकुर्यायदेवभगवान्वेत्थतदेवमेब्रूहीति ॥ ४ ॥ सहोवाचयाज्ञवल्क्यःप्रिया
वैखलुनोभवतिसतीप्रियामवृधंतर्हिभवत्येतद्व्याख्यास्यामिव्याचक्षाणस्यतुमेनिदिध्यासस्वेति ॥ ५ ॥ सहोवाचनवाअरेपत्युःकामायपतिःप्रियोभव
त्यात्मनस्तुकामायपतिःप्रियोभवति नवाअरेजायायैकामायजायाप्रियाभवत्यात्मनस्तुकामायजायाप्रियाभवति नवाअरेपुत्राणांकामायपुत्राःप्रियाभवं
त्यात्मनस्तुकामायपुत्राःप्रियाभवंति नवाअरेवित्तस्यकामायवित्तंप्रियंभवत्यात्मनस्तुकामायवित्तंप्रियंभवति नवाअरेपशूनांकामायपशवःप्रियाभवं
त्यात्मनस्तुकामायपशवःप्रियाभवंति नवाअरेब्रह्मणःकामायब्रह्मप्रियंभवत्यात्मनस्तुकामायब्रह्मप्रियंभवति नवाअरेक्षत्रस्यकामायक्षत्रंप्रियंभवत्या
त्मनस्तुकामायक्षत्रंप्रियंभवति नवाअरेलोकानांकामायलोकाःप्रियाभवंत्यात्मनस्तुकामायलोकाःप्रियाभवंति नवाअरेदेवानांकामायदेवाःप्रियाभवं
त्यात्मनस्तुकामायदेवाःप्रियाभवंति नवाअरेवेदानांकामायवेदाःप्रियाभवंत्यात्मनस्तुकामायवेदाःप्रियाभवंति नवाअरेभूतानांकामायभूतानिप्रिया
णिभवत्यात्मनस्तुकामायभूतानिप्रियाणिभवंति नवाअरेसर्वस्यकामायसर्वंप्रियंभवत्यात्मनस्तुकामायसर्वंप्रियंभवत्यात्मावाअरेद्रष्टव्यःश्रोतव्योमंत
व्योनिदिध्यासितव्योमैत्रेय्यात्मनिखल्वरेदृष्टेयुतेमतेविज्ञातइदं सर्वविदितं ॥ ६ ॥ ब्रह्मतंपरादाद्योन्यत्रात्मनोब्रह्मवेद क्षत्रंतंपरादाद्यो
न्यत्रात्मनःक्षत्रवेद लोकास्तंपरादुर्योन्यत्रात्मनोलोकान्वेद देवास्तंपरादुर्योन्यत्रात्मनोदेवान्वेद वेदास्तंपरादुर्योन्यत्रात्मनोवेदान्वेद

बृहदा०

॥ ३२१ ॥

भूतानितंपरादुर्योन्यत्रात्मनोभूतानिवेद सर्वतंपरादाद्योन्यत्रात्मनःसर्ववेदेदं ब्रह्मेदं क्षत्रमिमेलोकाइमेदेवाइमेवेदाइमानिभूतानीदं सर्वयद्यमात्मा
॥ ७ ॥ सयथादुंदुर्मेहन्यमानस्यनवाह्याच्छब्दानशक्तुयाद्ब्रह्णायदुंदुर्मेस्तुग्रहणेनदुंदुर्भ्यावातस्यवाशब्दोगृहीतः ॥ ८ ॥ स यथाशं
खस्यध्मायमानस्यवाह्याच्छब्दानच्छक्तुयाद्ब्रह्णायशंखस्यतुग्रहणेनशंखध्मस्यवाशब्दोगृहीतः ॥ ९ ॥ सयथावीणायैवायमानायैनवाह्याच्छ
ब्दानच्छक्तुयाद्ब्रह्णायवीणायैतुग्रहणेनवीणावादस्यवाशब्दोगृहीतः ॥ १० ॥ सयथाद्रौंघ्राग्रेरभ्याहितस्यप्रथग्धूमाविनिश्चरंत्येवंवाअरेऽस्यमहतोभूत
स्यनिश्चितमेवैतद्यद्वेदोयजुर्वेदःसामवेदोथर्वागिरसइतिहासःपुराणंविद्याउपनिषदःश्लोकाःसूत्राण्यनुव्याख्यानानिव्याख्यानानीष्टं ह्युतमाशितं
पायितमयंचलोकःपरश्चलोकःसर्वाणिचभूतान्यस्यैवैतानिसर्वाणिनिश्चितानि ॥ ११ ॥ सयथासर्वासामपांसमुद्रणकायनमेवंसर्वेषांस्पर्शानांत्व
गेकायनमेवंसर्वेषांरसानांजिह्वैकायनमेवंसर्वेषांघानांनसिकैकायनमेवंसर्वेषांरूपाणांचक्षुरेकायनमेवंसर्वेषांशब्दानांश्रोत्रमेकायनमेवंसर्वेषांसं
ल्पानांमनएकायनमेवंसर्वासांविद्यानांहृदयमेकायनमेवंसर्वेषांकर्मणांहस्तावेकायनमेवंसर्वेषांमानंदानामुपस्थंकायनमेवंसर्वेषांविस्र्गाणांपायुरेकाय
नमेवंसर्वेषांमध्वनांपादावेकायनमेवंसर्वेषांवेदानांवागेकायनमेवंसयथासैध्वघनोनंतरोवाह्यःकृत्स्नोरसघनएवैवंवाअरेऽयमात्मानंतरोऽवाह्यःकृत्स्नःप्र
ज्ञानघनएवैतेभ्योभूतेभ्यःसमुत्थायतान्येवानुविनश्यतिनप्रेत्यसंज्ञास्तीत्यरेब्रवीमीतिहोवाचयाज्ञवल्क्यः ॥ १२ ॥ साहोवाचमैत्रेय्यत्रैवमाभगवा
न्मोहांतमापिपन्नवाअहमिमंविजानातीति सहोवाचनवाअरेहंमोहं ब्रवीम्यविनाशीवाऽरेयमात्मानुच्छित्तिधर्मा ॥ १३ ॥ यत्रहिद्वैतमिवभवतित
दितरइतरंपश्यतितदितरइतरंजिघ्रतितदितरइतरंरसयतेतदितरइतरमभिवदतितदितरइतरंशृणोतितदितरइतरमनुतेतदितरइतरंस्पृशतितदि
तरइतरंविजानातियत्रत्वस्यसर्वमात्मैवाभूत्तत्केनकंपश्येत्तत्केनकंजिघ्रेत्तत्केनकंसयेत्तत्केनकमभिवदेत्तत्केनकंशृणुयात्तत्केनकमन्वीततत्केनकं

भाववो०

खंडार्थः

६।६

642

॥ ३२१ ॥

अध्यायद्वयोक्तविद्यासुबुभुत्सुश्रद्धाजननार्थतासांविद्यानांप्रवर्तकान्कृषीनाह ॥ अथवंशइत्यादिना ॥ अत्रोपदेष्टारःसर्वेपिन
नियमेनश्रोतृभ्योऽधिकाः अश्विभ्यामाथर्वणआधिकाभावादितिभावेनाह ॥ अवरेभ्यइति ॥ वंशब्राह्मणं ॥ ६ ॥ इतिश्री
मदानंदतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचितश्रीमद्वृहदारण्यकभाष्यटीकायांश्रीमद्रघुवर्यतीर्थपूज्यपादशिष्यरघूत्तमयतिकृतायांपरब्र
ह्मप्रकाशिकायांपष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥

स्पृशेत्तत्केनकंविजानीयाच्चेनेदंसर्वविजानातितंकेनविजानीयात्सपनेतिनेत्यात्माऽगृह्यतेऽर्शिर्योनहिर्शिर्यतेऽसंगोनहिसज्जतेऽसितोनव्यथ
तेनरिप्यतिविज्ञातारमरेकेनविजानीयादित्युक्तानुशासनासिमैत्रेय्येतावदरेखल्वमृतत्वमितिहोक्त्वायाज्ञवल्क्योविजहार ॥ १४ ॥ मैत्रेयीब्राह्मणं ५
भा० । अवरेभ्योपिशृण्वंतिपरमाश्चकचित्कचिन् । लीलयैवनचैतेपांपरमत्वंविहीयतइतिच ॥ इतिवंशब्राह्मणं ॥ इतिवृहदारण्यकेभाष्ये
पष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥

उप० । अथव२शःपौतिमाष्योगौपवनान्गौपवनःपौतिमाष्यात्पौतिमाष्योगौपवनान्गौपवनःकौशिकात्कौशिकःकौडिन्यात्कौडिन्यःशां
डित्याच्छांडिल्यःकौशिकाच्चगौतमाच्चगौतमः ॥ १ ॥ आग्निवेश्यादाग्निवेश्योगार्ग्याद्गार्ग्योगार्ग्याद्गार्ग्योगौतमात्गौतमःसैतवात्सैतवःपाराशर्यायणात्
पाराशर्यायणोगार्ग्यायणाद्गार्ग्यायणउदालकायनादुदालकायनोजावालायनाज्जावालायनोमाध्यंदिनायनान्माध्यंदिनायनःसौकरायणात्सौकराय
णःकापायणात्कापायणःसायकायनात्सायकायनःकौशिकायनेःकौशिकायनिः ॥ २ ॥ घृतकौशिकाद्धृतकौशिकःपाराशर्यायणात्पाराशर्यायणःपारा
शर्यात्पाराशर्योजानूकर्ण्यज्जानूकर्ण्यआसुरायणाच्चयाम्काच्चामुरायणस्त्रैवर्णस्त्रैवर्णिरौपंचधनेरौपंचधनिरासुरेरासुरिर्भारद्वाजाद्भारद्वाजआत्रेयादात्रे

बृहदा०

॥ ३२२ ॥

चतुर्ष्वध्याये पूक्तानां विद्यानां अखिलाः शेषभूताः सप्तमाष्टमाभ्यां निरूप्यन्ते । पूर्वशुक्लस्य नीलस्येत्यादिना भगवदवतारा अभिहिताः । तत्र मूलरूपस्यावताररूपस्य च परावरत्वेन पूर्णत्वा पूर्णत्वे स्यातामित्याशंका पूर्णमदइति प्रथमब्राह्मणेनापाक्रियते । अप्रतिपत्तिविप्रतिपत्तिनिरासाय तद्ब्राह्मणं प्रमाणेन व्याचष्टे ॥ अवतारा इत्यादिना ॥ पूर्णमिदमिति एकस्यैवावतारस्य पूर्णत्वमुच्यत इति शंका निरासाय तस्यार्थमाह ॥ अवतारा इति ॥ पूर्णमदइत्यस्यार्थमाह ॥ पूर्णचेति ॥ परं मूलरूपमित्यर्थः । पूर्णात्पूर्णमुदच्यत इत्यस्यार्थमाह ॥ पूर्णादिति ॥ ननु मूलरूपस्य परत्वेन अवताररूपस्यावरत्वेन देशकालसामर्थ्यैर्विशेषावगमात्कथमुभयोः पूर्णत्वमित्यत आह ॥ परावरत्वमिति ॥ पूर्वमेवाभिव्यक्तत्वा न्मूलरूपं परमित्युच्यते । अनंतरमभिव्यक्तत्वादवताररूपमव(प)रमित्यु

यो मां टैर्मां टिगौ तमाद्रौ तमो वात्स्या द्वात्स्यः शांडिल्या च्छांडिल्यः कैशोर्यात्काप्यात्कैशोर्यः काप्यः कुमारहारितात्कुमारहारितो गालवाद्रालवो विदर्भात्कौडिन्यात्विदर्भीकौडिन्यो वत्सनपातो वाभ्रवाद् वत्सनपाद्वाभ्रवः पथः सोभरात्पंथाः सौभरोऽयास्यादांगिरसादयास्यांगिरसआभूतेस्त्वाष्ट्रादाभूतिस्त्वाष्ट्रो विश्वरूपात्त्वाष्ट्राद्विश्वरूपस्त्वाष्ट्रोऽश्विभ्यामश्विनौ दधीच आथर्वणाद्ध्यङ्ङाथर्वणोऽथर्वणो दैवाद् दथर्वादैवोऽसृत्योः प्राध्वंसनान्मृत्युः प्राध्वंसनः प्रध्वंसनात्प्रध्वंसन एकक्रपरेकक्रपिर्विप्रचित्तैर्विप्रचित्तिर्व्यष्टिः सनारोः सनारुः सनातनात्सनातनः सनकात्सनकः परमेष्ठिनः परमेष्ठी ब्रह्मणो ब्रह्मस्वयं भुवः ब्रह्मणे नमः ॥ इति वंशब्राह्मणं ॥ ६ ॥ इति बृहदारण्यके षष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥

भा० । अवतारामहाविष्णोः सर्वे पूर्णाः प्रकीर्तिताः । पूर्णचतुष्टयरूपं पूर्णात्पूर्णाः समुद्रताः । परा(प)वरत्वं तेषां तु व्यक्तिमात्रविशेषतः ।

भावबो०

भाष्यार्थः

७।१

644

॥ ३२२ ॥

च्यतइत्यर्थः । मात्रपदव्यवच्छेद्यमाह ॥ नेति ॥ पूर्णस्यपूर्णमादायेतिवाक्यं व्याचष्टे ॥ पूर्वेति ॥ अवतारत्वेनगम्यतइत्यवतारं । ननुब्रह्मादीनांस्वात्मन्यादानवत् स्वावताररूपादानस्यापिदेहलयरूपत्वेकथंतस्यपूर्णत्वंस्यादित्यतआह ॥ लौकिकेति ॥ लो कविषयइत्यर्थः । तददृष्टिभूभारक्षपणादिव्यवहारादृष्टिं कृष्णादीनां ह्रस्वःछांदसः । एतेनअदःपरोक्षंनिरुपाधिकंब्रह्म पूर्णं इदं नामरूपोपाधिविशिष्टमपिस्वरूपेणपूर्णंनतुविशिष्टरूपेण तदिदंविशिष्टरूपंपूर्णत्कारणात्मनःसकाशात्पूर्णमेवोदच्यते उद्गच्छति पूर्णात्मभावस्यत्यागायोगात् पूर्णस्यकार्यात्मनोब्रह्मणःपूर्णपूर्णत्वमेकरसत्वलक्षणमादाय विद्ययाआविद्यकोपाधिसंसर्गातिरस्कारपूर्वकंपूर्णमेवनिरंतरप्रज्ञानघनैकरसस्वभावंकेवलंब्रह्मावशिष्यतेइतिपरकीयव्याख्यानमपास्तं । विशिष्टाविशिष्टब्रह्मसद्भावेमानाभावात् उदाहृतप्रमाणविरोधाच्च । ओंखंब्रह्मखंपुराणंवायुरंखंइत्येतद्व्याचष्टे ॥ ओताइति ॥ अस्मिन्विष्णोओताइत्यन्वयः । स्वमितित्रिवारमुक्तस्यैकार्थताप्रतीतिनिरासायाऽर्थमाह ॥ स्वमिति ॥ इतिहस्माहकौरव्यायणीपुत्रइत्यस्यार्थमाह ॥ रौहिणेयइति ॥ वेदोयंब्राह्मणाविदुरित्येतद्व्याचष्टे ॥ वेदोयमिति ॥ वेदोनेनैनयद्वेदितव्यमित्यत्रैनेत्येतत् अशब्दस्यतु

भा० । नदेशकालसामर्थ्यैःपारावर्यकथंचन । पूर्णरूपस्यपूर्णस्यपूर्णयदवतारं । रूपंतदात्मन्यादायपूर्णमेवावतिष्ठते । लौकिकव्यवहारोयोभूभारक्षपणादिकः । तददृष्टिंविनानान्योलयःकृष्णादीनांकचित् । ओताःसर्वगुणायस्मादस्मिन्नोविष्णुरुच्यते । खंप्रकाशस्वरूपत्वाद्ब्रह्मतत्त्वात्प्ररूपतः । पुनःखंसुखरूपत्वात्पुराणंतदनादितः । वायोश्चरतिदंयस्माद्वायुरंब्रह्मतत्परं । ख्यातत्वाच्चापितत्वंस्याद्रौहिणेयस्तथावदन् । वेदोयंज्ञानरूपत्वादितियंब्राह्मणाविदुः ।

बृहदा०
॥ ३२३ ॥

तीयांतमितिभावेनतदर्थमाह ॥ निर्दोषत्वादिति ॥ तद्वाक्यं व्याचष्टे ॥ तेनेति ॥ कौरव्यायणीपुत्रइत्येतत्तौहिणेयइति
व्याख्यातं तद्वटयति ॥ बाहीकेति ॥ हियस्माद्बाहीकःकौरव्यःतत्सुताचरोहिणीकौरव्यायणीत्युच्यते । अतस्तत्पुत्रोवलभ
द्रःकौरव्यायणीपुत्रइत्युच्यतेइत्यर्थः ॥ ततश्चायंखंडार्थः ॥ अदोमूलरूपं पूर्णं इदमवताररूपं पूर्णं पूर्णान्मूलरूपात् पूर्णं अ
वताररूपं उदच्यतेउद्गच्छति पूर्णस्यमूलरूपस्य पूर्ण्यदवताररूपं तदात्मन्यादायैकीभूय पूर्णमूलरूपमेवावतिष्ठते । तस्यैवब्रह्म
णोमूलरूपस्यस्वरूपमाह ॥ ओमिति ॥ तन्मूलरूपंसर्वगुणपरिपूर्णत्वादोमित्युच्यते प्रकाशरूपत्वात्त्वं व्याप्तत्वाद्ब्रह्म सुखरूप
त्वात्त्वं अनादित्वात्पुराणं वायोःरतिदत्वाद्वायुरं ख्यातत्वात्त्वमिति कौरव्यायणीपुत्रोवलभद्रआहस्म अयंपरमात्मा ज्ञानरूप
त्वाद्देदइतियंब्राह्मणाविदुस्तेनवेदेनज्ञानरूपेणएननिर्दोषत्वादकारवाच्येन यदिदंप्रसिद्धं तत्सर्वंवेदितव्यमित्यर्थः ॥ इतिप्रथमंब्रा
ह्मणं ॥ १ ॥ अथभाष्यार्थः ॥ सर्वप्राणिसाधरणानुष्ठेयमाह ॥ त्रयाइति ॥ देवादीन्सृजताभगवतातत्तत्कर्तव्यस्योपदिष्टत्वा
त्पुनःकस्माद्ब्रह्माणंप्रच्छुरित्यतआह ॥ ज्ञानदानमिति ॥ उपलक्षणमेतत् देवानांदयादमश्च मनुष्याणामसुराणांचदानादित्रय
मपिविहितमितिग्राह्यं देवनरासुराः विशेषंवृत्तुत्सवइतिशेषः । यद्वाअत्रदेवानांदमस्यमनुष्याणांदानस्यअसुराणांदयायाविहित

भा० । निर्दोषत्वादइत्युक्तस्तेनवेद्यंसदाखिलमितिच । बाहीकसुताहिरोहिणीअतोवलभद्रःकौरव्यायणीपुत्रः ॥ ७ ॥ इतिप्रथमंब्राह्मणम् १
उप० । पूर्णमदःपूर्णमिदंपूर्णात्पूर्णमुदच्यते । पूर्णस्यपूर्णमादायपूर्णमेवावशिष्यते ॥ १ ॥ ॐ ३ खंब्रह्मखंपुराणंवायुरंखमितिहस्माहकौ
रव्यायणीपुत्रोवेदोयंब्राह्मणाविदुर्वेदोऽनेनैतद्वेदितव्यं ॥ २ ॥ इतिप्रथमंब्राह्मणं ॥ १ ॥

भाववो०

खंडार्थः

७ । १

646

॥ ३२३

त्वेन देवानां दानं नास्तीति प्रतीयते तदनुपपन्नं । ज्ञानदानमेव देवानां विहितं इत्यादि श्रुत्या देवानां ज्ञानदानस्य मनुष्यकृतकर्मफलदानस्य च प्रमितत्वादित्यत आह ॥ ज्ञानदानं त्विति ॥ विष्णुनैव तस्य विहितत्वात्तद्व्रह्मणा विहितमिति भावः । देवा ऊचुः ब्रवीतु नो भवानिति । अथ हैनमनुष्या ऊचुः अथ हैनमसुरा ऊचुरिति वाक्यत्रयं व्याचष्टे ॥ पुनरिति ॥ तेभ्यो हैतदक्षरमुवाच दइतीति देवानां दमो विहितः । तत्र दमो नाम नैन्द्रियनिग्रहः अपरोक्षज्ञानिनां तेषां स्वतएव निगृहीतैन्द्रियत्वादत आह ॥ देवानामिति ॥ देवानामनहंकारमात्रं विहितमित्यन्वयः । ऐश्वर्यादिना अहंकारो न कर्तव्य इति विहितमित्यर्थः । मात्रपदं दानव्यवच्छेदार्थः । तत्किमर्थमित्यत आह ॥ सद्गुणोच्छ्रितेति ॥ ज्ञानभक्त्यादिगुणवृद्धयर्थमित्यर्थः । न नूतन्नापरोक्षज्ञानानां तेषां मोक्षस्य निश्चितत्वात्किं सद्गुणवृद्धेत्यत आह ॥ सर्वोच्चेति ॥ ज्ञानमात्रेण संसारनिवृत्तिरूपमोक्षस्य सिद्धत्वेऽपि, आनंदातिशयविशिष्टो मोक्षो न सिध्यतीति तदर्थं साऽपेक्षितेति भावः । तेभ्यो हैतदेवाक्षरमुवाच दइत्यादिना मनुष्याणां दानं विहितं तत्कस्य दानं कस्मै च दातव्यं किमर्थं चेत्यत आह ॥ नराणामिति ॥ देवादीनां हविरादेर्दानमेव नराणां ज्ञानसाधनं प्रकीर्तितमित्यन्वयः । ननु देवानां दमवत् मनुष्याणां दानमपि सद्गुणवृद्धिद्वारा सर्वोच्चमोक्षकारणं किं नेत्यतो वाऽऽह ॥ नराणामिति ॥ ज्ञानसाधनमेवेत्यन्वयः । अनुत्पन्नापरोक्षज्ञानत्वात्तेषामिति भावः । असुराणां दयोपदेशे निमित्तमाह ॥ तमइति ॥ तद्विलंबे च साधनानुष्ठानाधिक्ये दुःखाधिक्यसिद्धिरिति भावः ॥ ७ ॥

भा० । ज्ञानदानं तु देवानां फलदानं च कर्मणां । विष्णुना विहितं पूर्वं पुनर्देवनरासुराः । ब्रह्माणमपि प्रच्छुर्देवानां सद्गुणोच्छ्रितेः । अनहंकारमात्रं तु ब्रह्मणा विहितं तदा । सर्वोच्चमोक्षसंप्राप्त्यै नराणां ज्ञानसाधनं । देवादीनां दानमेव हविरादेः प्रकीर्तितं । तमः प्राप्तिविलंबाय दैत्यानां विहितादयेति प्रवृत्ते ॥ द्वि० २

बृहदा०

॥ ३२४ ॥

॥ अथ खंडार्थः ॥ त्रयास्त्रिविधाः प्रजापतेर्ब्रह्मणोपत्यानि प्राजापत्याः प्रजापतौ पितरि ब्रह्मचर्यं ब्रह्मचारिव्रतं कृत्वोषुः । केतेत्र यइत्यत आह ॥ देवा इति ॥ तत्र देवा ब्रह्मचर्यमुपित्वा भवान्नोस्माकं ब्रवीत्वित्यूचुः । एवं पृष्टो ब्रह्मा तेभ्यो देवेभ्य एतद्वक्ष्यमाण मक्षरमुवाच ह । किंतदक्षरमित्यत आह ॥ दइतीति ॥ दइत्येकमक्षरमुपदिश्यतदभिप्रायो ज्ञातः किमिति पृच्छति ॥ व्यज्ञासि ष्ठा इति ॥ एवं पृष्टा देवा व्यज्ञासिष्मेति होचुः । तर्ह्यनुवदतेत्यत आह ॥ दाम्यतेति न आत्थेति ॥ एवमभिप्रायो द्वाटने ब्रह्मा भवत्ययं ममाभिप्राय इत्याह ॥ ओमिति होवाचेति ॥ १ ॥ एवमुत्तरत्रापि ॥ २ ॥ यदेतद्ब्रह्मणोपदिष्टं तदेतदेव एषा देवी वागप्यनुवदति कासेत्यत आह ॥ स्तनयिदुरिति ॥ अनुवादप्रकारं दर्शयति ॥ दददइतीति ॥ त्रिवारमुक्तस्याभिप्रायमाह ॥ दाम्यतेति ॥ तत्तस्माद्ब्रह्मणोपदिष्टत्वात् अद्यतनोपि एतन्नयं शिक्षेत् । किंतन्नयं ॥ दमंदानंदयामिति ॥ शिक्षेदिति प्रत्येकं संबधः ॥ इति द्वितीयं ब्राह्मणं ॥ २ ॥

उप० । त्रयाः प्राजापत्याः प्रजापतौ पितरि ब्रह्मचर्यं मूपुर्देवामनुष्या असुरा उपित्वा ब्रह्मचर्यं देवा ऊचुर्ब्रवीतु नो भवानिति तेभ्यो हैतदक्षरमुवाच दइति व्यज्ञासि ष्ठा इति व्यज्ञासिष्मेति होचुर्दाम्यतेति न आत्थेत्योमिति होवाच व्यज्ञासि ष्ठेति ॥ १ ॥ अथ हैनमनुष्या ऊचुर्ब्रवीतु नो भवानिति तेभ्यो हैतदेवाक्षरमुवाच दइति व्यज्ञासि ष्ठा इति व्यज्ञासिष्मेति होचुर्दत्तेति न आत्थेत्योमिति होवाच व्यज्ञासि ष्ठेति ॥ २ ॥ अथ हैनमसुरा ऊचुर्ब्रवीतु नो भवानिति तेभ्यो हैतदेवाक्षरमुवाच दइति व्यज्ञासि ष्ठा इति व्यज्ञासिष्मेति होचुर्दयध्वमिति न आत्थेत्योमिति होवाच व्यज्ञासि ष्ठेति तदेतदेवैषा देवी वागनुवदति स्तनयिदुर्ददइति दाम्यत दत्त दयध्वमिति तदेन्नयं शिक्षेद्दमंदानंदयामिति ॥ ३ ॥ द्वितीयं ब्राह्मणं ॥ २ ॥

भाववो०

खंडार्थः

७ । २

648

॥ ३२४ ॥

पूर्वप्रकृतचतुर्मुखस्यैवस्वरूपमाह ॥ एषप्रजापतिरिति ॥ तत्रप्रजापतिशब्दवाच्यस्यचतुर्मुखस्यहृदयशब्दवाच्यत्वमुक्तं । तत्रकिंनिमित्तमित्यतः अभिहरंतीति ददतीति एतीति फलवाक्यानुसारेणतन्निमित्तंवदन् ब्राह्मणं व्याचष्टे ॥ हरणादिति ॥ हरणात्ह दानतोदः अव्यवधानेनान्यद्वारमंतरेणपरस्यब्रह्मणोयानात्प्राप्तेर्यः अभिहरंत्यस्मैस्वाश्रान्येचयएवंवेद ददत्यस्मैस्वाश्रान्येचयएवंवेद एतिस्वर्गलोकंयएवंवेद इतिफलवाक्यत्रयंव्याचष्टे ॥ तस्येति ॥ अभिहरंतिददतीत्यनयो रेकार्थत्वप्रतीतिनिराकुर्वन्नहृतिदानेत्युक्तंविवृणोति ॥ हृत्वैवेति ॥ अन्यस्मादितिशेषः । नकेवलमेतद्ब्राह्मणेपूर्वब्राह्मणप्र कृतचतुर्मुखएवैषप्रजापतिरितिप्रजापतिशब्देनोच्यते किंनुपरमात्माचेत्याह ॥ परमात्माचेति ॥ अन्यथा एतत्ब्रह्मैत त्सत्यमित्यस्यचतुर्मुखेमुख्यतोनुपपत्तेरितिभावः ॥ तृतीयंब्राह्मणं ॥ ३ ॥ प्रकृतभगवतोवासुदेवाख्यावतारनिरूपणेनएतत्स त्यमित्युक्तंविवृणोति ॥ तद्वैतदितिब्राह्मणेन ॥ तद्व्याचष्टे ॥ तत्तत्त्वादिति ॥ अनेनप्रथमतच्छब्दस्यार्थद्वयमुक्तं । तत्तत्त्वा व्यातत्वात् । एकरूपत्वादतीतवर्तमानकालयोरितिशेषः । यथोक्तंपुरस्तात् । यथापूर्वतथेदानीमिति विष्णुस्तदुच्यतइति । यद्वा तत्तत्त्वादितितच्छब्दार्थः वर्तमानानागतकालयोरेकरूपत्वादिति एतच्छब्दार्थः यथोक्तंपुरस्तात् । यथेदानींतथानित्यंयस्मादेषभ

भा० । हरणाद्यज्ञभागादेर्ज्ञानादेर्दानतस्तथा । यानादव्यवधानेनपरस्यब्रह्मणस्तथा । ब्रह्माहृदयइत्युक्तस्तस्यैवंविदपिध्रुवं । हृतिदानस्वर्ग यानपात्रंस्यात्तत्प्रसादतः । हृत्वैवास्मैददत्यद्वास्वकीयाश्चान्यएवचेतिनिर्णये । परमात्माचप्रजापतिः ॥ इतितृतीयंब्राह्मणम् ॥ ३ ॥ तत्तत्त्वा देकरूपत्वात्तत्परंब्रह्मकीर्तितं ।

बृहदा०

॥ ३२५ ॥

विष्यति । अतएतदितिप्रोक्तइति परंब्रह्मतदितिकीर्तितमित्युपलक्षणं एतदितिकीर्तितमित्यपिग्राह्यं । ननुव्याप्तमेकरूपंचवस्तुप
रमात्मसदृशमन्यदप्यस्ति किंनेत्याह ॥ तदेवेति ॥ परंब्रह्मैवेत्यर्थः । एतत्तदासत्यमेवेतिवाक्यंअन्वयक्रमेणव्याचष्टे ॥ तदेत
दिति ॥ ननुतदेवतादृशंप्रोक्तमित्येतत्कस्यव्याख्यानमितिप्रतीयतेइत्यतस्तद्व्याख्येयप्रदर्शनायश्रुतावन्वयमाह ॥ तदेवहित
दिति ॥ अनेनद्वितीयैतच्छब्दोपरिगतस्यैवशब्दस्यप्रथमतश्छब्देनान्वयः तदासेतितच्छब्दस्यात्रापिसंबंधइत्युक्तंभवति । हेत्य
स्यानुवादोहीति तथाचस्मृतौतदित्यस्यार्थस्तादृशमिति हशब्दार्थःप्रोक्तमितीतिभावः । ननुतदेतत्सत्यमेवासीदितिस्मृतौतदेतदि
त्यनुवादांशःसत्यमेवेत्येवशब्दश्चान्ययोगव्यवच्छेदकइतिप्रतीयते तदनुपपन्नं । अनुवादेव्यर्थत्वात् संकर्षणादिरूपांतरस्यापिसद्भा
वादित्यतःस्मृत्यर्थमाह ॥ तदिति ॥ तथाचैवशब्दःप्रसिद्ध्यर्थकइतिभावः । सयोहैतंमहद्यज्ञंप्रथमजंवेदसत्यंब्रह्मेतिजयतीमाँ
ल्लोकानितिफलवाक्यंव्याचष्टे ॥ स्वस्मादिति ॥ तत्रप्रथमजमित्यस्यार्थकथनमेतत् महद्यज्ञमित्यस्यार्थोमहायाज्यमिति । जित
इन्वसावसदितिवाक्यंव्याचष्टे ॥ प्राप्नोत्येवेति ॥ जयतीमाँल्लोकानित्युक्तः एतल्लोकजयोनामकइत्यतआह ॥ जीवन्निति ॥ न
नुपरमात्माचप्रजापतिरित्यनेनएवप्रजापतिर्यत्तद्हृदयमितिब्राह्मणंपरमात्मपरमित्युक्तं तत्रपरमात्मनोहृदयशब्दवाच्यत्वेकिंनिमित्तं

भा० । तदेवतादृशंप्रोक्तंनैवान्यत्तादृशंकचिन् । तदेतत्सत्यमेवासीद्वासुदेवाख्यमव्ययमितिब्रह्मतर्कः । तदेवहितन् । तन्नारायणाख्यंपरं
ब्रह्मतदेवसत्यंवासुदेवाख्यमासीदित्यर्थः । स्वस्मात्स्वयंसमुत्पन्नोवासुदेवात्मनाप्रभुः । सत्यंब्रह्मेतियोवेदमहायाज्यंतुतंपरं । प्राप्नोत्येवहितल्लोकाञ्जी
वन्नप्युत्तमोभवेदितिप्रध्याने ।

भाववो०

भाष्यार्थः

७ । ३

650

॥ ३२५ ॥

नचहरणाद्यज्ञभागादेरित्युक्तमेवेतिवाच्यं यानादव्यवधानेनपरस्यब्रह्मणइत्यस्यविष्णावनुपपत्तेरित्यतःप्रकारांतरेणहृदयशब्दनिर्वचनपूर्वकमेतत्सत्यमित्येतद्व्याचष्टे ॥ स्वभागेति ॥ चतुर्मुखपरमात्मनोरुभयोरपिएषप्रजापतिरितिप्रजापतिशब्दवाच्यत्वमुक्तं तत्रतयोःकिंसाभ्येनतच्छब्दवाच्यत्वंनेत्याह ॥ प्रजापतिरिति ॥ अमुख्यतःप्रजापतिशब्दवाच्योब्रह्माएषप्रजापतिरित्यत्रप्रतिपाद्यत्वेनकुतोंगीकार्यइतिचेत् त्रयाःप्राजापत्याइतिपूर्वब्राह्मणेतावत्चतुर्मुखएवप्रजापतिशब्दवाच्यः । तथाचैषप्रजापतिरित्यत्र तस्यापिग्रहणेबाधकाभावात्सोपिप्रतिपाद्यइतिभावेनाह ॥ यस्मिन्निति ॥ देवासुरनरइतिनृशब्दोबहुवचनांतः । तर्हि कोमुख्यतः प्रजापतिशब्दाभिधेयइत्यतआह ॥ एषइति ॥ कुतोत्रविष्णोरेवमुख्यतःप्रतिपाद्यत्वमितिचेत् एतिस्वर्गलोकंयएवंवेदेतितज्ज्ञानान्मोक्षोक्तेः । नह्यन्यज्ञानान्मोक्षःसंभवतीतिभावेनतद्वाक्यंव्याचष्टे ॥ यज्ज्ञानादिति ॥ यद्दृढयमितिवाचष्टे ॥ हृदयंचस इति ॥ सब्रह्मानकेवलंप्रजापतिरित्येवोक्तः किंतुहृदयंचअमुख्यतोहृदयशब्दवाच्यश्चेत्यर्थः । तत्रनिमित्तंहरणादितिपूर्वोक्तमेवाह ॥ हृतीति ॥ सतोज्ञानादेर्दानंसद्धानं । यानंपरब्रह्मणःअव्यवधानेनयानं । यद्वासविष्णुःनकेवलंमुख्यतःप्रजापतिरेवकिंतु हृदयंचेत्यर्थः । तत्रनिमित्तंस्वभागहरणादित्युक्तमेवाह ॥ हृतीति ॥ यानंयापनं । एतत्सत्यमित्यस्यार्थमाह ॥ सत्यमिति ॥ इ

भा० । स्वभागहरणादानात्फलानांयापनावृणां । हृदयंभगवान्विष्णुःसत्यंसद्गुणरूपतइतिसत्तत्वे । प्रजापतिरितिब्रह्मावेदपूक्तोह्यमुख्यतः । यस्मिन्नूपुत्रंरक्षचर्यदेवासुरनरोज्जजे । एषवैभगवान्विष्णुर्मुख्यतस्तुप्रजापतिः । यज्ज्ञानान्मुक्तिमायांतिस्वर्गाख्यांहृदयंचसः । हृतिसद्धानयानेभ्यः सत्यंसद्गुणरूपतः ।

बृहदा०
॥ ३२६ ॥

दमप्युभयपरतयायोज्यं । ननुयथाएषप्रजापतिरितिब्राह्मणमुभयपरं तथातज्ज्ञैतदेवेतिब्राह्मणमपिकिंनेतिभावेनाह ॥ यत्तदि
ति ॥ सत्यतांसत्याख्यंरूपांतरंवासुदेवाख्यं । केयंसत्यतेत्यतआह ॥ सत्यत्वमिति ॥ सद्नीयत्वमपितस्यास्तिकिमित्यतआह
॥ आसाद्यमिति ॥ प्राप्यमित्यर्थः । सयोहैतमितिफलवाक्यंव्याचष्टे ॥ एवमिति ॥ ननुएतल्लोकजयोद्येतल्लोकप्राप्तिरेव तस्य
चदुःखहेतुत्वात् कथं(फलत्व) तत्फलमित्यतआह ॥ एतल्लोकेति ॥ अनेनजीवन्नप्युत्तमोभवेदित्युक्तंविवृतं जितइन्वसावस
दितिफलवाक्यांतरंव्याचष्टे ॥ जितएवेति ॥ असौलोकःपरलोकः । अनेन (प्राप्नोत्येवहितलोका)नित्युक्तंविवृतं । जितइ
न्वसावसदितिवाक्यं इनुइत्थंयथासत्यब्रह्मणानृतशत्रुर्जितस्तथोपासकेनाप्यसौशत्रुर्जितस्तथाभूतःसन्नसच्चनष्टश्चभवेदितिपरेण
व्याख्यातं तदसत् उदाहृतप्रमाणविरोधात् शत्रोरप्रकृतत्वेनासावित्यनेनतद्ब्रह्मणायोगाच्चेतिभावेनतद्वाक्यंस्पष्टंव्याचष्टे ॥ पर
लोकइति ॥ श्रुतावसावित्यनेनंतरंलोकइत्यनुवर्ततइतिभावेनतदर्थोक्तिः ॥ परलोकइति ॥ इन्वित्यस्यार्थएवेति । असदित्यस्यार्थो
ऽभवदिति ॥ ३ ॥ ४ ॥ तथाचायंब्राह्मणद्वयार्थः ॥ एषविष्णुर्विरिंचोवाप्रजापतिःप्रजानांपालनात् हृदयंचहृदयशब्दवाच्य
श्च । तत्रनिमित्तंभाष्यएवोक्तं । यत्हृदयमेतद्ब्रह्मस्वस्वरूपापेक्षयापूर्णं । एतत्सत्यंसद्गुणरूपत्वात् । परमात्माविरंचोवाहृदयशब्दा

भा० । यत्तद्दृश्यमित्युक्तंब्रह्मतत्सत्यतामगान् । सत्यत्वंसद्नीयत्वमासाद्ययन्मुमुक्षुभिः । एवंब्रह्मयोवेदसहिलोकानिमाञ्जयेन् ।
एतल्लोकजयोनामधर्मज्ञानादिपूर्णता । जितएवह्यसौलोकोयदावेदजनार्दनमितिगुणपरमे । परलोकोजितएवाभवदित्यर्थः ॥ ३ ॥ ४ ॥

उप० । एषप्रजापतिर्यद्दृश्यमेतद्ब्रह्मैतत्सत्यं

भावन्नो०

खंडार्थः

७ । ३

652

॥ ३२६ ॥

धत्वेनोपास्यइत्युक्तं । इदानींतच्छब्दगतवर्णार्थत्वेनाप्युपास्यइतिभावेनाह ॥ तदेतदिति ॥ हृदयमितियत्तदेतत्त्र्यक्षरं तदेव
 विवृणोति ॥ हृदयेकमक्षरमिति ॥ स्वभागहरणनिमित्तेनहृदयेकाक्षरेणविरिंचस्यविष्णोर्वोपासकस्यफलमाह ॥ अभिहरं
 तीति ॥ यएवंहृदयेकाक्षरेणपरमात्मानंविरिंचवावेदोपास्ते अस्माउपासकायस्वाःस्वकीयाश्चान्येचाऽभिहरंति शंवादिभ्योव
 लिंहरंतीत्यर्थः । दइत्येकमक्षरं तथोपासकस्यफलमाह ॥ ददतीति ॥ यएवंदइत्ये काक्षरेणवेदोपास्ते अस्मैस्वाश्चान्येचान्येभ्यो
 हत्वाददतीत्यर्थः । यमित्येकमक्षरं । यएवंवेदसःस्वर्गलोकंमुक्तिरूपमेति ॥ तृतीयंब्राह्मणं ॥ ३ ॥ तद्वैतदिति ॥ पूर्वप्रकृतं
 परब्रह्म तत्तत्तत्वात् एतद्वर्तमानानागतकालयोरेकप्रकारत्वात् व्याप्तमेकरूपंचवस्तुअन्यदप्यस्तिकिंनेत्यतोप्याह ॥ तद्वैति ॥
 एतदेवेत्येवशब्दोत्रसंबध्यते तदासेतितच्छब्दोत्रापिसंबध्यते तदेवहृतत्तदेवपरंब्रह्मैवतादृशंप्रोक्तनान्यदित्यर्थः । तस्यविष्णोःप्रथ
 मावतारमाह ॥ एतत्तदाससत्यमेवेति ॥ तन्नारायणाख्यंपरब्रह्मैतदेवसत्यंवासुदेवाख्यमासेत्यर्थः । सत्याख्यवासुदेवस्यब्रह्म
 त्वेनोपासकस्यफलमाह ॥ सयइति ॥ सोधिकारी महद्यज्ञंमहायाज्यंप्रथमजंस्वस्मादेवनारायणात्प्रथमतःअवतीर्णं एतंवासुदेवं
 सत्यंब्रह्मेतिवेद सइमाँल्लोकान्जयति धर्मज्ञानादिपरिपूर्णोभवतीत्यर्थः । नकेवलमेतावत् योऽधिकारीमहद्यज्ञंप्रथमजमेतमेवंवेद ।

उप० । तदेतत्त्र्यक्षरं हृदयमितिहृदयेकमक्षरं (माहरं) अभिहरंत्यस्मैस्वाश्चान्येचयएवंवेददइत्येकमक्षरंददत्यस्मैस्वाश्चान्येचयएवंवेदय
 मित्येकमक्षरमेतिस्वर्गलोकंयएवंवेद ॥ तृतीयंब्राह्मणं ॥ ३ ॥ तद्वैतदेतदेवतदाससत्यमेवसयोहैतंमहद्यज्ञंप्रथमजंवेदसत्यंब्रह्मेतिजयतीमाँल्लो
 कान्जितइन्वसावसयएवमेतंमहद्यज्ञंप्रथमजंवेद

बृहदा०
॥ ३२७ ॥

श्री

एवंशब्दार्थविवृणोति ॥ सत्यं ब्रह्मेति ॥ तेनासौ परलोको जितइनुजित एवासत् अभवदित्यर्थः । एवं ब्रह्मत्वेन सत्योपासकस्य फलसद्भावात् सत्यं ब्रह्म भवत्येवेत्याह ॥ सत्यं ह्येवेति ॥ चतुर्थं ब्राह्मणं ॥ ४ ॥ नारायणाख्यं परं ब्रह्म सत्यं वासुदेवाख्यमासीदित्युक्तं तदेव विवृणोति ॥ आप इति ब्राह्मणेन ॥ अत्रापृशब्दो न प्रसिद्धो दकपरः । तासां कार्यत्वेन महाप्रलये वस्थानायोगात् । न च अव्याकृतात्मनाऽवस्थिता एवापो ग्राह्या इति वाच्यं तथापि तासां सत्याख्यपरं ब्रह्म सर्जकत्वायोगात् न च सत्यशब्देन चतुर्मुखः ब्रह्म प्रजापतिमित्युत्तरवाक्यविरोधादिति भावेन ब्रह्माणं प्रमाणेन व्याचक्षाणस्तावदपृशब्दार्थमाह ॥ सदेति ॥ ता आपः सत्यमसृजंतेति वाक्यं सत्यं सत्यवचनमिति प्रतीतिनिरासाय व्याचष्टे ॥ द्वितीयमिति ॥ आत्मनो द्वितीयं रूपमित्यन्वयः । सत्यं कर्तृ ब्रह्मा सृजतेति निरासाय सत्यं ब्रह्मेत्येतद्व्याचष्टे ॥ ब्रह्मेति ॥ ब्रह्म प्रजापतिमित्येतदसृजतेति पदानुवृत्त्या व्याचष्टे ॥ तस्मादिति ॥ प्रजापतिर्देवानि त्येतत्पूर्ववद्व्याचष्टे ॥ तत इति ॥ ते देवाः सत्यमेवोपासत इत्यत्र देवशब्देन प्रजापतिजन्यदेवानामेव ग्रहणमिति प्रतीतिनिवारयं तस्यैवोपास्तौ निमित्तमाह ॥ तस्मादिति ॥ तदुत्पन्नत्वादित्यर्थः । मध्यतो नृतमिति तीत्येतदनृतवाचकमित्युक्तं । तत्रानृतशब्दार्थवदंस्तद्व्याचष्टे ॥ ततत्वादिति ॥ पुरुषेषु व्याप्तत्वादित्यर्थः । तदेतदनृतमुभयतः सत्येन परिगृहीतमित्येतद्व्याचष्टे ॥

उप० । सत्यं ब्रह्मेति सत्यं ह्येव ब्रह्म ॥ चतुर्थं ब्राह्मणं ॥ ४ ॥

भा० । सदा सर्वगुणापानादापो नारायणः स्मृतः । द्वितीयं रूपमसृजद्वासुदेवं स आत्मनः । ब्रह्म सत्यमिति प्राहुर्वासुदेवाभिधं प्रभुं । तस्माद्ब्रह्माऽजनि ततो देवाः सर्वेऽपि जज्ञिरे । तस्माद्ब्रह्मादयो देवा वासुदेवमुपासते । ततत्वादन्यथा ज्ञानं तीत्येव समुदीर्यते ।

भाववो०

भाष्यार्थः

७ । ५

654

॥ ३२७ ॥

तस्येति ॥ सदात्मासाधुस्वरूपोवासुदेवाख्यः सादनात्सकारवाच्योहरिः । अनृतमज्ञानं सादयन् अल्पं कुर्वन् तस्य ज्ञानस्याधस्ता
 स्थितः सदात्मावासुदेवाख्यो विनाशनाशयन्नामाहरिरनृतं नाशयन्तस्योपरिष्ठाच्च स्थित इत्यन्वयः । अत्रोभयत्र सदात्मेत्युक्त्या प्रथ
 मोत्तमे अक्षरे सत्यं इत्येतदपि व्याख्यातं । नैवं विद्वांसमनृतं हिनस्तीति फलवाक्यं व्याचष्टे ॥ एवमिति ॥ वेदोपास्ते । नन्वेवमुपास
 ना सर्वेषामपि स्यात्किमित्यत आह ॥ योग्यतेति ॥ यद्वा ते देवाः सत्यमेवोपासते इत्युक्तत्वेनास्यामुपासनायां देवानामेवाधिकारः कि
 मित्यत आह ॥ योग्यतापेक्षयेति ॥ योग्यतापेक्षयाऽन्येषामपि सोपासास्यादित्यर्थः । योग्यानामप्युपासनैवोक्तं फलं (ददाति)
 दिशति किमित्यत आह ॥ अथेति ॥ आपरोक्ष्यादित्यल्लोपनिमित्तापंचमी उपासास्वपूर्त्यनंतरं अपरोक्षज्ञानमुत्पाद्यैव तत्फलं
 सम्यग्ददाति । अन्यथाऽपरोक्षज्ञानोत्पत्त्यभावेऽपि उपकारिणी भवेदेवेत्यर्थः । तर्ह्यत्ययोग्येन कृतापि सोपकारिणी भवेत्किनेत्याह
 ॥ अत्ययोग्यायेति ॥ नन्वयोग्यकृताया अपि भगवदुपासायानरकादिविपरीतफलप्रदत्वं कथमित्यत आह ॥ वैपरीत्यमिति ॥
 उक्तं च स्वाधिकाराधिकोयत्नः प्रायशो नोपपद्यते । कथंचिदधिकेयत्वे दोषः कश्चित्समापतेदिति ॥ १ ॥ तत्तत्प्रायश्चित्तार्थः ॥

भा० । तस्याधस्तात्सदात्मा तु सादयन्ननृतं हरिः । उपरिष्ठाच्चयन्नामानाशयन्ननृतं स्थितः । एवं यो वेदं तं विष्णुं नास्य मिथ्यादृशिर्भवेत् । योग्यतापेक्ष
 योपासाऽथापरोक्ष्याच्च तत्फलं । सम्यग्ददात्यन्यथा च भवेदेवोपकारिणी । अत्ययोग्याय चेत्सास्याद्विपरीतफलप्रदा । वैपरीत्यं तु विप्रः सान्नतुपापंकथं
 चनेत्याधारे ॥ १ ॥

बृहदा०
॥ ३२८ ॥

२५

आसम्यक्सर्वान्गुणान्पिवतीत्यापोनारायणएव इदमग्रेअस्याग्रे आसुरास शब्दस्वभावत्वाद्बहुवचनं ताआपअपशब्दवाच्यो
नारायणः सत्यंसत्याख्यमात्मनोद्वितीयरूपंवासुदेवाख्यं असृजंतासृजत् तद्वासुदेवाख्यंद्वितीयरूपंसद्गुणरूपत्वात्सत्यं पूर्णत्वा
द्ब्रह्मेत्याहुर्विद्वांसः ब्रह्मवासुदेवाख्यं प्रजापतिंचतुर्मुखमसृजत् । सप्रजापतिर्ब्रह्मा । देवान्शेषादीन् । असृजत् । तेवासुदेवो
त्पन्नाब्रह्माद्यादेवाःस्वपितरंसत्यमेववासुदेवाख्यमुपासते । सत्यस्योपास्तिप्रकारंवक्तुमाह ॥ तदेतदिति ॥ सत्यमितियत्तदेत
दक्षरं कथमित्यतआह ॥ सद्यित्येकमक्षरमिति ॥ तीत्येकमक्षरमित्यत्रहलंततकारनिर्देशार्थइकारानुबंधः । तत्रप्रथमांतिमा
क्षरयोरर्थमाह ॥ प्रथमेति ॥ उत्तमशब्दअंतिमशब्दार्थः । प्रथमोत्तमेअक्षरेसकारयकारौसत्यंवासुदेववाचकौइत्यर्थः । मध्यतो
विद्यमानमक्षरंतीत्येतदनृतंमिथ्याज्ञानवाचकमित्यर्थः । तदेतदनृतंमिथ्याज्ञानंउभयतःपूर्वोत्तरतः । सत्येनवासुदेवेनसकारयका
रवाच्येन परिगृहीतमंतर्भावितं सादनात्सकारवाच्योवासुदेवोऽज्ञानंसादयन्तदधस्तात्स्थितः नाशनाद्यकारवाच्योवासुदेवोऽज्ञा
नंनाशयन् तदुपरिष्ठात्स्थितइत्यर्थः । एवंपूर्वोत्तराभ्यांसत्येनपरिगृहीतत्वादनृतंसत्यभूयमेव सत्यशब्दवाच्यवासुदेवप्रधानकमे
वभवति । एवंवेत्तुःफलमाह ॥ नैवमिति ॥ एवंविद्वांसमनृतंमिथ्याज्ञानंनहिनस्ति नास्यमिथ्याज्ञानंभवेदित्यर्थः ॥ १ ॥

उप० । आपएवेदमग्रआमुस्ताआपःसत्यमसृजंत सत्यंब्रह्म ब्रह्मप्रजापतिं प्रजापतिर्देवांस्तेदेवाःसत्यमेवोपासते तदेतन्नयक्षरंसत्यमिति
सद्यित्येकमक्षरं तीत्येकमक्षरं यमित्येकमक्षरं प्रथमोत्तमेअक्षरेसत्यं मध्यतोऽनृतंतदेतदनृतमुभयतःसत्येनपरिगृहीतंसत्यभूयमेवभवति नैवंविद्वांसम
नृतंहिनस्ति ॥ १ ॥

भावबो०

खंडार्थः

७।५

656

॥ ३२८ ॥

अथ भाष्यार्थः ॥ तस्यैव वासुदेवस्योपासनास्थानमाह ॥ तदिति ब्राह्मणेन ॥ तत्र सत्याख्यस्य वासुदेवस्यादित्यायैतदुच्यते इति
प्रतीतिनिरासाय तद्वाच्ये ॥ स इति ॥ तत्र निमित्तमाह ॥ आदानादिति ॥ यथायं दक्षिणोक्षपुरुष इत्येवमाच्यते ॥ स एवेति ॥
तावेतावन्योन्यस्मिन्प्रतिष्ठितौ इति वाक्यं व्याचष्टे ॥ तत्रेति ॥ ननु दक्षिणाक्षिस्थं रूपमादित्ये आदित्यस्य रूपं दक्षिणाक्षिस्थिदृशीत्ये
तदसंभावितमित्यत उक्तं उपनिषदिरश्मिभिरिति तस्यार्थमाह ॥ प्राणैरिति ॥ स यदोत्क्रमिष्यन् भवतीत्यादि व्याचष्टे ॥ दक्षि
णेति ॥ शुद्धमित्यस्यार्थो विरश्मिकमिति किं दस्य भावादेव विरश्मिकं नेत्याह ॥ नास्येति ॥ तदैवेत्युक्तं विवृणोति ॥ तत्क्षण
इति ॥ सप्तभिर्दिनैः सप्तदिनात्पूर्वं ॥ ततश्चायं मंडलार्थः ॥ तत्प्रसिद्धं यत्सत्यं वासुदेवाख्यं पूर्वोक्तं तदसौ असौ कः एतस्मि
न्यदिदृश्यमाने मंडले य एष पुरुषो वर्तते स आदित्यः आदित्यस्यो हविषामादानादादित्यनामा योयं दक्षिणेक्षत्रक्षणिपुरुषो वर्तते
स चेतियोजना । न केवलमादित्यस्य वासुदेवस्य रूपमादित्य एवाक्षिस्थं रूपं अक्षणेव वर्तते किंतु तावेतावादित्याक्षिस्थौ परमात्मानाव

657

भा० । स वासुदेवोऽस्य गयानादित्यस्योजनादयः । आदित्यनामासंज्ञोक्त आदानाद्भविषांसदा । स एव दक्षिणाक्षिस्थस्तत्त्वरूपद्वयहरेः । अन्यो
न्यस्मिन्प्रतिष्ठितं नित्यं प्राणैश्च सहरश्मिभिः । दक्षिणाक्षिस्थोऽपि पुन्यं दामादुक्ताभिप्यति । तदैव भ्रियमाणस्तु जीवः पश्येद्विरश्मिकं । सूर्यस्य मंडलं नास्य
प्रतीयते हि रश्मयः । तत्क्षणं नियमेनैव केषां चित्सप्तभिर्दिनैः ॥ २ ॥

उप० । तच्च तत्सत्यमसौ स आदित्यो य एष पुरुष इत्येवमाच्यते ॥ तत्र सत्याख्यस्य वासुदेवस्य रूपमादित्य एवाक्षिस्थं रूपं अक्षणेव वर्तते किंतु तावेतावादित्याक्षिस्थौ परमात्मानाव

बृहदा०
॥ ३२९ ॥

न्योन्यस्मिन्प्रतिष्ठतौ आदित्यस्थश्चक्षुषिचक्षुस्थश्चादित्येवर्ततइत्यर्थः । नन्वेतदसंभावितमित्यतआह ॥ रश्मिभिरिति ॥ एष
आदित्यस्थोहरीरश्मिभिःसहास्मिन्चक्षुषिप्रतिष्ठितः आदित्यरश्मयश्चक्षुषःउपकारकतयाचक्षुष्यपितिष्ठंतीतिआदित्यस्थश्चक्षुष्य
पितिष्ठतीत्यर्थः । अयंदक्षिणाक्षिस्थःपरमात्मा प्राणैश्चक्षुरादिभिःसहामुष्मिन्नादित्येप्रतिष्ठितः चक्षुरादयःप्राणाःसूर्यमंड
लमपिप्रकाशयंतस्तस्मिस्तिष्ठंतीति अयममुष्मिन्प्रतिष्ठितइत्यर्थः । दक्षिणाक्षिस्थस्यैवादित्यस्थत्वेहेतुमाह ॥ सइति ॥ दक्षिणा
क्षिस्थोभगवान् यदाऽस्मादेहादुत्क्रमिष्यन्नुत्क्रांतीच्छुर्भवति तदैवतत्क्षणएव तत्सप्तदिनात्पूर्ववा म्रियमाणोजीवएतत्सूर्यमंडलंशुद्ध
मेवविरश्मिकमेवपश्यति रश्म्यभावाद्विरश्मिकंपश्यतिकिंनेत्याह ॥ नैनमिति ॥ एतेविद्यमानाअपिरश्मयः एनंम्रियमाणं न
प्रत्याययंतिनास्यप्रतीयंतइत्यर्थः ॥ २ ॥ अत्रभाष्यार्थः ॥ सूर्याक्षिस्थितयोर्वासुदेवरूपयोर्ध्यानार्थतदवयवनामानितयोरहस्यं

उप० । रश्मिभिरेपोस्मिन्प्रतिष्ठितःप्राणैरयममुष्मिन्सयदोत्क्रमिष्यन्भवतिशुद्धमेवैतन्मंडलंपश्यतिनैनमेतेरश्मयःप्रत्याययंति ॥ २ ॥

भा० । सवासुदेवोभगवानादित्यस्थोजनार्दनः । आदित्यनामासंप्रोक्तआदानाद्विषांसदा । सएवदक्षिणाक्षिस्थस्तत्त्वरूपद्वयंहरेः । अन्यो
न्यस्मिंस्थितंनित्यंप्राणैश्चसहरश्मिभिः । दक्षिणाक्षिस्थितोविष्णुर्यदास्मादुत्क्रमिष्यति । तदैवम्रियमाणस्तुजीवःपश्येद्विरश्मिकं । सूर्यस्यमंडलं
स्यप्रतीयंतेहिरश्मयः । तत्क्षणेनियमेनैवकेषांचित्सप्तभिर्दिनैः ॥ २ ॥

उप० । तद्यत्तत्सत्यमसौसआदित्योयएषएतस्मिन्मंडलेपुरुषोयश्चायंदक्षिणेक्षन्पुरुषस्तावेतावन्योन्यस्मिन्प्रतिष्ठितौरश्मिभिरेपोस्मिन्प्रति
ष्ठितःप्राणैरयममुष्मिन्सयदोत्क्रमिष्यन्भवतिशुद्धमेवैतन्मंडलंपश्यतिनैनमेतेरश्मयःप्रत्याययंति ॥ २ ॥

भावबो०

खंडार्थः

७।५

658

॥ ३२९ ॥

नामचाह ॥ यएषइतिब्राह्मणेन ॥ तत्रतस्यभूरितिशिरइत्यादित्याक्षिस्थविष्णुशिरसोभूर्नामकत्वमुक्तं तत्रनिमित्तं दर्शयंस्तद्व्या
 चष्टे ॥ तस्येति ॥ आदित्याक्षिस्थस्येत्यर्थः । भावननामकिमित्यतआह ॥ भावनमिति ॥ भूसत्तायामितिधातुस्सत्तात्ररक्ष
 णरूपैवेत्यर्थः । उत्पादनहेतुत्वेनभुशब्दवाच्यत्वस्यदक्षिणबाहोर्वक्ष्यमाणत्वादेवंव्याख्यातं । तर्हिशिरसःकथंरक्षणहेतुत्वमित्य
 तआह ॥ दृष्टयेति ॥ विष्णुर्दृष्ट्यावाचाचभक्तात्रक्षति । दृष्ट्यादिकंचशिरोतर्भूतमित्यर्थः । भुवइतिबाहूइतिवाक्यंव्याचष्टे ॥
 ॥ उत्पादनादिति ॥ वागतिगंधनयोरितिधातोर्वातेर्गत्यर्थत्वात्सनष्टइत्यर्थेसगतइतिप्रयोगात् गतिश्चविनाशइतिभावेनाह ॥
 ॥ विनाशनादिति ॥ सुवरितिप्रतिष्ठेतिवाक्यंव्याचष्टे ॥ स्वित्यानंदइति॥ तद्वानात्स्वरूपभूतानंदज्ञानदानात् । कःपादःकिं
 वर्णनामकइत्यतआह॥ दक्षिणश्चेति॥ क्रमादेवेत्यन्वयः । दक्षिणश्चसव्यश्चेत्यस्यपादावित्यन्वयः । मुक्तिदानेनेतिभगवत्पदद्वय
 स्यमुक्तिदातृत्वमुक्तं तत्रकिमानमित्यतआह ॥ हितत्प्राप्तिरिति ॥ हियस्माद्भगवत्पदप्राप्तिर्मुक्तिरित्यभिधीयते भेजेखगेंद्रध्व
 जपादमूलमित्यादौ । तस्मात्पदद्वयस्यमुक्तिदातृत्वमुपपन्नमित्यर्थः । तस्योपनिषदहमित्यत्राक्षिस्थस्यजीवस्याहमितिनामोक्तमित्य
 सत् जीवस्याक्षणिपृथक्शिरोबाह्वादेरभावात् हृदिस्थितमेवतस्यरूपंजागरितेप्यक्ष्यादिषुविशेषसन्निहितंभवतीत्युक्तंप्राक् तस्मा

भा० । तस्यविष्णोःशिरोनामभावनान्भूरितिस्मृतं । भावनंरक्षणं प्रोक्तं दृष्ट्यावाचाचरक्षति । उत्पादनाद्भुनामास्यादक्षिणोबाहुरस्यतु ।
 विनाशनाद्वइत्युक्तः सव्योबाहुः परात्मनः । स्वित्यानंदस्समुद्दिष्टोवरितिज्ञानमुच्यते । मुक्तिदानेनतद्वानात्सुवरस्यपदद्वयं । दक्षिणश्चैवसव्यश्चक्र
 माद्वर्णद्वयोदितौ । पादावस्यहितत्प्राप्तिर्मुक्तिरित्यभिधीयते ।

बृहदा०
॥ ३३० ॥

दक्षिस्थस्यविष्णोरेवाहमिति रहस्यं नामोक्तं । तस्यार्थमाह ॥ अहमिति ॥ एषदक्षिणाक्षिस्थः । अहेयत्वं कथमित्यत आह ॥ जी-
वेनेति ॥ तस्योपनिषदहरिति वाक्यं व्याचष्टे ॥ असाविति ॥ असावादित्यस्थः प्रकाशनादिति अहर्दिनं प्रकाशश्चेति वचना-
दित्यर्थः । हंति पाप्मानं जहाति च य एवं वेदेति वाक्यं व्याचष्टे ॥ तद्वेदनादिति ॥ तद्वेदनादेवेति संबन्धः । कानिचिज्जहाति चेत्यन्वयः ।
तदेव विवृणोति ॥ हंतीति ॥ ततश्चायं खंडार्थः ॥ य एष प्रसिद्धः एतस्मिन्मंडले वर्तमानः पुरुषः पूर्णषड्गुणो वासुदेवः । तस्य शि-
रोभावेनाद्रक्षणाद्भूरित्युच्यते भूरित्यस्य शिरोनामत्वे युक्तिमाह ॥ एकं हीति ॥ ह्यस्माच्छिर एकमेतद्भूरित्यक्षरं चैकमतः साम्याच्छि-
रसो भूरिति नामवत्त्वं उपपन्नमित्यर्थः । तस्य बाहू भुव इत्युच्येते उत्पादनादक्षिणो बाहुर्भुज इत्युक्तः । विनाशनात्सव्यो बाहुर्व इत्युक्त-
इत्यर्थः । तत्र पूर्ववद्युक्तिमाह ॥ द्वाविति ॥ तस्य प्रतिष्ठापादः सुवरित्युच्यते । तस्य दक्षिणः पादः स्वरूपभूतानंददानात्स्वित्युक्तः सव्यः
पादः स्वरूपभूतज्ञानदानाद्भूरित्युक्त इत्यर्थः । तत्र युक्तिमाह ॥ द्वे इति ॥ आदित्यस्थस्य विष्णोः रहस्यं नामाह ॥ तस्येति ॥ सर्वलो-
कप्रकाशनादहरितितस्योपनिषद् रहस्यं नाम । एवं वेतुः फलमाह ॥ हंतीति ॥ य एवं वेद स पाप्मानं सर्वं हंति कल्यादीन् पापप्रेरका-

भा० । अहमेपोह्यहेयत्वा जीवेन सह भावतः । असावहरिति प्रोक्तः सर्वलोकप्रकाशनात् । तद्वेदनात्सर्वपापं हंति चैव जहाति च । कानिचि-
द्वंति पापानि कल्यादीन् संजहाति चेति प्रवृत्ते ॥ ३ ॥ ४ ॥

उप० । य एष एतस्मिन्मंडले पुरुषस्तस्य भूरिति शिर एकं शिर एकमेतदक्षरं भुव इति बाहू द्वौ बाहू द्वे एते अक्षरे सुवरिति प्रतिष्ठा प्रतिष्ठे द्वे एते अक्षरे
तस्योपनिषद् हरिति हंति पाप्मानं जहाति च य एवं वेद ॥ ३ ॥

भाववो०
खंडार्थः
७ । ५

660

॥ ३३० ॥

नसंजहातिचेत्यर्थः॥३॥ योयमित्यादिकंपूर्ववदुक्तार्थः॥४॥ इतिपंचमब्राह्मणं॥५॥ एवमादित्यक्षिस्थत्वेनभगवदुपासनामुक्त्वा
 हृत्स्थत्वेनापितदुपासनंकर्तव्यमितिभावेनतद्गुणानाह॥ मनोमयइतिब्राह्मणेन ॥ तत्रमनोमयइतिमनोविकारित्वमुच्यतइतिप्र
 तीतिनिरासायतदनूद्यव्याचष्टे ॥ मनोमयइति ॥ मनुअवबोधनइतिधातोर्मनःशब्दस्यज्ञानवाचित्वाज्ज्ञानमयइत्युक्तं । मय
 टोविकारार्थत्वप्रतीतिनिरासायार्थमाह ॥ प्रधानमिति ॥ तादात्म्यंचेतिग्राह्यं । वक्ष्यमाणश्चशब्दोत्रसंबध्यते । तेनवातादात्म्य
 समुच्चयः । अस्त्वेवंमयटोऽर्थद्वयंततोज्ञानमयइत्यस्यकोर्थोलभ्यतइत्यतआह ॥ महाज्ञानात्मकइति ॥ एवकारोविकारार्थत्व
 निवारणार्थः । भारूपःप्रकाशरूपः सत्यइत्यस्यव्याख्यानंसद्गुणात्मकइति । सर्वमिदंप्रशास्तियदिदंकिंचेत्यस्यार्थःसर्वप्रशासकोवि
 ण्णुरिति॥६॥ ततश्चायंस्वडार्थः ॥ अयंपुरुषःपूर्णपद्गुणोभगवान् मनोमयोमहाज्ञानात्मकः भाःप्रकाशरूपस्तस्यःसद्गुणात्मकः
 ब्रीहिर्वायवोवायथायत्प्रमाणः तथातत्परिमाणःसन्तस्मिन्प्रसिद्धेऽतर्हृदयेहृदयांतस्तिष्ठतियोगिभिर्दृश्यतेवा सएषहृत्स्थःपरमात्मा
 सर्वस्येशानःसर्वस्याधिपतिः यदिदंप्रसिद्धंकिंचेदंसर्वजगत्प्रशास्तीत्यर्थः ॥ इतिषष्ठंब्राह्मणं॥६॥ अथभाष्यार्थः ॥ भगवद्विषयं

उप० । योयंदक्षिणेक्ष्ण्पुरुषस्तस्यभूरितिशिरएकंशिरएकमेतदक्षरं भुवइतिबाहूद्वौबाहूद्वेएतेअक्षरेसुवरितिप्रतिष्ठाद्वेप्रतिष्ठेद्वेएतेअक्षरेत
 स्योपनिषदहमितिहंतिपाप्मानंजहातिचयएववेद ॥ ४ ॥ पंचमंब्राह्मणं ॥ ५ ॥

भा० । मनोमयोज्ञानमयःप्रधानमयउच्यते । महाज्ञानात्मकश्चैवभारूपःसद्गुणात्मकः । सर्वप्रशासकोविष्णुः ॥ इतिषष्ठंब्राह्मणं ॥ ६ ॥
 उ० । मनोमयोयंपुरुषोभाःसत्यस्तस्मिन्तर्हृदयेयथाब्रीहिर्वायवोवासएषसर्वस्येशानःसर्वस्याधिपतिःसर्वमिदंप्रशास्तियदिदंकिंच॥षष्ठंब्राह्मणं॥६

बृहदा०

॥ ३३१ ॥

विद्यांतरमुपदिशति ॥ विद्युदिति ब्राह्मणेन ॥ तद्व्याचष्टे ॥ विद्युदिति ॥ विष्णुरित्यत्रापि संबध्यते विदानाद्विद्युदिति विद्युच्छब्दनि
र्वचनं कृतं । तत्र विदानादित्यस्यार्थमाह ॥ सर्वस्य वेदनादिति ॥ य एवं वेद विद्युद्ब्रह्मेतीत्यत्रैवं शब्दो व्यर्थः । व्याख्यानव्याख्ये
यभावश्चाऽगति का गतिरित्याशंकापरिहाराय तद्व्याचष्टे ॥ य एनमिति ॥ एनं वेत्तारमिति विद्युद्ब्रह्मेतीत्यर्थः । एवं शब्दार्थः सर्वस्य प
रमेश्वरमिति । ततश्च पूर्वब्राह्मणोक्त परामर्शकतया न तस्य वैयर्थ्यमिति भावः । ततश्च पूर्वब्राह्मणोक्तप्रकारेण भगवज्ज्ञानिनोऽपि इदमेव
फलं । अतएव पूर्वब्राह्मणे फलानुक्तिः । विद्यत्येनं पाप्मन इति वाक्यं व्याचष्टे ॥ पापेभ्य इति ॥ ७ ॥ ततश्चायं खंडार्थः ॥ विद्युद्ब्र
ह्मेत्याहुर्विद्वांसः । तत्र निमित्तमाह ॥ विदानादिति ॥ सर्वस्य वेदनात् खंडनाद्वा विद्युत् । उपासकस्य तदनु रूपं फलमाह ॥ विद्य
त्येनमिति ॥ योधिकारी एवं पूर्वब्राह्मणोक्तप्रकारेण विद्युद्ब्रह्मेति च वेद एनं वेत्तारं तेन ज्ञातो हरिः पाप्मनो विद्यति मोचयति । न के
वलमेतावत् । किंतु एनं स्वात्मानं विद्यति वेदयतीत्यर्थः ॥ सप्तमं ब्राह्मणं ॥ ७ ॥ अथ भाष्यार्थः ॥ सर्वविद्यासिद्ध्यंगभूत सरस्वती
विषयां विद्यामाह ॥ वाचमिति ब्राह्मणेन ॥ अत्र वाग्धेनुत्वमविद्यमानमेवोपासनार्थमुच्यत इति प्रतीतिनिरासाय ब्राह्मणं प्रमाणेन
व्याचष्टे ॥ सरस्वतीति ॥ स्तनानेवेति ॥ स्वाहाकारादिषु चतुर्षु सरस्वतीस्तनसन्निधानादित्यर्थः । तस्याः प्राणऋषभ इति वा

भा० । विद्युत्सर्वस्य वेदनात् । य एनं वेद वेत्तारं सर्वस्य परमेश्वरं । पापेभ्यो मोचयित्वैनं स्वात्मानं वेदयेद्भरिरिति माहात्म्ये ॥ इति सप्तमं ब्राह्मणं ७
उप० । विद्युद्ब्रह्मेत्याहुर्विदानाद्विद्युत् विद्यत्येनं पाप्मनो य एवं वेद विद्युद्ब्रह्मेति विद्युद्वयेव ब्रह्म ॥ इति सप्तमं ब्राह्मणं ॥ ७ ॥
भा० । सरस्वती तु गोरूपा तस्या देवा दयोऽखिलाः । स्तनानेवोपजीवन्ति

भाववो०

भाष्यार्थः

७ । ८

662

॥ ३३१ ॥

क्यं व्याचष्टे ॥ तस्या इति ॥ मनोवत्स इत्यस्यार्थमाह ॥ वत्स इति ॥ ८ ॥ ततश्चायं खंडार्थः ॥ धेनुं गोरूपां वाचं वा गभिमा
निनीं सरस्वतीमुपासीत । किमित्युपासनीयमित्यतो देवाद्युपजीव्यस्तनवत्त्वेनेति वक्तुमाह ॥ तस्या इति ॥ तस्याः गोरूपायाः
सरस्वत्याश्चत्वारः स्तनाः । केत इत्यत आह ॥ स्वाहाकार इति ॥ स्वाहाकाराभिमानित्यादिव्याख्येयं । तस्यैतस्याः द्वौ स्तनौ दे
वा उपजीवंति कौतावित्यत आह ॥ स्वाहाकारमिति ॥ मनुष्याः पितर उपजीवंतीति संबंधः । तस्याः गोरूपायाः वाचः प्राणो
मुख्यवायुः ऋषभः पतिः मनो मनोभिमानिरुद्रो वत्स इत्युपासीतेति संबंधः ॥ इत्यष्टमब्राह्मणं ॥ ८ ॥ अथ भाष्यार्थः ॥ भग
वद्विषयं विद्यां तस्मात् आह ॥ अयमग्निरिति ॥ अग्निर्वैश्वानर इति वैश्वानरशब्दस्य प्रसिद्धाग्निशब्दसामानाधिकरण्येन ब्राह्मणमग्निपर
मिति प्रतीतिनिरासाय प्रमाणेन व्याचष्टे ॥ अग्निनामात्वितीति ॥ कुत इत्यत आह ॥ अग्नौ प्रतिष्ठित इति ॥ यो यमंतः पुरुष इत्या
दिवाक्यानुरोधादौदर्येण विविशेषणं । वैश्वानरशब्दार्थमाह ॥ विश्वैरिति ॥ विश्वगुणसंबधित्वात् द्वैश्वः आसम्यक् न रीयत इ
त्यानरः वैश्वश्चासावानरश्चेति वैश्वानर इत्यर्थः । आनर इत्यस्यार्थोऽनंतत्वादिति । अग्निनामा तु भगवानित्युक्तं । तत्राग्निशब्दं निर्वक्ति

भा० । तस्यावायुः पतिः प्रभुः । वत्सो मनोभिमान्यस्याः सरस्वत्याः सदाशिव इति प्रभंजने ॥ इत्यष्टमब्राह्मणं ॥ ८ ॥

उप० । वाचं धेनुमुपासीत तस्याश्चत्वारः स्तनाः स्वाहाकारो वपट्कारो हंतकारः स्वधाकारस्तस्यै द्वौ स्तनौ देवा उपजीवंति स्वाहाकारं च वपट्कारं च हंत
कारं मनुष्याः स्वधाकारं पितरस्तस्याः प्राणः ऋषभो मनो वत्सः ॥ इत्यष्टमब्राह्मणं ॥ ८ ॥

भा० । अग्निनामा तु भगवानौदर्याग्नौ प्रतिष्ठितः । विश्वैर्गुणैः समेतत्वादनंतत्वाच्च स प्रभुः । वैश्वानर इति प्रोक्तः

बृहदा०

॥ ३३२ ॥

॥ सोमिरिति ॥ तस्यैषघोषोभवतीत्यादिव्याचष्टे ॥ तस्येति ॥ ९ ॥ ततश्चायंखंडार्थः ॥ योयंप्रसिद्धः अंतःपुरुषेपुरुषस्यां
ऽतर्वर्तते अयमग्निर्जाठराग्निस्थोऽग्निनामाभगवान्वैश्वानरःविश्वगुणसंबंधित्वाद्द्वैश्वः आसम्यक्नरीयतइत्यानरः वैश्वश्चासा
वानरश्चेतिवैश्वानरः । तस्यव्यापारमाह ॥ येनेति ॥ यदिदंप्रसिद्धंपुरुषैरद्यतेइदमन्नंयेनपच्यते अयमग्निरितिसंबंधः । एषवा
युनाक्रियमाणोघोषस्तस्यविष्णोःस्तुतिरूपोभवति । कः यंघोषंकर्णावपिधाय एतदेषपुरुषः शृणोति । सविष्णुर्यदाऽस्माच्छरीरादु
त्क्रमिष्यन्भवति तदास्त्रियमाणोजीवएनंघोषंनशृणोति तदेवमरणसूचकमित्यर्थः ॥ नवमब्राह्मणं ॥ ९ ॥ अथभाष्यार्थः ॥
तस्यहैतस्यहृदयस्याग्रंप्रद्योतत इत्युक्तप्रकारेणोत्क्रांतोपरोक्षज्ञानीकेनमार्गेणभगवंतंप्राप्नोतीत्यतोमार्गमाह ॥ यदावाइति
ब्राह्मणेन ॥ सवायुमागच्छतीतिवायुशब्दःप्रधानवायुपरः इतिप्रतीतिनिरासायतद्व्याचष्टे ॥ प्रवहमिति ॥ अन्यथापूर्वगमनाऽनु
पपत्तेरित्यर्थः । यथोक्तं आतिवाहिकस्तल्लिंगादिति । ननुसवायुमागच्छतीतिश्रुतौवायुर्यदिनप्रधानवायुस्तर्हितस्यप्राप्यत्वमेव

भा० । सोमिरंगप्रणेवृतः । तस्यविष्णोःस्तुतिरियंक्रियतेवायुनासदा । कर्णोपिधाययानित्यंश्रोतुंशक्याखिलैःसदेतितंत्रमालायां ॥ इति
नवमब्राह्मणं ॥ ९ ॥

उप० । अयमग्निर्वैश्वानरोयोयमंतःपुरुषेयेनेदमन्नंपच्यतेयदिदमद्यतेतस्यैषघोषोभवतियमेतत्कर्णावपिधायशृणोतिसयदोत्क्रमिष्यन्भवतिनैनं
घोषंशृणोति ॥ इतिनवमब्राह्मणं ॥ ९ ॥

भा० । प्रवहंवायुपुत्रंचसूर्यसोमौच

भाववो०

भाष्यार्थः

७ । १०

664

॥ ३३२ ॥

न्यायविक
रणोदाहृत
विज्ञेयश्रुति

स्यात् श्रुतावनुक्त्वात् । अनुक्तोपि ग्राह्य इति चेत् तर्हि पूर्वोक्तो मुख्यवायुरुत्तरोक्तः प्रवह इति किं न स्यादिति चेन्न । द्यौर्वाव वि
द्युत्तत्पतिर्वायुमुपगम्येत्युत्तरप्राप्यस्य वायोर्विद्युदाख्यसरस्वतीपतित्वविशेषणात् मुख्यत्वसिद्धेः । पूर्वप्राप्यस्य वायोः प्रवहत्व
सिद्धेरिति भावेनाह ॥ विद्युतं प्रधानवायुं च प्राप्येति ॥ यथोक्तं उभयव्यामोहात्तत्सिद्धेरिति । नात्र वायोः प्रथमप्राप्यत्वं
तव्यं । तथा त्वेते चिषमभिसंभवन्ति अर्चिषो हरित्युत्तराध्यायगतवाक्यविरोधात् । न चाधिकारिभेदेनोभयोरपि प्रथमप्राप्यत्वं ।
द्वेऽसृती अशृण्वमित्यत्र ज्ञानिनामेकमार्गस्यैवोक्तत्वात् । अतएव सूत्रकारः अर्चिरादिना तत्प्रथितेरित्याह । एतद्वा
क्यस्य वायो द्वितीयप्राप्यत्वपरत्वोपपत्तेः । तथा च श्रुतिः । इतो गतो द्वितीयांगतिं वायुमागच्छति इति । अतएव सूत्रकारोपि
वायुशब्दादविशेषविशेषाभ्यां इत्याह न चैवमर्चिषो हरिति वाक्यविरोधः तत्राहो द्वितीयप्राप्यत्वावगमात् अधिकारिभेदेनोभयोर
पि द्वितीयप्राप्यत्वस्य च निरस्तत्वादिति वाच्यं । द्वितीयांगतिमिति निरवकाशवाक्यबलेन तद्वाक्यस्याहस्तृतीयप्राप्यत्वपरत्वात्
तथापि नायमेवाशेषमार्गक्रमः किंतु उत्क्रांतस्तु शरीरात्स्वाद्गच्छत्यर्चिषमेव तु । ततो हि वायोः पुत्रं च यो सौ नाम्नातिवाहिकः । ततो
हः पूर्वपक्षं वाप्युदकसंवत्सरं तथा । तदितं वरुणं चैव प्रजापतं सूर्यमेव च । सोमं वैश्वानरं चेंद्रध्रुवं देवीं दिवं तथा । ततो वायुं परं प्राप्य ते नैति
पुरुषोत्तममिति प्रमाणांतरादुक्त एव । एवं च तदनुसारेणात्रापि वायोः पूर्वमर्चिषो वायोरनंतरमहरादीनां प्रजापत्यंतानां सोमानंतरं वै
श्वानरं चेंद्रध्रुवाणां ग्रहणमिति ज्ञेयं ॥ १० ॥ ततश्चायं खंडार्थः ॥ यदायस्मिन्काले पुरुषोपरोक्षज्ञानी अस्मा लोकाच्छारीरात्प्रैति उत्क्रां

भा० । विद्युतं । प्राप्य प्रधानवायुं च याति तत्परमं पदमिति ब्रह्मांडे ॥ इति दशमब्राह्मणं ॥ १० ॥

बृहदा०
॥ ३३३ ॥

तोगच्छति । सोर्चिर्द्वारावायुं प्रवहं वायुमागच्छति अन्येषामविद्यमानावायुप्राप्तिरुत्क्रांतस्यैव कुतश्चेत् अन्येषामयोग्यत्वात् स्व
लोकप्रवेशने मार्गे न ददाति वायुरस्य तु ददातीत्याह ॥ तस्मादिति ॥ सवायुस्तस्मै उत्क्रांतपुरुषाय तदागमनायेति यावत् । तत्र स्वलोके
विजिहीते आगमनमार्गे छिद्रं करोतीत्यर्थः । कियत्परिमाणं यथार्थचक्रस्य खं छिद्रं एवं सवायुस्तस्मै स्वलोकं प्राप्ताय ज्ञानिने ज्ञानिनः
स्वलोकादुत्तरलोकगमनायेति यावत् । यत्र लोके विजिहीते गमनमार्गे विवरं करोति यथार्थचक्रस्य खं छिद्रमित्यपि योज्यं । स ज्ञानी तेन
छिद्रेणोर्ध्वऊर्ध्व आक्रमते गच्छति लंबरस्य वाद्यविशेषस्य । ततः कगच्छतीत्यत आह ॥ स आदित्यमिति ॥ स ज्ञानी अहरादिद्वारा
आदित्यमागच्छतीत्यर्थः । ततः कगच्छतीत्यत आह ॥ स चंद्रमसमिति ॥ तर्हि कविश्राम इत्यत आह ॥ स लोकमिति ॥ सः
चंद्रलोकाद्वैश्वानरादिद्वारामुख्यवायुं प्राप्नोति ज्ञानी अशोकमहिमं शोकराहित्याख्यमाहात्म्यविशिष्टं अशोकं शोकरहितं अहिमं हि
मादिदुःखरहितं वा लोकं सत्यलोकं विष्णुलोकं वा गच्छति तस्मिं लोकेशाश्वतीः समाः बहून्संवत्सरान् चतुर्मुखमुक्तिपर्यंतं वसतीत्यर्थः
॥ इति दशमब्राह्मणं ॥ १० ॥ ननु व्याध्यादिग्रस्तस्य मोक्षसाधनानुष्ठानासंभवात् कथं तस्योक्तो मार्ग इत्यतो व्याध्यादिकमपि तपो

उप० । यद्वै पुरुषोऽस्मा लोकात् प्रैति सवायुमागच्छति तस्मै स तत्र विजिहीते यथार्थचक्रस्य खं तेन स ऊर्ध्व आक्रमते स आदित्यमागच्छति तस्मै स तत्र
विजिहीते यथा लंबरस्य खं तेन स ऊर्ध्व आक्रमते स चंद्रमसमागच्छति तस्मै स तत्र विजिहीते यथा दुंदुभेः खं तेन स ऊर्ध्व आक्रमते स लोकमागच्छत्यशोक
महिमं तस्मिन् वसति शाश्वतीः समाः ॥ इति दशमब्राह्मणं ॥ १० ॥

भाववो०
खंडार्थः
७।१०

666

॥ ३३३ ॥

रूपत्वात्मोक्षसाधनमेवेत्याह ॥ एतद्वाइतिब्राह्मणेन ॥ तत्रसर्वेषामपिव्याधिशवहृतिशवदाहानामेवपरमतपस्त्वमुच्यतइ
तिप्रतीतिनिरासायब्राह्मणंप्रमाणेनव्याचष्टे ॥ व्याधीनिति ॥ ननुव्याधिर्विष्णवेतपइतिचिंतयितुंशक्यते नशवहृतिशवदाहौ
तदास्वस्यमृतत्वादित्यतआह ॥ अक्लेशितोपीति ॥ नव्याध्यादिप्राप्तावेवतस्यविष्णुंप्रतितपस्त्वचिंतनं किंतुअतीतानागतमपि
व्याध्यादिकंविष्णुंप्रति तपइतिचिंतनीयमितिभावः । ननूक्तप्रार्थनस्यैवपरप्राप्तिरूपमोक्षसाधनत्वे ब्रह्मविदामोतिपरंइत्यादिवा
क्यविरोधइत्यतआह ॥ विष्णोरिति ॥ ननुविष्णुस्वरूपज्ञानिनोयद्व्याधितस्तप्यतइत्युक्तमुपासनात्रयं पूर्णमदइत्युक्तोपासना
वामिलित्वैवमोक्षसाधनं उतैकापीतिजिज्ञासायामाह ॥ यथेति ॥ अपिशब्देनकिमुमिलिताइतिकैमुत्यमभिप्रैति । ननुयथावद्विष्णुज्ञा
निनएकैकाप्युपासनायदिमोक्षसाधनं तर्ह्यज्ञस्यसर्वाअपिमिलितामोक्षसाधनंभवेयुरित्यतआह ॥ सहिताइति ॥ कचित्कदाचित्
मोक्षायनस्युः किंतत्मोक्षायेत्यतउक्तमुपसंहरति ॥ यथावदिति ॥ तस्मादितिशेषः । यद्वाविष्णुस्वरूपवेत्तुःएकैकोपासनाकिंसा
क्षान्मोक्षायभवति नेत्याह ॥ यथावदिति ॥ ११ ॥ ततश्चायंखंडार्थः ॥ एतद्वैपरमतपः किं यद्व्याधितस्तप्यतेव्याधि (त

भाष्य० । व्याधीञ्छवहृतिचैवशवदाहादिकंतथा । विष्णवेतपइत्येवचिंतयन्यातितत्परमितिच । अक्लेशितोपिक्लेशादीनतीतेष्यानपीहयः ।
विष्णवेतपइत्येवप्रार्पयेत्सपरंरजेत् । विष्णोःस्वरूपवेत्ताचेदन्यथानकथंचन । यथास्वरूपवेत्तुःस्यादेकैकापिह्युपासना । मोक्षायसहिताःसर्वाअप्य
ज्ञस्यनतुक्कचित् । यथावत्केशवंज्ञात्वास्वयोग्यैकामुपासनां । अपिकृत्वाहरिंदृष्ट्वामुच्यतेनात्रसंशयइतिब्रह्मतर्कः ॥ ११ ॥

बृहदा०

॥ ३३४ ॥

स्तापो) स्तपोविष्णवेतपइतिचिंतनं तस्यफलमाह ॥ परममिति ॥ यएवंव्याधि(तस्तापो)स्तपोविष्णुंप्रतितपइतिवेदसपरमं
हैवलोकंजयतिप्राप्नोति यंप्रेतंमांअरण्यंप्रतिहरंतिज्ञातयस्तद्विष्णुंप्रतितपइतियत्प्राक्कालीनंचिंतनमेतद्वैपरमंतपः यंप्रेतंमामग्रावभ्या
दधतितद्विष्णुंप्रतितपइतियत्प्राक्कालीनंचिंतनमेतद्वैपरमंतपइत्यर्थः ॥ इत्येकादशब्राह्मणं ॥ ११ ॥ ब्रह्मवायुविषयांविद्यामाह
॥ अन्नमिति ॥ तत्रान्नप्राणशब्दयोःप्रसिद्धार्थत्वप्रतीतिनिरासायार्थमाह ॥ अन्नाभिमानीति ॥ एतेत्वेवदेवतेएकधाभूयंभूत्वा
परमतांगच्छतइतिवाक्यंतयोरैक्यमुच्यतइतिप्रतीतिनिरासायव्याचष्टे ॥ अन्येति ॥ एकधाभूयंभूत्वेत्यस्यार्थः अन्योन्यानुप्रविष्टावि
ति परमतांगच्छंतइत्यस्यार्थः सुसंस्थिताविति श्रुतौभूत्वैवेत्येवकारसंबंधइतिभावेनतदभिप्रायोक्तिः सर्वदैवेति । ननुकिमन्योन्यानु
प्रवेशेनब्रह्मवाय्वोःस्वतएवसमर्थत्वादित्यतःप्राप्तंपूयतिवाऽन्नमृतेप्राणात्शुष्यतिवैप्राणकृतेन्नादितिवाक्यद्वयंव्याचष्टे ॥ वायुमि
ति ॥ वायुर्वायुदेहः तद्धस्माहप्रातृदःपितरमितिवाक्यंव्याचष्टे ॥ तयोरिति ॥ तयोरेवंपरिज्ञानीत्यनेनतद्धस्मेतितच्छब्दस्योक्तप्र
कारेणतयोर्ज्ञानित्वादित्यर्थः उक्तोभवति । प्रातृदइत्यस्यार्थोवासिष्ठइति । सहस्माहपाणिनामाप्रातृदइत्युत्तरत्रानुवादात्पाणिनामक

उप० । एतद्वैपरमंतपोयद्व्याधितस्तप्यतेपरमं हैवसलोकंजयतियएवंवेदैतद्वैपरमंतपोयंप्रेतमरण्यंहरंतिपरमंहैवसलोकंजयतियएवंवेदैतद्वै
परमंतपोयंप्रेतमग्रावभ्यादधतिपरमं हैवसलोकंजयतियएवंवेद ॥ इत्येकादशब्राह्मणं ॥ ११ ॥

भा० । अन्नाभिमानीब्रह्मैवप्राणोवायुरुदाहृतः । अन्योन्यानुप्रविष्टौतौसर्वदैवसुसंस्थितौ । वायुंविनाब्रह्मणोपिशरीरंपूतिमेष्यति । वायुश्च
शोषमायातिविनाब्रह्माणमंजसा । तयोरेवंपरिज्ञानीवासिष्ठः पाणिनामकः ।

भावबो०

भाष्यार्थः

७ । १२

668

॥ ३३४ ॥

इत्युक्तं वसिष्ठं प्राब्रवीदित्युत्तरेणान्वयः। किंस्विदेवैवंविदुपेसाधुकुर्याकिमेवास्माअसाधुकुर्यामितिवाक्यं व्याचष्टे॥ ब्रह्मेति॥ ब्रह्मवा
युविदेकीदृशंसाधुकीदृशमसाधुकुर्यामितिप्रश्नःक्रियतइतिप्रतीतिनिरासायकिंशब्दस्याक्षेपार्थत्वमभिप्रेत्यतदभिप्रायमाह ॥नेति॥
असौज्ञानी असाधुनाअपकारेण साधयितुंस्ववशीकर्तुंनशक्यः। अपकारस्यतस्मिन्विफलत्वात् साधुनोपकारेणापि साधयितुंस्ववशी
कर्तुंनशक्यः यतःकृतकृत्यत्वादस्यार्थःप्रयोजनंनस्तीत्यर्थः। नकेवलंब्रह्मवायुमात्रज्ञानिनएवंसामर्थ्यं किंत्वित्यतआह ॥ यदीति॥
इतिप्रशस्यतज्ज्ञानमित्यनेनकिंस्विदेवविदुषइत्येतदेवप्रश्नवाक्यमिति व्याख्यानमपास्तं। पितरमित्यस्यार्थोवसिष्ठमिति। ततःप्रशंस
नानंतरं कस्त्वेनयोरेकधाभूयंभूत्वापरमतांगच्छतीतिप्रश्नवाक्यस्याऽन्योन्यानुप्रवेशंकृत्वाऽनयोर्मध्येकःप्रयोजनंप्राप्नोतीत्यर्थः
प्रतीयते तदनुपपन्नं। वायुप्रवेशेनब्रह्मणःब्रह्मप्रवेशेनवायोश्चप्रयोजनस्योक्तत्वादित्यतःप्रश्नवाक्याभिप्रायमाह ॥अन्योन्येति ॥
ब्रह्मवाय्वोरन्योन्यानुप्रवेशेनसामान्यप्रयोजनंशोषणाद्यभावरूपमस्त्येवविशेषतःप्रयोजनंकस्यभवेदितिप्राब्रवीदितिसंबंधः। त
स्माउहैतदुवाचेत्येतत्कर्तृप्रदर्शनपूर्वकंव्याचष्टे ॥ तंप्रवृद्धइति ॥ नन्वेवंप्रश्नस्यवीतिरमित्युपदेशःकथंपरिहारइत्यतस्तदभिप्राय
माह ॥ ब्रह्मेति ॥ निवेशनीयोवायुना अस्यब्रह्मणः अन्योन्ययोरात्मनिप्रवेशनादित्यर्थः ॥ १२ ॥ ततश्चायंखंडार्थः ॥

भा०। ब्रह्मवायुविदेकार्थंकिमयासाध्वसाधुवा। नासाधुनासाधयितुंशक्योसौसाधुनापिवा। नार्थोस्यकृतकृत्यत्वाद्यदिवेदपरंहरिं। इतिप्रशस्य
तज्ज्ञानंवसिष्ठंप्राब्रवीत्ततः। अन्योन्यानुप्रवेशेनब्रह्मवाय्वोर्विशेषतः। प्रयोजनंकस्यभवेदितितंप्रवृद्धोब्रवीत्। ब्रह्मानिवेशनीयःस्याद्वायुश्चास्यरतिप्रदः।
अतःप्रयोजनंतुल्यमन्योन्यात्मप्रवेशनादितिसंधाने ॥ १२ ॥

प्र प्रवृत्ते न तु = तारणो जगयोः इति धातोः तु जोषण ददातीति प्रवृत्तः

बृहदा०

॥ ३३५ ॥

अन्नमन्नाभिमानिब्रह्मा ब्रह्मेति भगवंतं विना स्वकार्ये न न्यापेक्षमित्येके आहुः । किं तज्ज्ञानिनां मतं नेत्याह ॥ तन्न तथेति ॥ कुत इत्यत आह ॥ पूयति चेति ॥ यस्मादन्नमन्नाभिमानिब्रह्मदेहः प्राणात् मुख्यवायोः ऋते पूयति वै तस्मान्न तथेत्यर्थः । मतांतरमाह ॥ प्राण इति ॥ प्राणो मुख्यवायुर्ब्रह्मेति भगवंतं विना स्वकार्ये न न्यापेक्षमित्येके आहुः तदपि न ज्ञानिमतं इत्याह ॥ तन्न तथेति ॥ कुत इत्यत आह ॥ शुष्यतीति ॥ प्राणो मुख्यवायुदेहः अन्नादृते शुष्यति वै तस्मान्न तथा तर्हि कः सिद्धांत इत्यत आह ॥ एते त्विति ॥ एते अन्नप्राणाख्ये ब्रह्मवायुरूपदेवते एकधा भूय मन्यो न्यानुप्रवेशं भूत्वा प्राप्यैव तु सर्वदैव परमतां गच्छतः सुसंस्थिता वित्यर्थः । कुत एव मन्यो न्यानुप्रवेशेनानयोः सुसंस्थितत्वमित्यतस्तज्ज्ञानिप्रशंसामाख्यायिकामाह ॥ तज्ज्ञेति ॥ तत्तस्मात्तयोरेव परिज्ञानित्वात्मा तदः प्रवृत्तस्य वसिष्ठस्यापत्यं पुमान् प्रातृदः पितरं वसिष्ठमाह सहेत्यास्वादाने किमिति अहमेव मुक्तप्रकारेण ब्रह्मवायुस्वरूपविदुषे किंस्विदेव साधुकुर्यात्कृतकृत्यत्वेन प्रयोजनशून्यत्वादुपकारेण असौ स्ववशीकर्तुं न शक्यत इति यावत् अस्मै एवं विदुषे किमेवासाधुकुर्यात् अपकारस्य तस्मिन् विफलत्वात् तेनाप्यसौ स्ववशीकर्तुं न शक्यत इत्यर्थः । इत्याहेत्यन्वयः । एवं स्वपितरं प्रति ब्रह्मवायुज्ञानिनं प्रशस्येदानीं पृच्छतीत्याह ॥ स इति ॥ स पाणिना मापाणिना मकः प्रातृदः स्वपितरं प्रवृत्तं प्रत्याहस्य किमिति एकदा भूयं भूत्वान्योन्यानु

उप० । अन्नं ब्रह्मेत्येक आहुस्तन्न तथा पूयति वा अन्नमृते प्राणात् प्राणो ब्रह्मेत्येक आहुस्तन्न तथा शुष्यति वै प्राणः ऋते अन्नादेते त्वेव देवते एकधा भूयं भूत्वा परमतां गच्छतस्तद्वत्माह प्रातृदः पितरं किंस्विदेवैवं विदुषे साधुकुर्यात् किमेवास्मा असाधुकुर्यामिति सहस्माह पाणिना मापाणिना मकः प्रातृदः कस्त्वेन योरेकधा भूयं भूत्वा

भावबो०

खंडार्थः

७।१२

670

॥ ३३५ ॥

प्रवेशंप्राप्य अनयोर्ब्रह्मवाय्वोर्मध्येकः परमतांगच्छति प्रयोजनविशेषंप्राप्नोतीति एवंपुत्रेण पृष्टः प्रतृदोवसिष्ठस्तस्मै पुत्रायैतद्वक्ष्यमाण
मेवोवाच आह किमिति वीतीति ॥ वीत्यस्यार्थमाह ॥ अन्नं वै वीति ॥ कुत इत्यत आह ॥ अन्ने हीति ॥ हियस्मादिमानि सर्वाणि
अन्ने अन्नाभिमानि चतुर्मुखे विष्टानि प्रविष्टानि भवंति अतोन्नं वीत्युच्यते ॥ रमिति ॥ उवाचेति संबन्धः । तस्यार्थमाह ॥ प्राणो वै रमि
ति ॥ तदुपपादयति ॥ प्राणे हीति ॥ निमित्तसप्तमी । सर्वभूतैर्निवेशनीयत्वाद्वायुनापि निवेशनीयो ब्रह्मा । सर्वभूतरतिप्रदत्वाद्ब्र
ह्मणोऽपिरतिप्रदो वायुरतोऽन्योन्यप्रवेशेनोभयोः प्रयोजनं तुल्यमेव न तु विशेष इति भावः । एवं ज्ञानिनः फलमाह ॥ सर्वाणीति ॥ इति
द्वादशब्राह्मणं ॥ १२ ॥ अथ भाष्यार्थाः ॥ प्रकृतमुख्यप्राणस्यैवोक्तत्वादिमाहात्म्यं तदुपासनार्थमाह ॥ उक्त्यमिति ब्राह्मणेन ॥
तद्व्याचष्टे ॥ उत्थापनादिति ॥ सर्वस्योत्थापनादित्यर्थः । अनेन प्राणो वा उक्तं प्राणो हीदं सर्वं उत्थापयतीत्येतद्व्याख्यातं । प्राणो
(वै) वायुजुः प्राणे हीमानि भूतानि सर्वाण्युज्यंत इत्येतद्व्याक्यं व्याचष्टे ॥ मोक्ष इति ॥ वायो ब्रह्मत्वात्तरं यदामोक्षस्तदा यदामोक्षे
अखिलैर्गम्ये सति अखिलैर्मुच्यमानैः प्राप्यः वायो ब्रह्म प्रापकत्वादित्यर्थः । प्राणो वै क्षत्रं त्रायते हैनं प्राणः क्षणितोरिति वाक्यं व्याचष्टे

उप० । परमतांगच्छतीति तस्मा उहैतदुवाच वीत्यन्नं वै वि अन्ने हीमानि सर्वाणि भूतानि विष्टानि रमिति प्राणो वै रं प्राणे हीमानि सर्वाणि भूतानि
रमंते सर्वाणि हवा अस्मिन् भूतानि विशंति सर्वाणि भूतानि रमंते एव वेद ॥ इति द्वादशब्राह्मणं ॥ १२ ॥

भा० । उत्थापनादुक्त्यनामामोक्षे प्राप्योयतोऽखिलैः ।

बृहदा०

॥ ३३६ ॥

॥ अथेति ॥ अथशब्दःप्रकारांतरत्वद्योतकः । प्राणोवैसामप्राणेहीमानिसर्वाणिभूतानिसम्यंचीतिवाक्यंव्याचष्टे ॥ सम्यक्त्वे
ति ॥ कारणत्वादित्यर्थः । अत्रसर्वत्रापिहेतुर्जगत्पतिरिति ॥ १३ ॥ ततश्चायंखंडार्थः ॥ उक्थमित्युपासीत किमुक्थमित्यतआह ॥
प्राणोवाउक्थमिति ॥ कुतइत्यतआह ॥ प्राणोहीति ॥ उत्थापयतिउत्पादयति । तथोपासकस्यफलमाह ॥ उदिति ॥ यएवंवेदास्मै
ज्ञानिने उक्थवित् उक्थत्वेनप्राणज्ञानीवीरःपुत्रःउत्तिष्ठतिह नकेवलमेतावत् यएवंवेद सउक्थस्योक्थनामकस्यप्राणस्य सायुज्यंसलो
कतांचस्वयोग्यतानुसारेणजयतिप्राप्नोति ॥ १॥ यजुरित्युपासीत किंयजुरित्यतआह ॥ प्राणइति ॥ कुतइत्यतआह ॥ प्राणेहीति ॥
मोक्षइतिशेषः । तथोपासकस्यफलमाह ॥ युज्यंतइति ॥ यएवंवेदास्मैअस्य श्रैष्ठ्यायसर्वाणिभूतानियुज्यंतेह अयंनःश्रेष्ठोभवत्व
तिप्रयतंतइत्यर्थः । यएवंवेद सयजुषःयजुर्नामकप्राणस्य सायुज्यंसलोकतांचस्वयोग्यतानुसारणेजयति ॥ २॥ सामेत्युपासीत किंसाम
प्राणोवैसाम कुतः हियस्मादिमानिसर्वाणिभूतानि प्राणेनिमित्तसप्तमीयं सम्यंचिसर्वभूतसम्यक्त्वकारणमित्यर्थः । यएवंवेदास्मैअस्य
सर्वाणिभूतानिसम्यच्चिकोपिनविरोधंकरोतीत्यर्थः । नकेवलमेतावत् अस्यश्रैष्ठ्यायचकल्प्यंतेसमर्थाभवंतिसाम्नइत्यादिपूर्ववत् ॥ ३॥

भा० । यजुश्चाथक्षत्राणात्क्षत्रंसम्यक्त्वकारणात् । सर्वेषांसामचप्रोक्तोवायुरेवजगत्पतिरितिच ॥ १३ ॥

उप० । उक्थंप्राणोवाउक्थंप्राणोहीदंसर्वमुत्थापयत्युद्धास्माउक्थविद्वीरस्तिष्ठत्युक्थस्यसायुज्यंसलोकतांजयतियएवंवेद ॥ १ ॥ यजुःप्राणोवै
यजुःप्राणेहीमानिसर्वाणिभूतानियुज्यंतेयुज्यंतेहास्मैसर्वाणिभूतानिश्रैष्ठ्याययजुषःसायुज्यंसलोकतांजयतियएवंवेद ॥ २ ॥ सामप्राणोवैसामप्राणे
हीमानिसर्वाणिभूतानिसम्यच्चि सम्यच्चिहास्मैसर्वाणिभूतानिश्रैष्ठ्यायकल्प्यंतेसाम्नःसायुज्यंसलोकतांजयतियएवंवेद ॥ ३ ॥

भाववो०

खंडार्थः

७ । १३

672

॥ ३३६ ॥

क्षत्रमित्युपासीत किंक्षत्रं प्राणोवैक्षत्रं कुतः प्राणएवक्षत्रमित्यतस्तत्प्रसिद्धमित्याह ॥ प्राणोहिवैक्षत्रमिति ॥ प्राणैक्षत्रश
ब्दंनिर्वक्ति ॥ त्रायतइति ॥ प्राणः क्षणितोः क्षतादेनंजीवंत्रायतेहयस्मात्तस्मात्प्राणःक्षत्रं तथोपासकस्यफलमाह ॥ प्रक्षत्र
मिति ॥ यएवंवेद सप्रक्षत्रंप्राणादेवप्रकृष्टरक्षणं अक्षत्रंप्राणादन्येनारक्षणंचप्राप्नोति क्षत्रस्यक्षत्राख्यस्यप्राणस्यसायुज्यंसलो
कतांचजयति ॥ ४ ॥ त्रयोदशब्राह्मणं ॥ १३ ॥ अथभाष्यार्थः ॥ सर्वेषांगायत्र्याअपेक्षितत्वात्तन्निष्ठांविद्यामाह ॥ भूमिरंत
रिक्षमितिब्राह्मणेन ॥ अत्रभूमिरंतरिक्षंघौरित्यष्टावक्षराणिअष्टाक्षरंहवाएकंगायत्र्यैपदमित्यादिनाष्टाक्षरत्वसाम्यमुक्त्वातज्ज्ञा
निनोलोकाधिपतित्वादिकंफलमुच्यते तदयुक्तमतिप्रसंगादित्यतस्तदभिप्रायमाह ॥ ऋग्यजुरिति ॥ अनेनऋचोयजूंषिसामानी
त्यादेरभिप्रायउक्तः । भूमिरंतरिक्षमित्यादेरभिप्रायमाह ॥ प्रथमेनत्त्विति ॥ तुशब्दःपदेनेत्यस्यानुकर्षणार्थः । गायत्र्या
इत्यस्यात्रापिसंबंधः । प्राणोपानइत्यादेरभिप्रायमाह ॥ तृतीयेनेति ॥ ननुतत्सवितुर्वरेण्यंभर्गोदेवस्यधीमहि । धियोयोनः
प्रचोदयादितित्रिपदायाएवगायत्र्याःसांव्यावहारिकत्वाच्चतुर्थपादस्यैवानुपलंभात्कथमेतदेवतुरीयंपदमित्यतआह ॥ चतुर्थपादइ

उप० । क्षत्रंप्राणोवैक्षत्रंप्राणोहिवैक्षत्रं त्रायतेहैनंप्राणःक्षणितोःप्रक्षत्रमक्षत्रंप्राप्नोतिक्षत्रस्यसायुज्यंसलोकतांचजयतियएवंवेद ॥ ४ ॥ इतित्रयो
दशब्राह्मणं ॥ १३ ॥

भा० । ऋग्यजुःसामसंस्थोयोभगवान्पुरुषोत्तमः । सद्वितीयपदेनोक्तोगायत्र्याःप्रथमेनतु । भूम्यंतरिक्षस्वर्गस्थःतृतीयेनसमीरगः । चतुर्थ
पादोगायत्र्याःप्रणवःसमुदीरितः ।

बृहदा०
॥ ३३७ ॥

ति ॥ चतुर्थपादप्रतिपाद्यमाह ॥ तद्वाच्यइति ॥ ननुयएतपतीतिसूर्यस्यतद्वाच्यत्वोक्तेः कथं भगवांस्तद्वाच्यइत्यतस्तत्र
विशेषमाह ॥ सूर्येति ॥ परोरजाइतिशब्दं भगवतिनिर्वक्ति ॥ रजआख्येति ॥ प्रधानतश्चेतनप्रकृतितः चेतनप्र
कृतेः रजआख्यत्वं रंजनादेव ननुतदुपलक्षितगुणत्रयवत्त्वेनदोषित्वेनवेतिभावेनप्राकृतत्वात्मिकेत्युक्तं ज्ञानानंदरूपैवेत्यर्थः । यस्मा
द्रजआख्यप्रधानतः परस्तस्मात्परोरजाइतिसंबंधः । अत्रयद्यपिसूर्यमंडलस्थस्यैव भगवतश्चतुर्थपादप्रतिपाद्यत्वं वक्तुंशक्यं । यद्वक्ष्यति
सूर्यमंडलगोविष्णुरिति तथापितत्रपरोरजाइत्यस्यानुपयोगात्तदनुरोधेनसूर्यमंडलस्थानुयारमातत्स्यइतिविशेषउक्तः । एवंगाय
त्रीपादचतुष्टयप्रतिपाद्यभगवज्ज्ञानिनः सयावदेपुत्रिपुलोकेषुतावद्धजयतिसयावतीयंत्रयीविद्यातावद्धजयतिसयावदिदंप्राणिति
तावद्धजयतिश्रियायशसातपतीतिवाक्यचतुष्टयेनफलमुक्तंतद्वाच्ये ॥ यएवमिति ॥ यस्यकस्यापिगायत्र्युपासकस्योक्तंफलंभ
वतीतिनिरासायाह ॥ गायत्र्युपासनइति ॥ नवानांब्रह्मणांसत्वाच्चतुर्मुखइत्युक्तं । हियस्मात् गायत्र्युपासनेगायत्रीप्रतिपाद्यभ
गवदुपासने ब्रह्मैवमुख्यतोयोग्यः तस्मात् सर्वोपासापादचतुष्टयप्रतिपाद्यभगवदुपासनातस्यैव हियस्मात्तस्यैवसर्वोपासातस्मा
दुक्तंसर्वफलंचतस्यैवेतिसंबंधः । तर्ह्यन्येषांकथमित्यतआह ॥ अंशेनेति ॥ ननुकिमन्येषामेकदेशेनोपासनांगीकारेणब्रह्मातिरिक्ताः

भा० । तद्वाच्योभगवान्सूर्यमंडलस्थानुयारमा । सत्वात्मिक्येवतत्संस्थोरजआख्यप्रधानतः । परःपरोरजास्तस्माद्यएववेदतंप्रभुं । लो
कानांचैववेदानांसर्वेषांप्राणिनामपि । सदैवाधिपतिर्भूत्वायशःश्रीमांश्चजायते । गायत्र्युपासनेयोग्योब्रह्मैवहिचतुर्मुखः । तस्मादुक्तफलंसर्वसर्वो
पासाचतस्यहि । अंशेनोपासनान्येषांफलमल्पंचयोग्यतः ।

भाववो०
भाष्यार्थः
७ । १४

674

॥ ३३७ ॥

गायत्र्युपासनेयोग्याएव न भवन्तीति किं न स्वादित्यत आह ॥ गायत्र्या इति ॥ वेदानधिकारिण एवा योग्यत्वात् द्विज इत्युक्तं । द्विज
स्तु वेदाधिकारी, वेदः कृत्स्नो धिगंतव्यः सरहस्यो द्विजन्मनेत्युक्तेः । तर्हि सर्वेषामपि द्विजानां गायत्र्युपासने योग्यत्वात् दुष्कं फलं सर्वेषां स्या
देवेत्यत आह ॥ योग्योपीति ॥ मुख्ययोग्योपीत्यर्थः । न योग्यमात्राणां सर्वफलप्राप्तिः । किंतु मुख्ययोग्यस्यैव । मुख्ययोग्यस्तु विरिं
चमृते कोपि नास्तीति तत्स्यैवाखिलं फलमित्यर्थः । तुरीयं दर्शतं पदं परोरजाय एष तपतीति वाक्यमन्वयं दर्शयन् किंचिद्वाचष्टे ॥ य इति ॥
तुरीयमित्यस्यार्थः तुरीयपदेन प्रणवेनेति । पदमित्यस्यार्थः पद्यत इति । अत्रेति शब्दोऽध्याहार्यः स तु हीय पदमित्यन्वयः । एष सूर्यमं
डल गोविष्णुर्दृष्टोऽवस्वयं दृष्टवानिव वस्तुतो न दृष्टवानिति प्रतीतिनिरासाय तदनुद्य व्याचष्टे ॥ दृष्टा इवेति ॥ ननु सूर्यमंडलांतर्ग
तस्य भगवतो न्यैरदृष्टत्वादेव दृष्ट इवेत्युक्तिरपि कथमित्यत आह ॥ तदधीनेति ॥ तस्यादृष्टत्वेपीति शेषः । अत्र प्रमाणमाह ॥ सूर्येति ॥
सूर्यमंडलस्थरमागत इत्यर्थः । परोरजा इति पदमनुद्य श्रुतौ व्याख्यातं परोरजा इति सर्वमुद्ये वैषरज उपर्युपरितपतीति तत्र रजः कर्तृस
र्वमुपर्युपरितपतीति प्रतीतिनिरासायान्वयमाह ॥ सर्वैरज इति ॥ तद्व्याचष्टे ॥ सर्वा प्रकृतिमिति ॥ रजःशब्दस्य केन निमित्तेन प्र
कृतिवाचकत्वमित्यतस्तत्र प्रमाणमाह ॥ रंजनादिति ॥ शोभनादित्यर्थः । सर्वैरज उपर्युपरितपतीत्यस्य परोरजा इत्येतद्व्याख्यानत्वं कथ

भा० । गायत्र्यानह्ययोग्योपि द्विजो योग्योपि न कश्चित् । ऋते विरिंचंतस्मात्तु तस्यैव ह्यखिलं फलं । यः परोरजास्तपति स तुरीयपदेन प्रणवेन पद्य
ते । तुरीयं पदं । दृष्टा इव दृष्ट इव । तदधीने तेजः पुंजस्य सूर्यमंडलस्य दृष्टत्वात् । सूर्यमंडल गोविष्णुः सर्वेषां दृष्टवत्स्थितः । यस्मात्तदुत्थितं तेजो मंड
लं दृश्यते खिलैरिति त्रैविद्ये । सर्वैरजः सर्वा प्रकृतिः । रंजनात् प्रकृतिः प्रोक्तारज इत्येव वैदिकैः ।

बृहदा०
॥ ३३८ ॥

मित्यत आह ॥ तस्या अपीति ॥ सैषा गायत्र्यै तस्मिंस्तुरीये दर्शते पदे परोरजसि प्रतिष्ठितेति वाक्यस्थ गायत्रीशब्दाभिधेयमाह ॥ अ
भिमानिनीत्विति ॥ तर्ह्यनयोः कथं परोरजसि प्रतिष्ठितत्वमित्यतो ब्रह्मण्याः परंपरया श्रियस्तु साक्षादेवेति भावेनाह ॥ सात्विति ॥
मुख्यगायत्रीमुख्यगायत्र्यभिमानिनी तद्वै तत्सत्ये प्रतिष्ठितमित्यस्य तद्वै तत्तुरीयं पदं सत्ये प्रतिष्ठितमिति व्याख्यानमसत् तुरीयप
दस्यानन्याश्रितत्वेन सत्याश्रितत्वायोगात्तद्वै तदितितत्परामर्शायोगादिति भावेनाह ॥ तद्वा एतदिति ॥ जगतो प्रकृतत्वात्कथं त
देतच्छब्देन तस्य परामर्श इत्यत आह ॥ भूमिरिति ॥ प्रमाणविरुद्धं च परव्याख्यानमिति भावेन तत्र प्रमाणमाह ॥ तद्वा इति ॥
चक्षुर्वै सत्यमित्यत्र न तावच्चक्षुःशब्देन जडमुच्यते नापि तदभिमानिनीसूर्यः उभयोरपि भूमिरंतरिक्षमित्यादिना प्रस्तुतजगदाश्रयत्वा
भावादिति भावेनाह ॥ चक्षुःसूर्याभिमानिनीति ॥ चक्षुःशब्दाभिधेयसूर्याभिमानिनीत्यर्थः । अभिमन्यमानवाचकस्याभि
मानिनिमुख्यत्वात्सूर्याभिमानिनीशेषः चक्षुःशब्दवाच्य इति भावः । विराण्नामनीति प्रमाणांतरसंग्रहाय तद्वै तत्सत्यं बले प्रतिष्ठितं प्रा
णो वै बलमिति वाक्यं व्याचष्टे ॥ शेष इति ॥ तस्मादाहुर्वलं सत्यादोजीय इति हेतुवाक्यं व्याचष्टे ॥ सहीति ॥ बलवत्तर इत्युक्त्या
बलशब्दोऽपि प्राणे व्याख्यातः । सत्यशब्दं शेषे निर्वक्ति ॥ ससत्य इति ॥ सन्निर्दुष्टो हरिरस्मिन्यातिवर्तत इति शेषः । सत्य इति संप्रोक्त

भा० । तस्या अप्युत्तमो विष्णुर्यतोतः स परोरजाः । अभिमानिनी तु गायत्र्या मुख्या श्रीः परिकीर्तिता । ब्रह्माण्यमुख्यतो ज्ञेया सा तु ब्रह्माणमा
श्रिता । ब्रह्मा तु मुख्यगायत्री सा परोरज आश्रयेदिति च । तद्वा एतज्जगत्सत्ये प्रतिष्ठितं । भूमिरंतरिक्षं द्यौरित्यादिना प्रस्तुतत्वात् । तद्वा एतज्जगत्सर्व
चक्षुःसूर्याभिमानिनि । विराण्णामनिशेषाख्ये सर्वदा संप्रतिष्ठितं । शेषः प्रतिष्ठितो वायौ स ह्यस्माद्बलवत्तरः । ससत्य इति संप्रोक्तः सन्नस्मिन्यातिवर्द्धारिः ।

भावबो०

भाष्यार्थः

७ । १४

676

॥ ३३८ ॥

इत्यर्थः । बलं सत्यादोजीय इत्यनंतरं तद्वैतद्वलं गायत्र्या प्रतिष्ठितमिति ग्राह्यं । अन्यथा इत्येवमेषां गायत्रीत्यनुवादानुपपत्तेरिति भावेनाह ॥ वायुरिति ॥ इत्येवमेषां गायत्र्यध्यात्मं प्रतिष्ठितेति वाक्यं व्याचष्टे ॥ साचेति ॥ अनेन उशब्दश्च शब्दार्थ इत्युक्तं भवति । यथा जगत्सत्ये प्रतिष्ठितं सत्यं बलं गायत्र्यामेवमित्यर्थः । अध्यात्मशब्दार्थ आत्मनामधिपतिमिति । चतुर्मुखादिव्यावृत्त्यर्थं परममिति साहैपागयांस्तत्रे प्राणावैगया इत्यादिना गायत्रीशब्दो निरुच्यते तद्व्याचष्टे ॥ प्राणानामिति ॥ सादेवी सयामेवामूंसावित्रीमन्वाहेति वाक्यं स आचार्यः माणवकं प्रति अमुंसावित्रीमाहेति प्रतीतिनिरासाय व्याचष्टे ॥ सावित्रीति चेति ॥ यां गायत्रीनामिकां देवीं स इत्यनुवादेन विष्णुरिति व्याख्यानं तस्य प्रकृतत्वप्रदर्शनायोक्तं ॥ परतोरजा इति ॥ आचार्यस्त्वप्रकृत इति भावः । ननु गायत्री सावित्र्योः भिन्नत्वात् कथं गायत्रीमेव (व) षसावित्रीमाहेत्युक्तं श्रुतावेषैव सेति । तद्व्याचष्टे ॥ एषैवेति ॥ हीति प्रसिद्धिमाह । ननु गायत्रीनामिका श्रीः कथं सावित्रीत्युच्यते । तस्याः सवितृशब्दवाच्यसूर्यसंबन्धित्वायोगादित्यतः सावित्रीशब्दार्थवक्तुं तावत्सवितृशब्दार्थमाह ॥ सविता हीति ॥ तत्र निमित्तमाह ॥ तस्मादिति ॥ इदानीं सावित्रीशब्दार्थमाह ॥ सावित्री चेति ॥ यदि सविता जनार्दनस्तर्हि सवितृमंडलमध्यवर्तीत्यादावादित्येऽपि सवितृशब्दप्रयोगः कथमित्यत आह ॥ आदित्य इति ॥ आदित्यस्य स

भा० । वायुः समाश्रितो देवीं मुख्यां गायत्रिनामिकां । साचात्मनामधिपतिमेवं परममाश्रिता । प्राणानां रक्षणादेव गायत्री सा प्रकीर्तिता । सावित्रीति च यामाह सविष्णुः परतोरजाः । एषैव सा हि गायत्री सविता हि जनार्दनः । तस्माद्विसूयते सर्वसावित्री च तदाश्रिता । आदित्यस्तत्प्रतीकत्वात् सवितेति प्रकीर्तितः ।

बृहदा०

॥ ३३९ ॥

वितृनामकभगवत्प्रतिमात्वेपिसवितृनामकत्वंकुतइत्यतआह ॥ प्रतिमायामिति ॥ यथाकथंचिदादित्येपिसवितृशब्दप्रयोगा
त्प्रकृतेसएववाच्यः किंनस्यादित्याशंकाउपचारतइत्यनेनपरास्ता मुख्येसत्यमुख्यग्रहणायोगादितिभावः । संयस्माअन्वाहतस्यप्रा
णांस्त्रायतेइतिवाक्यंव्याचष्टे ॥ यस्माइति ॥ यस्मैब्रह्मणइत्यन्वयः । अपुत्रस्यैवब्रह्मणःप्राणान्पुत्रवत्पातीतिनिरासायाह ॥ ब्र
ह्माहीति ॥ तांहैतामेकेसावित्रीमनुष्टुभमन्वाहुरितिवाक्यंव्याचष्टे ॥ तामिति ॥ तत्सवितुर्वृणीमहेवयंदेवस्यभोजनं । श्रेष्ठंस
र्वधातमंतुरंभगस्यधीमहि । इतिऋगात्मिकामित्यर्थः । श्रेष्ठंसर्वधातृणामुत्तमं भगस्यसमस्तैश्वर्यादिगुणस्वरूपस्यविष्णोः पुरुषंतुरंवा
युंधीमहिध्यायेमहियस्मात् तस्मात्सवितुर्जगत्प्रसवितुर्देवस्यविष्णोः सकाशाद्वयंभोजनंवृणीमहेप्राप्नुमइत्यर्थः । तन्नतथाकुर्याद्वा
यत्रीमेवसावित्रीमनुब्रूयात् इत्येतद्व्याचष्टे ॥ नैवेति ॥ यदिहवाअप्येवंविदित्यादिनागायत्रीवेत्तुःफलमुच्यते । यस्यकस्यापितद्वे
त्तुरिदंफलमुच्यतेइतिप्रतीतिनिरासायाह ॥ गायत्रीति ॥ यदिहवाअप्येवंवित्वह्विवप्रतिगृह्णातिनहवैतद्वायत्र्याएकंचनपदंप्र
तीतिवाक्यसिद्धमर्थमाह ॥ तेषामिति ॥ तद्वाक्यंव्याचष्टे ॥ नचेति ॥ प्रतिग्रहजन्यानिचसुखानिगायत्र्याएकपदविज्ञानफ
लायनालमित्यर्थः । ननुगायत्रीमुख्यवेत्तृणांब्रह्मपदयोग्यानांप्रतिग्रहएवसंभवति दातुरभावात् अतःकथंप्रतिग्रहादोषोनैत्या

भा० । प्रतिमायांचतच्छब्दःप्रयोज्योह्युपचारतः । यस्माआहसविष्णुस्तांगायत्रीजगदीश्वरः । ब्रह्मणेतस्यसाप्राणान्सर्वदापातिपुत्रवत् ।
ब्रह्माहिपुत्रस्तस्यास्तुतपुत्राइतरेखिलाः । तामाहुःपरमादेवींवृणीमहंऋगात्मिकां । नैवसाप्रतिमामुख्यागायत्रीपरमास्मृता । गायत्रीमुख्यवेत्तारो
योग्याब्रह्मपदस्ये । तेषांप्रतिग्रहादोषोनकश्चनभविष्यति । नचैकपदविज्ञानफलायालंसुखानिच ।

भाववो०

भाष्यार्थः

७ । १४

678

॥ ३३९ ॥

अनुष्टुभेवत

द्युक्तमित्याशंकां परिहरन्सयइमांस्त्रीलोकानित्यादिसोऽस्याएतत्तृतीयं पदमाहुयादित्यंतं वाक्यं व्याचष्टे ॥ विष्णोरिति ॥ ब्रह्मप
दयोग्यानामपि जन्मांतरे लोकव्यापारानधिकृतत्वेन प्रतिग्रहासंभवाद्विरिचजन्मनीत्युक्तं । अखिलां लोकानितिसंबंधः । तेन पूर्णा
नित्येतदुक्तार्थं कृत्स्नशोवेदान्चेतनानितिसंबंधः तेन यावत्तीयं त्रयी विद्यातावदिति यावदिदं प्राणितावदिति च वाक्यं व्याख्यातं ।
फलमात्रं फलैकदेशः अथास्याएतदेव तुरीयं दर्शितं पदं परोरजाय एष तपति नैव केन च नाप्यमिति वाक्यं व्याचष्टे ॥ प्रणवेति ॥ सोस्या
एतत्प्रथमं पदमाहुयात् सोस्याएतद्वितीयं पदमाहुयात् सोस्याएतत्तृतीयं पदमाहुयादिति वाक्यत्रयं गायत्रीपदविज्ञानफलमात्रपरमि
ति व्याख्यातं । इदानीं चतुर्थपादप्रतिपाद्यवासुदेवस्यैव केनाप्यप्राप्यत्वं कथमित्याशंका निरासाय प्रकारांतरेण व्याचष्टे ॥ गायत्रीति ॥
ननु मुक्तब्रह्मणो निरुद्धादिव्यापकत्वं कुत इति चेत् । गायत्रीत्रिपदज्ञेयानिरुद्धादिमूर्तित्रयस्य लोकवेदवायुस्थत्वेन परिच्छिन्नत्वात् मु
क्तब्रह्मणोपि तावद्रूपेण तत्र स्थितत्वात् तद्व्याप्तिसंभवादिति भावेनाह ॥ लोकस्थमिति ॥ अनिरुद्धादिरूपत्रयस्य क्रमेण पादत्रयप्रतिपाद्य
त्वात् तस्य च भूमिरंतरिक्षमित्यादिना लोकवेदवायुस्थत्वोक्तेर्लोकस्थमनिरुद्धमित्याद्युक्तं विमुक्तिगोब्रह्मागायत्रीज्ञानसामर्थ्याद्वा (प्य)

भा० । विष्णोर्यदा भगवतो लोकान्वेदांश्च चेतनात् । विरिचजन्मन्यखिलान् प्रतिगृह्णति कृत्स्नशः । गायत्रीपदविज्ञानफलमात्रं तदा भवेत् ।
प्रणवप्रतिपाद्यं तुरीयं भगवत्पदं । सर्वगं वासुदेवाख्यं न तत्केनचिदाप्यते । गायत्रीत्रिपदज्ञेयमनिरुद्धादिकं त्रयं । ब्रह्माप्राप्तिमुक्तः सन् वासुदेवं न क
श्चन । लोकस्थमनिरुद्धं च प्रयुज्यं वेदगंतथा । संकर्षणं वायुसंस्थं व्या (प्य) त्या ब्रह्माविमुक्तिगः । गायत्रीज्ञानसामर्थ्यात् प्रणवज्ञानशक्तिः ।

बृहदा०

॥ ३४० ॥

॥ ३४० ॥

ह्यासंपश्येदित्यन्वयः । ननुवर्णानामपरिच्छिन्नत्वेनतदात्मकवेदगतस्यप्रद्युम्नस्यापिवासुदेववदपरिच्छिन्नत्वात्कथं ब्रह्मणस्तद्व्याप्तिरितिचेत् न । वर्णानामपरिच्छिन्नत्वेपिपरिच्छिन्नपुरुषोच्चरितध्वनिजन्याभिव्यक्तिविशिष्टानांक्रमविशेषविशिष्टानामेववेदत्वात् । तेषांचपरिच्छिन्न(त्वसंभवा)त्वादितिभावः । यदिवासुदेवंनव्याप्नोतिताहिंगायत्रीचतुर्थपादप्रणवपरिज्ञानंव्यर्थस्यादित्यतआह ॥ प्रणवेति ॥ चशब्दोवधारणे संपश्येदेवेत्यन्वयः । कुतो नव्याप्नोतीत्यतःसर्वगमित्युक्तमेवहेतुंव्यनक्ति ॥ अनंतत्वादिति ॥ ननुतुरीयपादप्रतिपाद्यवासुदेवस्यापिपरोरजायएतपतीतिसूर्यमंडलस्थत्वोक्तेःकथमपरिच्छिन्नत्वमित्याशंकांपरिहरन्सर्वमुद्ध्येवैषरजउपर्युपरितपतीतिवाक्यानुसारेणपरोरजाइत्यस्यार्थमाह ॥ वर्णत्रयात्मेति ॥ अनेनसर्वरजःसर्वांप्रकृतिमित्युक्तं विवृतंभवति । सूर्यमंडलेस्थितोवासुदेवःशुक्लकृष्णकनीनिकालक्षणवर्णत्रयाभिमानिप्रकृतिमतीतोवाह्येस्थितोवासुदेवःसत्वरजस्तमोगुणाभिमानिनींप्रकृतिमतीतोयतोतःसपरोरजाइत्यर्थः । तथाचसूर्यमंडलगतस्यपरिच्छिन्नत्वेपिरूपांतरस्यापरिच्छिन्नत्वान्नानुपपत्तिरितिभावः । अनेनपरोरजाइत्यत्रकनीनिकावाचकःरजोगुणवाचकोवारजःशब्दोन्योपलक्षकइत्युक्तंभवति । कुतउएतावत्प्रतिगृहीयादितिवाक्यंसहेतुकंव्याचष्टे ॥ यतइति ॥ अनिरुद्धादिकंब्रह्मणाव्याप्यमतस्तत्सकाशाद्ब्रह्मणोलोकादिप्रतिग्रहोस्त्येव । सोसौवाह्येस्थितोवासुदेवोब्रह्मणापिनव्याप्यतेयतोतःअस्यवासुदेवस्यसकाशाद्ब्रह्मणःप्रतिग्रहोनास्तीत्यर्थः । यावतीयंत्रयीविद्या

भा० । वासुदेवंचसंपश्येन्नव्याप्नोतिकथंचन । अनंतत्वाद्वासुदेवःकथंव्याप्योभवेत्प्रभुः । वर्णत्रयात्मकप्रकृतिमतीतःसूर्यमंडले । गुणत्रयात्मिकांवाह्येयतोतःसपरोरजाः । यतो नव्याप्यतेसोसौब्रह्मणापिकथंचन । अतःप्रतिग्रहोनास्यवासुदेवस्यविद्यतइतिप्रकाशिकायां ।

भावबो०

भाष्यार्थः

७ । १४

680

॥ ३४० ॥

यस्तावत्प्रतिगृहीयादित्यादेः कृत्स्नशोवेदांश्चेतनान्प्रतिगृह्णतीति व्याख्यानमसत् । यावतीयंत्रयीविद्यातावत्तावदवच्छिन्नवस्त्वंत
 रयः प्रतिगृहीयादितिव्याख्यानेन सर्ववेदसर्वप्राणिपरिमितवस्त्वंतरस्य प्रतिग्राह्यत्वप्रतीतेरित्यतस्तद्वृषयितुं स्वयं तावद्वाचष्टे ॥ ता
 वदिति ॥ तावदित्यनुवादेनैतावदितिव्याख्यातं तस्यैव वेदादेरेव सामस्येन ग्रहणार्थं न त्वेतावद्वस्त्वंतरग्रहणार्थमित्यर्थः ॥ नन्व
 स्तुतावच्छब्द एतावदर्थकः तथाप्येतावच्छब्देनापितस्यैव सामस्येन ग्रहणमिति कुत इत्यतस्तत्र प्रयोगं दर्शयति ॥ एतावदेवेति ॥ य
 था एतावदेवममहस्ते विद्यत इत्यत्रैतावच्छब्देन हस्ते विद्यमानं यावत् तस्यैव संग्रहः । ननु तत्सदृशवस्त्वंतरस्य एवमत्रापीत्यर्थः । ननु इदं
 यावत्तावदन्यत्रास्ति इत्यादौ तावच्छब्दस्य तावदवच्छिन्नवस्त्वंतरेपि प्रयोगादत्र तावदवच्छिन्नवस्त्वंतरवाचकत्वं किं न स्यादित्यत आ
 ह ॥ नहीति ॥ स्यादेवं यदि सर्ववेदातिरिक्तं तत्सदृशं शब्दजातं सर्वप्राणिव्यतिरिक्तं तत्सदृशं चेत्तज्जातं वा स्यात् न च तदस्ति । अतस्ताव
 च्छब्द एतावदर्थक इति भावः । तस्या उपस्थानं गायत्र्यस्यैकपदी द्विपदी त्रिपदी चतुष्पद्यपदसि न हि पद्यस इत्यत्रैकपदीत्वादिकमुक्तं त
 द्विरुद्धमित्यतस्तावदेकपदीत्वं घटयति ॥ अष्टाक्षरत्वादिति ॥ ननु गायत्र्याश्चतुर्विंशत्यक्षरत्वात् प्रणवसहितायास्तु ततोप्यधिकाक्ष
 रत्वात् कथमष्टाक्षरत्वमित्यत आह ॥ प्रणवेनेति ॥ यदा गायत्र्या एकपदीत्वविवक्षा तदा प्रणवेन सहैता गायत्र्यश्चतुरिति ज्ञेयं तथाच
 गायत्री चतुष्टुविवक्षायां प्रत्येकमेकैकस्यापि पादस्य गायत्रीत्वात्तस्य चाऽष्टाक्षरत्वमस्त्येवेति भावः । नन्वेवं प्रणवस्यापि गायत्रीत्वात्तस्य

भा० । तावदेतावत्प्रतिगृहीयादितितस्यैव सामस्येन ग्रहणार्थं । एतावदेवममहस्ते विद्यत इति वत् । न ह्यन्यदेवतावत्प्रतिग्राह्यमस्ति । अष्टाक्ष
 रत्वाद्गायत्र्याः प्रोक्तासैकपदीति च । प्रणवेन सहैतास्तु गायत्र्यश्चतुरस्तदा ।

बृहदा०

॥ ३४१ ॥

कथमष्टाक्षरत्वमित्यत आह ॥ अकारादीति ॥ प्रणवअकारोकारमकारनादविंदुकलाशांतातिशांतरूपाष्टाक्षरात्मकोयतः अतस्स एकःपादइत्यर्थः । गायत्र्याद्विपदीत्वंधटयति ॥ पादइति ॥ यदाप्रणवसंयुक्तःप्रणवरूपःपादःपृथक्एकदेशः सात्रिपदागायत्रीपृथगेददेशः तदाद्विपदीतिप्रोक्तेत्यर्थः । यद्वाप्रणवसंयुक्तःपादोयदापृथग्गायत्री सातदाद्विपदीप्रोक्तेत्यर्थः । त्रिपदीत्वंधटयति ॥ त्रिपदीति ॥ इदानींप्रणवस्यगायत्रीत्वविवक्षानास्तीतिज्ञेयं । चतुष्पदीत्वंधटयति ॥ चतुष्पदीति ॥ अपदसिनहिपद्यसे इतिकथं ब्रह्मणाज्ञेयत्वादित्यतःतद्वाक्यंव्याचष्टे ॥ ब्रह्मणइति ॥ एतेनत्रैलोक्यपदेनैकपदीत्रयीविद्यापदेनद्विपदीप्राणाद्यात्मकपादेनत्रिपदीमंडलांतर्गतपुरुषलक्षणेनपादेनचतुष्पदीतिव्याख्यानमपिनिरस्तं । त्रयीविद्यादिपादांतरेणापि एकपदीत्वः (द्य)संभवात् मंडलांतर्गतपुरुषस्यार्थरूपत्वेनशब्दपादत्वासंभवाच्च । तस्याउपस्थानमित्यस्यार्थवदन् नहैवास्मैसकामऋध्यतइतिफलवाक्यंद्वेधाव्याचष्टे ॥ कामाप्राप्तिमिति ॥ काम्याप्राप्तिमीषत्प्राप्तावपितदपूर्तिवेत्यर्थः । अनेनऋध्यतइत्यस्यार्थद्वयमुक्तंभवति । ननु फलांतरार्थमुपासनेपिशत्रवेकामाप्राप्तिमपूर्तिंवाकरोति किं नेतिभावेनप्रवृत्तंअसावदोमाप्रापदितियंद्विव्यादसावस्मैकामोमासमृद्धीतिवाइतिवाक्यंव्याचष्टे ॥ असाविति ॥ असौशत्रुः अदःकाम्यं मैवप्रापन्नैवप्राप्नोतु सागायत्रीत्यमुपस्थिताचेत्तर्हि कामा

भा० । अकाराद्यतिशांतांतःप्रणवोष्टाक्षरोयतः । पादःप्रणवसंयुक्तोगायत्रीसापृथग्यदा । द्विपदीतितदाप्रोक्तात्रिपदीस्वपदैस्त्रिभिः । चतुष्पदीसप्रणवाब्रह्मणोन्यैर्नगम्यते । अपदीचततःप्रोक्तागायत्र्येवमुपस्थिता । कामाप्राप्तिमपूर्तिंवाशत्रवेसाकरिष्यति । असावदोमैवप्रापन्नास्मै कामःसमृध्यतां । उपस्थिताचेदित्यंसा

भाववो०

भाष्यार्थः

७ । १४

682

॥ ३४१ ॥

प्राप्तिमपूर्तिवाशत्रवेकरिष्यतीतिसंबंधः । श्रुतौअहमदःप्रापमितिवायस्माएवमुपतिष्ठतेअसैसकामऋध्यतइतिसंबंधमभिप्रेत्यत
 द्वाक्यंव्याचष्टे ॥ यदीति ॥ इतिशब्दात्परतउपस्थितेत्यनुवर्तते । नन्वेतदयुक्तं अयोग्येनममसत्यलोकाधिपत्यंभवेदित्युपास
 नेपितदलाभात् स्वस्यकामपूर्तेरैहिकत्वेनगायत्र्याऐहिकमात्रफलसाधनत्वप्राप्तेश्च गायत्र्याःशब्दरूपत्वेनजडत्वादुक्तफलदानासा
 मर्थ्याच्चेत्यतआह ॥ सम्यगिति ॥ तर्ह्यन्येषांकथमित्यतआह ॥ अलेपमिति ॥ तस्याअग्निरेवमुखमितिवाक्यंव्याचष्टे ॥ व
 क्तव्यइति ॥ ज्ञातव्यइत्यर्थः । मुखसंस्थितःप्रथमाक्षरगः । तर्ह्यग्निर्मुखमतिकथमुच्यतइत्यतआह ॥ अग्निमंडलगइति ॥
 गायत्रीप्रतिपाद्यभगवत्परिज्ञानेनैवफललाभोपपत्तौकिंमुखस्थविष्णुज्ञानेनेत्यतआह ॥ गायत्र्याइति ॥ मुखस्थहरिज्ञानाभावे
 गायत्रीप्रतिपाद्यहरिज्ञानंकिंव्यर्थं नेत्याह ॥ अन्यथात्विति ॥ किंततइत्यतआह ॥ गायत्रीति ॥ एवंविद्यद्यपिवह्निवपापंकरो
 तिसर्वमेवतत्संप्तायेतिफलवाक्यंव्याचष्टे ॥ संहर्तेति ॥ सर्वदाहकइत्यनेनयदिहवाअपिवह्निवाग्नावभ्यादधातिसर्वमेवतत्संदह
 तीतिवाक्यंव्याख्यातं । अग्निस्थरूपंकीदृशंकिमित्यतआह ॥ नित्येति ॥ १४ ॥ ततश्चायंब्राह्मणार्थः॥ गायत्रीप्रतिपाद्यमाह ॥

भा० । यद्यदोहंसमाप्नुयां । इतिसाकामपूर्तिचस्वस्यसम्यक्करिष्यति । सम्यग्ब्राह्मपदावाप्तिंतद्योग्यामुक्तिमेवच । ब्रह्मणोपासितादद्याद्गायत्र्याः
 पुरुषोत्तमः । अलेपंसर्वपापेभ्योविशेषेणप्रतिग्रहात् । तद्योग्यामुक्तिमन्येषांयथायोग्यमुपासितः । वक्तव्योभगवान्विष्णुर्गायत्र्यामुखसंस्थितः । अ
 ग्निमंडलगोनित्यमग्निनामाग्रणीत्वतः । गायत्र्यास्तुपरिज्ञानंज्ञातेमुखगतेहरौ । सफलंभवेदन्यथातुनसम्यक्फलदंभवेत् । गायत्रीमुखगोविष्णुर्ज्ञेयः
 सर्वात्मनाततः । संहर्तासर्वदोषाणामग्निस्थःसर्वदाहकः । नित्यानंदोऽग्निवर्णश्चरामःपरशुभृत्सदेतिगायत्रीसंहितायां ॥ १४ ॥ चतुर्दशःखंडः ॥ १४ ॥

बृहदा०

॥ ३४२ ॥

भूमिरंतरिक्षमित्यादिना ॥ भूमिरंतरिक्षं द्यौरित्यष्टावक्षराणि द्यौरित्यस्यदिऔइतिद्व्यक्षरत्वात् गायत्र्यै गायत्र्याः एकपदं तत्सवि
तुर्वरेण्यमिति प्रथमपदमष्टाक्षरं हवा किंतत इत्यत आह ॥ एतदुहैवास्या एतदिति ॥ अस्या गायत्र्याः एतत् अष्टाक्षरात्मकप्रथ
मपादप्रतिपाद्यं एतदेव उभूमिरंतरिक्षं द्यौरित्यष्टाक्षरप्रतिपाद्यं भूम्यंतरिक्षस्वर्गस्थं अनिरुद्धाख्यं भगवद्रूपमेव खल्वित्यर्थः । हेति प्रमा
णप्रसिद्धिद्योतकं । एवं ज्ञानिनः फलमाह ॥ स इति ॥ योगाय त्र्युपासने मुख्याधिकारी ब्रह्मपदयोग्यः अस्या गायत्र्याः एतत्पदं प्र
थमपादप्रतिपाद्यं हरिं एवमुक्तप्रकारेण वेदोपास्ते स एषु लोकेषु यावद्विद्यते तावदेतावत् जयति प्राप्नोति ह सर्वलोकाधिपतिर्भवतीत्य
र्थः ॥ १ ॥ ऋचो यजूंषि सामानीत्यष्टाक्षराणि गायत्र्यै गायत्र्याः एकपदं भर्गो देवस्य धीमहीति द्वितीयं पदं अष्टाक्षरं हवा किंतत इत्यत
आह ॥ एतदिति ॥ अस्या गायत्र्याः एतदष्टाक्षरात्मकद्वितीयपादप्रतिपाद्यं एतदेव उभूचो यजूंषि सामानीत्यष्टाक्षरप्रतिपाद्यं ऋग्य
जुः साम संस्थं प्रद्युम्ना ख्यं भगवद्रूपमेव खल्वित्यर्थः । तज्ज्ञानिनः फलमाह ॥ स इति ॥ योगाय त्र्युपासने मुख्याधिकारी ब्रह्मपदयो
ग्यः अस्या गायत्र्या एतत्पदं द्वितीयपादप्रतिपाद्यं एवमुक्तप्रकारेण वेद स यावतीयं त्रयीविद्या तावदेतावत् जयति सर्ववेदाधिपति
र्भवतीत्यर्थः ॥ २ ॥ प्राणोपानोऽन्यान इत्यष्टाक्षराणि प्राणः अपानविआन इति विश्लेषात् । गायत्र्यै गायत्र्या एकपदं धियो योनः
उप० । भूमिरंतरिक्षं द्यौरित्यष्टावक्षराण्यष्टाक्षरं हवा एकं गायत्र्यै पदमेतदुहैवास्या एतत्स यावदेषु त्रिषु लोकेषु तावद्भजयति योस्या एतदेव पदं वेद
॥ १ ॥ ऋचो यजूंषि सामानीत्यष्टावक्षराण्यष्टाक्षरं हवा एकं गायत्र्यै पदमेतदुहैवास्या एतत्स यावतीयं त्रयीविद्या तावद्भजयति योस्या एतदेव पदं वेद ॥ २ ॥
प्राणोपानोऽन्यान इत्यष्टावक्षराण्यष्टाक्षरं हवा एकं गायत्र्यै पदमेतदुहैवास्या

भावबो०

खंडार्थः

७ । १४

684

॥ ३४२ ॥

प्रचोदयादितितृतीयपदं अष्टाक्षरं हवा कित्ततइत्यतआह ॥ एतदिति ॥ अस्यागायत्र्याः एतत्तृतीयपादप्रतिपाद्यं एतदेवउप्राणो
पानोव्यानइत्यष्टाक्षरप्रतिपाद्यंप्राणापानव्यानस्थंसंकर्षणारूयं भगवद्रूपमेवखल्वित्यर्थः । तज्ज्ञानिनः फलमाह ॥ सइति ॥ योधि
कारीब्रह्मपदयोग्यः अस्याः एतत्पदंतृतीयपादप्रतिपाद्यं एवंवेद सयावदिदंप्रसिद्धंप्राणितावदेतावज्जयतिसर्वेषांप्राणिनामधिपतिर्भ
वतीत्यर्थः ॥ ३ ॥ अथगायत्रीपादत्रयप्रतिपाद्यकथनानंतरं चतुर्थपादप्रतिपाद्यमुच्यतइतिशेषः । अस्यागायत्र्याः तुरीयपदंतुरी
यपदेनप्रणवेनप्रतिपाद्यं एतदेव किं यद्दर्शतंतत् यएषप्रसिद्धः परोरजास्तपतिसचेत्यर्थः । तुरीयमित्येतत्श्रुतिः स्वयमेवव्याकरोति ॥
यदिति ॥ यच्चतुर्थैवप्रसिद्धं लोकेतत्तुरीयंतुरीयशब्देनोच्यतइत्यर्थः । दर्शतंपदमित्येतदनूद्यव्याचष्टे ॥ दर्शतंपदमितीति ॥ हिय
स्मादेशचतुर्थपादप्रणवप्रतिपाद्योवासुदेव आदित्यमंडलांतर्गतः सन्ददृशइवाऽन्यैर्दृष्टइवतदधीनतेजः पुंजस्यसूर्यमंडलस्यदृष्टत्वा
त् अतोदर्शतमित्युच्यतइत्यर्थः । परोरजाइत्येतदनूद्यव्याचष्टे ॥ परोरजाइतीति ॥ हियस्मादेशचतुर्थपादप्रणवप्रतिपाद्यो
वासुदेवः सर्वमुरजः सर्वामपिप्रकृतिमुपर्युपर्येवोपरिष्ठादेवतपतिप्रकाशते तदुत्तममितियावत् तस्मात्परोरजाइत्युक्तइत्यर्थः । अ
त्रचतुर्थपादप्रणवप्रतिपाद्योवासुदेवः सूर्यमंडलस्थितः शुक्लकृष्णकनीनिकात्मकप्रकृत्युत्तमोबाह्येस्थितोगुणत्रयात्मकप्रकृत्युत्तमइति
ज्ञापनायसर्वैरजइत्युक्तं तदुपासकस्यफलमाह ॥ एवमिति ॥ योऽधिकारीब्रह्मपदयोग्यः अस्यागायत्र्याः एतत्पदंचतुर्थपादप्र

उप० । एतत्सयावदिदंप्राणितावद्भजयतियोस्याएतदेवंपदंवेद ॥ ३ ॥ अथास्याएतदेवतुरीयंदर्शतंपदंपरोरजायएषतपतियद्वैचतुर्थतत्तु
रीयंदर्शतंपदमितिदृशइवह्येषपरोरजाइतिसर्वमुद्येवैवरजउपर्युपरितपति एवंहैव

बृहदा०

॥ ३४३ ॥

णवप्रतिपाद्यं एवमुक्तप्रकारेण वेदोपास्ते स एवमेवउपास्यवासुदेवदेव सर्वलोकवेदप्राण्युत्तमःसन् श्रियायशसाचतपतिप्रका
शतइत्यर्थः । अत्रब्रह्मपदयोग्यानांस्वोपासनानुसारेणफलंज्ञेयं ॥ ४ ॥ एवंगायत्रीप्रतिपाद्यमुक्त्वातदभिमानिदेवतायाभगवदा
श्रितत्वमाह ॥ सैषेति ॥ सैषागायत्रीगायत्र्यभिमानिदेवताश्रीःसरस्वतीवा एतस्मिन्पूर्वप्रकृते परोरजसिदर्शितेतुरीयेपदेवासु
देवे साक्षात्परंपरयावाप्रतिष्ठिता । एतदेवक्रमपूर्वकमाह ॥ तद्वाइति ॥ तद्वाएतत् भूमिरंतरिक्षमित्यादिनाप्रस्तुतंजगत् सत्ये
सन्विष्णुरस्मिन्यातीतिसत्यनामकःसत्याभिमानीशेषः तस्मिन्प्रतिष्ठितं । सकीदृशइत्यतआह ॥ चक्षुर्वैसत्यमिति ॥ सत्यं
सत्यनामकःशेषः । चक्षुरेवचक्षुर्नामकसूर्याभिमानी । कुतइत्यतस्तत्प्रसिद्धमित्याह ॥ चक्षुर्हवैसत्यमिति ॥ हेत्युक्तामेवप्रसि
द्धिदर्शयति ॥ तस्मादिति ॥ यत्तस्मादेकोब्रूते अहंगजादिवस्त्वदर्शमिति अपरोब्रूते अहंतद्वस्तुतथानभवतीत्यश्रौषमित्येवं
विवदमानौविरुद्धंभाषमाणौ द्वाविदानीमेयातामागच्छेतां तयोर्मध्येयएवाहमदर्शमितिब्रूयात् तस्माएवश्रद्दध्यामश्रद्दङ्कुर्मोन
पुनरहमश्रौषमितियोब्रूयात्तस्मै श्रुत्यपेक्षयादृष्टेर्वलवत्त्वात् । तस्मात्सत्यप्रतिपत्तिहेतुत्वाच्चक्षुःसत्यमित्यर्थः । तद्वैतत्सत्यंसत्यना
मकःशेषः । बलेप्रतिष्ठितं । किंबलमित्यतआह ॥ प्राणोवैबलमिति ॥ पदार्थमुक्त्वावाक्यार्थमाह ॥ तदिति ॥ यस्मात्बलं

उप० । श्रियायशसातपतियोस्याएतदेवपदंवेद ॥ ४ ॥ सैषागायत्र्येतस्मिस्तुरीयेदर्शितेपदेपरोरजसिप्रतिष्ठितातद्वैतत्सत्येप्रतिष्ठितंचक्षुर्वै
सत्यंचक्षुर्हवैसत्यं तस्माद्यदिदानींद्वाविवदमानावेयातामहमदर्शमहमश्रौषमितियएवब्रूयादहमदर्शमिति तस्माएवश्रद्दध्यामतद्वैतत्सत्यंबलेप्रतिष्ठितं
प्राणोवैबलंतत्प्राणेप्रतिष्ठितं

भाववो०

खंडार्थः

७ । १४

686

॥ ३४३ ॥

प्राणः तत्तस्मात्बले प्रतिष्ठितमित्यस्य प्राणे प्रतिष्ठितमित्यर्थ इत्यर्थः । बले सत्यं प्रतिष्ठितमिति कुत इत्यत आह ॥ तस्मादिति ॥ तस्माद्बलस्य सत्याधारत्वात् बलं प्राणाख्यं सत्याच्छेषाख्यादोजीयो बलवत्तरमित्याहुर्विद्वांसः । अत्र तद्वा एतद्बलं गायत्र्यां प्रतिष्ठितमिति वक्तव्यं । गायत्र्यां तदभिमानि श्रियां । एषा गायत्री तदभिमानिनी श्रीः यथा जगत्सत्ये सत्यं बले बलं गायत्र्यामेव मध्यात्मं प्रतिष्ठिता आधिक्यार्थे अधीत्यव्ययं । आत्मनामधिकत्वेन वर्तमानमध्यात्मं तस्मिन् प्रतिष्ठितेत्यर्थः । गायत्र्यभिमानिन्यां श्रियां गायत्रीशब्दं निर्वक्तुमाह ॥ सेति ॥ सैषा गायत्र्यभिमानिनी श्रीर्गयां स्तत्रेति ॥ केते गया इत्यत आह ॥ प्राणा वै गया इति ॥ प्राणाः प्राणापानाद्याः पंच प्राणा गया इत्युच्यंते इत्यर्थः । पदार्थमुक्त्वा वाक्यार्थमाह ॥ तत्प्राणां स्तत्र इति ॥ यस्माद्गयाः प्राणास्तत्तस्माद्गयां स्तत्र इत्यस्य प्राणां स्तत्र इत्यर्थ इत्यर्थः । इदानीं गायत्रीशब्दं निर्वक्ति ॥ तदिति ॥ यद्यस्मात् सैषा गायत्र्यभिमानिनी श्रीः तत्तस्योपासकस्य गयान्प्राणां स्तत्रे तस्माद्गायत्रीनाम गायत्रीति प्रसिद्धा अत्र दैर्घ्यमवधारणार्थं दैर्घ्यपुतिश्च हिंकारो विंदुरप्यवधारण इति वचनात् । एवं गायत्रीनामिकायास्तदभिमानिन्याः श्रियोनामांतरमाह ॥ स इति ॥ सपरोरजा विष्णुः याममूं गायत्रीमेव गायत्रीनामिकां तदभिमानिनीं श्रियमेव सावित्रीं सवितृनामकं भगवदाश्रितत्वेन सावित्रीनामिकामन्वाह । गायत्री सावित्र्योः परस्परं भिन्नत्वात् कथं गायत्रीमेव सावित्रीमाहेत्यत आह ॥ एषैवेति ॥ एषा सावित्री सा गायत्र्येव न तयोर्भेद इत्यर्थः । तद्यद्ग

उप० । तस्मादाहुर्वलं सत्यादोजीय इत्येवमेषा गायत्र्यध्यात्मं प्रतिष्ठिता सा हैषा गयां स्तत्रे प्राणा वै गयास्तत्प्राणां स्तत्रे तद्गयां स्तत्रे तस्माद्गायत्रीनामसयामेवामूं सावित्रीमन्वाहैषैव सा

बृहदा०
॥ ३४४ ॥

यांस्तत्र इत्युक्तं तद्व्यक्तिविशेषनिष्ठतया दर्शयति ॥ सहति ॥ सविष्णुर्यस्मै ब्रह्मणे गायत्रीमन्वाह तस्य ब्रह्मणः प्राणान् सा गायत्र्य
भिमानिनी श्रीस्त्राय ते रक्षतीत्यर्थः ॥ ५ ॥ एषैव सेति गायत्र्येव सा वित्रीत्युक्तं तत्र केषांचित्पक्षमनुवदति ॥ तां हैतामिति ॥ तां
हैतां सा वित्रीं सवितृनामकभगवदाश्रितां श्रियमेके अनुष्टुभं अनुष्टुबभिमानिनीमन्वाहुः । केयमनुष्टुबित्यत आह ॥ वागनुष्टुबिति ॥
तत्सवितुर्वृणीमहे इति वाक् अनुष्टुबित्यर्थः । यस्माद्वागनुष्टुपतस्मात् एतां वाचं सा वित्रीमनुब्रूम इत्येके आहुरितिसंबंधः । अनूदितं पक्षं
दूषयति ॥ तन्न तथा कुर्यादिति ॥ सिद्धांतमाह ॥ गायत्रीमेवेति ॥ गायत्रीऋचमेव सा वित्रीनामकश्रीप्रतिमामनुब्रूयात्
गायत्र्या एव मुख्यप्रतिमात्वा दनुष्टुभश्च तदभावादित्यर्थः । गायत्र्युपासकस्य फलनिरूपणव्याजेन गायत्रीमाहात्म्यं निरूपयति ॥
यदि ह वा इति ॥ यद्यपि एवं विदुक्तप्रकारेण गायत्रीप्रतिपाद्यादिज्ञानी ब्रह्मा बह्विव बह्वेव विष्णोः प्रतिगृह्णाति ह वा इत्युक्तार्थप्रसिद्धि
द्योतकं । तथापि तत्त्वहु प्रतिग्रहजन्यं सुखं गायत्र्या एकं च न पदं प्रति एकपादविज्ञानफलं प्रतिनपर्याप्तं ह वै प्रसिद्धमित्यर्थः । अनेन त
त्प्रतिग्रहस्य दोषाधायकत्वं दूरनिरस्तं ॥ ६ ॥ एतदेव विवृण्वन् फलांतरमाह ॥ सहति ॥ योगायत्रीज्ञानी ब्रह्मा स पूर्णान् इमां
स्त्रीन् लोकान् लोकस्थानिरुद्धात्प्रतिगृह्णीयात्प्रतिगृह्णाति सलोकप्रतिग्रहस्तज्जन्यं सुखमितियावत् । अस्या गायत्र्याः एतत्प्रथमं
पदमाप्नुयात्प्रथमपादोपास्तिफलैकदेशं प्राप्नुयादित्यर्थः । न केवलं गायत्र्युपासकस्यैहिकं लोकाधिपत्यमात्रं किंतु मौक्तिकं फलमप्यस्ती

उप० । स यस्मा अन्वाह तस्य प्राणा स्त्रायते ॥ ५ ॥ तां हैतामेके सा वित्रीमनुष्टुभमन्वाहुर्वागनुष्टुपतद्वाचमनुब्रूम इति तन्न तथा कुर्याद्वायत्री
मेव सा वित्रीमनुब्रूयाद्यदि ह वा अप्येवं विद्वद्बह्विव प्रतिगृह्णाति न ह वै तद्वायत्र्या एकं च न पदं प्रति ॥ ६ ॥ स य इमां स्त्रीं लोकान् पूर्णान् प्रतिगृह्णीयात्

भावबो०
खंडार्थः
७।१४

688

॥ ३४४ ॥

त्याह ॥ सोऽस्याइति ॥ सगायत्रीज्ञानीब्रह्मा मुक्तस्सन् अस्यागायत्र्या एतत्प्रथमं पदं प्रथमपादप्रतिपाद्यं भूम्यादिलोकस्थमनिरुद्ध
 मामुयात् । तमंतः प्रविश्य व्याप्नोतीत्यर्थः । अथ पुनर्योगायत्रीज्ञानीब्रह्मा स यावतीयं त्रयीविद्या तावदेतावत् सर्वामपित्रयीवि
 द्यामिति यावत् । सर्ववेदस्य प्रद्युम्नात्प्रतिगृह्णाति स यावत् स सर्ववेदप्रतिग्रहस्तज्जन्यं सुखमिति यावत् । अस्यागायत्र्याः एतद्वि
 तीयं पदमाप्नुयात् द्वितीयपादोपास्तिफलैकदेशमाप्नुयादित्यर्थः । पूर्ववत्फलांतरमाह ॥ सइति ॥ सगायत्रीज्ञानीब्रह्मामुक्तः स
 ज्ञस्यागायत्र्या एतद्वितीयं पदं द्वितीयपादप्रतिपाद्यं ऋगादिवेदस्यं प्रद्युम्नामाप्नुयात् व्याप्नोतीत्यर्थः । अथ पुनर्योगायत्रीज्ञानीब्रह्मा स
 यावदिदं प्रसिद्धं प्राणि तावदेतावत् सर्वानपि चेतनानिति यावत् । वायुस्थसंकर्षणात्प्रतिगृह्णीयात्सप्रतिग्रहोऽस्या एतत्तृतीयं पदं तृती
 यपादोपास्तिफलैकदेशमाप्नुयात् । पूर्ववत्फलांतरमाह ॥ सोऽस्याइति ॥ सज्ञानीब्रह्मामुक्तः सन् अस्यागायत्र्याः । एतत्तृती
 यं पदं तृतीयपादप्रतिपाद्यं प्राणापानादिवायुस्थसंकर्षणमाप्नुयात् व्याप्नोतीत्यर्थः । एवंमुक्तब्रह्मणो लोके वेदवायुस्थानिरुद्धादिरूपत्र
 यं व्याप्यं । अथ पुनर्येष परोरजास्तपति यच्च दर्शतं एतदेवास्यागायत्र्यास्तुरीयं पदं तुरीयपादप्रणवप्रतिपाद्यं वासुदेवाख्यं रूपं के
 न च केनापि नैवाप्यं नैव व्याप्यं । तदंतः प्रविश्य व्याप्नुं केनापि न शक्यमिति यावत् । लोकादिस्थानिरुद्धादिरूपत्रयस्य परिच्छिन्नत्वा
 त् सूर्यमंडलांतर्गतस्य परिच्छिन्नत्वेऽपि गुणत्रयात्मकप्रकृत्यतीतस्य परोरजःशब्दवाच्यस्य वासुदेवस्यापरिच्छिन्नत्वादिति भावः । न

उप० । सोऽस्या एतत्प्रथमं पदमाप्नुयादथ यावतीयं त्रयीविद्यायस्तावत्प्रतिगृह्णीयात्सोऽस्या एतद्वितीयं पदमाप्नुयात् दथ यावदिदं प्राणियस्तावत्प्र
 तिगृह्णीयात्सोऽस्या एतत्तृतीयं पदमाप्नुयात् दथास्या एतदेव तुरीयं दर्शतं पदं परोरजाय एष तपति नैव केन च नाप्यं

बृहदा०
॥ ३४५ ॥

न्वनिरुद्धप्रद्युम्नसंकर्षणेभ्यस्तद्व्याप्यलोकवेदप्राणिप्रतिग्रहोब्रह्मणोवर्तते वासुदेवात्प्रतिग्रहःकुतोनास्तीत्यतआह ॥ कुतइति ॥
यावत्वासुदेवव्याप्यमेतावत् कएवप्रतिगृहीयात् सर्वगतत्वेनवासुदेवोब्रह्मणापियतो नव्याप्यः अतो नवासुदेवात्प्रतिग्रहइति
भावः ॥ ७ ॥ इदानींगायत्र्युपासनप्रकारमाह ॥ तस्याहति ॥ तस्यागायत्र्यास्तत्प्रतिपाद्यभगवतः उपस्थानमुपासनंकर्तव्यं ।
कथं हेगायत्रिगायत्रीप्रतिपाद्यभगवन् त्वमेकपद्यसिएकपादप्रतिपाद्योसि एवमुत्तरत्रापि । प्रणवयुक्तपादत्रयस्यप्रत्येकंगायत्री
त्वात् तस्याश्चाष्टाक्षरत्वादित्यर्थः । त्वंद्विपद्यसि पादत्रयस्यैकपादत्वेनप्रणवस्यचापरपादत्वेनविवक्षणात् त्वंत्रिपद्यसि पादत्र
योपेतत्वात् प्रणवस्यगायत्रीत्वाविवक्षणात् तद्विवक्षायांतुत्वंचतुष्पद्यसि । त्वमपदसि कुतः हियस्मात् त्वंब्रह्मणोन्येननपद्यसे
साकल्येननज्ञायसे परोरजसेदर्शितायतुरीयायपदायवासुदेवायतुभ्यंनमोऽस्तु । एवमुपासनस्यफलमाह ॥ असाविति ॥ असौ
शत्रुः । अदःकाम्यं माप्रापत्नैवाप्नोत्वित्यभिप्रायेणासौकामोस्मैशत्रवेमासमृद्धिपरिपूर्णोमाभूदित्यभिप्रायेणवागायत्र्युपासकोयं
शत्रुं द्विष्यात् अस्मैशत्रवेसकामोनैवक्रुध्यतेह नैवप्राप्यतेसमृद्धश्चनभवतीत्यर्थः । अहमदःकामजातं प्रापंप्राप्नुयामित्यभिप्रायेण
वायस्मैयत्कामार्थमेवमुक्तप्रकारेणोपतिष्ठते उपासते अस्माउपासकायसकामक्रुध्यतेसमृद्धोभवतीत्यर्थः ॥ ८ ॥ एवंगा यत्रीज्ञा
नस्यप्रतिग्रहदोषनाशकत्वादिकंफलमुक्तं तद्गायत्रीमुखपरिज्ञानएवसम्यक्फलदंनान्यथेतिभावेनगायत्रीमुखपरिज्ञानस्यावश्यंसं

उप० । कुतउएतावत्प्रतिगृहीयात् ॥ ७ ॥ तस्याउपस्थानंगायत्र्यस्यैकपदीद्विपदीत्रिपदीचतुष्पद्यप(द्य)दसिनहिसंपद्यसेनमस्तेतुरीयायदर्श
तायपदायपरोरजसेसावदोमाप्रापदितियंद्विष्यादसावस्मैकामोमासमृद्धीतिवानहैवास्मैसकामक्रुध्यतेयस्माएवमुपतिष्ठतेऽहमदःप्रापमितिवा ॥ ८ ॥

भावदो०

खंडार्थः

७ । १४

690

॥ ३४५ ॥

पाद्यत्वेकांचनाख्यायिकामाह ॥ एतच्चेति ॥ जनकोवैदेहो बुडिलं नाम त अश्वतराश्वस्यापत्यमाश्वतराश्विंप्रतितदेतद्वक्ष्यमाणमु
वाच हवैप्रसिद्धं किंतत् हेबुडिलत्वंनुइदानीमहं गायत्रीविदस्मीति यदब्रूथास्तत्त्वद्वचनं हो आश्चर्यकरं त्वंगायत्रीविन्नभवसीति
तात्पर्यं कुत इत्यत आह ॥ अथेति ॥ यदि त्वंगायत्रीवित्स्याः अथ तर्हि हस्तीभूतो मूर्खः सन् प्रतिग्रहदोषं कथं वहसीति गायत्रीवेद
नस्य प्रतिग्रहदोषनाशकत्वात्तव तु प्रतिग्रहदोषवत्त्वान्न गायत्रीवित्त्वमिति भावः । एवमुक्तो बुडिलो हेसम्राट् मद्योग्यतानुसारेण गाय
त्रीविदप्यहं हियस्मादस्या गायत्र्या मुखं प्रथमाक्षरस्थां देवतां न विदां चकार न ज्ञातवानस्मि तस्मान्न मम प्रतिग्रहदोषो गत इत्युवाच
ह किं गायत्रीमुखमित्यतः श्रुतिः स्वयमाह ॥ तस्या इति ॥ तस्या गायत्र्या मुखं प्रथमाक्षरस्थमग्निरेवाग्निमंडलगोमिनामा परशुराम
देवः । तज्ज्ञानिनः फलं सदृष्टांतमाह ॥ यदीति ॥ यद्यप्यग्नावग्निस्थे परशुरामे बह्विव बह्वेवं धनमभ्यादधति निक्षिपंति हवा इति प्र
सिद्धिद्योतकं तथापि सोमिस्थस्तत्सर्वमेव यथासंदहति एवंतथा एवमित् गायत्रीमुखस्थ भगवद्रूपवित् यद्यपि बह्विव पापं कुरुते त
थापि स गायत्रीमुखगत परशुरामज्ञानी तत्प्रसादात्तत्सर्वमेव पापं संप्साय संभक्षयित्वा शुद्धो निर्दोषो त एव पूतः पवित्रीभूतो न्यानपि प
वित्रीकरणसमर्थो वा अजरो जराशून्यो मृतो मुक्तः संभवतीत्यर्थः ॥ ९ ॥ चतुर्दशब्राह्मणं ॥ १४ ॥ एवं पूर्वोक्तविद्यासु भगवदु

उप० । एतद्वैतज्जनकोवैदेहो बुडिलमाश्वतराश्विमुवाच य (नभो) नृहो तद्गायत्रीविदब्रूथा अथ कथं हस्तीभूतो दहसीति मुखं ह्यस्याः सम्रा
ण न विदां चकारेति होवाच तस्याग्निरेव मुखं यदि हवा अपि बह्विवान्नावभ्यादधति सर्वमेव तत्संदहत्येव ह वै वं विद्यद्यपि बह्विव पापं कुरुते सर्वमेव तत्संप्साय शु
द्धः पूतो जरो मृतः संभवति ॥ ९ ॥ इति चतुर्दशब्राह्मणं ॥ १४ ॥

बृहदा०
३४६ ॥

पासनंतत्साक्षात्कारद्वारामोक्षसाधनमित्युक्तं तत्रेश्वरसाक्षात्कारो नोपासनामात्रेण भवति नापिमोक्षः साक्षात्कारमात्रेण किंतु
भगवत्प्रसादादेवेत्यतः कृतोपासनेन साक्षात्कारार्थं प्राप्तसाक्षात्कारेणापिमोक्षार्थं भगवत्प्रार्थनं कार्यं तत्प्रकारप्रदर्शनार्थं हिरण्मयेन
पात्रेणेति ब्राह्मणमारभ्यते । तत्र सगुणब्रह्मप्राप्त्यर्थमेकऋष्यादिशब्दाभिधेयमादित्यं प्रतिमार्गयाचनमनेन क्रियत इत्यन्यथाप्रतीति
निरासाय ब्राह्मणं प्रमाणेन व्याचष्टे ॥ सूर्यमंडलेति ॥ मुखमिति समस्तविग्रहोपलक्षणं । यदि हिरण्मयेन पात्रेण सत्यस्य मुखमपि
हितं तर्हि तस्यान्यविषयज्ञानं न स्यादित्याशंकां परिहरति ॥ जगत्सर्वमिति ॥ नन्वेतद्विरुद्धमित्यत आह ॥ अमितविक्रम इ
ति ॥ सूर्यमंडले पात्रशब्दं निर्वक्ति ॥ उदकमिति ॥ तत्त्वं पूषन्नपावृण्विति वाक्यं व्याचष्टे ॥ पूषेति ॥ पुषपुष्टाविति धातोः य
थाभूतस्य धर्मस्यानुष्ठाता सत्यधर्मेति व्याख्यानमसत् । सत्यस्यापि हितमिति सत्यशब्देन विष्णोः प्रकृतत्वेन प्रकृतपरित्यागापत्तेरिति
भावेन तदर्थमाह ॥ विष्णुधर्मिण इति ॥ विष्णुं धारयतीति विष्णुधर्मातिशयेत्यर्थः । न च विष्णोरनाधारत्वात् कथमेवं व्याख्यानं
विष्णुहृदये धारयतीति व्याख्यानात् । हृदये विष्णुधारणं चादरनैरंतर्योपेतं तद्ध्यानादिकमेव तच्च भक्तस्यैव संभवतीति विष्णुधर्माति
विष्णुभक्त एवोच्यते अत एवोक्तमन्यत्र सत्यधर्माय भक्तायेति अनेन श्रुतौ सत्यधर्मायेति चतुर्थी पठ्यर्थेत्युक्तं भवति । यद्यपि मंत्रे अ
पावृण्विति प्रार्थनं अत्र प्रकाशयेदिति स्वरूपकथनं तथापि मंत्रतात्पर्यमात्रोक्तिरित्यदोषः । एकं प्रधानं । अन्यथा विष्णुधर्मित्वाभा

भा० । सूर्यमंडलनाम्ना तु पात्रेण स्वमुखं हरिः । पिथायैव जगत्सर्वं पश्यत्यमितविक्रमः । उदकं पीयते तेन तमसस्त्रायते जगत् । यतोतः पात्रमु
दिष्टं विद्वद्भिः सूर्यमंडलं । पूषा पूर्णत्वतो विष्णुर्दृष्टये विष्णुधर्मिणः । स्वमुखं प्रकाशयेदेकं नान्यथा तु कथंचन ।

भावबो०
भाष्यार्थः
७ । १५

692

॥ ३४६ ॥

वे। पूषन्नेकर्षेयमसूर्यप्राजापत्येत्यत्र पूषन्नित्यस्य व्याख्यातत्वादितरान्शब्दान्वयाचष्टे ॥ नान्यइति ॥ एकं प्रधानं ऋषिर्ज्ञानं यस्या
सावेकऋषिः यथोक्तं प्रधानज्ञानरूपतो विष्णुरेकऋषिरिति ज्ञानस्य प्राधान्यं च तत्सदृशज्ञानांतरराहित्यमित्यभिप्रेत्यैव मुक्तं नियमना
त्सर्वस्येति शेषः ऊरीकृते रुद्रकस्य स्वभक्तस्य वांगीकृतेः प्रजापतेर्हिरण्यगर्भस्यायं प्राजापत्यइत्यभिसंधाय संवोधो दर्शितः । प्रजाप
तेरेव ज्ञेयइति विशेषेणेति शेषः । योसावसौ पुरुषः सोहमस्मीत्यत्र द्विरसाविति किमर्थमुच्यत इति शंकां निवारयंस्तद्व्याचष्टे ॥ प्राण
इति ॥ एकस्यासावित्यस्यार्थः प्राणइति । ननु यद्यसुः प्राणस्तस्मिन्नसावित्यर्थः स्यात्तर्हि एतदनन्वितं स्यात् क्रियापेक्षत्वादधिकर
णस्येत्यतः क्रियाध्याहारेणान्वयं दर्शयति ॥ स्थितइति ॥ असावसाविति वीप्सार्थतया किं न व्याख्यायत इति चेन्न । एवं व्याख्या
ने विष्णोः प्राणाख्यप्रतीकस्याप्युक्तिलाभात् ॥ अहेयत्वादिति ॥ नहीयत इत्यहेयमित्यर्थः । असुत्वात् प्राणरूपत्वात् वायुर
निलममृतमिति वाक्यमेवं भूतस्य मेशरीरपाते सति तत्स्थो वायुराध्यात्मिकः प्राणः अनिलं बाह्यं वायुं अमृतमाधिदैविकं प्रतिगच्छतु ।
अथेदं शरीरं भस्मांतं सत्पृथिवीं प्रतियात्विति परैर्व्याख्यातं तदसत् । अवश्यभाविन्यर्थे प्रार्थनायोगात् । प्रकरणादप्युदुपपत्ते
र्बलीयस्त्वात् । अतो लिंगव्यत्ययेन विभक्तिव्यत्ययेन वा समानाधिकरणान्येतानि पदानि । ननु तर्हि वायुरनिलमिति पुनरुक्तिरित्यत
आह ॥ अदोषत्वादिति ॥ अइत्युक्तः हरिरिति वर्तते यतो वायुस्तन्निलयः सहरिरेव निलं निलय आश्रयो यस्यासौ तन्निलयः त

भा० । नान्योयत्तादृशो ज्ञाता तस्मादेकऋषिर्हरिः । यमो नियमनात् प्रोक्तः सूर्यऊरीकृतेरयं । ज्ञेयः प्रजापतेरेव प्राजापत्यस्ततः स्मृतः । प्राणे
स्थितोयः पुरुषः सोसावहमिति स्मृतः । अहेयत्वादसुत्वाच्च मेयत्वादस्मिन्नामकः । अदोषत्वादइत्युक्तो वायुस्तन्निलयो यतः ।

बृहदा०
॥ ३४७ ॥

तएवानिलमितिकीर्त्यतइत्यर्थः । अमृतंचेतिकीर्त्यते अतिरोहितविज्ञानादितिशेषः । ननुविष्णुप्रार्थनप्रकरणेवायोरनिलत्वामृतत्वोक्तिरसंगतेत्यतआह ॥ तदाश्रयइति ॥ सहरिराश्रयोयस्यासौतदाश्रयः । तथाचकैमुल्येनेश्वरामृतत्वंसाधयितुंवायोरमृतत्वमत्रोच्यते । वायोरमृतत्वमात्रेणकथमीश्वरामृतत्वंकैमुल्यलभ्यमित्यतो निलयपदेनवायोरीश्वराश्रितत्वमुच्यतइतिनासंगतिरितिभावः । ॐक्रतोस्मेत्युक्तक्रतुशब्दंनिर्वक्ति ॥ क्रतुश्चेति ॥ क्रतुर्मनीषेत्यभिधानादित्यर्थः । अग्नेनयेत्यग्निशब्दंव्याचष्टे ॥ सोग्निरिति ॥ अंगंशरीरमप्रधानंजगद्भानयतीत्यग्निरित्यर्थः । विश्वानिवयुनानिविद्वानित्यस्यार्थमाह ॥ विश्वेति ॥ त्वदत्तयावयुनयेदमचष्टविश्वमितिप्रयोगाद्वयुनशब्दोज्ञानवाचीतिभावेनविश्वज्ञानेत्युक्तं । जुहुराणंकुटिलमित्यन्यथाप्रतीतिनिरासाय तदनूद्यव्याचष्टे ॥ जुहुराणामिति ॥ अन्यथायदस्मान्कुरुतेऽत्यल्पांस्तदेनोस्मद्वियोजयेतिवचनविरोधादितिभावः । तस्योपनिषदहमित्यत्रयोसावसौपुरुषःसोहमस्मीत्यत्रचाहंशब्दोहेयत्ववाचीत्युक्तंतदुपपादयति ॥ नवेति ॥ अत्राहंशब्दस्याहेयत्ववाचित्वंप्रागेवोपपादितं ॥ १५ ॥ ततश्चायंखंडार्थः ॥ ७ ॥ हिरण्मयमिवहिरण्मयंज्योतिर्मयं पिवतिरसांस्त्रायतेचजगदितिपा

भा० । अनिलंततएवासावमृतंचेतिकीर्त्यते । तदाश्रयोपिह्यमृतःकिमुसाक्षात्स्वयंहरिः । क्रतुश्चज्ञानरूपत्वात्सएवहिजनार्दनः । सोग्निरंगप्रणेवृत्त्वाद्विश्वज्ञानविदांवरइतिच । जुहुराणमल्पंकुर्वत् । नवाअहमिमंजानातीतिवत्सर्वत्राप्यहंशब्दोऽहेयवाच्येव ॥ इतिश्रीमदानंदतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचितेश्रीबृहदारण्यकभाष्येसप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥

उप० । हिरण्मयेनपात्रेण

भाववो०
खंडार्थः

७ । १५

694

॥ ३४७ ॥

त्रं तेनहिरण्मयेनपात्रेणसूर्यमंडलेनसत्यस्यसद्गुणपूर्णस्यादित्यमंडलांतर्गतस्यतवमुखंवपुरपिहितमस्ति । हेपूषन्तद्वपुः सत्यध
 र्मायत्वद्विषयध्यानादिमतेमह्यं दृष्टयेममत्वदर्शनसिद्ध्यर्थमिति यावत् । अपावृणुअपगतावरणंकुरु । हेपूषन्नेकपेयमसूर्यप्राजा
 पत्य मदीयान्नश्मीन्व्यूह तेजश्चसमूह स्वरूपंवाह्यंचमदीयंज्ञानंविस्तारयेतियावत् । तथाचयत्तेरूपंकल्याणतमंतत्तेप्रसादादहं
 पश्यामि । असुःप्राणस्तस्मिन्नसौस्थितोयःपुरुषःसोसावहेयत्वेनासुत्वमेयत्वाभ्यांचाहमस्मिनामकस्तंचपश्यामीतिवाक्यशेषः ।
 ननुमुख्यप्राणांतर्गतस्यभगवतस्सोहमस्मीतिनित्यास्तित्वंकल्याणतमत्वंचोक्तं तदयुक्तं । मुख्यप्राणदेहस्यभस्मांतत्त्वदर्शनात् ।
 देहनाशेचतदंतर्गतजीवन्मरणाद्यवश्यंभावादित्याशंक्याह ॥ वायुरनिलमिति ॥ अनिलममृतं लिंगव्यत्ययोविभक्तिव्यत्य
 योवा यद्यपीदंशरीरंभस्मांतंतथापितदंतर्गतस्यपरमेश्वरस्यनमरणादिदोषप्रसंगः कुतः अनिलःपरमेश्वराश्रितवायुरपियदाऽमृ
 तोयतदापरमेश्वरोऽमृतइतिकिमुवक्तव्यमितितदमृतत्वस्यकैमुत्यसिद्धत्वादित्यर्थः । अथप्रणवप्रतीकंभगवंतंप्रार्थयते ॥ ॐमि
 ति ॥ ॐओतत्वादिगुणयुक्तं क्रतोज्ञानरूप मांस्मरमयाकृतंध्यानादिकंस्मर अभ्यासस्तात्पर्यार्थः । नित्यज्ञानस्वरूपस्यविष्णोः
 भक्तविषयकस्मरणंनामतदनुग्रहोन्मुखत्वमेव नतुसंस्कारकारणकंज्ञानमितिध्येयं । यथोक्तं भक्तानांस्मरणंविष्णोर्नित्यज्ञप्तिस्वरू
 पतः । अनुग्रहोन्मुखत्वंतुनैवान्यत्किंचिदिष्यतइति । एवंसाक्षात्कारप्रार्थनानंतरमग्निप्रतीकंभगवंतंमोक्षंप्रार्थयते ॥ अग्नइति ॥

695

उप० । सत्यस्यापिहितंमुखं । तत्त्वंपूषन्नपावृणुसत्यधर्मायदृष्टये । पूषन्नेकपेयमसूर्यप्राजापत्यव्यूहश्चसमूहतेजोयत्तेरूपंकल्याणतमंत
 त्तेपश्यामि योसावसौपुरुषःसोहमस्मि । वायुरनिलममृतमथेदंभस्मांतंशरीरं । ॐ३क्रतोस्मरकृतंस्मरक्रतोस्मरकृतंस्मर ॥

बृहदा०

॥ ३४८ ॥

हेअग्ने अस्मान् सुपथापुनरावर्तिवर्जितेनार्चिरादिमार्गेण रायेमोक्षाख्यवित्ताय नय। कुतः हेदेव अस्मदनुष्ठितानिविश्वानिसंपू
र्णानिमोक्षायपर्याप्तानीतियावत्। वयुनातिज्ञानानिभवान्वेद प्रारब्धकर्मप्रतिबद्धस्यकथंमोक्षइत्यतउक्तं ॥ युयोधीति ॥ अ
स्मज्जुहुराणंअस्मानल्पीकुर्वत्संसारेपरिवर्तयदितियावत्। एनःपापमनिष्टंकर्मैतियावत् अस्मद्युयोधिअस्मत्तोवियोजय। वयंते
तुभ्यंभक्तिज्ञानाभ्यांभूयिष्ठांनमइत्युक्तिविधेम नतुतत्प्रतिकर्तुंशक्नुमइत्यर्थः ॥ ६ ॥ इतिपंचदशब्राह्मणं ॥ १५ ॥ इतिश्री
मदानंदतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचितश्रीमद्बृहदारण्यभाष्यटीकायांरघुवर्यतीर्थपूज्यपादशिष्यरघूत्तमयतिकृ
तायांपदवाक्यप्रकाशिकायांसप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥

हरिॐ सप्तमाध्यायोक्तविद्याशेषभूताविद्या अष्टमाध्यायेनिरूप्यंते। तत्रादौप्राणविषयांविद्यामाह ॥ योहवाइत्यादिना ॥
अत्रेन्द्रियाणांजडानामेवपरस्परंविवादउच्यतइतिप्रतीतिनिरासाय तद्ब्राह्मणंप्रमाणेनव्याचक्षाणस्तावत्तात्पर्यमाह ॥ अहमिति॥
अहंश्रेयानित्यर्थेविवादं असमर्थाजाताः सवायुःसुरनायकः निश्चितइतिशेषः। एवंतात्पर्यतोव्याख्यायते हेमेप्राणाअहंश्रेयसेवि

उप०। अग्नेनयसुपथारायेअस्मान् विश्वानिदेववयुनानिविद्वान्। युयोध्यस्मज्जुहुराणमेनोभूयिष्ठांतेनमउक्तिविधेम ॥ इतिपंचदशब्रा
ह्मणं ॥ १५ ॥ इतिबृहदारण्यकेसप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥

भा०। अहंश्रेयोविवादंतुयेनकृत्वाखिलाःसुराः। असमर्थाःस्वरक्षायांसवायुःसुरनायकः।

भाववो०

भाष्यार्थः

८।१

696

॥ ३४८ ॥

वदमानाब्रह्मजग्मुरितिवाक्यंव्याचष्टे ॥ विवदंतइति ॥ अहंश्रेयानहंश्रेयानितिविवदंतइतिसंबंधः । तद्धोवाचयस्मिन्वउत्क्रां
तइदंशरीरंपापीयोमन्यतेसवोवसिष्ठइतिवाक्यंतात्पर्यतोव्याचष्टे ॥ उक्तमिति ॥ त्यक्ते देहइतिशेषः । सवोवसिष्ठइत्यनंतरंव
क्वमाह ॥ इत्युक्ताइति ॥ वाग्धोच्चक्रामचक्षुर्होच्चक्रामेत्यादीनिवाक्यानिव्याचष्टे ॥ उत्क्रांताश्चेति ॥ तद्विज्ञैर्भगवदु
क्कपरीक्षार्थसासंवत्सरंप्रोष्याऽगत्योवाचेत्यादि एवमजीविष्मेत्यंतानिवाक्यानिअत्रवागादिशब्दैःप्रसिद्धवागादिकमुच्यतइत्यन्य
थाप्रतीतिनिरासायतात्पर्यतोव्याचष्टे ॥ सुपर्णेति ॥ अत्रसुपर्णशेषरुद्राःमनोभिमानिनः इंद्रःश्रोत्राभिमानि सूर्यश्चक्षुरभिमा
नी आदिपदेनवागभिमान्यग्रीरेतोभिमानिवरुणश्चग्राह्यः । यथोक्तमन्यत्र । अग्निरेवतु उपचारतोवसिष्ठःस्यात्प्रतिष्ठैवंरविस्त
था । संपदिंद्रस्तथैवोक्तोरुद्रआयतनंतथेति वरुणोवीर्यदेवतेतिच । नन्वेकस्योत्क्रांतत्वात्कथंशरीरंनपपातेत्यतआह ॥ ऋतइति॥
अनेनयथाऽकलाअवदंतोवाचाप्राणंतःप्राणेनपश्यंतश्चक्षुषाशृण्वंतःश्रोत्रेणविद्वांसोमनसाप्रजायमानारेतसेत्यादीनिवाक्यानिव्या
ख्यातानि । अथहप्राणउत्क्रमिष्यन्नित्यादि नवैशक्ष्यामस्त्वइतेजीवितुमितीत्यंतवाक्यस्यतात्पर्यमाह ॥ प्राणइति ॥ एतदेवकै
मुत्येनसाधयति ॥ प्राणंविनेति ॥ यदाप्राणंविनाब्रह्मापिस्थातुंनैवशक्तस्ततस्तदाऽन्येस्थातुंनशक्ताइतिकुतःकिमुइतिसंबंधः ।

भा० । विवदंतोखिलादेवाययुर्नारायणंप्रभुं । अहंश्रेयानहंश्रेयानितिवायुपुरःसराः । उक्तंभगवतातेनयेनत्यक्तेखिलाअपि । स्थातुंनशक्ताः
सश्रेयानित्युक्ताःपुनरागताः । उत्क्रांताश्चपुनःसर्वतद्विब्रत्यैपृथक्पृथक् । सुपर्णशेषरुद्रैर्द्रसूर्यादिपुपृथक्पृथक् । उत्क्रांतेषुब्रह्मदेहाच्छरीरंनपपातह ।
ऋतउत्क्रांतमेकंतुतदन्येनिवसंतिच । प्राणउच्चिक्रमिषतिस्थातुंनशक्नुवन्परे । प्राणंविनानचब्रह्मा

बृहदा०

॥ ३४९ ॥

यद्वायदायस्माद्ब्रह्माप्यसमर्थः ततस्तस्मादन्ये कुतः कारणाच्छक्ता इत्यर्थः । तर्ह्येवं प्राणो नन्यापेक्षः किंनेत्याह ॥ तं विनेति ॥ तं
ब्रह्माणं विना प्राणोपि स्थातुं नैव शक्त इत्यर्थः । प्राणब्रह्माणौ परस्परानाश्रयेण स्थातुमशक्तौ चेत्कथं तिष्ठत इत्यत आह ॥ अन्योन्ये
ति ॥ नन्वेवं सति उदासीनवदास्तां तौ केशवश्चाब्जसंभवः । तेषां वलपरीक्षार्थमिति हरेर्विरिंचस्य तु मध्यसंस्थितेस्तदन्यदेवाधिप
तिः समारुत इति वचनेन विरोधः स्यादिति चेन्न । अत्रापि प्राणकलहे ब्रह्मणो प्रवेशात् श्रुतौ तथानुक्तत्वात् प्राणं विनेति वचनं तु प्राण
ब्रह्मणोः स्वस्वशरीरे स्थातुं परस्परं सापेक्षावेव समर्थौ न तु निरपेक्षौ । वायुं विना ब्रह्मणोऽपि शरीरं पूतिमेव्यति । वायुश्च शोषमायाति वि
ना ब्रह्माणमित्युक्तत्वात् । सति चैवं यदा वायुव्यतिरेकेण ब्रह्मा स्वशरीरस्थितावसमर्थः किम्वन्य इत्येवं परं । ननु यस्माच्छरीराद्देवा
नामुत्क्रमणमासीत् सोऽपि ब्रह्मदेहः तथा च कथं विष्णुं ब्रह्माणं विना वायुमात्रेण तद्देहावस्थानमिति चेत् न । तयोस्तत्रोदासीनमात्रत्वेन
नियमेन व्यतिरेकाभावादिति ज्ञेयं । ते होचुर्मा भगवन्नु(उ)त्क्रामीर्न वै शक्यामस्त्वह ते जीवितुमिति वाक्यफलितमाह ॥ तस्मादिति ॥
तथा च श्रुत्यंतरं तं हाभिसमेत्योचुर्भगवन्नेधित्वं नः श्रेयोऽसिमोत्क्रामीरिति ॥ १ ॥ ततश्चायं खंडार्थः ॥ प्राणज्ञानमवश्यं संपाद्य
मिति भावेन तज्ज्ञानिनः फलमाह ॥ यो ह वा इति ॥ योऽधिकारी अखिलदेवानां वयसाज्येष्ठं गुणतः श्रेष्ठं च वेद स इहैव स्वानांम

भा० । तं विना प्राण एव च । अन्योन्यापाश्रयाच्छक्तौ स्थातुमन्ये कुतस्ततः । तस्मात्प्राणो वरो देवेष्वितिसर्वेऽपि मे निरइति पवमाने ॥ प्रथ
मब्राह्मणं ॥ १ ॥

उप० । यो ह वै ज्येष्ठं च श्रेष्ठं च वेद ज्येष्ठश्च श्रेष्ठश्च स्वानां भवति ।

खंडार्थः

८।१

698

॥ ३४९ ॥

ध्येज्येष्ठश्चश्रेष्ठश्चभवति ज्येष्ठश्चश्रेष्ठश्चकइत्यतआह ॥ प्राणइति ॥ नकेवलंप्राणस्यज्येष्ठत्वश्रेष्ठत्ववेत्तुरुक्तंफलमैहिकमात्रंज्ञाय
 ते किंतुमौक्तंचेतिभावेनफलांतरमाह ॥ ज्येष्ठश्चेति ॥ यएवंवेदसः नकेवलममुक्तौस्वानांमध्यएव अपिचअपितुमुक्तावपिये
 पांमध्येज्येष्ठश्चश्रेष्ठश्चबुभूषतिभवितुमिच्छति तेषांमध्येज्येष्ठःश्रेष्ठश्चभवतीत्यर्थः । यथोक्तं यःश्रेष्ठंज्येष्ठमखिलंदेवानांवायुमंज
 सा । वेदसःस्वसमानानांज्येष्ठःश्रेष्ठोविमुक्तिगइति ॥ १ ॥ योहवैवसिष्ठांवसतामुत्तमांवेद सइहैवस्वानांस्वकीयानांवसिष्ठोवस
 तामुत्तमोभवति । कावसिष्ठेत्यतआह ॥ वाग्वाइति ॥ वागभिमान्यग्निरित्यर्थः । यथोक्तं अग्निरेवतु । उपचारतोवसिष्ठःस्या
 दिति । नकेवलंवाचोवसिष्ठात्ववेत्तुरुक्तमैहिकमात्रफलं किंतुमौक्तंचेतिभावेनफलांतरमाह ॥ वसिष्ठइति ॥ यथोक्तं समीपे
 वसतांश्रेष्ठोवसिष्ठस्यैववेदनादिति ॥ २ ॥ योहवैप्रतिष्ठांवेदसज्ञानी यदिएतल्लोकेस्थितीच्छुः तदासमेसर्वप्राप्यतयासर्वसाधा
 रणेअस्मिन्लोकेप्रतितिष्ठति । यदिस्वर्गादिलोकेस्थितीच्छुः तदादुर्गेगंतुमशक्येअमुष्मिन्स्वर्गादिलोकेप्रतितिष्ठति । तथाचश्रुत्यं
 तरं । योहवैप्रतिष्ठांवेदप्रतिहतिष्ठत्यस्मिन्लोकेमुष्मिंश्चेति । काप्रतिष्ठेत्यतआह ॥ चक्षुर्वैप्रतिष्ठेति ॥ चक्षुःसूर्यः यथोक्तंप्रतिष्ठैवं
 रविस्तथेति । तदुपपादयति ॥ चक्षुषाहीति ॥ नकेवलंसूर्यस्यप्रतिष्ठात्ववेत्तुरुक्तंफलमैहिकमात्रं किंतुमौक्तंचेतिभावेनाह ॥

उप० । प्राणोवैज्येष्ठश्चश्रेष्ठश्चज्येष्ठश्चश्रेष्ठश्चस्वानांभवत्यपिचयेपांबुभूषतियएवंवेद ॥ १ ॥ योहवैवसिष्ठांवेदवसिष्ठःस्वानांभवतिवाग्वैव
 सिष्ठावसिष्ठःस्वानांभवत्यपिचयेपांबुभूषतियएवंवेद ॥ २ ॥ योहवैप्रतिष्ठांवेदप्रतितिष्ठतिसमेप्रतितिष्ठतिदुर्गेचक्षुर्वैप्रतिष्ठाचक्षुषाहिसमेचदुर्गेच

बृहदा०

३५० ॥

प्रतितिष्ठतीति ॥ यएवंवेद सज्ञानी यदिसांतानिकलोकस्थितीच्छुस्तदा समेसर्वयोग्यसाधारणे अस्मिन्सांतानिकलोके प्रति
तिष्ठति । यदिविष्णुलोकेस्थितीच्छुस्तदादुर्गेऽन्यैर्गुणमशक्येविष्णुलोकेप्रतितिष्ठतीत्यर्थः । यथोक्तं एकस्थानेस्थितिस्तुस्यात्प्रति
ष्ठाज्ञस्यचेच्छतइति ॥ ३ ॥ योहवैसंपदंवेद सः इहयंकामंकामयते सोऽसैज्ञानिनेसंपद्यतेह कासंपदित्यतआह ॥ श्रोत्रमिति ॥
श्रोत्राभिमानिनींद्रः । यथोक्तं संपदिंद्रस्तथैवोक्तइति । तदुपपादयति ॥ श्रोत्रेहीति ॥ तज्ज्ञानिनोमौक्तंचोक्तंफलमाह ॥
समिति ॥ यथोक्तं संपद्वेत्तुःसंपदःस्युरिति ॥ ४ ॥ योहवाआयतनंवेद सस्वानांस्वकीयानामायतनंगृहमाश्रयोभवति । नके
वलंस्वानामेव किंत्वन्येषामपिजनानामायतनंभवति । किमायतनमित्यतआह ॥ मनइति ॥ मनोभिमानिनःशेषसुपर्णरुद्राः ।
यथोक्तं रुद्रआयतनंतथेति । तत्रसुपर्णशेषरुद्रेत्येतद्भाष्यानुसारेणरुद्रशब्दोऽन्योपलक्षकः । तज्ज्ञानिनोमौक्तंचोक्तंफलमाह ॥
आयतनमिति ॥ यथोक्तं गृहंचायतनंविदुरिति ॥ ५ ॥ योहवैप्रजापतिंवेद सप्रजयापशुभिश्च प्रजायतेप्रकृष्टोजायते कःप्र
जापतिरित्यतआह ॥ रेतइति ॥ रेतोभिमानिवरुणः मौक्तंचफलमाह ॥ प्रजायतइति ॥ ६ ॥ प्राणस्यज्येष्ठत्वंश्रेष्ठत्वंचोक्तं

उप० । प्रतितिष्ठतिप्रतितिष्ठतिसमेप्रतितिष्ठतिदुर्गेयएवंवेद ॥ ३ ॥ योहवैसंपदंवेद सऽहास्मैपद्यतेयंकामंकामयतेश्रोत्रवैसंपच्छ्रोत्रेहीमेसर्वे
दाभिसंपन्नाःसऽहास्मैपद्यतेतंकामंकामयतेयएवंवेद ॥ ४ ॥ योहवाआयतनंवेदायतनंस्वानांभवत्यायतनंजनानांमनोवाआयतनमायतनं
नांभवत्यायतनंजनानांयएवंवेद ॥ ५ ॥ योहवैप्रजापतिंवेदप्रजायतेहप्रजयापशुभीरेतोवैप्रजापतिःप्रजायतेहप्रजयापशुभिर्यएवंवेद ॥ ६ ॥

भाववो०

खंडार्थः

८।१

700

॥ ३५० ॥

तत्कुतइत्यतोमीमांसयासमर्थितत्वादितिभावेनाख्यायिकामाह ॥ तेहेमइति ॥ तइमेपूर्वोक्ताःप्राणाःवायुपुरःसराःदेवाः अहं
 श्रेयसेअहंश्रेयानित्यर्थे विवदमानाः ब्रह्मनारायणाख्यं प्रति जग्मुर्ह ॥ तत्रगत्वादेवास्तन्नारायणाख्यं ब्रह्मप्रत्यूचुः किमिति नो
 स्माकमध्ये कोवसिष्ठःश्रेष्ठइति । एवमुक्तं ब्रह्म देवान्प्रत्युवाच किमिति वोयुष्माकमध्ये यस्मिन्नुत्क्रांतेअस्माच्छरीरान्निर्गते
 सति इदंशरीरं ब्रह्मशरीरं पापीयःपापिष्ठं मन्यतेलोकः सवोयुष्माकमध्ये वसिष्ठःश्रेष्ठइति यस्मिन्नुत्क्रांतेसत्यन्येस्थातुमशक्ताः
 सःश्रेयानितिभावः ॥ ७ ॥ एवमुक्तेसतितत्परीक्षणायतेषांमध्येवागुच्चक्रामह तदुत्क्रमणेपिशरीरंनपपातेतिग्राह्यं । सोत्क्रांतावाक्
 संवत्सरंसंवत्सरपर्यंतं प्रोष्यान्यत्रस्थित्वा पुनर्ब्रह्मदेहस्थान्देवान्प्रत्यागत्योवाच । किमिति यूयं मदतेमांविना जीवितुंस्थातुं
 कथमशक्तेति । एवमुक्तास्तेदेवाः ऊचुर्ह यथाअकलामूकाः वाचावागिन्द्रियेणावदंतोपि प्राणेनप्राणंतः चक्षुषापश्यंतः श्रोत्रेण
 शृण्वंतो मनसाविद्वांसो रेतसाप्रजायमानाःप्रजामुत्पादयंतोजीवन्ति एवमजीविष्मेति । एवमुक्तावाक्नाहंवसिष्ठेतिनिश्चित्यत
 स्मिन्शरीरेप्रविवेशह ॥ ८ ॥ एवंचक्षुर्होच्चक्रामेत्यादिव्याख्येयं ॥ ९ ॥ १० ॥ यथामुग्धाःषण्मासाःबालाः मनसाऽविद्वांसः ।

उप० । तेहेमेप्राणाअहंश्रेयसेविवदमानाब्रह्मजग्मुस्तद्वोचुःकौनोवसिष्ठइतितद्वोवाचयस्मिन्वउत्क्रांतइदंशरीरंपापीयोमन्यतेसवोवसि
 ष्ठइति ॥ ७ ॥ वाग्योच्चक्राम सासंवत्सरंप्रोष्यागत्योवाच कथमशक्तमदतेजीवितुमिति । तेहोचुर्यथाऽकलाअवदंतोवाचा प्राणंतःप्राणेन पश्यं
 तश्चक्षुषा शृण्वंतःश्रोत्रेण विद्वांसोमनसा प्रजायमानारेतसै वमजीविष्मेति प्रविवेशहवाक् ॥ ८ ॥ चक्षुर्होच्चक्राम तत्संवत्सरंप्रोष्यागत्योवाच
 कथमशक्तमदतेजीवितुमिति । तेहोचुर्यथाअंधाअपश्यंतश्चक्षुषा प्राणंतःप्राणेन वदंतोवाचा शृण्वंतःश्रोत्रेण विद्वांसोमनसा प्रजायमानारेतसै व

बृहदा०

॥ ३५१ ॥

यथोक्तं षण्मासात्पूर्ववालानां केवलं प्राणतो भवेत् । व्यापार्य मनसा सर्वमतः पश्चादपस्मृतिरिति ॥ ११ ॥ १२ ॥ अथह यथालो
के महासुहयः महांश्वासौ सुहयश्चेति महासुहयः परिमाणतो महान्सुशोभनलक्षणोपेतो हयः सैधवः सिंधुदेशभवः अश्वपरीक्षार्थं
पुरुषेणारूढः कशावेत्रादिना ताडितश्च पट्टीशशंकून् पटनशीलाः पटवस्तेषां संहतिः पट्टी तस्याः ईशानियामकाः पट्टीशाः पट्टीशाश्च ते
शंकवश्चेति तथोक्तास्तान् । यद्वा पटुभूतस्य हयस्येशानियामका बंधका इति यावत् । पट्टीशाः ते च तेषां शंकवश्चेति तथोक्तास्तान् संवृहे
दुन्मूलये देवमेव प्राणो मुख्यप्राण उत्क्रमिष्यन् इमान् प्राणान् वागादीन् संववर्ह स्वस्वस्थानाञ्छितवान्ह । एतावता किं सिद्धमित्य
त आह ॥ ते हेति ॥ ते इमे प्राणा ऊचुर्ह किमिति हे भगवो भगवन् अस्माच्छरीरात् मोत्क्रमीः उत्क्रमणं माकुरु । कुतः यस्मात्त्व

उप० । मजीविष्मेति प्रविवेश हचक्षुः ॥ ९ ॥ श्रोत्रं होच्चक्राम तत्संवत्सरं प्रोष्यागल्योवाच कथमशकतमदृते जीवितुमिति ते होचुर्यथा व
धिरा अशृण्वन्तः श्रोत्रेण प्राणन्तः प्राणेन वदन्तो वाचा पश्यन्तश्चक्षुषा विद्वांसो मनसा प्रजायमाना रे तसै वमजीविष्मेति प्रविवेश हश्रोत्रं ॥ १० ॥
मनो होच्चक्राम तत्संवत्सरं प्रोष्यागल्योवाच कथमशकतमदृते जीवितुमिति ते होचुर्यथा मुग्धा अविद्वांसो मनसा प्राणन्तः प्राणेन वदन्तो वाचा पश्यं
तश्चक्षुषा शृण्वन्तः श्रोत्रेण प्रजायमाना रे तसै वमजीविष्मेति प्रविवेश ह मनः ॥ ११ ॥ रे तो होच्चक्राम तत्संवत्सरं प्रोष्यागल्योवाच कथमशकतमदृ
ते जीवितुमिति ते होचुर्यथा क्लीबा अप्रजायमाना रे तसा प्राणन्तः प्राणेन वदन्तो वाचा पश्यन्तश्चक्षुषा शृण्वन्तः श्रोत्रेण विद्वांसो मनसै वमजीविष्मेति प्र
विवेश हरेतः ॥ १२ ॥ अथह प्राण उत्क्रमिष्यन् यथामहासुहयः सैधवः पट्टीशशंकून् संवृहे देव ईशैवैमान् प्राणान् संववर्ह ते होचुर्मा भगव उत्क्रमीर्न

भाववो०

खंडार्थः

८।१

702

॥ ३५१ ॥

५

यं त्वद्वतेजीवितुं न वै शक्यामः नैव शक्नुम इति । यद्येवं मच्छ्रेष्ठता भगवद्भिर्ज्ञाता तर्हि तस्य उभयतां श्रेष्ठत्वेनावधृतस्य मे यूयं बलिं
जांकुरुतेति प्राणेनोक्ता देवास्तथेति पूजांकुर्म इत्युचुः ॥ १३ ॥ तत्प्रकारं दर्शयति ॥ सेति ॥ सा पूर्वोक्ता वागुवाच हे प्राणाहं वसि
ष्ठास्मि वसतामुत्तमोऽसीति यत्त्वं तद्वसिष्ठासि वै त्वमेव मयि स्थित्वामदीय वसिष्ठा त्वनियामक इत्यर्थः । एवमुत्तरत्रापि । इति चक्षु
रुवाचेति संबन्धः । यथोक्तं ज्येष्ठः श्रेष्ठो वसिष्ठश्च संपदाय तनं तथा । वायुरेव महानिति सर्वेन्द्रियाणां व्यापारान् प्राण एव करोत्ययं ।
इन्द्रियस्थः पृथक् चासौ शक्नोति स्वयमेव त्विति च । एवमुक्तः प्राणस्तस्योमे किमन्नं किं वास इति देवान् प्रत्युवाच । एवमुक्ता देवा ऊचुः
आश्वभ्य आकृमिभ्यः आकीटपतंगेभ्यश्च कृमिकीटपतंगपर्यंत प्राणिभिर्यदिदं किंचान्न मद्यते तत्तेन्न आपस्तैः पीयमाना वास इति । त
व सर्वप्राणिस्थत्वात्तदद्यमेव तवान्नं तत्पेयमेव तव वास इत्यर्थः । नन्वेतदन्नं वासश्च प्राणस्य पूर्वमेव सिद्धं कथं देवैर्दत्तमिति चेत् सिद्धस्यै
व देवैः स्वार्थं समर्पणात् । यथोक्तं सिद्धमेवान्न वस्त्राद्यं विष्णोः स्वातंत्र्यतस्तदा । स्वार्थं समर्पयेद्विष्णोर्यथा प्राणे सुराः पुरेति । स
र्वाद्यस्य प्राणान्नत्ववेत्तुः फलमाह ॥ न ह वा इति ॥ य एवमुक्तप्रकारेण एतत्सर्वप्राणिभिरद्यमानं सर्वं अनस्य सर्वप्राणिषु स्थित्वा
चेष्टकस्य मुख्यप्राणस्यान्नं वेद अस्य प्राणान्नविदः कदाचिदभक्ष्यभक्षणेऽपि अन्नमभक्ष्यं जगधं भक्षितं नैव भवति ह । तथा यद्यप्ययम

उप० । वैशक्यामस्त्वद्वतेजीवितुमिति तस्योमे बलिंकुरुतेति तथेति ॥ १३ ॥ साहवागुवाच यद्वा अहं वसिष्ठास्मि त्वं तद्वसिष्ठोऽसीति यद्वा अहं प्र
तिष्ठास्मि त्वं तत्प्रतिष्ठोऽसीति चक्षु र्यद्वा अहं संपदस्मि त्वं तत्संपदोऽसीति श्रोत्रं यद्वा अहमायतनमस्मि त्वं तदायतनमसीति मनो यद्वा अहं प्रजातिरस्मि त्वं
तत्प्रजातिरसीति रेतः तस्योमे किमन्नं किं वास इति यदिदं किंच आश्वभ्य आकृमिभ्य आकीटपतंगेभ्यस्तत्तेऽन्नमापो वास इति न ह वा अस्यान्नं जगधं भवति

व

703

बृहदा०
३५२ ॥

प्रतिग्राह्यं प्रतिगृह्णाति तथाप्यनन्नमप्रतिग्राह्यं नैव परिगृहीतं भवति । प्रामादिकाभक्ष्यभक्षणाप्रतिग्राह्यप्रतिग्रहकृतदोषेण न लिप्यत
इति भावः । नेदं सर्वाद्यस्य प्राणान्नविदः फलं किंतु स्तुत्यर्थमेवोच्यते । फलं च प्राणात्मभाव एवेति वदतो मायावादिनः श्रुतहानिरश्रु
तपरिग्रहश्च । यस्मादापो वासस्तत्तस्माद्विद्वांसः श्रोत्रिया अधीतच्छंदसो ब्राह्मणाः अशिष्यंतो भोक्ष्यमाणा भोजनात्प्राक् अपा
चामंति । अशित्वा भुक्त्वा चाचामंति । केनाभिप्रायेणेत्यत आह ॥ एतमेवेति ॥ एतमेवानं चेष्टकं मुख्यप्राणं तत्तेन भोजनोभय
त अपां भक्षणेन अनन्नं वस्त्राच्छादितं कुर्वतो मन्यंते यस्मादेवं पूर्वे विद्वांसः कुर्वन्ति । तस्मादधुनाप्येवं विद्वानशिष्यन्नाचामेदशि
त्वाचाचामेत् । एवं कुर्वतः फलं प्राणस्य वस्त्रबुद्ध्या तु भोजनोभयतः पिवन् । स्वर्गे मुक्तौ तथा दिव्यवस्त्रलाभी भवत्यलमिति वचनादव
गंतव्यं ॥ १४ ॥ प्रथमब्राह्मणं ॥ १ ॥ पञ्चाग्निविद्यामाख्यायिका पूर्वमाह ॥ श्वेतकेतुर्हवा इति ब्राह्मणेन ॥ तत्र ते य एव मे
तद्विदुरिति पञ्चाग्निस्वरूपवेत्तृणामर्चिरादिद्वारा ब्रह्मलोकं प्राप्ता नान पुनरावृत्तिरिति पुनरावृत्तिशून्यत्वमुच्यते ॥ तदयुक्तं । ब्रह्म
ज्ञानेनैव पुनरावृत्तिशून्यलोकप्राप्तेः प्रमाणसिद्धत्वात् । पञ्चाग्निविद्यायाश्चाऽब्रह्मविद्यात्वादित्यतः तामपि ब्रह्मपरतया प्रमाणेन व्या

उप० । नानन्नं परिगृहीतं य एव मेतदन्नस्यान्नं वेद तद्विद्वांसः श्रोत्रिया अशिष्यन्त आचामन्त्यशित्वा चाचामन्त्येतमेव तदन्नमन्नं कुर्वतो मन्यंते त
स्मादेवं विद्वानशिष्यन्नाचामेदशित्वाचाचामेत् ॥ १४ ॥ इति प्रथमब्राह्मणं ॥ १ ॥

भावबो०
खंडार्थः

८।१

704

॥ ३५२ ॥

चष्टे ॥ शुपर्जन्येति ॥ पंचाग्निविद्यावेत्तुरैहिकंचफलमाह ॥ नास्येति ॥ इदानीमभावेपिकालांतरेस्यादित्यतआह ॥ कदाच
नेति ॥ यद्यप्यस्यांश्रुतौइदंफलंनोक्तं तथापिच्छंदोगश्रुतौअथयएतानेवंपंचाग्नीन्वेद नसहत्तरप्याचरन्पाप्मनालिप्यतइतिहि
रण्यस्तेनादिपंचमहापातकिभिःसहचरतोपितत्संसर्गदोषोनास्तीत्युक्तत्वादत्रापितद्वाह्यमितिभावेनाचार्यैरुक्तं उत्तरब्राह्मणेसयः
कामयतेमहत्प्राप्नुयामितीत्यत्रमहच्छब्दोभावप्रधानःमहत्त्वंचनकेवलमैहिकंकिंतुआमुष्मिकंचेत्याह ॥ दृष्टादृष्टेति ॥ यथोक्तं ।
ज्येष्ठश्रेष्ठादिकैर्हुत्वाप्राणायान्नपरत्रच । ज्येष्ठःश्रेष्ठःसमानेभ्योभवेन्नात्रविचारणेति । एषांभूतानांपृथिवीरसइतिचतुर्थब्राह्मणे पुत्र
प्रजातिकर्मोच्यते तत्किमर्थवक्तव्यमित्यतआह ॥ अनेनेति ॥ अत्रप्रमाणमाह ॥ यथेति ॥ उपनिषदुक्तप्रकारमनतिक्रम्येत्य
र्थः । उपनिषदुक्तकर्मानुष्ठानमात्रेणजातःपुत्रःकथमपवर्गयोग्यइत्यतस्तत्रविशेषमाह ॥ यदीति ॥ संयोगावसरइतिशेषः । पि
त्रोःमातापित्रोः ननूपनिषदुक्तप्रकारेणकर्मानुष्ठानाभावेपियदासंयोगावसरेपित्रोर्मनोविष्णुगंतदाजातःपुत्रःकीदृशइत्यतआह ॥
नकुर्त्यादिति ॥ यदिपित्रोस्तुमनःस्थिरंविष्णुगमितिसंबंधः । स्थिरमितिक्रियाविशेषणं तदाजातःपुत्रइतिशेषः मोक्षयोग्यः भ

भा० । शुपर्जन्यधरापुंस्त्रीसंस्थितंपंचरूपिणं । नारायणंवासुदेवंतथासंकर्षणंप्रभुं । प्रद्युम्नंचानिरुद्धंचक्रमाद्ध्यायंस्तुसर्वदा । पंचाग्निवि
त्रामभवेत्सयातिपरमंपदं । नास्यसंसर्गदोषोपिकदाचनभविष्यतीतित्रैविद्ये । दृष्टादृष्टमहत्त्वं । अनेनोपनिषदुक्तविधानेनजातःपुत्रःप्रायःस्वर्गापव
र्गयोग्योभवतीतिप्रजातिकर्मवचनं । यथोपनिषदंजातोयोग्यःस्वर्गापवर्गयोः । भवेद्यदिमनःपित्रोर्विष्णोर्नान्यत्रगच्छति । नकुर्त्याद्यदिकर्मैतन्मनःपि
त्रोस्तुविष्णुगं । दृष्टसामर्थ्यहीनश्चमोक्षयोग्यःस्थिरंयदि ।

बृहदा०
॥ ३५३ ॥

वेदित्यनुवर्तते । ननूपनिषदुक्तकर्माकरणेपिजातःपुत्रोदृष्टसामर्थ्यवान्कचिदृष्टोऽतः कथमेवमुच्यतइत्यतआह ॥ दृष्टेति ॥
आज्ञाद्यैर्महतामितिशेषः । आद्यशब्दाद्वरादिग्रहणं आज्ञादिरूपविशेषकारणाभावे । यथोक्तं उपनिषदुक्तकर्मानुष्ठानाभावेपि
जातःपुत्रोदृष्टसामर्थ्यहीनइत्युक्तं अन्यथानभवेदित्यर्थः । द्युपर्जन्यधरापुंस्त्रीसंस्थितमितिद्युपर्जन्यादिषुनारायणादिपंचरूपोह
रिस्तिष्ठतीतिसएवद्युपर्जन्यादिशब्दाभिधेयइत्युक्तं । इदानींद्युपर्जन्यादिशब्दांस्तासुमूर्तिषुनिर्वक्ति ॥ नारायणइत्यादिना ॥
द्युतिहेतुतोज्ञानहेतुत्वात् । यद्यपिश्रुतावसौवैलोकइत्येवश्रूयते नतुद्युशब्दः तथापितस्यद्युलोकपरत्वमभ्युपेत्यद्युशब्दोव्याख्या
तः । यथाश्रुतस्यतुव्याख्यानंअसौलोकःप्रकाशत्वात्प्राणस्थत्वाच्चकेशवइत्यन्यत्रकृतमनुसंधेयं । परमुत्तमंचतुर्मुखं परमस्यसका
शाज्जन्यमितिपर्जन्यइत्यर्थः । प्रथितत्वादेवेषुप्रसिद्धत्वात् अयंवैलोकइत्यस्यपृथिवीपरत्वमभ्युपेत्येदंव्याख्यानं यद्वापृथिवीवा
वगौतमाग्निरितिच्छांदोग्येऽभिधानात्पृथिवीशब्दव्याख्यानं तस्यपृथिव्येवसमिदितिपृथिवीशब्दोप्येवमेवव्याख्यातव्यः । नचा
स्यैवपृथिवीशब्दस्येदंव्याख्यानमित्युक्तं तस्यपृथिवीशब्दस्यनारायणपरत्वेनसंकर्षणपरत्वाभावात् ॥ पूरयेदिति ॥ पूपालन
पूरणयोरितिधातुः । सहितःस्थितः तथाचस्त्रीत्यत्रसकारःसहितत्वार्थकइतिभावः । केषुत्रिषुस्थितोनिरुद्धइत्यतआह ॥ अनि

भा० । दृष्टसामर्थ्यवांश्चस्यादाज्ञाद्यैःकारणैःकचिन् । विशेषकारणाभावेयथोक्तंनान्यथाभवेदितिच । नारायणोद्युशब्दोक्तःसर्वदाद्युतिहे
तुतः । वासुदेवस्तुपर्जन्यःपरंसजनयेद्यतः । संकर्षणस्तुपृथिवीप्रथितत्वात्सदैवहि । प्रद्युम्नःपुरुषेत्युक्तःपूरयेत्सजगद्यतः । स्त्रीशब्दोक्तोऽनिरुद्धः
स्यात्सहितस्त्रिषुयत्सदा ।

भाववो०
भाष्यार्थः
८।२

706

॥ ३५३ ॥

रुद्धोहीति ॥ यद्यपिश्रुतौयोषावाअग्निरितियोषाशब्दोस्ति तथापितात्पर्यायस्त्रीशब्दोत्रनिरुक्तः । यथाश्रुतस्यतु योषाज्योष्यो
यतोखिलैरितिव्याख्यानं द्रष्टव्यं । ननुयद्येवंद्युपर्जन्यादिशब्दाः परमात्मपरास्तर्हिप्रसिद्धद्युपर्जन्यादिषुतद्व्यवहारो न स्यात् । नच
ब्रह्मवाचका अपिशब्दाः हानादिव्यवहारसिद्ध्यर्थं ज्ञानिभिरन्यत्रव्यवह्रियंते अन्यैस्त्वज्ञानादेवेति वाच्यं । तथासत्यवाचकत्वावि
शेषेणघटादिशब्दानांपटादौव्यवहारप्रसंगात्इत्यत आह ॥ द्युवादिष्विति ॥ द्युपर्जन्याद्यंतर्गतभगवतएवद्युपर्जन्यादिशब्द
मुख्याभिधेयत्वात्तत्संबंधात्प्रसिद्धेषुद्युपर्जन्यादिषुद्युपर्जन्यादिशब्दवृत्तिरित्यर्थः । पंचसुस्थलेषुस्थितानामश्रयंगाराचिर्विष्फुलिं
गसमिच्छद्दानांप्रसिद्धार्थत्वप्रतीतिनिरासायाभिधेयमाह ॥ तथाश्रयादिरिति ॥ यथाद्युपर्जन्यादिशब्दवाच्यः परमस्तथाश्रया
दिशब्दवाच्यश्चेत्यर्थः । कथमित्यतस्तांछब्दांस्तत्रनिर्वक्ति ॥ अदनादिति ॥ सर्वस्यसंहारादित्यर्थः । अग्निर्भवेदितिसंबंधः ।
अर्च्यत्वात्पूज्यत्वात् विश्वक्त्वाद्विविधस्फुरणादित्यर्थः । यथोक्तं विविधंस्फुरणाच्चैवविष्फुलिंगइतीरितइति यद्वाविश्वक्त्वात्
विश्वक्देशस्थत्वादित्यर्थः । समेधनात्सम्यग्वर्धनात्सर्वोत्तमत्वादितियावत् । अश्रयादिशब्दपंचकवाच्यभगवतःस्थलविशेषमाह
॥ तत्रतत्रेति ॥ यद्वा नारायणादेर्द्युपर्जन्यादिशब्दवाच्यत्वेनिमित्तांतरमाह ॥ तत्रतत्रेति ॥ नन्वेवंतर्हिद्युवादिशब्दानामन्य
त्रव्यवहारो न स्यात् नचद्युवादिषुप्रसिद्धेषुतत्संबंधात्द्युवादिकः शब्दोभवेदित्युक्तमिति वाच्यं तथात्वेद्युपर्जन्यादिशब्दानांप्रसि

भा० । अनिरुद्धोहिदेवेषुसर्वदात्रिषुसंस्थितः । द्युवादिषुप्रसिद्धेषुतत्संबंधाद्द्युवादिकः । शब्दोभवेत्तथाग्न्यादिरदनात्परमोभवेत् । अं
गत्वेनार्थतेयस्मादंगारस्तोतर्कीर्तितः । अर्च्यत्वादचिरुद्दिष्टोविश्वक्त्वाद्विष्फुलिङ्गकः । समेधनाच्चसमिधस्तत्रतत्रस्थितोहरिः । तत्तच्छब्दैः सदावाच्य

बृहदा०

॥ ३५४ ॥

द्व्युपर्जन्यादिषु लक्षणेतरवृत्त्यभावापत्तेः इति चेन्न । परमात्मसंबन्धेनान्येषामपि वाच्यत्वांगीकारादित्यत आह ॥ इतरेत्विति ॥
वचनव्यत्ययेन वाच्या इत्यनुवर्तते । इदानीं आदित्य एव समित् रश्मयो धूम इत्युक्तादित्य रश्म्यहरादिशब्दाभिधेयमाह ॥ आदित्य
इति ॥ अवस्थिताः हराविति शेषः । व्युपर्जन्यधरापुंस्त्रीरूपपंचाग्निषु नारायणादीनि पंचरूपाणि तिष्ठंतीत्युक्तं तत्र पंचानामप्यग्नी
नां समिद्धूमाचिंरंगारविष्फुलिंगभेदेन ये पंचभेदा उक्तास्तेष्वपि भगवांस्तिष्ठतीत्युक्तं तन्मूर्तिविशेषमाह ॥ एकैकस्मिन्निति ॥ य
था पंचस्वग्निषु नारायणादिभेदेन पंचभेदाः प्रतिपादिता इत्यर्थः । अयमत्र विवेकः । द्युस्थो द्युशब्दोक्तो नारायणः पुनर्नारायणाद्या
त्मना पंचविधः तत्र नारायणः समित् वासुदेवो धूमः संकर्षणोर्चिः प्रद्युम्नो गारः । अनिरुद्धो विष्फुलिंग इत्यादि । पूर्वधूमशब्द
स्याव्याख्यातत्वात् व्याचष्टे ॥ धूत्कारादिति ॥ धूत्कंपन इति धातोः अर्च्यत्वादचिंरित्युक्तं तन्न सर्वसाधारण्येनेत्यत आह
॥ अर्चिरिति ॥ ननु अंगत्वेनार्थतेयस्मादंगारस्तेन कीर्तित इत्यनुपपन्नं । विष्णोरन्यांगत्वेऽन्यस्यैव प्राधान्यापत्तेरित्याशंकां परिह
रन्नंगारशब्दनिर्वक्ति ॥ स्वांग इति ॥ स्वयं स्वांगत्वेनार्थते इत्यंगार उदीर्यत इत्यर्थः । ननु स्वस्यांगित्वात्कथमंगत्वमित्यत आह ॥
अंगित्वेनेति ॥ प्राचीनवचनमप्येवमेव व्याख्येयं । अत्र वंशब्राह्मणे अंभृण्यादित्यादिति अंभृण्या आदित्याद्विद्याश्रवणमुच्यते ।

भा० । इतरेतुतदन्वयात् । आदित्योरश्मिरित्याद्याः शब्दाश्चैव सवस्थिताः । एकैकस्मिन्पंचभेदा अर्चिरादिविभागतः । नारायणादिभेदेन
तथैव प्रतिपादिता इति प्रवृत्ते । धूत्काराद्धूम उद्दिष्टः शत्रूणां पुरुषोत्तमः । अर्चिरर्च्यतमत्वाच्च स्वांगो गार इतीर्यते । अंगित्वेनांगरूपेण यत एको व्यवस्थि
त इत्यादि त्रैविद्ये ।

भावबो०

भाष्यार्थः

८।२

708

॥ ३५४ ॥

तदयुक्तं तस्यारमात्मकत्वेनादित्याद्विद्याश्रवणायोगादित्यत आह ॥ नीचादपीति ॥ ज्ञायते अनेनेति ज्ञानं शास्त्रमित्यर्थः । त
 हि किमाधिक्यज्ञापकमित्यत आह ॥ यस्येति ॥ पूर्वआदित्योरश्मिरित्याद्याः शब्दाश्चैवमवस्थिता इत्यादित्यशब्दाभिधेयो भगवानि
 त्युक्तं इदानीं तां च्छब्दांस्तत्र निर्वक्ति ॥ आदानादिति ॥ हविरादीनामिति शेषः । रमणात्तरतिरूपत्वादित्यर्थः । शामनादन्येषां सु
 खकरणादित्यर्थः ॥ अहीनत्वादिति ॥ कस्यापि अपेक्षयानी चत्वाभावादित्यर्थः । चंद्रमा अंगार इत्युक्तं चंद्रशब्दं निर्वक्ति ॥
 चंदनादिति ॥ आह्लादनादित्यर्थः । नक्षत्राणि विष्फुलिं गा इत्युक्तं नक्षत्रशब्दं व्याचष्टे ॥ अस्येति ॥ क्षत्रं रक्षकं विष्णोरेकत्वा
 न्नक्षत्राणीति बहुवचनं कथमित्यत आह ॥ बहुरूपत्वादिति ॥ नक्षत्राणां बहुत्वेन तदंतर्गतस्यापि बहुरूपत्वादित्यर्थः । अयं न्या
 योन्यत्राप्यनुसंधेयः ॥ ज्ञानादिति ॥ वातेर्गत्यर्थत्वाद्वात्यर्थस्य च ज्ञानार्थत्वादित्यर्थः । आयुष्ठादायुः प्रदत्तादित्यर्थः । यद्यप्यस्या
 मुपनिषदि वायुपदं न श्रूयते तथापि पर्जन्यो वागौ तमाग्निस्तस्य वायुरेव समिदिति च्छांदोग्ये अयं वै लोकोऽग्निर्गौ तमास्य पृथिव्येव समि
 द्वायुर्धूम इति माध्यंदिनायनशाखायां चाभिहितत्वाद्वायुशब्दो व्याख्यातः । सर्वविद्यानिर्णायकपूर्णप्रज्ञेन तस्या अपि विद्यायानिर्णे
 यत्वात् अत्राणि धूमो विद्युदचिरशनि रंगाराह्वा दुनयो विष्फुलिं गा इत्युक्ता आदिशब्दचतुष्टयं निर्वक्ति ॥ अन्यैरित्यादिना ॥

भा० । नीचादप्युत्तमा ज्ञानं शृणुयुर्लीलया क्वचित् । श्रोतृवक्तृविभेदोऽयं नाधिक्यज्ञापकस्ततः । यस्याधिक्यं तु वेदोक्तं पंचरात्रेऽथवा भवेत् ।
 इतिहासपुराणे वागोधिकोनेतरः क्वचिदिति ब्रह्मतर्कः । आदानादादित्यः रमणाच्छामनाच्चरश्मयः अहीनत्वाद्दहः चंदनाच्चंद्रः अस्य क्षत्रमन्यत्रास्ती
 तिनक्षत्रं बहुरूपत्वाद्बहुवचनं । ज्ञानादायुष्ठाच्चवायुः अन्यैरभरणीयत्वाद्भ्रं विद्योतनाद्विद्युत् अशनादशनिः तिर्हादनाद्वाहुनिः ।

बृहदा०
॥ ३५५ ॥

अशनात्सर्वस्यसंहारात् निर्हादनान्नितरां हर्षणादित्यर्थः ॥ आसमंतादिति ॥ यद्यप्यस्यांश्रुतावाकाशशब्दो न श्रूयते तथापि पृथिवीवावगौतमाग्निस्तस्याः संवत्सर एव समिदाकाशो धूम इति च्छांदोग्ये श्रवणादाकाशशब्दो व्याख्यातः । तस्य संवत्सर एव समिदित्युक्तं संवत्सरशब्दं व्याचष्टे ॥ सम्यगिति ॥ वत्सान् भक्तानित्यर्थः । दिशो गारा अवांतरदिशो विष्फुलिङ्गा इत्युक्तदिगवांतरदिक्शब्दौ व्याचष्टे ॥ आदेशनादित्यादिना ॥ प्रधानस्य परमात्मस्वरूपस्यादेशनादित्यर्थः । रात्रिरर्चिरित्युक्तरात्रिशब्दं व्याचष्टे ॥ रतिकरत्वादिति ॥ प्राणो धूमो वागर्चिश्चक्षुरंगाराः श्रोत्रं विष्फुलिङ्गा इत्युक्तवाक्प्राणचक्षुः श्रोत्रशब्दान्निर्वक्ति ॥ वचनादिति ॥ जहातीति ॥ जुहु इत्यस्यार्थो जहातीति वा इत्यस्यार्थो गमयतीति स्वभक्तानां पापं जहाति परित्याजयति मोक्षं प्रति च गमयतीत्यर्थः । यद्यप्यस्यांश्रुतौ अयं शब्दो न श्रूयते तथापि च्छांदोग्ये जिह्वाऽर्चिरिति श्रवणाच्च च्छब्दो व्याख्यातः । उपस्थ एव समिदित्युक्तोपस्थशब्दं व्याचष्टे ॥ उपस्थितत्वादिति ॥ सर्वजीवानां हृदयस्थितत्वेन समीपे स्थितत्वादित्यर्थः । योनिरर्चिरित्युक्तयोनिशब्दं व्याचष्टे ॥ यापयतीति ॥ ग्रामादिकं यापयति सत्कर्मणि नयतीत्यर्थः । सज्जनान् मोक्षं प्रति यापयति दुर्जनांस्तमः प्रति नयतीति वार्थः । अभिनंदा विष्फुलिङ्गा इत्युक्ताभिनंदशब्दं निर्वक्ति ॥ अभीति ॥ यदुपमंत्रयते स धूम इति च्छांदोग्योक्तस्योपमंत्रण

भा० । आसमंतात्काशनादाकाशः सम्यग्वत्सान् भक्तान् गमयतीति संवत्सरः आदेशनादिशः अवांतरमादिशतीत्यवांतरदिशः रतिकरत्वाद्वात्रिः वचनाद्वाक् प्रणयनात्प्राणः जहाति गमयतीति जिह्वा चष्ट इति चक्षुः शृणोतीति श्रोत्रं उपस्थितत्वादुपस्थः यापयति नयति चेति योनिः । अभिनंदयतीत्यभिनंदः ।

भावबो०
भाष्यार्थः

८।२

710

॥ ३५५ ॥

स्ययदंतःकरोतितेअंगाराइत्यत्रोक्तस्यांतःकरणस्यचपुरुषकर्तृकत्वप्रतीतिनिरासायतद्व्याचष्टे ॥ उपमंत्रणमिति ॥ यद्यप्यादा
 नादादित्यइत्यादिभाष्येनैतदुपनिषदुक्तक्रमेण नापिच्छांदोग्योक्तक्रमेण तत्रप्रथमाग्नौआदित्यएवसमित्प्रथमयोधूमोरात्रिरर्चिश्च
 द्रमाअंगारानक्षत्राणिविष्फुलिङ्गाइत्युक्तत्वात् रात्रिशब्दस्यचात्रांत्येव्याख्यातत्वात् । नापिमाध्यंदिनशाखोक्तक्रमेण तत्रप्रथमा
 ग्नौतस्यादित्यएवसमिद्रथमयोधूमोहरर्चिश्चंद्रमाअंगारानक्षत्राणिविष्फुलिङ्गाइत्युक्तत्वेपिद्वितीयाग्नौतस्यसंवत्सरएवसमिदित्युक्त
 त्वात् । अत्रचनक्षत्रशब्दव्याख्यानानंतरंवायुशब्दव्याख्यानात् । तथापिप्रथमाग्नौमाध्यंदिनशाखोक्तक्रममनुसृत्यादित्यादिश
 ब्दपंचकव्याख्यानंद्वितीयतृतीयचतुर्थपंचमाग्नौतुच्छांदोग्योक्तक्रममनुसृत्यवायुशब्दादिविंशतिशब्दव्याख्यानं । तथाहि च्छां
 दोग्येद्वितीयाग्नौतस्यवायुरेवसमिदभ्रंधूमोविद्युदर्चिरशनिरंगाराहादुनयोविष्फुलिङ्गाइत्युक्तत्वात् । अत्रापिवाय्यादिशब्दपंचक
 स्यव्याख्यानात् । तृतीयाग्नौयद्यपितस्याःसंवत्सरएवसमिदाकाशोधूमोऽहरर्चिर्दिशंगाराअवांतरदिशोविष्फुलिङ्गाइत्युक्तं तथा
 पिसंवत्सराकाशशब्दयोर्व्यत्यासमात्रेणव्याख्यानं । अहःशब्दस्यमाध्यंदिनशाखायांप्रथमाग्नौवेवसत्वेनतत्रतदुक्तक्रममनुसरता
 प्रागेवव्याख्यातत्वादत्रसनव्याख्यातः । च्छांदोग्येप्रथमाग्नौरात्रिरर्चिरित्युक्तत्वेनोर्वरितःसरात्रिशब्दोऽत्रव्याख्यातः । नचोर्व
 रितस्यांत्येव्याख्यानंस्यादितिवाच्यं काण्वमाध्यंदिनशाखयोःतृतीयाग्नौरात्रिरर्चिरित्युक्तत्वेनात्रैवतस्यव्याख्येयत्वात् । चतुर्था
 ग्नौतस्यवागेवसमित्प्राणोधूमोजिह्वार्चिश्चक्षुरंगाराःश्रोत्रंविष्फुलिङ्गाइत्युक्तत्वादत्रापिवागादिशब्दपंचकस्यव्याख्यानात् । पंच

भा० । उपमंत्रणमंतःकरणंचसएवकरोति ।

बृहदा०

३५६ ॥

माग्रावपितस्याउपस्थएवसमित्यदुपमंत्रयतेसधूमोयोनिरर्चिर्यदंतःकरोतितेअंगाराअभिनंदाविष्फुल्लिङ्गाइत्युक्तत्वात् । अत्राप्युपस्थादिशब्दपंचकस्यव्याख्यानादितिमंतव्यं । उभयशाखोक्तक्रमानुसरणत्वस्यभाष्यस्यतदुभयशाखानिर्णायकत्वमप्यस्तीतिज्ञापनार्थं । अतएवच्छांदोग्यभाष्येप्यभिहितं । आदित्यःसतथादानात्रश्मीरतिशरूपतः । तमसाहननीयत्वादहश्चंद्रःपरंसुखं । अनन्यराजोनक्षत्रंवायुर्ज्ञानायुरूपतः । अभ्रमभ्ररणाद्विष्णुर्विद्युत्विद्योतनादपि । अशनादशनिश्चैवनिर्हादात्हादुनिस्तथा । संवत्सरोवासनाच्चसआकाशःप्रकाशनात् । रात्रिश्चरतिदानात्सदिशतीतिदिशःस्मृतः । अवांतरंदिशेद्यस्मादवांतरदिगुच्यते । वचनाद्वाक्यथाप्राणस्त्वननाच्चक्षुरुच्यते । दर्शनाच्छ्रवणाच्छ्रोत्रंजिह्वावैहोमतःस्मृतः । उपस्थितेरुपस्थःसउपमंत्रकृदेवसः । योनिर्युनक्तियस्मात्सर्वातःकृच्चनंदनइति । यद्वाविवक्षितश्रुतिक्रममनुसृत्यप्रवृत्तमुदाहृतवचनमनुसृत्यैवप्रायस्तदुक्तक्रमेणैवादित्यादिशब्दव्याख्यानमितिद्रष्टव्यं । एवंद्युपर्जन्यादिशब्दप्रवृत्तिनिमित्ताधिकरणत्वेनविष्णुर्द्युपर्जन्यादिशब्दाभिधेयइत्युक्तं । इदानींप्रसिद्धद्युपर्जन्यादिगतद्युपर्जन्यादिशब्दप्रवृत्तिनिमित्तस्यभगवदधीनत्वाच्चतच्छब्दवाच्यत्वमितिभावेनाह ॥ तदधीनमिति ॥ यथाभृत्यगतजयस्यराजाधीनत्वेनराजाजयीत्युच्यतेतथेत्यर्थः । नचान्यगतशब्दप्रवृत्तिनिमित्तप्रेरकेशब्दप्रवृत्तिरमुख्यास्यादितिवाच्यं । राजनिविजयिशब्दस्यबहुलप्रयोगात् । बहुलप्रयोगसिद्धस्यैवचमुख्यत्वादितिभावेनमुख्याभिधेयइत्युक्तं । नन्वेवंसत्यन्यत्रव्यवहारो न स्यात् । तत्संबन्धादन्यत्रशब्दवृत्त्यंगीकारे लक्षणा मात्रांगीकारापत्तेः । नचान्यत्रापिवचनवृत्तिरंगीक्रि

भा० । तदधीनंयतःसर्वसर्वशब्दैस्ततोहरिः । मुख्याभिधेयस्तु

भाववो०

भाष्यार्थः

८।२

712

॥ ३५६ ॥

यतइतिवाच्यं तथासत्युभयोरपिमुख्यवाच्यत्वापातात् । परमात्मसंबंधेनान्यत्रशब्दवृत्तिरित्यपि न वैपरीत्यस्यापि वक्तुं शक्यत्वा
 दित्यत आह ॥ अन्यानीति ॥ उपचारतोभिधेयानीतिसंबंधः । तदधीनं यतः सर्वमित्येतदत्रापिसंबध्यते । यतः सर्वं तदधीनमतः
 स्वतंत्रपरमात्मसंबंधेनैवान्यानि उपचारतोभिधेयानि । न त्वन्यसंबंधेन परमात्मोपचारतोऽभिधेयो नवोभयोर्मुख्याभिधेयत्वमि
 तिभावः । तदुक्तं एवमेव हि शब्दानां प्रसिद्धिरपि लौकिकी । वाचकत्वं प्रधानस्य त्वितरस्य तदन्वयादिति । अन्यगतशब्दप्रवृत्ति
 निमित्तस्य भगवदधीनत्वेन भगवानेवान्यवाचकत्वेन प्रसिद्धशब्दमुख्यार्थइत्यत्र सूत्रमुदाहरति ॥ तदधीनत्वादिति ॥ सर्वस्य
 तदधीनत्वात्तस्मिन्नेव सर्वशब्दजातमर्थवदित्यर्थः । नन्वेवं सर्वेषां शब्दानां परमात्मपरत्वे कथमन्यत्र व्यवहारः । तत्संबन्धादन्य
 त्रशब्दप्रवृत्तौ लक्षणमात्रस्वीकारापत्तेः । न चान्यत्रापि योगरूढ्यादिवृत्त्यंगीकारान्न दोषः । तथासत्युभयोर्मुख्यवाच्यत्वापातात् ।
 योगरूढ्योरेव मुख्यवृत्तित्वात् । न ह्यक्षादिशब्दानां रूढ्यादिनैवानेकार्थवाचिनां क्वचिन्मुख्यत्वं क्वचिन्नेत्यस्तीत्याशंकापरिहाराय
 सूत्रं पठति ॥ समाकर्षादिति ॥ न परमात्मनः सर्वशब्दवाच्यत्वांगीकारे अन्यत्र व्यवहारलोपप्रसंगः । अन्यत्र रूढ्यादेरभ्युपग
 मात् । तथासत्युभयोर्मुख्यवाच्यत्वं प्राप्तमिति चेन्न । भवेदेतद्यक्षादिशब्दवदुभयत्रान्योन्यनिरपेक्षाशब्दवृत्तिः स्यात् । नचैवं
 किंतु स्वतः परममुख्ययावृत्त्या परमात्मैकवाचिनां शब्दानां व्यवहारसिद्ध्यर्थं ततः समाकृष्यान्यत्र रूढत्वेन संकेतितत्वात् । अल्पप्रवृ
 त्तिनिमित्तानां च तदधीनत्वादिति सूत्राभिप्रायः । एवं पंचाग्निविद्याभगवत्परतया व्याख्याता न केवलमेतावत् किंत्वयमध्यायः स

भा० । अन्यानितत्संगादुपचारतइति त्रह्यतर्कः । तदधीनत्वादर्थवदिति भगवद्वचनं । समाकर्षादिति च ।

बृहदा०
॥ ३५७ ॥

वोपिभगवत्परइतिभावेनैतदध्यायस्यभगवत्परत्वेप्रमाणमाह ॥ पंचाग्निविद्ययेति ॥ एवकारत्रयस्यप्रत्येकंपुरुषोत्तमइत्यनेनसं
बंधः । तेनविद्यानांप्रसिद्धार्थकत्वंव्यवच्छिनत्ति । चशब्दौतथाशब्दौचपरस्परसमुच्चये । ज्ञानप्रदानतोयआचार्यस्तेषांवंशज्ञा
नादित्यर्थः । यद्वाज्ञानप्रदानेनयोयमाचार्यवंशस्तद्विज्ञानादित्यर्थः । ज्ञानप्रदानतइतिआचार्यपुत्रपौत्रादिपरंपराव्युदासः । ननुपं
चाग्निविद्यायाउक्तप्रकारेणभगवत्परत्वेपिप्राणादिविद्यायाःकथंभगवत्परत्वं तत्रस्पष्टंप्राणादेरेवप्रतिपाद्यत्वप्रतीतेरित्यतःसर्वत्रयु
क्तिमाह ॥ सर्वातर्यामिकइति ॥ तथाचप्राणाद्यंतर्यामिणएवप्राणादिविद्याप्रतिपाद्यत्वमितिभावः ॥ २ ॥ तथाचार्यंब्राह्म
णचतुष्टयस्याक्षरार्थः ॥ श्वेतकेतुर्नामतः अरुणस्यापत्यंआरुणिस्तस्यापत्यमारुणेयोह पित्राऽनुशिष्टःस्वपांडित्यख्यापनायपां
चालानांपरिषदंसभामाजगाम । तत्रागत्यजिविलस्यापत्यंजैवलं प्रवाहणंनामतः परिचारयमाणंस्वभृत्यैःपरिचर्यमाणं प्रत्याजगा
म । सप्रवाहणस्तमागतंश्वेतकेतुमुदीक्ष्यगर्वेणागतोयमित्युत्प्रेक्ष्यतद्गर्वशांत्यर्थं हेकुमारा३इत्यभ्युवादाभ्युक्तवान् । कुमार३इति
पुतिर्भर्त्सनार्था । सश्वेतकेतुरपिक्रोधाद्भोइतिप्रतिशुश्रावप्रतिश्रावितवान् । एवंप्रतिश्रावितःप्रवाहणआह त्वंपित्रानुशिष्टोसि

भा० । पंचाग्निविद्ययाचैवतथैवप्राणविद्यया । प्रजातिकर्मणाचैवतथाज्ञानप्रदानतः । आचार्यवंशविज्ञानाद्यःपूज्यःपुरुषोत्तमः । सर्वात
र्यामिकोन्तियोनमस्तस्मैपरात्मनइतिसद्भावे ।

उप० । श्वेतकेतुर्हवाआरुणेयःपांचालानांपरिषदमाजगाम सआजगामजैवलंप्रवाहणंपरिचारयमाणं तमुदीक्ष्याभ्युवादकुमारा३इतिस
भो३इतिप्रतिशुश्रावानुशिष्टोन्वासिपित्रेयोमितिहोवाच ॥ १ ॥

भाववो०
खंडार्थः
८ । २

714

॥ ३५७ ॥

नुकिमिति एवमुक्तः श्वेतकेतुरोमितिहोवाच ॥ १ ॥ तत्रप्रवाहणः पृच्छति ॥ वेत्थेत्यादिना ॥ इमाः प्रजाः प्रयत्योलोकांतरंगच्छंत्यो यथाविप्रतिपद्यंताश्चित्ति येनमार्गेणविशिष्टस्थानं ब्रह्मलोकं चंद्रलोकं वा प्राप्नुवन्तितं मार्गं वेत्थकिमिति । विप्रतिपद्यंताश्चित्तिपुतिर्विचारणार्था । एवं पृष्टः श्वेतकेतुर्नेति नवेद्भीतिहोवाच । द्वितीयं पृच्छति ॥ वेत्थेति ॥ पुनरावृत्तिमत्तु चंद्रलोक रूपविशिष्टस्थानं गता इमाः प्रजा यथा येन मार्गेण मं लोकं पुनरापद्यंताश्चित्तिवेत्थकिमिति किं गतेनैव मार्गेण पुनरागमनं उत मार्गो तरेणेति भावः । एवं पृष्टः श्वेतकेतुर्नेतिहोवाच । तृतीयं पृच्छति ॥ वेत्थेति ॥ एवं प्रसिद्धजरादिनिमित्तेन पुनः पुनः प्रयद्भिर्गच्छद्भिर्वहुभिरप्यसौलोकः परलोको यथा येन हेतुना न संपूर्यते तं प्रकारं वेत्थकिमिति पृष्टो नेतिहोवाच । चतुर्थं पृच्छति ॥ वेत्थेति ॥ यतिथ्यां यत्संख्याकायामाहुत्याहुतायामापः जीवसं परिष्वक्ताः जीवलब्धदेहाकारपरिणताः पुरुष इति वाक्यासांताः पुरुषवाचः पुरुषशब्दवाच्या भूत्वासमुत्थाय वदन्ति वदनादिव्यापारं कुर्वन्ति तामाहुतिं वेत्थकिमिति पृष्टो नेतिहोवाच । अत्रापः पुरुषवाचो भूत्वेति वचनबलेन मरणकाले भूतानि जीवेन सह गच्छन्तीति प्रष्टुरभिप्रेतमित्यवगम्यते । अन्यथाऽऽपइत्यनुवादायोगात् मरण एव भूतानां निवृत्तौ भूतनिवृत्तेरेव मोक्षत्वेन प्रसिद्धमरण एव मोक्षसंभवेतदर्थं वैराग्यादिसाधनानुष्ठानविधानायोगाच्च । तर्ह्यत्रापइति विशेषोक्तेः क

उप० । वेत्थयथेमाः प्रजाः प्रयत्योलोकांतरंगच्छंत्यो यथाविप्रतिपद्यंताश्चित्ति नेतिहोवाच वेत्थोयथेमं लोकं पुनरापद्यंताश्चित्ति नेतिहोवाच वेत्थोयथासौलोक एव बहुभिः पुनः पुनः प्रयद्भिर्न संपूर्यताश्चित्ति नेतिहोवाच वेत्थोयतिथ्यामाहुत्याहुतायामापः पुरुषवाचो भूत्वासमुत्थाय वदन्तीति नेतिहोवाच ।

बृहदा०

३५८ ॥

थंसर्वाणिभूतानिजीवेनसहगच्छंतीत्यवगंतुंशक्यमितिचेन्न । अपांक्षितिसलिलानलात्मकत्वेनतद्ब्रह्मेऽन्यभूतानामपिप्राप्तेः । न
न्वपांभूतत्रयात्मकत्वेकथंतर्हितत्रापशब्दइतिचेन्न । मिश्रत्वेपितत्तद्भूतस्याधिक्येनतत्तद्व्यवहारोपपत्तेः । तदुक्तं व्यात्मकत्वात्तुभू
यस्त्वादिति । ननुयदिमरणकालेभूतानिजीवेनसहगच्छंतितर्हितस्मिन्नेतस्मिन्नग्नौदेवाःश्रद्धांजुह्वतीत्युत्तरत्रोक्तांतस्यश्रद्धयेष्टवतः
श्रद्धासहितस्यैवद्युवाख्यप्रथमाग्नौहोमश्रवणंनस्यात् । भूतानामपिसहगतौतथोक्तिप्रसंगादितिचेन्न । तत्रश्रद्धाशब्दस्याऽजहल
क्षणयाश्रद्धयाऽद्भिश्चविशिष्टस्यजीवस्यप्रतिपादकत्वात् यथोक्तंसूत्रकृता प्रथमेश्रवणादितिचेन्नताएवह्युपपत्तेरिति । पंचमंपृच्छ
ति ॥ वेत्थेति ॥ देवयानस्यवापथःपितृयाणस्यवापथःप्रतिपदंवेत्थउवेत्थकिं किंतत्प्रतिपदमित्यतआह ॥ यदिति ॥ यत्कर्म
कृत्वादेवयानंवापंथानंपितृयाणंवापंथानंप्रतिपद्यंते तत्प्रतिपदंसाधनंवेत्थकिमित्यर्थः । ननुदेवयानपितृयाणरूपमार्गद्वयमेवना
स्ति । तत्सद्भावेप्रमाणाभावात् । अतःकथमयंप्रश्नइत्यतआह ॥ अपिहीति ॥ हियस्मात् नःअस्माभिर्मार्गद्वयप्रकाशकं ऋषे
र्वचोपिश्रुतंअतोमार्गद्वयमस्तीत्यर्थः । तद्वचनमुदाहरति ॥ द्वेइति ॥ मर्त्यानांमरणशीलानां द्वेएवसृतीमार्गाअहमश्रुणवं ।
केते देवानांचपितृणांचसंबन्धिन्यौदेवयानपितृयाणलक्षणेइतियावत् । यदिमर्त्यानांद्वेएवसृतीतर्हितमःप्रभृत्यधोगतिःकेपांचिन्न
स्यादित्यतआह ॥ ताभ्यामिति ॥ एजत्प्रत्यवायाद्विभ्यत् वेदोक्तप्रवृत्तनिवृत्तकर्मादिसाधनसंपूर्तिमदितियावत् । इदंविश्वं

उप० । वेत्थोदेवयानस्यवापथःप्रतिपदंपितृयाणस्यवापथकृत्वादेवयानंवापंथानंप्रतिपद्यंतेपितृयाणंवापिहिनऋषेर्वचःश्रुतं द्वेसृतीअश्रुणवंपि
तृणामहंदेवानामुतमर्त्यानां । ताभ्यामिदंविश्वमेजत्समेति

भाववो०

खंडार्थः

८ । २

716

॥ ३५८ ॥

जीवजातं ताभ्यांसृतिभ्यां ब्रह्मस्वर्गचसमेति एजदिति वैदिकानुष्ठानवतउक्तेर्नाधोगतिविरोधः तन्मार्गद्वयंकास्तीत्यतउक्तं ॥
यदिति ॥ द्यौर्नःपितापृथिवीमातेतिश्रुतेःपितरंमातरंचांतराद्यावापृथिव्योःमध्येयत् यःप्रदेशस्तत्रवर्ततइति यद्वाद्यावापृथिव्यो
र्मध्येवर्तमानंयदेजदिदंविश्वंजीवजातमितिसंबंधः इतिशब्दोमंत्रसमाप्तिद्योतकः । एवमुक्तःश्वेतकेतुरहमेतेषुत्वत्कृतप्रश्नेषु एकंच
नैकमपिनवेदेतिहोवाच ॥ २ ॥ अथस्वकृतप्रश्नोत्तरदानासामर्थ्यनिर्णयानंतरं एनंश्वेतकेतुं वसत्यावसतिप्रयोजनेनस्वसमीपवा
सायेतियावत् उपमंत्रयांचक्रेआज्ञादत्तवान् । सकुमारः श्वेतकेतुः वसतिमनादृत्यप्रदुद्राव गतवान् । अथवाएतद्गर्वशांत्यनं
तरं । एनंवसत्याउपमंत्रयांचक्रे इहवसतुभवान्अर्घ्यपाद्यादिकंग्रहाणेत्युपमंत्रणंकृतवान् सकुमारस्तांवसतिमनादृत्यगतवानिति ।
सकुमारःस्वपितरंप्रत्याजगाम आगत्यतंपितरंप्रत्युवाच हेपितस्त्वं इतिवावकिलैवंप्रकारेणवै पुरापूर्वं नःअस्माननुशिष्टानवोचइ
तिसम्यक्विद्यामनुक्त्वैवानुशिष्टानवोचइतिभावः । एवंसाक्षेपंपुत्रवचःश्रुत्वापिताऽह ॥ कथमिति ॥ हेसुमेधःकथंत्वंनानुशि
ष्टोसीति । तत्कारणंपुत्रआह ॥ पंचेति ॥ राजन्यबंधुःक्षत्रियाभासः । राजन्याराजपुत्राएवबंधवोयस्यासौराजन्यबंधूराजश्रे
ष्ठोवा मामां पंचप्रश्नान्प्रष्टव्यार्थानप्राक्षीत् ततस्तेषुप्रश्नेषु एकंचनैकमप्यहंनवेदेति । एवमुक्तःपितातेप्रश्नाःकतमाइत्याह । पु

उप० । यदंतुरापितरंमातरंचेति । नाहमतएकंचनवेदेतिहोवाच ॥ २ ॥ अथैनंवसत्योपमंत्रयांचक्रेऽनादृत्यवसतिकुमारःप्रदुद्रावसआ
जगामपितरंतंहोवाचेतिवावकिलनोभवान्पुरानुशिष्टानवोचइति कथंसुमेधइतिपंचमाप्रश्नान्नाजन्यबंधुरप्राक्षीत्ततो नैकंचनवेदेतिकत

बृहदा०
॥ ३५९ ॥

त्रइमेतेप्रश्नाःइतिप्रतीकानिप्रश्नवाक्यप्रतीकान्युदाजहारोदाहृतवान् ॥ ३ ॥ एवंप्रश्नवाक्यानिश्रुत्वासपितापुत्रक्रोधमुपशमयन्नु
वाच । हेतातवत्स यथायेनप्रकारेण यत्किंचनयत्किंचिद्विद्याजातमहंवेद तत्सर्वं तथातेनप्रकारेणाहंतुभ्यमवोचमित्येवंत्वंनोऽ
स्मान्जानीथाइति त्वत्तःकोऽन्योममप्रियतरोऽस्ति यदर्थमहंरक्षिष्येराजपृष्ठांविद्यां अहंनजानामीतिभावः । तामपिविद्यांचेद
वाप्तुमिच्छसि तर्हिप्रेहिआगच्छ तत्रराजसमीपं प्रतीत्यगत्वातु आवांविद्यार्थं ब्रह्मचर्यं वत्स्यावइतिपित्रोक्तेपुत्रआह । भवानेवग
च्छत्विति इत्युक्तःसगौतमोगौतमगोत्रोत्पन्नः तत्राजगाम कुत्र यत्र प्रवाहणस्यजैवलेरितिषष्ठीद्वयंप्रथमार्थे जैवलिः प्रवाहणना
माराजाआस आगतं ब्राह्मणं दृष्ट्वा स राजा तस्मैगौतमाय अनुरूपमासनमाहृत्य । अर्घ्यपाद्यादिसिद्धयेउदकंभृत्यैः । आहरयां
चकार । अथउदकहरणानंतरं । अस्मैगौतमाय । अर्घ्यतदुपलक्षितांपूजांचकार । पूजांकृत्वातंगौतमंप्रतिगौतमायभवतेवरंदद्वइ
त्युवाच ह ॥ ४ ॥ एवमुक्तःसगौतमउवाच । हेराजन्वरंदद्वइतित्वयाप्रतिज्ञातोवरोमेएषः कः कुमारस्यमत्पुत्रस्य अंतेसमीपे
यांवाचंप्रश्नरूपां अभापथास्तांमेब्रूहीति ॥ ५ ॥ एवंप्रार्थितःसराजोवाच हेगौतमतत्त्वयाप्रार्थितं दैवेषुवरेषुवै अतस्तस्यरहस्य

उप० । मेतइतीमइतिहप्रतीकान्युदाजहार ॥ ३ ॥ सहोवाचतथानस्त्वंतातजानीथायथायदहंकिंचन वेदसर्वमहंतत्तुभ्यमवोचंप्रेहितुतत्र
प्रतीत्यब्रह्मचर्यं वत्स्यावइतिभवानेवगच्छत्वितिसआजगामगौतमोयत्रप्रवाहणस्यजैवलेराससतस्माआसनमाहृत्योदकमाहरयांचकाराथहास्माअर्घ्यं
चकारतसहोवाचवरंभवतेगौतमायदद्वइति ॥ ४ ॥ सहोवाचप्रतिज्ञातोमएषवरोयांतुकुमारस्यांतेवाचमभापथास्तांमेब्रूहीति ॥ ५ ॥ सहोवाच
दैवेषुवैगौतमतद्वरेषु

भाववो०

खंडार्थः

८।२

718
?

॥ ३५९ ॥

त्वात्तन्नप्रार्थनीयं किंतुमानुषाणां हिरण्यादीनां मध्ये किमपेक्षितं ब्रूहीति ॥ ६ ॥ एवमुक्तः स गौतम उवाच । मम हिरण्यस्य बहुतरस्या
पात्तं प्राप्तिरस्तीति त्वया विज्ञायते न केवलं हिरण्यमात्रस्य किंतु गोअश्वानां दासीनां गवामश्वानां दासीनां प्रवाराणां परिवाराणां दा
सानामिति यावत् परिधानस्य परिधानयोग्यस्य क्षौमादेरप्यपात्तं प्राप्तिरस्तीति त्वया विज्ञायते ह अतो न मानुषो वरो मया प्रार्थ्यते
किंतु दैव एव स च त्वया देय एवेति भावेनाह ॥ मानो भवानिति ॥ नोऽस्माकं भवान् बहोः प्रभूतस्यानंतस्यानंतफलहेतुभूतस्या
पर्यंतस्य अपरिसमाप्तिकस्य पुत्रपौत्रादिगामिकस्य दैववित्तस्याभ्यावदान्योऽदातामाभूदिति अवश्यं दैवं वित्तं त्वया देयमेवेति भावः ।
बहोर्बहुगुणस्यानंतस्य नाशरहितस्य । अपर्यंतस्येयत्तारहितस्य भगवतस्तद्विद्याया अभ्यावदान्योमाभूदिति वार्थः । एवं प्रार्थितवरं
प्रति सराजा हे गौतम तीर्थेनोपसदनशास्त्रेण तदुक्तप्रकारेण । विद्यामिच्छसि इच्छस्वेत्याह । अन्यथाऽदेयत्वात् । एवं राज्ञा स्मा
रितशास्त्रार्थो गौतम आह । अहं भवंतमुपैमि शिष्यत्वेनोपगच्छामीति । नन्वेवं क्षत्रिये ब्राह्मणेन शिष्यवृत्तिकरणे शास्त्रविरोधः स्या
दित्यतः श्रुतिः स्वयमाह ॥ वाचेति ॥ पूर्वे हि किल ब्राह्मणाः क्षत्रियान् विद्यामर्थयमानाः संतः क्षत्रियान् शिष्यवृत्त्या वाचैवोपयं
ति उपगच्छन्ति । नोपायनशुश्रूषणादिभिः । अतः स गौतम उपायनकीर्त्योपायनकथनमात्रेणोवाच ॥ ७ ॥ सराजातं ब्राह्मणं पुत्र

उप० । मानुषाणां ब्रूहीति ॥ ६ ॥ सहोवाच विज्ञायते हस्तिहिरण्यस्योपात्तं गोअश्वानां दासीनां प्रवाराणां परिवाराणां दासानामिति यावत् परिधानस्य मानो भवान् बहोरनंत
स्यापर्यंतस्याभ्यावदान्योऽभूदिति स वै गौतम तीर्थेनेच्छसी ३ इत्युपैम्यहं भवंतमिति वाचाह स्मै पूर्व उपयन्ति सहोपायनकीर्त्योवाच ॥ ७ ॥

बृहदा०
॥ ३६० ॥

तिरस्कारेण ऋद्धं मत्वा क्षमापयन्नुवाच । हे गौतम यथा तव पिता महाः अस्मत्पितामहेषु अपराधं क्षमंते तथा त्वं नोऽस्मान्मापराध्यास्त्व
त्पुत्रस्तिरस्कृत इत्यपराधिनो न कुरु । तमपराधं क्षमस्वेति भावः । यद्वा त्वं नः अस्मान्मापराध्यः अपराधिनो न कुरु तथा तव पिताम
हाश्च नो मापराध्यः अपराधिनो न कुर्वतु त्वत्पुत्रतिरस्कारेण ममापराधं त्वं त्वत्पितामहाश्च सर्वे क्षमंतामित्यर्थः । नन्वयमपराधः कुतः
क्षं तव्य इत्यतो मया अपूर्वविद्याप्रदानादिति भावेन वक्ष्यमाणविद्यां स्तौति ॥ यथेति ॥ इयं वक्ष्यमाणा विद्येतः पूर्वकस्मिंश्च न ब्राह्मणे
यथा यथा वन्नो वास क्षत्रियाणामेवासाधारणविद्येति भावः । तां तु तादृशीमपि अहं तुभ्यं वक्ष्यामि यतोऽतोऽस्मदपराधः क्षं तव्यः ।
किमेवमपूर्वविद्यां दत्त्वाऽपराधक्षमापनेन अपूर्वत्वाद् द्विद्यैव नोच्यत इति कुतो नोच्यत इत्यत आह ॥ कोहीति ॥ एवं ब्रुवंतमहं तव
शिष्योऽस्मीति ब्रुवंतं प्रत्याख्यातुं विद्यां न दास्यामीति निषेद्धं कोऽर्हतीत्युवाचेति संबंधः ॥ ८ ॥ इतरप्रश्नोत्तराणां चतुर्थप्रश्नोत्तरसापे
क्षत्वात् चतुर्थप्रश्नोत्तरं वदन् पंचाग्निविद्यामाह ॥ असावित्यादिना ॥ हे गौतम असौ मुख्यप्राणस्थितः लोकः प्रकाशरूपो द्युलो
कस्थितो नारायणः अग्निरदनादग्निनामकः । नन्वस्याग्नित्वेतस्य समिदादिकं वक्तव्यमित्यत आह ॥ तस्येति ॥ अयं नारायणः पुन
र्नारायणाद्यात्मकत्वेन पंचरूपः तस्य द्युलोकस्थित नारायणाग्नेः समित्समित्स्थानीयः समेधनात् समिच्छब्दवाच्यः समित्स्थः नारा
यणः आदित्य एव आदानादादित्यनामकस्तदंतर्गत एव धूमो धूमस्थानीयो धूत्काराद् धूमनामको धूमस्थवासुदेवः रश्मयः रमणाच्छा

उप० । सहोवाच तथानस्त्वं गौतम मापराध्यस्तव च पितामहा यथेयं विद्येतः पूर्वकस्मिंश्च न ब्राह्मण उवास्तां त्वहं तुभ्यं वक्ष्यामि को हित्वैवं ब्रुवंत
मर्हति प्रत्याख्यातुमिति ॥ ८ ॥ असौ वै लोकोऽग्निर्गौतम तस्यादित्य एव समिद्रश्मयो धूमो

भावत्रो०
खंडार्थः
८ । २

720

॥ ३६० ॥

सनाच्चरदिमनामकः रश्मिस्थः बहुरूपत्वाद्बहुवचनं अर्चिरर्चिः स्थानीयः अर्च्यत्वादर्चिर्नामकोर्चिः स्थः संकर्षणः अहः अहीनत्वाद
हर्नामकोहः स्थश्च अंगाराः अंगारस्थानीयाः स्वांगत्वेनार्थते इत्यंगारनामका अंगारस्थाः प्रद्युम्नरूपविशेषाः दिश आदेशनात् दिङ्ना
मकाः दिक्स्थाश्च विष्फुलिङ्गाः विष्फुलिङ्गस्थानीयाः विविधस्फुरणाद्विष्फुलिङ्गनामकाः विष्फुलिङ्गस्था अनिरुद्धरूपविशेषाः अवां
तरमादिशंतीत्यवांतरदिशस्तत्स्थाश्च तस्मिन्नेतस्मिन्द्युस्थेनारायणाख्येऽग्नौ देवाः श्रद्धां श्रद्धयेष्टवंतं अद्भिश्च विशिष्टमुक्तांतं जीवं जु
ह्वति एवंद्युलोकनिक्षिप्तो जीवः तस्या आहुत्या इति चतुर्थी पञ्चम्यर्थे तस्या आहुतेः सोमो राजा संभवति सोमांतर्गतो भवतीत्यर्थः ॥ ९ ॥
हेगौतम पर्जन्यः परमस्य सकाशाज्जन्य इति पर्जन्यनामको मेघचक्रस्थो वासुदेवोऽग्निर्वै वासुदेवोऽपि नारायणाद्यात्मना पञ्चरूपः तस्य
पर्जन्यस्थ वासुदेवाख्याग्नेः समित्तदंतर्गतो नारायणः संवत्सर एव सम्यग्ब्रह्मान् रमयतीति संवत्सरनामकः संवत्सरस्थ एव धूमस्त
त्स्थो वासुदेवः । अश्वाण्यन्यैरभरणीयत्वाद्भ्रानामकान्यभ्रस्थानि च अर्चिरर्चिः स्थः संकर्षणो विद्युत्विद्योतनाद्विद्युन्नामको विद्यु
त्स्थश्च अंगारास्तत्स्थः प्रद्युम्नो रश्मिर्गतादशनिनामकस्तत्स्थश्च । विष्फुलिङ्गाः तत्स्थानिरुद्धरूपविशेषाः हादुनयः निर्हादनात् हादु
निनामकाः गर्जनस्थाश्च तस्मिन्नेतस्मिन्पर्जन्याख्याग्नेः सोमं राजानं सोमराजांतर्गतं जीवं जुह्वति एवं पर्जन्याग्नेः हुतो जीवस्तस्या आहु

उप० । ऽहरर्चिर्दिशोऽंगारा अवांतरदिशो विष्फुलिङ्गास्तस्मिन्नेतस्मिन्नाग्नेः देवाः श्रद्धां जुह्वति तस्या आहुत्यै सोमो राजा संभवति ॥ ९ ॥ पर्ज
न्यो वा अग्निर्गौतमतस्य संवत्सर एव समि द्भ्राणिभूतो विद्युर्दार्चि रश्मिरंगारा हादुनयो विष्फुलिङ्गा स्तस्मिन्नेतस्मिन्नाग्नेः देवाः सोमं राजानं जुह्वति
तस्या आहुत्यै

बृहदा०

॥ ३६१ ॥

तेवृष्टिः संभवति वृष्ट्यंतर्गतो भवतीत्यर्थः ॥ १० ॥ अयंवैलोकः पृथिवीलोकस्यः पृथिवीनामकः संकर्षणोऽग्निर्वै सोपिनारायणाद्यात्मनापं
चरूपः तस्य पृथिवीलोकस्य संकर्षणाख्यानेः समित्तत्स्थो नारायणः पृथिव्येव प्रथितत्वात् पृथिवीनामकः पृथिवीस्यैव धूमस्यो वासु
देवोऽग्निरदनादग्निनामकोऽग्निश्च । अर्चिस्थः संकर्षणो रात्रीरतिकरत्वाद् रात्रिनामकस्तत्स्थश्च अंगारस्थः प्रद्युम्नश्चंद्रमाश्चंद्रमा
नामकस्तत्स्थश्च विष्णुलिंगस्थानिरुद्धरूपविशेषाः नक्षत्राणि अस्य क्षत्रमन्यन्नास्तीति नक्षत्रनामकास्तत्स्थाश्च तस्मिन्नेतस्मिन्नेहोकाग्नौ
देवावृष्टितदंतर्गतं जीवं जुह्वति एवं लोकाग्नौ हुतो जीवस्तस्या आहुतेरन्नं संभवति अन्नांतर्गतो भवति ॥ ११ ॥ पुरुषो जगत्पूरणात् पुरुषनामा
पुरुषस्यः प्रद्युम्नोऽग्निर्वै सोपि पूर्वपत्वंचविधः । तस्याग्नेः समित्तत्स्थो नारायणो व्यात्तमेव व्यात्तनामकः आस्योत्पादनगः धूमस्य वासुदे
वः प्राणः प्रणयनात् प्राणनामकः तत्स्थश्च अर्चिस्थः संकर्षणो वागवचनात् वाङ्नामा तत्स्थश्च अंगारस्थः प्रद्युम्नः चक्षुश्च दृष्टिश्चक्षु
र्नामकस्तत्स्थश्च विष्णुलिंगस्थो निरुद्धः श्रोत्रं श्रवणाच्छ्रोत्रनामकस्तत्स्थश्च तस्मिन्नेतस्मिन्नेहोकाग्नौ देवा अन्नमन्नांतर्गतं जीवं जुह्वति एवं
पुरुषाग्नौ हुतो जीवस्तस्या आहुतेरेतः पुरुषेतेऽतर्गतः संभवति ॥ १२ ॥ योषा अखिलैर्जोष्यत्वाद्योषानामकः स्त्रीस्यो निन्दोऽग्निर्वै
सोप्युक्तीत्यापंचविधः तस्याग्नेः समित्तदंतत्स्थो नारायणः । उपस्थ एवोपस्थितत्वादुपस्थनामकस्तदंतर्गतश्च । धूमस्यो वासुदेवो

उप० । वृष्टिः संभवति ॥ १० ॥ अयंवैलोकोऽग्निर्गौतम तस्य पृथिव्येव नमि दग्निर्धूमो रात्रिरर्चिश्चंद्रमा अंगारः नक्षत्राणि विष्णुलिंगा
स्तस्मिन्नेतस्मिन्नेहोकाग्नौ देवा वृष्टिं जुह्वतितस्या आहुत्या अन्नं संभवति ॥ ११ ॥ पुरुषो वा अग्निर्गौतमतस्य व्यात्तमेव सभि त्प्राणो वृद्धो वागर्चिश्चक्षुरंगाराः
श्रोत्रं विष्णुलिंगा स्तस्मिन्नेतस्मिन्नेहोकाग्नौ अन्नं जुह्वतितस्या आहुत्यैरेतः संभवति ॥ १२ ॥ योषा वा अग्निर्गौतमतस्या उपस्था एव नमि होमानि वृद्धो

भावबो०

खंडार्थः

८।२

722

॥ ३६१ ॥

देवी

लोमानिलोपकत्वालोमनामकोलोमस्थश्च अर्चिस्थः संकर्षणो योनिर्यापयति नयति चेति योनिनामकस्तदंतस्थश्च । अंगारस्थाः प्रद्यु
न्नरूपविशेषाः यदंतः करोति ते विष्फुलिंगस्थानिरुद्धरूपविशेषाः । अभिनंदा अभिनंदयतीत्यभिनंदनामकाः स्त्रीपुंसयोगजाभि
नंदस्थाश्च तस्मिन्नेतस्मिन्नग्नौ देवारेतः पुरुषरेतोर्गतं जीवं जुहति । एवं योपाग्नौ हुतो जीवस्तस्या आहुतेः पुरुषः संभवति स्वसहगता
वादिभूतारब्धदेहवान् भवतीत्यर्थः । अनेन यतिथ्यामाहुत्यामिति चतुर्थप्रश्नस्य पंचम्यामाहुत्याहुतायामापः पुरुषवचसो भवन्तीत्यु
त्तरमुक्तं । एवमुत्पन्नस्य व्यापारमाह ॥ स इति ॥ स एव देहविशिष्टो जीवो जीवति कियंतं कालमित्यत आह ॥ यावज्जीवतीति ॥
यावत्कालपर्यंतं जीवति जीवनहेतुभूतं कर्म तिष्ठतीत्यर्थः ॥ १३ ॥ अथ जीवनहेतुभूतं कर्म समाध्यनंतरमयं पुरुषो यदा म्रियते । अथ
तदैव न पुरुषमग्नये हरन्ति । तदेव विशदयति ॥ तस्याग्निरेवेति ॥ प्रसिद्धाग्निस्थो भगवानित्यर्थः । पुरुषो भास्वरवर्णः संभवति नि
पेकादिभिरन्तेष्ट्यैः कर्मभिः संस्कृतत्वात् ॥ १४ ॥ अथ प्रथमपंचमप्रश्नोत्तरमाह ॥ ते एवमिति ॥ ये एवमुक्तप्रकारेणैतत्पंचा
ग्निस्थं भगवत्स्वरूपं विदुस्ते ये चामी अरण्ये मनोहरप्रदेशे श्रद्धां श्रद्धापूर्वकं सत्यं सद्गुणं भगवंतमुपासते ते च विशिष्टोत्क्रांत्ये मंदे हं परि

उप० । योनिरर्चि र्यदंतः करोति तेंगारा अभिनंदा विष्फुलिंगा स्तस्मिन्नेतस्मिन्नग्नौ देवारेतो जुहति तस्या आहुत्यै पुरुषः संभवति सर्जीवतिया
वज्जीवति ॥ १३ ॥ अथ यदा म्रियते अथैनमग्नये हरन्ति तस्याग्निरेवाग्निर्भवति समित्समिद्धमोऽर्चिरर्चिरंगारा अंगारा विष्फुलिंगा विष्फुलिंगास्तस्मिन्ने
तस्मिन्नग्नौ देवाः पुरुषं जुहति तस्या आहुत्यै पुरुषो भास्वरवर्णः संभवति ॥ १४ ॥ ते एवमेतद्विदुर्ये चामी अरण्ये श्रद्धां सत्यमुपासते ते

बृहदा०
३६२ ॥

त्यज्यार्चिरभिसंभवति अर्चिलोकं प्राप्नुवन्ति । अर्चिषो वायुलोकं गत्वा हर्नामकदेवतालोकं प्राप्नुवन्ति अह्नापूर्यमाणपक्षं शुक्लपक्षाभि
मानि देवतालोकं प्राप्नुवन्ति । आपूर्यमाणपक्षात् यान् पण्मासान् आदित्य उदङ्ङुत्तरतः एति । तान् पण्मासान् उत्तरायणसंज्ञकान्
तदभिमानि देवतालोकं प्राप्नुवन्ति । मासेभ्यः संवत्सरतदिद्वरुणप्राप्तिद्वारा देवलोकं प्रजापतिलोकं प्राप्नुवन्ति देवानां संवत्सरतदित्
रुणप्रजापतीनां लोकमिति वार्थः । देवलोकादादित्यसूर्यलोकं प्राप्नुवन्ति । आदित्यात् सोमवैश्वानरेन्द्रध्रुवद्वारा वैद्युतं विद्युन्नामक
भारत्यधिष्ठितलोकं प्राप्नुवन्ति । मानवः मनु अवबोधन इति धातोर्मनुर्ज्ञानरूपः परमात्मा तदतिप्रेमास्पदत्वेन तत्संबन्धी मानवः पुरु
षो वायुस्तान्वैद्युतान् विद्युलोकं प्राप्नुवन्ति जीवानेत्यब्रह्मलोकान् चतुर्मुखलोकान् विष्णुलोकान्वा प्रतिगमयति । अत्र वायोरन्यस्यापि
ब्रह्मलोकगमकत्वं शंकापरिहाराय मानव इत्युक्तं । न हिलोके राजानं यः कश्चित् प्रापयति हृत्तमतिप्रियं चाऽपहायेति भावः । तथा च
श्रुतिः । वायुरेव ब्रह्म गमयति तस्य ह्येषा शक्तिः न ह्यन्यो ब्रह्म गमयति प्रियो ह्येन द्रमयति न ह्यन्यः प्रियो ब्रह्मण इति । ते ब्रह्मलोकंगताः
परा उत्तमास्तेषु ब्रह्मलोकेषु परावतः परं ब्रह्मायुः तद्वतः तावत्संख्याकान् संवत्सरान् वसन्ति । तेषां तल्लोकगतानां पुनरावृत्तिः ॥ १५ ॥
एवं देवयानमार्गं ससाधनमुक्त्वा पितृयाणमार्गं ससाधनमाह ॥ अथेति ॥ अथ ये यज्ञेन ज्योतिष्टोमादिना । दानेन सत्पात्रेद्र
व्यत्यागेन । तपसा कृच्छ्रचांद्रायणादिना । कामनया कृतेन लोकान् चंद्रलोकान् जयन्ति प्राप्नुवन्ति । तत्कथमित्यत आह ॥ ते धूम

उप० । चिरभिसंभवन्ति अर्चिषो हरह्नापूर्यमाणपक्षमापूर्यमाणपक्षाद्यान् पण्मासान् उदङ्ङुदित्य एति मासेभ्यो देवलोकं देवलोकादादित्य
मादित्याद्वैद्युतं तान्वैद्युतान् पुरुषो मानव इत्यब्रह्मलोकान् गमयति ते तेषु ब्रह्मलोकेषु पराः परावतो वसन्ति तेषां पुनरावृत्तिः ॥ १५ ॥ अथ ये यज्ञेन दानेन

भादवी०

खंडार्थः

८।२

724

॥ ३६२ ॥

मिति ॥ तेप्रथमंधूमंधूमाभिमानिदेवतालोकं अभिसंभवन्ति प्राप्नुवन्ति धूमाद्रात्रिरात्र्यभिमानिदेवतालोकं अभिसंभवन्तीति प्रत्येकं
 संबंधः । रात्रेरपक्षीयमाणपक्षं कृष्णपक्षाभिमानिदेवतालोकं प्राप्नुवन्ति । अपक्षीयमाणपक्षात् यान्पण्मासानादित्योदक्षिणादक्षि
 णतएति तान्पण्मासान्दक्षिणायनसंज्ञकान् तदभिमानिदेवतालोकं प्राप्नुवन्ति । मासेभ्यः पितृलोकं पितृलोकाच्चंद्रं प्राप्नुवन्ति । ते
 चंद्रं प्राप्यान्नं भवन्ति देवानां भोग्या भवन्तीत्यर्थः । तद्विशदयति ॥ तांस्तत्रेति ॥ देवास्तांश्चंद्रलोकं प्राप्तान् भोग्यान् कर्मिणः पुरुषान्
 तत्र चंद्रलोके भक्षयन्ति तैः सेवां कारयन्तीत्यर्थः । तत्र दृष्टान्तमाह ॥ यथेति ॥ यथा यज्ञेऋत्विजः सोमं राजानं तदभिमन्यमानलता
 विशेषमाप्याय स्वाप्याय नं कुर्विति पुनरपक्षीय स्वापक्षयं कुर्विति कंचित्प्रत्युक्त्वा तदानीय भक्षयन्ति एवमेनान् कर्मिणः तत्र देवलोके त्वं
 स्वात्मानमाप्याय स्वानेन कर्मफलेन आत्मन आप्याय नं कुरु । अपक्षीय स्वतादृश कर्मफलेन आत्मनोपक्षयं कुर्वित्यर्थः । एवं ते य एव मे
 तद्विदुर्ये चामी अरण्ये श्रद्धां सत्यमुपासते अथ ये यज्ञेन दानेनेत्यादिना देवयानपितृयाणमार्गसाधनोक्त्या पंचमप्रश्नस्य तेर्चिरभिसंभ
 वन्ति ते धूममित्यादिना प्रथमप्रश्नस्य चोत्तरमुक्त्वा इदानीमेतल्लोकप्राप्तिप्रकारदर्शनेन द्वितीयप्रश्नोत्तरमाह ॥ तेषामिति ॥ तेषां
 चंद्रलोकप्राप्तानां कर्मिणां तत्कर्माजितमदृष्टं यदापर्यवैति गच्छति । अथ तदा तेऽममेवाकाशमाकाशलोकमभिनिष्पद्यन्ते । आ

उप० । तपसालोकान् जयन्ति ते धूममभिसंभवन्ति धूमाद्रात्रिरात्रेरपक्षीयमाणपक्षमपक्षीयमाणपक्षाद्यान्पण्मासान्दक्षिणादित्येति मासेभ्यः
 पितृलोकं पितृलोकाच्चंद्रं ते चंद्रं प्राप्यान्नं भवन्ति तांस्तत्र देवा यथा सोमं राजानमाप्याय स्वापक्षयिस्वेत्येवमेनांस्तत्र भक्षयन्ति ते पाँयदा तत्पर्यवैत्यथेवमेवाकाश
 मभिनिष्पद्यन्त

बृहदा०
॥ ३६३ ॥

काशाद्रायुं वायोर्वृष्टिं वृष्टेः पृथिवीमभिनिष्पद्यंत इति प्रत्येकं संबंधः । ते पृथिवीं प्राप्यान्नमन्नगता भवन्ति । पुनः पुरुषाः श्रौह्यन्ते । ततो योषाग्नेः जायन्ते ते कर्म कृत्वा लोकान् पुनरावृत्तिलोकान् प्रत्युत्थायिनो गमनशीला भवन्ति । तेलोकं प्रतिगताः एवमेव पूर्वोक्तप्रकारेणैवाऽनुस्वकर्माजिता दृष्टसमाख्यनंतरं परिवर्तते पुनरागच्छन्ति । ते एवमेवानुपरिवर्तते परिभ्रमन्तीत्यर्थः । तृतीयप्रश्नोत्तरमाह ॥ अथेति ॥ अथ ये एतौ पन्थानौ विद्याकर्ममार्गौ न विदुस्ते कीटाः पतंगा भवन्ति यदि दंदं दंशूकं दशनशीलं सर्पादिकं तच्च भवन्तीत्यर्थः । यथोक्तं “विद्यापथः कर्मपथो द्वौ पन्थानौ प्रकीर्तितौ । तद्वर्जितास्त्रिधा यांति तिर्यग्वानरकंतम” इति । सर्वेषां परलोकगमनाभावादसौ लोको न संपूर्यत इति भावः ॥ १ ॥ द्वितीयब्राह्मणं ॥ २ ॥ यो धिकारी दृष्टा दृष्टमहत्त्वमिच्छेत्तस्य कर्तव्यविशेषमाह ॥ स य इत्यादिना ब्राह्मणेन ॥ यो धिकारी अहं महत् महत्त्वं दृष्टा दृष्टमहत्त्वं प्राप्नुयामिति कामयेत स उदगयने उत्तरायणे आपूर्यमाणपक्षस्य शुक्लपक्षस्य पुण्याहे पुण्यदिवसे पुंसानक्षत्रेण हस्तस्वात्यादिपुनक्षत्रेण जुहोति जुहुयादित्यन्वयः । तत्रैतिकर्तव्यताविशेषमाह ॥ द्वादशाहमिति ॥ होमदिवसात्प्राक् द्वादशाहं द्वादशदिवसपर्यंतमुपसद्व्रती भूत्वा पयोमात्रादिभक्षणेनोपवासलक्षणव्रतवान् भूत्वौदुंबरे उदुंबरवृक्षमये चमसे चमसपात्रे । कंसे कांस्यपात्रे वा सर्वौषधंसर्वासामोषधीनां वक्ष्यमाणव्रीह्यादिधान्यानां समुदायं

उप० । आकाशाद्रायुं वायोर्वृष्टिं वृष्टेः पृथिवीं पृथिवीं प्राप्यान्नमन्नगता भवन्ति पुनः पुरुषाः श्रौह्यन्ते ततो योषाः श्रौह्यन्ते ततो जायन्ते तेलोकान् प्रत्युत्थायिनस्त एवमेवानुपरिवर्तते अथ ये एतौ पन्थानौ न विदुस्ते कीटाः पतंगा यदि दंदं दंशूकं ॥ १६ ॥ इति द्वितीयब्राह्मणं ॥ २ ॥

उप० । स यः कामयेत महत्प्राप्नुयामित्युदगयनं आपूर्यमाणपक्षस्य पुण्याहे द्वादशाहं उपसद्व्रती भूत्वौदुंबरे कंसे चमसे वा सर्वौषधं

भाववो०
खंडार्थः
८।३

726

॥ ३६३ ॥

फलानिअनिषिद्धानिकमुककदलीप्रभृतीनिफलानीत्येवमादिसंभरणीयं संभृत्यसंगृह्य परिसमूह्यभूशुद्धिकृत्वा परिलिप्यकुंडमु
पलिप्य तत्राग्निमुपसमाधायस्थापयित्वा परिस्तीर्यस्वशाखोक्तिप्रकारेणदर्भैरास्तीर्य आवृताज्यं होमाज्यं विलापनादिना संस्कृत्य
मंथं सर्वौषधीनां पिष्टं संनीय समीपमानीय संस्कृताज्येन जुहोति । होममंत्रान्पठंस्तावदेवताप्रार्थनारूपं मंत्रद्वयं पठति ॥ यावंत इ
त्यादिना ॥ जातं सर्ववेत्तीति जातवेदाः तस्य संबुद्धिर्हे जातवेदः सर्वज्ञान्यंतर्गतभगवन् त्वयि स्थिता यावंतो देवास्तिर्यचो वक्रगतयः
संतः पुरुषस्य मम कामान् प्रीति । तेभ्यो देवेभ्यः भागधेयनाज्यभागमहं जुहोमि ते गृहीताज्यभागा देवास्तृप्ताः संतो मामांसर्वैः कामैः
स्तर्पयंतु स्वाहेति प्रथमाहुतिमंत्रः । अहं विधरणीविघ्नकर्त्रीति या देवतातिरश्ची वक्रगतिर्निपद्यते ज्ञायते तां संराधनीं समस्तपुरुषार्थसा
धिकां त्वात्वां अहं घृतस्य धारया यजे स्वाहेति द्वितीयहोममंत्रः । प्रथमाहुतिद्वयमाज्यमात्रेण घृतस्य धारयेति श्रवणात् तथा चेयं यो
जना । संराधनीमहं स्वाहेति मंत्रेणाग्नावाज्यं हुत्वा मंथे सर्वौषधीनां पिष्टे संस्रवंसुवसं स्पृष्टमाज्यमवनयति सिंचेत् । एवमाज्यसंस्कृ

उप० । फलानीति संभृत्य परिसमूह्य परिलिप्याग्निमुपसमाधाय परिस्तीर्यावृताज्यं ५ स ५ स्कृत्य पु ५ सानक्षत्रेण मंथं ५ सत्रीय जुहोति यावंतो देवा
स्त्वयि जातवेदस्तिर्यचो वक्रगतयः पुरुषस्य कामांस्तु भ्योहं भागधेयं जुहोमि ते मातृप्राः सर्वैः कामैस्तर्पयंतु स्वाहा यातिरश्ची निपद्यते अहं विधरणी इति तां त्वा घृतस्य धा
रया यजे संराधनीं ॥ १ ॥ ज्येष्ठाय स्वाहा श्रेष्ठाय स्वाहेत्यग्नौ हुत्वा मंथे स ५ स्रवमवनयति प्राणाय स्वाहा विशिष्टायै स्वाहेत्यग्नौ हुत्वा मंथे स ५
स्रवमवनयति वाचे स्वाहा प्रतिष्ठायै स्वाहेत्यग्नौ हुत्वा मंथे स ५ स्रवमवनयति चक्षुषे स्वाहा संपदे स्वाहेत्यग्नौ हुत्वा मंथे स ५ स्रवमवनयति श्रोत्राय स्वाहा यतनाय
स्वाहेत्यग्नौ हुत्वा मंथे स ५ स्रवमवनयति मनसे स्वाहा प्रजालै स्वाहेत्यग्नौ हुत्वा मंथे स ५ स्रवमवनयति रेतसे स्वाहेत्यग्नौ हुत्वा मंथे स ५ स्रवमवनयति ॥ २ ॥

बृहदा०
॥ ३६४ ॥

तंपिष्टं ज्येष्ठाय स्वाहा श्रेष्ठाय स्वाहा तस्यैव विवरणं प्राणाय स्वाहेति मंत्रेणाग्नौ जुहुयात् । एवमग्नौ हुत्वा पुनर्मथे संस्वमवनयति । त
दाज्यसंस्कृतं पिष्टं वसिष्ठायै स्वाहा । तस्यैव विवरणं वाचे स्वाहेति जुहुयादित्यादि द्रष्टव्यं । एतेनाग्नौ हुत्वा मथे संस्वमवनयतीत्यंते उ
क्तस्याधिक्यं नेति न तस्योपसंहारपरत्वं कल्पनीयं । यद्वा ज्येष्ठाय श्रेष्ठाय स्वाहेति मंत्रेणाग्नावाज्यसंस्कृतं मथं हुत्वा पुनर्होम्ये मथे संस्व
मवनयतीत्यादियथाश्रुतमेव न चांते उक्तस्याधिक्यं होमशेषस्य मथस्योत्तरत्रोपयोगकथनेन तत्संस्कारार्थं मंतेपि मथे संस्ववर्णं कर्त
व्यमिति भावेन तथोक्तत्वात् एवं हुते दृष्टादृष्टमहत्वं लभ्यते उक्तं च “ज्येष्ठः श्रेष्ठः समानेभ्यो
भवेन्नात्र विचारणे”ति ॥ १ ॥ २ ॥ ३ ॥ अथ होमानंतरं मेनहोमावशिष्टपिष्टं अभिमृशति अभिमर्शनं कुर्यात् । तन्मंत्रमाह ॥
भ्रमदसीत्यादिना ॥ अत्र मथस्थो विष्णुः स्तूयते हेमं यस्थ ब्रह्मन् त्वं भ्रमदसि । जगत्सर्जनादिक्रियारूपमसि जगद्भ्रामकमसी
ति वा । ज्वलदसि प्रकाशरूपमसि । गुणैः पूर्णमसि । प्रस्तब्धं निष्क्रियमसि । अक्लिष्टकारित्वात् । एकसंभमसि । एकासंभाज

उप० । अग्नये स्वाहेत्यग्नौ हुत्वा मथे संस्वमवनयति सोमाय स्वाहेत्यग्नौ हुत्वा मथे संस्वमवनयति भूः स्वाहेत्यग्नौ हुत्वा मथे संस्वमवनयति
भुवः स्वाहेत्यग्नौ हुत्वा मथे संस्वमवनयति स्वः स्वाहेत्यग्नौ हुत्वा मथे संस्वमवनयति भूर्भुवः स्वाहेत्यग्नौ हुत्वा मथे संस्वमवनयति ब्रह्मणे स्वाहेत्य
ग्नौ हुत्वा मथे संस्वमवनयति क्षत्राय स्वाहेत्यग्नौ हुत्वा मथे संस्वमवनयति भूताय स्वाहेत्यग्नौ हुत्वा मथे संस्वमवनयति भविष्यते स्वाहेत्यग्नौ हुत्वा मथे
संस्वमवनयति विश्वाय स्वाहेत्यग्नौ हुत्वा मथे संस्वमवनयति सर्वाय स्वाहेत्यग्नौ हुत्वा मथे संस्वमवनयति प्रजापतये स्वाहेत्यग्नौ हुत्वा मथे संस्वम
वनयति ॥ ३ ॥ अथैनमभिमृशति भ्रमदसि ज्वलदसि पूर्णमसि प्रस्तब्धम

भावबो०
खंडार्थः
८ । ३

728

॥ ३६४ ॥

गद्रूपायस्यतत्त्वमेकसभमसि एकशफमितिपाठेएकशफात्मकाश्वाद्यंतर्गतमसीतिव्याख्येयं । यज्ञारंभेप्रस्तोत्रायत्हिंकृतंतत्त्वम
सि त्वमेवयज्ञारंभेउच्चरितहिंकारप्रतिपाद्यमितिभावः । तेनैवयज्ञमध्येयत्हिंक्रियमाणंतत्त्वमसि तत्प्रतिपाद्यमसि । उद्गात्राय
ज्ञारंभेउद्गीथमसि उच्चत्वेनगीतमसि । तेनैवयज्ञमध्येउद्गीयमानमुच्चत्वेनगीयमानमसि । अध्वर्युणाश्रावितमसि । आग्नीध्रेण
त्वंप्रत्याश्रावितमसि त्वमेवतदुभयोच्चारितमंत्रप्रतिपाद्यमितियावत् । आर्द्रेमेधोदरेविद्युदाद्यंतर्गतरूपेणदीप्तमसि । विभुर्व्याप
कोऽसि । प्रभुःसमर्थोऽसि । अन्नमसिअद्यत्वादन्तृत्वाच्च ज्योतिर्ज्ञानरूपोसि । निधनंसर्वेषालयस्थानमसि । संवर्गोऽसि समी
चीनोवर्गोदेवतारूपोयस्यसःसंवर्गःसोऽसीति ॥ ४ ॥ अथैवमभिमर्शनानंतरं एनमंधंसपात्रमुद्यच्छति हस्तेगृह्णाति । हस्तेगृही
त्वाजप्यमंत्रमाह ॥ आमंसीति ॥ हेमंथस्थभगवन् । तेतव महि महत्तररूपं त्वमेवाऽऽमंसि आसमंतात्साकल्येनजानासि
वयंचतेतवमहिमहत्तररूपं । तेतव प्रसादात् आमं हिईपदेवजानीमइत्यर्थः । सत्वंराजेशानईशानांब्रह्मादीनांअनश्चेष्टकः ।
गुणाधिकःपालकश्चेत्यधिपतिरितिहप्रसिद्धमित्यर्थः । सराजेशानोभगवान्मामधिपतिंस्वावरस्वामिनंकरोत्वित्यर्थः । इतिशब्दः
मंत्रसमाप्तिद्योतकः ॥ ५ ॥ अथैवमंत्रजपानंतरं । एनंहस्तेगृहीतमंधंमंत्रासचतुष्टयंकृत्वापृथक् संस्थाप्यप्रथमंमंत्रासमाचामतिभक्षय

उप० । स्वेकशफमस्तिहिंकृतमसिहिंक्रियमाणमस्युद्गीथमस्युद्गीयमानमसिआवितमसिप्रत्याश्रावितमस्यार्द्रेसंदीप्तमसिविभुरसिप्रभुरस्यन्नमसि
ज्योतिरासिनिधनमसिसंवर्गोसीति ॥ ४ ॥ अथैनमुद्यच्छत्यामंस्यामंहितेमहिसंहिराजेशानोधिपतिःसमांराजेशानोधिपतिकरोत्विति ॥ ५ ॥
अथैनमाचामति

बृहदा०

॥ ३६५ ॥

तिभक्षयेदित्यर्थः । तन्मंत्रमाह ॥ तत्सवितुरिति ॥ द्वितीयग्रासमंत्रमाह ॥ भर्गोदेवस्येति ॥ तृतीयग्रासमंत्रमाह ॥ धियो यो न इति ॥ चतुर्थग्रासमंत्रमाह ॥ सर्वांचेति ॥ सर्वांचसावित्रीं गायत्रीं सर्वाश्चमधुमतीरुक्त्वा अनुपश्वादहमेवेदं सर्वं स्व योग्यतानुसारेण पूर्णभूयासमिति वदेत् । ततो भूर्भुवः स्वाहेति चतुर्थग्रासं भक्षयेत् । अंततो भक्षणांतत आचम्याऽऽचमनं कृत्वा पाणी हस्तौ प्रक्षाल्य शुद्धाचमनं च विधाय जघनेनाग्निं अग्नेर्जघनप्रदेशे पश्चिमे देशे प्राक्शिरारात्रौ संविशति शयीतेत्यर्थः ॥ ७ ॥ अयं गायत्र्यर्थः ॥ ७ ॥ यः नोऽस्माकमशेषजीवानां धियो बुद्धीः प्रचोदयात् प्रेरयेत् तस्य सवितुर्देवस्य नारायणस्य तत्तु गुणैस्ततं तस्मादेव वरेण्यं वरणीयं भजनीयं भर्गो भारतिज्ञानरूपं धीमहि चिंतयाम इति ॥ अयं मधुमत्यर्थः ॥ वातावायवो मधुनः सुखं यथा भवति तथा ऋताय ते वांति वांतु प्रार्थनप्रकरणात् । सिंधवो नद्यो मधुनः सुखं यथा स्यात् तथा क्षरंति स्रवंति स्रवंतु । ँषधीरोषधयो नोऽस्माकं माध्वीरानंदकराः संतु । नक्तं रात्रिरुषस उत दिवसाश्च मधुसुखमुद्दिश्य संतु । पार्थिवं रजो मधुमत् आनंदकरमस्तु । पिता द्यौर्नो मधुसुखमुद्दिश्याऽस्तु । वनस्पतिर्नो मधुमान् सुखकरोऽस्तु । सूर्यो मधुमानस्तु । गावो नोऽस्माकं माध्वीः सुखकराः भवंत्विति । अत्र सर्वत्र वाय्वाद्यभिमानि देवतायास्तदंतर्गतविष्णोर्वा प्रार्थनं क्रियते । पूर्णो भूतिवरोऽनंतसुख इति व्याहृत्यर्थः । रात्रौ शयित्वा प्रातः सं

उप० । तत्सवितुर्वरेण्यं मधुवाता ऋताय ते मधुक्षरंति सिंधवः । माध्वीर्नः संलोषधीर्भूः स्वाहा भर्गो देवस्य धीमहि मधुनक्तमुतोपसो मधुमत्पा र्थिवं रजः । मधुद्यौरस्तु नः पिता भुवः स्वाहा धियो यो नः प्रचोदयात् मधुमानो वनस्पतिर्मधुमांस्तु सूर्यः । माध्वीर्गावो भवंतु नः स्वः स्वाहेति सर्वांचसा वित्रीमन्वाह सर्वाश्चमधुमतीः सर्वाश्च व्याहृतीरहमेवेदं सर्वं भूयासं भूर्भुवः स्वः स्वाहेत्यंतत आचम्य पाणी प्रक्षाल्य जघनेनाग्निं प्राक्शिराः संविशति प्रातः

भावबो०

खंडार्थः

८।३

730

॥ ३६५ ॥

ध्यावंदनं(नादिकं)कृत्वासूर्योदयकालेआदित्यमुपतिष्ठतेआदित्यांतर्गतभगवदु(पस्थानं)पासनंकुर्यात्।तन्मंत्रमाह॥दिशामिति॥
हेआदित्यांतर्गतभगवंस्त्वंदिशांसर्वदिग्वर्तिप्राणिनामेकपुंडरीकमसिमुख्यःश्रेष्ठोसि अतस्तदुपासकोऽहंमनुष्याणामेकपुंडरीकंभू
यासमित्यर्थः । पूर्वशयनाद्यथेतंसंध्यावंदनाद्यर्थगतं तथाएत्यगत्वाजघनेनाग्निमग्नेःपश्चिमदेशे आसीनःउपविष्टःसन्वंशमेतद्वि
द्योपदेशकाचार्यपरंपरालक्षणंजपतिजपेत् ॥ ६ ॥ तमेववंशमाह ॥ तेहैतमिति ॥ तमेतंनिर्माणक्रमसहितंमंत्रं अरुणस्याऽप
त्यमारुणिरुद्दालकनामा वाजसनेयाययाज्ञवल्क्यायांऽतेवासिनेशिष्यायोक्तवोवाच । किं हेयाज्ञवल्क्य योऽधिकारी एनंहोमा
वशिष्टमंत्रं । यदिशुष्केस्थाणौनिषिंचेत् तर्हितस्मिन्स्थाणौशाखाजायेरन् पलाशानिपर्णानिचप्ररोहेयुरिति । एवमुत्तरत्रापि
व्याख्येयं ॥ ७ ॥ मधुकोनामतः पिंगस्याऽपत्यंपैंग्यः ॥ ८ ॥ चूलोनामतः भगवित्तेरपत्यंभागवित्तिः ॥ ९ ॥ जनकस्याऽपत्यं

उप० । आदित्यमुपतिष्ठतेदिशामेकपुंडरीकमसिअहंमनुष्याणामेकपुंडरीकंभूयासमितियथेतमेत्यजघनेनाग्निमासीनोवंशंजपति ॥६॥ तहै
तमुद्दालकमारुणिर्वाजसनेयाययाज्ञवल्क्यायांतेवासिन उक्तवोवाचापियएनंशुष्केस्थाणौनिषिंचेजायेरच्छाखाःप्ररोहेयुःपलाशानीति ॥ ७ ॥ एतनु
हैववाजसनेयोयाज्ञवल्क्योमधुकायपैंग्यायांतेवासिन उक्तवोवाचापियएनंशुष्केस्थाणौनिषिंचेजायेरच्छाखाःप्ररोहेयुःपलाशानीति ॥ ८ ॥ एतमुहैव
मधुकःपैंग्यश्चूलायभागवित्तिर्यतेवासिन उक्तवोवाचापियएनंशुष्केस्थाणौनिषिंचेजायेरच्छाखाःप्ररोहेयुःपलाशानीति ॥ ९ ॥ एवमुहैवचूलोभागवि
त्तिर्जनकयआयस्थूणायांतेवासिन उक्तवोवाचापियएनंशुष्केस्थाणौनिषिंचेजायेरच्छाखाःप्ररोहेयुःपलाशानीति ॥ १० ॥ एतमुहैवजानकिराय

बृहदा०
॥ ३६६ ॥

जानकिः आयस्थूणोनामतः ॥ १० ॥ सत्यकामोनामतः जबालस्यापत्यंजाबालः ॥ ११ ॥ बहुत्वात्तच्छिष्याणामंतेवासिभ्य
इत्येवोक्तं एतद्विद्यासंप्रदानयोग्यानाह ॥ तमेतमिति ॥ तमेतंपूर्वोक्तमाहात्म्यविशिष्टमंथमपुत्रायपुत्रशून्यायनब्रूयात् । अ
नंतेवासिनेशिष्यशून्यायचनब्रूयात् । तादृशायकथनेपरंपराविच्छेदेनबहुपुरुषार्थालाभात् । यद्वाअनंतेवासिनेऽन्यविद्यास्वशि
ष्यायनब्रूयात् । यथोक्तं “अन्यविद्यास्वशिष्यस्यनब्रूयात्प्रथमंकचिदि”ति ॥ १२ ॥ औदुंबरकंसंचमसेवेत्यादिवाक्येअपेक्षित
मनुक्तंभागमाह ॥ चतुरौदुंबरइति ॥ औदुंबरःउदुंबरविकारश्चतुश्चतुस्संख्याकोभवति । तदेवाह ॥ औदुंबरःस्तुवइति ॥
उपमंथन्यावरणी । सर्वोपधंसंभृत्येत्युक्तंविवृणोति ॥ दशेति ॥ ग्राम्याणिप्रधानानिधान्यानि दशभवन्तिभवेयुः । कानितानी
त्यतआह ॥ ब्रीहियवाइति ॥ ब्रीहियवास्तिलमाषाःप्रसिद्धाः अणवःत्रयामाकाः प्रियंगवोगोधूमाश्चप्रसिद्धाः मसूराःदेशां
तरप्रसिद्धाः खल्वानिप्पावाः ख(ल्व)लकुलाःकुलित्याः तान्ब्रीह्यादीन् पिष्टान्पिष्टीकृतान् दधनिमधुनिकृतेउपसिंचतितेना
कंकुर्यादित्यर्थः । एवमुक्तंकृतवानंतरमाज्यस्यभागंपूर्वोक्तप्रकारेणजुहोतीति ॥ १३ ॥ तृतीयंब्राह्मणं ॥ ३ ॥ अनेनोपनिषदुक्त

उप० । स्थूणःसत्यकामायजाबालायांतेवासिनउक्तोवाचापियएनंशुष्केस्थाणौनिषिंचेजायेरंछाखाःप्ररोहेयुःपलाशिनीति ॥ ११ ॥
एतमुहैवसत्यकामोजाबालोतेवासिभ्यउक्तोवाचापियएनंशुष्केस्थाणौनिषिंचेजायेरंछाखाःप्ररोहेयुःपलाशानीतितमेतनापुत्रायवानंतेवासिनेवाब्रू
यात् ॥ १२ ॥ चतुरौदुंबरोभवत्यौदुंबरश्चमसऔदुंबरइध्मऔदुंबर्याउपमंथन्यौदशग्राम्याणिधान्यानिभवन्तिब्रीहियवास्तिलमाषाअणुप्रियंगवोगो
धूमाश्चमसूराश्चखल्वाश्चखल्वकुलाश्चतान्पिष्टान्दधनिमधुनिघृतउपसिंचत्याज्यस्यजुहोति ॥ १३ ॥ इतितृतीयंब्राह्मणं ॥ ३ ॥

भावबो०
खंडार्थः

८ । ३

732

॥ ३६६ ॥

विधानेन जातः पुत्रः प्रायः स्वर्गापवर्गयोग्यो भवतीति प्रजातिकर्मवक्तुमिदं ब्राह्मणं प्रवर्तते । तत्रादौ तावत्पुत्रोत्पत्तिहेतुभूतं रेतः स्तो-
तुमाह ॥ एषां भूतानामिति ॥ एषां प्रसिद्धानां भूतानां चराचराणां पृथिवीरसः सारः सर्वगुणैर्वरा । पृथिव्या आपो वरुणोरसः
अपामोषधयः तदभिमानी सोमोरसः ओषधीनां पुष्पाणि तदभिमानी रसः पुष्पाणां फलानि तदभिमानी रसः फलानां पुरुषः पुंस्त्वा
भिमानी रुद्रः पुरुषस्य रेतः तदभिमानी नीसरस्वती रसः । अनेन रेतसः उत्तमा भिमानी नीकत्वात् श्रेष्ठ्यमुक्तं भवति । यथोक्तं पृथि-
वी सर्वभूतेभ्यः सदा सर्वैर्गुणैर्वरा । रसः सारो वरश्चेति शब्दा एकार्थवाचकाः । पृथिव्या वरुणः श्रेष्ठस्तस्मादोषधिदेवता । सोमस्तस्मा-
त्तु पुरुषो रुद्रो यत्पौंस्यदेवता । तस्मात्सरस्वती वाग्धिश्चेति । अत्र यद्यपि पुष्पाणां फलानां रेतसश्चाऽभिमानी नोक्तः तथापि तार-
म्यप्रकरणात् पुष्पाभिमानी नोदक्षवृहस्पत्यादयः फलाभिमानी रुद्रः कामो वाग्राह्यः । रेतो भिमानी नीचसरस्वत्येव रुद्रस्य पुंस्त्वदेवता
त्वोक्तेरिति ज्ञेयं ॥ १ ॥ एवं रेतसः श्रेष्ठत्वादेव सप्रजापतिर्ब्रह्मेक्षां विचारं चक्रे । कथं हंत अस्मा अस्य सर्वसारभूतस्य रेतसः प्रति-
ष्ठा माधारं कल्पयानीति । एवं विचार्य सप्रजापतिः स्त्रियं रेतसः प्रतिष्ठाभूतां ससृजे उत्पादितवान् । तां स्त्रियं सृष्ट्वा अधउपास्तमिथुनी
भावाख्योपासनं कृतवान् । यस्मादेवं प्रजापतिः कृतवान् तस्मादद्य तनोपि स्त्रियमधउपासीत । सउपासकः उक्तोपासनेन एतं प्राञ्चं

उप० । एषां वै भूतानां पृथिवीरसः पृथिव्या आपो ऽपामोषधयः ओषधीनां पुष्पाणि पुष्पाणां फलानि फलानां पुरुषः पुरुषस्य रेतः ॥ १ ॥
सहप्रजापतिरीक्षां चक्रे हंतास्मै प्रतिष्ठां कल्पयानीति सस्त्रियं ससृजे तां सृष्ट्वाऽधउपास्त तस्मात्स्त्रियमधउपासीत स एतं प्राञ्चं

बृहदा०

॥ ३६७ ॥

प्राक्कालीनं । ग्रावाणंग्रावनिभरेतः आत्मनएवसमुदपारयत्निष्कासयेत् । तेननिष्कासितेनरेतसैनांस्वस्त्रियमभ्यसृजत् संयोज
येदित्यर्थः ॥ २ ॥ नन्ववश्यंभाविन्यर्थेकथमयंविधिरितिचेत् न । मिथुनीभावस्यापियज्ञत्वभावनायाविधानादितिभावेनप्रसि
द्धवाजपेयादियज्ञवदत्रापिवेद्यादिकमाह ॥ तस्याहति ॥ तस्यास्त्रियः उपस्थोवेदिः तत्साम्यात् लोमानितद्वृत्तीनिवर्हिः तद्वृ
त्तिचर्मैवचर्मकृष्णाजिनस्थानीयं यौमध्यतोमध्यप्रदेशेविद्यमानौमुष्कौवृषणौ तावधिपवणेसौमाभिपवफलकेइत्यन्वयः । मध्य
तोयोनिमध्यप्रदेशः समिद्धोदीतोग्निः तस्मिन्नग्नौरेतोजुहुयादितिभावः । उक्तप्रकारेणमिथुनीभावस्ययज्ञभावनाकर्तुःफलमाह
॥ सइति ॥ वाजपेयेनयजमानस्य सप्रसिद्धो यावाँल्लोकोभवति तावाँल्लोकः अस्योक्तप्रकारेणमिथुनीभावोपासकस्यभवति ।
वाजपेयेनयजमानस्यपरलोकेयावत्सुखंतावत्सुखमपिस्यादितिभावः । फलांतरमाह ॥ यएवमिति ॥ यःपुरुषःएवमुक्तप्रकारेण
मिथुनीभावस्ययज्ञत्वंविद्वानधोपहासंस्त्रीसंगंचरति सआसांस्त्रीणांसुकृतंवृत्तेच्छेदयति स्त्रीभिःकृतंसर्वसुकृतंस्वयमादायतासां
यथासुकृतंनास्तितथाकरोतीत्यर्थः । मिथुनीभावस्ययज्ञत्वमविज्ञायैवतदनुष्ठानतुरनर्थमाह ॥ अथेति ॥ अथपुनर्यःपुरुषइदमि
थुनीभावस्ययज्ञत्वमविद्वानधोपहासंचरति अस्यपुरुषस्यसुकृतंस्त्रियआवृजतेच्छेदयंतीत्यर्थः ॥ ३ ॥ मिथुनीभावस्ययज्ञत्वम

उप० । ग्रावाणमात्मनएवसमुदपारयत्तेनैनामभ्यसृजत् ॥ २ ॥ तस्यावेदिरुपस्थो लोमानिर्वर्हिः श्रमाधिपवणे समिद्धोमध्यतस्तौमुष्कौ
सयावान्हेववाजपेयेनयजमानस्यलोकोभवतितानस्यलोकोभवति यएवंविद्वानधोपहासंचरत्यासां(स्त्रीणां)सुकृतंवृत्तेऽथचयइदमविद्वानधोपहासं
चरत्यस्त्रियःसुकृतंवृजते ॥ ३ ॥

भावबो०

खंडार्थः

८।४

734

॥ ३६७ ॥

ननुसंधावत्तदनुष्ठानुरन्यफलंभवतीत्येतदनेकाचार्यसमतमित्याह ॥ एतद्वस्येति ॥ तत्मिथुनीभावस्ययज्ञत्वं विद्वानुदालक
नामा अरण्यत्वापत्यमारुणिः एतद्वक्ष्यमाणमाह । हस्मवाइतिनिपातत्रयंप्रसिद्धिद्योतकं । एवमुत्तरत्र । नाकोनामतः मुद्गलस्या
पत्यमौद्गल्यः कुमारोनामतः हरीतस्यापत्यंहारीतः उदालकादयः किमाहुरित्यतआह ॥ बह्वोमर्याइति ॥ येइदंमिथुनीभाव
स्ययज्ञत्वमविद्वांसः अधोपहासंचरन्ति तेवह्वोमर्याः मरणशीलाः ब्राह्मणायनाब्राह्मणाभासाः निरिन्द्रियाविनष्टिन्द्रियाः विसृष्टतो
विहृतपुण्याः संतोऽस्माहोकात्प्रयंतिनरकादिकंप्रतिगच्छंतीत्यर्थः । इतिशब्दस्येत्याहेतिप्रत्येकंसंबंधः । उक्तप्रकारेणोपहासच
रणंश्रेयस्साधनमित्युक्त्वा इदानीमुपहासंविनारेतः स्कंदनेप्रायश्चित्तमाह ॥ बह्विति ॥ सुप्तस्यवाजाग्रतोवापुरुषस्ययदीदरेतो
बहु वाशब्दादल्पंच स्कंदतिनिःसरति ॥ ४ ॥ तदातत्स्कंदरेतोहस्तेनाऽभिमृशेत् अनुपश्वात् मंत्रयेतवा मंत्रयेच्च । तंनंत्रमा
ह ॥ यदिति ॥ मेममअद्याप्राप्तकाले यद्रेतः पृथिवींप्रति अस्कांत्सीत्स्कन्नमासीत् यदोषधीः प्रतिवाऽन्नरदगमत् यदयः प्रति
वाऽन्नरत् तदिदरेतः अहमाददेगृह्णामीतिमंत्रेणानामिकांगुष्ठाभ्यामादायरेतोरूपेणवहिर्निर्गतमिन्द्रियंपुनर्माप्रत्येतु तेजःकांतिः
पुनरेतु भगणेश्वर्यज्ञानंवा पुनरेतु धिष्ण्या(धिष्ण्यो)होमस्थानभूतोऽग्निःपुनर्मामेतु आगतानीन्द्रियादीनि यथास्थानंकल्पंतांतिष्ठं

उप० । एतद्वस्मवैतद्विद्वानुदालकआरुणिराहैतद्वस्मवैतद्विद्वान्नाकोमौद्गल्यआहैतद्वस्मवैतद्विद्वान्कुमारहारीतआहवह्वोमर्याब्राह्मणायना
निरिन्द्रियाविसृष्टतोस्माहोकात्प्रयंति येइदमविद्वांसोऽधोऽपहासंचरन्तीतिवहुवाइदंसुप्तस्यवाजाग्रतोवारेतःस्कंदति ॥ ४ ॥ तदभिमृशेत्तज्जनुवामं
त्रयेत यन्मेयरेतःपृथिवीमस्कांत्सीद्यदोषधीरण्यसरवदपइदमहंतद्रेतआददे पुनर्मामेत्विन्द्रियंपुनःस्तेजःपुनर्भगःपुनरग्निर्धिष्ण्यायथास्थानंकल्पंतां

बृहदा०

॥ ३६८ ॥

तुइतिमंत्रेणस्तनौभ्रुवौवांऽतरेणस्तनयोभ्रुवोर्वामध्येनिमृज्यात्लेपयेत् ॥ ५ ॥ प्रायश्चित्तप्रसंगादन्यस्यापितदाह ॥ अथेति ॥
यद्वायस्मिन्नुदकेरेतस्सेकस्तस्मिन्नेवोदकेस्वात्मदर्शनेप्रायश्चित्तमाह ॥ अथेति ॥ यद्युदकेसाधारणेरेतःसिक्तेवा आत्मानंपरि
पश्येत्तदातदुदकंमंत्रयीत । तंमंत्रमाह ॥ मयीति ॥ उदकेस्वात्मपरिदर्शनेनगतंतेजः इंद्रियंयशोद्रविणंदैवंमानुषं च सुकृतं पु
ण्यं च मय्यस्त्वित्यर्थः । यस्यांपुत्रोजनयितव्यस्तांस्त्रियंस्तुवन्नपहासेइत्थंभावमाह ॥ श्रीरिति ॥ यद्यस्मात्कारणात् स्त्रीणांमध्ये
मलोद्वासाउद्गतमलवद्ब्रह्मा कृतरजस्वलास्त्रानेतियावत् । एषापत्नी श्रीर्यशस्विनी पुत्रोत्पत्तिहेतुत्वात् हवाइतिप्रसिद्धिद्योतकं
तस्मान्मलोद्वाससंयशस्विनीकीर्तिमतीं प्रत्यभिक्रम्यगत्वोपमंत्रयेतविशिष्टपुत्रोत्पादनं कर्तव्यमिति विचारंकुर्यात् ॥ ६ ॥ साचेद
स्मै न दद्यात् मिथुनीभावानुकूलानस्यात् तर्हि एनां स्वभार्या कामं यथाभिलषितभोगादिभिरवक्रीणीयात् वशंकुर्यात् । एवमपि सा
चेदस्मै नैव दद्यात् तदा कामं स्वेच्छानुसारेणैतांस्त्रियं यथा दंडेन वा पाणिना हस्तेन वा पहत्य ताडयित्वाऽतिक्रमेत् । अतिक्रम्य गच्छेत्
गमनकाले वक्तव्यमाह ॥ इंद्रियेणेति ॥ यशसायशोहेतुभूतेनेंद्रियेण गुह्येन्द्रियेण तेतव यशोयशोहेतुभूतपुत्रोत्पत्तिकरं रेतः
आददेगृह्णामीति वदेत् । एवमुक्ता सा स्त्री अयशा एव यशोहेतुभूतपुत्रशून्यैव भवति ॥ ७ ॥ साचेदस्मै तदा दद्यात् । तदायशसाइं

उप० । मित्यनामिकां गुप्ताभ्यामादायांतरेणस्तनौवाभ्रुवौवानिमृज्यात् ॥ ५ ॥ अथयद्युदकआत्मानंपरिपश्येत्तदभिमंत्रयेत्तमयितेजइंद्रि
यंयशोद्रविणंसुकृतमिति श्रीहवाण्पास्त्रीणांयन्मलोद्वासास्तस्मान्मलोद्वाससंयशस्विनीमभिक्रम्योपमंत्रयेत् ॥ ६ ॥ साचेदस्मै न दद्यात् काममेनाम
वक्रीणीयात्साचेदस्मै नैव दद्यात् काममेनांयथावापाणिनावोपहत्यातिक्रामेदिंद्रियेणतेयशसायशआददइत्ययशाएवभवति ॥ ७ ॥ साचेदस्मै दद्यादिं

भावबो०

खंडार्थः

८।४

736

॥ ३६८ ॥

द्रियेणतेयशआदधानिप्रापयामीतिवदेत् । तदातौस्त्रीपुरुषौयशस्विनावेवभवतः ॥ ८ ॥ अथयाभर्तुर्द्वेषिणीभवति तस्यास्त
द्विषयेप्रीतिसंपत्त्युपायंवदन्उपहासेइत्थंभावांतरमाह ॥ सयामिति ॥ सपूर्वोक्तकामी इयं मामां कामयेतेतियांस्वभार्यामि
च्छेत् तस्यांतदीयोनौ अर्थगुह्येद्रियं निष्ठायनिक्षिप्य स्त्रीमुखेनसहमुखंसंधायमेलयित्वा अस्याउपस्थमभिमृश्यमंत्रंजपेत् ।
तन्मंत्रमाह ॥ अंगादिति ॥ हेरेतस्तदंतर्गतभगवन् त्वं अंगादंगात्सर्वस्मादंगात्संभवसिसमुत्पद्यसे विशेषतश्चहृदयात्तत्स्थना
डीद्वारेणाधिजायसेप्रकटीभवसि सत्वमंग कषायोसिअंगानांरसोसि अतोदिग्धविद्धामिवौषधलिप्तांस्त्रीमिवेमाममूंमद्भार्या म
यिविषये मादय हर्षयुक्तांकुरु । मद्भशांकुर्वित्यर्थः ॥ ९ ॥ अथयांस्वभार्यायौवनादिभ्रंशभयात्गर्भेनदधीत नधारयतीतेतीच्छेत्
तस्यामित्यादिपूर्ववत् । अभिप्राण्य श्वासंसमुक्त्वा अपान्यात् तंगृहीयात् । एवंश्वासनिरोधंकृत्वाजप्यमंत्रमाह ॥ इंद्रियेणेति ॥
मदीयेनरेतसारेतःकारणीभूतेन्द्रियेण गर्भोत्पत्तिकरंरेतआददेइतिजपेत् । एवंकर्तुःफलमाह ॥ अरेताएवेति ॥ पुत्रोत्पत्तिहेतु
भूतरेतःशून्यैवभवतीत्यर्थः ॥ १० ॥ अथयांस्वभार्यागर्भेदधीतेतीच्छेत् अपान्यश्वासमादाय अभिप्राण्यात्श्वासंसमुंचेत् ततो

उप० । द्रियेणतेयशसायशआदधामीतियशस्विनावेवभवतः ॥ ८ ॥ सयामिच्छेत्कामयेतमेतितस्यामर्थनिष्ठायमुखेनमुखं संधायोपस्थ
मस्याअभिमृश्यजपेत् अंगादंगात्संभवसिहृदयादधिजायसे सत्वमंगकषायोसिदिग्धविद्धामिवमादयेमाममूंमयीति ॥ ९ ॥ अथयामिच्छेन्नगर्भं
दधीतेतितस्यामर्थनिष्ठायमुखेनमुखंसंधायाभिप्राण्यापान्यादिन्द्रियेणतेरेतसारेतआददइत्यरेताएवभवति ॥ १० ॥ अथयामिच्छेद्गर्भेदधीतेतितस्या
मर्थनिष्ठायमुखेनमुखं संधायापान्याभिप्राण्या

बृहदा०

॥ ३६९ ॥

प

जप्यमंत्रमाह ॥ इंद्रियेणेति ॥ मदीयेनरेतसैन्द्रियेण तेत्वयिरेतआदधामीतिजपेत् सतिचैवसागर्भिण्येवभवति ॥ ११ ॥ एवं
स्वभार्ययैवोपहासःकर्तव्यइत्युक्तं इदानींरुयंतरेणोपहासकरणेअभिचारमाह ॥ अथेति ॥ यस्यपुरुषस्यजायायैजायायाजारः
पपतिःस्यात् तमुपपतिंचेद्विष्यात्निजपतिः सआमपात्रेअपक्वमृण्मयभाजने अग्निमुपसमाधाय प्रतिलोमंपश्चिमाग्रंदक्षिणाग्रं
वायथास्यात्तथाशरमयंबर्हिस्तीर्त्वाआस्तीर्य तस्मिन्नग्नौ एताःशरभृष्टीःनाणैषिकाः प्रतिलोमाःविपरीताग्राः सर्पिषाक्ताघृताक्ता
जुहुयात् । तन्मंत्रमाह ॥ समेति ॥ मममदीये समिद्धेयौवनादिनासमिद्धेयोषाग्नौ अहौषीःरेतोहुतवानसि । अतस्तेतवप्राणा
नावाददइतिमंत्रमुच्चार्यप्रथमाहुतिंजुहुयात् । अनंतरमसावितिशत्रोर्नामगृहीयात् । एवमुत्तरत्रापि । पुत्रंपशूनित्युपलक्षणं इ
ष्टासुकृतेइष्टंयजनजनितंपुण्यंसुकृतंतदतिरिक्तकर्मजन्यं आशेच्छा पराकाशउत्तमतेजश्चेत्याशापराकाशौ एवंहुतेकिंस्यादित्यत
आह ॥ सवाइति ॥ एवंविद्वानभिचारकर्मविद्वान्नाहणोयंजायोपपतिंशपति सएवजारोनिरिन्द्रियोविंसुकृतःगतसुकृतः । अ
स्मालोकात्प्रैतिमृतोभवतीत्यर्थः । तस्मादेवंवित्परदारगमनेउक्ताऽनिष्टवित् श्रोत्रियस्यदारेणदारैःसहनोपहासमिच्छेत् नकुर्या

उप० । इंद्रियेणतेरेतसारेतआदधामीतिगर्भिण्येवभवति ॥ ११ ॥ अथयस्यजायायैजारःस्यात्तंचेद्विष्यादामपात्रेअग्निमुपसमाधायप्रति
लोमंशरवर्हिस्तीर्त्वातस्मिन्नेताःशर(वृ)भृष्टीःप्रतिलोमाःसर्पिषाक्ताजुहुयान्ममसमिद्धेऽहौषीःप्राणापानौतआददेऽसाविति ममसमिद्धेऽहौषीःपुत्रंपशूं
स्तआददेऽसाविति ममसमिद्धेऽहौषीरिष्टासुकृतेतआददेसाविति ममसमिद्धेऽहौषीराशापराकाशौतआददेसाविति सवाएपनिरिन्द्रियोविंसुकृतो
स्मालोकात्प्रैति यमेवंविद्वान्नाहणःशपति तस्मादेवंविच्छ्रोत्रियस्यदारेणनोपहासमिच्छे

भावबो०

खंडार्थः

८।४

738

॥ ३६९ ॥

दितिकिमुवक्तव्यं । किंततइत्यतआह ॥ उतेति ॥ हियस्मात्परदारहर्तुरेवंवित् अभिचारकर्मवेत्तापरःशत्रुर्भवति उततस्मान्ने
 च्छेदित्यर्थः ॥ १२ ॥ स्त्रीणांऋतुकालेऽनुष्ठेयं व्रतमाह ॥ अथेति ॥ यस्यपुरुषस्य जायांभार्यामार्तवंऋतुभावोर्विदेत्प्राप्नुयात्तदा
 तस्यभार्यातदारभ्यत्र्यहंदिवसत्रयं कंसेकांस्यपात्रे नपिबेत्नाश्रीयत् अहतवासाअधौतवासाभवेत् । एनांऋतुमतीवृषलःशूद्रो
 नोपहन्यान्नस्पृशेत् वृषलीशूद्रीचनस्पृशेत् । त्रिरात्रांतेचतुर्थेऽहनिप्रातःकाले आप्नुत्यस्नात्वात्रीहीनवधातयेत् ॥ १३ ॥ इदानीं
 पुत्रविशेषेच्छायांकर्तव्यविशेषमाह ॥ सहति ॥ सयःपुरुषो मेममपुत्रः शुक्लःशुद्धो गौरोगौरवर्णो जायेत वेद मेकंवेद मनु
 ब्रवीत सर्वमायुःशतवर्षपरिमितमायुरियात्प्राप्नुयादितिच्छेत् तदाक्षीरोदनंपाचयित्वातेनहोमंकृत्वासर्पिष्मंतं तच्छेपंतौदंपती
 अश्रीयतां । एवंसतिजनयितवै तादृशंपुत्रंजनयितु मीश्वरौसमर्थौभवतइत्यर्थः ॥ १४ ॥ एवमुत्तरत्र कपिलोलोहितःपिंगलः
 पिंगलाक्षः दध्योदनंपाचयित्वादध्नाचरुंश्रपयित्वा ॥ १५ ॥ उदौदनंउदकेनौदनंपाचयित्वेतिक्षीरादिव्यावृत्त्यर्थः ॥ १६ ॥ दुहि

उप० । दुतह्येवंवित्परोभवति ॥ १२ ॥ अथयस्यजाया(आर्त)मार्तवंविदेत्त्र्यहंकंसेनपिवेदहतवासानैनांवृषलो नवृषल्युपहन्यात्रिरात्रांत
 आप्नुत्यत्रीहीनवधातयेत् ॥ १३ ॥ सयइच्छेत्पुत्रोमेकपिलःपिंगलो जायेतवेदमनुब्रवीतसर्वमायुरियादिति क्षीरौदनंपाचयित्वासर्पिष्मंतमश्रीयतामी
 श्वरौजनयितवै ॥ १४ ॥ अथयइच्छेत्पुत्रोमेकपिलःपिंगलो जायेतद्वैवेदावनुब्रवीतसर्वमायुरियादिति दध्योदनंपाचयित्वासर्पिष्मंतमश्रीयतामी
 श्वरौजनयितवै ॥ १५ ॥ अथयइच्छेत्पुत्रोमेश्यामोलोहिताक्षोजायेतत्रीन्वेदानुब्रवीतसर्वमायुरियादित्युदौदनंपाचयित्वासर्पिष्मंतमश्रीयतामी
 श्वरौजनयितवै ॥ १६ ॥

बृहदा०
॥ ३७० ॥

ताकन्यापंडिता स्वयोग्यतानुसारेणागमजज्ञानवती ॥ १७ ॥ विजिगीथोजयशीलः सामांतंगमोवद्वत्सभाप्रवष्टा शुश्रूषता
श्रोतुमीप्सितां । मांसमिश्रितौदनं मांसौदनं तन्मांसं किमीयमित्यत आह ॥ औक्षेणेति ॥ उक्षागोवृषः तत्संबंध्यौक्षं वृषभोवली
वर्दः तत्संबंधिवाषं भंतेन मांसेन युक्तमोदनमित्यन्वयः ॥ १८ ॥ क्षीरौदनं पाचयित्वा सर्पिष्मंतमश्रीयातामित्युक्तं तत्कदेत्यतो वक्ष्य
माणहोमानंतरमेवेति भावेन सत्पुत्रोत्पत्त्युपयुक्तं होममाह ॥ अथेति ॥ अथ त्रिरात्रांते आपुतया स्त्रिया त्रीह्यवहननकरणानंतरं च
तुर्थे हि प्रातरेव स्थालीपाकावृताज्यं स्थालीपाकं चावृताज्यं च होमाज्यं चेति स्थालीपाकावृताज्यंतत् । अभिवेष्टित्वा सम्यक्कृत्वा
स्थालीपाकस्याज्यसंस्कृतस्योपघातं भागं जुहोति जुहुयात् तन्मंत्रमाह ॥ अग्नये स्वाहेति ॥ अत्राग्न्यनुमति सवितृशब्दास्तदंतर्ग
तविष्णुपराः तस्यैव सकलयज्ञभोक्तृत्वात् । देवाय क्रीडादिगुणसंपन्नाय । सवितृशब्दार्थमाह ॥ सत्यप्रसवायेति ॥ सत्यभूत
जगत्कारणायेत्यर्थः । सत्पुत्रप्रसवकारणायेति वा । इत्यनेन मंत्रेण हुत्वा स्थालीपाकस्थं च रुशेषमुद्धृत्य प्राश्नाति भक्षयेत् । स्वयं
प्राश्य इतरस्याः भार्यायाः तदेव प्रयच्छति दद्यात् । ततः पाणीप्रक्षाल्योदपात्रं पूरयित्वा तेनोदकेनैनां भार्यात्रिरभ्युक्षति त्रिवारम

उप० । अथ य इच्छेद्दुहितामेपंडिता जायेत सर्वमायुरियादिति तिलौदनं पाचयित्वा सर्पिष्मंतमश्रीयातामीश्वरौजनयितवै ॥ १७ ॥ अथ य
इच्छेत्पुत्रोमेपंडितो विजिगीथः समितिगमः शुश्रूषितां वाचं भाषिता जायेत सर्वान्वेदाननुव्रवीत सर्वमायुरियादिति मांसौदनं पाचयित्वा सर्पिष्मंतमश्री
यातामीश्वरौजनयितवै औक्षेणवर्षभेण वा ॥ १८ ॥ अथाभिप्रातरेव स्थालीपाकावृताज्यं वेष्टित्वा स्थालीपाकस्योपघातं जुहोत्यग्नये स्वाहानुमते स्वा
हा देवाय सवित्रे सत्यप्रसवाय स्वाहेति हुत्वा उद्धृत्य प्राश्नाति प्राश्येतरस्याः प्रयच्छति प्रक्षाल्य पाणी उदपात्रं पूरयित्वा तेनैनां त्रिरभ्युक्ष-

भाषणा०

खंडार्थः

८ । ४

740

॥ ३७० ॥

भ्युक्षणंकुर्यात् तन्मंत्रमाह ॥ उत्तिष्ठेति ॥ हेविश्ववसोगंधर्व अतोमद्भार्यातः उत्तिष्ठ त्वमन्यांप्रभव्यापीवरीतरुणीमितिया
वत् इच्छ इमांजायांतु पत्यामयासह संसृजसंयोजयेत्यर्थः ॥ १९ ॥ अथैवंगंधर्वोच्चाटनानंतरं यथाकामंक्षीरोदनादिभोजना
नंतरं एनांस्वभार्यामभिपद्यतेप्राप्नुयात् । तदावक्तव्यमाह ॥ अमोहमिति ॥ अहंमदंतर्यामिश्रीमन्नारायणः अमोनिर्दोषत्वा
त्तममइतिनामकोस्मि त्वंत्वदंतर्गताश्रीलक्ष्मीः सारत्वात्सेतिनामिका सात्वमसिअमोहमित्यभ्यासस्तात्पर्यार्थः । एवमुभयोर्मिलि
तत्वात्सामशब्दवाच्यत्वमुक्तं इदानींऋकृसामशब्दवाच्यत्वमाह ॥ सामेति ॥ अहंमदंतर्यामीनारायणःसामास्मिसामवेदप्रति
पाद्यत्वात्सामनामकइत्यर्थः । त्वंत्वदंतर्गताश्रीलक्ष्मीःऋक्ऋग्वेदाभिमानिनीत्यर्थः । अहंमदंतर्यामिनारायणोद्योतनात्द्युशब्द
वाच्यः त्वंत्वदंतर्गतालक्ष्मीःप्रथितत्वात्पृथिवीनामिकेत्यर्थः । हेभार्येत्वमेहिआगच्छ । तौलक्ष्मीनारायणाधिष्ठितावावांसंरभाव
हैसंरभंकुर्वः । कोसौसंरभः सहमिलित्वारेतोदधावहैरेतोमिलितंकुर्वइतियावत् । किमर्थमयमारंभइत्यतउक्तं ॥ पुंसइति ॥
चतुर्थीषष्ठ्यर्थे पुंस्त्वविशिष्टस्य पुत्रस्यपूतःछिद्रकर्मणस्त्राणनसमर्थस्य वित्तयेलाभायेत्यर्थः ॥ २० ॥ अथैवंवचनानंतरं अस्या
स्त्रियः ऊरुविहापयतिविश्लेषयेत् । तन्मंत्रमाह ॥ विजिहाथामिति ॥ हेद्यावापृथिवीतत्स्थानीयेऊरु विजिहाथांविश्लिष्टेभ

उप० । त्वुत्तिष्ठतोविश्ववसोन्यामिच्छप्रभव्यासंजायांपत्यासृजेति ॥ १९ ॥ अथैनामभिपद्यतेऽमोहमस्मिसात्वंसात्वमस्यमोहंसा
माहमस्मिऋक्त्वंद्यौरहंपृथिवीत्वंतावेहिसंरभावहैसहरेतोदधावहैपुंसेपुत्रायवित्तयइति ॥ २० ॥ अथास्याऊरुविहापयतिविजिहाथांद्यावापृथिवी

बृहदा०
॥ ३७१ ॥

वेतामिति मंत्रेण विहापयतीति संबंधः । अनंतरं तस्यामर्थं निष्ठाय मुखेन मुखं संधाय एनाभार्यामनुलोमां मूर्धनमारभ्य पादांतमिति यावत् । त्रिस्त्रिवारमनुमार्ष्टि मार्जनं कुर्यात् । तन्मंत्रमाह ॥ विष्णुरिति ॥ व्याप्तो विष्णुनामको वासुदेवो यो निःकल्पयतु पुत्रोत्पत्तिसमर्थं करोतु यो निःशुद्धिं करोतु वा । त्वष्टा त्वेषात् त्वष्टृनामकः संकर्षणो रूपाणि गर्भस्थपुत्रस्थांगानि पिंशतु करोतु । प्रजापातनालज्जापतिनामकः प्रद्युम्नः आसिंचतु आसेकं करोतु गर्भात् प्रजापातनं करोतु धारणकर्तृत्वाद्धाता भगवाननिरुद्धस्ते गर्भं दधातु धारयत्वित्यर्थः । यथोक्तं यो निःकृत्तिर्वासुदेवाद्रूपं संकर्षणाद्भवेत् । आसेककर्म प्रद्युम्नात् अनिरुद्धाच्च धारणमिति । व्याप्तेर्विष्णुर्वासुदेवस्त्वष्टा त्वेषात् द्वितीयकः । प्रजापतिः प्रजापातान्निषेकः पातनंततः । प्रजापतिस्तु प्रद्युम्नो धाता धारणकर्मतः । अनिरुद्ध इति प्रोक्त इति च । हेसिनीवालिचतुर्दशी मिश्रिता मावास्या देवते तदंतर्गतं भगवन् गर्भं धेहि धारय । हे पृथुष्टुके गर्भं धेहि । अत्र पृथुष्टुकाशब्देन पृथुविस्तीर्णास्तुतिर्यस्याः सा पृथुष्टुकेति सरस्वत्युच्यते । गर्भं धेहि सिनीवालि गर्भं धेहि सरस्वतीति शाखांतरपाठात् । पुष्करस्रजौ पद्ममालावंतौ देवौ क्रीडादिगुणसंपन्नावश्विना वाशुगती कृष्णरामौ ते गर्भमाधत्तां । कृष्णरामौ तथाश्विनाविति वचनात् ॥ २१ ॥ आवां हिरण्मयी अरणी याभ्यामरणी स्थानी याभ्यामावाभ्यामश्विनौ कृष्णरामौ निर्मथतां मथनं कृतवन्तौ तं मथनोत्पन्नं

उप० । इति तस्यामर्थं निष्ठाय मुखेन मुखं संधाय त्रिरेनामनुलोमां मनुमार्ष्टि विष्णुर्यो निःकल्पयतु त्वष्टारूपाणि पिंशतु । आसिंचतु प्रजापतिर्धाता गर्भं दधातुते । गर्भं धेहि सिनीवालि गर्भं धेहि पृथुष्टुके । गर्भं ते अश्विनौ देवावाधत्तां पुष्करस्रजौ ॥ २१ ॥ हिरण्मयी अरणी याभ्यां निर्मथतामश्विनौ । तं ते गर्भं हवामहे

भावबो०

खंडार्थः

८।४

742

॥ ३७१ ॥

गर्भेतेत्वयिहवामहे । दशमेमासिसूतवेप्रसवार्थमित्यर्थः । प्रकृतंगर्भस्तौति ॥ यथेति ॥ यथापृथिवीअग्निगर्भा यथाद्यौर्द्युलोक
इंद्रेणतत्पालकेनगर्भिणी यथावायुर्दिशांगर्भः एवतादृशगर्भेतेत्वयिदधामि । असावितिस्वात्मनोगर्भेजायमानस्यवानामगृह्णा
ति ॥ २२ ॥ प्रसवावसरेकर्तव्यमाह ॥ सोष्यंतीमिति ॥ सोष्यंतींप्रसविष्यंतींभार्यामद्भिरभ्युक्षति तन्मंत्रमाह ॥ यथेति ॥
यथावायुःपुष्करणींसर्वतःसमिंजयति स्वरूपोपघातमकृत्वाचालयति । एवाएवमेव तेगर्भःसूचिकावायुनाप्रेरितएजतुस्थानाच्च
लतु । तदनंतरंजरायुणोल्बेनसहावैतुनिर्गच्छतु उत्तरत्रेद्रंप्रार्थयितुंतत्रादौहेतुमाह ॥ इंद्रस्येति ॥ इंद्रस्येद्रेणपरमैश्वर्यसंपन्नेन
भगवता । सार्गलःअर्गल्यावायुनिरोधेनसहितः । सपरिश्रयःपरिश्रयेणपरिवेष्टनेनजरायुणासहितः । अयंगर्भः । व्रजःआश्र
यः । कृतः । गर्भमाश्रित्यतद्रक्षकतयाभगवान्वर्ततइतियावत् । किंततइत्यतआह ॥ तमिति ॥ हेइंद्रपरमैश्वर्यसंपन्न सा
वरमावरणसहितं तंगर्भं नि(र्ग)र्जहिनिर्गमय निर्गम्यमानेनगर्भेणसहतन्नियामकतयात्वमपिनि(र्ग)र्जहि निर्गच्छेतिमंत्रेणाभ्युक्ष
तीतिसंबंधः ॥ २३ ॥ प्रसवानंतरंकर्तव्यमाह ॥ जातइति ॥ पुत्रेजातेसति तमंकेआधायाग्निमुपसमाधाय कंसेकांस्यपात्रे पृ
षदाज्यंसंस्कृताज्यं संन्नीयसंपाद्य पृषदाज्यस्योपघातंभागंजुहोति । होममंत्रमाह ॥ अस्मिन्निति ॥ हिअभ्यंतर्गतभगवन्नहमस्मिन्

उप० । दशमेमासिसूतवे । यथाग्निगर्भापृथिवीयथाद्यौरिंद्रेणगर्भिणी । वायुर्दिशांयथागर्भएवंगर्भदधामितेसाविति ॥ २२ ॥ सोष्यंती
मद्भिरभ्युक्षति यथावायुःपुष्करणींसमिंजयतिसर्वतः । एवंगर्भएजतुसहावैतुजरायुणा । इंद्रस्यायंत्रजःकृतःसार्गलःसपरिश्रयस्तमिंद्रनि(र्ग)र्जहि
गर्भेणसावरंसहेति ॥ २३ ॥ जातेग्निमुपसमाधायांकंआधायकंसेपृषदाज्यंसंन्नीयपृषदाज्यस्योपघातंजुहोति अस्मिन्सहस्रं

बृहदा०

॥ ३७२ ॥

स्वेगृहेसहस्रं पुण्यासं । एधमानो वर्धमानश्च भूयासमित्यर्थः । अस्मिन्पुत्रे निमित्ते सतीति वा । अस्य पुत्रस्योपसद्यां संततिं प्रजया
पशुभिश्च सह माच्छैत्सीः विच्छिन्नं माकुरु । मयि स्थितान् प्राणान् मनसा सह त्वयि जुहोमि त्वद्विषयां करोमि । इह कर्तव्यकर्मविषये
कर्मणा यदत्यरीरिचमधिकमभवमधिकं कर्म कृतवानस्मीति यावत् यद्वान्यूनमकरमकरवं तत्सर्वं स्विष्टकृतस्वभक्तिज्ञानादिपूर्वक
मिष्टं न्यूनाधिकमपि सम्यक् करोतीति स्विष्टकृन्नामा विद्वान्सर्वज्ञोऽग्निस्तदंतर्गतो भगवान् स्विष्टं सुहुतं करोत्वित्यर्थः ॥ २४ ॥ एत
द्धोमानंतरं कर्तव्यमाह ॥ अथेति ॥ अथ स्विष्टकृद्धोमानंतरं मस्य शिशोर्दक्षिणकर्णमभिनिधाय पिता स्वाभिमुखं निधाय त्रयील
क्षणावाक् त्वयि प्रविशत्वित्यभिप्रायवान् वाग्वागिति त्रिर्जपेदिति शेषः । अथ त्रिर्जपानंतरं दधिमधुघृतं संनीयानंतर्हितेन वस्त्राद्य
नावृतेन जातरूपेण सुवर्णेन प्राशयति । अन्नप्राशनमंत्रं पठति ॥ भूरिति ॥ हे भूः ते त्वयि दधामि इत्यर्थः ॥ २५ ॥ अथ पूर्वोदाह
तैश्चतुर्भिः प्रत्येकमन्नप्राशनानंतरं मस्य शिशोर्नाम करोति किमिति वेदोऽसि वेद इति नाम कोसीति तदेतद्वेद इति नामास्या शिशोर्गुह्यं
गोप्यमेव भवति । न तु प्रकटनीयं व्यवहारार्थं प्रसिद्धनाम तु स्वाभिप्रेतदेव वाचकं कर्तव्यमिति भावः ॥ २६ ॥ अथ नामकरणानंतरं

उप० । पुण्यासमेधमानः स्वेगृहे । अस्योपसद्यां माच्छैत्सीः प्रजया च पशुभिश्च स्वाहा मयि प्राणांस्त्वयि मनसा जुहोमि स्वाहा यत्कर्मणात्य
रीरिचं यद्वान्यूनमिहाकरं अग्निष्टः स्विष्टकृद्विद्वान्स्विष्टं सुहुतं करोतु नः स्वाहेति ॥ २४ ॥ अथास्य दक्षिणकर्णमभिनिधाय वाग्वागिति त्रिरथ दधि
मधुघृतं संनीयानंतर्हितेन जातरूपेण प्राशयति भूस्ते दधामि भुवस्ते दधामि स्वस्ते दधामि भूर्भुवः स्वः सर्वं त्वयि दधामीति ॥ २५ ॥ अथास्य नाम करो
ति वेदोसीति तदस्य तद्गुह्यमेव नाम भवति ॥ २६ ॥

भाववो०

खंडार्थः

८।४

744

॥ ३७२ ॥

मेनंशिशुंतन्मात्रेप्रदायस्तनंप्रयच्छतिदापयेत् । तन्मंत्रमाह ॥ यस्तइति ॥ हेसरस्वति तेतव यस्तनः शशयःशंसुखंतस्यशयः
 आशयः शेषुखेशेतइतिवाशशयः योमयोभूःअवग्रहदर्शनाद्भिन्नंपदं मयःसर्वप्रधानो भूःपूर्णः योरत्नान्याभरणरूपाणिधत्तइ
 तिरत्नधा वसुआभरणरूपमेवविंदतिप्रामोतीतिवसुवित् । यःसुदत्रःसम्यक्दातारक्षकश्च येनत्वदीयेनस्तनेन त्वंविश्वाविश्वानि
 वार्याणिवरणीयानिदेवादीनि पुष्यसि तंस्तनंइहलोके धातवेशिशोःपानार्थं अकःअकार्पीरित्यर्थः । अनेनस्त्रीस्तनेसरस्वतीस्तन
 सन्निधानमस्तीतिगम्यते ॥ २७ ॥ अथस्तनप्रदानानंतरमस्यशिशोर्मातरमभिमंत्रयते तन्मंत्रमाह ॥ इलासीति ॥ हेभार्ये त्व
 मिलासिस्तुत्यासि मैत्रावरुणीमित्रावरुणनामकभगवद्रूपाधिष्ठानभूतासि हेवीरेआरब्धांतगामिनीयाभवती वीरंपुत्रमजीजनत्
 सात्वंपुनर्वीरवतीपुत्रवतीभव । एवमाशीर्वादकरणनिमित्तमाह ॥ यास्मानिति ॥ याऽस्मान्वीरवतःपुत्रवतोकरत् अकरोदि
 ति । एवमुक्तप्रकारेणशिशोःसंस्कारकरणेकिंस्यादित्यतआह ॥ तंवाए(त)नमिति ॥ एवंविदःपूर्वोक्तप्रकारेणभगवज्ज्ञानव
 तोब्राह्मणस्ययःपुत्रोजायते तंवाएनंजनाः हेपुत्रत्वमतिपितापितरमतिक्रान्तोभूः वतेत्याश्चर्ये । नकेवलमेतावत् अतिपितामहः

उप० । अथैनंमात्रेप्रादायस्तनंप्रयच्छति यस्तेस्तनःशशयोयोमयोभूर्योरत्नधावसुविद्यःसुदत्रः । येनविश्वापुष्यसि(भार्या)वार्याणिसरस्व
 तितमिहधातवेकरिति ॥ २७ ॥ अथास्यमातरमभिमंत्रयतइलासिमैत्रावरुणीवीरेवीरमजीजनत् । सात्वंवीरवतीभवयास्मान्वीरवतोकरदिति
 तंवाएतमाहुरतिपितावताभूरति

बृहदा०
॥ ३७३ ॥

पितामहमतिक्रान्तोऽभूः कुतः अयंश्रियायशसाब्रह्मवर्चसेन परमांकाष्ठामवधिंप्रापवहैश्वर्यादिसंपन्नइत्याहुरितिसंबंधः ॥ इतिच
तुर्थब्राह्मणं ॥ ४ ॥ अध्यायद्वयोक्तविद्याप्रवर्तकऋषिपरंपरामाह ॥ अथवंशइति ॥ आदित्यानिआदित्येनप्रोक्तानिइमानि
शुक्लानिशुद्धानियजूंषिवाजसनेयेनयाज्ञवल्क्येनाख्यायंतेप्रकटीक्रियंतइत्यर्थः । प्रजापतिर्ब्रह्मा ब्रह्मणःपरब्रह्मणःश्रुतवानित्यर्थः ।

उप० । पितामहोवताभूःपरमांवतकाष्ठांप्रापच्छ्रियायशसाब्रह्मवर्चसेनयएवंविदोब्राह्मणस्यपुत्रोजायतइति॥२८॥इतिचतुर्थब्राह्मणं८॥४
अथवंशःपौतिमाषीपुत्रःकात्यायनीपुत्रात्कात्यायनीपुत्रोऽगौतमीपुत्रात्गौतमीपुत्रोभारद्वाजीपुत्रात्भारद्वाजीपुत्रःपाराशरीपुत्रात्पाराशरीपुत्रो
पस्वस्थीपुत्रात्पस्वस्थीपुत्रःकात्यायनीपुत्रात्कात्यायनीपुत्रःकौशिकीपुत्रात्कौशिकीपुत्रालंवीपुत्राच्चवैयात्रपदीपुत्राच्चवैयात्रपदीपुत्रःकाण्वीपुत्रा
च्चकापीपुत्राच्चकापीपुत्रः ॥ १ ॥ आत्रेयीपुत्रादात्रेयीपुत्रोऽगौतमीपुत्राद्गौतमीपुत्रोभारद्वाजीपुत्राद्भारद्वाजीपुत्रःपाराशरीपुत्रात्पाराशरीपुत्रोवात्सी
पुत्राद्वात्सीपुत्रःवार्कारुणीपुत्राद्वार्कारुणीपुत्रोऽर्तभागीपुत्रादार्तभागीपुत्रःशौंगीपुत्राच्छौंगीपुत्रःसांक्रुतीपुत्रात्सांक्रुतीपुत्रालंवायनीपुत्रादालंवाय
नीपुत्रालंविनीपुत्रादालंविनीपुत्रोऽजायंतीपुत्राज्जायंतीपुत्रोमांडूकायनीपुत्रान्मांडूकायनीपुत्रोमांडूकीपुत्रान्मांडूकीपुत्रः शांडिलीपुत्राच्छांडिली
पुत्रोराथीतरीपुत्राद्राथीतरीपुत्रोभालुकीपुत्राद्भालुकीपुत्रःक्रौंचिकीपुत्राभ्यांक्रौंचिकीपुत्रौवैधृतीपुत्राद्वैधृतीपुत्रः कार्ष्णेकीपुत्रात्कार्ष्णेकीपुत्रःप्राची
नयोगीपुत्रात्प्राचीनयोगीपुत्रः सांजीवीपुत्रात्सांजीवीपुत्रःप्राश्रीपुत्रादासुरीवासिनःप्राश्रीपुत्राआसुरायणादासुरायणाआसुरेरासुरिः ॥ २ ॥ याज्ञ
वल्क्याद्याज्ञवल्क्यउदालकादुदालकोऽरुणादरुणउपवेशेरुपवेशिःकुश्रेःकुश्रिर्वाजस्रवसोवाजस्रवाजिह्वावतोवाध्योगाजिह्वावन्वाध्योगोसिताद्वार्ष
गणादसितोवार्षगणोहरितात्कश्यपाद्धरितःकश्यपःशिल्पात्कश्यपात्शिल्पःकश्यपःकश्यपात्तैध्रुवेःकश्यपोनैध्रुविर्वाचोवागंभिण्याअंभिण्यादि

भावबो०
खंडार्थः

८१५

746

॥ ३७३ ॥

परब्रह्मकस्माच्छ्रुतमित्यत आह ॥ ब्रह्मस्वयं भवति ॥ यद्वा प्रजापतिः रुद्रो ब्रह्मणः को वा ब्रह्मवाच्य इत्यत आह ॥ ब्रह्मस्वयं भवति ॥ स्वस्मादेव स्वयं भवतीति स्वयं भु अवतारत्रय विशिष्टो मुख्यो वायुर्ब्रह्मेत्यर्थः । यद्वक्ष्यति स्वयं भु ब्रह्मसंज्ञो साविति । वेदपुरोपि अंते (षोडशे) मंगलमाचरति ॥ ब्रह्मणेन म इति ॥ परस्मै ब्रह्मणेन म इत्यर्थः ॥ एवं समापित भाष्यो भगवानाचार्यो यद्गुणविशिष्टतया भगवंतं एतदुपनिषदर्थत्वेन प्रतिपादितवांस्तद्गुणविशिष्ट भगवदुपासनमेवांतेऽप्याशास्ते ॥ नित्यानन्दमिति ॥ पूर्णानन्दमित्यर्थः । अपूर्णत्वस्यापि विनाशशब्दार्थत्वात् उपमैव औपमं स्वार्थिकोण् नास्त्यौपमं यस्यासौ अनौपमः तं यद्वा उपमाया अयमौपमः सोपम इति यावत् । न विद्यते औपमो यस्यासावनौपमस्तमिति । परं सर्वोत्तमं विलक्षणमिति वा केनापि प्रकारेण न जायत इत्यजं सर्वत्रगं प्राणादिषु वर्तमानं सुस्थिरं सुनित्यं सर्वजानातीति सर्वज्ञ इति ज्ञानवत्त्वोक्त्या ज्ञानतद्वतोर्भेदशंकां वारयति प्रतिबोधमात्रमिति । अमलं निर्दोषं अच्युतैर्देशतः कालतो गुणतश्च च्युतिशून्यैः प्रमतिर्मोक्षसाधनी भूतज्ञानं यथार्थज्ञानं वा सतां मोक्षः सन्मोक्षः

उप० । त्यादादित्यानीमानि शुक्लानि यजूंषि वाजसनेयेन याज्ञवल्क्येनाख्यायन्ते ॥ ३ ॥ समानः सांजीवी पुत्रान् सांजीवी पुत्रो मां हू कायने मां हू कायनिर्माडव्यान् मां डव्यः कौत्सात् कौत्सो माहिर्मे माहिर्धर्मिर्वा मकक्षायणा द्वा मकक्षायणः शांडिल्याच्छांडिल्यो वात्स्या द्वा तस्यः कुश्रेः कुश्रिर्च जवर्चसो राजस्तं वायनाद्यज्ञवर्चाराजस्तं वायनस्तुरात्कावषेयात्तुरः कावषेयः प्रजापतेः प्रजापतिः ब्रह्मणो ब्रह्मस्वयं भु ब्रह्मणेन मः ॥ ४ ॥ इति पंचमं ब्राह्मणं ॥ ५ ॥ इति बृहदारण्यकोपनिषदि अष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

भा० । नित्यानन्दमनौपमं परमजं सर्वत्रगं सुस्थिरं सर्वज्ञं प्रतिबोधमात्रममलं पूर्णं गुणैरच्युतैः ॥ विश्वोत्पत्तिलयस्थितिप्रमति सन्मोक्षे

बृहदा०
॥ ३७४ ॥

द्वंद्वैकवद्भावोयं कारणत्वंचनब्रह्मादीनामिवेत्याह ॥ परमिति ॥ मेसततंप्रेष्ठं नित्यंप्रियात्प्रियतममित्यन्वयः विष्णुमितिविशे
व्याध्याहारः ॥ १ ॥ स्वभाषितभाष्यस्याप्तिमूलत्वसमर्थनायश्रुतिप्रसिद्धंस्वस्यपरमाप्तत्वंदर्शयन्नाह ॥ यस्येति ॥ यस्यवायोर्दे
वस्य बलित्थेत्यादिवेदवचने दिव्यानिक्लीडादिगुणयुक्तानि त्रीणिरूपाण्युदितानि तस्ययत्तृतीयकंवपुः तेनेदंभाष्यंप्रभौप्रभुवि
पयतयाकृतंहीत्यन्वयः । कीदृशंचास्यमूलरूपंकानिचत्रीणिरूपाणिकीदृशानिचतत्राह ॥ अलमिति ॥ तस्यवायोर्मूलरूपंवद्रूव
लात्मकं दर्शतंज्ञानंरूपंच दृशेरौणादिकोतचूप्रत्ययः । अनेनवायुशब्दोव्याख्यातः । वशब्दोवलवाची अयतिर्गत्यर्थः गत्यर्था
श्चावगत्यर्थाः ततउण् वश्चासावायुश्चेतिवायुरिति । किंचभर्गःभरणगमनकर्तृ डुभृञ्भरणे गम्लृगतौ आभ्यामसुन्प्रत्ययोडिच्च
इदमपिवायुशब्दव्याख्यानं । वातेर्भरणार्थादयतेश्चउण् । अनेकार्थत्वाद्धातूनांवातिर्भरणेपिवर्तते अपिचमहत्प्रेष्ठं वयप्रेष्ठइ
त्यस्मादुण् तदित्थमेवरूपत्रयावतारायभगवतानिहितंप्रेरितमवतीर्णंच तत्रप्रथमकंहनुमदाख्यंवपुः रामवचोनयंरामस्यवचांसि
सीतांप्रतिनीतवत् रामविषयवचांसिमूलरामायणरूपाणिशिष्येषुनीतवद्वा रामवचसियोनयोन्यायआज्ञारूपस्तद्युक्तंवा द्वितीयं
भीमनामकंपृक्षःकुरुपृतनाक्षयकारि तृतीयंवपुरानंदरूपस्यहरेःप्रतिपादकशास्त्रनिर्मातृमध्वाभिधमिति । अतःपरमाप्तप्रणीतत्वा
दिदंभाष्यंसकलसुजनैरादरेणांगीकार्यमितिभावः । ननुबलित्थेत्यादिवेदवचनेवायोस्त्रीणिरूपाण्युदितानीत्यसत् तस्यसूक्तस्यत्रे

भा० । परंकारणंप्रेष्ठंमेसततंप्रियात्प्रियतमंनित्यंसदोपास्महे ॥ यस्यत्रीण्युदितानिवेदवचनेरूपाणिदिव्यान्यलंवद्रूतदर्शतमित्थमेवनिहितं
देवस्यभर्गोमहन् । वायोरावचोनयंप्रथमकंपृक्षोद्वितीयंवपुर्मध्वायतुतृतीयकंकृतमिदंभाष्यंहितेनप्रभौ ॥

भाववो०

भाष्यार्थः

८।५

748

॥ ३७४ ॥

तामिपरत्वादित्यतः तत्सूक्तं वायुरूपत्रयपरतया प्रमाणेन व्याकुर्वन् न्यदीमुपह्वरते साधते मतिरित्युक्तं मतिशब्दं तावद्वाच्ये ॥ हनु
शब्द इति ॥ हनहिंसागत्योरिति धातोर्गत्यर्थस्य चावगत्यर्थत्वेन हनुशब्दस्य ज्ञानवाचित्वेन मतिशब्दसमानार्थत्वाच्च नुमान्मतिशब्दे
नोच्यत इत्यर्थः । हनुशब्दस्य ज्ञानवाचित्वेन नुमान्मतिमच्छब्दवाच्यः स्यादिति चेत् न । ज्ञानवतोपि ज्ञानस्वरूपताप्रकटनायम
तिशब्दप्रयोगात् । ऋतस्य धेना अनयंतसमुत्त इत्येतद्वाच्ये ॥ रामस्येति ॥ ऋतस्येत्यस्यार्थः स्वरूपस्येति । सुष्ठु सर्वदा सर्वत्र
च सत्यरूपस्य चेत्यर्थः । यद्वा पूर्वावगतवत्सदा स्थितस्येत्यर्थः । यथोक्तं । ऋगताविति धातोस्तु पूर्वावगतवत्सदा । स्थितेर्ब्रह्मर्त
मित्युक्तमिति । धेना इत्यस्यार्थो वाच्य इति । अनयंतसीतां प्रतीतिशेषः । रामस्य वाचो रामप्रतिपादकमूलरामायणरूपास्तेन हनुम
ताशिष्यान् प्रत्यनयंतेति वा । एवं न्यदीमुपह्वरत इत्यर्थस्य हनुमदाख्यप्रथमावतारप्रतिपादकत्वमुक्त्वा इदानीं पृक्षोवपुरित्यस्य भी
माख्यद्वितीयावतारप्रतिपादकत्वसिद्ध्यर्थं आशये सप्तशिवासुमातृपुत्र इत्येतद्भीमशब्दार्थप्रतिपादकमिति भावेन तावद्भीमशब्दार्थमा
ह ॥ भृतम इति ॥ भृताः पूर्णाः माः प्रमाः प्रमाणानियस्मिन्नसौ तथोक्तः । अस्त्वेवं भीमशब्दार्थः किंतु तदित्यतो मातृष्वित्युक्तमातृ
शब्दार्थतावदाह ॥ वाच इति ॥ माः प्रमाणभूता वाचो मापकत्वान्मातरः स्मृता इत्यर्थः । सप्तशिवास्वित्युक्तसप्तशिवशब्दार्थमा
ह ॥ ऋगाद्या इति ॥ ऋगाद्याश्चत्वारः अस्त्वेवं मातृसप्तशिवाशब्दार्थः तथापि किमित्यत आह ॥ तत्रेति ॥ यतो भृतमो भीम

भा० । हनुशब्दो ज्ञानवाची हनुमान्मतिशब्दितः । रामस्य स्वरूपस्य वाचस्तेन अनयंति हि । भृतमो भीम इत्युक्तो वाचो मामातरः स्मृताः ।
ऋगाद्या इति हासश्च पुराणपंचरात्रकं । प्रोक्ताः सप्तशिवास्तत्र शयो भीमस्ततः स्मृतः ।

बृहदा०

॥ ३७५ ॥

इत्युक्तस्ततोभीमशब्दसमानार्थत्वात्तत्रोक्तासुसप्तशिवासुमातृपुशयोनिष्णातोभीमः स्मृतइत्यर्थः । तृतीयमस्येत्यादेरानंदतीर्था
ख्यतृतीयावतारप्रतिपादकत्वसिध्यर्थप्रदिवोमध्वआधवइत्युक्तमध्वशब्दस्यानंदतीर्थशब्दसमानार्थत्वमाह॥मध्वित्यानंदइति॥
मधुघौरस्तुनःपितेतिप्रयोगात् । वातेरवगत्यर्थात्करणेघञर्थेकविधानमितिः मधुआनंदकरंतीर्थशास्त्रंयस्येतिमध्वइत्यर्थः ।
स्वरित्यत्रेवोकारलोपः । आनंदकरंतीर्थस्यासावानंदतीर्थः तृतीयमस्येत्यत्रवपुरित्येतदनुवर्ततइतिभावेनोक्तं ॥ तृतीयामारु
तीतनुरिति ॥ तृतीयामारुतीतनुः मध्वःआनंदतीर्थःस्यादितिसंबंधः । तात्पर्यद्योतनायैतज्ज्ञानफलमाह ॥ इतीति ॥ यदी
मुपहरतेसाधतेमतिरित्यस्याऽर्थमाह ॥ साधकइति ॥ साधतइत्यस्यार्थोयं उपहरतइत्यस्यार्थस्तत्समीपगतइति । मतिशब्दार्थो
हनुमानिति । पृक्षोवपुःपितुमानित्येतदपिभीमज्ञापकमितिभावेनव्याचष्टे ॥ भीमस्त्विति ॥ भीमस्तुद्वितीयोज्ञेयः पितोरन्न
स्यबहुभुगित्यनेनपितुमानित्यस्यार्थःउक्तः पृतनाक्षयकारीत्यनेनपृक्षइत्यस्य वकासुरवधादौभीमेवहन्नभोक्तृत्वंकुरुपृतनाक्षयका
रित्वंचप्रसिद्धमितिभावः । तृतीयमस्यवृषभस्यदोहसेइत्येतद्व्याचष्टे ॥ तृतीयकइति ॥ आनंदतीर्थनामातृतीयकस्तुपूर्णप्रज्ञः
प्रकीर्तितइतिसंबंधः । पूर्णप्रज्ञइत्यनेनदशप्रमतिशब्दोव्याख्यातः । तदुपपादयति ॥ दशेतीति ॥ इहदशेतिशब्देनसर्वमु

भा० । मध्वित्यानंदउद्दिष्टोवेतितीर्थमुदाहृतं । मध्वआनंदतीर्थःस्यात्तृतीयामारुतीतनुः । इतिसूक्तगतंरूपत्रयमेतन्महात्मनः । योवेदवे
दवित्सस्यात्तत्त्ववित्तत्प्रसादतः । साधकोरामकार्याणांतत्समीपगतःसदा । हनुमान्प्रथमोज्ञेयोभीमस्तुबहुभुक्पितोः । पृतनाक्षयकारीचद्वितीय
स्तुतृतीयकः । पूर्णप्रज्ञस्तथानंदतीर्थनामाप्रकीर्तितः । दशेतिसर्वमुद्दिष्टं

भाववो०

भाष्यार्थः

८।५

750

॥ ३७५ ॥

द्विष्टं दशेतिवैसर्वमिति श्रुतेः । सर्वमिति शब्देन च पूर्णमुच्यते दशसर्वपूर्णशब्दाः पर्याया इति यावत् । ततो दशशब्दस्य पूर्णवाचि-
त्वात् प्रमतिशब्दस्य प्रज्ञावाचित्वात् दशप्रमतिशब्देन पूर्णप्रज्ञ एवोच्यत इत्यर्थः । यदीमनुग्रदिवोमध्वआधवेगुहासंतं मातरि श्वाम-
थायति इति वाक्यं व्याचष्टे ॥ आसमंतादिति ॥ आधव इत्यस्यार्थोऽयं धव इत्यस्य भावप्रधानत्वमभ्युपेत्य पतित्व इत्युक्तं । गुहा-
संतमित्यस्यार्थो गूढं हरिमिति तत्र निमित्तमाह ॥ कलियुग इति ॥ न केवलं कालबलाद्गूढः किं त्वित्यत आह ॥ असत्यमिति ॥
अनीश्वरं जीवातिरिक्तेश्वररहितं जीवेश्वरैक्यमिति यावत् । ननु जगतः सत्यत्वे तदंतर्गतसर्वज्ञत्वा सर्वज्ञत्वादिविरुद्धधर्माणामपि स-
त्यत्वात् कथं जीवेश्वरैक्यमित्यत आह ॥ असत्यमिति ॥ नन्वसत्यत्वं नाम न शशविषाणादीनामिवात्यंतासत्त्वं अपरोक्षप्रतीतिवि-
षयत्वादित्यतस्तदेव व्याचष्टे ॥ अप्रतिष्ठमिति ॥ ज्ञानवाध्यमित्यर्थः । मातरि श्वेत्युक्त्या मूलवायुपरत्वप्रतीतिनिरासाय तृती-
यो सुखित्युक्तं । तृतीयोऽसुः कलियुगे कालबलाद्गूढं तदेतज्जगदनीश्वरं वदद्भिश्च गूढं हितं हरिमासमंतात् सर्वप्रकारेण पतित्वे सर्वस्वामित्वे
विषये मथायति ब्रह्मसूत्रोपनिषदादिव्याख्याने न हरेः पुरुषोत्तमत्वमाविष्करोतीत्यर्थः । निर्यदोऽनुभ्रान्महिषस्य वर्षस ईशानासः शव-
साऽकृतसूरय इत्येतद्व्याचष्टे ॥ येनेति ॥ यदित्यस्यार्थो येनेति तृतीयावतारेणेत्यर्थः । महिषस्येत्यस्यार्थो विष्णोरिति वर्षस इत्य-
स्यार्थो वर्षाख्यान्गुणानिति निराकृत्येत्यस्यार्थोऽज्ञासिष्ठुरिति ज्ञातवन्त इत्यर्थः । ईशानास इति बहुवचनमाद्यर्थे ईशानाद्या देवा अ-

भा० । सर्वपूर्णमिहोच्यते । प्रज्ञाप्रमतिरुद्दिष्टा पूर्णप्रज्ञस्ततः स्मृतः । आसमंतात्पतित्वेतु गूढं कलियुगे हरिं । असत्यमप्रतिष्ठं तु जगदेत-
दनीश्वरं । वदद्भिर्गूढं हितं संतं तृतीयोऽसुर्मथायति । येन विष्णोर्हिवर्षाख्यान्गुणानज्ञासिष्ठुः परान् । ईशानासः

बृहदा०

॥ ३७६ ॥

न्येसूरयश्च ब्रह्मनिर्गुणमित्युक्तिभिर्निगूढान्गुणानित्यन्वयः । अवतारत्रयस्यकालभेदमाह ॥ त्रेतायामिति ॥ क्रमादेवेत्य
न्वयः । त्रयोजाताइतिशेषः । प्रयत्पितुःपरमात्रीयतइत्यस्यतात्पर्यमाह ॥ (तेषांही) एतेषामिति ॥ असौविष्णुः स्वयंभुव्रह्म
संज्ञोसावित्यनेनब्रह्मस्वयंभित्येतदुपनिषदंत्यवाक्यंविष्णुपरमित्युक्तंभवति । ब्रह्मणेनमइत्यस्यब्रह्मशब्दस्यान्यपरत्वप्रतीतिनिरा
सायव्याचष्टे ॥ परस्माइति ॥ यद्वा न केवलं हनुमदादिरूपत्रयविशिष्टोवायुर्वलित्थेत्यादिश्रुतावेवप्रतिपाद्यः । किंतुप्रजापतिर्ब्र
ह्मणोब्रह्मस्वयंभित्येतदुपनिषदंत्यवाक्येचेतिभावेनाह ॥ स्वयंभुव्रह्मसंज्ञोसाविति ॥ असौरूपत्रयविशिष्टोवायुःस्वस्मात्स्व
यमेवोत्पन्नत्वात्स्वयंशब्दवाच्यविष्णोर्ज्ञयोत्पन्नत्वाद्वास्वयंभूः । ज्ञानादिगुणपूर्णत्वाद्ब्रह्मेतिस्वयंभुव्रह्मसंज्ञइत्यर्थः । तर्ह्युपनिष
दिब्रह्मणेनमइत्युत्तरवाक्येब्रह्मशब्देनाऽयमेवग्राह्यः किंनेत्याह ॥ परस्माइति ॥ ततश्चायंसूक्तार्थः । सहस्रःसहोरूपस्य देवस्य
क्रीडादिगुणसंपन्नस्य वायो मूलरूपंवद्वलात्मकं दर्शतंज्ञानरूपं भर्गोजगद्भरणगमनगुणं तत्तइत्था इत्थंभूतमेव वपुषेरूपत्रयाव
ताराय यतोयस्माद्भगवताधायिअधायि निहितंभगवताप्रेरितमित्यर्थः तस्मादजनि यद्वायतोवायोर्भगवानजनित्यक्तोभूत्तस्मा
द्वायोरितिसंबंधः । प्रथमावतारस्वरूपमाह ॥ यदीमिति ॥ यदीयदेवमतिर्हनुमदाख्यं प्रथमं रूपमुपहृतेरामस्यसमीपेतिष्ठति ।
साधतेरामकार्याणिसाधयति तेनहनुमताऋतस्यसत्यरूपस्यरामस्य सस्रुतःअमृतस्त्रावयुक्ताः धेनाव्राचः अनयंतसीतांप्रतीति

भा० । सूरयश्चनिगूढान्निर्गुणोक्तिभिः । त्रेतायांद्वापरेचैवकलौचैतेक्रमात्रयः । एतेषांपरमोविष्णुर्नेतासर्वेश्वरेश्वरः । स्वयंभुव्रह्मसंज्ञोसौ
परस्मैब्रह्मणेनमइतिच ॥ ॐ ॥ ब्रह्मिण्यातद्वपुषेधादिदर्शतदेवस्यभर्गःसहसोयतोजनि ॥ यदीमुपहृतेसाधतेमतिर्हनुमदस्यधेनाअनयंतसस्रुतः ॥

भावबो०

भाष्यार्थः

८।५

*752

॥ ३७६ ॥

शेषः । द्वितीयावतारस्वरूपमाह ॥ पृक्षइति ॥ द्वितीयं वपुर्भीमाख्यं पृक्षः पृतनाक्षयकारी पितुमान् अन्नवान् ब्रह्मभुगिति भावः । नित्यः नित्यं सप्तशिवासुपरमसंगलरूपासु सप्तसुमातृषुप्रमाणभूतासु कृगादिषु आशये शेषे तद्विचारयतीति भावः । अनेन द्वितीयावतारवाचकभीमशब्दार्थोक्तो भवति । तृतीयावतारस्वरूपमाह ॥ तृतीयमिति ॥ अस्य वृषभस्य श्रेष्ठस्य वायोः तृतीयं वपुः दोहसे ज्ञानदोहाय दशप्रमतिं पूर्णप्रज्ञनामकं योषणः नार्योगुरुत्वाद्बहुवचनं जनयंत अजनयंत ॥ निर्यदीमिति ॥ बुध्ना त्ज्ञानरूपात् यदीयस्मादेव महिषस्य महितपद्भुणस्य हरेः वर्षसः वरणीयत्वात्पालकत्वाद्दर्पोनामकान् गुणानीशानासः रुद्राद्या देवाः अन्ये सूरयो ज्ञानिनश्च शवसासुखेन निराकृतज्ञातवन्तस्तत्तृतीयं वपुः पुरिति पूर्वेण संबन्धः ॥ यदीमिति ॥ यदीय एव प्रदिवः प्रकृष्टप्रकाशरूपो मध्वः आनंदतीर्थाख्यो मातरिश्वावायुः गुहासंतं जीवेश्वरैक्यं वदद्भिर्गूहितं संतं हरिं आधवे आसमन्तात्पतित्वे मथा यतिमश्नाति शास्त्रेण विचार्य निश्चाययतीति भावः ॥ प्रयत्पितुरिति ॥ यत् रूपत्रयं पितुः स्वोत्पादकात् परमादुत्तमाद्विष्णोः प्रणीयते प्रकर्षेण प्रेर्यते पृथुधः प्रश्नरूपान् वीरुधस्तं वादीन् दंसुदंतेषु पर्यारोहति चर्वितवच्छकलीकरोतीत्यर्थः ॥ उभेति ॥ यत् यस्मादस्य जनुषं जन्मावतारं उभा उभौ लक्ष्मीनारायणौ इन्वतः प्रेरयतस्तस्मात्पृष्ठाशुचिः कृपया शुद्धः । स आदित् आभ्यां लक्ष्मी

भा० । पृक्षो वपुः पितुमान् नित्यं आशये द्वितीयमासु सप्तशिवासुमातृषु ॥ तृतीयमस्य वृषभस्य दोहसे दशप्रमतिं जनयंत योषणः ॥ निर्यदी बुध्ना न्महिषस्य वर्षस ईशानासः शवसाकृतसूरयः ॥ यदीमनुग्रदिवो मध्व आधवे गुहासंतं मातरिश्वा मथायति ॥ प्रयत्पितुः परमात्मीयते पर्यापृथुधो वीरुधो दंसुरोहति ॥ उभायदस्य जनुषं यदि न्वत आदिद्य विष्टो अभवद्गुणाशुचिः ॥

बृहदा०
॥ ३७७ ॥

नारायणाभ्यामेवयविष्टोवरोभवदित्यर्थः । गर्भसंबन्धनिमित्तकदुःखलेशोपिनास्तीत्याह ॥ आदिति ॥ यतोवायुरादित्प्रकृत
लक्ष्मीनारायणप्रेरणादेवमातृराविशत् नपुनरस्यगर्भवासादिनिमित्तविकर्मास्तीतिभावः । यासुमातृषुआसमंताच्छुचिः शुचि
त्वमेवाह ॥ उर्वियेति ॥ उर्वियोत्कृष्टयागर्भवासपीडयाअहिंस्यमानोऽबाध्यमानोविवावृधेविशेषेणाभिवृद्धोऽभूदित्यर्थः । स
प्तशिवासुमातृष्वित्युक्तं तत्रविशेषमाह ॥ अन्विति ॥ सनाजुवःसदातनंभगवंतंजुषंतेप्रतिपादयंतीतिसनाजुवः पूर्वऋगाद्याआ
रुहदित्यत् तदनुक्रमादेवउपक्रमादेव उपक्रमादिलिंगैःक्रमेणैवऋगादिवेदचतुष्टयार्थविचारयामासेत्यर्थः । नव्यसीषुपौरुषेय
त्वेननूतनासु अवरासुत्रिषुइतिहासपुराणपंचरात्राख्यासुमातृषुनिधावतेउपक्रमादिपर्यालोचनंविनैवशीघ्रमेवार्थविचारयतीत्य
र्थः । इति परमात्मस्तवननमनाभ्यामेवग्रंथःसमापनीयोनतुस्वस्तुत्यैवेतिभावेनपुनर्भगवंतंप्रणमति ॥ पूर्णैति ॥ वेधसेसर्वज्ञा
येत्यशेषमतिमंगलं ॥ श्रीमदानंदतीर्थार्यहृत्सरोजाख्यमंदिरः । इंदिराराध्यपादाब्जःप्रीयतांपुरुषोत्तमः ॥ प्रौढिप्रकाशनार्थवान
मात्सर्यादिदोषतः । कृतेयंभाष्यविवृतिःकिंतुमंदोपकारिणी ॥ बृहदारण्यभाष्यस्यविवृतिर्याकृतामया । तज्जन्यपुण्यमखिलम
वामोतुगुरुर्मम ॥ इतिश्रीबृहदारण्यकभाष्यटीकायांश्रीमद्रघुवर्यतीर्थपूज्यपादशिष्यरघून्तमयतिकृतायांपरब्रह्म
प्रकाशिकायांअष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

भा० । आदिन्मातृराविशद्यास्वाशुचिरहिंस्यमानउर्वियाविवावृधे ॥ अनुयत्पूर्वाअरुहत्सनाजुवोनिनव्यसीष्ववरासुधावते ॥ पूर्णागण्य
गुणोदारधान्नेनित्यायवेधसे । अमंदानंदसांद्रायप्रेयसेविष्णवेनमः ॥ इतिश्रीमदानंदतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचितेश्रीमद्रहृदारण्यकोप
निषद्भाष्येऽष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

भाववो०
भाष्यार्थः

८ । ५

754

॥ ३७७ ॥

अयं ग्रंथः कुंभघोणस्थेन टी. आर्. कृष्णाचार्येण मुंवय्यां निर्णयसागरमुद्रणालये मुद्रयित्वा प्रकाशितः ।

शाकः १८२९ सन १९०७.

॥ बृहदारण्यभावबोधःसंपूर्णः ॥